

„ИЗГРЕВЪТ“

НА
БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ,
УЧИ И ЖИВЕЕ

3

Библиотека
„Житен клас“

БОРИС НИКОЛОВ

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ

УЧИ И ЖИВЕЕ

**Сборник
ТОМ 3**

Спомени на съвременници и последователи на

Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО

Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил

Вергилий Кръстев

Библиотека „Житен клас“

София 1995

1. Д-Р ГЕОРГИ МИРКОВИЧ И ПРОРОЧЕСТВОТО НА МАДАМ ГРАНЖ.

Д-р Миркович издава списание „Нова светлина“, месечно списание за тълкуване тайните явления на природата от 15 април 1891г. до 15.03.1896 г. То съдържа статии по спиритизъм, хипнотизъм, магнетизъм, сомнабулизъм, български случаи от спиритизма, пророчества и предаване на мисли от разстояние. Има отдел по здравословие за здравето на човека и жизнената му сила, както и за източника на болестите и за лечебните средства.

Д-р Миркович в списание „Нова светлина“, год. 5, книжка 3-4 от 15 юли 1895 г. на стр. 119 пише собствена статия озаглавена „Мадам Лучия Гранж и нейните пророчества“.

Тук дава биографични бележки за известната медиумка и нейните пророчества, която е изумила цял Париж и Франция. На последния конгрес на спиритистите състоял се по време на парижкото изложение през 1889 г. е присъствал и д-р Миркович. Той бил поканен от нея да я посети. И той помолва мадам Гранж да разпита неговия духовен ръководител, който да му каже нещо за бъдещето му. Каквото трябвало му е казано и той си го записал.

Но той не се задоволил с това. Поискал тя да попита някой свършен дух за бъдещето на отечеството му - България, което също да запише. И той получава от нея това пророчество. Изминават 6 години, през което време той следял за предсказанието което се сбъднало. И понеже се убеждава, че станалите неща в България клонят към точното изпълнение на това пророчество, той решава да ги публикува на 28 май 1895 г.

През 1902 г. д-р Миркович започва да издава списание „Виделина“ посветено за развитието на душата, ума и сърцето. Той получава нареждане от духовния си ръководител да издава това списание. В книжка 11, първа година, 1903 г., стр. 180 той помества отново това пророчество на г-жа Гранж, но вече се подписва, че е от редактора на списанието д-р Миркович. Ние го поместваме по-долу:

2. ЕДНО ПРОРОЧЕСТВО ЗА БЪЛГАРИЯ

Според вървежа на работите, види се, че приближава времето да се изпълни пророчеството, което ми се даде през 1893 г., като бях в Париж, от медиума г-жа Лучия Гранж.

„Българската народност е в зародиш на своята свобода, но тя няма да се сдобие с тази свобода докато не се съблече основно от своята омраза. Бог изпитва тази народност за нейно добро. Не е ли истина, че човек започва да разсъждава и да мисли зрело след като прекара много страдания и най-после захваща да размишлява върху духовните работи, които му дават истински ключ на щастието, същевременно и едно утешение?“

„Свободата на тая страна - България ще се съзида върху куп мъченици. Ще настане ден, когато млад един вожд, вдъхновен от Божествената Сила, ще възтържествува върху произволните сили, които една през друга се стремят да се надвият. Младият този вожд ще бъде човек достоен за доверие, свръхчовешкия Му кураж ще въодушеви множеството и ще победи упорството на съществуващите партии“.

„Това оръдие на Божествената промисъл ще се яви след време. Роден в страната този вожд ще остане непознат до часа на мисията му. Кога ще се сбъдне това? Това ще стане в няколко години, в едно решително време, подир множество катаклизми (разрушения) и тъкмо тогава, когато русите завладеят положението и станат господари“.

„Русия е господарка. Изглежда, че тя решително ще възтържествува след хитрините на дипломатите в полза на други. Благословена Русия! Защото нейният план ще спомогне на Божествения план и ще отвори пътя на младия Божествен вожд, който ще издигне знамето на независимостта на притеснената народност и който ще я съедини чрез верността си във Всемирното единство на верующите“.

Това пророчество ако и да е пророкувано през 1895 г. в нова светлина повторно го помествам за знание. (Редактора)

Този млад вожд, за когото се дава пророчеството д-р Миркович го среща. Тогава той е на около 80 г. и среща Учителя Петър Дънов, който е на 35 г. Този млад вожд е Учителят Петър Дънов.

Отначало той не го познава. За него г-н Дънов е учен човек, вещ в духовните и спиритическите сфери. Интересно е да се отбележи за кончината на д-р Миркович. Ще ви кажа, че по негово настояване и по негова молба той е поискал на последния събор за него, през лятото на 1905 г. да му се предскаже кога ще си замине. Учителят му казал: „Докторе, време ти е да си заминеш скоро. Приготи се!“ Есента той си заминава на 29 септември 1905 г. По-късно Учителят споделя, че е направил грешка, че му е казал кога ще си замине, защото е навлезъл в зона, в която не е могъл да се ориентира.

Когато дошло времето да си заминава от този свят, той е бил в едно състояние нито жив, нито мъртъв. Или както се казва: нито долу, нито горе. Не е могъл да се отдели от тялото си. Съобщават на Учителя и Той заминава за Сливен, посещава дома му, застава пред леглото и го освобождава и тогава той си заминава. Учителят махнал ръка над него, все едно, че късал някаква нишка.

Преди това д-р Миркович отваря очи, идва в съзнание, отварят му се духовните очи, падат му физическите люспи от обикновеното човешко зрение, вижда Учителя и целия се усмихва. Учителят го пита: „Позна ли ме?“, а д-р Миркович му казва: „Познах те, Господи!“ След това затваря очи и си заминава. Учителят си отива и оставя близките да го погребат.

На следващата година на събора на веригата, на 14 август 1906 г., понеделник в 10 ч. сутринта събралите се помолили Учителя Петър Дънов да бъде извикан д-р Миркович и да говори чрез Учителя. Учителят изпълнява желанието им, духът на доктора се явява и изнася едно слово чрез устата на Учителя. Това нещо е записано и запазено. Така Учителят задоволява техния интерес към духовния свят. Спиритическите сеанси тогава са били на мода.

В едно от писмата си Лучия Гранж пише на д-р Миркович: „След няколко години в България ще дойде от чужбина един млад духовен вожд, който има мисия между българите и славянските народи“. Д-р Миркович среща Петър Дънов през 1895 г., когато Учителят се завръща от САЩ. Това е годината когато той помества това пророчество в списание „Нова светлина“.

3. ПИСМО ОТ П.К.ДЪНОВ ДО Д-Р МИРКОВИЧ

Любезни д-р Миркович

Нови Пазар, 4 ноември 1899 г.

Писмото ви от 25. миналия месец заедно с книгата и колета получих. Аз ви благодаря сърдечно, заради вашето намерение, което сте положили в умът си, поставате го на опит и ще видите дали ще успее или не. Види се на много врата трябва да хлопаме докато намерим Божествената врата на всяка добра сполука. Ето моя съвет: „Онова, което сърцето ви желае да стори засега, сторете макар и да не сполучите. Защото от всяко нещо трябва да извлечем един добър урок за себе си. Божият път, който Господ нашият Спасител ще ви открие както зората, виделината на спасителната истина, която прониква в душата ви ще ви изведе най-после към желаната цел, защото ще извършите Неговата Воля“.

От Козлова немам никакво известие, наскоро мисля да му пиша с Божията воля. От Кирова днес приех едно писмо, в което иска моето мнение и съвет върху един важен Евангелски въпрос. Те са добре и успяват в Истината. Господ ги крепи. Съобщава ми, че сте му пратили и нему книга. Аз мисля да му отговаря през тази седмица и ще го поздравя нарочно от вази. Относително мадам Желазкова, за която ме питате дали съм имал случая да се срещна когато бях във Варна, не се срещам нито пък търсих. По един вътрешен закон, който направлява живота ми трябва да се подчинявам на неговите диктования и вътрешни направления, това е предразположението на моя Дух. Нашата сестра иска да угажда на светът и на Бога, да служи на единия и на другия. „Не можете да служите на Богу и на Мамону“, казва Господ наш Исус. Нека опита пътят, който е избрала и ще се научи от опит. Тя има пълна нравствена свобода да стори, което иска. Ще дойде време, когато тя ще познае онова, което е загубила. Аз я оставям на волята Божия за напред да стори с нея, което е Нему угодно. Господ ще промисли за своето дело бъди уверен и то по чуден начин. Когато пророк Илия се беше уплашил от Изабела израилска царица и бягаше от нейното лице, Господ го попита: „Илия какво правиш“, той отговори: „Господи, пророците ти избиха и само аз останах и моят живот търсят“. „Не бой се“, казва Господ: „Още седем хиляди имам, които не са преклонили коляно пред Ваала“. Това е в наше време. Господ ще ни събере, ще ни уякчи и ще ни благослови, заради великото си и свято име. Защото негово е царството силата и славата вовеки. Колко са благи Божиите пътища, и колко са сладки Неговите размишления. Неговите слова са по-сладки от меден сок, казва Словото Му. Аз се моля за вази Господ Бог да ви подкрепи и ръководи.

Имате нарочен поздрав от баща ми. Един от нашите приятели в града Русе е в утеснително положение. Дявола и там се загнездил, но Господ е верен.

Приемете моя приятелски поздрав.

Ваш Верен

П. К. Дънов

4. Д-Р МИРКОВИЧ И СПИРИТИЗМА

Д-р Миркович е роден в Сливен в 1825 г. Неговият живот има дълга и предълга история. Тук ще разкажа накратко за неговия спиритизъм. Около 1848 г. той постъпва в католическото френско училище в Бабек-Цариград. Там се запознава с един монах на име Рене, който го въвежда в спиритизма, на кое-

то той остава последовател до края на живота си. През 1851 г. заминава във Франция и завършва през 1856 г. медицина в Монпелие. Тук се запознава на практика с ясновидството. По това време брат му богат търговец, който го издържа изпраща редовно месечни вноски в тамошната банка. Изведнъж вноските спират и той е подложен на лишение и е принуден да гладува. Тогава го посъветват да посети някаква жена, която е била ясновидка, за да му каже, защо не му идват парите. Среща се с нея и тя го уведомила така: „Твоите пари са тука в пощата, но адреса е написан погрешно и не могат да ти ги изпратят. Иди да си ги получиш“. Отива в пощата и действително парите са престо- яли дълго време понеже адреса е погрешен. Дават му парите. Но това вътреш- но виждане на ясновидката му се отразява много и той вижда, че тук има един невидим свят, има окултна страна на живота, който трябва да се изучава. За- интересува се и попада в спиритически среди. Тогава от една страна се явя- ва материализма и еволюционната теория на Дарвин за произхода на живота, а от друга страна идва спиритизмът, който доказва, че има невидим свят.

През 1870 г. той участва в революционното движение във Видинския санджак и бива предаден на турските власти от българския митрополит Доро- теи сестрин син на Найдено Геров, гъркофил и туркофил. Д-р Миркович е изп- ратен в Диарбекир на вечна каторга.

Там се запознава с един пътуващ френски лекар с авторитет пред тур- ското правителство, който се застъпва за него, освобождават го от оковите, за да се справи с избухналата холерна епидемия. А това е неговата докторс- ка дисертация. Оставен под гаранция, той се движи свободно и лекува мест- ното население благодарение, на което натрупва завидно състояние. Някои от заточениците му предлагат да организират бягство от Диарбекир. Но той категорично отказва. Причината е в това, че той се е срещнал с един местен пророк, който му предрича, че ще бъде освободен от Диарбекир след една го- ляма война, която има да дойде. Пророчеството му се сбъдва и края на зато- чението му идва след амнистията от 1878 г., дошла след освобождението на България от Русия.

През 1893 г. след като посещава Париж и се запознава с мадам Гранж, тя му дава следното пророчество: „Благословена Русия, защото нейният план ще служи на Божествения план и ще отвори пътя на младия Божествен Вожд, който ще издигне знамето на независимостта на потиснатите страни в едно тяло, чрез вярата на всеобщото единство на верующите в света. Миркович, мои сине. мое скъпо същество, което покровителствам, вашият Божествен водач, когото Вие желаете да познаете диктува това послание на медиума в Париж под знамето на истинската светлина“.

През 1899 г. д-р Миркович заедно с Пеню Киров и Тодор Стоинемов от Бургас са поканени лично от Учителя Петър Дънов на първия събор на духов- ната верига. През август 1905 г. по негово желание той е бил предупреден от невидимия свят да приключи земните си работи, защото заминаването му от- въд е предстоящо. На 29.IX.1905 г. той си заминава.

Д-р Миркович е възрожденски просветител, борец за черковна незави- симост, революционер, Диарбекирски заточеник, радетел за демократично общество и предтеча на духовните движения в България подготвил почвата за идване на „Вожда на Светлината“, за да се сбъдне и това пророчество.

Бележка на редактора: Д-р Миркович е съосновател на Българския Червен Кръст в България, основател на благотворителната дейност в Бълга- рия и през 1990 г. беше подготвен благотворителен концерт и се чествува д-р Георги Миркович като съосновател на Червен Кръст и благотворителността в България. Като един от първите трима ученика на Учителя, той бе зачетен с

подходящо тържество в Дома на юристите в София, като на концерта бе изпълнена музика на Учителя Петър Дънов от софийски музиканти, членове на общество Бяло Братство. Това бе първият концерт след промените в България от 10 ноември 1989 г. след което се изнесоха досега над десет концерти в София по Слово и музика на Учителя Петър Дънов. Той бе предтеча.

5. ПЕНЮ КИРОВ (13.07.1868-27.01.1918)

Той е първият ученик с когото Учителят е започнал своята дейност в България. За по-голяма яснота може да се проследи неговата кореспонденция с Учителя. А той бе оставил и творчество, спомени, дневници и много статии. Ние не го заварихме. Той си беше заминал през 1918 г. За него са ми разказвали първите братя. Пеню се оженил за гъркиня, била е много хубава жена, но защото тя, хубавата гъркиня се оженила за бедния Пеню, то ние не знаем. Само тя си знае защо. Била е заможна, а баща ѝ бил богат за времето. Приели са Пеню като добряк, здрав и як българин от чието тесто могат да замесят какъвто си искат хляб. Тя се казвала Ерефели. Имаме я на фотография с Пеню - много хубава жена. А Пеню е бил също представителен по фигура и осанка. Но бракът им е бил подложен на много изпитания и то поради странностите на Пеню. Нито той могъл да ги разбере като хора, нито пък те проумявали в неговите постъпки. Но го търпели понеже уважавал и обичал жена си. Но това не било достатъчно за онези години, когато човек е трябвало да си изкарва хляба с някакъв занаят. Пеню опитал много неща: бил е шивач, книжар, застрахователен агент, чиновник, но домашните му не били доволни от него. Не приличал на тях и не могъл да печели пари като тях. Особено след срещата си с Учителя той съвсем се променил и започнали големи разприавии в дома му. Жена му, красавицата Ерефели не одобрявала, дори пречела в неговите начинания. Но той не отстъпвал. Накрая те го оставили да си прави своите опити. Не издържал тъста му и отсякъл: „Оставете го, нека прави каквото си иска, защото му трябва много време, за да му дойде акъла в главата“. Това било едно разумно решение за онова време, което донесло мир в дома му.

Пеню Киров решил да прави комуна с Тодор Стоименов в Бургас. Купили две биволици, които двамата пасели на смени покрай ливадите в Бургас. Но комуната не е само идея, а тя трябва да стане живот. А биволиците са живи твари и тях трябва някой да ги пасе, да ги храни със сено и слама, да ги дои и да ги наглежда. Трябвало е човек роден за тази работа, да си отбира от работата, а те двамата са били чиновници. Минавали са през много комични положения с тях стигащи до разпри между Пеню и жена му. Накрая комуната се разтурила, като биволиците са били продадени. Причините са били ясни. Този опит с комуните бе повторен след двадесет години от нашето поколение. И той се провали. Причините ги знаете, защото Учителят ги бе казал: „Не се комунизират капитала, а се комунизират труда“. След още толкова години комунистите, когато дойдоха на власт решиха да приложат идеята за комуната чрез сила и власт като комунизираха капитала. И техният опит се провали. Защото те комунизираха капитала, а не комунизираха труда. Те също си създадоха съсловие от началници и подчинени, привилегировано съсловие и създадоха онези, които трябваше да работят за тях. Вместо да станат „слуги на народа“ станаха господари на народа. И техният опит се провали. А какъв е изводът? Той е даден в беседите на Учителя. Ще си го намерите там. Само човек с пробудено съзнание, с космическо съзнание може да води комунален живот, което означава единство на човешкото съзнание с всички човеци и от там

съединение с Космическото Съзнание. Това е пътят. Но това не е за съвременното човечество, а за едно друго човечество, което идва. Но опита трябваше да бъде направен. И три пъти беше правен. Първо Пеню и Тодор с двете биволици, после ние с комуните по времето на Школата и накрая комунистите го правиха с власт и сила.

Тъстът на Пеню бил богат човек и се чудел как да вкара зет си в пътя на успяващ занаятчия или търговец, защото каквото хванел - нищо не излизало. Понеже акъла на Пеню бил друг, а не такъв, който да знае и да може да печели пари. Бабаляка на Пеню имал гладачница, в която се гладели изпраните мъжки ризи и се правели онези колосани мъжки бели яки, които са били на мода и които може да ги видите по старите фотографии от тези години. Наистина колко официално са изглеждали мъжете тогава. А да станат такива е било необходимо да има добри перачки, с умели женски ръце и след това всичко да бъде изгладено както трябва. Ето Пеню започнал да глади ризи и да колосва яки. Занаят е това, не е шега работа и се плащало добре, защото имало много мурафет в гладенето на тези неща. Но Пеню къде зел пари, къде не взел и все даром гладел. Гледал го бабаляка му, виждал, че Пеню работел, а не мързелува, но работи даром за другите, а той трябва да го храни. Такова нещо не се позволявало до тогава. Ядосал се бабаляка и затворил гладачницата.

Пеню след това отворил книжарница, продавал тетрадки, моливи, листове за учениците и гражданите. Но понеже видял, че това не е голяма търговия и че само си губел времето, затова оставил всичко в магазина и обозначил всичко кое какво струва, оставил касичка и я направил на самообслужване. Само че тогава се казвало „самокупуване“. Кой как влезел, оглеждал цената, плащал си сам, вземал каквото му трябвало и си излизал. Това е било чудо за всички, чудо невиджано и несрещано. Домашните му знаели, че е чудат и го чакали да видят кога ще се провали и тук. За изненада на всички той не е бил в загуба, но нали от търговията трябвало да има печалба за прехрана на търговеца, а тук такава печалба нямало. Дошло време да се закрие и този опит на Пеню. Това е бил пръв опит не само в Бургас, но и в България за самообслужване.

За своите занимания Пеню продължавал да работи като сменявал честото професията си. Успявал да изкара прехраната си, но с годините той е станал активен в Учението на Учителя и решил сам да приложи това, което научил от Него. По онези години Учителят е правел обиколки в България, занимавал се с френология, правил е своите проучвания и създава началото на Духовната Верига по цялата страна. Пеню също решил да стане проповедник по земята българска. Но за свой късмет той запитал Учителя дали може да проповядва. Учителят му разрешил и той тръгнал да проповядва. Това е описано в неговия дневник и е свързано с много преमेждия. На следващата година Учителят не му разрешил. Разбрал Пеню, че е трудно да бъдеш проповедник по българската земя. Той е бил спиритист и медиум от особена класа. Има много интересни неща, които могат да се прочетат от неговата кореспонденция с Учителя. Аз я приех от предишното поколение, съхраних я и я предадох на следващото поколение.

Пеню е присъствал редовно на съборите преди войните и е бил един от най-дейните и той ги е организиран. Оставил статии по много въпроси. Те трябва да се съберат и издадат в отделна книга със всичко, което той е оставил. В първите години, за първите ученици г-н Петър Дънов е един учен човек, един голям окулист и един голям проводник чрез когото се проявяват висши същества. Но много по-късно той, Пеню разбира кой е Петър Дънов и пред него е вече Учителят на Бялото Братство. През 1918 г. Пеню Киров си заминава.

Погребват го с венци. Било е голямо тържество. Има една запазена снимка, където той е положен в ковчег, а около него тържествено са застанали онези, които тъгуват за него и които скърбят. А в средата е жена му Ерифели. След неговото заминаване, хубавата гъркиня Ерифели разбира кой е бил Пеню Киров и съжالياва много, че не е оценила неговото присъствие приживе. Тогава лично пред Тодор Стоименов, който е един от тримата първи ученици на Учителя казва: „Сега разбрах, че Бог бе изпратил при мен един от своите ангели“.

Учителят му бе дал неговото духовно име: Четверовластник Перуил, дошъл от най-възвишената планета „Феташ“. Бе му казал също кога е дошъл. Бе му казал и за какво е дошъл.

С него и около него има много интересни опитности с Учителя, някои от тези опитности аз съм ги разказал на друго място и по други поводи. Там ще ги намерите и тогава ще видите, че първите ученици на Учителя не бяха случайни личности и случайни духове. По времето на Школата на Учителя, както и онези, които дойдоха по-късно, също не бяха случайни. Онези, които има да идват и да се раждат на земята и да поемат Учението на Учителя също не са случайни. Техните имена са записани на Небето и те се изпращат един след друг в строго определено време според плана на Небето.

6. КОЙ Е БРАТ ПЕНЮ КИРОВ?

Ето какви думи брат Пеню Киров отправил към бургаските братя:

„Вие ме омъчнихте много. Защо? Аз съм впрегнат в каруца, в която всички сте се качили, тази каруца тегля към върха и трябва да гледам къде стъпвам, за да стъпвам на здраво място.

А някой от вас като е слязъл от каруцата, наместо да ми помогне, то застава зад нея и дърпа каруцата назад. Но аз ще нося товара, защото от Бога ми е поставен.“

Когато брат Пеню Киров заболя през 1918 г. извиква брат Георги Куртев и брат Боян Боев, които бяха мобилизирани в Скопие, за да се видят. Брат Пеню беше вече на легло. Като се връщат в София двамата, брат Георги Куртев сънува, че идва брат Пеню Киров, носи един хляб и му казва: „Георге, до сега този хляб аз го раздавах. От сега нататък ти ще го раздаваш.“

Наскоро след това получили съобщение, че Пеню се поминал и не след дълго се случи така, че сънят се сбъдна и брат Георги Куртев пое неговата работа. Ние сме свързани от памети века. Идваме един след друг на земята и така един след друг си заминаваме като онзи, който е раздавал хляба на гладните го предава на следващия след него, той да го раздава. Ето това е откровението на хляба Господен и за Словото Господне.

7. ПОСВЕЩЕНИЕ

„И като наближи видя града, плака за него и казваше: - Да би знаел ти, да, ти поне в този твой ден това, което служи за мира ти. Но сега то е скрито от очите ти. Защото ще дойдат връх тебе дни когато твоите неприятели ще издигнат окопи около теб, и ще те обсадят, и ще те стеснят отвред, и ще те раззорят, и ще избият жителите ти, и нема да остане в теб камък на камък, защото ти не позна времето когато беше посетен.“

(Еванг. от Лука 19 гл. 41-45 ст.)

Христос говори с прискърбие за трагедията на човека - „Ти не позна времето когато беше посетен.“ - Трагичната среща на малкия живот с Голе-

мия живот. Наистина нема по голямо благословение от това да те посети Господ, но нема и по-голямо нещастие от това да не узнаеш времето когато си бил посетен.

Има наука пророческа, тя изучава законите на живота. В древността тя се е изучавала във висшите духовни школи - и днес Тя пак се изучава.

Когато Учителят дойде в един народ, Той носи живот и знание за културата, която иде. Той държи ключовете за разрешаване проблемите, които стоят пред човека.

Един стар живот се ликвидира и отминава. На човека предстои да излезе от един свят и да влезе в друг по-висок. Тогава Божият Дух слиза и осветява това време - това е посещение на Духа и посвещение на човека.

Нема по-голямо благословение от това да посети Господ един народ. С Него идат безброй работници. Те обхващат от вътре човечеството - раждат се даровити, талантиви, способни души, силни и самоотвержени, приготвени от векове за това. Те са носители на културата.

Това е велика духовна вълна. Тя прониква и изпълня формите на живота. Но ако този народ противодейства, ако остане равнодушен, затаен в удоволствия, погълнат всеки от грижа само за себе си, ако посрещне с насмешка и пренебрежение новото, уверен в своето превъзходство - ще го постигне „участта на града“.

Тъй са загивали древните култури, които не са имали сила да се възродят, да приемат Новия Дух, който слиза. - „Не са узнали времето когато са били посетени.“ Този закон важи и за всеки човек отделно. Господ се изявява по хиляди начини. Всичко в природата служи, за да се изяви Той - но ако не го узнаеш, ако не го приемеш, върху теб ще дойде участта на града.

Какво ще придобие човек ако се бори с Господа?

В първите дни от живота на Братството, когато Учителят още пътуваше из страната и държеше своите сказки, идва в Бургас. По онова време имаше там малка група приятели - от първите ученици на Учителя. Когато Учителят идваше, те винаги се събираха на Братски вечери. Ръководител в Бургас тогава беше нашия добър брат Пеню Киров - ученик ревностен, верен, с цялата си душа предан на Делото.

Една привечер Пеню се връща от морската градина, където е имало някакво събрание, народа се прибирал, пък било есен, хладно, дъждовно, кално - върви Пеню сред навалищата, гледа пред него - селянин, в селски дрехи, бедничко, но чисто и спретнато обличен, а лицето му, лицето му озарено от вътрешна светлина, като че грее - черти правилни, очи сини, чело открито, ясно. Приближил се Пеню до селянина, иска да го заговори. „Къде така отиваш?“ „Ходя, тъй където ме Бог изпрати“. Харесал на Пеню отговора, тръгнал той с човека. Гледа - краката му мокри, цървулите скъсани. „Би ли дошел за малко с мен?“ „Защо не, ще дойда.“ Вървят заедно, стигат до Пенювата къща. Пеню казва: „Почакай ме малко тук.“ И влиза въщи. А Пеню е приведен зет, жена му гъркиня, от богато семейство, къщата нейна, случило се в това време и Пеню да е без работа. Жена му сприхава, свадлива, не може да понесе Пенювите приятели, повече бедняци, не може да понесе Пеню да прави благодеяния и постоянно му прави скандали. Пеню не смей да покани човек въщи. Затова казал на селянина: „Почакай ме малко тук, сега ще дойда.“

Човекът чака. След малко Пеню излиза, и носи едни обуца, макар и носени, но здрави и едни вълнени чорапи кърпи. „Обуй ги, да ти се стоплят краката.“ Човекът обува чорапите и обувката. Тръгват заедно - Пеню отива на Братска вечеря. А тя става в квартирата на брат Тодор Стоименов. Влиза Пеню, Учителят е вече там и приятелите почват да се събират. Разправя им Пе-

ню случката със селянина: какъв човек е срещнал - лицето му като на светия и че му дал обуца и чорапи. Учителят помълчал малко, после казал:

„Този човек беше Христос.“

Пеню се ударил по челото: „Христос ли, Христа да срещна и как го приех?“ Грабнал шапката и хукнал навън. Тича по улицата, пита разпитва минувачите, обикаля, гледа - от човека нито следа - връща се след час: „Нема го, никъде го нема.“

Учителят казва: „Да, българина е дошел до там - да даде на Христа едни стари обуца, и кърпени чорапи.“

Христос е Път, Истина, Живот - какво ви ползва ако не узнаете времето, когато ви е посетил?

- Срещате един Добър човек - Господ е в него - Господ ви посещава. Ако отдадете внимание на Доброто, ако Го обикнете, ако почнете да учите, за да го придобиете - „Узнали сте времето, когато сте били посетени.“

Ще ви припомня и за друг един наш обичен брат. Той поддържаше обширна кореспонденция с братя и сестри, беше винаги готов да отслужи на всички. В писмата си той се подписваше скромно и заслужено: „Ваш верен Боян Боев“.

Той имаше чисто сърце, светъл ум, силна воля, крепък дух и характер устойчив като диамант - неизменен и при най-големи страдания и изпитания. Такива хора се срещат рядко, но те са благословение и за близки, и за далечни. На тях може да разчитате при всички условия. Щастие е да срещнете такъв човек. Щастие е да работите с него.

За брат Боян ви припомням сега, защото и днес той е с нашият Обичан Учител, негов добър и предан работник.

Какво ни показва Господ чрез него? Как ни се изяви?

Брат Боян имаше вяра непоколебима. Благодарността бликаше от него като извор. Които от вас го познават и са опитали радостта на душата му знаят Неговото чисто сърце и абсолютно безкористие.

Тъй ни се изяви Господ чрез нашия обичен брат Боян.

Тъй ни посети Той чрез него.

И Той с право се подписваше: „Ваш верен.“

Господ ни посещава и ни се изявява всеки ден:

- Срещаш детенце, плаче - Спри се, утеши детето.

- Срещаш човек в нужда - в страданието му е Христос - помогни му.

- „Узнал си времето, когато си бил посетен.“

- Срещаш майка лъчезарна, с рожбата си - Господ е в нея.

Възрадвай се заради Господа и ги благослови.

Щастие е да срещнеш един Добър човек.

Щастие е да срещнеш един Учен човек.

Щастие е да срещнеш един Свят човек.

Щастие е да срещнеш един Любящ, един щедър човек, чрез него Господ ни посещава - Господ ни се изявява. - Благодарете за всичко.

- Дойде един хубав потик в тебе - изплати го, Господ е в него.

- Дойде една хубава идея - приложи я.

Господ се изявява в цялата природа. Всичко в живота служи, за да се изяви Господ.

Нема по хубаво от това, да те посети Господ и ти да Го посетиш.

Внимавайте за вътрешния свой живот, за своите мисли и чувства.

Внимавайте да не огорчавате Господа, защото ще ви постигне участта на „Града“.

Вярно е, че света, в който живеем е пълен с опасности, но вярно е и то-

ва, че в него опитваме Божията милост и благодат.

Псалмопевецът казва: „Всяко дихание да слави Господа.“

Цветята славят Господа с красотата си.

Плодовете - със сладостта си.

Човек слави Господа с делата си.

В Живота на Цялото всяко същество има своето място, предназначение и служба. От човека излизат лъчи, невидими, но реални. Те представят сложен комплекс - в тях участват: умът, сърцето, волята и характера с всички онези сили, дарби, добродетели, които човек е придобил през вековете. Тези лъчи се предават от човек на човек, от близко и далече. За тях разстоянието няма значение. Тъй хората се посещават и опознават. Това е „Хлябът“, за който Христос говори. Тези лъчи отиват неизмеримо далеч в пространството, достигат до най-отдалечените светове и селения, и намират онези, подобни и сродни на човека, за които са изпратени. Тъй човек живее своя Голям Живот. - Посещава своите ближни.

Работете да придобиете Божията Любов, Мъдрост, и Истина, за да има какво да предадете на вашите ближни. Това е истинското богатство. Човек и днес може да живее в Царството Божие, още сега докато е тук на земята, а не да чака като отиде в другия свят.

При каквито и условия да се намирате - търсете Царството Божие. То присъства, То е близо. Вижте къде е То и как се изявява.

Когато Любовта към Бога изпълня душата - човек живее в Царството Божие.

Нема по-хубаво време от това, когато Господ те посети. Бъдете будни и внимателни „Да узнайте времето“.

Нема по-хубаво от това - да живееш човек с Господа.

Смисъла на живота седи в това: - Той да те ръководи и учи.

Ти да отиваш към Господа, и Господ да те посещава.

Това са двете течения на живота - важните и съществените.

Във Великият Божествен живот има Единство.

Само в Живота за Цялото има Единство.

Търсете Него, при каквито условия и да се намирате.

Днес чествуваме паметта на нашия Обичен Учител - 24 години от неговото заминаване. Неговият образ в нас е все тъй жив и лъчезарен. Споменът за Него, изпълня и стопля душите ни.

Днес Учителят казва: „Търсете ме в Словото, което ви оставих. То е Сила и Живот. Следвайте пътя, който ви показах със живота си.“

Да благодарим на Господа, че ни посети.

Послание за годишнината от заминаването на Учителя - 27.XII. 1944 г.

за Братския Съвет

27.XII.1968 г.

Борис Николов

8. ТОДОР СТОИМЕНОВ

(17.05.1872, гр. Пазарджик - 22.X. 1952,София)

Тодор Стоименов бе един от първите трима ученика, с които Учителят бе почнал да работи в началото на века. На първия събор във Варна присъствуват: д-р Миркович, Пеню Киров и Тодор Стоименов, който е бил юноша за ония години. Той беше свидетел как от трима човека кошера се рои ежегодно и накрая доживя, когато Учителят си замина и остави няколко хиляди последователи. Доживя още години и взе дейно участие в братския живот и бе пред-

седател на Братския Съвет. Той знаеше много неща и беше жива история на Братството. Жалко, че не се записа това, което знаеше и което ни разказваше. Направихме голям пропуск. В онези години ние живеехме в един друг свят и не виждахме как преминаваха човешките години, как възрастните приятели си заминаваха, а виждахме само онези, които идваха като млади братя и сестри.

Ето какво той ми разказваше за Учителя. В първите години, около 1900 г. Учителят е бил изключително скромно облечен; беден, но се носел винаги чист. Ходел е с едни старовремски обуца с ластици около глезените. Това означава, че не е имал средства, за да се облече и издокара. Като дошъл в София нямал е къде да спи. Отначало отсядал на ул. „Лега“, където е староприемница на евангелистите. Колко време е бил там - не знаем. Но по-късно е спал лично при Тодор Стоименов в неговата квартира. Понеже са имали само един креват, са спали дълго време наедно на този креват. За Тодорчо той е бил само г-н Петър Дънов и нищо повече. Ние знаем, че по това време г-н Петър Дънов не е само Петър Дънов, защото Божествения Дух слиза върху Него на 7.III.1897 г. Но знаем сега, а тогава той Тодорчо не е знаел. Това го казва Учителят чак тогава, когато се отваря Школата. Един пример за нас как Учителят е започнал отначало с най-малките величини, защото това е закон на Божествения Дух, че Той работи с микроскопичните неща.

Тодор Стоименов беше чиновник и като такъв беше научен да спазва законите на държавата. През времето на Учителя той беше касиера и парите на Братството бяха в него. Държеше ги под дюшека си. Той беше по характер много стиснат и скържав и много трудно даваше пари за братски цели, особено когато трябваше да решава сам. Обикновено Учителят му нареждаше да даде пари кому и колко. Или това ставаше лично или Учителят изпращаше при него онзи брат на когото Тодорчо трябваше да даде пари. Даваше му ги с голяма неохота. Дори веднъж Учителят се оплака от него: „За пръв път срещам такъв скържав и стиснат човек“. Това беше вярно. Но Тодорчо беше живата история на Братството и помнеше онези гладни години, когато Учителят е ходел с онези старовремски обуца, как са спали на един креват, когато са нямали пари за парче хляб. Помнеше и пазеше спомена си, защото беше жив у него. И затова беше такъв - пресметлив, а като се прибави към него и неговият характер, че е бил стиснат, то се идва до онова, което са знаели приятелите, че през неговите пръсти и комар не пускаше да мине, камо ли пари. Беше пестелив. Но още през времето на Учителя, като Негов съвременник и преминал през всички етапи, знаеше становището на Учителя по много въпроси и затова много държеше да се спазват законите на държавата. А аз бях скаран с обществените порядки и бях противоположен на него. Не ги зачитах тези закони и ръката ми беше много широка и пръстите ми бяха отворени за парите, които преминаваха много лесно. Аз бях негова противоположност за хубаво и лошо.

След заминаването на Учителя започнаха редовно да се събират ръководителите на Братството от градовете, а те бяха много на брой. Към тях се присъединиха някои дейни приятели от София и провинцията. После се разбира, че трябва да се избере по-малък съвет, за да се работи добре. Така се дойде до идеята за избиране на Братски Съвет от седем човека, чийто председател бе Тодор Стоименов. Избраха се пожизнено, за да не се дава възможност за борби за ръководство. Но борбите дойдоха от друго място. Други сили ги движеха.

Тодорчо разказваше, че когато Пеню Киров си заминал през 1918 г., то след погребението му, жена му, хубавата гъркиня Ерифели започнала да раз-

казва много интересни неща за живота на Пеню, които тя е наблюдавала. Тя имала с него непрекъснати разпраски заради неговия странен характер и чудновати приумици. Освен това тя го е ревнувала и искала да го запази само за себе си, а не и за приятелите му. Тя го ревнувала и заради идеите му и му е създавала много неприятности и пречки. Пречела му е всячески. Една година след това тя среща Тодор Стоименов и се изповядва пред него за всичко. „Сега разбрах, че Бог бе изпратил при мене един от своите Ангели.“ Но вече бе късно, много късно, за да се поправи. Останало бе огорчението у Пеню и у приятелите му, които знаеха от опит всички похвати на враждебност към тях от гъркинята Ерифели. Когато той си заминава нейните очи се отварят за един друг свят и тя вижда как ангели са дошли да посрещнат Пеню и да го отведат в техния свят. По-късно тя бе предала целият му архив на Тодор Стоименов. А той го предаде на мене, а пък аз го предадох на моят приемник.

Тодорчо разказваше, че бащата на Учителя дядо поп Константин Дъновски е бил свещеник в Нови Пазар и там е служил църковната служба на български език. Той е един от първите свещеници още от турско време, който започва да чете Евангелието на български. Учителят след като се връща от Америка престоява две-три години в Нови Пазар при дядо поп Дъновски, т. е. при рождения си баща. Там престоява в пълно съзерцание и мълчание и след това ѝ разказа сказка в читалището пред гражданството в Нови Пазар.

Тодорчо разказваше един случай как в началото на века той е бил първият от учениците на Учителя срещу когото е насочена първата атака от църквата срещу дейността на Учителя. Тогава Учителят им давал задачи да четат и размишляват върху различни стихове от Евангелието. Събирали се на групи, четяли, разсъждавали и разменяли мисли на глас. Една вечер Тодорчо сънува сън как го нападнали глутница вълци и щяли да го разкъсат, но се озърнал и видал, че стои до едно дърво. Бързо се хванал за клоните му, покачил се на него и така се отървал от вълците, за да не го разкъсат. Сънят бил до тук. А на следващия ден излиза от печат една книжка от един владика насочено срещу неговото име, че бил проводник на евангелизма у нас и по този начин се отклонява народа от православната църква. А след него други дойдоха и те носеха амвона на хулите на църквата и обществото срещу Учителя.

Тодор Стоименов беше привърженик на законността при всяка една власт. Беше онзи, който искаше да се направи устав на Бялото Братство, който устав бе направен, но за наше щастие или нещастие не се одобри от властта. И добре стана така, защото щяхме да попаднем в клопката на организацията и всяка една власт можеше спокойно чрез нейни хора да управлява всяка една организация. Така запазихме своята независимост. Ние трябваше да останем като Школа. След време външната проекция на Школата бе унищожена с изземването на Изгрева, но ние трябваше да запазим в себе си Вътрешната Школа сътворена от Учителя.

Тодорчо беше много слаб и деликатен с обноските си. Представляваше тип на англичанин и на английски лорд. Това се вижда от неговата фотография. След бомбардировките в София бе паднала бомба и разрушила тавана на къщата му в града. Отивам аз при него и го намирам отчаян, не може сам да си поправи тавана, не е по силите му. Хващам го за рамото и му казвам: „Не се притеснявай, всичко ще оправим“. Взех работниците от моята бригада и за един месец ремонтирахме тавана и покрива.

Когато беше болен нареди на онези, които се грижеха за него да ми се предаде неговият архив. Той беше малък, но аз го укрех и запазих. След като си замина аз бях поставен и взех неговото място като председател на Братския Съвет.

Тодорчо имаше деликатна фигура, беше слабоват. В младини често е боледувал. Учителят му бе дал съвети за здравето му. Единствено на него Той бе позволил да яде риба, за да може чрез нея да внася фосфор в тялото си, за да съхрани нервната си система и да може мозъка му да работи. Това бе изкушение за мнозина на Изгрева. Нали всички бяхме вегетарианци? Рибата бе за него лекарство, заместителна храна, с която той си доставяше необходимите елементи за организма. Това бе негов път. А когато излезна книгата „Учителят“, дойде да се кара с мен: „Защо за нас първите тримата ученици на Учителя си написал само едно изречение? А за мен споменавах само името ми. Та аз съм живата история на Братството!“

Да, той беше живата история на Братството, но не записа нищо за тази история. Сега други трябва да пишат вместо него. Е, един трябва да свърши работата на другите, които не са си я свършили. И добре, че го има.

9. БРАТ ТЕОДОСИ СТОИМЕНОВ

Брат Теодоси Стоянов (Тодор Стоименов) си замина на 22.X.1925 г.

„г-н Данаиле, мъжо любезни“.

Сега, когато ние се прощаваме с нашия обичен брат Теодосий, искам да кажа няколко думи за приятелството и за вечната и нерушима връзка между душите. Тези връзки растат и се развиват през вечността. В тях работи Божия Дух. Какво велико и вечно общество образуваме ние! Не поради вечното съгласие, а поради единния Божий Дух, който работи в нас, с който всички сме в съгласие и единство. Това е Бялото Братство. Не е било време, когато Бялото Братство да не е работило и няма да бъде време кога да не работи. Не е казано да знаем, и не е речено на хората да знаят какво дължат на Бялото Братство. Един ден хората, които са се ползвали от благата ще бъдат души спечелени, придобити за Братството.

Брат Теодоси винаги е бил свързан с Братството. Той е бял брат. В миналото сме се срещали с него и сме работили заедно. В бъдеще ще се срещнем и ще работим пак заедно. Нашата работа е вечна. Призоваваме помощта на Бялото братство сега и при всички мъчности, които ни предстоят и при всички добрини, които ни предстоят.

Да се прослави Бог в Бялото Братство и да се прославят Белите Братя в Божията Любов.

И като са далече те от тебе, ти мисли с любов за тях. Радвайте се, че сте записани на Божията длан. Които са в Любовта не могат да се загубят.

Духовното име на Тодор Стоименов е Азаил, а неговият духовен ръководител е Арахангел Ферони. Той е слязъл от най-възвишената планета „Феташ“. Това го чуваме от Учителя за него.

10. ПЕШКОМ ЗА ПЪРВИЯ СЪБОР

През 1899 г. Учителят Петър Дънов води кореспонденция с Тодор Стоименов и Пеню Киров от гр. Бургас. Дватама са работили като чиновници в градския съд. Получават писмо от Учителя, който ги поканил на съборна среща в гр. Варна на определена дата през м. август. По това време съдиите от местният съд са били в годишна отпуска и на тях им е отказана отпуска, защото в съда трябва да има хора, които да движат текущата документация на съда. Отказват им, но се случва тъй, че на следващия ден се връща един от съдиите, той остава в съда и им казва: „Сега може да идете в отпуска“. Съща-

та вечер те заминават пешком покрай морето от Бургас за Варна, за да не би на следващия ден да променят заповедта и да ги върнат обратно на работа. Това пътуване трае три дни и е било много драматично. Тодорчо върви по-добре, но на Пеню Киров му се подбиват краката понеже бил едър човек и се опрял да ходи. Накрая взимат една талига, метват Пеню в нея и тя ги закарва до Варна. През това време д-р Миркович пристига от Сливен. Учителят Петър Дънов започва първата сборна среща. Тогава Учителят им говори за бъдещето на Братството за идеите, които ще обхванат цялото човечество. После Учителят ги извежда по върховете край Варна, на Дегилигаш-връх. Прекарват няколко дни. Тук Тодорчо пита Учителя: „Вие сега ни говорите за бъдещето когато ще бъдем мнозина, но ние сме трима. Единия е на възраст, втория също на средна възраст, а пък аз съм още много млад“. Учителят отговорил: „Сега сте трима, но след време ще бъдете хиляди“. И действително след 20 години на съборите в Търново се събираха над 1000 човека.

Стоименов беше честен и безупречен човек, скромен и верен брат. Хубав човек. Движеше се като английски лорд, имаше обхода, носеше се хубаво. Беше крайно разумен и пестелив. Като пристига в София той беше определен от Учителя като касиер на Братството. Той не разрешаваше да се разпилее и стотинка дори. Всичко беше под негов контрол. Ако трябваха пари за Братството Учителят казваше: „Отидете при Тодорчо!“ А той не дава всекиму пари. Трябва да отиде да пита лично Учителя. Той се грижеше заедно с Петко Епитропов за братския живот, организираха съборите и практически се грижеха за живота на Братството. След заминаването на Учителя той стана ръководител на Братския съвет. Той ме обичаше много. Той лично ме предложи на Братския съвет след него аз да бъда избран като председател на Братския съвет и ръководител на Братството. Те ме избраха единодушно. Но той събра ръководителите от провинцията и пред тях поиска потвърждение на това, че след него аз да бъда ръководител. И те го приеха. Беше авторитетен брат. Той ми остави неговата Пентаграма, с която бе работил 40 години. Аз пък я предадох на моят приемник. Ние сме верига души и слизаме един след друг и се връщаме един след друг в нашата прародина.

11. МИХАЛАКИ ГЕОРГИЕВ (1854-1916)

Младежката група на Изгрева бе много пъстра и така се нареждаше, че всеки дружелеше с някого си. Аз и Георги Радев бяхме първи приятели. И така един ден бяхме с Жорж на Изгрева, занимавахме се с разни неща когато дойде една сестра и ни предаде, че Учителят ни вика. Отидохме веднага при Него. Аз бях така устроен, че много не се въртях около Учителя, докато другите непрекъснато се чудеа как да се завъртят при Него, да се намерят за нещо да Го питат, да разговарят, като търсеха най-малкия повод, за да се срещнат с Него. Аз и Жорж стояхме малко настрана и смятахме, че не е разумно да се смущава Учителят и да Му се губи времето. Но другите така не смятаха. Пристигаме при Учителя и Му целуваме ръка. Той седеше на стол и четеше книга. Без много приказки Той ни даде същата книга. „На, прочетете тази книга!“ Взехме я и веднага се запътихме към нашата малка къщичка направена от дъски. Уточнихме се кой да я чете пръв, но после решихме да я четем на глас. Един да чете, а друг да слуша и после да се сменяваме. Цяла нощ я четохме. Книжката бе озаглавена: „Митар, пророкът“ от Михалаки Георгиев. Останахме замаяни. Това беше цял окултизъм и три пъти жив окултизъм. Не познавахме нито автора, нито книгата. Разпитахме се. А възрастните приятели го познаваха и ни разказаха много неща за него. Беше един от интелигентните и

първи сподвижници на Учителя. Ще намерите името му в първите протоколи от съборите. А за останалото ще го намерите в биографията му. Но тук ще ви разкажа неща, които няма от къде да прочетете, защото само аз ги знам, аз съм ги издирвал и проучвал.

Да се напише разказът „Митар-пророкът“ е дошло след необикновено хрумване да опише живота на един митар. При срещата на съмишленици, когато Учителят, а в онези първи години Той за тях е бил г-н Петър Дънов, е споменал, че не трябва да се пише книга с отрицателни черти на българина, както това е направил писателят Алеко Константинов с „Бай Ганю“. Защото българинът освен отрицателните има и положителни качества. А колкото са по-големи отрицателните качества, толкова и по-големи положителни качества му съответстват. И когато му се влагат отрицателни качества, то писателят се свързва с тях и те го разрушават. Това е една от причините за убийството на писателят Алеко Константинов, защото се свързва с отрицателните качества на българина, дал е ход на тях в книгата си и те се проектираха извън книгата в умовете на читателите и така изникна този конфликт. А той се разреши с убийството му, което за онова време се смяташе, че е станало съвсем случайно и че той не е бил прицелната точка на мишената. Не може да се пише за отрицанието само. Това е недопустимо. Онова, което се допуска най-много е, че колкото отрицателни качества се дадат, толкова трябва да се вложат и положителни качества. Учителят каза по този повод: „Алеко Константинов направи грешка с „Бай Ганю“, като показва само отрицателните черти и затова бе наказан, че създава типа на българина като тип на отрицанието. Той трябваше да изнесе и положителните черти на българина.“ Учителят беше много недоволен от това развитие на нещата. Трябваше да има равновесие.

Затова Учителят поръчва на Михалаки Георгиев да напише разказ с положителни черти на българина. Доста време той умува какво да напише. Не можал да измисли нищо. Тогава Учителят го подсеща: „Нали описате тази история, както си ни я разказвал за онзи „Митар-пророк“, който умрял, който се възнесъл и отново се върнал пак като „Митар-пророкът“. Михалаки се ударил по челото. Този случай той го е разказвал много пъти, защото в онези години са търсили да намерят примери от духовния живот на българина, за да сравнят дали това, което четат от окултната литература на запада може да пасва или го има в българския живот. Така той е описал през 1893 г. историята на Митар-пророкът, който е живял и е бил съвременник на Михалаки Георгиев. Историята е вярна и истинна.

На много места по-късно Учителят споделя: „Най-добрият образ в българската литература е образът на Митар-пророкът. Това е най-положителният образ. В него има всичко.“ Учителят говореше да се напишат положителните неща и черти в българската литература, а не да се изтъкват отрицателните образи. Това трябва да бъде бъдещето на българската литература.

В руската литература има пример с Гогол - „Мъртви души“. Той вписва отрицателните черти на руския народ в избрани образи от тази книга и тя става класика на руската литература като метод на отрицанието. Не случайно Гогол изгаря втората част на тази книга. Учителят имаше едно съчувствие към Гогол за големите страдания, които той преминава през този път: Това ще го прочетете в неговата биография. Причината се дължи на неговата книга, че се свързва чрез нея с образите, в които бушуваха отрицателните сили в руския народ. Ето това е една поука за българските писатели.

На една среща Михалаки Георгиев се обръща към Учителя: „Кажете ни г-н Дънов според Вас на какво се дължи, че Иван Вазов може да пише поезия, разкази и романи? Аз искам, но не мога да напиша нещо подобно като „Епо-

пея на забравените". Учителят отговорил така: „Първо, Иван Вазов е съвременник на онези събития. Второ - всички онези, които той описва са негови познати, приятели, а те сега отдавна са умрели и като заминали души идват и му диктуват какво да пише. Трето - Иван Вазов е своеобразен медиум от най-висша категория и порядък. Той може да пише така, защото идват и му диктуват не само заминалите му приятели, но идват и му диктуват духовните ръководители на такива личности като Левски, Раковски и т. н. А ти не си техен съвременник. Те не те познават, няма кой да ти диктува, а и да ти диктуват не можеш да чуеш, да слушаш и да запишеш". Накрая Учителят му казва: „Е-ех, остана си с „Митар-пророкът". Това ще бъде най-четеният разказ на идното човечество. А това не е малко“.

Днес хората не познават кой е Михалаки Георгиев. Не са чели и „Митар-пророкът". Но ще дойде друго време и друго човечество и в това време ще има място и за „Митар-пророкът", защото той е написан за бъдното човечество. Или както казва в началото писателят: „Не е важно какво е казано, а какво е било". И аз казвам: „И какво ще бъде". А какво ще стане, ще го проверите вие. Митар-пророкът е жив и той броди по земята българска. Той е работник на Новото Учение, което Учителят даде. Митар-пророкът, това е идейният образ на българина. Всичко, което е там, това е най-хубавото, което има у българина.

Михалаки Георгиев е роден в гр. Видин през 1854 г., а си заминава през 1916 г. в гр. София. Неговото име фигурира в първите събори на веригата на Учителя от 1908 до 1912 г. с жена му Магдалина. Както и през 1914 г.

Той имал кореспонденция с Петър Дънов, която не е достигнала до нас. Неговият архив е унищожен, когато две бомби падат върху жилището на дъщеря му в София, а останалия унищожен от наводнението в гр. Видин през 1941 г.

През времето на Школата ние бяхме се отзовали в друг свят и на никого не минаваше през ума да запазва, да търси документи и да прави архив за история на Бялото Братство. А това, което сега даваме и това не е малко след толкова пропуснати години.

Песента „Страдна душо“, текста е написан от Михалаки Георгиев по идея на Учителя, а мелодията е дадена от Учителя.

12. ПЕТЪР ТИХЧЕВ

Дядо Петър Тихчев беше пътуващ проповедник с Библия в ръка, преминава от град след град и проповядва. Той по едно време е бил и евангелски пастир в гр. Свищов. Точно по това време младия Петър Дънов се е записал да учи в протестантското училище в гр. Свищов през 1884 г. Случва се така, че Той наема квартира в дома на Петър Тихчев. Там прекарва в неговия дом като квартирант три учебни години. Дядо Петър имал две дъщери ученички, които са били вече девойки. Дядо Тихчев разказваше, че Петър като ученик е бил силен по успех, честен, много скромен и смирен. По часове е четял и след това свирел на цигулка. Понякога е разговарял с двете дъщери на дядо Петър, но разговорите са били изключително върху музика, наука и др. Въпроси засягащи духовния живот на човека.

През зимата на третата година съпругата на дядо Петър започнала да го безпокои непрекъснато. Тя харесала Петър Дънов като младеж и като евентуален бъдещ жених на по-голямата си дъщеря. По цяла нощ не спяла, само охкала и пъшкала, непрекъснато ръгала в реброто дядо Петър и му надмувала едно и също. „Ще изпуснем тоя ангел от къщи и ще си отлети по све-

та, а той е само за голямата ни дъщеря. Трябва да я сгодим за него и да ги оженим." Дядо Петър все се дърпал, било го е срам, било му е неудобно, как да говори на това скромно момче такива неща? Но бабата не го оставяла на мира. Накрая дядо Петър започнал често да му чука на стаята, да го посещава и да разговаря с него. Но разговора все вървял на богословски теми. Нали дядо Петър Тихчев е евангелски проповедник! А Петър Дънов се учи в евангелско училище и трябва да стане също проповедник. Тогава като се съберат двама евангелски проповедници, за какво могат да гърворят освен за Бога. А дядо Петър влизал при квартиранта си за съвсем друго. Той искал да подхване разговора така, че има дъщеря за женене и че не било лошо Петър да се задоми за дъщеря му, защото според правилата всеки евангелски проповедник трябва да има жена и семейство, за да не бъде изкушаван от нечестивия в тая насока. Но когато отварял уста да поеме тази тема, то квартиранта му Петър отклонявал разговора в съвсем друга посока. Създавало се изключително напрежение. От една страна бабата непрекъснато го ръчкала и скърцала със зъби, от друга страна дядо Тихчев се съгласил на нейния план, но нищо не излизало на яве. А от трета страна над дома им са се събрали тежки облаци. Било е невъзможно нито да се спи, нито да се диша, нито да се живее. А квартиранта им Петър все едно, че нищо не забелязва и си продължава да си посещава училището. Но един ден тези градоносни облаци над къщата им изведнъж се сблъскват, светкавица прорязва небето и пада върху дома им. Голямата дъщеря, която са я готвили за годеница на Петър внезапно се разболяла и след три дни почива. Гръмотевица раздира дома на дядо Тихчев. След погребението дядо Петър викнал и заплакал: „Ожени ли я жено? Не разбра ли, че ангел слязъл от небето на земята ни за жена отива, ни за жена се жени, защото той е горе оженен за Господа Бога.“ Бабата подсмърчала и оплаквала и дълги години не могла да прежали първородната си дъщеря хубавица.

Дядо Петър Тихчев десетки години като евангелски проповедник посещава села и градове. Той продължава по своя път. Той не е безразличен към дейността на Петър Дънов по онези години. Контактува с приятелите и понякога разказва за годините когато Петър Дънов е живял в неговия дом. И този случай ние го чухме от него и го предаваме на следващото поколение.

А да знаете само как дядо Петър Тихчев сладко проповядваше и още по-сладко пееше евангелски песни. Такива хора не се раждат често. Веднъж се родят, веднъж изкасят и веднъж дават плод.

13. УЧИТЕЛЯТ, УЛ. „ОПЪЛЧЕНСКА“ 66 И ГЕОРГИ ДИМИТРОВ

От 1905 г. до 1926 г. Учителят живееше на ул. „Опълченска“ 66 в дома на Гумнерови. Къщата на Петко Гумнеров беше половин близък, а другата половина беше на баба Парашкева, майката на Георги Димитров. Той живееше при майка си, в едно съседство с Учителя и под един покрив с Него. Покривът на къщата е един и таванът е общ. Когато стана една блокада от полицията в квартала срещу комунистите и започнаха да претърсват къща след къща, сестрата на Георги Димитров - Елена, преминава през общия таван, спуска се през таванския отвор към половината на къщата, където Учителят живееше и поисква закрила от Него, за да я спаси. Ако бяха я хванали, грозеше я смърт. А в най-добрия случай щеше да се отърве с доживотен затвор. Това бяха претърсвания и излавяне на комунисти във връзка с атентата на „Св. Неделя“ през 1925 г., когато загинаха стотици хора в църквата. Ако бяха я хванали, ми-

лост нямаше да има. Учителят я изслушва, приема молбата ѝ и нарежда на една наша сестра Василка да я изведе като наша сестра преоблечена в бяло. Мята ѝ отгоре дреха като на наша сестра, така както ходеха по онова време с бели забрадки, с бели рокли, хващат се под ръка двете и излизат. Нашите хора изобщо не ги спираха. Излизат през портата, минават през кордона, а полицията претърсва вече дома на баба Парашкева. Така сестрата на Георги Димитров беше извлечена от Василка, от блокадата на полицията и заведена в техните среди. Те си имаха тайни квартири. И което е най-важното архивът на комунистическата партия се пазеше от същата тази Василка, която имаше плетачна машина и плетеше пуловери, чорапи, рокли, долу в приземната стая. Василка живееше у Гумнерови и помагаше в семейството, за да се посрещат и изпращат толкова много гости, които идваха при Учителя. Там, в плетачната машина, около нея долу беше направила едно скривалище и там пазеше архива на комунистите и после тя им го предаде. Учителят знаеше това, но мълчеше. Комунистите в нашите среди никога не са загубили нищо - било човек, било материали. Но въпреки това тази сестра на Георги Димитров не беше разположена към Братството. По-късно тя взе голям държавен пост, обаче към Братството имаше отрицателно отношение. Георги Димитров беше по-толерантен, по-културен, имаше отношение и обхода. Знаеше как стоят нещата и ги ценеше. Братството към него лично няма никакви забележки. След като дойде на власт, той бе коректен към нас, лично спираше другите комунисти, които бяха надхвани от други среди срещу Братството. Но това не им попречи да ни подгонят след това като техни най-големи врагове. Направиха големи поразии и си създадоха карма с Школата на Учителя. И направиха съдба с Небето.

14. ДОМЪТ НА ПЕТКО ГУМНЕРОВ

Петко Гумнеров беше един от първите ученици на Учителя. Беше гърбав, нисък на ръст, но интелигентен, буден и добър брат. Той беше чиновник в съда. Беше бързописец. По време на съдебните процеси записваше. Не знаеше стенография, но тогава имаше бързопис. Умееше да съкращава думи, да ги вписва и след това да ги разчита. Записваше почти всичко с тази негова метода, долавяше и не изпускаше човешкия говор. Естествено, каквото говореше Учителя Петко записваше. И други братя, които можеха бърже и хубаво да следят говора на учителя и те записваха. След това като се съберат, проверяват кой каквото е записал, подреждат, комбинират и така беседата на Учителя е възстановена. Това бе началният етап от записването на Словото на Учителя.

След това дойде при Учителя стенографа на Народното събрание Тодор Гълъбов. Той беше един отличен стенограф и записваше всичко. Беше издал и учебник по стенография. И каквото запишеше след туй хубаво го редактираше. Знаеше какво значи автентично, нали стенографираше речите на народните представители в Народното събрание и не му бе позволено да променя нищо.

Така той подготви първите три серии беседи на Учителя. Учителят ги издаде и ги нарече „Сила и живот“. Първите три серии са почти оригинално Словото на Учителя.

Трябва да кажем и за стенографите. Те се явиха точно на време, за да стенографираат и запишат Словото на Учителя. Затова се бе погрижило Небето.

По покана на българското правителство, за да се записват речите на

депутатите бива поканен словенецът Антон Безеншек, род. 1854 г. в село Букоие, Словения, а починал в 1915 г. в гр. София. Той приспособява за българския език стенографската система на Габелсбергер и открива първите курсове за изучаване на стенографията. Ето защо днешната българска стенография се нарича система Габелсбергер-Безеншек. Издават се учебници. Ето аз имам такива от 1905 г. А през 1917 г. аз завърших частен стенографски курс от 10 март до 10 юли и получих диплом от Тодор Гълъбов, който бе първи стенограф в Народното събрание. Нашите стенографи Паша Теодорова, Савка Керемидчиева и Елена Андреева, също получиха в тези години свидетелства за стенографско дебатно писмо.

Ето ви пример как Небето работи, последователно и стъпка по стъпка. Така докараха от чужбина стенограф и за 20 години се създадоха стенографи и накрая бяха подготвени онези, които трябваше да запишат Словото на Учителя, съставляващо над 7,500 беседи. Ето това е труд. Общ труд и на Небето и на учениците от земята. Това бе общо дело на Небето и земята за съхранение Словото на Учителя.

Учителят пътуваше из България и нямаше постоянно местожителство в първите години. Пътуваше от село на село и от град на град и преспиваше в домовете на приятелите. Когато пристигна в София, Той нямаше познати и близки хора, при които да отсяда. Разказваше ми Тодор Стоименов, един от първите ученици на Учителя, че обикновено е приспивал в протестантския дом на ул. „Леге“. Движил се с едно малко куфарче, скромно облечен, със скромно пардесю или връхно палто и старовремски обуца. Протестантите тогава са имали дом и странноприемница, където Учителят можеше да прекара нощта. Той е познавал голяма част от протестантите, понеже е учил в протестантското училище в Свищов като гимназист. Затова е приеман в странноприемницата като свой човек, като техен човек.

Постепенно кръгът на познатите се увеличавал около Учителя и Той бива поканен в дома на Тодор Бъчваров. Но едно от децата се разболява от скарлатина, а тогава тя е била опасна инфекциозна болест и много от децата умирали. Извикали лекар, който поставил диагнозата и заповядал карантина на дома, никой чужд човек да не влиза и да не излиза. Тогава на Учителя било предложено по покана на Петко Гумнеров да се прехвърли в неговото скромно жилище, като му предостави отначало сутерена т. е. приземния етаж. Гумнеров нямаше деца и с жена си живееше в една стая. А съседната стая я бил дал под наем и имал квартирант. Учителят известно време пребивава долу в мазето. След туй квартиранта напуснал и освободената стая я предложили на Учителя. Това е около 1905 г. Долу сутерена се оформя като кухня и трапезария. Започват да идват приятели и да посещават Учителя като биват поканени в трапезарията на чай и общи приказки. Така се създава едно малко домашност, в което се включва и Учителят. Дават Му най-елементарни удобства. Въпреки всичко Учителят се чувстваше на ул. „Опълченска“ 66 много добре. Там започват да пристигат приятели от София, а после и от провинцията. Учителят държи първите си беседи в тази малка стаичка, която е най-обикновена стаичка - 3 м широка и 4 м дълга. Колко души ще се съберат в тази стаичка? Сложат няколко стола и пейки. Седнат около 15-20 човека. Идват нови хора и се увеличава броят им. Къде да ги приберат? Тогава Учителят сяда до прозореца, отваря прозореца и всички останали се нареждат под прозореца в градината на дворчето. Така там вече има място за 100 човека. Почнаха да идват приятелите и ние слушахме беседите по онуй време в дворчето през 1920 г. Но започна да се разширява кръга, започват да идват все повече и повече хора и самото дворче се напълваше с народ. Нямаше място. Тогава се наложи да

се направи салон на ул. „Оборище“ 14. Но преди това Братството посещаваше някои частни салони. Като построихме салона на „Оборище“ разбрахме какво значи да имаме собствен салон и да не бъдем зависими от различни наемодатели.

Така скромно и незабелязано Учителят работеше. Винаги започваше с най-скромничката, с най-незабелязаната и малка величина. Лични изисквания нямаше. Никога не казваше: „Направете това!“ Ако се усетят приятелите да го направят - направят го. Иначе Учителят си мълчи. Така Той бе поканен лично от Петко Гумнеров и от така Гина Гумнерова. От 1905 г. до 1926 г. през тези години Той остава в техния дом и се чувстваше в тяхната среда много добре. Те бяха скромнички хора, честни, хубави, обикновени. Гумнеров беше един предан брат.

Като усети, че ще си заmine Гумнеров от този свят, Учителят го изпрати в Арбанаси. Гумнеров се помина в Търново, а не тука в София до Учителя, защото щеше да се получи едно сконфузно положение. Щеше да стане неудобно, понеже там където Учителят изнася беседа да има и мъртвец. Затова Той нареди на двама братя да го заведат в Арбанаси. Поживя там Гумнеров известно време и след това си замина. Той не беше захвърлен там, понеже тогава там бяха се настанили семейство Камбурови, които по онова време правеха опит с комуната. Той се помина там и приятелите го погребяха. Но той като образ и като историческа проекция остана. Имаше архив както и собственоръчно написани протоколи от първите събори на Братството. Но по време на гоненията, след заминаването на Учителя, голяма част от тези архиви, които пазехме бяха иззети чрез обиск от новата комунистическа власт и бяха унищожени. Изобщо властта и правителството на този народ както по времето на Учителя, така и след заминаването Му вече 30 години преследва Учението на Учителя. Прави обиски и каквото намери прибира и унищожават. Каква ли съдба ще има този народ, който излъчва такова правителство, което както преди, така и сега винаги гони и преследва Учението на Учителя? Съдбата е ясна. Тя се определя от Домът Господен.

15. ЦЕЛУВКАТА НА ЧИЧО ПЕТКО

Домът на чичо Петко Гумренов беше отворен за всички. Той стана Божи дом. Тук Учителят живееше, приемаше непрекъснато гости и държеше пред отворения прозорец своите беседи. Особено неделата бе много тържествена. Българите по онова време тачеха неделата и селянина и гражданина не работеха в този ден. По селата ходеха на черква сутрин, а след обед правеха кръшни хора по мегданите. Гражданите в градовете сутрин посещаваха черквите, но не всички, пълнеха кафенетата, а вечерта всеки се запиляваше там къде душа му искаше. За нашите приятели неделата също беше Божи ден. В двора на чичо Петко бе пълно с народ.

Един ден като вижда толкова много хора в градината, кой знае как се повдигат в него хубави чувства и развълнуван прегръща едно малко момиченце на 10 годинки и го целува. А чичо Петко е женен, но няма деца. Но да целунеш чужди деца пред толкова народ не е разрешено по тогавашните порядки. Другите приятели виждат това и за тях това е голям грях и голям срам да целуне едно момиче. А той в градината пред всички прегръща го и го целува. Тогава тези неща не се допущаха. Моралът бе друг, много строг. Да се видят прегърнати млади по улиците и да вървят както това сега се прави и че дори се целуват, тогава такова нещо бе изключено. Други бяха времената. След тази целувка започва една глъчка, кампания срещу него и общо недоволство.

Събират се възрастните приятели и осъждат чичо Петко. А през това време Учителят не е в София, а в Сливен и заедно с други приятели са опънали палатки на Сините камъни, там до извора Куш Бунар. Приятелите правят съд, укоряват го и го изключват от Братството. Казват му: „Ти вече не си от Братството!“ И го изключват от Братството. Решават, че Учителят не бива повече да живее в дома на чичо Петко, защото е вече опозорен. Тогава един от богатите членове на току-що сформирания съд предлага хубава стая в хубавата си къща, богата къща с прислуга. Той е богат човек. Голям издател. Той ръководи военното издателство, където има фирма „Лазар Котев и Гужгулов“. Той има складове на литература на ул. „Бенковски“ 19. Освен това той притежава единствения склад на всички теософски книги на ул. „Алабинска“ 37. В неговите складове се държат отпечатани беседи на учителя „Сила и живот“. Изобщо преуспял и богат човек. Тогава той решава да финансира и да плати пътните на една делегация от трима човека, които трябва да отидат в Сливен при Учителя и да съобщят решението на съда, че чичо Петко е изключен от Братството и че Учителят трябва да се прехвърли да живее в богатата къща на Лазар Котев. Така се създава тричленна комисия.

Вторият член на комисията е Тодор Бъчваров. Той е общественик, виден теософ, издава библиотека „Духовен живот“ и чрез нея издаде много окултна литература. Но се движеше в нашите среди, познаваше Учителя, но го смяташе като човек по-напреднал, по-учен и по-преуспял като проповедник.

Третият член на комисията бе Иван Радославов, гимназиален учител по история, изключително надарена личност, историк с голям дар слово. Около Учителя е още от първите години.

И така тричленната делегация тръгва от София за Сливен да поднесе пред Учителя своето решение.

16. НЕ КОРИГИРАЙ БОЖЕСТВЕНОТО!

През лятото на 1920 г. Учителят беше заминал в гр. Сливен. С една малка група от 10 братя се качват на Сливенските сини камъни при извора Куш Бунар, опъват няколко палатки, направят няколко колиби от шума, обзавеждат се добре и прекарват две седмици сред природата. Решението на възрастните братя е било да не се допускат сестри на тази екскурзия, което се спазва стриктно. Дори сестри от гр. Сливен също не могат да се качат горе, макар че желаят да бъдат около Учителя.

По това време стенографката Паша Теодорова решава да отиде в Сливен, за да стенографира някоя беседа на Учителя и след като посещава братско семейство, тогава домакинята решава да я заведе горе при Учителя на Сините камъни. Завежда я горе. Учителят я приема, разговарят по тяхната си работа и Учителят ѝ предлага да отидат да се поразходят. Учителят се разхожда със сестра Паша като ѝ показва какви изворчета са намерели и устроили и накрая я поканва на обяд. Седнали да обядват на масата само братя и Паша като принцеса до Учителя. Но един от братята крайно недоволен от тази работа казва: „Ще дадем един обяд на сестрата, за да види мъже как готвят и после ще я изпроведим долу до града.“ Учителят ги оглежда: „Не, тя ще ми бъде гостенка!“ Братята се оглеждат, не са доволни от Учителя, но нищо не казват. Вечерята отново е сложена, но както е правилно тя се слага при заник слънце. По едно време на вечерята същия брат пак казва: „Сега е още рано и братът, който я доведе ще я заведе отново в града.“ А това е Петко Епитропов, възрастен брат с голяма брата на голяма глава, която стои върху снажно

тяло. От представителен, по-представителен. Но Учителят пак казва: „Ето брата слиза за три дни по работа в града и освобождава палатката си, така че сестрата ще ни гостува като ползува неговата палатка.“ Нямаше как трябва-ше да се подчинят и този път на решението на Учителя.

Вечерта Паша преспива в палатката, а сутринта Учителят нарежда на брат Петко Епитропов: „Рекох иди при палатката на сестрата и да ѝ изпееш песента „Събуди се братко мили!“ Петко си поглажда брадата, чуди се какво да прави, но трябва да отиде при палатката на Паша. Накрая застава пред нея, вдига поглед към небето, развява се голямата му брада от сутрешния ветрец и той започва да пее песента. По време на цялата Школа се събуждахме с тази песен тогава, когато трябваше да ставаме рано, в зори за изгрев слънце. Паша слуша отвътре, не може да разбере какво става, след малко излиза от палатката, а брат Петко още пее. Паша приближава при него. „Брат, благодаря Ви, че с вашата песен ме събудихте, иначе както бях преуморена щях да пропусна изгрева понеже непременно щях да се успя.“ Петко я поглежда отгоре: „Е, сестра, стараем се, нали за това сме тука!“ Останалите братя наблюдават тази покрътителна сцена, всички са изтръпнали и не могат да се усмихнат, защото картината не е за усмивки, а за плач.

Сестра Паша сутринта полива на Учителя да се измие. Той ѝ посочва на запад три облачета и казва: „Днес ще имаме гости, трима души от София, цяла делегация.“ След закуската Паша си взима сбогом и си тръгва, бърза за влака. Брат Шишманов я изпраща и съпровожда до гарата. На пловдивската гара тя трябва да смени влака и чака да дойде влака за София. Ето влакът от София пристига и оттам слизат трима братя. Те се срещат и запитват Паша: „Ти от къде идваш?“ „Идвам от Сините камъни където е Учителят“. А брат Иван Радославов понеже са близки с нея, той ѝ се доверява: „Отиваме при Учителя на Сините камъни обаче тайно, никой да не знае.“ Паша се усмихва. „Учителят вече знае за вашето идване. Тази сутрин ми каза, че идват трима братя делегация от София“. „От къде знае, никой не Му е писал и никой не знае за нашето заминаване?“ „Да, Учителят прочете това нещо на небето“. Братята са поласкани. „Виж-ти Невидимият свят предупреждава за тяхното идване“. Това дава кураж на братята и ги насърчава.

Пристигат братята на Сините камъни, Учителят ги посреща сдържано, сериозно и строго. Братята застават пред Него и Иван Радославов започва да излага случая. Той говори вдъхновено, убедително на висок академичен стил с такова вдъхновение, че другите двама от делегацията слушат със зяпнали уста и само кимат с глава, потвърждавайки, че са съгласни с Радославов. Учителят обаче мълчи, смръщил чело, три дълбоки бръчки са се врязали в челото Му, нито дума не казва. Колкото повече говори братя, толкова Учителят става по-строг и гневен. Свършва братя, Учителят мълчи. Става чак неудобно. Братята се чувстват неловко. Накрая се обръща към Радославов и му казва само една дума: „Усра се!“ Останалите не могат да повярват, че Учителят е способен да каже такава дума, защото те знаят, че се усират само малките деца и старите хора, но при особени случаи. А тук тази дума не върви след такава дълга реч и пред такава делегация. След няколко секунди те усещат действието на тази дума, навеждат глава и се засрамяват. Изведнъж Учителят отсича: „Вие извършихте една голяма глупост!“ Братята остават като гръмнати, всичката им увереност пропада. След това Учителят продължава: „Ученикът няма право да коригира Божественото. И понеже Вие си позволихте да коригирате Божественото, ето какво ще ви се случи: единият от вас още тази година ще си замине. Вторият от вас ще изгуби богатството си и ще остане последен бедняк, а третият от вас ще остане сам, самичък и никой няма да го пог-

ледне."

Братята си отиват като попарени още същия ден. Лазар Котев, който бе финансирал пътуването на делегацията следващата година фалира и от богатството му не остава никакъв помен. Тодор Бъчваров си заминава същата година и двамата от делегацията присъстваха на погребението му. А Иван Радославов дочака дълбоки старини. След като онзи предприемач го излъга и му бе ипотекирана къщата и местото, той загуби всичко и трябваше да дойде на Изгрева да живее в една барака. Дъщеря му Люба се помина, а след нея и жена му и той остана сам самичък. И което е най-важното, на Изгрева имаше около 200 човека, които се надпреварваха как да си услужат един на друг, та да вървят в Учението както трябва, но за брат Иван Радославов никой не се сещаше нито да го погледне, нито да му занесе една чаша вода. Той бе забравен от всички, макар че беше на Изгрева. Като че ли някой бе изтрил от паметта на всички, че този човек го има и той съществува. Накрая ако случайно някой отиваше при него, посочваше себе си казваше: „Ето един, който се опита да коригира Божественото!“ Беше покъртителна сцена и поука за следващото поколение. Ние сме свидетели как думите на Учителя се изпълниха точно.

17. ГОРНИЦАТА В ТЪРНОВО И ПЕТКО ГУМНЕРОВ

Съборите в Търново ставаха в едно лозе, в което беше построена една вила. В нея имаше на втория етаж една стаичка, която бе предоставена на Учителя. Тази стаичка се наричаше ГОРНИЦА. Учителят беше обзавел тази стаичка като олтар, като храм. Той слагаше там някои картини, предмети, бяха сложени широки ленти с цветовете на дъгата. Отпред имаше един светилник с кандила, които излъчваха особена светлина. Аз съм влизал в тази стаичка. Светлините на тези кандила бяха живи светлини. Аз никога и никъде такива светлини не съм виждал. Това беше жив огън, който гореше и излизаше от кандилата. Това не беше обикновена светлина. Имаше нещо живо в тези светлини, в трепкането им, като че живи същества присъстваха в пламъка. Когато Учителят нареди обстановката, и всичко бе чисто и по своите места, тогава нареждаше на братята и сестрите, които присъстваха на събора, да влизат по 10 човека и да правят там молитви. Не влизахме в тази стая. А заставахме в съседната стая пред вратата и гледахме от там в стаята, без да влизаме вътре. И тогава се правеше молитвата. От съседната стая през вратата всеки поглежда вътре как е наредено. Така 10 човека правят обща молитва. И всеки сам си каже своето желание през годината - какво иска да постигне, към какво се стреми и какво обича. Всеки един така в себе си, открие душата си като мълчалива изповед пред Бога. И така слизат групите от по 10 човека на двора. След това се качва друга група от 10 човека. А онези, които са слезнали се нареждат пред един фотограф, който ги заснема. Има към 20 такива запазени фотографски снимки. По такъв начин имаме запазени ликовите на братята и сестрите посетили първите събори в Търново. Много от тези лица са познати, а на други сме забравили имената. Жалко, че тогава никой не се сети да напише имената върху картичките. Но все пак това е материал за изследователите.

Аз съм разправял често този случай. Един от възрастните братя Петко Гумнеров беше направил някаква погрешка. Голяма погрешка за онези години. Беше целунал едно момиче. Как бе станало и как го бе целунал, това зна-

еха възрастните приятели, които строго го отсъдиха и отхвърлиха като че ли е вън от Братството. Аз тогава бях младеж на 22 години, а те бяха възрастни братя. И тяхната представа за морала беше друга. Но за тази целувка след време се развиха драматични събития, които ще разкажа при друг повод, защото историята е дълга и поучителна за много хора както и за цялото Братство. И сега, на този събор присъства Петко Гумнеров. Но никой от групите не искаше да го приеме при себе си, защото Петко бе направил грях според тях. Той бе останал самичък. Беше греховен за всички. Така както бе угнетен от постъпката си, както бе измъчен от презрението на всички, той беше почти отчаян човек. Никой не го приемаше в групата, за да може да се качи горе в Горницата и да се помоли заедно с тях. Не го щат. Всички групи се изредиха в Горницата да си направят молитвата. Тази задача бе приключена. Тогава Петко случайно минава покрай вилата, Учителят излиза и му казва: „Петко!“ Той се спира. „Ела, да излезем горе двама да се помолим!“ Братът остава като втрещен. Учителят го взема под ръка, излизат горе, направят си молитвата както трябва. Не бързат, защото групите са вече минали, слезнали са долу и са се разположили около палатките. След известно време отгоре слиза един възрожден Петко. Слиза усмихнат, просветнал, от очите му текат сълзи от радост. До него е Учителят. Всички устремяват погледа си към тях. Петко целува ръка на Учителя и си отива. Приятелите мълчат и наблюдават гледката. Каква ти гледка. Това е живо човешко възкресение. И от тогава Петко не го измъчваше туй, че приятелите го пренебрегваха. Те сдържани да го пренебрегват, понеже онази целувка стоеше пред тях като смъртен грях. Но след известно време заради тази целувка се развиха такива събития, след които нещата се промениха, защото развързката на тези събития бяха драматични и поучителни за всички. А какви бяха те, ще ви ги разкажа друг път.

Действително в тази Горница имаше такова силно присъствие на Божествения Дух и на Славата Божия, че не всеки можеше да издържи на това присъствие. Това беше живата скиния на Бялото Братство. На една от стените беше сложена цветна Пентаграма, а на върха ѝ вместо образа на Христа художникът бе нарисувал образа на Учителя. В тази стая имаше чертежи, които Учителят бе направил с цветни мастила, с цветни тушове. Тези чертежи се пазеха до сега в едни големи продълговати цилиндри, както са запазени и заснетите образи на групите от по 10 човека, пребивавали на обща молитва в Горницата на събора в Търново.

18. ПОСЛЕДНОТО ПОСЕЩЕНИЕ НА УЧИТЕЛЯ В ДОМЪТ ГУМНЕРОВ

Последният път Учителят ни покани няколко братя. Бях аз - Борис Николов, Методий Константинов, Боян Боев, Галилей Величков. Ама Галилей не го покани Учителят, но той се вмъкна насила даже. Тогава Учителят беше много строг и сериозен. Той ни покани и каза: „Тези и тези братя“. Заведе ни на ул. „Опълченска“ 66. Слезнахме с кола и аз усетих тогава, че Той си взима сбогом със старото жилище. Тогава предложих на приятелите: „Нека да оставим Учителят сам в стаята си. Той има някаква лична Негова работа“. Учителят кимна с глава, одобри моето предложение и ние излязохме от стаята и седнахме на пейката на двора. Учителят седя в стаята около два часа. Там какво е правил ние не знаем. След туй ни повика. Беше отворил сандъка си. Имаше един голям сандък в стаята. Имаше книжа, предмети и други неща. Извади от сандъка си една кутия и я подаде на Методий: „Тези неща ще ги предадеш на

Гръблашева". Те бяха ценности, които тя бе оставила Учителят да ги пази. Методий взе кутията, понеже живееше у Гръблашеви. Имаше връзка с тях - с майката и дъщерята. След това Учителят взе тетрадките на Петко Гумнеров, в които той е записал първите беседи, които Учителят е държал в София. Учителят ги предаде на Боян Боев. На мен предаде кристали направени от стъкло, специални големи, едри кристали. Те бяха направени по кристалографските системи - имаше от кубичната система, комбинация на куб с октоедър. Те бяха седем, осем кристала. Бяха ги донесли от чужбина. Те имаха хубав син цвят. Учителят ми ги предаде в ръцете. Последните години аз ги бях сложил на пианото в моята стая и вероятно съм разказвал историята на някого за тези кристали и след това те изчезнаха. Някой ги открадна от мен. Това е някъде към 1980 г. Учителят ми ги предаде лично да ги пазя и аз бях обещал на мой приемник да му ги предам за съхранение. Но ме окрадоха. Е, това братска постъпка ли е? Не е. Кражбата винаги е кражба.

А на Галилей извади от чекмеджето един портрет на дядо поп Константин Дъновски, както и няколко малки негови портрети. Така Учителят разпорежда някои неща, кой какво да носи. Това беше жива символика. Какво стана с нещата, които Учителят ни предаде? Гръблашева си взе скъпоценностите и само тя знае какво направи с тях. Методий след това написа очерк за Гръблашева. Тетрадките на Гумнеров, които Боян Боев държи при себе си, му ги взеха при последният обиск заедно с неговите тетрадки. Не можа Боев да ги запази. Но предполагам да са запазени в Народната Библиотека в някоя скришна стаичка. Аз бях подал молба при последните обиски до директора на Народната библиотека, за да се заинтересува и запази архива на Учителя. И той изпрати двама човека на Изгрева, когато товареха литературата на камионите. Така че те присъстваха. Какво е станало по-нататък не знаем. Дали бяха чиновници на Народната библиотека или бяха служители на милицията, не знаем. Какво са запазили ние също не знаем. Но сигурно знаем, защото видяхме и проверихме как тези 19 камиона, натоварени със заплепената литература и архив бяха изпратени за претопяване в книжната ф-ка на гара Искър. Това го знаем. И вие трябва да го знаете.

Какво направи Галилей след като държа в ръцете си портрета на дядо поп. Той написа очерк за дядо поп Константин Дъновски.

Какво направих аз с кристалите? Едни запазих, други ми ги откраднаха. Но след заминаването на Учителя аз организирах една група и отидохме на ул. „Опълченска“ 66, където фотографа Васко Искренов засне Петко Гумнеров и цялото разположение на стаите горе и долу в трапезарията в приземния етаж. Документирахме и направихме два албума. А сега това е вече история. Хубава история.

Онези, които запазих бяха укрити на скришни места и сега не зная къде се намират. Но дойде онзи, който бе мой приемник и той записа моите опитности. Е, това вече не можеха да ми откраднат - и да искат, не могат. А тези опитности ги предаваме на вас, идните поколения за живота ни с Учителя.

19. ИВАН ПЕТРОВИЧ РАДОСЛАВОВ

Той беше историк и бяхме приятели с него. Неговият живот протече драматично и трагично. Бяхме свидетели на тези събития и знаехме защо всичко туй му се случи. Опитва се да коригира Божественото и той трябваше да заплати, което стана по начин, който Учителят посочи. Този случай го описах.

Той имаше един приятел историк Бено Цонев, женен за германка, който бе употребил цялото богатство на жена си, за да издирва през целия си живот материали по света за историята на България. Беше издал два тома в Германия. В България го гонеха понеже той беше доказал с документи кой, къде, как и защо бе фалшифицирал българската история. Беше академичен труд издаден на немски език и се казваше „Праистория и праезик на българския народ“. Този академичен труд издаден в Германия в два тома тук у нас излезе в съкратено издание и бе посрещнат много остро от критиката. Цонев си имаше много неприятности. А Иван Радославов го защитаваше. Дори се яви в съда, за да го защити. Иван Радославов беше ученик на Масарик и беше личен приятел на професор Михалчев, същия който беше писал против Учителя. Та те двамата на млади години сядат в една бирария „Батемберг“ до черквата „Св. Георги“ в центъра, изяждат едно печено агне на фурна самички, като изпиват няколко халби бира.

След като го бяха изиграли и след като бе разрушен и разпродаден братския салон на „Оборище“ 14, който Братството построи, той се пренесе на Изгрева в една барака като остана непрекъснато в недоимък. В една торба държеше около 150 полици. Значи беше длъжник на 150 човека. Завърши живота си в беднота, забравен от всички, така както каза Учителят.

Веднъж той се намира в голямо отчаяние и отишъл в Борисовата градина и се усамотил. Учителят отишъл, седнал до него и започнал да му разказва последователно всички негови нещастни случаи от детската му възраст до момента. Радославов се учудил и запитал: „От къде знаете това?“ Учителят отговорил: „Аз ти ги създадох.“ „А защо?“ „За да не се отклониш от пътя си, за да се уякчиш в твърдост и да си изпълниш задачата, за която си дошъл на земята.“

Той беше учител по история в гимназията. Предлагали са му професорска катедра, но той отказал. В първите години на Школата когато гоненията срещу Братството бяха най-големи, той написа и издаде една книга „Где е Истината“ с псевдоним Джовани Веротиеро. Няма по-хубава защита на Учението от тази книга, която е написана на висок академичен стил, издадена през 1922 година.

Той издаде още няколко книжки и статии в защита на учението като „Не съдете“ през 1917 г. Но въпреки това не му се вмениха в правда и когато наруши Божествения закон, той трябваше да плати и заплаќи така както каза Учителят. А ние бяхме свидетели, че това стана така. Замина си в мизерия изоставен от всички. Никой не го посети, никой не се погрижи за него. Хайде де, кажете ми сега защо това се случи?

20. БОЯН БОЕВ

(17.X. 1883, гр. Бургас - 21.07.1963, 18.35 мин, в София)

При всеки удобен случай ние се отправяхме към планината Витоша. Тогава тя не се посещаваше много. Само местното население от околните села бродеше по нея. Това бяха овчари и пастири, или косачи, които косяха тучните ливади. А до там се отиваше пешком за няколко часа. Решихме да отидем на местността „Яворови пресои“ на Витоша. Бяхме двама. Мария Тодорова и аз. Поканихме и Боян Боев. Придвижихме се бавно, защото брат Боян се движеше с бастун и леко понакуцваше. Това бе едно страдание останало от войната. Измъчваше го много, но никога не се оплака. Пристигнахме горе. Овчарите бяха окосили ливадите и сеното бе направено на големи купи. Прекарах-

ме през деня много хубаво, в хармонична обстановка. Спахме там. Аз сложих на земята един пласт сено, а само отгоре платнище. Легнахме, завихме се с платнището, а отгоре половин метър със сено. На планината нощем е много студено. Спахме много хубаво и бяхме безкрайно освежени и доволни. Върнахме се и разказахме на Учителя. Той се усмихна: „Следващия път и аз идвам!“ Да, обичахме този хубав живот на планините.

Имаше моменти, кракът на Боян Боев го измъчваше много. Беше отишъл до Учителя и трябваше да седне, за да стенографира, но болното му коляно му попречи и той без да иска изохка. Учителят го погледна: „Е, как е?“ и с погледа си посочи коляното му. Боян също погледна коляното си и каза: „Ех, карма“. Учителят се усмихна. Ние също се усмихнахме, защото чакахме, че той ще започне да разказва и да обяснява. „Кога искаш да изплатиш карма-та си, сега или в следващия си живот?“ - запита Учителят. Боян се стресна, леко подскочи както бе седнал и отсече бързо, напористо с неговия висок глас. „Сега, сега, сега, Учителю!“ Всички се стреснахме. Учителят се усмихна. След това разговорът потече в друга посока. Боян до края имаше „трън в плътта си“, а дойде време когато това го скова на легло, но той продължаваше да работи. Разчиташе стенограмите си и ги диктуваше на някои от сестрите, които пишеха на пишещата машина. По този начин излезнаха много неща от него за живота на Школата по това време, които трябва да бъдат отпечатани от следващото поколение.

На една екскурзия, която направихме с група приятели на планината през зимата, беше много студено, до минус 10 градуса. Не можехме да му откажем на брат Боев да дойде с нас. Тогава му измръзнаха ръцете. Като се върнахме в София голям труд се положи, да му се стоплят пръстите. Няколко седмици не можеше да ги движи. Това беше последната му зимна екскурзия.

След заминаването на Учителя бе създаден седемчленен Братски съвет. Боян Боев и аз влязахме в състава му. Но още от самото начало работата на този Братски съвет протичаше с много разправии, караници и скандали. Обикновено по това време, през деня, аз бях на работа. Тогава Боян идваше у дома и предаваше на Мария Тодорова: „Кажи на Борис, че утре ще има Братски съвет“. После вдигаше двете си ръце над главата и викаше силно: „Ужас, ужас, ужас!“, а той беше гръмогласен. На тези съвети аз водех борбата. Боян не беше борец, той мълчеше. Паша бе слаба. Тодор Стоименов също. Аз водех битката. Накрая той казваше само две думи: „Съгласен съм!“ или „Не съм съгласен!“.

Боян Боев стоеше винаги до Учителя и стенографираше. Веднъж Мария си беше навела главата надолу, Боян влезна, огледа се бърже, видя празно място и седна. А това празно място беше наведената глава на Мария. Без да гледа седна на главата ѝ. Тя извика и всички се засмяха. Мария стана, а Боян седна на стола ѝ. Боян Боев я погледна невъзмутимо и продължи да записва също невъзмутим говора на Учителя. Беше верен и предан на Словото на Учителя.

Боян Боев имаше един джобен часовник, който винаги носеше. Този часовник дойде в мене и аз го нося сега. Работи точно. Изваждам го и като го поглеждам си спомням за него. Служи ми добре както е служил на времето на брат Боян. Сега младите ми поглеждат часовника и ми се усмихват понеже е старомоден. Но те не знаят какво може да говори един часовник в спомените ми с брат Боян.

Учителят разказваше случай за един учител по време на Балканската война, който попада в една пещера. Не могъл да излезне, понеже се криел от неприятеля. До тогава този учител би атеист. Престоял няколко дни и много

изгладнял. Накрая казал: „Ако има Бог, то Той трябва да знае, че аз съм гладен и че трябва да ме нахрани и ако това стане, ще повярвам, че има Бог“. След малко полека лека пристъпила една костенурка и оставила едно парче хляб пред входа на пещерата. Оставила и си заминала. Тогава този войник повярвал в Божия Промисъл. Този случай е отпечатан в беседите. А този учител е бил Боян Боев. Лично той ми е разказвал случая. Той е бил много буен и обичал споровете, да доказва с аргументи, но нямал такава опитност и Небето му я дало. Както е бил силен в доказателствата си за атеизма, така след този случай той се преобръща и минава на противоположната страна. Повярвал в Бога. Не след дълго време се среща и с Учителя. И от тогава остава верен до края.

В стаята на Боян Боев бяха наредени неговите стенографски тетрадки на купища камари. Той се разхождаше между тях. Някои от тези тетрадки той дешифрира. Много пъти му казвах: „Брат Боян, дай да ти приберем тези тетрадки!“ Боян ги поглеждаше, беше сраснал с тях и не можеше да ги изтръгне от себе си. Изохкваше и казваше: „Нека да постоят още, после ще ги прибереш“. Но дойде онзи ден на 6.XII. 1957 г. когато направиха тотален обиск на Изгрева и властите му взеха всички тетрадки. Всички папки и всичко, което имаше написано от него, включително и Братският архив. Сложиха го в чували и го прибраха. Изчезна всичко. Боян беше като болен. Прежали всичко, но не можа да прежали тетрадките. Тези тетрадки не се върнаха вече. Част от предишните тетрадки аз бях оставил на друго място и така запазихме някои от тях. По-късно един млад брат поиска от мен да дешифрирам някоя и друга стенограма на брат Боян, за да може да остане един код за разшифриране на стенограмата на Боян Боев. Неговата стенограма само аз можех да я чета, защото той пишеше разкратено. Този брат прибра стенограмите на Боян Боев, които дешифрирах, моята стенограма, както и записа, който той направи, когато аз разчетох стенограмата. Така че когато намерите другите тетрадки на Боян Боев ще можете да разчетете стенограмите му. Ще можете да сторите това чрез онзи код, който бе направен от този брат.

Когато Учителят беше в Мърчаево Боян Боев бе отишъл да сподели с Него, да се издаде една книга за Учителя. Тогава Той го свърза с нас и по такъв начин той се привърза и с него свършихме доста работа. Отпечатахме книгата „Учителят“ и „Учителят при 7-те Рилски езера“. Когато аз се завърнах от затвора на 1.I.1963 г. и аз го посетих, той ме изгледа жално, жално. Знаеше, че трябваше да ме изчака, а той бе на възраст и боледуваше. Дочака ме. Знаеше, че трябва да ме изчака. А знаеше, че трябва да си заминава и не си правеше илюзии. Извика ме и смутено и развълнувано изреже: „Аз бях до тук, а ти продължавай нататък“. Каквото имаше и някои и други неща, то аз прибрах. Единият предаваше, а другият приемаше. Това е по правилата на Синархическата верига, която се осъществява само от братя. След време и при мен се случи същото. През 1972 г. аз боледувах много и тогава аз с Мария Тодорова определихме моят и нашият приемник. През 1986 г. аз бях вече на възраст, той дойде при мен, седнахме на пейката отвън и аз му казах: „Аз бях до тук, а ти продължавах по-нататък“. Аз продължих приемствеността на Синархическата верига. Това е веригата, която осъществява приемствеността на Словото на Учителя.

Дойде време брат Боян си замина. Освен добрите спомени за него, като верен ученик на Учителя, той остави едно голямо творчество, което трябва да бъде отпечатано от членовете на Синархическата верига. Това са главно дешифрираните стенограми от Словото на Учителя, така също и онези тетрадки и стенограми, които не са дешифрирани. И ако някой от вас проучи, да-

ли онези тетрадки, които плениха на 6.XII. 1957 г. случайно са останали в някой полицейски архив и ако е така, то това ще бъде чудо на чудесата. Има една работа за следващите поколения, да се разчетат тези стенограми. Освен Словото на Учителя, при различни частни разговори, Слово на Рила, на Витоша, в тях има частни разговори на Учителя с братята. Боян записваше всяка една опитност на приятелите. Обикновено изчакваше онзи, който бе влезнал при Учителя и го разпитваше. Сега виждате ли колко са ценни неговите тетрадки и каква е загубата за целия български народ и за човечеството, ако тези тетрадки са унищожени от комунистическата власт в България. Той беше половин арменец, половин българин. И като половин българин записа толкова много неща. А онези чистокръвни българи дойдоха, обискираха, плениха и унищожиха всичко. Затова личността на Боян Боев е пример за ученик от Школата на Всемировия Учител - Беинса Дуно.

21. СТРАШНОТО ЕЗЕРО Е НАИСТИНА СТРАШНО И ОПАСНО

Има места в планината, които не са благоприятни за туристи. Там има други сили, които действат разрушително. Но те също създават свои забележителни места, но силите и вихрите им са негативни по заряд. И ако човек не е във връзка с Невидимия свят, може да премине през премеждия. Всички произшествия в планината се дължат на това правило. Създават се дисхармонични вихри или от човека, който посещава планината или от самите места, през които той минава.

Боян Боев беше поискал да отидем на Страшното езеро, до което се отива след като се отклонява от хижата на Мальовица. Бяха му разказвали приятели, че там има застрашителни и красиви неща. Аз бях минавал там. Наистина имаше такива места, но лично аз не ги харесвах. Ние отбивахме едно такова пътуване, но брат Боян настоя. „Ако вие не дойдете, аз сам ще тръгна“. Беше решителен. Не можехме да го оставим сам да тръгне. Той се движеше трудно, трудно придвижваше крака си и ходеше с бастун. До хижата отидохме с рейс. Тръгнахме тримата. Сестра Мария го подкрепяше под ръка, аз носех раниците и така полека-лека стигнахме до Страшното езеро. Времето бе слънчево, хубаво време, което рядко се среща в планината. Вместо да се радвам на тази красота, нещо не ми позволяваше. На връщане долу на равното, след като сме преминали през всички камъни, препятствия долу на полянката преди клековете, сестра Мария се подхлъзна, падна и си счупи ръката между китката и лакета на дясната ръка. Голяма беда ни сполетя. Брат Боян едва се движи, а сега Мария е със счупена ръка. Свечеряваше се. Да тръгна с Мария, не мога да оставя Боян. А ако останем на това място трябва да се пали огън през нощта, а тук има трева и клек, който е суров. А не сме подготвени за нощуване. Изобщо трудности - най-голямото напрежение в живота ми. Първо взех една мукава и направих нещо като коруба, като шина и върху нея поставих ръката на Мария и я превързах. После започнахме да слизахме. Беше се стъмнило и само по интуиция намерихме пътеката и се затирихме лека-полека до хижата благополучно. Преспяхме там и сутринта се придвижихме до София. А там в болницата докторът ме запита кой е правил превръзката, защото му хареса как е поставена ръката в корубата и че е добре привързана. На Мария тук поставиха гипс на ръката и така тя се мъчи няколко месеца докато оздравее ръката ѝ. Учителят също не разрешаваше да ходим по този циркус, макар че сме се изкачвали от хижата до връх Мальовица и до Еле-

нин връх с Него. Повечето минавахме през връх Дамга, по Додов връх, по билото до връх Мальовица, когато се изкачвахме от 7-те езера. Тук изглежда е похубав и по-безопасен. Какво значи Мальовица? „Мал“ на френски е зло. А Мальовица означава: „От зло, по-зло“. За да минава човек през такива места изисква се будно съзнание, връзка с Невидимия свят, да се движи човек в мълчание и в пълна концентрация в себе си. А ние тримата се движихме, приказвахме си това-онова. Накрая дойде онова, което докара бедата. Не оценяхме, че ни беше дадено хубаво време. Аз наблюдавах, но не можех да се радвам, защото усещах, че някаква невидима ръка не ми позволяваше да се радвам. Случи се онова, което трябваше да се е случи, за да си научим урока как се върви по-страшни и опасни места.

22. БОЯН БОЕВ И ПУШКАТА

Баща му беше българин, а майка му арменка и той по черти приличаше на майка си. По едно време баща му издавал вестник. А майка му след известно време се поминала и той идва да следва в София. Когато идва време да го вземат войник по време на войната, той не иска да взима пушка. Те му я натикват в ръцете, а той я хвърля: „Аз пушка не вземам“. Така демонстрация да се направи в навечерието на войната означава разстрел. Хвърлят го в затвора, бият го, измъчват го, изтезават го, но той не отстъпва. И добре, че се застъпва за него един общественик, в чиято къща той е живял пред генерала та така го освобождават. Мобилизират го като санитар в Балканската война, където е завеждал аптеката, понеже е следвал естествени науки. Интересно е, че Боян Боев и Георги Куртев са в една военна част. В затвора настива кракът му, защото като санитар отстъпва стаята си за болни, а той отива да спи в едно мазе. Там изстива кракът му и получава туберкулоза на коленната става и от нея доби артроза и не можеше да го свива. От 900 болни в холерната болница са дали само 28 жертви. Тази артроза го свиваше с големи болки. Седим на една маса с него, замира му дъха от болки, но мълчи. Няма как, пушка е хвърлял на времето поради идейни мотиви и сега плаща за идеята си. Всички идейни хора рано или късно небето ги прекарва през изпит да види доколко могат да жертват и доколко ще издържат. Брат Боян бе заплатил идеите с живота си.

23. КОЙ КАК ПРОПОВЯДВА

Аз с него се запознат през 1920 г. Това което зная за него, той ми го е разказвал. На времето е следвал естествени науки в Германия. Там се запознава с Рудолф Щайнер и е бил негов ученик заедно с други студенти. В един разговор Щайнер го запитва: „Ти от къде си?“ „От България“. „Ами защо идваш да търсиш тук учител когато Учителят е в България?“ От тези думи той се запалва и се връща в България. Тук се записал в Университета и си довършва естествените науки. Същевременно прави връзка с Учителя. След като завършва го назначават за учител в гр. Панагюрище. Той е енергичен, деятелен човек. Направо огън човек. Имаше дар слово. Като говореше пред слушателите, залата замираще. Той популяризираше духовните науки и беше противник на материализма и атеизма. Но той е толкова деятелен, щото почва да вербува дори учениците си, чете сказки, държи проповеди и скоро около него се образува един голям кръжок от ученици. Той ги извежда на екскурзии, запознава ги с един нов мироглед към природата. Такъв човек се среща рядко. Учители-

те се виждат в чудо с него. А освен това той е добре подготвен в своята професия. Когато говори на учениците за растителния, животинския и минерален свят, той винаги свързва всичко това с окултните науки. Но духовенството го погна както и местните общественици и го уволниха. След това го изтеглиха в гр. Свищов, но и тук продължи своята дейност, след което бе уволнен дисциплинарно като учител. Дойде в София на Изгрева, но остана без пенсия. Трябваше да плати с нещо за своите проповеди.

Той привлече много ученици от Панагюрище, които след време дойдоха в Братството. Беше безкористен. Съдействаше на всички. Беше най-добър работник на Учителя, изцяло предан на делото.

Към него се присъедини проф. Консулов, с когото бяха съученици. Той бе професор по геология и привърженик на атеизма и материализма. Но под влияние на Боян Боев той се промени и мина към духовния мироглед и след това те споделяха като родни братя. Идваха често у нас на гости и беше мило да се гледат как двамата разговарят.

Боян привлече и Стоил Стефанов, който беше секретар на Стамболийски. Стоил си купи място на Изгрева, построи си къщичка, но не живя в нея. Идваше често на разговор с Учителя и понеже беше личен приятел с Боян винаги се отбиваше при него. Стоил беше един честен човек, който е бил хвърлен в затвора от цар Борис, защото бе републиканец. В затвора прекарал около 10 години и не е искал да разговаря с цар Борис. Но Боян е имал съученик - началник на затвора и го помолва да раздаде беседи от Учителя на затворниците. Отиват наши братя и разнасят беседи по килиите. Така Стоил попада на беседа от Учителя и след това се свързва с Боян Боев. След като излезе от затвора дойде при Боян Боев и се свърза с Учителя.

Боян Боев имаше около 200 тетрадки със стенограми. Той не пишеше красиво, но четливо. За един стенограф не е проблем да ги разчете. Но на 6 декември 1957 г. властите направиха обиск и ги прибраха. Дали ги унищожиха, това едно друго поколение ще каже.

„Изворът на доброто“, това са разговори на Боян Боев с Учителя в Мърчаево. Там Учителят откри един малък извор, който Учителят нарече „Изворът на доброто“. Доброто се проявява в най-малките неща.

„Изгревите на слънцето“. Това са разговорите на Учителя с посетителите записани от брат Боян, когато идваха на Изгрева.

„Разговорите на Ел-Шадаи“, това бяха разговорите с Учителя на Бивака, повече в четвъртък, когато правехме излети до планината Витоша.

„Писма до приятелите“, това са различни разговори, случки и събития, които брат Боян извади от тетрадките си като всяко писмо имаше по 3-4 листа, които той изпращаше на ръководителите на Братствата в страната. Така те успяха да се запазят при обиските.

24. СЛОВО НА БРАТ БОРИС ПРИ ЗАМЙНАВАНЕТО НА БРАТ БОЯН БОЕВ

Боян Боев си замина на 21 август 1963 г. в 18 ч. и 35 мин.

Сега когато изпращаме нашият обичен брат Боян, душите ни са изпълнени със спомени за него. Наистина ние извървяхме светъл творчески път с него. Път на служене и на жертва. Този път не свършва до тук, защото той е път във вечността. Нито връзката ни с брат Боян се прекъсва, защото тя е връзка с вечния живот.

Сега какво да кажем? Имаше извор на планината с чиста прохладна во-

да. Всеки можеше да почерпи от него. Имаше плодно дърво, което принасяше много плод. Питат ме къде е дръвчето? Казвам, дръвчето е в семката. Не се е загубило. Един ден кога му дойде времето дръвчето пак ще израстне, ще се извие отново във всичката си красота и сила. Ако трябва да кажем нещо за Царството Божие, то ще бъде това.

Царството Божие е в сърцата на онези, крито любят Бога. И на вас казвам сега: занапред брат Боян Боев ще живее в сърцата на онези, които го познават и обичат. Тук той си е приготвил най-хубавото място.

Сега аз приветствам нашия обичен брат Боев, жив повече от всякога в сърцата ни и в душите ни. Там неговата свята творческа работа продължава. И не само това. Аз му пожелавам същия светъл път и в душите на онези, които в бъдеще ще дойдат и ще го познават. Ще го обичат, защото не може никой, който познава брат Боян да не го обича.

СПОМЕН ЗА БРАТ БОЯН

Обични брат Боян, ние ще бъдем отново в Божествения живот както сме били до сега. Едно в красотата, едно в мъдростта и знанието, едно в Любавта, едно в доброто, едно с делото на обичния ни Учител. Винаги заедно и на Небето.

В молитвата ще бъдем заедно, във всички най-хубави моменти на живота ние ще бъдем наедно. В работата, в творчеството, в жертвата за делото, свято за нас, ще бъдем наедно неразделни.

Заместникът на брат Боян

Някои имат желание да управляват Братството. Какво Братство ще управляват те? Бялото Братство е невидимо, то е Светлината в умовете на хората, то е Виделината в душите им, то е Славата, чрез която Божият Дух се проявява. Затова само Бог управлява Бялото Братство чрез Учителя.

Някои искат да заместят брат Боян и да застанат на негово място. Какъв брат Боян ще заместят те? Имат ли неговото сърце? Имат ли неговият ум? Имат ли неговият огън и готовност за жертва? Имат ли неговата чистота и безкористие? Брат Боян е неповторимо явление.

ПОСЛЕДНИТЕ ДУМИ НА БОЯН БОЕВ

Преди да си заmine брат Боян каза: „благодаря на Бога!“ Това бяха последните му думи. Благодарността никога не го напусна. Привилегия е на човека да знае кога, пред кого и как да благодари. За брат Боян тази привилегия бе живот и път.

25. БРАТ БОЯН БОЕВ НАПУСНА ЗЕМНИЯ СИ ЖИВОТ

Роден на 17 октомври 1883 г. в гр. Бургас.

Починал на 21 юли 1963 г. в гр. София.

Всеотдайният ученик на Учителя, великата подкрепяща ръка в Слово и Дух престана да работи!

Благородното човеколюбиво сърце не тупти вече, но той ни остави велик образец на служене.

Петдесет години, всяко Слово отронено от нашия любим Учител мина през перото му.

Неговите сказки, книги и статии, говорят за дълбоко просветения ум и висок идеал, на който служеше.

Като изпращаме в духовния свят нашия обичен брат Боян Боев, ние съучениците му - братя и сестри и приятели, дълбоко се прекланяме пред него и неговата дейност.

Погребението ще се извърши на 23 юли 1963 г., вторник, в 17 часа в Софийските гробища.

Учениците на Бялото Братство в България.

София, 21 юли 1963 г.

Бащата на брат Боян се казваше Димитър Боев. Открива печатница в гр. Бургас. Издава вестници и книги. Той имаше трима сина:

1. Боян, роден на 17.10.1883 г. Завършва естествени науки и работи като гимназиален учител.

2. Стефан, роден на 16 септември 1886 г. Замества баща си като печатар и ръководи печатницата му.

3. Симеон, роден на 22 октомври 1888 г. Работи като управител на митниците в Созопол и в Бургас, а по-късно е чиновник.

4. Станка, първо дете на Димитър Боев, родена на 20 декември 1881 г.

26. ДЯДО БЛАГО (1865-1938)

Дядо Благо беше учител в гимназията и добър поет. Имаше от него много хубави стихове за деца - гатанки, скоропоговорки, които той ни разказваше. А ние се затруднявахме и когато ги изричавме падаше голям смях, защото ни се завързваха езиците. Той даде думите на много песни като „Сине мой“, „На белия цвят“. Този псевдоним „дядо Благо“ беше подходящ за него. Той беше нисичък на ръст, благ по природа и отличен поет. Учителят го уважаваше много, а когато си замина от този свят изнесе две беседи и ги посвети на „дядо Благо“ като каза, че тези две беседи са двете запалени свещи от Него за дядо Благо.

По онова време младите сестри не оставяха Учителя на мира. Непрекъснато се нижеха една след друга при Него за разговори или за лични проблеми и по този начин пречеха на Учителя. Това го виждахме всички и особено старите братя, които негодуваха срещу това. Ние младите смятахме, че това е работа на Учителя. Но възрастните братя решиха да действуват без да се допитат до Учителя. Решиха да му осигурят спокойствие и охрана. Направиха дежурство пред стаята на Учителя, поставиха часовая, който не трябваше да допуска никого при Него, за да може Учителят спокойно да си гледа своята работа. А каква е Неговата работа никой от нас не знаеше. Ние преценявахме това по човешки, от наша гледна точка. Така идва редът на дежурството на дядо Благо. Той застава пред вратата на Учителя. Не пуска никого вътре, като казва на всекиго, който е дошъл за посещение: „Аз днес съм „въплъщение на Злото“. Така стои той на пост, а сестрите се връщат с негодувание. За подкрепление на дядо Благо имаше и още един-двама възрастни братя, които стоят долу на пейките и чакат дядо Благо да ги извика на помощ. Аз лично не одобрявах това. Човек трябва да бъде свободен, а Учителят сам може да се пази. Та нали Учителят работи чрез нас със света. Та ние бяхме проекция на този свят при Него. Но ние това не го знаехме тогава, научихме го по-късно.

Мария Тодорова понякога ще приготви нещо за Учителя за хапване, а

тя умееше да се грижи за Него. Сготви каквото трябва и го занесе. Но в онзи ден онези, дежурните постове не я пускат. Тя се чуди, дали това е нареждане на Учителя или решение на братята. Но не смее да прави скандал, защото може да е нареждане на Учителя. Сяда тя на пейката и чака да излезе Учителят и да мине към полянката. Седи и чака. Накрая след час-два Учителят излиза от стаята, преминава през стражата без да я поглежда и се отправя към поляната. Мария скача и се спуска да Му целува ръка, а Учителят я запитва: „Можеш ли да ми направиш една салата?“ Мария кимва с глава. Учителят протяга ръка, взима подноса с онова, което Мария е приготвила за Него и бавно се връща към стаята си като минава през стражата без да я поглежда. Мария е щастлива, приготвя салата и тръгва да занесе чинията на Учителя. Дядо Благо, който е на пост пред вратата и е стража, казва: „Дай, аз да го дам!“ Но Мария не му дава. „Учителят ми поръча лично оде на полянката да Му приготвя тая салата. Поръча на мен, а не на теб. А ти лично видя как Той внесе моето ядене, което аз съм Му приготвила. Внесе моето, а не твоето, което не си приготвил. А ти си гледай своята работа и работата на този, който те е цанил да му я вършиш.“ Дядо Благо е смутен и поразколебан. Мария чука на вратата, вратата се отваря и Учителят усмихнат я посреща. Протяга с ръка и взема чинията от ръцете на Мария. Учителят се усмихва на Мария и я кани да влезе в стаята Му. А дядо Благо стои на два метра от вратата и той за Учителя е един обикновен стълб, неодушевен и безпредметен. След малко Мария излиза и се обръща към дядо Благо: „Аз служа на Учителя. А ти дядо Благо кому служиш? Помисли кому служиш и чии заповеди изпълняваш? Защото днес на всички повтаряш едно и също, че си „въплъщение на Злото“. Дядо Благо не очаква такъв обрат. Вижда по какъв начин Учителят приема Мария, а на него не му обръща внимание, все едно, че го няма. А него го има и той днес е стража пред вратата на Учителя. После се сеща, че Учителят не е давал поръчение никому да бъде охраняван. Сеща се, че човечи като него измислиха тая заповед. Дядо Благо тръгва и напуска поста си като пазач на стаята на Учителя. Така се развали тази „охрана, въплъщение на Злото“.

Според Учителя дядо Благо беше прероденият Климент Охридски. Хайде сега пренесете се в онова време, па проучете дейността му като първи просветител и носител на славянската азбука и си помислете защо е дошъл сега в Школата на Учителя?

Той се казваше Стоян Русев, роден на 18.II.1865 г. в село Заберново, Бургаски окръг и си замина на 16.I.1938 г.

Той създаде детската литература. А какво творчество има само. То иде „Свише“, какви стихове, какви гатанки, скоропоговорки, разкази за деца написа той. Беше голям извор, през него течеше българската реч сътворена от векове. Идваше от онова време, когато бе донесъл азбуката на Кирил и Методий и се бе родил и живял като Климент Охридски. Дядо Благо бе прероденият Климент Охридски, това ни го каза веднъж Учителят.

27. ПРИЯТЕЛЯТ НА ДЯДО БЛАГО

Дядо Благо имал приятел и все искал да го заведе и да го запознае с Учителя, а то все не се нареждало - или нямало време, или все един от двамата бил зает с лична работа. Не е било време за такава среща. Но идва време, този приятел се разболява и за няколко дни починал и дядо Благо бил на погребението му. Преди това той попитал Учителя, дали е редно да ходи на погребението. Учителят му разрешил. Връщайки се от погребението дядо Благо отново отива при Учителя, който вдигнал ръка за поздрав и дядо Благо

отговарил със същия поздрав, а Учителят му казал: „Аз не поздравявам теб, а твоят приятел когото погребя. А сега той е тук до тебе застанал.“ Дядо Благо се оглежда и не вижда никого. Не му е било дошло времето да му се отворят очите. Докато на неговия приятел му бе дошло времето да се срещне с Учителя. Един се среща с Учителя на яве, а друг в другия свят.

28. ДВЕТЕ СВЕЩИ

Като бил на погребението на своя приятел времето било лошо, студено, дъждовно и дядо Благо се простудява. Как е бил облечен не се знае, но дъждът го намокрил, бил лошо облечен, простудява се и в неговата възраст лесно човек се разболява. Ляга на легло и за една седмица си заминава от този свят на 16.I.1938 г. в 11.30 ч. преди обяд. Било е неделя. Както е обикновено било прието Учителят държи една беседа в пет часа, като „Утринно Слово“ и една беседа в 10 часа като „Неделна беседа“. Вечерта от 19 ч. до 21.30 ч. Учителят държи трета беседа. Като свършва беседата казва: „Днешните две беседи са моите две запалени свещи за дядо Благо.“ И добавил: „Живот, знание и свобода, това Божият Дух иска!“ След малко помълчал и казал: „Аз обичах дядо Благо!“ Дядо Благо беше ученик на Учителя.

29. ТВОРЧЕСТВОТО НА ДЯДО БЛАГО

Той бе свързан с този народ. Неговото творчество слизаше свише. Но връзките му с този народ от векове предполагаше, че корените бяха много дълбоки, стъблото много високо и клоните се разпростираха на широко. Невъроятно творчество за деца. Сега ще цитираме по малко от всякъде:

Дядо Благо беше написал много приказки, още повече стихотворения, басни. Имаше и духовна поезия, като някои стихове бяха отпечатани във в-к „Братство“ и списание „Житно зърно“.

1. Поговорки:

Първо Петко, после господин.
След молитва ще река Амин.
Речи ми реч да те позная.
Пиши ми ред да ти гадая.

Пред кум се вода не гази.
Бъхтано куче не пази.
Слепец, слепци не води.
Сам вожд на бой не ходи.
Не се меси в чужди грешки,
Да не си причиниш болезки.

2. Гатанки:

Малък Свечко сред реката
сапун прави от водата.
Баба Марта го събира,
За един ден го изпира.
Що е то? (Ледът)

Бодлива крава през плет минава
Опашката ѝ отвън остава.
Що е това? (Иглата)
Трака, чука във реката,
Брашно бълва в торбата.
Що е то? (Воденицата)

3. Скоропоговорки:

Биволарю, биволарю,
като биволарува, биволарува
не набиволарува ли се?
(Кажете го бърже, ама много бърже)

4. Скоропоговорки:

Кръстю кръсци кръстосва,
Добре кръстосвай Кръстю кръстци-
те.

30. СКАЗАНИЯ НА ДВАДЕСЕТИ ВЕК ЗА ВСЕКИ ЧОВЕК

НАЧАЛО

1. Бог наш е океан безбрежен,
Неизмерим връх белоснежен,
От всички богове най-прежен.
3. Бог наш е Бог Любов предвечна,
Любов велика, безконечна,
Свещена и неизреченна.
5. Не стига се Бог в съвършенство,
Непостижим е той в блаженство,
неподражаем в президентство.
7. Навред проникнува горите,
Цветята, билките, тревите,
И облаците, и звездите.
9. И ето, Той и в нас живее!
Честит е, който съумее
Със Него в себе да се слее.
11. Бог наш е жив Бог повсеместен,
Всемирър, благ и милосърден,
И пак невидим, неизвестен.
13. Далеч от-Бога в тъмнината,
Пред Него близу - в светлината
А ти върви си след душата.
17. Без вяра щастие не иде,
Без слънце светлина не биде,
Без Бога благодат не сниде.
19. Любов, хармония, надежда,
Едничка вярата отглежда,
Сал вярата до тях довежда.
2. Бог наш е слънце на слънцата,
Величието в небесата,
Красивото във светлината.
4. Той управлява всички сили,
Които вечно са творили,
И сътвореното красили.
6. От Бога по-реално няма!
Вселената макар голяма,
Открай докрай я Той заема.
8. Той е у всичките животни
Живота - в форми разнородни.
Единство - в членове свободни.
10. Весден ще слуша словото му,
Ще изпълнява волята му
И ще пребъдва в лоното му.
12. От Бога всеки само иска:
Един за всяка душа близка.
А друг за себе си - да лиска.
14. Извън съзнанието Божие
Народ, човек и дом не може!
Така си Вседържител Боже.
16. Ще видиш Бога ако вярваш;
Ще вярваш без да се съмняваш,
Ще вярваш и ще се надяваш.
18. Светът без вяра не успява,
Тя ни крепи и утешава,
Задачи много разрешава.
20. Чрез свята вяра се добива
Премъдрост, слово, правда, сила,
И всяка вънкашност красива.

31. МАРКОВА ПРЕВЕЖДА НА ФРЕНСКИ БЕСЕДА ОТ УЧИТЕЛЯ

Маркова беше своеобразен човек, но имаше една дарба - да знае езици. Беше белгийка по произхождение. Стана преподавателка по френски език, организира много курсове в София и много ученици преминаха през нейния метод за преподаване. Най-важното бе, че всички нейни ученици проговореха на френски език. Само нейните ученици проговореха и след това говореха свободно. Как ставаше това не зная - имаше качества за това.

Маркова познаваше Учителя още от първите години. В нейния салон се държаха едни от първите беседи на Учителя. А нейния салон е бил на ул. „Цар Шишман“ където е била школата за чужди езици. Там през 1922 г. Учителят е говорил на младежите. Но тя беше своенравна, а имаше много неща и с това създаваше много грижи и бели на Учителя. Но когато решаваше нещо да свърши го правеше. Така беше превела една беседа от Учителя на френски език. Аз взех и дадох друга беседа на Маркова да я преведе на френски. Тя взе, работи известно време и ми върна материала. Гледам и виждам, че тя бе коригирала с червено мастило целият текст. Аз изтръпнах, защото видях, че тя е превеждала както си иска и както намери за добре. Знаех, че един превод от български на френски не е проста работа, но да се направят толкова поправки с червено мастило на българския текст ме ужасяваше. Страхувах се, какво ли би казал Учителят. Затова аз предадох теста на Боян Боев, а той го занесе веднага на Учителя. Той го разгледал, видял червените поправки, върнал листовите на Боян Боев и казал: „На сестра Маркова съм дал свобода на превода“. Боян поел листовите, не казал нищо, после ми ги върна и предаде думите на Учителя. Накрая се обърна към мене: „Ти какво, искаш да ме скараш със сестра Маркова ли?“ Обясних му, че търся Истината. Боян отговори: „Аз ти донесох и казах Истината“. Така приключи този случай и аз вече имах едно знание по този проблем.

Но въпроса с преводите от български на чужди езици на Словото остана открит. По едно време всички се юрнаха да превеждат на френски, английски и немски. Преведоха се няколко беседи, но от онези, които можеха. Те са отпечатани. Когато и други опитваха и поставяха въпроса за превеждане на Словото на чужди езици, Учителят им каза: „Не берете грижа за чужденците. Те сами ще дойдат и сами ще си превеждат и печатат. Това си е тяхна работа. А вие си гледайте вашата работа. А вашата работа е да слушате, да четете Словото Божие и да Го прилагате. Чрез вас се предава Словото, а чрез чужденците ще се приложи и разпространи. Но това са други времена и за други хора. А сега гледайте да не загубите вашето време и себе си, което ви е определено от Школата.“ Ние слушаме, поглеждаме се и умуваме. Времето определено от Школата за нас не е времето, което ще бъде определено за другите, които ще дойдат след нас. Духът е един и същи, но Той определя и раздава времената на човеците по земята така както Му е угодно и както Той иска. Това е окултен закон и ние го проверихме десетилетия наред след заминаването на Учителя. Вие също ще го проверите. Затова пазете времето, което е определено за вас, за да свършите една работа за делото на Учителя, когато дойде това време. А то ще дойде, защото за всяко време се изпращат строго определени хора и те трябва да бъдат истински ученици. Верни по дух и предани на Словото на Учителя.

32. КОЙ КАК СЛУШАШЕ СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ

Имаше една сестра Попова, която бе възрастна по онова време. Ние бяхме към 25-30 години, а тя гонеше 80 години. Тя бе стара, а ние млади. Тя ни разказваше когато се събирахме около нея много интересни неща, от първите години на братския живот. Но ние също знаехме много неща, защото нашето поколение откри Школата. Така ние бяхме свидетели на много странности в нейното поведение. Когато всички бяхме в Салона, Учителят седеше на своя стол до катедрата и държеше своята беседа, то старата Попова правеше разни движения с ръцете - плавни и чудни движения. Ние седим в Салона, Учителят говори, ние слушаме, а Попова седнала на стола или застанала права, извършва непрекъснати движения с ръцете. Ние се дразнехме много, защото тя ни пречеше да се съсредоточим към Словото на Учителя. А Той беше невъзмутим, все едно, че не я забелязва и си говореше спокойно. Отидох при Учителя да протестирам да се отстрани от Салона или да ѝ се направи строга бележка, да спре с тези нейни движения и фокуси. „Оставете я, ви казвам. Ако я спрете ще стане по-лошо, ще избие на друго място и в друга посока и ще ви попречи повече на работата“. И така ние я оставихме. Някои свикнаха с нея и не я закачаха, а повечето се примириха, защото зачетоха думите на Учителя.

Така един път мисля, че беше към обяд. Учителят почва да говори. Попова вдигна ръце и почна да прави своите обичайни движения. Боян Боев, който винаги придружаваше Учителя и всичко записваше в този момент си беше забравил тетрадката. А до нея лежеше на стола нейната тетрадка. Учителят заговори, в този момент Боян Боев се стресна, че нямаше тетрадка, огледа се бърже безпомощно - нямаше как да записва. Изведнъж пред очите му блеснаха белите листи на тетрадката. Протегна за миг ръката си, сграби тетрадката на Попова и в следващия миг вече записваше. Попова продължаваше да си прави нейните движения, а Боян Боев записваше в нейната тетрадка. Всички около тях се усмихнаха, а други се засмяха, но Боян Боев беше вече спокоен. Той записваше Словото на Учителя. След като свърши беседата Боян вижда, че тетрадката е нова, новиничка и никой не е записал нито дума в нея. Бръкна в джоба си, извади стотинки и ги набути в ръцете на Попова. Тя ги прибра и не попита нито за какво са, нито пък попита за тетрадката, която бе оставила на стола до нея. После някои говореха, че с тези движения тя била сложила началото на Паневритмията. Това не е вярно. Който познава Паневритмията и е чел за нея знае, че Паневритмията това е общение на човешките души в света на Мъдростта, която е създадена от Виделината. А тук се касаше за медиумични прояви на Попова. Нали за това Учителят спря приятелите да не я закачат, защото щяла да избие на друга страна онова, което е в нея и по този начин ще попречи на всички ни. Какви ли не истории имаше по наше време? И винаги зад нея стоеше дадено лице, което бе дошло в Школата, за да бъде ученик. А Учителят с голяма любов и с голямо търпение изнесе нашите грешки стигащи понякога до нетърпимост. Той посочи и даде нагледен пример как Любовта превъзмогва всичко и заличава границите на нетърпимостта и прави човека свободен от вътре и от вън. А Свободата е вътрешно качество на Духа!

33. ГЕОРГИ КУРТЕВ, ЧОВЕКЪТ КОЙТО ЖИВЕЕШЕ С БОГА (1870-1961 г.)

„Да се весели Твоя Дух в моята душа“.

Между многото неща, за които има да благодарим на Учителя, трябва особено да сме благодарни за онези незабравими срещи, които имахме при Него. Каква галерия от образи, характери и то необикновени. При Учителя идваха хора със стремеж, които търсеха път, които се подвизаваха, готови на служене и жертва. Хора с изработени характери, минали през огъня на страданието, учили в школите на древността, те продължаваха и сега своето учение.

И тъй, пред нас се разкриваше един сложен и необикновено богат живот. Как осветляваше Учителят този живот, какви примери, поучения и правила извличаше от него, това е отразено в Неговите беседи, лекции и разговори. Това беше живата среда, която резонираше на Словото на Учителя и го предизвикваше да говори.

Пред нас е човекът, който иска и Учителят - който дава.

Между многото образи от първите ученици на Учителя, изпква образът на брат Георги Куртев:

Външно той имаше строг аскетичен вид, но в очите му имаше една приветлива насърчителна усмивка, която като че казваше: „Нашето щастие се държи на здрава основа, от какво има да се боите?“

Той даваше кураж на всички, и сам намираше сили да се справи с всички мъчности. Но едно нещо имаше в него неотменимо - той пазеше свята връзката си с Бога. Той я поддържаше с непрестанна вътрешна и външна работа. Тази сила в него привличаше хората. От него те очакваха помощ и получаваша помощ. Да работи човек с брат Георги беше приятно. Той не задължаваше и не заповядваше, но даваше пример. И когато човек изпълняваше едно негово поръчение, чувстваше сила и подкрепа и работата преуспяваше. При него човек се чувстваше включен в един голям и добър живот, и беше щастлив от това.

Да, тези невидими връзки между хората са особено ценни и плодотворни. По тях текат токовете на Всемирния живот, по тях ние ги изучаваме. Брат Георги имаше толкова естествено държание и простичка обхода, че неговия вътрешен живот оставаше скрит, но силата се чувстваше от всички - тя респектиреше и туряше ред и порядък около него.

За него беше естествено да ръководи и организира. Нямаше нужда да го назначават и избират. Това му беше дадено от „Горе“, „Свише“ - никой не можеше да му го оспори, и той сам не го изискваше или налагаше, но то идваше естествено.

Такива хора изпраща Бог, когато полага основание - хора силни, устойчиви. Те са живото основание.

Много примери ни е разправял брат Георги за своя живот, но един съвсем малък ще споделя с вас:

През войната с турците, брат Георги беше старши санитар във военната болница, някъде към Беломорието. Някак естествено той беше поел всичката вътрешна работа и умело ръководеше малкия персонал, погълнат в работа от сутрин до вечер.

Но идва отстъплението. Войските се изтеглят, а от началствата няма никой, който да даде заповед за евакуиране на болните - а те са 600 души. Турците настъпват ожесточени и избиват всички, които хванат. Тогава, брат Ге-

орги на своя глава евакуира болните за България и то с последните влакове.

След това го изправят пред военен съд.

- Защо ти на своя глава, без да имаш заповед, евакуираш болните?

Брат Георги туря ръка на врата си и казва: „Аз реших тъй - по-добре една глава да падне, отколкото 600“.

Не можаха да го осъдят, явно е - той спаси 600 души.

Брат Георги имаше вяра и упование в Бога и беше готов заради него на всички жертви.

Рядко съм срещал човек с такъв богат вътрешен живот и с толкова много духовни опитности. При това в него имаше скромност, но и достойнство.

Когато извиквам неговия образ, винаги си казвам:

- Човекът, който живееше с Бога.

Ето и днес Божиите работници идат. Те ще подежат Делото му, ще продължат работата по-нататък. Те са сред всички народи и вери по земята. Те образуват онази мощна духовна верига, чрез която Великият Разумен Свят работи.

Те са изпратени вече.

Те идат със светлина и сила голяма, като мощна огнена вълна. В нея светът няма да изгори, но ще се обнови и възроди.

И всички вие, добри и скромни работници на Учителя, устоявайте за Неговото Дело - пазете свято неговата чистота и достойнство.

В Духът е силата, а не в множеството.

Не беше ли Христос сам срещу Юдеите и Рим?!

И тъй - „Не бой се мало стадо“.

Поздравяваме ви с Духовната Нова Година.

За учениците на Божественото учение, Тя ще бъде ново изявление на Бога, непознато до сега.

„Винаги се радвайте,
За всичко благодарете,
Духът не угасяйте,
Непрестанно се молете“.
София, март, 1969 г.
Братският Съвет.
Борис Николов

34. ЗА ГОДИШНИНАТА НА БРАТ ГЕОРГИ

Божият Дух се изявява чрез неговите избрани. За такива Господ казва: „Той ми е съсъд избран и драгоценен“. Щастие е да срещнеш такъв човек, да го познаваш, да живееш с него.

Това щастие ние имаме с нашият обичен брат Георги. Тай беше служител Божий - светилник, който свети - носител на Доброто - крепител на вярата - ревнител за делото на Учителя.

Такъв го познаваме всички ние, които сме тук. Такъв е неговият път. Това е неговия живот. Отминал ли е той? Не е отминал. И до колкото ние имаме този живот и носим това служение, той е с нас!

Учителят казва: „В Любовта разделя няма!“

Колко хубави дела ни показва брат Георги. Те ще ни дават винаги подтик и сила да ходим в този светъл път. Брат Георги беше истински ученик на Учителя.

Пътят на учениците на Бялото Братство е път през вековете, белязан

със святи подвизи. Път на служение и жертви.

Всички си спомняме брат Георги работлив, скромен, изпълнен с дух и вяра, предан на Учителя и неговото дело. Спомняме си много примери от неговия живот разказвани от него самият, в разговори, простичко, естествено, свенливо, поетично.

Подвигът на вярата. Холерната болница. За нея брат Георги разказва: „Когато тръгнахме на война, отбихме се в София да се видим с Учителя и да си вземем сбогом. На прощаване Той ни каза: „Когато сте в нужда или в опасност, призовавайте ме.“

Брат Георги е фелдшер в стационарна болница. Болницата се движи непосредствено зад бойната линия. Понякога снарядите достигат и до тях. Тъй в битки и походи достигат до Мраморно море.

Тогава на фронта избухва холерата. Болницата получава заповед да се преустрои за приемане на холерно болни. Построяват бараките вън от селището на един хълм, обзавеждат всичко потребно и ето от фронта почват да пристигат първите кervани с болни. Пристигат биволските кervани, стоварят болни и отиват за други.

Всички са уплашени. Персоналът на болницата се е събрал под хълма, никой не смее да отиде в болницата. А от там се чуват стонове на болните. Главният лекар изгубил и ума и думата, на място да ги окуражи казва: „Който отиде там, няма да види вече жена си и децата си“.

Тогава брат Георги излиза и казва: „Братя, с Бога напред, аз отивам. Тези, които викат там горе също имат жени и деца. Бог е с нас, ние ще видим жените и децата си.“ И тръгва към болницата. С него отиват още трима души, от които двама наши братя. И почва работа. Холерата е ужасна болест - почва миене, чистене, преобличане на болните, превръзки, а „кervаните на смъртта“ возят все нови и нови болни. Леглата са изпълнени, турят по коридорите, всяко местенце е заето, няма къде да се мине. Работа непосилна. Работата лице срещу лице със смъртта. Работят от тъмно сутрин, до късно вечер.

Брат Георги разправя: „Почвахме деня с молитва и цял ден се молахме и призовавахме Учителя и псалми пеехме. Никакво ядене през деня, сутрин закусахме и чак вечер когато привършим работата си, измием се и се преоблечем, приберем се в малката си стаичка - тогава се хранехме. Тъй издържахме девет месеца. Заприличахме на сенки. Изтощихме се, няхахме сили да издържаме, нито физически, нито духовни. Бяхме близо до отчаяние. Тогава получихме от Учителя писмо. Между другото Учителят ни пишеше: „Всичко виждам. Всичко зная. За Божието око нищо не е скрито. Дерзайте. Вяра жива“.

Радостта ни нямаше граници. От къде знаеше Учителят положението ни. Ние писма не пишехме. Това писмо ни даде такава сила, такъв подем на духа, че ние издържахме още два месеца докато болницата се закри“. Един десет месеца борба със смъртта. През болницата минаха повече от 900 души болни. От тях дадохме жертви само 28 души, защото в мъката и милостта към болните, ние бяхме намерили лекарство против тази ужасна болест.

Двама от лекарите умряха, а от нас нито един не пострада и ние се върнахме живи и здрави и пак видяхме жените и децата си“.

Това е служението на ученика. Така са божиите служители през вековете.

6.II.1962 г.

35. КАК Е ЛЕКУВАЛ ХОЛЕРАТА БРАТ ГЕОРГИ КУРТЕВ?

Той сутрин и вечер е давал по 40 валерианови капки на човек и 10 капки йодова тинктура. Увеличил е двойно дозата, която са давали лекарите. Давал е да се пие обилно гореща вода. Накрая когато лекарите узнали, че той е превишил дозата по свое усмотрение решили да го дадат под съд. Той се явил и казал: „Със тази доза аз спасих 900 човека. А вие с вашата доза колко спасихте? Николко! Защото ви нямаше там и бяхте се изпокрили поради страх от болестта. А сега може да ме съдите!“ Гледали го, гледали го и нямали какво да му направят и му казали: „Свободен си, но друг път си опичай ума, защото ще пострадаш.“

Брат Георги Куртев беше истински народен човек с опечен акъл, така както го бяха посъветвали по онова време, когато искаха да го дадат под съд. Ако му чукнеш през нощта, той става, облича се и тръгва понякога пеша в кое и да е село. Народът него обичаше, него зачиташе и него търсеше. Беше по-авторитетен от лекарите. И затуй яви ли се болест, търчеха при бай Георги. Неговият дом беше братски дом. Той организира Братствата в Айтоските села. Той имаше многолюдно семейство. Прекарваха много бедничко с една фелдшерска заплата. Но на тяхната трапеза можеше да се нахраниш.

36. ГЕОРГИ КУРТЕВ

С брат Георги Куртев се познавах много добре. Когато аз ръководех и направих чешмата в Тополица заедно с братята от Тополица, той също вземаше участие в тоя строеж. Плана на чешмата беше разработен от брат Бертоли и брат Борис. През 1928 г. строежът бе приключен. Тази чешма бе една символика на братския живот и тя изигра своята роля в онези години. Не само като чешма, а като образец на едно братско начинание, защото там ние почнахме от руините на един римски извор и направихме една прекрасна чешма. Снимките от това време направени от фотографа Васко Искренов най-добре ще ви заведат в онези години.

С брат Георги Куртев съм се виждал много пъти. Той разказваше своите опитности от първите години с Учителя през време на двете войни - Балканската и Европейската, просто и увлекателно. Аз исках да ги запиша, но той се смущаваше, когато виждаше, че аз изваждам молив, за да стенографирам. Той мълкваше и прехвърляше разговора на друга тема. Тогава направих следното: при друг случай аз го подканвах и той разказваше и аз го слушах най-съсредоточено и в същото това време, аз бях сложил тефтерчето на коленете си под масата и записвах, като той не виждаше моята малка хитрина. Така записах неговите опитности, които са най-точни и верни. И други след това са ги преразказвали, но друго е да ги запишеш точно и след това да ги предадеш писмено. А когато ги запомниш и преразкажеш след това, то спомените се променят. Така че аз ги имам на стенограма, а моята стенограма е точна и пиша много правилно. Трябва да си намерите стенограф, който да ги разчете и запише. Познавам един брат, който може да свърши тази работа, но вие трябва да го откриете и да го помолите да предаде тези опитности.

През 1920 г. Учителят е бил в Айтос и отседнал в дома на брат Габровски. При Георги Куртев не е имало място поради многолюдното му семейство. Били решили на следващия ден - Петровден да отидат на връх Караманица на екскурзия. Трябвало да станат в три часа през нощта и да тръгнат пеш, за да

бъдат при изгрев слънце там, на върха. Но вечерта се изсипал пороен дъжд, продължил цяла нощ. Георги Куртев се измъчвал от това, че дъжда всичко ще провали. Но в уреченото време брат Георги става, запалва фенера и тръгва, за да отиде при Учителя. Среща брат Петко Епитропов, който си погладил брадата и казал: „Не е писано да се ходи“. Георги го подминава и отива при Учителя с фенера, който Го посреща с думите: „Дойде ли Георге?“ Учителят влиза в стаята си и престоюва известно време. Навън изгърмява страшно, светкавици проблясват. Излиза Учителят и го пита: „Излез вън и виж има ли едно прозорче в облаците на изток?“ Излиза той, поглежда към небето, дъждът вали, връща се и казва: „Има Учителю.“ Учителят отново влиза вътре в стаята си и отново се чува гръм и светкавици. „Георге, иди и виж, има ли звезди на небето?“ Георги отива, поглежда небето и се връща. „Няма Учителю“. Учителят отново влиза в стаята си, навън се чуват отново гръм и светкавици. Излиза и помолва Георги да види, дали този път се е появила някоя звезда. Георги се връща и се усмихва. „Има Учителю!“ Накрая излизат с Георги, който носи фенера, а Учителят се навежда и запретва крачолите на панталона си. Учителят и брат Георги тръгват в дъжда, а той още вали. Те минават покрай възрастните братя, които са от Бургас и които трябва да тръгнат с тях на Петров връх. Брат Петко Епитропов казва: „Аз в такъв дъжд не ходя!“ Но двамата тръгват нагоре по дъжда, който постепенно започва да ръми. По едно време настигат група сестри, които също отиват на върха. А между тях баба Иванка, възрастна сестра. „Е, Иванке, къде в туй време?“ - пита брат Георги. „На върха отиваме!“ „Ами много дъжд“. „Дъжд, не дъжд, отиваме. Един път ни е дошъл Учителят тук, че ние да останем и да не отидем с Него на върха!“ И бабите не искат да чуят и знаят за дъжда. Като вървят нагоре дъждът изведнъж спира.

Тръгват към Караманица, която после наричат Петровия връх. Когато стигат до една чешма, виждат как Петко Епитропов идва след тях с един фенер. Учителят се усмихва. А на върха дошли братя и сестри с талиги от селата. Че като наклали едни огньове, че като турили едни казани и се дига пара от тях, всичко приготвено за празника. Времето се оправя. На изток се освобождава небето от облаците, появява се слънцето, има чуден изгрев. Наричат върха „Петров връх“ на името на Учителя. Прекарват много хубаво целия ден. Когато правят сутрешната молитва и първите гимнастически упражнения Учителят посочва на брат Георги небето: „Виждаш ли, Георге, на запад едно черно облаче и отстрани две бели облачета. Белите братя арестуваха Черните братя и сега ги отвеждат. Ей тези Черни братя още от Сливен искаха да ми правят пакости. Сега Белите братя отвеждат Черните братя.“ Георги вижда едно черно облаче и две бели облачета до него. Учителят превежда картината. Невидимият свят говори чрез всички явления. Ако човек е внимателен в своя личен живот ще има много опитности, ще има разумна среща с Невидимия свят и ще го опита. Това е въпрос на опит и на вяра.

Този ден нямаше повече пречки и противодействия. Братята и сестрите прекараха при пълна хармония и радост.

Времето се оправя. Денят е хубав слънчев без нито едно облаче на небето. Прекарват чудесно всички. Има направени снимки от тази среща на Петров връх. Това е история за вас, а за брат Георги Куртев и съвременниците му, това бе живот за Цялото и за Бога.

Георги поставя пред Учителя въпроса за създаване на братска градина в Айтос. Учителят го запитва: „С каква цел?“ Отговор: „С идеална цел.“ Учителят му казва: „Ще се нареди, но по-късно“. Така се случи, че по-късно онази сестра, която обслужваше на ул. „Опълченска“ 66 и помагаше на Учителя в Неговия бит, помагаше на Гина Гумнерова в посрещане на гостите, а беше от

Айтос, получил наследство една нива. Тя я подари на братството в Айтос. От тази нива изникна братската градина. Името на тази сестра бе Василка Иванова от Айтос.

Аз лично съм ходил в тази градина. След заминаването на Учителя я превърнаха в култово средище, а не като място за братски идеи и живот. Особено след като си замина брат Георги Куртев. С него се разбирахме с една дума. Той беше човек на Духа. С хората на Духа се разбирах с една дума, с един жест и с едно действие.

На времето Учителят се беше изказал за приятелите от този край и особено от Айтос: „Души, които са в почивка.“ А това е неблагоприятно положение за тях. Знаех и други изказвания за тях от Учителя, че те имат подчертано религиозно съзнание и това ги караше да залагат повече на формата на нещата и да се крепят за тях. Затова не съм ходил често на тази градина, но съм посещавал дома на Георги Куртев и на дъщеря му Надка Куртева.

В Айтос имаше един извор, казваше се „Чортлек“ - това е древна лековита вода. Учителят я вижда и я превежда на български: „Вода на Духовете“. Това е малко изворче, от което излиза малко вода, колкото няколко пръста на ръката на човек. От нея се събират бавно по три-четири сантиметра в коритото му. Тази вода нито се намалява, нито се увеличава - тя е една и съща и при суша, и при дъждове. Значи, идваше от дълбоко място, не зависи от повърхностните пластове на земята. Тя идваше от върха, който се намира на изток от нея, а той се казваше „Абтарзак“ - турско име.

На самия връх, приличащ на купа сено - там се намираха нашите приятели. Там беше братско стопанство.

Георги Куртев се зае да почиства каптажа на изворчето и да се направи чешмичката. Извика ме и аз му показах как се каптира извор и открих, че тази вода идва от върха и че тя е радиоактивна вода. Тя минава през жълта уранова руда - така нареченият минерал „торбулит“, която е най-хубавата уранова руда. Та аз я каптирах. Но водата бе по-ниско и не можеше да се вдигне нивото ѝ, за да се направи чучурче и да потече. Нали тя имаше едно и също ниво и при суша и при дъжд! Аз направих след голямо умуване един котел от хума, така че да не се изпуска водата от него, закрепих го отстрана с големи камъни, а отвътре наредих речни камъчета едно до друго и за една нощ се напълни водата в котела и излезна нагоре и премина в чучура. Когато дойде водата на нивото горе и тръгна по чучура, аз сложих отново хума така, че като тече да не може да се смесва с друга вода. Потече и ползваше приятелите и населението над двадесет години. Но решиха да правят баня и с взрив разбиха камъни на върха и от детонацията се разместиха земните пластове и водата се загуби. Георги Куртев изпращаше така наречената „чортленска вода“ на Учителя в една стомна, а по-късно в дамаджана. Когато тръгваше някой от Айтос за София, по него се изпращаше дамаджана вода за Учителя. Учителят я харесваше тази вода и държеше да се пие от нея.

Колко е приятно човек да се среща с такива хора като Георги Куртев! Колко е угодно Богу, че такива хора се движат по земята. И колко е угодно Богу, когато живеят братя в единомислие!

37. ПЕСЕНТА „ИДИЛИЯТА“ И БРАТ ГЕОРГИ КУРТЕВ

Два месеца преди да си замине брат Георги Куртев, Петър Камбуров получава писмо. „Брат Петре, като си замина, моля те, ела и преди да вдигнат тялото ми, изсвири ми „Идилията“. През 1920 г. когато Учителят за пръв път ми я изсвири каза: „С тази песен ангелите водят душата на праведния при Бога“. Петър като получи телеграмата, че брат Георги си е заминал, отива в Айтос и да му изсвири „Идилията“.

А това беше при пълното слънчево затъмнение през 1961 г. на 14 февруари. Съществуват връзки в живота, които ние не познаваме.

38. ГЕОРГИ КУРТЕВ И ФАЙТОНА НА МУСТАФА

Брат Георги Куртев бе един от първите ученици на Учителя. Беше пръв по време и пръв по достойнство. Изцяло беше отдаден на службата си като фелдшер. Където и да го повикат даже и нощем, когато го повикат, даже и неделя, летен зиме, ставаше и тръгваше. Той имаше голям опит и си служеше повече с билки и природолечение. Прилагаше и официалната медицина. В селата се ползваше с най-хубаво име и с най-голям авторитет. Каквото кажеше брат Георги никой не му противоречеше и не му препястваше. Поради това той имаше пълно ръководство при организирането на работната ръка когато правихме чешмата в село Тополица. Благодарение на неговата организаторска дейност и на здравите ръце на селяните успяхме да завършим напълно чешмата. Попът млякна, кръчмарят се загуби, а воденичарят благодареше, че водата му се е увеличила. А тези трима бунтуваха селото и воюваха срещу нас и Братството. Но чешмата стана, водата потече и утоли жаждата на всяка жива твар в селото. Било човече, било добитък, а и враговете започнаха да пият от тази вода и утоляваха жаждата си.

Как се запознава Георги Куртев с Учителя? Брат Георги заедно с няколко човека са имали малка спиритическа група в Айтос, която е работела с медиуми. Невидимият свят се изявява чрез някой чувствителен човек, наречен медиум и чрез него говорят заминали хора, отдавна погребани и съобщават разни неща на тези, които слушат. Слушат и записват и след това умуват и разказват какви чудеса има по света. През 1920 г. Учителят отива на „Сините камъни“ в Сливен при извора „Куш-бунар“. Там прекарват около 20 човека с него на лагер направен тогава от палатки. Събират се значи около 20 души от околността и от Сливен, направят си колиби от буковата шума, а който има някоя палатка останала от войната също я опъва. Учителят прекарва 20 дни на Куш-бунар. Като свършва летуването брат Георги поканва Учителят да им гостува в Айтос. Учителят приема. Минава през Сливен, където прекарва някой и друг ден, държи им някое слово и от там с влака пристига в Айтос.

В Айтос ги посреща брат Георги, който е отишъл по-напред, за да подготви условията за посрещане на Учителя. Той пристига с брат Петко Епитропов и брат Костадин Иларионов. Брат Георги взима най-хубавия файтон от Айтос, файтона е съвсем нов и конете бели, а кочияшът е турчинът - Мустафа. Брат Георги му казва: „Ще дойде мой човек, когото обичам и уважавам като баща.“ Пристига Учителят, слиза на гарата придружен от Петко Епитропов, а той е висок, представителен с дълга брада, а Учителят е по-скромнен, по-нисък на ръст и с по-малка брада. Турчинът се навежда към ухото на брат Георги и му прошепва: „Георге, да слушаш ей този по-малкия, а не големия. Него да

слушаш". Сядат във файтона. А турчинът е много доволен. Тръгват с белите коне, охранени, чисти, лъщят на слънцето. Завежда ги където трябва. На турчина му заплащат. След няколко дни възрастните приятели Епитропов и Иларионов предлагат да отидат до Бургас с файтона, а не с влака и да минат през Бургаските бани. Брат Георги споделя с Учителя какво са решили - да отидат до баните, а от баните ще ги посрещне Минчо Сотиров, който ще дойде от Бургас с военния файтон, защото той е там офицер. Учителят му казва: „Не, но ако вземем този турчин с белите коне, идвам.“ Отива брат Георги при турчина: „Мустафа, ще дойдеш ли с файтона си до Бургас?“ „Щом е за Божия човек, ще дойда“. Спазряват се какво ще му плати за файтона. И Учителят с файтона, теглен от белите коне на Мустафа пристигат на Бургаските бани. Приятелите искат там да се окъпят. Учителят не ги насърчава да се окъпят, но те се окъпват. Тогава да минеш покрай баните с файтон и да не се окъпеш е грехота и то не може да се случи. Брат Георги не се окъпва, а прекарва с Учителя в разговор. В това време Минчо Сотиров пристига с военния файтон. Но Учителят не влиза в неговия файтон, а продължава да се вози във файтона на турчина Мустафа с белите коне. Брат Георги си спомня какво му е казал турчина: „Щом е за Божий човек, идвам!“ Хайде де, сега разгадай тази загадка. Турчинът само като зърва Учителя и веднага познава кой е Този и Кому служи. Той нито е слушал Учителя, нито се е срещал с Него, нито знае български, та да е слушал и чел нещо от Него. А дори е неписмен и неук, но разпознава Учителя като Божи човек само с един поглед. А мнозина наши приятели преминаха десетки години с Учителя, слушаха с ушите си хиляди слова, четяха беседите Му и са прочели стотици или хиляди страници, но малцина разбраха кой е Учителят. А ето един турчин Мустафа, неук и неписмен, като зърна Учителя, разбра че това е Божия човек. Да, Божият човек също оцени, че Мустафа го е познал и затова не рачи да се качи във файтона на Минчо Сотиров, а си остана във файтона на турчина Мустафа.

Да различиш Божия човек от останалите човеци е цяло посвещение. Единственото и то най-главното!

39. ГЕОРГИ КУРТЕВ И СПИРИТИЗМА В АЙТОС

Първата среща на Учителя с приятелите от Айтос започва със запознанството Му с техния спиритически кръжок. Тогава Той за тях е още г-н Дънов. Брат Георги иска да Му се похвали какво са постигнали чрез техният медиум и как чрез него говорят все бележити, заминали хора. Поканват Го на кръжка, но Учителят не сядат при тях. Той сядат на една друга масичка отстрани. А те имат кръгла масичка, около която сядат всички участници в спиритическия сеанс. Те са събрани в кръг около нея и като си сложат ръцете на масичката тя започва да се клати при сеанса. Тогава идва някой дух и влиза в медиума, те му задават въпроси и той отговаря - духът говори чрез медиума. Така по този начин работи всеки път спиритическия кръжок в Айтос.

Но сега Учителят седи на страна. Този път групата прави молитви, паят песни, но не се явява никакъв дух и медиума мълчи, не иска да говори. Става сконфузно положение. Излагат се пред Учителя. Брат Георги казва отчаяно: „Г-н Дънов, днес нямаме проявление“. Учителят му отговаря: „Ами Моето идване тук в Айтос не е ли проявление?“ Брат Георги вдига рамене и нищо не разбира, и пак се прибира при останалите до масичката.

Но накрая решават да си турят ръцете над масичката и тя започва да се клати без да я пипат. Тя почва да се търкаля. А тя е трикрака масичка и върви на трите си крака като отива към Учителя, застава пред Него без да има чо-

век до нея. А те именно за това се чудят. Масичката три пъти се покланя пред Него. Навежда се пред Него, покланя Му се и се изправя. Масичката пак се навежда и се изправя. Така три пъти. Тези от сеанса гледат и се чудят, какво ли става? За пръв път виждат такова нещо. Учителят чуква един път моливчето си на Неговата масичка. И от масичката пред Него, която Му се покланя се чува и отвърща с едно чукане. Учителят чуква три пъти на Неговата масичка и другата масичка отвърща също с чукане три пъти. Тогава по същия начин масичката започва да се търкаля, търкаля се на три крака и идва на мястото си в средата, където другите са насядали в кръг. Те седят на столовете си, само гледат и не смеят да шавнат. Учителят поисква молив и хартия, написва няколко реда и ги подава на брат Георги: „Това Послание се даде тази вечер за вас от Духът“. Тогава приятелите разбраха какво нещо е Учителят и каква власт има над духовете. От тогава в Айтос започнаха да Му викат „Учителю“.

Без Учител в духовния път не може да се върви. Тук има тайни, които седят пред ученика, но те ще му се открият постепенно в неговия път чрез Словото на Учителя. Така брат Георги Куртев разбра какво нещо е Учителят и от тогава стана Негов предан ученик. А няколко от другите още продължаваха да правят сеанси до края на живота си. Брат Георги започва да изпълнява наредбите на Учителя и създава братството в Айтос. Спиритизмът беше тогава едно много разпространено явление между приятелите. По препоръка на Учителя много приятели след това се отказаха от него. Но други не го сториха, мнозина пострадаха от Него.

40. БРАТ ГЕОРГИ КУРТЕВ И ХОЛЕРНАТА БОЛЕСТ

Георги Куртев е мобилизиран по време на Балканската война. Мобилизиран е и Боян Боев. Той беше тогава здрав и изпратен на фронта. Но той декларира предварително: „Аз пушка не взимам и не стрелям. Мога да бъда санитар в болница.“ Следва наказание след наказание. Лежи доста време в карцер, но като виждат, че не могат да го превият и след като го държали в затвора, най-сетне го пускат да бъде санитар в болница. И така двамата се събират в една болница. Брат Георги като фелдшер, а брат Боян като аптекар по-неже е завършил естествени науки. Това е етапна военна болница и се движи с войските. Където върви полкът, тя е прикрепена за него. Каквото има - болни войници и ранени, тя ги приема за лечение. Обаче на южния фронт на Чаталджа възниква холерата. Всички изпадат в ужас. Големи жертви даде нашата войска при Чаталджа. Паднаха много убити. След като избухна холерата, болницата, в която е брат Георги и Боян е обявена за холерна болница. Но всички санитарии и лекари не искат да влизат в болницата. „Да дойдем в тази болница е все едно да мрем заедно с холерно болните.“ С биволски коли започват да карат болни. За болницата правят бараки, вън от селото на един баир. От фронта, от Чаталджа пристигат с биволски коли ранени войници и холерно болни и всичко стоварват на баира. А болните викат и вят от нетърпими болки. Главният лекар заявява: „Който отиде горе при болните няма да види семейството си вече“. Наместо да ги насърчи, той ги обезсърчава. Голям ужас и бич е холерата. Никой от санитарите не смее да отиде горе при болните. Тогава излиза Георги Куртев и казва: „Онези, които викат и вят горе и те имат семейства. Който иска да дойде, да дойде с мен. Аз отивам горе“. С него отиват трима души наши приятели - брат Боян и още двама. Четирима души отиват горе и започват да се грижат за болните. А това холерата е страш-

на работа. Брат Георги ни е разказвал потресающи ужасии. Болницата започва да се пълни. Биволските коли стоварват болните и се връщат за нови. Разпореждат се и напъхват бараките и коридорите. Мият болните, къпят ги, преобличат ги. Лекарите не смеят да влезат в болницата. Казали са им, да им дават по пет капки три пъти на ден йодова тинктура. А брат Георги нарежда да се увеличи три пъти дозировката. След време когато лекарите разбират, че на болните дават три пъти по-голяма доза, искат да съдят брат Георги Куртев, че не е изпълнил заповедта им. Той отговаря: „С тази трикратна доза по-голяма от вашата аз лекувах 800 войника. Те оживяха. И ако ме съдите, съдете ме за това, че те са живи, а не умрели. Съдете ме и за това, че никой от вас не посмя да дойде горе в болницата“. Като чуват това спират обвинението срещу брат Георги и не го осъждат.

Брат Георги и останалите като станат сутрин, закусят и се облекат със специално облекло в стаята за преобличане. И целия ден не ядат, нито пият вода, понеже пипат холерно болни. Чак вечерта, чак като се погрижат за болните, като ги изкъпят и преоблекат и ги турят по леглата им, тогава се оттеглят. Имат си специална баня, хвърлят холерните дрехи, изкъпят се, преоблекат се и тогава пият преварена вода и ядат само преварена храна. Така се запазват от заразяване. А да не ядеш и де не пиеш цял ден, това не е лесна работа.

Боян Боев, който си има стаичка за аптеката, като вижда, че са се напълнили стаите, коридора и няма място, той напуска стаичката си и пренася аптеката си в мазето и спи там в мазето на цимента. От там му се възпали крака и от там получи тази костна туберкулоза, която имаше на коляното си. Брат Георги разказваше: „Бяхме стигнали до такова изтощаване, че просто залитахме. Не сме сигурни дали няма да паднем сред болните, но упорстваме и продължаваме. Хем работим, хем сме гладни, хем сме жадни, но не смеем да пием нещо и да ядем нещо. Холера е това, ще се заразим. Дойде ден и видяхме, че не можем да издържим повече и че ще загинем тук от изтощение тогава получихме писмо от Учителя. Отваряме и четем: „За моето око нищо не е скрито. Всичко виждам, всичко зная. Зная положението ви. Дерзайте още малко!“. Като получихме писмото, сила добихме чрез него и можахме да издържим докрая. Холерата спря, болницата се разформирова и нас ни освободиха. Ние видяхме децата и семействата си. Ни един от четиримата не пострада, а тук имаше 800 болни. А от лекарите, които не смееха да влязат в болницата умряха трима души от холера.“

Така Георги Куртев се върна жив. Този случай той ми е разказвал няколко пъти и аз го имам записан подробно. Той беше много добър разказвач. Разказваше просто, естествено, по народному. Веднъж му казах: „Ти брат Георге разказвай, а аз ще стенографирам. Турих си аз тефтерчето, а той почна, но като гледа, че аз пиша стеснява се и не може да разказва така свободно.“ „Няма да може брат Борис, не ми върви тази работа както други път“. Рекох му: „Остави, няма нужда“. След 2-3 дни понеже аз съм на гости у него, предизвиках го да ми разказва случките си. Не му казвам: „Разказвай ми сега“, но като водим общите разговори, аз поведя разговора тъй, че да започне да разказва. А той тъй сладко разказваше. Но тефтерчето не го държа на масата, а съм го сложил на коляното си и го гледам в очите, за да не ме разбере, че аз стенографирам. Той започва да разправя. Така записах истории от неговия живот. Той има чудесни опитности с Учителя и с неговата лечителска практика. Тези тефтерчета са запазени. Но те са прибрали и аз не зная къде са. Но като ги намерят от тях ще диктувам случките от живота на брат Георги. Той беше един посветен човек в Учението. Скромен човек, честен и простичък в об-

ходата си с другите. Ти него не можеш да накараш да направи компромис с каквото и да било. Дума каже ли, значи е дума. Много го уважаваха селяните. Беше авторитет по въпросите за здравето им и за вярата им. Всички го знаеха, че е човек на Бялото братство. По селата имахме много последователи благодарение на неговата работа там.

По време на съдебния процес срещу Братството 1957/58 г. той дойде и застана зад нас доблестно и честно. Целият съдебен процес от началото до край беше монтиран по сценарий. Бе позорен процес за властите и за онези, които измениха на Учението. Това не ни засяга, не ни обижда, защото измяната не е срещу нас, а срещу Делото Божие. Изкарах четири години в затвора и през цялото време съм работил. Имаха толкова много облаги от моята работа. Но процесът бе един политически скалъпен процес срещу Братството.

През този процес брат Георги Куртев се държа като истински ученик на Учителя.

41. ЧЕШМАТА В ТОПОЛИЦА

За чешмата в Тополица само аз мога да ви разкажа, защото аз бях този, който я построи. Мога да ви покажа хубави снимки от тази чешма. Те ме връщат десетки години назад и възвръщат спомените ми. Ето, на снимката виждаме чешмата. На туй място имаше едно блато. В туй блато се беше удавил един катър, защото мястото беше тресавище. В село Тополица тогава нямаша вода. Имаха 2-3 кладенеца в ниската част на селото, водата излизаше навън и се замърсяваше и затова селото често страдеше от тифус, особено през лятото. Тогава приятелите от селото, които бяха от Бялото Братство, а те бяха около 90-100 човека, решиха да направят чешма за селото, за да има чиста вода. В селото имаше Братство благодарение на Георги Куртев от Айтос. Тогава попът на селото водеше пропаганда срещу Братството с огън и жупел. Кръчмарят също му пригласяше. А селото е разделено на две. Половината са с Братството, а другата половина с попа, който воюва срещу нашите приятели. Тогава нашите братя решиха да направят чешма на селото и се обръщат към нас с Бертоли да дадем проект за чешмата и да изпратим човек, който да ръководи работата. А там си имат работници, имат строители. И Бертоли кого да изпрати? Изпрати мен да ръководя работата.

Отидох в село Тополица и най-напред разбира се проучих околността, за да видя от къде идва тази вода в блатото и прави тресавището. Тогава като проучих околните баири, наклона на пластовете, скалите как вървят, видях, че действително има два наклона. Единият от едната страна, а другият от другата страна и се събират при големия дъб. А той е един висок вековен дъб, а пред него е тресавището. Тук не можеше да се влезе. Влезеш ли, ще затънеш в тиня и едва ще се измъкнеш. Тогава ние започнахме от тук. Най-напред направихме един изкоп, за да се изкара водата, която изтича. А от блатото водата се отича надолу и с нея се кара и върви една воденичка долу при линията. Ние направихме път на тази вода, да се изтича. Беше трудно. Все пак тук е тресавище. Започнахме под самия дъб да копаем, да изхвърляме пръста на страна и търсим главата на извора, от където извира водата. Копаем, слизаме надолу, но наоколо зидаме с тежки камъни, за да не се свлича пръста. Наоколо намерихме кариери, от които братята караха камъните с волски коли, колкото искаш. Копаем и едновременно зидаме с големи камъни, та тинята да не се връща назад. Колкото изкопаем зазидваме с камъни хубаво. Отзад подпрем с глина и с хума. А брат Георги Куртев организираше работната ръка,

изпращаше хора на строежа. Аз ръководех тука. Като му кажа: „Брат Георги, днес ще ми трябват 20-25 коли за камъни. Идват 50 коли със селяни. Такава готовност от приятелите не съм виждал. Мъкнат тежки камъни и ни ги подават, други ги очукват като ги подготвят за зидария. Ние каптираме, ограждаме с камъни там, откъдето извира водата с тежки камъни. И зад камъните набиваме с глина, да не може външна влага и вода да влиза вътре в извора. Като слизахме надолу с копането, стигнахме до римски каптаж. В римско време е правен каптаж. Той бе правен от тухли, пясък и вар, в който имаше тухли. Значи римски строеж е имало. Значи тук е имало селище. И действително тук на един хълм имаше остатък от римско селище. Така с копане слизахме надолу повече от два метра, дори стигнахме до три метра дълбочина и все подпираме с як зид от камъни, да не може тинята да проникне. И намерихме най-сетне самия здрав камък, от където извираше водата. Значи стигнахме до двата здрави пласта камъни наредени един към друг, там където се срещат, от там излиза водата. Имаше една глава от здрав камък. Тук нямаше тиня, нямаше нищо. А насколо пък пясък останал от римските строежи. Каптирането беше най-тежката работа на чешмата. Работници имаше винаги - здрави, силни селяни, яки, които работеха с голяма готовност и ентузиазъм. А цялото село гледа сеир отстрани. Гледа и чака. Ще има ли вода или няма да има. След като слезнахме долу и открихме главата на извора, всички се зарадвахме. Но селото чака да види дали ще има вода, за да излезе нагоре от този трап три метра дълбок, защото първо трябва трапа да се напълни с вода и след това водата да потече навън от трапа и тогава може да се прави чешма. И сега селото чака да види ще има ли чешма или от всичко това ще остане само едно благо.

Кръчмарят разбира се е против нас. Воденичарят отдолу с воденичката е против нас. Той вдига врява, че сме му заприщили малката вадичка, която излизаше и изтичаше от тресавището и му движеше двата камъка на воденичката, за да му мели брашно. Аз го успокоявам, че водата не може да се загуби. Но той не вярва и ми казва, че съм затрил воденицата, а цялото село си мели брашното на тази воденица. Излиза, че освен воденичаря и селото е за сегната. Попът също воюва срещу нас, защото не му се пълни църквата, защото към 100 души от селото пълнят братския салон и не стъпват в църква.

Тогава аз взех грижата, главата на извора да бъде съвършено изолирана от разни външни води, за да не може нито от дъжд, нито от порой да се смесва с тази вода от извора. Това го постигнахме с големи усилия, воля и с много сръчност. И така каптирахме водата. Издигнахме на два метра зид от тежки камъни. Получи се един голям трап, дълъг 6 м. широк 4 м и висок към 3 м. От главата на самия извор изтичаше вода, която напълни този трап и се получи басейн. Зарадвахме се, че се напълни, значи имаше достатъчно вода. Проблемът бе като каптирахме водата и като се напълни този басейн, ще има ли напрежение и налягане на водата, да се издигне и да излезе на височината, че да се направи чешма. За да проверим това, ние иззидяхме зида на височина, която ни трябва. И от там турихме един пробен чучур, за да видим ще се издигне ли водата до нивото, което ни трябва. Ще има ли налягане? Водата беше почти напълнила басейна, но ще има ли напрежение да се качи водата до пробния чучур? Това беше най-драматичния момент от работата ми. Цялото село е разделено на две. Едни са за, други са против. А цялото село има нужда от вода. Но тук бяха си дали сражение две сили. Аз знаех това. Трябваше да приемем борбата.

Попът всяка седмица в църквата ни анатемосва и прокллина и говори срещу нас. А на него и на онези, които го слушат също им трябва вода.

Кръчмарят е също срещу нас. Черпи понякога безплатно в кръчмата, за да докаже, че вода няма да има. И че истината е във виното и ракията, която разлива. Но срещу неговата кръчма нашите приятели бяха направили кафененце. В туй кафененце можеш да пиеш кафе, да пиеш чай от липа или чиста гореща вода. Поднасяха локум с клечка в чинийка. Голямо удоволствие е да ядеш локум на клечка, но тогавашния, а не днешния, който се прави. Ние като работим през деня, вечерта се съберем в кафененцето. Другите селяни, противници на чешмата се събират начело с кръчмаря и попа в кръчмата. Те не смеят да ни пречат наяве, защото ние сме 90 човека, яки селяни и можем да бием цялото село ако искаме. Във всеки случай беше много драматична тази нощ, когато очаквахме да видим ще излезе ли водата на височината на чучура, за да стане на чешма. Ще може ли да стане чешма или няма да може. Сутринта рано, рано, съмва се и цялото село отива да види какво е станало. Ние работната група също сме там. А през нощта бяхме оставили двама братя да пазят при запален огън, да не дойде някой и да направи поразия и да развали това, което сме направили. Какво виждаме. Първо, водата е напълнила целия басейн и второ от чучура излиза вода и то изобилно, и то толкова много, колкото две шепи на ръцете ни. Ако погледнете на снимката ще видите от чучура **каква** голяма вода излиза. Но аз предварително знаех, че ще излезе на височина, защото гледам по пластове, от които иде водата. А те идват от високо и ще има достатъчно налягане, хидростатично налягане, за да излезе на по-голяма височина. Това нещо се учи по физика в училищата. Затова аз бях спокоен, но селяните не вярваха. И ето сега водата бе излязла. Цялото село седи, радват се, кръстят се, плачат, целуват се, голяма радост. Отидоха и разказаха на онези, които не вярваха. Противниците на чешмата дойдоха и видяха с очите си. Някои се зарадваха, а други стоят и мълчат.

Тогав ние каптирахме хубаво водата. Стана въпрос как да се запълни каптажа, как да се закрие, защото водата отгоре е открита. Тогав аз предложих следната идея. Самият басейн, т. е. каптажа да се напълни с чисти камъни от кариерата. Наредихме 50 коли да карат камъни от кариерата. Приситигат и изтръсват камъните до изкопа. С тях напълнихме басейна с едри камъни. Над едрите камъни сложихме по-дребни камъни. Запълни се и излязохме над водата. Над тези по-дребни камъни сложихме речен чакъл. Над този речен чакъл турихме хума с каквото бяхме изолирали наоколо басейна. Тази хума свързахме с околната хума. Тъй че каптажа остана с обгърната от непроникваем пласт хума. Тя не пуща никаква вода. Така получихме един здрав и хубав каптаж. Над него насипахме пръст и подравнихме така че не се знаеше и вече не се виждаше къде е каптажа.

Ама цялото село се възрадва когато видя, че водата излиза през чучура и може да стане чешма. Тогав дойдоха и от другият лагер на противниците ни и поискаха да ни помагат. Особено имаше двама старци, които седяха непрекъснато под дъба от ранна сутрин до късна вечер. Към обед и привечер идваха и им носеха храна. Те бяха се врекли да ни гледат и да ни следят. Те не вярваха, че ние ще направим чешма. Те мислеха, че ние търсим имане, злато и то под дъба. А той е вековен дъб и ако трябва да се копае злато, точно тук му е мястото. А така като видяха, че накрая излезе водата в чучура и като се убедиха, че правим чешма, тогав съобщиха на всички и дойдоха други двама старци, които бяха най-богатите хора в селото. Дойде при мен единият от тях и каза: „Майсторе, приеми ме да ти помагам!“ „Ела, ние за работа приемаме всички!“ И другият старец дойде и се помоли. „Елате при нас, работа имаме за всички.“ Дойдоха и станаха най-добрите ни помощници. Освен че помагат, но те са и най-богатите хора на селото. Като започнаха да носят снахите им

сутрин кобилици с торби пълни с хляб. Изпекли цяла фурна с хляб и го носят. Те поеха грижата за нашата прехрана тогава, макар че ние си имяхме. Защото зад нас стояха 90 души братя и сестри, които ни носеха за ядене. Та като започнаха снахите на богатите старци да носят - баници, гозби, то изобилие, което не съм виждал през живота си. И тъкмо по туй време започнаха да зреят лозята, които се намираха от чешмата нататък. Като идват селяни с коли, брали грозде, дойдат, че напълнят с грозде коритата на чешмата, които ние бяхме вече направили. Разделихме чешмата на две: едната да бъде само за хора, да могат да си точат вода и добитък да не влиза. И тук направихме 6 корита. Три корита от ляво, три корита от дясно, всичко шест и направихме пейки за сядане. Тук направихме централно корито, хубаво закръглено. А на зидарията, за чешмата, направихме едно изгряващо слънце. На стената, която опасва коритата направихме фигури на зодиака - 6 знака на зодиака (1,2,3,4,5,6) знака на зодиака и седмия знак е Водолей, който е в средата, където е самата чешма. Отпред направихме от бетон преграда, за да не може добитъкът - коне, волове да влиза навътре и да замърсява водата. А пред тази ограда напред направихме една площадка. И понеже тук беше тресавище, бе меко, тиня, то набихме големи остри камъни. Донасяха прави продълговати камъни, които ги набивахме в тинята и те навлизаха по един метър надолу като колове. И всичкото това пространство ние го побихме с камъни. Тези камъни се държат здраво. Вече не могат да потъват. Върху тези камъни наредихме плочи, тежки плочи, които носехме от кариерите. Тук, където беше тресавище, кал и се затъваше до шия, стана един грамаден плочник, на който жените можеха да си белят платната. Тогава жените тъчеха и платната трябваше да се белят по особен начин и то само ако има вода и място за простиране. Затова жените ни бяха много благодарни.

Отстрани за животните направихме шест корита от едната страна и шест корита от другата страна. Всичко 12 корита за водопой на добитъка. Водата, която извира от извора излиза от големия чучур, пада върху кръглото корито и от там се разпределя в ляво и в дясно като преминава през трите корита в ляво и дясно, които се използват за пране. От тук водата продължава в следващите шест корита в ляво и в дясно за животните където се пояха.

Беше есен, идваха селяните с колите от гроздобер, пълнят коритата с грозде, напоят си добитъка и продължават. Идват жените със стомни, с кобилици и си носят вода. А водата от хубава, по-хубава и в изобилие. Тази чешма спаси селото, което често боледуваше от тифус.

Главен фактор за построяването на тази чешма бе брат Георги Куртев от Айтос, който организираше снабдяването ни с материали, с работна ръка и с продоволствие. А моята заслуга беше, че аз ръководех работата по строежа. А самото село си построи чешмата със собствените си ръце. Тя изигра голяма роля в онези години. Тя бе построена през 1928 г. Освен чешмата за пиене на вода, тя бе пример за братска работа и пример, какво значи вяра и как се реализира тя. Тя бе урок и за противниците на Братството.

С брат Георги Куртев се познавах още от самото начало, когато дойдох в Братството. Той беше ръководител на Айтоското Братство. Още от първите събори ние се виждахме всяка година. Станахме приятели. Аз у тях бях като у дома си. Без негова помощ тази чешма нямаше да се построи. А тя служи на селото от 1928 г. близо 50 години. След това по-късно в Тополица се откриха много води - минерални и топли. Но първата чешма бе нашата. Приятелите поддържаха чешмата винаги чиста и като дойдеш, видиш как чешмата грее като слънце. Противниците на чешмата замлъкнаха, както попа, така и кръчмари. А воденичаря дойде да благодари, защото водата за воденицата му се уве-

личи стократно. Когато изминаха десет години брат Георги Куртев помоли мене и брат Бертоли да дойдем пак в село Тополица и да прегледаме чешмата и ако има нещо повредено или чукнато, да я поправиме. Дойдохме и направихме един ремонт на чешмата. Така че от тогава чешмата работеше и служеше добре на селото цели 50 години.

В туй време направиха и други чешми и въпросът за водата се разреши. Но ние помогнахме тогава много на селото.

А как се набавиха средства за покупката на нашите материали? Един наш брат от селото имаше 60 декара нива. Каза: „Тази нива я давам тази година за чешмата.“ Дойдоха братята - десет души с воловете и с ралата я изорават и посяват с овес. Нея година овеса стана висок и напълни голям клас. Пожънват овеса, продават го и от него получават 60 000 лв. Тогава овеса се търсеше много, защото конете се хранеха само с него. Конете представляваха главната сила, с която се ореше, вършееше, возеше се, с тях се караха колите, с тях се ходеше на война. Имаш ли кон, ти си нещо. Имаш ли коне, ти си истински селянин. Нямах ли коне, ти си възан селянин. Получените пари от овеса, послужиха за закупуване на материали: било цимент, било желязо, дървен материал във връзка с построяването на чешмата. А това не беше чешмичка, не беше само чешма, а беше нещо повече. Беше голям извор с изтичаща вода, пригоден за наливане на вода за хората, с корита за пране за жените и с корита за водопой на добитъка. Едва ли в България има построена такава чешма. А направените снимки от тогава на чешмата не са само документ, а жива история за Братството в Тополица и в Айтос.

Ето сега към 1980 г. се намери един наш калпазанин, дори бих казал враг на Братството, който уж заради Братството реши да поправя чешмата. Искаше да я ремонтира. Свалиха знаците на зодиака, правиха-струваха и развалиха чешмата. Няма да казвам името му. Уж щеше да я поправя, уж друг вид да й даде и накрая развалиха това, което ние бяхме направили и което 50 години бе останало неразрушено. Е, питам сега, кой ще оправи тази работа? Намерете си хора, вземете снимките, че си ги увеличете и по тях възстановете оригинала на чешмата, която ние направихме през 1928 г. Тя не е само чешма, но тя е и братски паметник от онова време. А каква вяра имаше в тези хора, че тук ще има вода, че ще стане чешма и ще бъде едно добро за цялото село. И това добро бе осъществено от мишците и ръцете на братята от село Тополица.

42. ВАСИЛКА ИВАНОВА

Тя беше от Айтоските села и живееше на ул. „Опълченска“ 66 в дома на Петко Гумнеров, в сутерена, където се намираше и кухнята. Тя се грижеше за бита на Учителя. Переше, гладеше дрехите Му и беше домашна помощница на леля Гина Гумнерова. Между другото тя беше плетачка и в свободното време плетеше на плетачна машина вълнени плетива. Тогава се носеха много плетени фланели, поли, чорапи и още много други плетива за облекло. С това си изкарваше прехраната и не беше в тежест на никого. Тя подари една наследствена нива в Айтос и на нейното място бе построена Братската градина. Беше в много добри отношения с обитателите на съседната половина от къщата. А това беше баба Парашкева, майката на Георги Димитров и цялото им семейство. Тя разказваше как веднъж подгонен от полицията Георги Димитров се прехвърля през тавана където имало капандура, отишъл в стаята на Учителя и потърсил помощта Му. Учителят наредил да му се даде пардеското, Неговата шапка и наредил също на Василка да му отвори външната врата и да

го изведе навън. Така той се спасил.

По същия начин и двете сестри на Георги Димитров по различно време по нареждане на Учителя са били обличани с връхните дрехи на Василка и тя ги е извеждала от блокадата на полицията като са минавали за сестри от Братството. Освен това Василка, там в плетачната машина, в нейния калъф е криела архива на Георги Димитров. След време тя предала архива на съхранение. След като стана гонение на Братството през 1957/58 г. тя отиде да търси помощ от сестрата на Георги Димитров, която беше по това време директор на Партийната Школа. Получила следния отговор: „Ако искаш апартамент за живеене мога да ти дам, но за тях - не“. Василка скромно рекла: „Е, тогава Бог ще промисли за тях, както на времето Бог промисли за вас, когато аз ви извеждах от блокадата на полицията“ и си заминала. Пътищата им се разделили.

Георги Димитров беше по-толерантен. Непосредствено след 9.IX. 1944 г. комунистите бяха решили да погнат Братството. Като се върна от Москва той им каза: „Оставете ги, те са добри хора“. Всички скочили и искали да ни разпръснат и изгонят от Изгрева. А той добавил: „Малко ли врагове имаме сега, че и от тях да си правим врагове?“ Това ги успокоило. Но после отново се сетиха и ни погнаха и изпълниха закана си като ни пръснаха и изгониха от Изгрева. А Василка не пожела апартамент и след като взеха домът на Петко Гумнеров и направиха от него музей на Георги Димитров, то тя дойде на Изгрева да живее в една барака. Отказа апартамента и живя в бараката заедно с Братството. Бог бе промислил за нея, както чрез нея Бог бе промислил за другите, които на времето бяха в беда. А сега се правеха, че тогава нищо не е било и нищо не се е случило. Заличаваха със сили и власт всяка следа за пребиваването на Учителя в България.

43. НЕОБИКНОВЕНА ПОЧЕРПУШКА

От сутрин до вечер на ул. „Опълченска“ 66 се движеха хора в една необикновена върволица. Всеки дойде по някаква нужда и иска среща с Учителя. Там имаше сестри, които ги посрещаха и ги настаняваха или в трапезарията, а при хубаво време отвън на пейките и те чакаха кога ще бъдат приети от Учителя. Можеше някои да чакат с часове и да не бъде приет от Учителя. Понякога може да чака и няколко дни. А кога ще бъде приет, това го решаваше Учителят. За всеки имаше определен време и то се определяше вътре в човека. Там беше неговият часовник. Учителят не може да те приеме, ако твоят вършен часовник и твоите стрелки на умът и сърцето не са застанали точно на онзи час и минута когато е твоето време. Някои биваха приемани веднага. Затова тази върволица от хора беше необикновена. А да се посрещнат толкова много хора трябваше и домашни помощници. Освен леля Гина там беше и сестра Янакиева, която се грижеше за кухнята и неизменната Василка Иванова. Понякога идваха и гости от провинцията и те приспиваха в приземния етаж при Василка. Така веднъж идва една сестра Еленка Цочева от Айтос. Вечерта след като Василка е приключила с разтребването на къщата дошло време и за сладки приказки. А за сладките приказки няма определено време. То се разтегля с часове. Както си приказвали сладко, сладко, изведнъж пред тях застава Учителят и държи в ръцете си една чиния с ябълки. Те се стресват, уплашват се в момента, как така Учителят се явява при тях, но поемат ябълките от Него, за да си похапнат. Учителят казал: „Една малка почерпушка!“ Изведнъж Учителят изчезнал внезапно и пред очите им, така както се бил и появил. А Елена Цочева запитва Василка: „Ама ти не заключи ли вратата?“ „Охо-о зак-

лючих я и можеш да провериш". Василка се засмива загадъчно. Стават двете, проверяват вратата и виждат, че тя е заключена. Сядат, оглеждат се и разбират, че Учителят е дошъл по някакъв друг начин, необикновен за тях и непонятен. Но те ядат ябълките и това е доказателство, че Учителят действително е бил при тях. Изяждат по една ябълка и таман решават да изядат още по една и Учителят отново се явява пред тях и държи чиния с портокали. Продумва: „Още една почерпушка за сестрите". Той отново изчезва и те веднага стават и отиват да проверят дали е заключена вратата. А тя отново е заключена? Изяждат по един портокал и след малко Учителят се явява за трети път пред тях и им поднася чиния с мед, с две лъжички да си засладят накрая. „Още една почерпушка за вас". После се усмивва и тихичко казва: „Това, което видяхте сега, то е за вас и няма да го разказвате за сега. Ще го разкажете след години". Минаха години и днес ние го изнасяме за учениците от вътрешната Школа, а не за онези, които търсят чудеса под път и над път.

44. „ЛЮБЕТЕ ВРАГОВЕТЕ СИ" МЕТОДИ КОНСТАНТИНОВ

Какви ли не хора и личности и представители на тип образци по характер и темперамент имаше на Изгрева. Имаше всякакъв чешит хора и екземпляри. Ние тук бяхме представители на цялото човечество. Раси, еволюция, народи, личности, предишни преродени величия и т. н. Имаше всякакви на Изгрева, а ние бяхме живата лаборатория на Учителя и тук бе събрано цялото човечество в едно. Харесвахме ли се или не помежду си - всички без изключение благоговеехме пред Учителя и бяхме за Него една задача, която Той разрешаваше: Да ни търпи. Казваше: „Щом Бог ви търпи и аз ще ви търпя. Щом Бог такива ми е дал ще ви търпя, защото други няма. Каквито сте - такива сте". В тези думи на Учителя се крият най-големите откровения за състава на Школата. Той много често по различен начин разказа и тълкува онази притча на Христа където се казва, че призваните не дойдоха, а трябваше да се извикат от кръстопътищата клосните, сакатите и просяците. Та такъв бе състава на Школата. С една дума призваните и изпратените от Небето за Школата на Учителя не дойдоха, те се уплашиха от общественото мнение и останаха в света. Разбира се те се загубиха, а спечелиха онези, които допълнително служите на Господаря извикаха и доведоха от друмищата на България. А сега един пример достоен за уважение.

Имаше двама братя в Школата. Единият се казваше Елиезер Коен - беше еврейин, дебел, шишкав и много буен. Другият бе Методи Константинов - също буен, невъздържан, бивш анархист. Двамата се скарват помежду си. Елиезер Коен казва някои неприятни неща на Методи, които той е направил. Изобличава го. Тогава той се възмущава, иска да го бие, но не може да го набие, защото онзи е голям, як и буен. Методи не се примирява, отива при Учителя и започва да вика и крещи пред лицето на Учителя: „Аз този еврейин Елиезер ще го оправя, аз ще го унищожа, аз ще го ликвидирам, аз ще го смажа и стрия на прах и ще го пръсна в пространството, за да се загуби в Небитието." Учителят го слуша и мълчи. Накрая Методи млъква след като се изкряска изцяло и разпръснал хулите си в пространството пред лицето на Учителя. Настъпва тишина. Учителят се обръща към него: „Ти не знаеш ли, че човек ако няма врагове, не може да расте? Затова Христос казва: „Любете враговете си!" Започни това от мен." Методи си тръгва успокоен и с едно ново просветление в ума. Той знае вече каква служба изпълняват враговете на човека.

След време той разказва този случай и се смееше. Но това беше след време, а преди това нещата бяха другояче. Тогава врагът пред него трябваше да бъде унищожен и прахът му пръснат в Небитието. След срещата с Учителя, на следващия ден Методи случайно се среща на улицата с Елиезер. „Благодари, че казах на Учителя всичко, което мислех да правя с теб, иначе ти би бил загубен.“ Елиезер го пита какво му е казал Учителя. Но Методи му казва само втората част от изказването на Учителя, т. е. „Любете враговете си!“ Не пожела да му каже окултния закон на тази формула. Но дойде време Елиезер да повтори същото и да произнесе същите думи срещу Братството и срещу Учителя. И накрая се опълчи срещу Братството, отказа се от Учителя и от Слово-то Му. Не след дълго време той си замина и се загуби в Небитието. Остана тази опитност като жива история за окултни знания, които управляват Школата на Всемировия Учител. Свидетел на целия този случай е бил Боян Боев. Бе го записал и след това ни го прочете - за поука и обучение. Прочете го, чак когато приключи тази история с драматичен финал.

45. ЗАКАНАТА

Методи Константинов идва от средите на анархистите и като младеж влиза в Младежкия Окултен Клас. Беше много активен и все на политика го избиваше. Идваше от такива среди, беше закърмен с идеи, които със сила, с кръв и революции искаха да променят старото общество. Като влезна в Братството той разбра, че първо се променя вътрешния живот на човека и после той може да се освободи отвън. Методи непрекъснато сновеше и поддържа-ше връзки с политическите мъже на България. Това беше в кръвта му. И за това той има много интересни опитности и бе присъствувал в онези моменти, когато трябваше да се разплетат кармически възли на старото общество, на онази власт, както онези съдбини, които имаха да дойдат, свързани с комунистическата власт след 1945 г. Той живя доста дълго време и с удоволствие разказваше за някои събития и изказвания на Учителя.

Методи Константинов заминава да учи в странство - Полша, но на издръжка на Учителя. Учителят го изпраща до външната врага. Изглежда го строго, издига заканателно пръст и му казва: „Върви! Но ще знаеш, че Аз съм проникнал във всичките ти клетки. До дъното на ада да слезеш, пак ще те измъкна, за да изпълниш насила волята Божия, която ти е определена.“

46. ДВЕТЕ ЛОЖИ

Едни от последните съвети на Учителя бяха: „Доброто поощрявайте. Злото ограничавайте!“

Какви сили на Злото можеше да държи Учителя около себе си и как ги респектиреше. В какви образи се явиха те, с какъв такт и умение Учителят ги държи в покорство. Често пъти на силите на Злото противодействаше привидно един малък представител на Доброто, но именно в него бе турил силите. Зад него стоеше цялото небе. Така Учителят направи големи и важни събития, ръководеше ги без да Го усети някой.

Веднъж Учителят се изказа пред Методи Константинов така: „Аз ще свикам и двете ложы и ще им дам един такъв обед, какъвто не са виждали. Ще им говоря тъй както никой досега не им е говорил.“ Методи слуша и целият трепери. Пред него стои Мировият Учител, той чува думите Му и знае, че Словото Му управлява тези две Ложы.

47. ИСТИНСКИТЕ ГРЪНЦИ

През време на Школата наблюдавахме как стремглаво препускаха събития и политически личности, които управляваха тази страна. Понякога по чужди внушения те се нахвърляха върху Учителя и върху Школата. След това следваха други събития и от онези заплашителите, насилниците и рушители те нищо не оставаше. На пух и прах оставаха, разпиляваше ги времето, което управляваше събития и народи.

Наблюдавахме как се поляризират сами силите около Учителя. А това бяха силите на Доброто и силите на Злото.

Какви отношения имаше Учителят към представителите на Злото? Беше внимателен и предупредителен към всички. Оказваше им внимание, оставяше ги на първите места, които те си изискваха. Работниците на Доброто Той ги прикриваше и ги тласкаше в страни. Не ги показваше и не ги изнасяше на показ.

Веднъж Методи Константинов не е доволен от това, че не е поставен на такава служба от новата власт, която е дошла при поредните избори. Исква да бъде политически мъж и поставен на показно място. Да го видят всички кой е, какво може и защо е дошъл на този пост. Учителят го изглежда строго. „Аз пълните гърнета на пазара не ги показвам.“ Методи е недоволен. Той обичаше да се перчи насам-натам, искаше да бъде политически мъж. Учителят го изглежда отново и казва: „Ти виждал ли си как селяните някой път сложат някое гърне на плета и го окачат на някой кол, за да съхне на слънцето. Като видят селските деца, че гърнето е изписано и лъщи на слънцето, взимат камъни и го замерват докато го строят. Тогава побягват, а стопанката излиза и се вайка за счупеното гърне. Ти какво искаш? Счупено гърне ли да бъдеш или да бъдеш гърне, в което стопанката след като е избила млекото е поставила вътре маслото?“ Методи слуша, мига и си тръгва. Със себе си носи притчата за истинските грънци.

48. ПОСЛЕДНОТО ЗАВЕЩАНИЕ

Учителят е болен и е на легло. Методи се приближава към Него и Го запита, защото вижда колко е лошо положението Му: „Учителю, ще останете ли на земята?“ Той кимва отрицателно с глава. След малко казва на Методи: „Телото не е важно. Милиони тела загинаха по бойните полета. Духът е важен.“

На следващия ден Методи е пак при леглото Му. Той отново търси отговор от Учителя. Чува думите Му: „Аз съм си свършил работата на земята, за която съм дошъл и ще си отида. Но вас, духовете ще заключа всички тук на земята, но да не се огранича, ще оставя ключовете и който си свърши работата ще си отключи сам и ще дойде при Мене.“

На третия ден Методи е пак при леглото на Учителя. Чува думите Му: „Какво са Бетовен, Исус или Дънов? Това са фикции. Духът е този, който движи светът. Аз трябваше да свърша работата си на земята. Аз я свърших, а вас ще заключа на земята докато не свършите вашата работа, за която сте дошли. От нея няма да излезете докато всеки един от вас не си свърши работата. В Мен е ключът. В Моите ръце е ключът на вашето избавление.“ Методи се вторачва в ръцете Му, а Учителят леко повдига едната си ръка, отмества ръката си в страни и посочва към масата, на която са наредени няколко томче-

та беседи от Неговото Слово. Методи проследява жеста Му и чува думите Му: „Ето, там е ключът. Там е вълшебният ключ.“ Методи кимва с глава, че е разбрал.

В знак на уважение и страхопочитание към тази опитност Методи след време подвързва всички свои беседи с-кожена подвързия, за да може да запази за по-сигурно ключът на избавлението. Но през 1957 г. комунистическата власт направи обиск на Изгрева иззе цялата литература на Учителя. Като прибра и подвързаните томчета на Методи с кожена подвързия. Така ключът на избавлението бе откраднат от Методи и унищожен.

Дълго след това Методи с огорчение разказваше колко му липсват тези беседи, защото в тях той непременно трябва да открие вълшебния ключ, за да може да отключи онази врата, която води към Царството Божие.

Един ден идва при мен, поднася ми едно свое тефтерче, където той е записал една мисъл на Учителя при едно свое посещение при Него. „Само онази работа има успех и се реализира, от онзи човек на когото помагат както земните, така и небесните същества. И едните, и другите са служители на Бога.“

Ето това е тайната. Да намерите онези земни същества, които са изпратени като служители на небето. Ето, това е задачата, да се свържете с онези небесни същества, които са служители на Бога. Само тогава ще изпълните задачата си, за която сте дошли на земята. А вълшебният ключ ще откриете сами във Словото на Учителя.

49. ВЛАД ПАШОВ - ПЕЧАТАР

В първите години, в началото на века и след откриването на Школата отпечатването на книги бе много трудно. Или нямаше парични средства, или печатниците вземаха много скъпо, или всичко се отпечатваше много бавно, защото техниката бе много стара. За да ни излезе по-евтино възрастните приятели решиха следното: с наши усилия да се редят буквите и така да се печатна на парче. Речено-сторено. Ами кой ще бъде този, който ще набира буквите? Намери се такъв. Това бе Влад Пашов. Тогава беше млад. Та в първите години Влад редеше буквите, после така наредени ги слагаха в един чувал и от ул. „Опълченска“ 66 на ръчна количка ги караха на печатницата на Земеделския съюз на ул. „Врабча“ 1. Там земеделската печатница ги печаташе. Закарваха чувала, изваждаха наредените страници за една кола, отпечатваха колата, после отново връщаха буквите, разваляха предишният набор и със същите букви редяха следващата кола. Някой път чувалите падаха от количките, наборите от буквите се разтуряха, връщаха се отново на ул. „Опълченска“ 66 и там отново ги набираха и след това ги закарваха. Много труд положи Влад Пашов и доста беседи се отпечатаха по това време. Така работеха с много трудности. Та днес шестдесет години след това като видя напечатано едно томче беседи се разнежвам от умиление за онова време, когато на ръце бутаха количките по софийския калдаръм и топуркаха с колелата, за да може да се отпечата беседа от Словото на Учителя. Затова за всяко отпечатано томче е заплатено с висока цена. А това е цената на един човешки живот.

50. СЛОВО ЗА ВЛАД ПАШОВ

БРАТЯ И СЕСТРИ,

ВЛАД ПАШОВ,

Нашият обичен брат си замина на 5-ти февруари 1974 г.

На 6-ти февруари се извърши неговото погребение. Денят беше тих, ясен, слънчев, топъл - истински летен ден посред зима.

Този ден е показателен. Той е символ и образ - какъвто беше денят, такъв беше и ВЛАД ПАШОВ. Денят беше отражение на неговата душа.

Ние, които изминахме с него цял живот рамо до рамо, знаем колко беззаветно предан на ДЕЛОТО НА УЧИТЕЛЯ БЕШЕ ВЛАД ПАШОВ.

Неговият живот беше подвиг - скромен и безшумен.

Той имаше една свещена идея - „Словото на Учителя да мине през неговите ръце“. Тази идея му даваше сили да преодолява всички мъчнотии, да отстоява на всички изпитания, защото неговия път беше труден.

Брат Боян Боев го свързва с Учителя, още като беше ученик в гимназията в Панагюрище. Разкри му богатството на знанието, показва му пътя към него, и у ВЛАД се събуди неутолим стремеж към знание. Пред него се разкриваше един нов свят: Влад дойде в София при Учителя и избра печатарското изкуство, за да може да се посвети на Словото на Учителя. Той работеше с ЛЮБОВ И БЛАГОДАРНОСТ. Основа малката печатница на ул. „Оборище“, зад салона. Той я създаде с няколко братя и сестри. Обстановката беше най-скромна - даже бедна. Но какъв идеализъм. Каква готовност за жертви имаше в работата им. Имаше само букви и там се набираха само страничките, а се носеха в друга голяма печатница да се печатат. Отпечатаните коли се връщаха пак при тях, за да ги нагъват и брошурят. Колко картофена супичка е изядена там.

ВЛАД БЕШЕ ДОБЪР, УРАВНОВЕСЕН, СПОКОЕН. Той имаше дарът на вярата, кротостта и смирението. Около него витаеше Големия Мир. На Него беше посветил живота си - Него изучаваше.

Когато се създаде малката братска печатница на Изгрева, пак ВЛАД беше в центъра на работата. Той създаде малката група братя и сестри, които изнесоха работата по печатането на беседите. Това беше подвиг, който ще остане в летописите на Братството за вечни времена.

ВЛАД обичаше Природата. Той беше неин благодарен почитател. Тя го привличаше с невидимите нишки на Любовта: Високите планински върхове, Изгревите на Слънцето, Великите Гори, Достойните Скали, потоците, изворите, цветята и тревите - това беше негов свят.

Това беше онази свята обстановка, в която той разговаряше с Бога.

Но над всичко ВЛАД обичаше звездното небе. Душата му беше отворена за Живото Знание, което идеше от ВСЕМИРА. За това знание ВЛАД имаше неутолима жажда. С благодарност приемаше той „всяко късче хлябец, което враните му носеха“, както е описано в Писанието.

Който познава ВЛАД отблизо, не може да не знае неговата добра и кротка усмивка - неговата готовност да помогне и послужи.

Дълго време приятелите ще си спомнят простичката картофена супичка на Витоша и Рила.

Така ВЛАД влезе в живота на всички. Всъщност той принадлежеше на всички ни, т.е той принадлежеше на Големия Всемирен Живот, Който е Живот Вечен. Винаги, когато отворите томче беседи от Учителя, ще знаете, че тук има частица от ВЛАД ПАШОВ. - Влад раздаде себе си, както подобава на Ученика.

Сега ВЛАД ще си почине заслужено, след толкова труд и борби. И Христос казва на учениците си, след като ги беше изпратил на работа: „Сега идете на осамотено място, да си починете“. Защото след това предстои нова работа. А ВЛАД беше истински ученик на Учителя - ВЕРЕН И ИСТИНЕН.

Сега, ние знаем, че ВЛАД пак ще бъде с нас. Той намери пътя до наше-то сърце. Той има златното ключе, което отваря всички врати.

Ако вникнете във вашите мисли и чувства и ги анализирате, вие ще срещнете там и ВЛАД. Защото има един малък, личен живот, а има и един Голям Живот, където всички сме заедно. В него винаги ще се срещаме и работим - в него няма раздяла. - Това е ЖИВОТ ВЕЧЕН.

Горе за ВЛАД има радост. Ще го посрещнат Учителят и приятелите с песни. - В каква хубава среда ще бъде ВЛАД. А ние тука имаме скръб, но казва Бог: „С вас ще бъда, когато сте в скръб“. А по-нататък казва: „Скръбта ви ще се превърне в радост“.

Сега нека всички кажем:

МИР И СВЕТИНА НА ДУШАТА НА БРАТ ВЛАД ПАШОВ.

Споменавайте го в молитвите си!

Брат Борис

51. ЗАХАРИ ЖЕЛЕВ ДАВА МОЛИТВА НА ВЛАДИКАТА

Първите кълнове на Братствата в провинцията израснаха след отварянето на Школата. Тези семена Учителят ги бе посял още при първите си обиколки преди Балканската война, когато единадесет години Той бе обикалял България и бе се занимавал с френологически проучвания на главите на българите. Това за Него бе едно предметно проучване за възможностите, които боравах българските глави и черепи, доколко бяха развити мозъчните им центрове.

Пъв личен помощник и приятел на Никола Камбуров в гр. Казанлък бе Захари Желев, който бе началник на пощата. Беше много уважаван гражданин. Той поддържаше връзка с Учителя и имаше кореспонденция с Него в отговор на Неговите писма. Обичаше да говори хубаво и да проповядва на големи хора. Беше хубав, красив, интелигентен човек и голям проповедник. Във вътрешния му джоб на самото имаше един вързоп с писма и пропаганден материал за всичко. Другият му джоб беше пълен също. И така Захари беше въоръжен с материали и спореше с окултисти, теософи и комунисти. Деятелен човек бе в думи и дела. Огън, огън бе.

Извиква го митрополит Стефан в София за разговор и Захари започва да му проповядва за Братството. Но митрополитът е хитър. Слуша и му казва: „Можеш ли да ми напишеш някоя от вашите молитви?“ Той с удоволствие се съгласява, защото смята, че вече е убедил митрополита и утре ще стане бял брат, а това е вече голям успех на Захари пред Бога и хората и това ще му се вмени в правда. Сяда и му написва „Добрата молитва“. После си заминава с влака от София и доволен и щастлив пристига в Казанлък. Като пристига вкъщи започва да го боли цялата дясна ръка. Болката е непоносима и Захари хем охка, хем вика от болка. На следващия ден ходи по лекари, но без полза. Болката се усилива все повече и повече през деня и през нощта. Не може нито да стои, нито да седи, нито да спи, нито му се живее вече. Накрая решава и заминава за София и отива на ул. „Опълченска“ при Учителя. Разправя за патилата си. Учителят го изслушва внимателно. Захари очаква от Него

да изрече една дума и с тази дума да го излекува моментално. Но Учителят не казва тази дума, а го запитва строго: „Ти с тази ли ръка написа молитвата на владиката?“ Захари се вцепенява от ужас. Учителят му повтаря въпроса. Той отвръща: „С тази Учителю!“ Пада на колене и иска прошка. „Ти даде „Добрата молитва“ на владиката, която молитва е за идното човечество, а той я даде на враговете ни.“ Захари е коленичил и свел глава надолу и плаче с глас. Не му е до болката, а за това, че е предал молитвата на враговете на Братството, които я изкористяват за хули и подигравки срещу Него. Учителят го повдига: „Е, сега можеш да станеш. А болката, и тя ще замине“. Захари целува ръка, благодари и си тръгва. С никого не разговаря. Срам го е. Пристига в Казанлък, отива у дома си и през нощта болката минава. На следващият ден Захари е здрав и читав, но вече има обича на ухото си. Има опитност, вече знае закона и след това разказваше всичко, което му се случи, за да бъде поука на следващото поколение. Учителят е говорил много неща за молитвата. Молитвите от Него са за учениците на Бялото Братство.

52 . КОЛЮ КАИШЕВ И ВЛАДИКАТА

Имаше години и месеци, когато много наостървено се говореше срещу Учителя от обществените среди подстрекавани и раздухвани от вестниците. А това се направляваше от църковните среди - попове и владци. Особено бурно се развихриха борбите в гр. Велико Търново, където бяха съборите на Бялото Братство. Владците атакуваха Учителя с всички средства. Но винаги се случваше нещо, като в последния момент се разбиваше на пух и прах последната решителна атака срещу Учителя. Тогава решават да постъпят по цивилизован начин. Търновският владика Ефтимий излиза да държи сказка в кино „Освобождение“ срещу Учителя. Салонът този ден е откупен, сказката е разгласена е между гражданството, входът е свободен, ораторът начетен, има сан на владика и всичко е готово. Идва денят, салонът е препълнен от граждани и владиката Ефтимий е на трибуната и държи своята реч като разбива на пух и прах учението на Петър Дънов с неопровержими доказателства. И както бил разпален в умълчаната аудитория се обръща към нея и пита: „Има ли някой тук нещо да каже в допълнение на това, което аз сега казах?“ - и погледнал победоносно залата. Защото с този въпрос той счита, че вече окончателно е сразил Петър Дънов. Тогава в салона се вдига една ръка, излиза един човек скромно облечен, качва се на сцената, доближава се до владиката, полуобърнат към публиката и с висок глас, че да го чуят онези от последните редици извикал: „Аз имам нещо да кажа“. Замълчава за миг и извиква силно и го посочва с пръст: „Ти лъжеш!“ Изведнъж цялата зала онемява, после зашумява и започва да се смее. Владиката отначало се стресва, после започва да ръкомаха с ръце, да вика и креши без да се разбере какво произнася устата му. А от нея излизат пръски и пяна. Накрая успял да изкреши само едно разбираемо изречение: „Ти си дъновист!“ Публиката вече се смее на жестикулацията на владиката и на неразбираемите викове и крисъци. Целият ефект от речта на владиката изчезва. Слушателите напускат салона развеселени. Всички имат чувството, че са били на комедиен филм. Тогава филмите, които се проектираха бяха неми филми. И това, което гледахме на екрана беше движения, жестикулации, ръкомахания и смехът идваше от неприличните и неочаквани развръзки на движещите се фигури. Тогава тези филми бяха много популярни и народът се тръшкаше от смях като ги гледаше. Така става и сега след речта на владиката и след финала на тази сказка. Публиката излиза, заобикаля този скромен човек и всеки иска да се ръкува с него, а някои го потупват

по рамото. Казват му: „Ама ти си бил окумуш човек!“ Този скромен човек се казваше Колю Каишев.

А владиката си тръгнал без никой да го поздрави, ядосан, качва се на файтона и запраща към Метрополията, за да търси разтуха от неразбраните пасоми.

53. ЗАДРУГА

Какво трябва да се разбира под „Задруга“? Трябва ли да работим за другите? Трябва ли да работим и за враговете си? Ако е така, задруга подразбира най-съвършената форма на общезитие, дето Любовта може да се прояви в своята пълнота. Христос казва: „Чули сте, че е речено, да любиш ближния си и да ненавиждаш врага си. Аз обаче казвам: Любете враговете си...“ (Матей 5, гл. 43, 44).

Думата „Задруга“ Учителят намери за най-подходяща в българския език. На първия Младежки събор още Учителят каза, че има план с най-големите му подробности за поставяне начало на съвместен братски живот в името на Любовта. И след това тихичко добави: „Посочете ми двама души, между които има любов и аз ще ви дам този план наготово. В противен случай вие може да се доберете до този план само след като извървите пътя, по който съм минал и аз, за да го начертая.“

Можем ли да се трудим и работим заедно с враговете си за тяхно и наше благо? - Не. За да не губиш времето си и да вземеш активно участие в колективния живот, за своето повдигане и за повдигането на другите, ти можеш да сториш това само с братята и със сестрите си, съмишленици на тази идея. По този начин работи и Яков на вуйчо си Ливана цели 14 години, за да вземе Рахила, дъщерята на Ливана. Трябва ли да се трудим за тия, които искат да ни държат в робство? Ако е право човек да работи за своите притеснители, за тия които го държат в робство, Бог не би изпратил Мойсея да освободи израилския народ от робството, в което се намираше и щеше да ги остави и до днес да правят кирпичи на фараона. Днес ние виждаме какво направи Учителят с нас. Не внесе ли между нас онзи елемент, който примирява и най-големите противници помежду им? Не внесе ли Той и между ония, които не могат да се търпят любовта, като основа на техния живот? Ако човек днес не е готов да залюби врага си, това още не значи, че той не трябва да прави усилия в това направление. Така и от всички нас се изисква труд, работа и постоянство, да проявим широко инициатива, да видим какво сме разбрали от Учението на Учителя и какво можем да приложим от него.

Драги братя и сестри, кажете ми какво бихме направили ако не се съберем няколко души на едно място да работим безкористно, с пълно себеотричане и себепожертвуване за това велико учение? Ако не насочим силите си в това направление, нашето време е загубено. Все едно, че ние правим дупка във водата. Ако ние не изпълним нашата задача както трябва, с право идващото поколение ще ни осъди и то ще се заеме с осъществяването на тази велика идея. С пълно право те ще се ползват от плодовете на нашата нива, защото те ще я изорат, посеят и ожънат.

Ако задругата не е училище и за малолетни, за млади и за стари дето се изявява Любовта, дето царува Мъдростта, дето се чува гласа на Истината, дето се раздава Правдата, дето се работи с Добродетелта, за да се добие свобода и красота в живота, какъв е смисълът на живота й тогава? Какъв смисъл има една задруга без приложението на тия добродетели? Ако животът на задругата не може да насочи погледа ни към Слънцето, към небето и звездите,

към всички планети и слънца, защо ни е тази задруга? Ако задругата не може да ни даде условия да познаем себе си, да познаем ближния си и да придобием вечния живот, живота на безсмъртието, за предпочитане е тогава манастирската килия, казармата, даже и затворническата килия, защото за човека с висок идеал и адът става рай, и смъртта възкресение и робството свобода. Постапи ли се задругата на трите велики принципа в живота - Любвта, Мъдростта и Истината, тя има живот, има успех, има и бъдеще.

Ти, който мечтаеш за задруга, готви се за пролетта, за слънцето на живота, за участието ти в мировата симфония. За тази цел започни още днес и то от най-малкото. Нека още днес, а не утре да помогнем задругата кой с каквото може!

Верният в малкото е верен и в многото е казал Христос.

Никола П. Каишев

с. Кочериново

Дупнишко

Б. Г. И. (Бог, Господ Исус)

54. СЪРМИТЕ НА КОЛЮ КАИШЕВ

Бяхме в село Арбанаси, Търново една група млади хора. Останахме без пари и без храна. Колю беше там и реши да ни нагости като обяви, че ще ни направи сърми със ориз. Откъсна листа от лозите в двора, едни големи листа, после започва да завива с тях приготвения ориз и станаха сърми колкото юмрук. Сложи ги в бакърен съд и почна да ги вари. Но понеже бяха големи те почнаха да поемат течност и станаха колкото два юмрука всяка една от сърмите. Тогава ги прехвърли в още три бакърени котли и започна да ги вари последователно. Ние го наблюдаваме и се облизваме, а той най-тържествено заявява, че тук вече се проявява Божието благословение и че от един стават три котли сърми. Всички се усмихваме, пълни със слюнка в устата, защото бяхме много гладни. Накрая беше готов първият котел, започнахме да ядем. Той беше забравил да сложи сол. Нищо страшно, посолихме ги и накрая три-четири дни ядохме от сърмите му. Бяхме много гладни и много млади. После се шегувахме след време, че сърмите на Колю се умножили три пъти благодарение на окултното му знание. Значи е окултист три пъти и половина щом от един котел сърми прави три котли и половина.

55. ПОСТЪТ НА КОЛЮ КАИШЕВ

Колю беше решил да направи пост от двадесет дни. Реши и го направи. Обикновено Учителят не разрешаваше всеки да пости кой когато му се поиска. Имаше правила за това. Има месеци когато се пости, а това е началото на месец февруари обикновено при разсип на луна и най-много 14 дни. Обикновено постът продължаваше 10 дни. Имаше ръководител на поста, а това бе Учителят. Но Колю си направи поста без да пита Учителя. На 21 ден той с големи усилия отива при Учителя и Му обяснява всичко. Очаква похвала от Него. Но Учителят нищо не казва, а само откъсва едно зърно на поставения грозд пред него грозд пред него в една чиния, взима ножчето и зърното го разрязва на две и му дава половин зърно като му казва, че днес трябва само него да смучи. Дава му съвет как бавно трябва да отпоства, за да не се увреди и му посочва колко течност трябва да пие на ден. Колю кима с глава в знак, че е разбрал и че ще изпълни всичко. Той излиза и решава да отиде на баня,

за да се изкъпе. Нали от поста се е пречистил, пие една, две глътки вода на ден и сега трябва да очисти тялото си в банята и е вече готов за нови подвизи. Но в банята се задържа повече и през сухата му кожа напукана от поста 20 дни на жадна диета, почва да се поема влагата и водата, да се резорбира течността в нея и кожата набъбва, напуква се, става отточна и след като излиза от банята едва го познават на Изгрева. Приличал на човек нахапан от пчели. Целия подут. Едвам се домъква до бараката си на Изгрева. Съобщават на Учителя. Той е сърдит и недоволен от непослушанието му. Дава съвети, които му се занасят. Едва успява да излезе и да се измъкне от поста жив и здрав. Много хора на Изгрева си заминаха и то главно при отпостването поради груби грешки. По-късно Колю се шегуваше, че след поста, в банята бил набъбнал като оризовото зърно от неговите сърми в Арбанаси. И от тогава почнахме да му казваме - Колю-оризовото зърно.

На 5.IV.1966 г. си замина брат Колю Каишев.

Винаги въодушевен от идея. Винаги безкористен.

Сега като го няма отвън ще го търсим отвътре. Но на своето време, той пак ще дойде отвън. Животът е непреривен.

56: БЕСЕДА НА УЧИТЕЛЯ ЗА СВЕЩЕНИЦИТЕ

В София бе свикан свещенически събор. Събрали се, говорили, разисквали и спорили по различни въпроси. Както винаги накрая изкарват виновен за неблагополучието на Българската Православна църква - Учителят Петър Дънов. Но понеже съборът е свикан и са дошли представители от цялата страна, затова една група свещеници все пак пожелали да видят на живо Петър Дънов, защото от своите архиереи чуват само хули срещу него. А от своите пасоми по места слушат съвсем други неща. Слушат дори похвали. И то от обикновени граждани. Ето идва една група свещеници на Изгрева и пожелават да видят Учителя. Ние ги оглеждаме, а те с черните си раса приличат на черни врани кацнали между ято бели гълъби. Няма как, занесохме желанието на свещениците до Учителя. „Нека влезнат в Салона!“, казва Учителят. Влизат свещениците, разглеждат Салона, картините закачени по стените. А обстановката е скромна, простичка, прозорци големи и светлина обилна. Насядат на столове пред катедрата и чакат. След малко идва Учителят както винаги официално облечен с Библия под ръка. Сяда на катедрата, отваря на произволен лист от Библията, прочита им един стих и започва да говори по него. И така се пада „случайно“, именно този стих, за което те се вълнуват и са дошли лично да проверят на Изгрева, дали Петър Дънов е проповедник на Словото от Библията или е Богохулник. Учителят им държи кратка беседа. Отговаря им на всички въпроси, които са ги вълнували без те да са Му задавали някакви въпроси и без да са Му казали за какво са дошли, какво искат да видят и какво искат да чуят. Всички мисли и въпроси, които са били в главите им са получили своя отговор в кратката беседа от Учителя. Учителят свършва беседата, всички стават и те свещениците изказват своето задоволствие, че са получили отговор за онова, за което са дошли. Предоволни те напускат Изгрева. В момента там присъства и един брат, който записва Словото на Учителя. На раздяла с него, Учителят му казва: „Те очакваха да видят голям, пълен човек с благоутробие като владика. Но те не знаят, че Истината взема най-скромната форма. Пред нея и Боговете се прекланят“.

Братът който записа разговора бе Боян Боев.

57. СТЕФАН КАМБУРОВ.

„ВЯРА ЖИВА“

„До сега нищо не сте искали в мое име. Искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна“.

Ев. от Иоана, глава 16, ст. 24

Когато се объяви Първата световна война, мнозина от братята бяха извикани във войската. Ако частта им минаваше през София или имаха възможност, те идваха при Учителя да си вземат сбогом.

Брат Стефан Камбуров дойде при Учителя облечен вече в униформа - частта им заминаваше за Южния фронт.

Учителят го прие - остави го на обед, разговаря с него. На прощаване братът се оплака на Учителя: „Учителю, страхувам се, оставям жена с невръстни деца“.

Учителят му казва: „Когато се намериш в опасност или в трудно положение, повикай ме“.

Братът замина. Частта им се установява някъде на юг, към Демир-Хисар. Застояват се там няколко месеца и тъкмо се приготвяват да празнуват Великден, идва заповед да заминават. Недочакват даже да се доопекат Великденските агнета.

Частта тръгва, а обозът с инвентарът щеше да ги последва.

Пътуват пешком цяла нощ усилен маршрут, на другия ден също, с малки почивки, и привечер спират близо до някаква гаричка - Демир-Балан. Артечиците, които мислят, че са вземали хляб за три дни, виждат, че хлябът се е свършил и войниците нямат какво да ядат.

Докладват на командира на ротата. Полковникът буен, сприхав и малко пийнал, вика на войниците: „Юнаци, кой от вас ще се върне веднага в Демир-Хисар да каже на фелдфебела да натовари повече хляб?“

Всички мълчат. Вече притъмнява. Настъпва нощ. Местност непозната. Гръцкото население враждебно. Полковникът се ядосва, оглежда войниците свирепо - всички мълчат. Опасна задача и неизпълнима - за една нощ да отиде и да се върне сам войник - невъзможно.

Полковникът вика: „Кой ще отиде?“

Тогава, някой войник подсказва на шега: „Да отиде Стефан“.

А Стефан - на вид слабичък, деликатен, месо не яде, вино не пие, кротък, послушен, но винаги весел. - Всички избухват в смях.

Командирът вече ядосан, вика: „Да излезе Стефан“. Излиза брат Стефан, застава мирно. Командирът предава заповедта: „Заминаваш веднага за Демир Хисар. Ще предадеш на фелдфебела да натовари хляб и с другия инвентар ви искам утре вечер тук.“

Чак сега се сепват войниците, чак сега виждат, че шегата докара беда за добрия човек. Подофицерът казва: „Да му дадем другар, като са двама, по могат да се пазят. Да им дадем и коне, как ще стигнат за една нощ до Демир-Хисар? Пътят не познават, гръците са враждебни, нощта е тъмна“. Дават другар на Стефан, дават им и коне - тръгват, изпращани със съчувствие от всички. Вече се мръква съвсем. Тежки облаци виснат, ръми дъждец - всичко е проникнато от влага. Вървят кончетата, цапат из локвите, а небето тъмно, нито една звездичка. Тъмнината се съгъства - непрогледна, в окото ти да бръкнат, няма да видиш. Жаби крякат, нощни птици се обаждат, от време на време подухва ветрец, дърветата шумят, още не облистени напълно.

Прецапват вода, достигат до някаква воденичка, обикалят я един-два пъти жива душа няма. Изгубват посоката и застават в тъмната нощ, без да

знаят накъде да се движат.

Стефан спира кончето, отпуска юздата, притваря очи, вглъбява се в себе си, и казва полугласно: „Учителю, намирам се в непозната местност - тъма искрометна, нищо не се вижда, вали дъжд, загубихме пътя, не знаем посоката. Изпратен съм със задача на разсъмване да достигна Демир-Хисар, помогни ми.“ След няколко минути, отпуснал юздата, кончето пристъпва от крак на крак, клати глава насам, нататък и по едно време тръгва. Върви, върви, върви, цапа из бари и локви, пресича рекички и потоци, изкачва се все по-нагоре и по-нагоре. По едно време копитата започват да удрят в каманъци - калдаръм. Провиждат се и къщурки в тъмнината, но никъде светлинка.

Стигат до високи зидове. Чува се шум на чешма. Войникът слиза да пие вода, и като се качва на кончето, зад зида се чува нещо като песен или подвикване някакво дивашко. Вървят край зида. Достигат голяма порта - чукат. След малко се вижда светлинка, портата се разтваря се и пред тях застава войник с фенер: „Кои сте?“ „Войници сме, загубихме пътя.“ Влизат в двора - наоколо ниски постройки, в една от тях свети. Питат: „Къде се намираме?“ „Тук е военното комендантство на областта. Комендантът още не си е легнал.“

Докладват на коменданта за задачата, която им е дадена. Комендантът им дава двама войника да ги придружават до моста на реката, долу да ги преведат през моста, като кажат паролата, защото мостът се охранява, и да ги заведат на шосето за Демир-Хисар.

Войниците ги завеждат до шосето. Тук вече пътят не може да се загуби, пък започва и да се развиелява, дъждът спира. Прощават се с войниците и препускат по шосето. Точно при изгрева на слънцето пристигат на гарата на Демир-Хисар. Гледат, фелдфебела и няколко войника товарят във вагоните имущество и храни. Като ги виждат, зарадват се много. Кончето, на което Стефан язди, е на фелдфебела.

Стефан предава заповедта на ротния командир: „До вечерта хлябът трябва да бъде на Демир-Балан. И понеже са капнали от умора, дават им да се нахранят, и ги пращат във вагона да си поспят, докато дойде локомотивът да прикачи вагоните. След обед влакът потегля. Точно в уреченото време влакът пристига на гаричката Демир-Балан - първият влак.“

Ротата е още там. Посрещат ги с възторжено „ура“. Стефан е герой. Докладва на командира за успешното изпълнение на задачата.

Войниците разтоварват хляба. Но Стефан не забравя и бедните деца дошли от околните селища, които чакат дано получат нещичко. Още във вагона той начупва много хлябове на комати и ги раздава на децата. След това се оттегля в самотно място, нагоре в гората, отправя благодарствена молитва към Бога и казва: „Учителю, Ти ме спаси, Ти ми помогна да изпълня тази трудна задача.“

Брат Стефан се връща от войната невредим и отглежда дечицата си. През много опасности, през много изпитания преминава. Той имаше „Вяра, Жива“.

Беше винаги усмихнат, весел, любезен с всички, даваше кураж на войниците, веселеше ги с цигулката си, от която не се разделяше. Той беше добър изпълнител на народните песни, особено на народните хора. Когато въодушевлението преливаше чашата, той скачаше - играеше, пееше и свиреше с цигулката едновременно.

Репертоарът му беше неизчерпаем.

На вид слабичък, даликатен, тих - никой не знаеше, откъде черпеше той тази сила и това веселие на душата си, което беше за всички като животво-

рен извор.

Брат Стефан беше любимец на ротата - винаги готов на всички да служи. Там той доби уверение, че един велик свят ни обгръща и пази и че всякога е готов да ни помогне.

Той имаше „Вяра, Жива“.

Този брат бе Стефан Камбуров, баща на Петър и Марин Камбурови.

58. СЛАВИ КАМБУРОВ И ЧЕТВЪРТТО ИЗМЕРЕНИЕ

Родът Камбурови е стар род с дълбоки корени. По онова време родът е представен от Никола Камбуров, който е в Казанлък, Стефан Камбуров в Стара Загора и третия - Слави Камбуров в Нова Загора. Камбурови са запознати с учението на Учителя и се подвизават в Братството. А Слави Камбуров е социалист по идеи и материалист по убеждение. Бил е начетен, учен и писал статии по вестниците. Като бил на гости при братята си и като слушал как те непрекъснато говорят за Петър Дънов, не издържал и изрекъл: „Ако се срещна с Вашия Учител аз тутакси ще го оборя за нула време.“ Той смятал, че като владеел марксистическа диалектика щял да го обори в спора. Но искал да слушат и гледат и другите му двама братя, за да видят какъв учен брат имат и да се гордеят с него след това.

Минало време Учителят пристигнал в Ст. Загора, където живееше Стефан Камбуров и Слави Камбуров получава телеграма в Нова Загора, че Учителят е пристигнал на гости при другите двама братя. Учителят го приема насаме в една от стаите на дома, където е отседнал на разговор. След малко Слави излязъл от стаята на Учителя уплашен и замислен с наведена глава. А преди това влезнал горд като паун с разперени крила. Дори носел няколко книги, с които да обори своят опонент. След това Братството излезнало извън града на екскурзия. Поканили и Слави. Слави все вървял мълчалив и с наведена глава. Накрая братята го спират и го питат: „Слави, какво стана с тебе? Нито се виждаш, нито се чуваш, все едно, че си потънал в земята.“ А обикновено когато се съберат Слави е голям оратор и от него човек не може да вземе думата. А сега мълчи и върви с наведена глава. Вдига глава, отваря уста и изрича следното: „Аз мислех, че г-н Дънов е един обикновен учен човек. А Той такива неща ми показва от света на четвъртото измерение, че по едно време не знаех къде се намирам, дали съм на небето или съм на земята.“ Братята любопитстват: „Кажи едно нещо, което Учителят ти е показал“. „Не, не мога. Г-н Дънов ме предупреди да не казвам нищо на никого“.

От следващия ден Слави Камбуров влиза в Братството и става привърженик на Учението. В споровете с материалистите и атеистите е бил много убедителен, защото я познава тази материя. А по Дух знае какво представлява Учението на Учителя, имал е досег и съприкосновение и пряко общуване с Невидимия свят спомощта на Учителя, който за момент е отворил очите му, отпушил ушите му и прекарал съзнанието му в четвъртото измерение. Така той имаше знанията и познанията да бъде вещ и необорим в споровете. Започна да пише книжки за окултната наука. През 1929 г. в Нова Загора той издава една книжка „Окултна наука“. На края на стр. 39 тя завършва така: „И когато по-нататък по закона на еволюцията, заминем от земята в другите мигове на Космоса, да станем и там разумни и съзнателни граждани, като разумно и всеотдадно използваме новия живот, който ни очаква там, защото душата - човешкото его, човешкото самосъзнание е безсмъртно и живота е вечен

и безкраен във всемира.“

Ето това е пример: на време да срещнеш Учителя и навреме да ти се отворят очите за Словото Му.

Родът Камбурови бяха печатари. Никола Камбуров имаше печатница в Казанлък. Стефан Камбуров откри печатница в Стара Загора. Слави Камбуров се сдобил с печатница в Нова Загора. След войните печатницата от Стара Загора се слива с тази от Нова Загора и накрая остана като държавна печатница. Те отпечатаха редица беседи от Словото на Учителя.

59. СТЕФАН КАМБУРОВ И ШРАПНЕЛИТЕ

Башата на Петър и Марин Камбурови, старият Стефан Камбуров, на времето отива войник през Балканската война. Минава при Учителя и Му съобщава, че заминава войник, но че се опасява за семейството си, ако падне убит, какво ще стане с него? Учителят го изслушва внимателно и го успокоява като казва: „Ако се озовеш в опасност повикай ме с думата „Учителю!““. Стефан се разделя с Учителя и заминава на фронта. Това, което е чул от Учителя го възприема като нещо, което не подлежи на размишление и умуване. Приема го не само като съвет, а като разрешение при неговото участие във войната. На фронта забравя за това. Но се оказва в опасност, шрапнели паднали около него и загивали много хора. Идвало ред и за него. Помислил за семейството си, децата си и чак тогава си спомня, какво му е казал Учителя в София. Изведнъж извикал: „Учителю!“ Не изрекъл още думата и изведнъж канонадата спряла като под команда. Следващият залп щял да бъде върху неговата позиция и неговия окоп, защото залповете вървяли последователно и обстрелвали наред метър по метър. Ако е имало още един залп шрапнелите щели да паднат в окопа и с тях е било свършено. Но канонадата спряла изведнъж по нечия заповед. Стефан вдигнал глава и благодарил на Учителя. Той с няколко още войника седяли в окопа и мислено преживявали онзи миг, в който обстрела спрял и живота им бил запазен.

60. ПЕТЪР КАМБУРОВ И ВЛАКЪТ

Петър Камбуров е дошъл при Учителя по работа. Говорили що говорили и той трябва да си заминава на следващия ден. Редът е такъв, обаче той трябва да се сбогува с Учителя, преди да си тръгне. Не може да тръгне току-така. Но в този момент с Него говори Елена Иларионова от Търново. А тя винаги има цял ферман с въпроси, които си е записала, а Той отговаря. Елена не бърза, Учителят също не бърза, а Петър трябва да гони влака, който не чака. Той си има разписание. За влака е важно разписанието, а не е важно дали Петър ще се вози с него. Брат Петър се притеснява отстрани, но Елена говори с Учителя и не допуска никого до себе си. Накрая той не издържа и извиква: „Учителю, влакът ще тръгне!“ Учителят се обръща за секунда: „Почакай малко!“ А брат Петър се притеснява трябва навреме да си стигне у дома, защото има спешна работа, но сестра Елена задържа Учителя. Тя не се съобразява с нищо. Петър изважда часовника си и от три метра го показва на Учителя. Но Той му кимва: „Почакай малко.“ Какво да прави. Принуден е да чака. А не може да не се сбогува с Учителя. Предпочита да закъснее, но да се сбогува. Най-после идва и неговия ред. Целува Му ръка, след което Петър изхвърчава като стрела. На бегом стига, нахвърля се на гишетото и пита дали влака е тръгнал. Там обаче му съобщават, че влакът е трябвало да замине преди 15 минути, но

поради някаква причина ще тръгне с два часа закъснение. Петър е задъхан, пъшка, но се радва, че не е изтървал влака. Купува си билет, после сядва в купето и въздъхва. „Слава Богу!“ А пред очите му излиза картината как сестра Елена Иларионова от Търново задава въпроси на Учителя по нейния бележник и вижда как тя хич не иска да знае, че наш Петър бърза за влака. Тя не иска да знае, но има друг, който знае и който не иска Петър да закъснее за влака. Ето защо сега Петър седи в купето и му се привижда тази картина и слави Бога за оказаното му внимание към него, към един от малките човече по земята българска.

Родът Камбурови е стар род и многоброен. Никола Камбуров бе ръководител на братството в Казанлък. Той бе печатар по професия и напечати някои от беседите на Учителя.

Неговия брат Стефан Камбуров бе този, който си продаде имота и с получените пари отидоха да правят комуна в Арбанаси, въпреки съвета на Учителя да не правят това. Опитът бе направен и накрая останаха без имот, без препитание, без къща и с много борчове, които трябваше да изплащат в следващите 15-20 години. Стефан Камбуров бе най-стария печатар, разбираше от печатарски машини и той движеше почти цялата работа по издаването на беседите. Беше майстор, машинист и словослагател. Той разбираше от всичко. Той създаде и другите печатници. Има една снимка на Учителя на балкона на тяхната къща в гр. Казанлък с тези братя от онова време.

Другият брат Слави Камбуров живееше в Нова Загора и беше печатар и печаташе много беседи на Учителя.

61. СЛОВО ЗА ПЕТЪР КАМБУРОВ

По случай заминаването на брат ПЕТЪР КАМБУРОВ - 20.VII.1969 г.
БРАТЯ И СЕСТРИ,

Днес присъстваме на едно ТАЙНСТВО на живота. Заминаването на една душа както и идването ѝ на земята е ТАЙНСТВО - тези моменти крият неща неизвестни нам.

Ние, които преминахме цял живот с брат Петър, които вървахме с него рамо до рамо, учехме се, работехме и се борехме, знаем, че той беше един от Божиите служители. Божиите служители имат Вечния живот. Те идват на земята, свършват своята работа, и се връщат пак в дома Господен - дома на своя Баща.

Бог изпраща своите служители, за да мине през душите им неговия живот - новите идеи, мисли и чувства, за дадена епоха - тъй се ражда една нова култура.

Вие всички, които познавате брат Петър, знаете колко обичлив беше той - приветлив, жизнерадостен, духовит, той внасяше радост и веселие където се появяваше. Той беше опитен работник, съзнателен, пожертвователен, винаги готов да се притече на помощ в нужда.

Неговата цигулка дълго време ще звучи в душите ни, неговата усмивка ще ни съпътства и насърчава.

Той беше вдъхновен изпълнител на песните, истински творец в певческото изкуство. Сега ние се прощаваме с него. Но ние знаем, че онзи велик РА-ЗУМЕН СВЯТ, който устрои тази наша среща, този живот, ще устрои и бъдещата ни среща и ще подготви условията за това.

Сега ние ще бъдем търпеливи до нашата бъдеща среда.

А тя ще бъде скоро.

УЧИТЕЛЯТ ПРИЗОВАВА РАБОТНИЦИТЕ СИ И ГИ ПРИГОТВЯ ЗА НОВА

СРЕЩА.

И тъй до нашата следоюща нова среща.

Брат Борис

20.VII.1969 г.

с. ПРОСЛАВ, Пловдив

62. ТАКО РАБОТИ ТРИ ГОДИНИ В ГРАДИНАТА НА ИЗГРЕВА

През време на Балканската война и Европейската много приятели, сподвижници на Учителя бяха извикани като войници, запасни офицери и бяха на фронта. Учителят тогава ги изпроводи с „Добрата молитва“ и на всички даде „91 Псалом“ да го четат и произнасят на глас. Този Псалом запази всички и те се върнаха живи и здрави. Никой не бе убит или ранен. Има много опитности на първите братя с Учителя от едно време, които показват и доказват Божията закрила върху тези души. Тези примери ще ги намерите и ще ги прочетете. Те са верни и истински. Аз заварих тези братя когато бяха на възраст, а аз бях млад и виждах и чувах с какво благоговение те разказваха своите опитности. Благоговееха пред Духът на Учителя. Бяха Го познали там, на фронта между снарядите и смъртта, бяха Го видяли как се изявява Учителят в нужда и как се проявява в беда. По онези години прочетох в едно писмо на Учителя, в което Той казва, че през времето на Христа учениците Христови с радост са минавали през смъртта, а светът се е радвал на това. Но сега, в тези времена учениците на Христа ще се радват и славословят Бога, а светът ще ридае. Аз видях това и заварих вдовиците на много убити българи от двете войни. Синовете на убитите бяха мои съученици. Беше наистина страшно да се гледат вдовици, сираци и немотия. Цяла напаст Божия бе налегнала българската земя.

Имаше един войник, ранен през време на войните. Някакъв шрапнел бе се пръснал и парчета от него се бяха загнездили в крака му. Той се бе подул, отекал и станал двойно по-голям като дирек. Лекарите бяха му предложили да му отрежат крака, за да се спаси животът му, защото инфекцията щеше да го умори. Имал е една непрекъсната и непоносима болка. Но да се подложи на ампутация не искал, защото бе видял как се върви с патерици, бе видял осакателите войници от войните. А той бе селянин, имаше стока, малко земя - как ще я обработва с един крак и как ще се движи след ралото когато оре? Имаше жена и многолюдна челяд. Все неща неразрешими. Ако му отрежат крака - беда. Ако не го отрежат още по-голяма беда - ще умре.

Не знаей как и по какъв начин той научава за Учителя и с една каруца пристига на ул. „Опълченска“ 66. Ако е познавал преди това Учителя не би така пострадал, нали всички ученици се върнаха здрави и читави от фронта! Тях ги запазиха молитвите, които четяха непрекъснато по Негово указание. Този селянин бе седнал на една от пейките в градината и чакаше среща с Учителя. Аз бях седнал на същата пейка и чаках по друга работа Учителя. Селянинът сподели патилата си с Учителя и му показа крака и патериците. След малко Учителят каза на сестрите: „Направете му компрес от квас!“ Тогава Учителят подробно му обясни как се прави това. Аз за първи път присъствах на едно такова подробно обяснение. После си обясних, че той бе селянин, всичко му беше познато, знаеше как се меси хляб, нали той мелеше брашното на воденицата, а жена му го месеше. Друг път такова обяснение не съм чувал от Учителя. По-късно Той обясняваше в беседите лечебното свойство на кваса, че при

него се развиват микроорганизми и при техния бурен растеж се освобождава енергия, която лекува. Каквото и да е обяснението, за нас то е непонятно, но то остава разбираемо за онези, които са го приложили и са имали полза от него. Взима се селски квас и се замесва тесто. Остава се да втаса. После се слага на марля или на тънко памучно сукно се разстила тестото и се поставя на крака. Така го обясни Учителят. Селянинът разбра, Учителят протегна ръка за здрависване, а той селянинът, взе че я целуна. Учителят се усмихна. Остави го на ул. „Опълченска“ 66,кака Гина му даде креват, направи и му сложи лапата с квас и с два пъти налагане на лапата, подутото зачервено място на крака се пробива и изтича много гной. Изпращат човек при Учителят и съобщават за изтеклата гной, получават нов съвет и накрая след известно време оздравява. Отива при Учителя да Му благодари и иска от Учителя да му определи какво може да направи, защото е селянин и иска да се отблагодари както трябва. Учителят му предлага да работи три години на градината на Изгрева. Той с радост се съгласява и се пренася на Изгрева и три години работи денонощно в нея.

Научават се близките му, че вече е оздравял и се чудят защо не си идва на село. Идва старият му баща и жена му да го търсят. Заварват го на Изгрева и той им разказва целият случай. Те седят, гледат го жив и здрав, а работи някаква си градина, когато там на село го чака имот - ниви, стока и многолюдна челяд за изхранване. Жена му седи, навела глава и мълчи. И той им казва: „Аз за вас сега съм мъртъв. След три години ще оживея и възкръсна. Ако искате да се върна при вас ще ме чакате три години. Аз тук сега се откупвам пред Бога.“ Тръгнали за село жена му и старият му баща и плачат по пътя за него като за умрял човек. Минали три години в труд и работа на градината. Само той си знаел какво му е било на душата. Но денят когато навършил три години, а той бил забравил, че има такъв ден, то Учителят го извиква и му казва: „Днес се навършиха три години откакто си тук. Беше мъртъв, но оживя и възкръсна. Отиди си при вашите, защото те те чакат и имат нужда от теб“. Учителят му повтаря същите думи, които той е казал преди три години на жена си и баща си. Заминава си на село, пристига си жив и здрав и започва да работи нивите. Над бедния дом се изсипва цяло благоденствие от берекет, стока и челяд. На всеки събор през август този брат идваше на Изгрева и носеше от продуктите на своя труд и ги поднасяше пред нозете на Учителя.

Този човек се казваше Тако. Името му бе Тако. Да, името ме бе Тако, а не „онако“, както казват тук шопите. Има такъв израз за хора, които са веднъж „Тако“, а после „Онако“. Значи веднъж обещааят, а после се изметнат и не удържат на обещанието си. Така този брат издържа изпита си като Тако. Защото името му бе такова - Тако, а не онако. Тако, да ви е името братя!

След него дойде на градината на Изгрева да работи дядо Ради, който работи десетки години.

63. БРАТЪТ НА НАЙ-МАЛКИТЕ

Денят 27 декември 1967 Г.

Обични братя и сестри,

Денят 27 декември е посветен на Учителя.

Този ден ние живеем със спомена за Него.

Неговият образ носим в душите си.

Към Него е отправена нашата мисъл и най-хубавите ни чувства. И наистина, като прегледаме живота си, виждаме, че няма по важно събитие от срещата ни с Учителя.

Днес ние си припомняме пътя, който извървяхме с него - живота, работата, учението - път на растене и разширение, път на освобождение от ограничения, заблуждения и предразсъдъци, път на радост и светъл мир.

Този път е свещен за нас.

Какво отношение имаше Учителя към „Малките братя“ с каква любов вникваше в живота им, с каква бащинска грижа им помагаше.

Той сам се наричаше - „Братът на най-малките“.

Ще ви приведем един малък пример от живота ни с Учителя:

Беше летен ден. Валееше проливен дъжд. На Изгрева идва селянка боса, цялата измокрена. Влиза в къщичката на един от братята - Иван Антонов. Той я пита: „Къде така в този дъжд?“ - „Търся човекът, който всичко знае.“ - „Кой те изпрати?“ - „Лекарите от психиатрията, от болницата. Те казаха, ние не можем да ти помогнем, защото ти все слушаш някой да ти пее и говори. А за това тук лек за тебе няма. Иди там горе на Изгрева, търси човекът, който всичко знае, само той може да ти помогне, защото горе са всички като тебе - все чуват, че някой им пее и говори.“ Вижда братя, че лекарите са искали да се пошегуват. Жената пита: „Ти знаеш ли го къде е?“ Братът поглежда през прозорчето и вижда на поляната под беседката седи Учителят и няколко братя и сестри. Той казва на жената: „Ела с мене“. Завежда я. Жената пада на колене пред Учителя, гледа го с умоляващи очи и мълчи. Учителят я пита: „Какво искаш?“ Жената казва: „Ти всичко знаеш.“ Минава време. Учителят пак пита: „От къде си?“ - „Ти всичко знаеш.“ „Кой те изпрати тук?“ - „Ти всичко знаеш.“

Учителят мълчи дълго, вгълбен в себе си, после казва: „Мъжът ти се помина преди две години. Обичаше ли те? Пееше ли ти песни?“ „Ти всичко знаеш“, вика жената и се залива в сълзи. „Той и сега ти пее и ти слушаш неговите песни. Той и сега ти говори и ти чуваш неговите думи. От какво има да се смущаваш?“ - „Ти всичко знаеш“, вика жената и плаче.

След това бръква в пазвата си, изважда кърпа, развързва възел и туря на земята пред Учителя 2 левова сребърна монета. После става, целува ръката на Учителя, покланя се ниско и се отдалечава все с лице към него. Братът я изпраща до пътя. Като се връща Учителят му казва: „Вземи парите, виждаш тя си плаща.“

Любовта прави чудеса тъй естествено и просто, че те остават незабелязани. Брат Иван Антонов прибира парите за десетък за Господа.

Днес ние с благодарност отваряме душите си за нашия обичен Учител, да ни посети той със своята мисъл, да почувстваме Неговото присъствие, неговия мир и неговата светла вяра в Истината и Доброто, за които Той дойде и за които свидетелствува.

Ние отправяме нашата молитва към него - „Да ни ръководи и крепи в пътя на живота.“ С него ние всякога сме силни.

Бъдете верни и истинни в пътя към него.

Поздрав на всички братя и сестри.

Братският съвет

Борис Николов

64. ХУДОЖНИКЪТ БОРИС ГЕОРГИЕВ

Случи се така, че след откриването на Школата 1922 г. на ул. „Опълченска“ 66, където живееше Учителят идва Борис Георгиев - художник с намерение и желание да нарисува образа на Учителя. Защо имаше този подтик да Го рисува и от къде беше дошъл ние не знаем. На други хора Учителят не разрешаваше да бъде рисуван, но на него разреши. По това време във вестниците

имаше написани и клевети срещу Учителя и за доказателство на техните писания бяха сложили снимка на Учителя в профил и върху този образ Му се обругаваха. Затова Учителят в онези години не разрешаваше да бъде заснеман от фотографи. И след тази фотография трябваше да изминат почти десет години, та чак накрая Учителят да разреши да бъде заснеман. Учителят се съгласи след това да бъде фотографиран, защото един от фотографите поиска от Него разрешение да остави на идущото човечество доказателства, че Учителят е бил в плът и кръв между българите. А в Словото Му ще срещнете „Духът на Истината“.

Борис Георгиев започна да рисува Учителя. Рисува Го, но не може да нарисува очите Му. Накрая Го замолва, да му помогне, за да ги нарисува както трябва. За най-голяма изненада на Борис Георгиев, Учителят му казал: „Хубаво!“ Тогава Той си затваря очите и така с притворени клепачи и затворени очи бива привършен портрета на Учителя. Когато портрета е бил готов приятелите го виждат и питат Учителя защо е нарисуван със затворени очи. А Той им отговаря: „Не искам да виждам ужасите, които идват върху светът! И затова си затворих очите!“ Така остана портрета Му, нарисуван със спуснати клепачи.

Борис Георгиев беше своеобразен, свободен художник. Живееше самостоятелно в разрез с обществените норми върху живота. Беше беден, но честен. Ние сме свидетели, че той премина интересен живот с подходящо и неповторимо творчество на един окултен ученик от Школата на Бялото Братство.

65. ХУДОЖНИКЪТ, КОЙТО НАРИСУВА РЪЦЕТЕ НА УЧИТЕЛЯ - ГЕРАСИМОВ

Учителят си замина и тялото Му бе положено на ложе покрито с бели покривки. Беше организирано поклонение. Братя и сестри се изреждаха да стоят пред Него, за да си вземат сбогом. Няколко фотографии правеха снимки. Най-сполучливата снимка е на Пеню Ганев, който засне главата на Учителя в профил. Той ми разказваше, че като гледал как художниците се мъчели с молив да нарисуват профила на Учителя и по-специално носът Му, Той се ядосал на неумението им, затова поставил триножника с фотоапарата и направил една изключителна снимка.

Но имаше един учител по рисуване в една от софийските гимназии, който седеше на столче и нарисува ръцете на Учителя. Така умело и така професионално със всички гънки, жили, вени, тъкани, че беше нещо повече от фотография. Не бях виждал такова нещо. След като нарисува ръцете на Учителя, той си прибра скиците. Аз се приближих към него и запитях: „Защо ги нарисува?“ А той: „За пръв път виждам такива живи ръце и пръсти, които говорят.“ След време исках да ги откупим, за да ги приберем, но художникът отказа: „Те са ми жив талисман. Те са ми спомен от г-н Дънов.“ За него Учителят бе г-н Дънов, но той Му нарисува ръцете, защото Го бе схванал по Дух и тези скици са още живи пред очите ми. А това е важното - да схванеш нещата по дух и да се добереш до Духа. Неговото изкуство като художник потвърждава именно това.

Този художник се казваше Герасимов.

Затова вие трябва да издирите този учител-художник и да откупите скиците от неговите наследници.

Спомням си, че веднъж приятелите поискаха разрешение от Учителя да

остави в изображение дланите на двете си ръце. Учителят се съгласи. Приятелите Му поднесоха прах от графит, в който Той сложи ръцете си. Графита по-лепна по дланите Му и след това Учителят последователно сложи двете си длани на ръцете на два отделни листа хартия. Така се отпечатаха всички линии на Учителя от дланите Му върху двата листа. После ние ги прибрахме. Но къде са сега не мога да ви кажа, защото изминаха 30 години от тогава. Те са прибрали и укрити от постоянните обиски, които правеха властващите срещу Братството. Дано са запазени. А вие трябва да знаете, че това нещо го има някъде. Ние сме мислили да оставим за следващото човечество освен Словото на Учителя, където ще срещнете Духовния му образ и Божествената му същина, но сме се постарали да ви оставим и доказателство чрез образа Му - снимки, скици и картини.

66. АТАНАС ДИМИТРОВ НА КОНГРЕСА НА ТЕОСОФИТЕ. МИРОВИЯТ УЧИТЕЛ.

Теософското движение се зароди в началото на века. Един от най-идейните представители и председател на теософската ложа у нас бе Софрони Ников. Теософите бяха много активни до Европейската война 1918 г., а след това създадоха свои кръжоци за обучение и всеки, който завършваше получаваше специален диплом. Много от нашите братя бяха минали през теософите - Никола Нанков, Методи Шивачев и още десетина други. Издаваха много преводна литература. Много от братята залитаха по тази литература, за която Учителят още от самото начало на Школата през 1922 г. бе казал, че тя е булгур, че това са трици и че това не е храна за окултния ученик. Още през 1925 г. на 29 март 1925 г. теософите празнуваха 25 години от първата теософска сказка в България. Така че още в началото на века Учителят върви из България и сее семето на Словото на онзи Божествен Дух, който бе в Него в умовете и сърцата на българите, а се явиха и онези другите, които сееха семена на плевелите и бурените. Ето ние през 1925 г. празнувахме трета година от началото на Школата, а теософите празнуваха своята 25-годишнина. Тези сравнения не са случайни. Това са сили, които се явиха да отклонят представители на този народ, които имаха духовна нагласа и трябваше да бъде живата аудитория на Учителя.

Теософите имаха международна организация и бяха създали „Ордена на звездата на изток“. Те ежегодно свикваха международни конгреси. В холандския замък „Ерде“ поканват членовете си на своя международен ежегоден конгрес. Тази година бяха решили да обявят Кришна Мурти за родилия се Христос и за Миров Учител. В разстояние на 25 години те проповядваха, че е близко времето за явяването между хората на Мировият Учител. Да, Мировият Учител наистина бе дошъл, но Той дойде в България. Това беше нашият Учител, Който бе на Изгрева. Това нещо те не можеха да го знаят, но трябва да се зачете, че техните вътрешни духовни антени бяха доловили, че Мировият Учител трябва да слезе на земята. А Той бе слезнал, бе се родил и крачеше из земята българска и сееше семето на Словото на Великия Учител. У нас имаше издадена многобройна литература на теософските водачи - Ани Безант и Ледбитер. В една от беседите Учителят категорично бе заявил на въпрос на приятел, дали Ани Безант е светица - строго отрицателно. А за Ледбитер бе казал, че той е прероденият пророк Амос от Стария Завет, който на времето е бил овчар и сега си спомня някои неща и работи с кредита от миналото. Това бе споменато от Учителя, защото тогава бяхме млади и всички

налитаха към ученията на така наречените теософски учители. Така че всеки от Школата на Учителя можеше да чете, да сравнява, да премисля и накрая бе принуден да се определи. Но голямо бе залитането от нашите среди по теософската литература.

И накрая тук се намеси Учителят. А случаят е много прост и много категоричен и невероятно класически за описание. Имаше един брат Атанас Димитров, който се подвизаваше с нас в Младежкия Клас, ние бяхме на едни години с него. Той беше преминал през Теософската ложа и имаше диплом. След като научи за Теософския конгрес, реши и той да замине. Но понеже беше беден и нямаше пари тръгва пеш. Той пропътува 40 дни пешком до холандския замък „Ерде“ и пристигайки там бил в такова окаяно положение, поради което го бяха настанили и му дали да се грижи за градината на този замък. Направили го градинар, за да си заслужи прехраната и облеклото, с което го пременили. Започнали да пристигат гостите за конгреса. А това са били все заможни и все интелигентни хора. Прости хора няма при теософите, защото тяхната литература е за просветен и интелигентен ум. И бедни хора няма при тях; защото те си плащат сами всички разноски както и курсовете. У нас в България се записваха в техните кръжоци и студенти както и ученици от горните класове на гимназията, но те също си плащаха таксите. Така че бедни и прости хора при теософите нямаше и не можеше да има. А нашият Атанас после го назначават да управлява замъка след като го виждат, че разбира от всичко. Той се грижел да осигури настаняването им по квартирите, посрещал гостите и боравел с паричните средства в замъка „Ерде“ до края на конгреса. Атанас всяка сутрин излизал на разходка и чакал изгрева на слънцето, нали така е свикнал от Изгрева в София. Така той тук се среща с Кришна Мурти, който е бил вече пристигнал и който е търсел място сутрин да се усамотява. Всяка сутрин двамата излизали, срещали се, разхождали и разговаряли. Атанас през цялото време му разказвал за Учителя в София и за Школата на Изгрева. През цялото време Кришна Мури слушал и задавал въпроси.

Идва денят когато на конгреса трябва да се открие и да се обяви Кришна Мурти за Христос и за Миров Учител. На третия ден Кришна Мурти държал една реч, но думите, с които започнал били: „Не съм аз Мировият Учител, не съм аз Христос“. Теософите изтръпват обидени, разочаровани и протестирали пред него, че това го прави от скромност и смирение. На следващия ден държи втора реч и отново започва: „Не съм аз Мировият Учител, не съм аз Христос“. И накрая добавил: „Мировият Учител е в България - той е Петър Дънов.“ На третия ден се разтуря световния конгрес на теософите. Софрони Ников, който е бил на този конгрес като представител на българската теософска ложа много години по-късно лично на брат Георги Куртев от Айтос бе предал думите на Кришна Мурти, който казал, че Мировият Учител е в България и че Той е Петър Дънов. Но Софрони Ников бе го казал това само на брат Георги Куртев когато го бе посетил веднъж в градината в Айтос. Но той не посмя да го съобщи на останалите теософи в България поради лични и други причини. Кришна Мурти каза Истината, а Софрони Ников я укри за българските теософи и за българската общественост. След 1944 г. той бе арестуван от комунистите и изпратен в концлагер като враг на новата власт и там намери смъртта си. Ако беше казал и изнесъл Истината неговият живот щеше да протече по друг начин. За Истината човек трябва да се бори и да отстоява.

Атанас там в замъка „Ерде“ се влюбва в една холандка Хилда, за която се оженва. Ражда им се момиче. А Кришна Мурти беше кръстник на това дете. Атанас се върна в България с жена си Хилда и с дъщеричката си. Нямаше работа и аз го взех при нас да работи в мозайкаджийската бригада. И така

Хилда се обближи с нас. От тогава имаме една снимка, на която е заснета малката дървена къщичка на Изгрева и от ляво на дясно са образите на Мария Тодорова, Цанка Екимова - рождената ми сестра, Хилда, Атанас Димитров, Борис Николов, а в краката ми е застанала 2-годишната дъщеричка на Хилда и до мен рождения ми брат Николай Дойнов. Тази снимка за мен означава много и ме връща в онези години, когато с тази история разказана от мен светът трябваше да се определи за Духът на Истината. Всеки се определи и всеки тръгна по своя път. Ние останахме в Школата на Всемирния Учител Беинса Дуно, където Духът на Истината слизаше в Неговото Слово, а ние бяхме ученици в Школата на Бялото Братство.

67. НЕРАЗУМНОТО ОБЕЩАНИЕ НА ГЕОРГИ ТОМАЛЕВСКИ

През време на Школата всички бяхме млади и хубави. А младостта си има изисквания и закони, на които се подчинява. Най-важният проблем бе този за брака. Учителят го разреши още на събора през 1922 г. като каза: „На окултния ученик не му е позволено да се жени“. Но това се отнася за окултния ученик, а не за онези, които носят табели, че са такива.

Един наш брат учител, млад, хубав, от Младежкия Окултен клас харесван от всички ни решил да пътува с влака до провинцията и не щеш ли сяда в купето с една млада госпожица. Започва разговор. Какво са говорили, как е преминал, никой не знае. Но накрая така се обърнал разговора, че станало въпрос за брака. Тя го запитва: „Ти би ли се оженил за мен?“ „Оженвам се“, отговорил братът. „Обещай ми!“ И той обещава. „Закажи се“. И то се кълне, че ще изпълни обещанието. Тя била симпатична госпожица, но била еврейка при това, а той македонски българин. След време тя го потърсва и иска той да си изпълни обещанието, което е дал. А той имал с нея само един разговор от два часа. Едно ръкостискане и един разговор от два часа и никакви други връзки. „Обещал си, трябва да изпълниш обещанието си.“ Братът е поставен на тясно. Той е в Учението и знае, че не бива да лъже, трябва да бъде честен човек и да изпълни всяко поето обещание. Ами сега? Споделя с приятелите, но го е срам да отиде при Учителя и да Го пита. Срам го е, а срамът не е малко нещо. Голямо нещо е срамът. Но вече на Изгрева се е разчуло и сестрите отиват и разказват всичко на Учителя. Те са обезпокоени много. Как така да излезне един такъв симпатичен брат и някоя външна госпожица да го награби. Първата привилегия е тяхна, нали са в един Младежки Окултен Клас. Учителят се усмихва и казва: „Човек не бива да изпълнява неразумни обещания.“ А една сестра негодува: „Учителю, как така го откраднаха!“ „Лисицата награвба първо най-тлъстия петел, най-перестия петел и онзи, който най-високо кукурига. Щом курника е разграден, кучето го няма и стопанина спи, то Кума Лиса ще се обближе и ще се облажи с гласовития петел.“ Сестрата си тръгва и разправя надлъж и нашир за петела и за Кума Лисана. Споделя с мен: „Как не се намери едно куче тук на Изгрева да пази тоя кокошарник, че както е тръгнало, тая лисица ще откъдне не само най-хубавите петли, но и най-хубавите кокошки.“ Аз съм свидетел, че думите на сестрата се сбъднаха и много кокошки и петли заминаха за града, само виждахме и чувахме как перушината им станала за хубави и меки възглавници. Тогава възглавниците се пълнеха с перушина от кокошки и петли.

Занасят отговора на Учителя на братът. Той вече се измъчва вътрешно, вижда че обещанието е неразумно, но не може да се откаже. Ако се откаже

ше му падне достойнството. Ако го изпълни, достойнството му се запазва. А окултния закон е друг. Изпълниш ли такова обещание това показва, че подчертаваш своята личност. А това не е важно в една Окултна Школа. Важното е друго, че с едно неразумно обещание може да се отклониш от пътя. И така става, братя се оженва за еврейката, ражда му се дъщеря и той изчезва от Изгрева цели десет години. Той се върна на Изгрева чак когато Учителят си бе заминал, но беше пак раздвоен, искаше да бъде при нас, а беше при нея. Тя му пречеше да контактува с нас. На големи изпитания бе поставен този брат. А Учителят бе казал: „Най-неблагоприятното съчетание е между еврейка и македонец.“ Е, това ние го видяхме. А този брат след време беше честен да казва на други: „Ако си дал едно неразумно обещание може да не го изпълниш.“ А какъв брат беше само? Колко светлина имаше в него! Какъв възторг, каква поетична дарба. Но една връзка с неподходяща жена може да те смъкне или спъне от твоя път. Този брат се казваше Георги Томалевски.

Веднъж Томалевски е бил на Витоша на една екскурзия и бил в близост до Учителя и минавали покрай едно стадо кози. Тогава козите се пасяха на стада свободно по горите. Учителят посочва с бастуна си и му казва: „Георги, това което козите са за вас, това сте вие за Невидимия свят.“ Едно голямо откровение за съотношението между животните и човека и съществата, които са над него.

На Георги Томалевски при бръснене му излезли пъпки на брадата, вероятно са се инфектирали. Отива при Учителя на „Опълченска“ 66 и търси съвет. Учителят му казва: „Вземи едно гърне с катран и си намажи лицето“. Излиза Георги на двора и се чуди от къде да намери катран. Разгеле по това време пристигнал един приятел с конска каруца и донесъл някакви продукти за кухнята. Тогава всички носеха катран в катраници, които слагаха под каруцата и с тях мажеха осите на колата да не скърбуцат. Селянинът му подава катраницата, той бръква с пръст и си намазва пъпките по лицето. Влиза в двора, сяда на пейката и изважда огледалце и се оглежда как се е разкрасил, така че не може да се познае. И точно по това време в двора влиза една много-хубава жена, но извънредно разтревожена. Георги забравя, че е разкрасен с катрана и скача да я посреща. Може ли такава една хубава жена да се оставя да се лута по двора? Но тя го поглежда бегло, после с презрение си отмества главата и показва, че той е един никаквец и една отрепка, вдига глава и отива към стаята на Учителя. Георги сяда на пейката, пак вади огледалцето, разглежда си лицето и оплаква нещастната си съдба. След малко излиза Учителя с красивата и хубава жена. А тя вече не е разтревожена. Тя е усмихната и сияе като слънце. А нашето слънце, нашият красавец Георги Томалевски бе намазан с катран и черен облак бе закрил слънцето му, кълмна с глава и усети, че в него нещо ридеа. Това беше жалба за потъмнялото слънце на Георги Томалевски.

68. БАБА КОЦА

Имаше брат, казваше се Георги Томалевски, с него бяхме в младежкия клас на Изгрева. Той живееше с майка си, баба Коца на ул. „Веслец“, до гарата. Майка му ни посрещаше нас, младежите по следния начин: баба Коца слагаше на печката пет калайдисани медени гюмчета с вода, които вряха и ние седнали около масата попеем - пък изпием по една чаша гореща вода. Гласът ни се отвори и пак продължим да пеем. А на вън е студ, мраз и сняг. Пеехме на четири гласа и то от ноти. Всички бяхме започнали да учим пеене и можехме да четем нотите. Шо песни изпяхме при баба Коца и шо вряла вода изпих-

ме при нея не може да се опише. Всички бяхме на една възраст, бяхме в Младежкия Окултен Клас, другарувахме и живеехме неразделно. Чудни бяха тия младежки години. По-късно се разпръснахме, макар че бяхме на Изгрева и при Учителя. Отвътре веригата, която ни държеше се разкъса и се разпръсна, защото други влезнаха между нас. Влезна помежду ни като елемент не друг, а жената. Не можахме да се справим с този елемент. Някои от младежите си заминаха заради нея. А други се отдалечиха пак заради нея като Георги Томалевски. Заради нея - жената, някои се опълчиха срещу Школата и срещу Братството. Такива примери има десетина и те трябва да се разучат подробно, за да е за урок и поука за следващите поколения. Жената в Школата, която бе допусната от Учителя, тя се яви най-голямата пречка за нас младежите. Ние не можахме да я превърнем жената в сестра. И обратното бе верно - жената не можа да преобърне мъжът в брат. Всички опити, които бяха правени се провалиха и от двете страни. Бяха жестоки опити. По този въпрос е говорил Учителя и разрешението е, че чрез Словото Му жената трябва да се превърне в „Новата Ева“. Новата Ева е вече духовната сестра, която изучава Словото на Учителя. А когато новата Ева, като духовна сестра започва да прилага Словото на Учителя, то тя се превръща в съработница на Бога. Ето, това е разрешението на задачата.

Но ние бe разрешихме тази задача. Затова днес си припомняме за онези чудни младежки години. Трябваше тогава онази вряла вода от гюмовете на баба Коца да я пием не само ние, младежите, но и жените. Но те дойдоха по-късно и не можах да пият от врялата вода на баба Коца. Те започнаха да пият друга вода от други гюмове. За вас остава, да си налеете вода от Божествения извор на Учителя и да седнете, младежите и девойките и да пиете от Словото на Учителя. Така ще разрешите задачите на вашата младост.

69. ГЕОРГИ РАДЕВ

Душа на девойка и дух на войн

Наричахме го Жорж. С него се запознах още от първите събори. През 1921 г. на събора в Търново видях един младеж със среден ръст, строен, с къдрава коса, който говореше само за астрология. Сприятелихме се и през следващата 1922 г. той участва в Младежката група, която създаде комуната в с. Ачларе. За нея ще разкажа при друг случай. За нея има какво да се разкаже, защото тя протече драматично и с много поуки за нас в Школата и оттам поуки за българския народ. С една дума ние не бяхме готови за комунален живот и после десетилетия наред българския народ също проверяваше, че не е дошло времето да се ползва от комунален труд. Една зимна вечер бяхме насядали ние младежите около топлата печка, пиехме чай, а чайникът вреше и умувахме как да се нарече новото списание, което искахме да издаваме. Георги Марков подскочи и каза: „Ще го наречем „ЖИТНО ЗЪРНО“, така че той даде идеята за името. А Георги Радев беше основател и редактор на това списание до края на живота си, цели 17 години.

Той завършва гимназия в Пловдив само с една тетрадка. А това е нещо необикновено за ония години, когато гимназистите носеха пълни чанти с учебници и тетрадки. Тогава учениците пишеха в тетрадките си какво говори учителят, после учеха уроците по учебниците си вкъщи и пишеха домашни упражнения, задавани лично от учителите. На следващия ден се проверяваха домашните и учениците се изпитваха. Изключение не се правеше никому. Но Жорж не се подчини на тоя порядък, защото имаше отлична ламет и просто издекламирваше онова, което са преподавали учителите. Имаше дарба за мо-

дерните западни езици. Когато дойде на Изгрева владееше няколко езика. Завърши университета по математика през 1924/25 г. Но не пожела да си вземе дипломата. И сега тя е още там ако има архив. Беше отличник на випуска. Не пожела да отиде да работи с тази диплома. Можеше да работи навсякъде с неговата дарба, но не пожела. Дори и учител по математика можеше да стане в някоя гимназия, но и това не пожела. Започна да се занимава с преводаческа работа. Това бе един непосилен труд, който се заплащаше много малко от издателството. Парите не му достигаха. Предаваше и уроци, и то на мнозина безплатно по математика, френски и латински езици. От неговите преводи трябва да споменем: „Хириология от Вреде“, „Физиогномика“ от Дюрвил и „Астрология“ от Сефариал, издания на библиотека „Водолей“, която се ръководеше от Никола Нанков. Преведе „Биография на Ганди“ и биография на „Жан Жак Русо“ от Ромен Ролан. Преведе големият окултен роман на английския писател Бувер Литон - „Занони“. Друг превод е „Лекуване чрез цветните лъчи“ от А. Осборн-Иивс. Като негов собствен труд е книгата „Лица и души“ - това са характеристики на големи световни личности. Една малка книжка „Живите сили на слънцето“. В списание „Житно зърно“ написа статии върху тема „Жената в Евангелието“. По-късно той издаде книга „Живот за Цялото“. Това са мисли и изказвания на Учителя свързани по дадени въпроси, но взети от близки беседи по дати и сглобени в едно цяло. Голяма част от статиите, които той помества в „Житно зърно“ после бяха издадени през 1939 г. под едно общо заглавие „Пътят на звездата“. Поместваше редовно статии по астрология. Многото статии той ги подписваше с една малка ръкописна буква „Г“. Неговият почерк беше необикновен и всеки можеше да познае, че това е почерк на Жорж. Обикновено своите преводи той ги пускаше без всякакъв подпис. Имаше добър слух и свиреше на виолончело.

В братския живот вземаше дейно участие. Колко екскурзии сме правили в планината! Има една необикновена снимка на Георги Радев с Учителя, заснети до един камък. В нея се вижда проекцията на човека и неговата философска мисъл пред лицето на Всемировия Учител слезнал на земята в човешко тяло. Тази снимка е достойна за паралели и сравнения от космически порядък.

А сега ще ви разкажа най-драматичното, което се случи с него. Защо и как се случи не мога да кажа, но Георги Радев сам, без да пита Учителя преведе един окултист на име „Бо-Ин-Ра“. Освен че го преведе, но започна и да публикува от тези преводи в сп. „Житно зърно“ от 1924 г. до 1926 г., че дори и по-късно. През 1924 г. в книжка брой 3-ти, брой 4, брой 6, брой 8. през 1925 г. брой 3-ти, От 1926, г. брой 1, от 1929 г. в брой 5, брой 6. По-късно тези статии бяха издадени в три отделни книги: 1. Книга за Живия Бог. 2. Книга за човека и 3. Книга за отвъдния свят. Той ги издаде на собствени разноски през 1931-1932 г. като предговора в тези книги беше от него. Всичко, което той направи, го направи без да пита Учителя, макар че беше от Младежкия Окултен клас и живееше на Изгрева. Когато питаха след това Учителя за този автор, Учителят каза: „Бо-Ин-Ра“ е от Черната Ложа. Мен никой не ме е питал, дали трябва да се превежда този автор и да се печати на български език. Направиха го онези, които работят срещу Школата“. Чак тогава разбрахме какво е станало. Жорж реши да се коригира и издаде една книга „Учителят Говори“, като за издаването на тази книга материал му предоставиха стенографките Паша Теодорова и Савка Керемидчиева. Учителят хареса тази книга и тя е образец на събрани бисери от Словото на Учителя и стъкмени по различни теми. По-късно Учителят заяви: „Заради написването на тази книга, аз откупих Георги Радев от Черната Ложа. За него съм заплатил с голяма цена.“

Но случи се така, че той заболя от туберкулоза. Когато запитаха Учителя защо стана това Той добави само едно изречение: „Когато умът създаде противоречие и иска да го наложи на своето сърце, то човек се разрушава отвътре и заболява от туберкулоза“. На други места бе казал, че когато в чувствения свят на човека се развие ураган от страсти, то този ураган помита белия дроб у човека понеже той е проекция на чувствения свят. Белия дроб е дървото и клоните, чрез които човек живее и на физическия свят и в чувствения свят. Но когато дойдат бури и урагани те скършват и пречупват стеблата на дърветата. Това се случи и с Жорж. Не само с него, но и с няколко души младежи. Учителят му беше дал метода как да се излекува, но той не пожела да се ползва от тях. Беше го срам, че ще му се смеят. А трябваше три пъти на ден с две стомни да носи вода от изворчето на Диана Бад до Игрева, но не рачи. Отива отново при Учителя: „Ами сега като си болен не ти ли се смеят? Кое е по-хубаво, да ти се смеят, когато си здрав или да ти се смеят когато си болен“. Жорж мълчи, после изважда хороскопа си и почва да показва и да доказва на Учителя, че има едн какъв си фатален астрологически аспект и доказва, че трябвало десет години по-рано да си замине, по понеже е влезнал в Школата, то затова живота му е продължен. Ние останалите се споглеждаме, защото знаем думите на Учителя, че Жорж е откупен с голяма цена. Ние знаем това, но това Жорж не го знае. Не сме му го казали, за да не го обидим и за да не попадне в по-голямо противоречие. А сега обяснява на Учителя, че се задава зловещ аспект и че трябва да си замине. Плаче пред Учителя. Учителят му казва: „Над всеки хороскоп и над всяка астрология стои Бог. Бог е този, който ръкополага съдби на хора, народи и човечество. Аз мога да ти помогна и да ти покажа един много тънък конец, по който трябва да минеш. Този конец само ти ще го знаеш и само ти ще го видиш.“ А Жорж продължава да се вайка: „Аз имам много тежка родова карма, имам много тежка лична карма, имах много хаплив език, който хапеше хората около мене и сега не мога да се справя. Целият ми род живееше много разпуснато“. Жорж обяснява на Учителя, а Учителят добави накрая само едно: „Рекох над астрологията стои Бог“.

Съветите на Учителя не бяха спазени. А те бяха много. Освен Жорж и още двама братя се разболяха от туберкулоза. Единият от тях Константин Константинов се беше влюбил в Дафинка и въпреки съвета на Учителя да се откаже от нея той предпочете да държи Дафинка в чувствата си и това го разруши. Другият брат бе Христо Дързев, - цигулар и музикант. Не го приеха в музикалната академия, понеже беше две години по-възрастен. Това го поболя. Много тежко го понесе. А беше музикант по дух. Непрекъснато пееше, свирише и записваше нотите веднага. Съкруши го този срыв на чувствата в него. Този болест - туберкулозата взе като жертва много хора. По този въпрос Учителят говори в III. година на Общия Окултен Клас - 10. лекция от 19.XII. 1923 г. на стр. 24-25.

Тези трима братя бяха болни и нямаше кой да се грижи за тях. Всички се страхуваха да не би да се заразят. Отидох и казах: „Учителю, ще ги заведа в Арбанаси!“ Отговори ми: „Заведи ги!“ Поотделно аз ги заведох. Там аз им готвих сам, перях ги, хранех се с тях, триех им потта от челото. Живяхме няколко месеца, а точно по това време в Арбанаси бе комуната на Петър и Марин Камбурови. Там имаше малки деца и аз се страхувах за тях. Решихме да се връщаме, но няхахме пари за влака. Камбурови работеха в Захарната фабрика. Отивам в Търново в една печатница да търся работа и ме наеха да правя буквите за афиши. За седем дни ги изрязах, платиха ми и купихме билети за влака. Георги Радев дойде на Изгрева, а Христо Дързев, който беше

от Казанлък живееше у Георги Томалевски. Константин го заведох в Устово - Родопите. Прекарах с него един месец. Работих там. Оставих го и след 10 дни той се връща в София. Георги Радев бе в последната степен на туберкулозата и се оплаква: „Нямам въздух!“ Споделям с Учителя: „Заведете го в Родопите.“ С Неделчо Попов го заведохме в Юндола, наехме под наем една горска хижа и прекарахме там един месец. Трябваше да се върне в София да работя. Оставих го на един помак, платих му да се грижи за него. А всяка събота с пълна раница с хранителни продукти тръгвах с влака за Белово и от там 18 км до Юндола с тежка раница на гърба. А от Юндола до Куртово още два часа. Отивам при Жорж, оставям продукти и се връщам. От Куртово се спускам до Юндола, до света Петка с теснолинейката като се прибирам до Пловдив и оттам с влака до София. А в понеделник съм на работа. Седмици наред прекарвах при този режим. Споделям състоянието му с Мария Тодорова. Отива тя при Учителя и споделя болката си с Него: „Учителю, брат Жорж не е добре от зле става по-зле“. Учителят я поглежда: „Е, и тук на земята се работи и там горе в Невидимия свят се работи“. Така приключва разговора. Мария ми го разказва и аз следващата седмица съм отново при Жорж. Но тогава Жорж усети, че това е последната ни среща. Наведе глава и заплака. Изпроводи ме докъдето силите му позволяваха и се разделихме по братски. На следващата седмица Учителят нареди една групова екскурзия до връх Мусала. Беше 23.VII.1940 г. тъкмо бяхме слезнали от Мусала, седнахме при езерото до хижата и дойде някой и каза, че по телефона е съобщено, че един наш приятел се е поминал в Куртово. Разбрахме, че това е Георги Радев. Със Славчо Печеников, аз и Верка Куртева заминахме с кола до Велинград. Желаяхме да го погребем в Куртово. Но родителите му бяха настроени срещу Братството, защото смятаха, че той се е провалил заради Братството и затова го погребяха във Велинград. А той си замина в 9 часа на 22.VII.1940 г. и беше точно на 40 години.

Когато приятелите му прибраха багажа, аз мислено си пожелах да имам от него една снимка. По едно време чух гласът на Жорж: „Вземи я!“ Но аз не я взех. После Верка Куртева ми я даде и вече 30 години тя виси на моята стена. Бяхме първи приятели и с него живеехме в една барака години наред. Спомням си, той изневиделица попита веднъж Учителя: „Учителю, кога ще дойде време, че да не спим?“ Много му тежеше, че трябва да си губи времето в прекарване на сън. Смяташе, че човек трябва да използва денонощно времето си за духовна работа. Това бяха наши залитания тогава на младостта ни, както и това какво представлява съня. Вече знаем от Учителя какво представлява съня и че той е необходим на човека и че без него човек не може да живее на земята. Сънят, това е физическа-астрална-етерна сфера, в която пребивава двойника на човека и в този и в друг свят той се обучава, обменя енергиите си и се зарежда с нов потенциал. Но тогава Учителят му отговаря така: „Ти благодари, че е сънят!“ По точен отговор едва ли има. А какво се крие в това изречение можете да разберете когато прочетете всичко, което е казал Учителя за съня.

И накрая ще завърша с една характеристика, която направи Учителят за Георги Радев: „Георги Радев има душа на девойка и дух на войн!“

След заминаването му приятелите написаха похвални слова за него в „Житно зърно“ брой 7-8 1940 г. При друг случай ще ви разкажа още нещо и ще видите колко е верно изказването на Учителя за него, че има душа на девойка и Дух на войн.

70. ГЕОРГИ РАДЕВ И ЦЕНАТА НА ОТКУПА

Аз имам една способност, дарба е тя, вродена ми е. Човек с когото ще бъде приятел и ще имаме връзка, без да се познаваме още, когато го срещна за първи път изпитвам една топлинка, тук в слънчевия възел. И знам, че с този човек ще бъде приятел. Същото се случи и с Жорж. Аз тогава бях студент и факултета ми беше на ул. „Оборище“. Гледам един младеж се движи по тротоара и щом го зърнах туй чувство премина в мен. Казах си, с този човек ще бъде приятел. Не се познавахме още. След няколко месеца се срещнахме на Изгрева, веднага се сприятелихме, станахме близки и започнахме да общуваме.

Той се носеше винаги много изрядно в облекло и в обхода. Облечен бе много добре и бе най-добрият математик във факултета. Завърши математика с отличен и не си взе дипломата от Факултета. Защо ли? Защото професор Цанков тогава и Министър председателят издадоха наредба: „Хора от Бялото Братство не могат да бъдат назначавани на държавна служба ако не дадат декларация, че се отказват от идеите си.“ Вижте сега каква диващина. И ние, завършилите факултета се отказахме от всякаква държавна служба. Мен ме канеха във факултета като асистент, но отказах. Жорж можеше да заеме каквато си служба иска. Професорите го обичаха и ценяха много. Той не си взема дипломата и им обърна гръб. Аз също не си взех дипломата и отидох да работя в своя занаят, а Жорж стана преводач. Знаеше много езици. Говореше френски като парижанин. Като го слушаха и го гледаха французите, не можеха да го различат, че не е парижанин. Физиономията му бе френска. Имаше отличен стил и бе много начетен човек. Дори един от гостите ни от Франция на Рила сподели с нас чрез преводач, че Жорж така литературно говори френски, че те изпитват неудобство пред него. И сега ще добавя още нещо. Ние не питахме Учителя как да разрешим този въпрос с дипломите. По-късно Учителят каза на Мария Тодорова, че ние с Георги Радев сме направили фатална грешка в живота си, че не сме си взели дипломите и не сме отишли да работим с тях. Когато Мария споменала за наредбата на Цанков, Учителят казал: „Това щеше да се уреди, защото над Министър-председателя седи Бог“. Аз завърших естествени науки и по ботаника професор Стефан Петков ме канеше за асистент. В същото време проф. Стефан Бончев по геология също ме канеше за асистент. Значи от двете асистентски места аз се отказах и станах занаятчий. След това платихме двамата скъпа цена за захвърлените дипломи.

Младежката група беше доста внушителна в началото на Школата. Бяхме и студенти и ученици. Бяхме студенти във факултета и ученици в Школата.

Учителят не искаше да отделяме всичкото си време за Школата. Каза ни: „Достатъчно е да работите по един час на ден съзнателно за Школата, другото време използвайте както намерите за добре“. Той ни насърчаваше да учим и особено се радваше на нашите успехи, защото бяхме добри студенти. Когато завършихме през 1925 г., управляваше Александър Цанков. Под влияние на духовенството и под настроение на някои военни, той издаде горната наредба. Ние бяхме свободолюбиви хора и много чувствителни за свободата си. Ето защо ние отхвърлихме и отрекохме всяка държавна работа. Някои не си взеха дипломите като нас, но други останаха известно време и изчакаха. Тази наредба не се приложи толкова строго и някои постъпиха на държавна работа като в последствие се издигнаха високо в кариерата си. А ние завършихме живота си като занаятчий, но бяхме свободни хора. Георги Радев завърши като преводач.

Когато Жорж преведе „Занони“ тогава Учителят каза: „Лицата, героите

и събитията в този роман са истински“.

Жорж имаше деликатно здраве и една есен се намокря на дъжда, простудява се, започва да кашля, разболя се от възпаление на белия дроб и след това го докопа туберкулозата и за няколко години го смля. Накрая той поже-ла да излезе от града като ми каза: „Нямам въздух и не мога да дишам!“ То-гава по съвета на Учителя аз го изведох в Родопите горе под Юндола има го-леми поляни, покрити върхове с гори и местността се казваше Куртово. Та държавната печатница, в която работеше Неделчо Попов там имаше летови-ще. Отделни бараки, които ние използвахме. То беше далечно летовище за софийнци и стоеше празно. Неделчо взе разрешение да ни се отпусне една барака и ние с Жорж отидохме там. Имаше две-три стаи, огнище, голяма ка-мина и беше доста удобно. Наоколо вода, дърва, хубав въздух, хубави изгле-ди. Аз живях там с Жорж един месец. Но после трябваше да слеза в града, за да работя. Нямаше кой да ме издържа. Тогава намерих един помак да се гри-жи за Жорж докато ме няма. И всяка събота излизях на Куртово, от гара Бе-лово през Юндола и му занасях продукти и му оставях пари за разходи. От седмица на седмица той западаше и бе обезсърчен. Той, който имаше силен дух и издържаше на всичко видях, че отчаянието му се прокрадва в душата му. Дойде денят, в който той си замина. Със Жорж изживяхме цял живот. Бях-ме неразделни приятели, наедно учехме в клас, наедно правехме упражнени-ята си, наедно с него предприемахме разни задачи и Учителят накрая ни по-сочи като пример на ученици, които изпълняват окултни задачи. С него сме правили незабравими екскурзии. Беше любител на природата, винаги весел, разположен и лек за ходене.

Брат Жорж беше високо интелигентен с широко разбиране и знание, с широка култура. Знаеше много езици и направи много преводи. Може би тук Жорж направи една голяма погрешка. Не можа да прозре кой е Бо-Ин-Ра, който бе представител на крайния индивидуализъм и който от началото на Школата започна да го превежда. Не се допита до Учителя. А Учителят бе ка-зал, че той е окултист обрнат с главата надолу и е представител на Черната Ложа. След като години наред превежда Бо-Ин-Ра и работи за Черната Ложа без да я осъзнава, чак накрая ние научихме мнението на Учителя за този ав-тор. Но тогава се правеха неща без да питаме Учителя и всеки вършеше во-лята на своя господар. Имаше един критичен момент за Георги Радев в Шко-лата. Тогава Учителят се намеси и го спаси. По този повод Той каза: „Аз съм го него откупил от Черната ложа, този триглав змей!“

Вероятно това се отнасяше за неговите преводи и за това, че той ги из-даде в списание „Житно зърно“, което бе замислено като списание на Бялото Братство, а освен това той на собствена разноска беше издал тези три тома на Бо-Ин-Ра. Значи беше ревностен застъпник на онази ложа.

И накрая Учителят откупи този змей от Черната Ложа. И бе заплатил с голяма цена. Ето това е историята за цената на откупа при Георги Радев.

71. ДАФИНКА ВЪРВИ СТЬПКА ПО СТЬПКА КАТО БУБУЛЕЧКА

На Изгрева имаше много хубави и красиви хора. Срещаха се и обикно-вени лица. Но в присъствието на аурата на Учителя тук всичко разцъфтяваше в най-хубави краски. Бяха красиви, със светящи лица. Но ведно с това започ-наха да растат и избухват бурените в Божията нива и имаше възможност да се задушат житните класове. Тези плевели и бурени възрастваха много и за-

душаваха житото. И тук на Изгрева бе приложен Христовия закон, че накрая на века след жътвата господарят ще отдели житото от плевелите, които ще ги хвърли в огъня. Но понеже тук бе Школа всичко бе в движение, то Учителят даваше възможност на всеки ученик сам да изкорени бурените от себе си. Знанието за това се намираше в Словото Му. Ако можеше и ако желаше ученикът можеше да се справи със старото наследство останало от миналите векове. Имахме знание, имаме методи и трябваше само да се работи със Словото на Учителя. Идеалът на ученика беше - светъл ум, чисто сърце и правилна постъпка.

Имаше една сестра Дафинка Доганова. Беше много красива - японски тип. Откъде се бяха сложили тези черти в нея не зная, но беше привлекателна за всички младежи. Имаше и един брат Константин Константинов, живееше на ул. „Оборище“ 13, баща му беше учител, а той се записа в университета да следва математика. Случи се така, че той се влюби в Дафинка. Обаче тя си имаше друг на сърцето и не му обръщаше внимание. Развихриха се чувства в него, удавиха го и след това той заляна и се разболя от туберкулоза на белите дробове. А тогава охтиката бе бич за всички млади хора, Умираха като мухи, нямаше още лекарства за тази болест. Тогава Константин отива при Учителя за помощ и съвет, а Учителят му го дава: „Ще ти помогна, ако се откажеш от Дафинка!“ Константин отговаря: „Ще помисля три дни“. След два дни отива при Учителя и Му съобщава: „Не мога да се откажа от Дафинка!“ Учителят му отвърща: „Да бъде така както си решил“. Не след дълго той си замина от този свят. Този срыв на чувствата у него разруши белият му дроб. Не можа да изтръгне един плевел и си замина, макар че Учителят му даде съвет как да стори това. А Дафинка не обърна дори внимание, че Константин си беше заминал и то заради нея. Бе се жертвал без да получи отговор на любовта си. Как ви се струва тази история?

А Дафинка си имаше любим и той се казваше Сираков. Той бе анархист и бе председател на анархистите, които бяха допуснати от Ал. Стамболийски на конгрес в Ямбол и после бяха избити около 200 човека по заповед на Стамболийски. След смъртта на любимия си Сираков, то Дафинка от тъга и скръб по него се разболя и си замина. Последните дни от живота си пожела да отиде на Витоша. Отива при Учителя и Го помолва да я заведе някой на Витоша на Бивака, защото е слаба и немощна. Учителят посочи мене с пръст. На уречения ден тръгнахме с Дафинка рано сутринта в 5 часа. И от Изгрева до Бивака Ел-Шадай пътувахме точно 11 часа, движейки се стъпка по стъпка. Беше истинска Голгота. Гледах я и си представях каква красавица бе по-преди, а след това в нея се кръстосаха чувства на различни хора, разпънаха я на кръст и я унищожиха окончателно. Върнахме се и Учителят каза една похвала за мене пред всички. „Брат Борис има търпение!“ може би тогава научих какво е търпение. Вървахме стъпка по стъпка общо 18 часа - 11 часа натам и 7 на връщане. А този път ние го вземахме от Изгрева до Бивака за три часа и два часа за връщане. Но да се движиш стъпка по стъпка, да я подкрепяш и да спираш на всеки двадесет метра бе повече от търпение. На всяка почивка полежах нагоре към Небето и си казвах: „Къде си ти Константино и къде си ти Сираков, че ме оставихте аз да водя вашата Дафинка!“ Познавах ги като живи хора, като младежи пълни със сила и хубост. Къде отиде всичко това? Къде го запратихте? Да, бурените и плевелите в Божията нива бяха избуяли наедно с житните класове. Който искаше да изтръгне едното погубваше и другото. Трябваше да се чака жътвата. Но жътварите ги нямаше ако и житото да бе започнало да узрява. А трябваше да се жъне. А чакаше и харманът.

Тогава дойде друг жътвар с друг сърп, ожъна както си знаеше, направи

харман, прибра си житото и потъна в Небитието. Ето как си заминаха десет-ки младежи.

А през младите си години тя изнасяше сказки. Има една отпечатана сказка от Дафинка А. Доганова през 1922 г. - София: „Най-красивият източник на Мъдростта“. Тема на сказката са цветята. Само тя можеше да изнася такава сказка, защото беше едно хубаво цвете, което разцъфна и дойде време да прецъфти. Аз присъствах и видях прецъфтелият цвят. Ето как Дафинка завърши малката си книжчица: „Погледнете на прекрасните цветя и научете се от тях“, ни каза Великият Учител“.

72. НИВА ЗА ПОСЕВ И ИСТОРИЯТА ЗА КРИНАТА ЖИТО НА ИЗГРЕВА. МНОЖЕНИЕ

„Търсите ме не, защото видяхте чудеса, а защото ядохте от хляба.“

Христос след като извърши много чудеса, изцели болни, възкреси мъртви, отвори очи на слепи, нахрани и пет хиляди души мъже и жени с пет хляба и две риби. - „и като благослови хлябовете разчупваше ги, и даваше на учениците си, а те - на народа.“ - и като се нахраниха, вдигнаха дванадесет кошва укрухи.“

Човекът на логичната мисъл пита: „От къде се взе този хляб?“ Явлението „Множение“ срещаме на всяка крачка в природата. Благодарение на него, живота се разгъва и изявява в своята пълнота и богатство, и пак се намалява и прибира в едно малко семенце. Явлението „Множение“, е най-обикновеното и най-необикновеното в природата. - Посявате едно житно зрънце, и получавате сто. Посявате една ябълчена семка - получавате хиляди - Едно чудно качество има материята: - да се умножава и да се намалява. От къде произтича то? Какви превръщания стават, кой е в центъра, който ръководи тук?

Това чудо срещаме и при пророк Илия, когато казва на вдовицата Серепта сидонска: сготви нещо, меси едно хлебче. А тя му казва: Масълцето в делвичката ми почти се свърши, а брашънцето в торбичката ми е на привършване. А той й казва: - меси, готви, нема да се свършат. Тя меси и готви, а брашънцето и маслото не се свършват. Човекът на логичната мисъл пита: - Как е възможно това? - От къде иде това брашно, това масълце?

- Нарушено е логичното равновесие.

Но ние се засрещаме тук с едно качество на материята „Множение“.

Да се множи, това е в нейното естество. И материята има тайни както и духът. Само Синовете Божии имат власт и сила да предизвикат това качество на материята да се прояви, когато те искат.

В това отношение имаме един пример с Учителя: - Първите години, когато се устройваше Изгрева братята и сестрите пожелаха да се посее и една нива с жито. Още повече, че един брат от старозагорските села беше изпратил една кофа жито „Загария“. Разораха едно място около един декар, приготвиха го за посев, Учителят се обръща към присъстващите: „Умее ли някой да сее жито?“ Излезе един млад брат от селата и казва: „Учителю, аз знам да сея“. Учителят му казва: „Посей ни нивата“. Братът закрепва една крина отпред на пояса, сипва житото и почва да сее. Сее той сее, житото намалява, а нивата още в началото. Явно е житото до никъде няма да стигне. Сестрите казват на Учителя: „Учителю, житото свършва, да пратим някой брат в града да купи“. Учителят казва: „Няма да прашате“. А на брата казва: „Продължавай да сееш“. Братът продължава и житото не се свършва вече. Пося братът цялата нива, а в крината остана още жито.

Тази година, 1972 г., на Рила един брат ме прегърна. „Не ме ли познаваш?“ Казвам: „Не мога да си спомня“. Аз съм братът, който преди години посях нивата на Изгрева“. Колко съжалявам и сега, че не си взех от онова жито, което остана в крината.

МНОЖЕНИЕ. Само синове Божии имат власт и сила да предизвикат това явление. Материята е също тъй загадъчна и тайнствена както Духът. Много чудеса на живота ни окръжават, много от тях ние приемаме като обикновени явления, а те всъщност са чудеса, не могат да се обяснят с обикновената логична мисъл.

„**МНОЖЕНИЕТО**“, е качество на материята, то може да се прояви по волята на Синовите Божии. Тук се намираме на границата между два свята. Как става преминаването от единия свят в другия, как става трансформирането на силите и материята - това е чудо. И материята е вечна и безгранична както Духът и може да се увеличава и намалява до безкрайност.

МНОЖЕНИЕТО: говори за единството в Природата. То се явява естествено или може да бъде предизвикано по волята на Синовите Божии.

„и нахрани пет хиляди души мъже и жени с пет хляба и две риби, и видгнаха дванадесет коша укрухи.“ Обикновената логика е смутена от този пример, тя го отрича.

Христос казва: „Търсите ме не защото видяхте чудеса, а защото ядохте от хляба.“ Хлябът - това е Божественото, което излиза от Бога към човека. То е същественото!

Да ви посети Господ тази година, да се нахраните с хлябът - това е благословението на Учителя за нас учениците.

Една добавка: Името на този брат го забравихме. Не си го записах, забравих да го питам как се казва през 1972 г. когато бе дошъл горе на „Салоните“ на 7-те Рилски езера. А трябва да му имаме името при тази опитност и да се знае как се казва.

Е, все някой ще го знае и ще ни го каже по-късно, за да го притурим към нашия разказ. Ако не сега, то поне утре. Неговото име е записано горе на Нибето, но това го искаме за онези, които ще дойдат след нас, за да знаят, че това е било, че е имало такъв брат, защото тук бе и Учителят.

73. СТОИЛ СТЕФАНОВ И СЛУГИТЕ

Боян Боев бе направил връзка с него по особен начин. Той бе земеделец и републиканец и затова бе изпратен от цар Борис в затвора. Там по някакъв начин научава за Учителя и потърсил беседи. Изпращат му. Тогава тези неща бяха позволени и той почва да ги чете в затвора. След като излиза от затвора се среща с Учителя и Му благодари за помощта. Той беше политик, волеви и имаше връзка с военните. Искаше да направи преврат след смъртта на цар Борис III, но иска разрешение от Учителя. Стоил изпраща лично Методи Константинов да предаде думите му на Учителя, че е готов: „Довечера ще арестуваме тримата регенти и всички генерали и ще вземем властта и ще се обявим за република“. Учителят изслушва Методи и му нарежда: „Оставете слугите да направят това!“ Стоил Стефанов послушва Учителят и в последния момент отменя заповедта за преврата. През цялото време се чуди кои са тези слуги, за които споменава Учителят. Но ето дойде 9.IX. 1944 г., дойдоха болшевиките-руснаците и те направиха това, което искаше да стори на времето Стоил. Разбрахме чак тогава кои са слугите. Стоил беше земеделец и имаше идея да приложи нещо казано от Учителя, т. е. хляба да се дава без пари. Той беше министър и знаеше бюджета на държавата и знаеше, че може хляба да

бъде без пари. След 9.IX. 1944 г. комунистите го вкараха в затвора, той стоя там десетина години. После го пуснаха и така започна да си пише спомените. Но комунистите знаеха за това и го чакаха и бяха го оставили свободен, за да си напише спомените. А той беше много затворен човек и човек трудно можеше да изкопчи нещо от него. Беше лежал в затвора както при цар Борис, така и при комунистите. Аз не можах да се добера до тези спомени. Вероятно накрая след като ги е написал то милицията ги е прибрала от него. Затова ще ги търсите там в техния архив.

При тази среща на Методи Константинов с Учителя, Учителят бе казал още нещо: „На границата - югославската. (Учителят замълчава малко и казал) „От София нищо няма да стане“. Това бе загадка, но после се разбули тази загадка. Разбра се, че един български полк се бе разбунтувал през втората фаза на войната когато български войски бяха в Унгария, за да се бият срещу германците. Този полк се върна до югославската граница и благодарение на един подполковник Младенов, съпруг на нашата сестра Мария Младенова, който отиде да разговаря с войниците, за да ги разубеждава, той ги спря сам, но накара Генералният щаб да удовлетвори желанията на разбунтувания се полк, останал без продоволствие. Те се бунтуваха, че бяха гладни, боси, без всякакво обезпечаване от военното интендантство. А в София имаше една руска батарея с катюши, които чакаха заповед за стрелба и целия този полк щеше да бъде изгорен и изпепелен с ракетен огън ако бяха настъпили към София. Подполковник Младенов разговарял с генералния щаб на армията, обяснил причините, предал ултиматума на войниците и накрая се върнал с разрешение за случая. Полкът бил зачислен на редовна храна, облекло и др. продоволствие. А думите на Учителя: „От София нищо няма да стане“ се сбъднаха. Така бяха спасени хиляди българи и бе избегната възможността руско военно оръжие да бъде употребено срещу българите. А тогава в България не пукна нито една пушка срещу руснаците. Така също не пукна нито една руска пушка срещу българите. Учителят спаси двата народа от братско кръвопролитие.

74. СТОИЛ СТЕФАНОВ И РЕПУБЛИКАТА

Имаше братя, които се намираха между политиката от една страна и света от друга, но бяха по дух от Братството и присъстваха на Изгрева. Това беше непосилно да се носи от един простосмъртен човек, затова Учителят беше забранил на учениците си да се занимават с политика. Някои се освободиха от политиката, послушаха Учителя и Той им помогна и те смекчиха своята карма, а някои дори се освободиха от нея. Но други не послушаха и заплатиха с живота си поради своето непослушание към Учителя, изразяващо се в думи и дела. Такъв пример бе и Любомир Лулчев. А един, който не можа да се освободи от политиката бе Стоил Стефанов. Беше политик до мозъка на костите си. Така се бяха сложили нещата при него, че като земеделец и републиканец бе хвърлен в затвора и след това бе пуснат чак когато умря цар Борис и управлението бе поето трима регенти на невръстният цар Симеон II. Той имаше връзки с военните кръгове, с политически лидери. Притежаваше власт в себе си и над другите и имаше воля, за да извърши политическа промяна още през 1943 г. обаче Учителят го спря. Дойде при Учителя, изложи му плана си, като каза, че войската е с него и искаше само една дума от Учителя, за да сваля регентството и правителството за една нощ. Искаше да сваля царската власт, да премахне царската династия и да направи от България република. Но Учителят му каза: „Не! Слугите ще направят това. Оставете слу-

гите да направят това!“ И слугите го направиха след като дойдоха на власт. Учителят нарече комунистите слуги. Не позволи други да го направят. Ако беше направил преврата, нещата щяха да се усложнят много. Германците бяха силни още. Те бяха във война със Съветска Русия и се биеха на руска територия. Но след една година всичко си дойде на мястото. Руснаците влезнаха в България, смениха властта и си наложиха друга власт. А това беше тяхната комунистическа власт. Тогава Учителят каза: „Идва власт и всеки, който ѝ се противопостави ще положи костите си“; И така стана. Свидетели бяхме на това. За тях нямаше съюзници, сподвижници и съидейници. За тях имаше или врагове или комунисти. За тях беше важна властта. А причината бе, че те за пръв път идваха на земята като духове да управляват. Досега бяха висяли в пространството хиляди човешки години. А Учителят ги допусна да слезнат на земята, защото имаха да изпълнят мисия. Това го знаехме от Учителя, от беседите и след Неговото заминаване 30 години след това проверяваме, че думите Му бяха точни и се изпълниха.

Последните години Учителят каза: „Не критикувайте комунистите. Те сами ще се коригират. Живота ще ги коригира.“ По мое време те не се коригираха към Братството, макар че минаха вече 30 години. Но те ще се коригират, думата на Учителя на две не става, защото духовният закон гласи: „В едно Божествено решение няма изключение“. А решението на Учителя бе решение на Божествения Свят, чийто представител бе Учителят тук на земята.

Аз също бях в затвора четири години. Видях и претърпях много неща. Но аз ви казвам искрено: „Никой не може да управлява българския народ освен комунистите“. Те после ще се коригират. А защо ли? Защото сега е тяхното време и те са чакали 8000 години за онова тяхно презимяване и слизване на земята. Имат мисия. А каква е тяхната мисия? Да разрушат един строй, за да дойде друг. Те са по разрушението. А по създанието на новият свят ще дойдат други. А другите ще имат свое време да сторят това. Ние няма да дочакаме да видим това. Ще го дочака едно друго поколение след 2000-та година. Спомням си в една от беседите си Учителят бе споменал, че когато Невидимият Свят реши да съкрати дадени исторически периоди, то в едно прераждане се случват на човека такива промени, че той преминава в един живот две свои прераждания и като господар и като слуга. Като пример бе изнесъл съдбата на руската аристокрация след революцията 1918 г., която бе принудена да емигрира на запад. В един и същ живот от господари те преминаха в другия полюс и станаха слуги. Ние в България ги видяхме как преминаваха тези руски величия изгонени от Русия като нещастни низвергнати човешки същества. Те преминаха през България като емигранти, но преминаваха като слуги, а не като господари. Видяхме как се сбъднаха думите на Учителя. Ето така поколението от Школата на Учителя беше принудено да бъде свидетел на една епоха, която бе определена от Учителя. А вие следващите поколения ще проверите заключителния акорд на тази епоха.

75. СТОИЛ СТЕФАНОВ И ШУМКАРИТЕ

Стоил Стефанов не бе случайна личност. Беше волеви човек и знаеше какво иска и можеше да го направи. Целта при него бе ясно очертана в неговият ум и волята му бе непреклонна. Такива личности са приятели на всички, защото нямат задкулисни планове. Те имат един открит план, който искат да реализират. Но такива личности са и врагове на всички. Затова той бе гонен и при цар Борис, а когато дойдоха да управляват слугите, то те също го сложиха в затвора, където престоя десет години. Интересна личност. Неповторима.

Стоил Стефанов бе извикан при Учителя. След разговор с Него Учителят го изпрати при министър Багрянов, за да вземе правителството друга линия и да не се избиват шумкарите. А това бяха комунистите, които бяха излезнали в горите на въоръжена борба като смятаха, че с това подпомагаха Съветска Русия, която воюваше с Германия. Но военните бяха настроени срещу шумкарите и искаха да ги избият до крак. И щяха да ги избият, защото силата и оръжието бяха на тяхна страна. Стоил се срещна с Багрянов, разговаря с него и Багрянов смекчи политическата линия срещу шумкарите, т. е. комунистите. Тогава Багрянов бе под влияние на Стоил Стефанов, защото му беше главната опора. Тогава Стоил Стефанов бе пристъпил на Изгрева като ученик на Учителя. Така чрез Стоил Стефанов Учителят спаси комунистите, т. е. шумкарите от пълна ликвидация. А военните бяха решили на всяка цена да го направят. Дойде 9.IX. 1944 г. руснаците и комунистите бяха пуснати от Учителя в България, защото те имаха някаква мисия, която ние не знаехме тогава каква е и защо се пускат. Тогава шумкарите бяха наречени партизани по руски образец, т. е. шумкарите ги преименуваха на партизани. И тези партизани, които дължаха живота си на Стоил Стефанов после го сложиха в затвора като тежен най-голям враг. Интересна развръзка, нали? Преживя много години в затвора, после той се разболя, беше немощен и слаб и накрая като безопасен за властта бе пуснат от затвора. Той започна да пише дневник и спомени. Комунистите знаеха, че той пише и затова го бяха пуснали. Той ги написа, а те после го прибраха, за да си проверят как са били нещата по онези години, които те бяха забравили нарочно. Та Учителят веднъж спаси евреите, втори път спаси комунистите, които бяха излезнали като шумкари по горите. Така седят нещата. Това е Истината. А тя е опасна за някои.

Когато се съобщи по радиото, че се е образувал „Отечествен фронт“ от опозицията включително и комунистите срещу регентството, то Учителят каза: „И горе в Невидимия Свят сега се образува Отечествен Фронт. Първо горе се създаде и после долу. Но те бяха пуснати долу и обещаха, че няма да проливат никаква кръв за разплата, а ще ги изпратят само да работят и с труд да изкарват хляба си. Но те не удържаха обещанието си и затова ще отговарят“. Ние бяхме свидетели, че те направиха противното на своето обещание.

„Те обещаха горе в Невидимия Свят да не гонят Бялото Братство, но не удържаха на думата си и затова ще бъдат отговорни и ще носят последствията“. Това го каза Учителят две седмици преди да си замине. А ние следващите тридесет години го проверявахме. А вие, следващото поколение, следващите тридесет години също ще го проверявате. И накрая ще е се убедите, че думата на Учителя на две не става. Думата на Учителя е решение на Бога.

Така седи Истината. Ние бяхме съвременници на тези събития. Част от думите на Учителя се сбъднаха и ние ги проверихме. А другата част ще ги проверите вие, защото по ваше време ще се сбъднат. Но непременно ще се сбъднат. Тогава ще знаете, че това нещо е казано, написано и се е чакало онова време, за което е определено да се сбъднат тези пророчества. Защото и пророчеството се движи и управлява от Духа на Истината.

76. СТОИЛ СТЕФАНОВ И НЕГОВАТА МОЛИТВА

Той бе секретар на Ал. Стамболийски и идеен земеделец. Беше заклет враг на монархията и на трона и се бе обявил за република, за което бе хвърлен в затвора от цар Борис III. Там пролежаша 10 години без да е продумал нито една дума. Голям характер и голяма сила се изисква за това. Боян Боев му е приятел и бе му изпращал беседи от Учителя в затвора. В онези времена се

позволяваше да се изпраща литература в затвора, която да не е насочена срещу властта. Той започна да чете беседи и приема там, в затвора Учението. Поддържал е връзка с Боян Боев чрез писма. Но официално е криел, че е станал последовател на Учението, защото е бил политическа личност и като такава е бил много известен като противник на Царя. Затова не е желал да навреди на Учението на Учителя, като официално се признае за последовател. Бил е предан последовател, което е много важно. Той имаше послушание към Учителя и не направи онзи преврат, който се опитваше да извърши и с това щеше да попречи на Божият План. А този план бе, че комунистите трябваше да дойдат в България. Те имаха своя мисия тук и щяха да я изпълнят ако не бяха се отклонили. А ние тридесет години проверяваме как те се отклоняват от мисията си. Проверяваме и чакаме да настъпи краят на тяхното отклонение.

Ето така Стоил Стефанов прекара десет години в затвора, когато управляваше цар Борис, т. е. когато управляваше господаря. После когато дойдоха да управляват „слугите“, според думите на Учителя, то слугите също го хвърлиха в затвора и той там престоя не малко години. Та и при едните, и при другите прекара голяма част от живота си в затвора. Значи враговете му бяха едни и същи и преди, през царско време и след това по време на „слугите“. А което е най-интересното комунистите след като взеха властта изнесоха един лозунг пред българския народ, че те са „Слуги на народа“. Значи те бяха дошли според тях да служат на народа, а не да го управляват, по същия начин както по царско време. Значи думите на Учителя се сбъднаха. Слугите трябваше да извършат онова, което им бе наредено да го извършат, но те извършиха и други неща, за които не бе им наредено и нямаха кредит от Небето да го сторят. И за това ще отговарят. А вие ще проверите как ще отговарят.

Всяка сутрин Стоил Стефанов в затвора си е казвал една малка молитва: „Господи, направи така, да ме забравят враговете ми!“ а това е била много кратка, но много важна молитва. Особено когато отново е хвърлен в затвора и то вече от комунистите, които дойдоха „да бъдат слуги на народа“.

Няма по-драматична история на един политически мъж от тази на Стоил Стефанов. Ако след време се открият спомените му и се издадат, то тогава българският народ ще научи и разбере какво значи човек да се жертвува за една идея. И тогава ще разбере този народ, че идеите са живи и светът, в който живеят тези идеи е жив свят и много по-реален от този на земята.

77. АЛЕКСАНДЪР КРЪСТНИКОВ

В първите години около Учителя се събират много интелигентни хора. Това е цветът на интелигенцията. Около тях няма прости хора. Отначало са се събирали в богатите домове на възрастните приятели. Канени били на обеда, на вечери. Едни са идвали при Учителя, други са Го напускали.

Един от тях е Александър Кръстников. Отначало той също е бил при Петър Дънов, но в следствие Го напуска. Решил, че той може да бъде духовен ръководител. Той се отделил, основал „Общество за психически издирвания и духовзнание“. Издава списание и пише книжка. Така той има един подробен очерк за ясновидката Кортеза от гр. Сливен, но в него се подписва с псевдоним Алеко К.

Постепенно около него кръгът на неговите последователи се разширява и той основава в гара Раковски кръжок. Най-интересното е, че той набира доста последователи и особено от селата. Събират се редовно на събрание, той изнася лекции, пеят песни и главно тълкуват онези въпроси, които теосо-

фите ги разглеждат в своите книги.

Защо споменавам за него? Примерът е много ясен. Учителят е дошъл в България и вместо около Него да се съберат най-интелигентните и най-умни хора и цветът на нацията, за да може да се повдигне чрез тях българският народ, то става точно обратното. Тези интелигенти през годините Го напускат, създават свои групи около себе си, събират последователи, играят ролята на проповедници и духовни ръководители. Целта е ясна, да се отклонят онези, които са изпратени от Небето, за да бъдат ученици на Учителя. И точно това става. Ние познаваме много случаи, когато хора от Братството в провинцията по някаква лична причина се разколебаха в Учителя и накрая отидоха при Кръстников. Наричаха себе си кръстниковисти. Е, имаше и други случаи, когато някои от кръстниковистите попадаха на някоя беседа на Учителя, прочитаха я и идваха при Учителя. Но най-страшното беше това, че някои от провинцията хем посещаваха братските кръжоци където се четяха беседите на Учителя, хем ходеха и при кръстниковистите. И знаете ли какво обясняваха? „И на двете места се говори за духовни въпроси. Това не ни пречи, а само ще ни обогати“.

Тази теория е стара теория от времето на фарисеите и Христа. Тя се повтори отново в Школата на Учителя и при българите.

Цената на отклонението се заплаща с живот. Ние бяхме свидетели за провала на едно цяло поколение, което бе целенасочено отклонено от представителите на онези сили, които воюваха срещу Учителя. Те успяха да отклонят мнозина така, че те загубиха благоприятните си условия за работа.

Споменаваме това, защото непременно ще се случи и по ваше време. Срещу Духът на Заблуджените може да се противопостави само Словото на Учителя, защото то е глава на Истината.

78. БРАТ РАДИ И ПАРИТЕ

Брат Ради се грижеше за братската градина от сутрин до вечер. От там се изкарваха много продукти за кухнята. А ние не бяхме малко хора тогава. А като се наредим на масите празно място не оставаше. Той бе винаги зает с работа - не оставаше празен и празно време у него нямаше. Много честен човек беше. Парите направо ги презираше. За него те бяха хартийка. Трудът за него беше главното. И Словото на Учителя беше за него пък най-главното. Понякога се оберт плодовете от дърветата и идват да си закупят от него. Той вземе парите и изобщо не ги поглежда и ги метне през прозореца в стаята си, няма време да ги брои, хич не ги прибираше. И те падаха на кревата, по земята, под прозореца. Влизаш в стаичката му и гледаш разхвърляни банкноти. Накрая една сестра му направи забележка и той реши да ги прибере. Намери една щайга, в която се слагаха плодове, събра банкнотите и ги набути вътре. Така ги прибра. Учителят много го обичаше, защото беше честен човек. Всички продукти, които влизаха в кухнята бяха повече продукти от ръцете му. След като бе направена обща кухня и започнаха да дежурят сестри за готвене и кухнята започна да работи, то продуктите ги отпуснаше брат Ради. След като направихме трапезария и столът работеше, пак всичко минаваше през ръцете на брат Ради. Ръцете му бяха напукани, огрубели от труд, от пек, дъжд и студ. Такива хора не се раждат често. На стотици години по един се ражда, за да ни покаже как човек трябва да се труди и работи за Бога.

Понякога брат Ради взимаше чувал и слизаше на пазаря на римската стена, за да закупи онова, което е необходимо за кухнята. Селяните го познаваха. Накупи каквото трябва, напълни чувала и после селянина с каруцата го

докара на Изгрева. Брат Ради го пита колко струва? Селянина казва колкото трябва, а брат Ради грабне една шепа банкноти от щайгата, занесе му и каже: „Вземи колкото ти трябва, а другите върни! Хвани си и за каруцата“. Селянинът кимне с глава, вземе каквото трябва и върне остатъка. Видяха нашите как пазарува брат Ради и запитаха Учителя: „Учителю, брат Ради купува от пазаря продукти на чували и заплаща с пари от щайгата. Не го ли мамят селяните?“ Учителят отговаря: „Защо питате мен, питайте брат Ради“. Питат го, а той ги поглежда учудено: „Аз от пари не разбирам. Но аз разбирам от стоката дето ми я продават. Питам колко струва и плащам. И селянинът разбира от стоката, но разбира и от труда и от мъката. Като му дам парите, аз го поглеждам в очите и по тях разбирам, че той не може да ме излъже. И да иска не може да ме излъже, защото той разбира от пари, а пък аз разбирам от очи. И така се разбираме. Досега нито един не ме е излъгал. Те всички знаят, че аз не разбирам от пари. Но те всички знаят, че аз разбирам от селския труд, защото сме от една и съща черга. Те си продават стоката, аз им помагам да я купя и така си помагаме взаимно.“

Брат Ради се казваше Ради Танчев и си замина на 12 май 1955 г.

79. ПОБОЙНИЦИТЕ И БРАТ РАДИ

Бяхме оградили Изгрева с ограда, беше бодлива тел, на места бяха тараби, но тя беше повече символична, показваща, че тук има ограда и че не трябва да се влиза. Обикновено на съборите, когато идваха от провинцията и града и се събираха около хиляда човека, тук се поставяше охрана от нас, младежите. Тогава се изпращаха от града подкупени разни лица да пречат на събора ни или да нападат сестрите, когато идват на Изгрева в гората.

Един ден дойдоха четирима души заедно с жените си, но бяха пийнали. Дошли, застанали зад оградата, хулят, псуват дъновистите и искат да влязат вътре. Аз застанах до вратата и им казах: „Тук няма да влизате! Говорите против нас, а искате да влизате.“ Те ме огледаха, видяха, че съм сам и ми крещят: „Кой те пита тебе!“ И налитат да влизат. А жените им вместо да ги вразумят крещат: „Набийте го!“ Аз им казвам: „Вървете си, тук няма да влизате, няма да ви пуснем!“ А те: „Че ти кой си?“ И изваждат джобни ножчета и искат да се бият с тях. Аз тогава бях много як, повдигах тежести гдето четирима човека не могат да вдигнат. А ръката ми е дълга и юмрукът ми е голям колкото детска глава. А съм и висок и по-висок от тях. Първият налита да се бие с мен, отворил ножче и иска да ме изтърбуши с него. Беше набит на ръст, но като го ударих с юмрука си, превъртя се и се търколи на земята. Кат видяха това жените писнаха, после насъскаха другите трима: „Какво гледате? Вижте му сметката!“ Онези тръгнаха към мен. Брат Ради в това време приближава и веднага влиза в бой. Той това и чака, нали е бил на времето борец и знае разни хватки. Но той повече се бори, хваща един и с хватка го прехвърля и онзи пада на земята, а аз удрям. Ама як бой. Аз знам как да се бия. Към края идва и Лазар Анев, изтръгва един прът от доматите и замахва с него да ги бие, а аз едвам му го взех, защото ще ги претрепи. А боят продължава. Накрая и четиримата са на земята, а жените им налитат и искат да се бият. Брат Ради хваща едната за косата, извива ѝ главата, че после хваща другата за косата, че хвана и третата, че и четвъртата. Накрая в едната ръка държи двете жени за косите и в другата ръка държи другите две жени за косите. Ама те вече не крещат, а вият от болка, защото той им извива главите. Най-накрая прехвърли косите от дясната си ръка и с лявата ръка хвана косите на четирите глави и така ги държи. А с дясната ръка вече се кани да ги бие по задниците. Казва на

едната: „Дай си задника да го ударя. Ако не го дадеш така вързани ще седите цял ден“. Онези скимтят, а той ги държи от яко по-яко. Накрая едната си подава задника: „На, удари го, щом ти се иска.“ Брат Ради ги завежда до вратника и онази, която му се издупи я удря по задника и я освобождава. Другите като виждат това как ще бъдат освободени, една след друга се натрътват. Показват си трътките и брат Ради ги налага по задника и ги освобождава. През това време мъжете са хванати и с извити ръце се изгонват през вратника. Те си заминаха. Ние отиваме да се мием на чешмата. Целият Изгрев е в тревога. Някои са наблюдавали боя. Излиза Учителя, идва и казва: „Нека видят и знаят как Белите братя могат да бият“. Всички се успокоихме след тези думи и се прибрахме. На следващият ден сестрите питаха брат Ради как се казвали хватките, които приложи на мъжете. Една сестра си ги записа. А преди известно време обеща да ми ги даде, да ги напишем имената им, когато говорим за брат Ради, но тази сестра си замина и сега ние не знаем имената на хватките на брат Ради. А в борбата всяка хватка си има име. Запитаха брат Ради от къде знае как да се справя с жени, а той отвръща: „Как да не зная? Силата на жената е в кутрула. Хващаш я за кутрула и ѝ извиваш главата.“ След това разбрахме, че кутрул се нарича онова място където се събират косите на жените и се правят на пдтки. А една сестра продължава да го разпитва: „Брат Ради, а къде е кутрула на мъжа?“ Той я поглежда сърдито и троснато отговаря: „За това ще питах мъжа си“. Ние се смеем, превиваме се и се захласваме от смях.

80. ГЕНЧО ЯДЕ ЧЕРЕШИ НА ТЪМНО

Бяхме студенти, но през ваканцията работехме, за да си изкарваме хляба и да си платим таксите в университета. Онези години бяха трудни и усилни години, нямаше стипендии както сега. Други бяха времената. Имаше един Генчо, добро момче, който ни снабдяваше нас, студентите с хляб от града. Когато се завръщахме от работа, той беше донесъл вече топъл хляб. Не се ядеше топлия хляб със сирене и масло както бихте си помислили. Нямаше такива неща при нас. Той се ядеше често пъти със сол, чубрика и лук. Гладни години бяха тогава. Една привечер Генчо минава на връщане за Изгрева през града до реката на ул. „Граф Игнатиев“. А там са наредени магазинчетата и се продават какви ли не щещ неща, но за такива, които имат пари в джоба. А Генчо има парички само за хляб. Вижда той, че на една сергия се продават череши, едри, черни, големи, лъскави, дори тумбести. Очите му се ококорват и по черешите остават. Запитва наш Генчо продавача: „Колко ги даваш тия череши?“ „30 стотинки за кило“, отвръща гордо продавача и си засуква мустаци. Генчо стои пред черешите и размишлява: „Ако купя черешите, няма да купя хляб и няма какво да ям. Но череши има сега, а утре черешите няма да ги има, а хляб има винаги. Ще купя череши, а няма да купя хляб и ще вечерям с череши.“ Дал си етотинките, взел си кило то череши и се прибрал в бараката. Било тъмно, запалил газената ламба и измил черешите, седнал на масата и си наточил зъбите, че череши ще се ядат този път. Все пак решил да види какво представляват отвътре тези тумбести, големи, лъскави, черни череши. Решил да ги отваря с нож. Реже ги по средата, отваря ги и вижда червена месеста череша, а вътре по един хубавичък бял червей от голям, по-голям и от красив, по-красив. Отваря втора, трета, пета, десета череша, всички са червиви. Ами сега. Проваля му се вечерята. Ако беше си взел хляб, щеше да го яде сега със сол. Ами сега череши с червеи ядат ли се? Не се ядат! Седи умислен доста време на масата, а пред него са черешите и червеите, които се разхождат

гордо, гордо в месестите череши. А стомахът го гложди. Стомахът му иска череши, а очите му не искат червиви череши. Тогава изведнъж решава следното: угасва лампата, сяда на стола на масата с ръцете си опитва черешите, съсредоточава се в себе си и решава да забрави какво са видяли очите му в тези череши. Седи на тъмно и изяжда една по една всички череши. Стомах му е доволен, не го гложди, а очите му не виждат какво яде, потупва се по коrema и си ляга. Ами какво ще стане с червеите в стомаха? Тази мисъл го гложди като червей и го плаши. Накрая става, запалва газената лампа и произнася молитвата „Отче наш“. Казва така: „Хляба нас насъщний дай го нам утре, защото на Теб принадлежи царството и силата, и славата завинаги. Амин.“ И си ляга спокоен, че е без грях.

Генчо беше художник. Той умееше не само да яде на тъмно череши, но умееше на светло да рисува. Някои от неговите картини висяха по стените на братските салони в страната.

Казваше се Генчо Алексиев.

81. ВАСКО ИСКРЕНОВ

Васко бе фотограф по професия. Живееше в Лом и идваше често в София на Изгрева. Той беше художник-фотограф. Пътува с нас по екскурзии беше и на Рила. Направи много снимки от Братския живот на Изгрева и на Рила. Беше разумен, кротък и способен брат. Жена му беше германка. Бяха решили да заминат в Германия. Той дойде при мене и му трябваха пари, за да си уреди някои свои работи. Аз му предложих да му закупа всички негативи. Платих му 30 000 лв., а това беше голяма сума за това време - 3-4 заплати. Той ми донесе негативите и аз ги запазих. По-късно няколко негатива се бяха повредили, но ние намерихме същите снимки, които той беше направил и от тях преснех на негативи и така ги възстанових. Като подгониха Братството и унищожиха беседите на Учителя търсиха и негативите на Васко. Аз им извадих повредените негативи, казах им, че са били на таван, че е била счупена керемидата на покрива, че са се намокрили и така са се повредили, след което съм ги изхвърлил. И до сега приятелите ме упрекват, че не съм съхранил негативите. Бъдете спокойни, всички негативи на Васко Искренов са запазени и съм ги предал на сигурно място. Предал съм списък на един млад брат, в който е отбелязано къде са негативите. Него ще търсите, а аз съм свободен.

Когато е бил в Лом Васко Искренов, появява му се на носа малка, червена пъпчица. Той я приел, че е обикновена, а тя била Червен вятър. Разговарял той пъпката, а тя инфекцията отишла към окото. Положението му става тежко. Вдига температура, бълува. Близките телеграфирали на Учителя: „Животът на Васко Искренов е в опасност.“ Същата вечер Васко почувствал силна електрическа вълна да преминава през него, освежава го, укрепява го и той сяда на леглото. Изведнъж от носа му протича кръв. Олеква му. Болестта му минава. Васко почувствал присъствието на Учителя.

По онези години „Червения вятър“ беше много опасна, като инфекциозна болест. Лекарите я лекуваха с мазане на различни багрила. Тогава нямаше още лекарства против инфекцията. И много болни от нея си заминаваха. Така Васко получи отговор на своята телеграма и оздравя.

82. НАЧО ПЕТРОВ

Той се запознава с Учителя около 1910 г. По това време той е в демократическата партия на Александър Малинов. Когато демократите взимат властта, той е назначен за министър на вътрешните работи. Преди това е бил помощник кмет на София. Така че той преминава през политическия живот, свързва се с Учителя и беше един от енергичните стари приятели, които движеха организацията на Изгрева и на Братството. Той беше предан, енергичен и когато трябваше да се уреждат някакви проблеми свързани със софийската община, той отиваше и веднага ги разрешаваше.

Най-интересното бе, че Учителят нареди на негово име да се запише цялата поляна, която се закупи с братски пари и върху, която се играеше Паневритмията. Така юридически той бе собственик на поляната. Но както се практикуваше тогава той бе написал писмо „контьр летьр“, което бе заверено и в него той удостоверяваше, че имотът, който е записан на негово име е купен с братски пари. През 1947 г. когато излезе закона за едрата градска собственост, според който всеки имаше право да притежава само един имот, тогава Начо Петров се откажа от къщата си и записа на свое име цялата поляна, понеже имаше нотариален акт на свое име. Така той спаси поляната и на нея се играеше Паневритмията от 1947 г. до 1957 г., когато бе скалъпен процес срещу Братството и салона на Изгрева и поляната бяха заключени за нас. Трябва да споменем, че според съветите на адвокатите другите две стенографки, които имаха нотариални актове за една част от салона, то те записаха на свое име апартамента си и къщата си и оставиха своята част от салона да се иззме от държавата чрез този закон. Това бяха Паша Теодорова и майката на Савка Керемидчиева - Тереза Керемидчиева. Единствена Елена Андреева третата стенографка, понеже нямаше друг имот записа 1/3 част на свое име от общият имот, който притежаваха трите стенографки, така от 1947 г. до 1957 г. ние плащахме по 3000 лв. годишен наем на общината за това, че ползвахме две трети от салона, който според съветите на адвокатите Паша и Тереза се отказаха от своя дял от салона и по този начин си запазиха домовете. Това го споменаваме, за да се види какъв човек беше Начо Петров. Честен, почтен и безкомпромисен.

Той ходеше с една къса прическа, винаги спретнат официално облечен и представителен. След заминаването на Учителя той беше започнал да чете с бавен проповеднически тон части от беседите, обясняваше какво иска да каже Учителят и винаги завършваше с това, че ако не бъдат изпълнени думите на Учителя, то учениците ги очаква преследване, страдание, Братството ще се разтури и че всички ще отговарят. Това го поднасяше с такъв тон, че не всички издържаха. Понякога го напускаха и изведнъж той се виждаше сам и около него няма никой. Тогава побесняваше и гласно заплашваше, че всичко тук на Изгрева ще се разпръсне и няма помен да има. Това още повече дразнеше останалите. Постепенно вече никой не го почиташе, а той се дразнеше, сърдеше се и заплашваше. Той беше над 75 години, а ние бяхме по-млади и никой не можеше вече да търпи неговите своеволия. Тогава една сестра Сийка Динова отива при него и му вдига такъв скандал за неговото поведение, че той направо замръзва. А Сийка Динова е една такава слабичка, кротичка, на никого дума не казва, ходи като мравка по Изгрева и изведнъж тази мравка се изправя пред Начо Петров и излива върху него всичко онова, което е събирала в себе си. Учителят в една беседа бе казал: „Пазете се от гнева на кротките!“ И точно тук това се сбъдва. Гневът на мравката бива унищожителен спрямо Начо Петров. В същия този момент той получава припадък и след то-

ва загубва съзнание. Закаран в болницата той почива без да дойде в съзнание.

Та пазете се от гнева на кротките.

Начо Петров имаше голям архив за Учителя и за Братството. Той събираше и правеше изрезки от онези вестници, които клеветяха Учителя и Учението. Той ги събираше, подреждаше ги и изпращаше гневни отговори на писачите на тези лъжи.

Когато Учителят е бил в Мърчаево и когато Го запитват кого да поставят за посредник между новата комунистическа власт и Братството, то Учителят казва две имена: Начо Петров и Митко Грива. Но Митко Грива се отказва по свои съображения. А пък останалите сметнаха, че точно Начо Петров не е подходящ в случая, защото е бил бивш политик, а сега е много остър и безкомпромисен. Но Начо Петров знаеше за това решение на Учителя и затова смяташе, че той е онзи, който може да оправи Братството след заминаването на Учителя. А как го оправи то аз ви разказах и вие вече знаете какво означава „гнева на кротките“.

Тука прилагам едно негово писмо написано собственоръчно от Начо Петров до Братския съвет във връзка с един друг брат, който също смяташе, че той е онзи, който е поставен от Учителя да управлява Братството. Това е Симеон Симеонов и тук Начо Петров се противопоставя на едно изказване на Симеон за Учителя, който постави в смут Братството и щеше да му нанесе вреда.

А да знаете как разпалено, стигащо до ярост Начо Петров размахваше ръце и защитаваше Учителя и Делото Му. Като че ли вулкан излизаше от него и все не му достигаше време да изкаже това, което имаше да каже за Учителя и Делото Му.

Брат Начо Петров мир и светлина на душата ти и друг път се пази от „гнева на кротките“.

Едно мнение на брат Начо Петров до Братския съвет

До Братския съвет на Общество Бяло братство. Тук

Прочетено пред братския съвет на 16.X. 1951 г. Не е принципално!

Към дело. 16.X. 1951 г. (Резолюция)

Едно мнение на Начо Петров

ул. „Дъбова гора“ N 3

Братя,

Когато се завърна Симеон Симеонов от лагера аз отидох у дома му и му говорих какво трябва да направи след като се е върнал. Той има смелостта, да ми каже, че в последната сряда, в която Учителя говори, му казал: „Симеоне, аз фалирах, оставам ги на Тебе да ги оправиш!“... Още тогава аз му казах, да не говори така, защото аз бях на тази беседа и такова нещо не чух. Още тогава го казах на Тодор Стоименов. Казах го и на подполковник Божков още същия ден и на другарката Божкова, която води бележки и тя ми отговори: „Такова нещо не е казал Учителят.“

От тоя ден със Симеон аз не съм говорил по духовни работи, щом той има такова разбиране, че Учителят може да фалира, та такива пращинки като мен и него ще управляват света. Ето защо изказвам мнение Братския съвет да нареди за четенето в 10 часа в неделя да се редуват и други братя и сестри да четат, а не само Симеон. За да не се създава както в мен, така и в други, че Симеон не иска други да четат Словото на Учителя пред външния свет, които идват от града.

Това мое мнение го одобриха всички ония ръководители, които са ходи-

ли на Търновските събори и на практика са видели, какви трябва да бъдат братските отношения...

Един ден Симеон ще ми благодари, за това мнение, което е за негово добро, колкото сега да му се вижда, че засяга неговото честолюбие.

Ползвам се от случая да поздравя Братския съвет, който ме покани за гост на годишния им отчет пред ръководителите.

С Братски Поздрав /подпис/

Н. Петров

1.X. 1951 г.

София /"Расте, но не старее"/

83. ОЛГА СЛАВЧЕВА

Олга Славчева бе поетеса. По онова време като виден публицист, поет и писател се подвизаваше Стоян Михайловски. А Олга Славчева се вредила при него да взима уроци, за да ѝ открие тайната на стихотворението и стихоплетството. А сега интересно е да отбележим, че този който я посъветвал да отиде при Стоян Михайловски е бил лично Учителят. Олга като прилежна ученичка посещава редовно домът на Михайловски в уречените дни и часове. Но веднъж се случило така, че когато била на урок при него дошъл един ненадеен посетител.

Нямало как, Олга останала в стаята, за да не пречи на разговора и засанала зад една от завесите. Тогава е било прието, че когато стаята е голяма между нея и хола да се прегради със завеса, дълга кадифена завеса. През това време ненадейния посетител започнал да говори срещу Учителя Петър Дънов. От разговора се разбрало, че бил изпратен от Светия синод като му носел известна сума, за да му се заплати да говори и пише против Учителя във вестника. Олга чула и разбрала, че онзи е оставил голяма сума пари на масата на Михайловски и е заплатил, за да може да говори и пише срещу Учителя. И в следващите броеве на един от софийските вестници започнали да излизат гневни статии от талантливото му перо срещу Учителя. Като прочела Олга един такъв вестник, с вестника под ръка отива при Учителя и Му разказва всичко от край до края. Учителят се усмихнал и казал: „Няма нищо скрито и покрито на този свят и то когато Истината го управлява.“

Ето защо така се е случило, че съвсем случайно Олга отива да взима уроци при Стоян Михайловски и съвсем случайно зад завесата става свидетел на тази случка. Трябвало е един да засвидетелства след време за Истината.

Олга Славчева след време взима уроци и участва в кръжок, който се ръководи от Иван Вазов, който в онези години е в почетна възраст, но съдейства на младите поети. Според думите на Олга Славчева Иван Вазов имал положително отношение към Учителя.

Нашата добра сестра Олга Славчева си замина на 2 януари 1967 г. в 4 ч. сутринта. Тя пееше 53 Псалом.

84. ВЗИМАНЕ-ДАВАНЕ

Като взела няколко урока по стихоплетство при писателя Стоян Михайловски от дума на дума Олга Славчева разбрала, че те търсят домашна помощница, която на времето се наричаше с една хубава българска дума - слугиня. В София тогава имаше специален пазар, където младите селянки от Со-

фийските села идваха в града придружавани от майките си или бащите си, а пък градските госпожи ги избираха за слугини. Ама така както се избираше на времето, за да се купи някой кон на пазаря. Оглеждаха го от всички страни. Така селяните си цанеха дъщерите и те ставаха градски слугини. И в този дом също се търси слугиня, но не искат селско момиче, което е просто и неучко, а някоя образована, да разбира от всякакви думи и да изпълнява всякакви заповеди на господарката на дома, дори когато са само помислени от нея, без да се изказани. Като научава Олга Славчева това нещо, решава да се предложи като слугиня при тях. Госпожата се съгласила, но Стоян Михайловски решил да я разпита. От къде идва, какво учи, с кого дружи, с кого се среща. И Олга след като изрежда всичко, накрая казва, че е от обществото на Петър Дънов. Писателят така силно се изненадва и изпъжда Олга с думите: „Аз не искам да имам взимане-даване с хората на Дънов!“ Олга отива и споделя с Учителя това нещо. „Е, както той не иска да има взимане-даване с нас, така и ние не искаме да имаме взимане-даване с него.“ Сега проследете как се разви съдбата на писателя. Тя е много интересна за всички. Той е син на Никола Стоянов Михайловски (1818-1892) - обществен и държавен деец, който е рожден брат на владиката Иларион Макариополски (1812-1875) от времето на борбите за Църковна независимост. Стоян Михайловски (1856-1927) беше писател, трибун, журналист с огнено перо. Обаче след този случай изведнъж всички го забравят и завесата на забравата пада върху него.

Умира сам, изоставен от всички. Тогава се питаха: Защо това се случи? Ние знаехме причината. И днес я разказваме, за да се знае и помни.

85. ЗАЩИТАТА

Олга Славчева не се отказала и решила да си намери учител като начинаеща поетеса. Отишла при Иван Вазов, който е имал кръжок от няколко начинаещи млади поети. Когато се запознава с тях, той отново запитва от къде идва и в каква среда се движи. Олга решила да не крие и да си каже истината: „Аз съм от обществото на Учителя Петър Дънов“. Иван Вазов я огледал, усмихнал се и казал: „Попаднала си там, където трябва. Между добри хора си попаднала“. Отива Олга при Учителя и разказва как Иван Вазов е защитил Учителя. Той казва: „Когато дойде време и ние ще го защитим!“ След 9.IX. 1944 г., когато комунистите дойдоха на власт имаше едно политическо течение, което обвини Иван Вазов, че е буржоазен поет и искаха да го изхвърлят от българската литература. Но се намериха други, които го защитиха и го обявиха за народен поет. И днес той е още такъв. И утре ще бъде такъв. Учителят удържа на обещанието Си и Иван Вазов бе защитен точно навреме!

86. ИСПАНСКАТА БОЛЕСТ

В края на Европейската война през 1918 г. избухна испанската болест. Особено протече тежко през есента, когато България загуби войната и пробивът на Добро Поле бе направен в края на лятото на 14. септември 1918 г. По бойните полета загинаха много войници, хиляди останаха сакасти и инвалиди. Онези, които останаха живи бяха пометени от испанската болест. Това беше един съвременен днешен грип, който протече тогава много остро и драматично. Хората бяха изтощени от войната, гладни, боси. Смъртността беше много голяма сред децата и старците. Поголовна сеч. Онези, които бяха се промъкнали невредими през войната испанската болест ги докопа, свлече ги и ги погребя.

Есента на 1918 г. Олга Славчева се разболява от испанска болест. Болестта я тръшва на легло и един неин роднина решил да я закара в родния й град Цариброд, за да умре там и да я погребат. Пътували с влак и едвам я закарал у тях. Камбаната в града често биела на умряло. Много нейни дружки са били погребани. Нейното състояние толкова се вложило, че вече й приготвили дрехите за умираща. Лекували са я с разни церове, но никаква полза. Тя помолва сестра си да напише писмо на Учителя, че е на смъртно легло. Писмото е изпратено, а тя започнала да повръща червена кръв от възпаления бял дроб и се проснала на земята. По едно време както била сама в стаята изведнъж усеща, че някаква светла вълна влиза в стаята, минава през нея, влиза в нея и й дава прилив на живот. Казва си: „Умирам, но за Тебе Господи още не съм живяла. Искам за Теб да живея и на Теб да служа“. След това тя паднала на пода без да има възможност да се движи. Близките ѝ я намират на земята и я вдигат на леглото. Тя е в едно състояние предизвикано от онази необичайна вълна от светлина и сила, която влязла в стаята. Изпитвала безкрайно блаженство. Майка ѝ и сестра ѝ са поискали да я облекат в прегривките дрехи за умираща, но тя казала: „Аз няма да умра. Аз ще живея!“

Него ден тя има видение. Вижда себе си като малко момиченце с усмихнато лице, което се моле на Гергьовска люлка. Тогава българите на Гергьовден завързваха големи люлки под вековните дървета, момите се люлеят на тях, а момците ги бутат. Това е поличба за здраве и дълголетие. Сега това момиченце слиза от Гергьовската люлка и заедно с люлката се приближава към Олга и се слива с нея. Магическата операция е извършена. Тя сяда на леглото, изпива една чаша мляко и заспива. На следващия ден пощата донася писмо. Тя го отваря и вижда, че това е писмо от Учителя.

„Любезна Олга Славчева,

Употребявайте, т. е. пийте гореща вода, за ядене топли, варени картофи. Сутрин и вечер по една лъжица вземайте центрофужен мед. Ако ви е възможно, взимайте по една или две чаши мляко прясно, кравешко. Пазете диетата и всичко ще мине благополучно.

Носете в душата си живата вяра, която въздига и възкресява. Болестите, това са почиствания на Природата. Всяка болест донася нещо ново в живота.

Бъди бодра и весела Духом. Душата е по-силна и от смъртта, а вярата твори чудеса. Там гдето Духът действа всичко се урежда. Лекар в света е само Господ и природата е Негова сестра милосерна, а земните лекари са нейни помощници там гдето те добре разбират нейния език.

Моят привет и поздрав вам и на сестра ви.

София, 30 ноември 1918 г.

Подпис: Дънов

/Свещеният подпис/

Олга Славчева чете писмото, плаче и знае кому дължи спасението си. А тя е едва на 24 години. Постепенно се възстановява, завръща се в София и пристига на Изгрева. Среща се с Учителя, целува Му ръка, а Той я поглежда и ѝ казва: „Добре дошла!“

Тя се върна на Изгрева и след това през време на цялата Школа изпълни обещанието, което бе дала: „Да живее за Господа и да служи на Господа“.

87. РАНИЦАТА

След разгрома на България през Европейската война и с нейната капитулация чрез Ньойския договор, тя загуби Цариброд и Босилеград, които са територии с българско население. Те останаха в Югославия.

Олга Славчева е родена в Цариброд. Нейното семейство и роднините са останали в Югославия. През 1921 г. майка ѝ се разболява и тя прави постъпки, получава открит лист за посещение в Цариброд. На тръгване отива при Учителя и Му съобщава, че ще посети Цариброд за една седмица около Великденските празници. „Учителю, Вие говорите в беседите Си, че в Новата Култура, която иде, волът доброволно ще иде при господаря си да го впрегне в колата, също и да иде на нивата и там отново да го впрегнат в ралото, за да изоре нивата. Ето аз сега сама идвам при Вас и моля да ми кажете какво мога да направя за моите братя българи отатък границата.“ Учителят без да говори, слага на масата една раница, напълва я с томчета беседи, посочва с пръст да я сложи на гръбът си и прави жест, че може да тръгва. И Олга с раница на гръб се качва на влака. Слиза на Царибродската гара. Жена на митницата я преглежда в една стая. Забранено е лист българска литература да се пренася в Цариброд. Сърбите се стремят да асимилират това население. Олга Славчева я претърсват именно за това. Служителката изглежда раницата, поглежда я и казва: „Иди код матер!“ А това е сръбска псувня и означава: „Иди на майната си!“ И я изгонва. Олга взима раницата и я занася у дома. Там я посрещат българите ожаднели за българско четмо и писмо. Раницата на Учителя преминава през границата. Така Словото на Учителя ще премине по същия начин по целия свят.

88. СТИХОВЕ ОТ ОЛГА СЛАВЧЕВА

Писмо от Олга Славчева до Борис Николов

„Любезний брат Борисе,

Ден не минава да мислим за тебе. Ти си нашето страдание, а ти си и нашата радост и наша Надежда.

Въпреки всичко, ние те виждаме смело изправил глава над противоречията и светиш на тях, които нямат нашето упование.

На 26.II.t. г. завърших близо 40-годишния си труд по моята книга. Като пчеличка съм събирала факти, внушения, вдъхновения и когато реших най-после да ги включа в по-раншните ми опити, изпитах небивало напрежение, мъка, даже и непроницаем мрак. Десет пъти най-малко досега съм правила основна преработка, но все рисуваното конче с креда по стената ме окуражаваше... И Този, Който даде основната идея настоява: Работи! Напред върви!

Много ми послужиха твоите „Астрономически Вечери“, Джейнс, Д. Спенсер, Харгрив, Беляев, Воронцов и др., но разбира се Учителят най-много в своите Беседи, където в четириизмерния свят, казаното от Него се сумира, координира и дава ясна представа за един друг, реален свят, който все пак си съществува, макар и ние да не можем съвсем ясно да си го представим, но го усещаме, макар и да не можем никому да го докажем.

На 26.II.t. т. аз рекох: „Конец! На житие ново аз турих венец!“

Понякога нямаше никаква светлина и аз напредвах пипнешком, в пълна неизвестност, докато внезапна пролука - пъден проблясък и далече очертан път!

Рекох да ти съобщя тази радост, която изпитах през тези 52 дена, когато кашлейки люто от грип, зъзнейки от студ в моя „дворец“ летях из пътищата на нашата земна съседка.

Желая ти здраве и БЛИЗКО СВИЖДАНЕ!

Изпращам ти няколко стихотворения, някои от които вече съм изпратила за 22 март на нашите приятели из провинцията.

12.II. 1961 г.

С привет: Олга Славчева

Бележка от брат Борис: Това писмо и стиховете от Олга Славчева бяха ми изпратени на 12.XII. 1961 г. - 18 дни преди да излезна от Софийския затвор. Онзи, който пише на затворник заслужава след като излезне затворника на свобода да отблагодари. Затова помествам това писмо. Олга имаше мечта да напише един роман за отиване на луната. А това бяха години, когато изобщо не се допускаше, че човек ще стъпи на луната, което се случи през 1969 г. Романът на Олга е написан след дълги проучвания върху всички научни астрономически постижения, както и съвети, които тя бе получила от Учителя. Това беше труд на целия ѝ живот. В поетическото изкуство тя е ученичка на Иван Вазов. Тя бе много енергична, работлива, весела, подвижна, винаги тичаше. На екскурзиите тя бе на първо място. Не знаех откъде тя получи идеята, но тя е единствената, която описа подред и по дати всички екскурзии на Учителя с Братството по време на цялата Школа. Описа ги така както можеше да ги опише една поетеса с вдъхновение и с поетичен талант. След време те ще трябва да бъдат издадени като се включат към тях и снимки от братския ни живот по време на летуванията ни с Учителя по планините.

СВЕТЛИЯТ КАПИТАН

1. Христос намери парахода
Разбит наблизо до брега,
поправи го, и днес го води
пристига, ето го сега.

2. И пътниците що намери
пострадали ги излечи
отново ги изпълни с Вяра
и раните им заличи.

3. Не виждате ли го, че иде
на борда светлия капитан
станете всички да го видим
как слиза вече на пристан.

4. Повервахте ли че спасява
повервахте ли, че е Той.
Кой раните ви изцелява
и радост дава и покой.

5. А всички тези що довежда
непобедими от сега.
В сърца им радост и надежда
Възлизат вече на брега.

6. И ангели с Него слизат
Служители на Любовта
И на земята вече от близо
подарък носят радостта.

ДВАДЕСЕТИ ВЕК

Велик двадесети век
В него буди се човек
приспан от хиляди години
приспан така, че да погине.

Но мъртвия незван се вдига
троши разпятие и вериги
И никоя световна сила
Не би го вече умъртвила.
Че той възкръсва вече нов
За Правда, Истина, Любов.

Бе време туй бе за един-
За човеческия син.

Но днес милиони вече стават
Съдбата си сами решават
Насилието не ще ги спре
Готов е всеки да умре
За истината скъпоценна
Сама в душата му родена
Отново се коват вериги
И трупат се огромни диги
Да пречи на свободата
Коя напират на земята.
Веригите ще разпилее
Ще вземе всичко в ръце
С Любов в своите ръце.

И да посреща и самин
Ще видиш човеческия син,
Но той сега е милионен
Заблуди смъкнали от трона
На тяхно място Тя седи -

Любов в човешките гърди.
С оръжие ново на света
и води радостта.

12.XII.1961 г.

СТАНЕТЕ ВСИЧКИ

1. Сърцето радостно трепери
че Той пристига на света
не може място да намери
че иде вече Любовта.

2. Изтихо радва се блажено
че отишла си е скръбта
и безвъзвратно победена
завинаги - дори смъртта.

3. Но пък небето мълчаливо
не среща тази блага реч
но цяло се разтърси живо
гласа Му чу се надалеч.

4. С вихри, бури и стихии
зарадвано от все сърце.
Реве, свисти и грозно вие
гърмоти, плеска с ръце.

5. Дочу морето и изправи
си титаническа снага
от радост хората издави,
които срещна на брега.

6. Земята щом го чу, задруска
се в танец луд и в хорце
гърди й пламъци изпускат,
Държи светкавици в ръце.

7. Креши и вика: иде, иде
Божествения Син в света.
Станете всички да го видим
И да посрещнем Любовта.

89. СЛОВО ЗА ОЛГА СЛАВЧЕВА

Братя и сестри,
Нашата обичана Олга Славчева премина от малкия живот, в големия живот. Дъждовната капка се върна в океана, от който е излязла. Трябва ли да скърби тя за това?

Човешкият живот тук на земята може да се уподоби на ябълкова семка посята в почвата. Тя израства, развива се, става голямо дърво. Слънцето я грее, дъждовете я поливат, вятъра разклаща клонките ѝ. Тя се разцъфтява и уханието на цвета ѝ изпълня въздуха. Пчелите я посещават и птички пеят в клоните ѝ.

Тя завързва плод и плодът ѝ узрява. В плодът намираме пак малката семка. Цялото дърво, всичкият негов живот, слънчевите дни, всичко е събрано пак в малката семка. И когато дойде времето и, - защото в живота има закон за циклите - когато дойде времето ѝ, малката семка пак ще бъде посята в почвата, и ще ѝ се дадат условия, и ще израсне, и дървото пак ще се яви във всичката своя красота и сила.

Такава е Милостта Божия към нас. - Живота е непреривен, вечен.

Ако едно пясъчно зрънце не се губи, колко повече човешката душа. Когато човек премине от малкия живот - индивидуалния, към големия живот -

Всемирния, как ще го намерите в онзи необятен свят?

Как ще влезете във връзка с него?

Само Любовта може да ви постави във връзка с него.

Само Любовта е, която може да ви заведе при него.

Защото Любовта устройва пътищата на душите, тя направлява стъпките им, тя подготвя условията им, тя урежда срещите им в малкия и в големия живот.

Да, съществува едно Велико Братство на Любовта, едно Всемирно Братство на Любовта в този и в онзи свят - Братството на душите, които любят Бога.

Псалмопевецът го нарича „Домът Господен“.

Христос го нарича „Домът на Отца моего“.

Сега ние пожелаваме на нашата обична сестра Олга Славчева, Светъл път към Дома Господен. Там ще я посрещнат онези, които я обичат, и които тя обича. И радостта им ще бъде голяма. Сега ние тука скръб имаме, но се утешаваме с думите на пророка: „И загубените души ще се намерят отново“.

София, 4 януари 1967 г.

Борис Николов

90. ПАША ТЕОДОРОВА

Кредитът

Имахме между младите сестри Дафинка Доганова - стройна и красива. Тя беше болна и вече лежеше на легло. Сестрите се грижеха за нея. Не допускаха и мисъл, че тя може да си замине. Как така ще си замине, нали живее тук на Изгрева, а Учителят е до нас и Той няма да позволи току така Дафинка да си замине.

Върви един път Паша Теодорова по поляната и усеща, че съзнанието ѝ се раздвоява: едното остава на земята, а другото се издига високо като балон в небето, в другия свят, и тя вижда картина. Дванадесет души старци стоят пред една маса и разглеждат документ. А той е разделен на графи, числа и сборове. Разглеждат внимателно документа и всеки за себе си прави изчисление и туря свое заключение. Паша чува: „Подписа се смъртната присъда на Дафинка“. Старците обсъждат въпроса: кредитът, който би могъл да ѝ се отпусне, ще го оправдае ли тя? Намират, че няма да го оправдае. Постепенно онова полусъзнание, което е било горе на небето слиза на земята, слива се заедно с другото и отново влиза в Паша като едно цяло. Тогава Паша разбира какво я очаква Дафинка и тя я жива оплака. След два месеца Дафинка си заминава.

91. ТИ ДОСТОЙНА ЛИ СИ ДА СЕ ПРЕЧИСТИШ?

Сестра Паша Теодорова пости и иска да се пречисти срещу Великден. Пита Учителя: „Какво ще ми кажете за причастието?“ Учителят мълчи. Паша пак пита. Най-после Учителят я запитва: „Ти искаш ли да се причастиш?“ „Учителю, аз постя, аз искам“. „Добре, тогава иди в църквата!“

Но като отива в църквата тя вижда, че тук е онзи поп, който беше голям враг на Братството. Паша беше го виждала, знаеше за него, но попа не познава Паша и не знае, че тя принадлежи към Братството. Попът миросва пасомите и Паша е в общата редица, която се приближава до него. Когато стига до него попят се изправя и с висок глас възгласява: „Ти достойна ли си да се пречистиш?“ Паша изтръпва. Какво да каже. Мълчи. Попът пак възгласява: „Ти достойна ли си да се пречистиш?“ Паша не знае какво да каже и отново

мълчи. Попът чак тогава я миросва и прави един жест, с който иска да каже, „Ти не си достойна, ама от мен нека да мине“. Паша разбира жеста. Когато се връща при Учителя разправя му за случилото се. „Учителю, никога вече няма да ида да се пречистявам“. Учителят мълчи. Следващата беседа, която изнася пред учениците носи името: „Чистотата“. Тогава разбрахме какво означава вътрешната чистота у човека. А Паша седеше и стенографираше тази беседа. Малко преди да си заминее Учителят казва на Паша: „Знаеш ли, ти най-малко грижи си ми създавала.“ Паша мълчи и тогава разбира какво значи чистота и характер у човека. Да бъдеш ученик и да създаваш у себе си неръководен храм, в когото да обитава Словото на Учителя. Ето това е характер, такъв човек бе Паша.

92. МЪГЛАТА

В първите години Учителят бе дал задача на учениците всеки сам да се качи на Витоша. Този опит бе направен от мнозина. След това задачата бе: първо трябваше да се качат денем, а след известно време да се изкачва Черни връх и то да стане нощем. През цялото време ученикът трябва да държи връзка с Бога и да не си отклонява вниманието със странични неща. Мнозина направиха този опит и се получиха най-невероятни случки за описание. Едно от условията беше, всеки който тръгне да прави този опит трябваше да се обади на Учителя. Но имаше и своенравни братя и сестри, които самоволно решиха, че тази задача е много елементарна и че могат да се справят сами без помощта на Учителя. На тези им се случиха най-неочаквани преमेждия и някои пострадаха.

Стенографката Паша Теодорова и тя решава да направи този опит както и останалите. Отива при Учителя и Му съобщава, че иска да отиде на екскурзия на Витоша сама, за да може да размишлява, да съзерцава сред природата и едновременно да направи задачата, която Той е дал, да се отиде на Черни връх. Получила одобрението на Учителя, тръгнала пеша и полека, полека се изкачвала по пътеките на Витоша. По средата на пътя паднала мъгла и изгубила пътя. Лутала се насам, натам и накрая се объркала. Идва й на ум, че трябва да търси помощ. Спира се, прави молитва и търси мислено помощта на Учителя. По едно време вижда пред нея застанал Учителят. Тя пристъпва към Него, целува Му ръка, а Той й казал: „Хайде сега двамата да намериме пътя“. Извел я на пътя, посочил й посоката, която трябва да следва и тя тръгнала с Него. Вървели що вървели заедно и Учителят изведнъж изчезнал. Тогава по пътеката полека-полека тя слезнала обратно от планината и след няколко часа пристигнала на Изгрева. Отива при Него и Му благодари за помощта. Той се усмихнал: „Когато се намирате в затруднение търсете Ме в небесата небесни с молитва, където Моят Дух обитава“. Така Паша прави своят опит. Тя не би могла да стигне върха, дори и да е било слънчево времето, тя не беше подготвена за такива преходи. Не случайно по средата на пътя небето й слага преграда като довежда мъглата, за да може да я спре, за да не върви по-нагоре. Мъглата я спира, тя прави връзка с Учителя и получава помощта. Опитът на Паша излезна несполучлив, но примера с Учителя е превъзходен и превъзхожда опитностите на другите във връзка с изкачването на учениците на Черни връх.

93. САВКА КЕРЕМИДЧИЕВА. ИЗПИТИТЕ НА УЧЕНИКА

Една година стенографката Савка е поканена на гости от Братството в гр. Айтос и тя на един от техните събори ги посещава. Връща се от там възхитена от Айтоските братя и сестри и ги хвали пред Учителя. Учителят я изслушва и накрая казва: „Рекох, ами опитани ли са те? Минали ли са изпитите, изпитани ли са? Не говорете неща, които не познавате!“ Савка стенографира думите Му, разчете ги и ни ги предаде. А пък ние ги проверихме. Видяхме кой как държеше своя изпит. Е, това е най-важното: Изпитът!

94. ЛАТВИЙСКОТО БРАТСТВО

През 1939 г. от Латвия дойдоха много гости на Братството. Пампоров бе направил връзката с тях, бяха разменени писма и те дойдоха по покана на Савка. Много от тях знаеха немски и понеже Савка знаеше езика, тъй като майка ѝ беше германка, то след като дойдоха на Изгрева, те се прилепиха към Савка и майка ѝ. Но тъй фанатично, че не поглеждаха други братя и сестри и не поддържаха връзка с тях. Може би това бе внушение на самата Савка и на майка ѝ. Те гледаха на тях като на свещенни особи и с голямо уважение. Веднъж една сестра им каза: „По някой път като ви гледам, виждам, че Вие идвате от далеч. Изразходвате време, пари, средства. И като дохождате тук определете се само за едно място. Не държа и не претендирам да се обърнете към мене. Знаете ли какви прекрасни братя и сестри ние имаме? Хубаво би било и с тях да разговаряте, да се обогатявате с техните опитности. Учителят призовава всекиго на неговия път по особен начин. За всекиго е различен този път. Какви богати и хубави опитности имат приятелите тук. Добре е да подържате връзка с тях и да се опознавате.“

Сестрата бе намерила преводач, специално го доведе на Изгрева, за да преведат думите точно. Преводачът бе професионалист и думите бяха предадени както трябва. Латвийците ги чуха, разбраха мисълта вложена в тях, но си продължиха по същия път.

Фанатизмът и невежеството вървят ръка за ръка.

95. СТЕНОГРАФКАТА САВКА КЕРЕМИДЧИЕВА И СЪЩЕСТВЕНИТЕ НЕЩА ОТ ЖИВОТА НА УЧИТЕЛЯ

Прекарахме двадесет и две години с Учителя на Изгрева. Но ние знаехме много малко неща за Него от личния Му живот. Възрастните приятели, които заварихме и които Го съпътстваха от началото на века в разстояние на двадесет и две години докато се отвори Школата, понякога ни разказваха откъслечни епизоди от Неговия личен живот. Разказваха това, което бяха видели и това бяха техните опитности. Някои разказваха и за рода на Учителя, а някои бяха заварили баща Му дядо поп Константин Дъновски и имаха интересни разговори с него. Но никой не седна да запише тези неща. Защо стана така не знаем. Учителят не обичаше да говори за личния си живот и за рода си. Бащата на Учителя е била дъщеря на Йордан хаджи Атанасов.

Бил е богат търговец в турско време с българско съзнание и е изпращал на свои разноски деца от народа да се учат в Цариград, а после ги е правил учители и свещеници по българските села. Така е постъпил и с Константин Дъновски, рождения баща на Учителя. Първо го е направил учител в собственото си село, после го е направил свещеник и накрая го е направил зет, като го е оженил за дъщеря си Добра. Майката на Учителя се е наричала Добра. Учителят рядко е говорил за майка си и то само в тесен кръг от приятели. Аз само веднъж Го чух да казва и с особено чувство да произнася името Добра.

А един път както се бяхме събрали около Него, обърна се към Савка Керемидчиева и каза: „Добра, направи това!“ Сестрите като чуха това веднага Го поправиха: „Учителю, това е Савка, а не Добра.“ А Той се усмихна лекичко и каза: „Рекох, това е Добра!“ Ние се спогледахме и замълчахме. Някои от нас имаха знанията, а други имаха опитности как стават тези неща. Вероятно Учителят бе допуснал в някои моменти или в един отрязък от време заминалата Му майка да влезе в тялото на Савка, за да може същата тази Добра да се възползва вече за своето духовно усъвършенстване от близостта на Савка, която бе единствено допускана толкова близко до Учителя. А в тялото на нисния рожден син Петър беше вече Божествения Дух и Христовия Дух. Това бе Мировият Учител, който бе пред нас. Ето, това е една случка и се отнася към големите мистерии на Всемировия Учител.

Когато издадохме книгата „УЧИТЕЛЯТ“ бяхме критикувани от възрастните приятели и особено от Тодор Стоименов, че много малко сме дали за личността на Учителя. Но ние целенасочено не дадохме този материал, понеже не искахме да подчертаваме личността, а да обрисоваме духовният Му образ. Имаше поводи за това. Спомням си какво отговори веднъж Учителят на един журналист, който Го запитал: „Господин Дънов, кажете нещо за себе си!“ Учителят строго му отговори: „Това не е съществено!“ Ние се придържахме към това мнение на Учителя. Но за да ви успокоя ще кажа, че това което ние не направихме, бяха го направили другите. А това бяха учени, професори от Университета, които бяха написали биографията на бащата на Учителя - дядо поп Константин Дъновски, така и също за всичките онези личности около Него. А нашата работа беше друга. Но ние пазим материалите им.

Една вечер ние разговаряхме пред Учителя като обсъждахме или критикувахме този или онзи. Как може да се критикува пред Учителя ли, когато Той изрично е казвал: „Не се критикувайте! Не изнасяйте погрешките си един пред други, защото те ще ви спънат. Като изнасяш една погрешка на другия, това означава че ти го чистиш отвътре и има опасност, това което изчистиш от него да влезне в тебе и ти да повториш същата грешка. Онзи, който иска да чисти погрешките на другите, трябва да има сила и мощ.“ Да, но ние това не го спазвахме. Тази вечер ние разговаряхме, а Учителят стоеше пред нас и не взе отношение към целият ни разговор. Мълчеше през цялото време. А това много рядко се случваше. Защо се случи ли? Защото това за Него бяха не-съществени разговори и несъществени неща. Същественото за ученика е изучаването на Словото на Учителя и неговото приложение.

96. АРХИВЪТ НА САВКА КЕРЕМИДЧИЕВА

Майката на Савка беше германка. Казваше се Тереза. А баща ѝ беше македонец, казваше се Георги. Рожденият ѝ брат Филип бе даровит младеж, знаещ немски и бе изпратен в Германия да следва инженерство. Но след 9.IX. 1944 г. поради това, че беше работил за някаква германска фондация го бяха затворили, после го изпратиха в Белене на концлагер, защото беше напуснал

публично Червената Армия. А това бе голямо престъпление тогава. Жена му Милка беше без работа. Аз я взех в моята мозайкаджийска бригада и тя работи при мене пет години. Изкарваше насъщния си хляб. Когато Филип излезе от Белене аз и него взех в бригадата на работа. С мен той работи доста време и добре работи. Тогава три години работихме в град Русе по разни строителни обекти. Той постъпи много честно с Учителя и с останените неща от Савка, която си замина през месец май 1945 г. Той извика всички приятели на Савка на една вечеря в една от бараките на Изгрева и обяви на всички какво е поръчала Савка. „Савка ми поръча да предам всички нейни неща и нейния архив на брат Борис Николов.“ Всички се оглеждат, но не казват нищо, защото знаеха, че Савка и Мария Тодорова не бяха в добри отношения още от времето на Учителя. Но Савка знаеше, че Мария бе предан ученик на Учителя. Затова превъзможна всичко, прескочи личните си отношения спрямо Мария, а Мария беше моя съпруга. Така Савка си реши задачата. Но тя я реши по начина, по който начин Учителят бе решил една друга задача. Преди да си замине Учителят беше наредил на Савка да ми се предадат непечатаните беседи за съхранение. А това решение на Учителя бе закон за Савка. Значи, щом Учителят ми бе гласувал доверие да съхранявам непечатаните беседи, тя решава да прескочи всичко и цялата си неприязън към Мария и да ми гласува също доверие. Всички чуха решението на Савка и се разотидоха. На следващата среща отново се събрахме всички приятели на Савка и тогава брат й Филип ми предаде целият архив на Савка в два големи вързоп. Аз го прибрах при себе си. Тук бяха тефтерчетата на Савка, които тя с десетилетия попълваше с мисли на Учителя. Тук бяха тетрадките със стенограмите на Савка от беседите на Учителя и частни разговори. Савка обичаше да раздава отделни листчета, написани с мисли от Учителя на нейните познати. По този начин се оформи една солидна група от нейни почитатели. А това не беше в Духа на Учението. По-късно тя бе предала някои от тефтерчетата си на свои познати и десетилетия след това ние ги виждахме как нейните познати ги разнасяха насам и натам и с това изтъкваха себе си като доверени лица на Савка. Така че аз не получих целият архив на Савка поради тази причина. След като прибрах нещата на Савка идва Милка Аламанчева и се моли и плаче да предам целият сандък, за да стои при нея, че много е свързана със Савка. Щял само да стои, да си го гледа без да го отваря. Аз, за да не обтягам отношенията предадох целия сандък без да погледна какво има в него. След време тя изважда тефтерчетата и започва да ги разнася насам-натам, за да си ги преписват. Имаше опасност да се активизира нейната група от поклонници на Савка и така да се направи идол от Савка. А това щеше да се отрази зле на Братството, защото ние преживяхме няколко такива групи, които работеха срещу Учителя и то по Негово време. Аз реагирах остро и прибрах нещата като се скарах с Милка Аламанчева. Аз работих няколко години с този архив и от него успях да подготвя втора, трета, четвърта книжка от „Свещени мисли на Учителя“. Савка това трябваше сама да си го направи, защото имаше план от Учителя какво точно да се включи в тези книги. Но поради различни причини тя не го стори. Дойдоха години когато литературата на Учителя чрез обиски се изнемваше, изгаряше и се унищожаваше. Аз трябваше да взема мерки за съхранение на нейният архив. В моя дом бяха правени много обиски и аз там не можех да държа нищо. Онези, които бяха верни на Учителя и на които имах доверие нямаше къде да скрия нещата. Тогава реших да ги скрия сам на Витоша. Намерих подходящи дебели стъклени буркани, които се затваряха херметически. Те бяха големи около 5 литра и в тях сложих и подредих архива на Савка с нейните тефтерчета и стенограми. Намерих асфалт, разтопих го и с

него полях гърлата на бурканите. Той се втвърди и затворих херметически бурканите. Влага повече не можеше да влезне в тях. Единствена опасност имаше ако се случят. Тогава с помощта на Боян Златарев аз ги пренесох на Витоша, намерихме една подходяща морена, отместихме камъните, направихме нещо като хралупа, поставихме бурканите, след това сложихме една плоча отгоре и отново поставихме камъни. Вече никой не можеше да се добере до тях. Така можеха да стоят и 100 години. Бурканите можеха да бъдат счупени само ако стане земетресение или стане разместване на пластове. С Боянчо работех тридесет години, той беше мое доверено лице и беше моят жив куриер, който се движеше с една раница и пренасяше материали, когато трябваше да се работят върху тях. Освен аз и той никой не знаеше къде са укрити тези неща. Изминаха много години. Аз навлезнах в почтена възраст и трябваше да мисля за свой приемник. Небето докара при мен един млад брат, който започна да работи с мен и сестра Мария и да записва нашите спомени още през 1970 г. През 1972 г. ние със сестра Мария решихме да го обявим за наш приемник и да му предадем целият наш архив.

След като той узна за нашето решение, по негово настояване аз дешифрирах няколко страници от стенограмите на Савка. Той искаше дешифрираната стенограма да представлява код, за да може чрез нея всеки един обучен стенограф в бъдеще да може да разчита нейните стенограми. Савка бе една от трите стенографки на Учителя, но тя не стенографираше академично, а си измисляше свои сигли и съкращения, които сама тя си ги знаеше и само тя можеше да ги разчете. Докато моята стенограма е много чиста, то стенограмата на Савка ме затрудняваше. Отначало с часове се измъчвах, но по едно време се ядосах и казах: „Савке, веднага да дойдеш и да си разчетеш стенограмата.“ След малко аз дочух нейният шепот до ушите си и така полка-лека тръгна разчитането на стенограмата. Без този код и разшифровка, който аз оставих на този млад брат вие не можете да разчетете нейната стенограма от нейните тефтерчета. А това са „Свещенни думи“ на Учителя, който Той лично е диктувал на Савка. През 1976 г. си замина Мария Тодорова. Аз останах сам и този млад брат настояваше да му предам архива на Савка като му посоча мястото на Витоша, където те са укрити. Беше уговорено с Боян Златарев, че нещата ще бъдат предадени на този млад брат, понеже и Боян бе на възраст. Този млад брат се ожени и накрая аз реших и заведох него и жена му и им посочих мястото на Витоша. Той направи снимки на мястото и там където аз посочвах, че са нещата. Всичко бе документирано, но Боян Златарев беше ни видял, че се запътваме нататък и бе споделил с Петър Филипов. Те се уплашват, че нещата ще се измъкнат от техните ръце и ще отидат в други хора. А и двамата бяха на възраст, нали трябваше да имат приемници? Аз решавах кому да предам тези неща за които отговарях по поръчение на Учителя и пазах тридесет и пет години. Те решават, че трябва да ги свалят и да ги откраднат от мене. И това го сторват без никой да знае. Този млад брат в разстояние на една година всяка седмица ме караше да отидем с него горе и аз да посоча с ръка и да кажа: „Ето, предавам ти нещата, вземи ги!“ Той искаше да спази един окултен закон за приемствеността. Той го спази, но другите не го спазиха. Накрая братът се умори от мен да ме подканва непрекъснато и решава сам да отиде горе и да прибере нещата. Отива горе на Витоша, намира мястото, отмества камъните, но в хралупата няма нищо, а има само един счупен буркан и един капак. Той запълва дупката, взима капака и много ядосан идва у дома и понеже не ме намери, ми написа няколко реда, че аз съм най-големия лъжец, който съществува на света. Аз разбрах работата - кой стои зад всичко това. Братът отива при Боянчо и онзи признава, че ги е свалил по

нареждане на Петър Филипов и със съгласието на Лалка Кръстева. Отива при Петър и започва голяма разправа. Петър вижда как са нещата и нарежда на Боянчо да му предаде архива на Савка. Боянчо го завежда в неговата барака и му предава няколко вързопа. Боянчо му признава, че е занесъл всичките неща при Лалка и тя е прибрала пет-шест тефтерчета на Савка, написани с нейният почерк, а останалите стенограми ги върнали понеже никой не може да ги разчете. Аз поисках да ми се върнат тефтерчетата, но те сметнаха, че аз съм вече много стар и че съм си изпял вече песента. Получи се много голям конфликт. Беше нарушен един окултен закон и някой трябваше да отговаря. Отношенията с Боянчо се развалиха, а с Петър Филипов се обтегнаха и се скъсаха. Дойде се до пълен разрыв. А защо ли? Защото освен тази кражба бе извършена още една кражба. А това бяха материали, непечатани беседи, които бях укрив на Витоша, в областта „Резньовите“ и бяха поставени в същите такива буркани. Така по внушение на Лалка Кръстева и нареждане на Петър Филипов, Боянчо се подчини на тях и свали материалите отгоре. А само той знаеше къде са укрити. Освен Боянчо, същият млад брат знаеше мястото на скривалището, което аз лично му бях показал. От разместването на пластове горе имаше само един счупен буркан. Това бе втората кражба, която разкъса връзките между хора, с които съм работил 30 години. Настъпи озлобление и те се разделиха с мене като с врагове. Петър Филипов си замина от този свят през 1984 г., а Боянчо през 1986 г., а аз останах и преживях всички, защото трябваше да остане онзи, който Учителят бе определил да съхранява Словото. Всички мои опоненти и врагове си заминаха. Аз също ще си замина, но някой трябва да провери как действувa окултния закон.

И така нещата на Савка се пръснаха. Тя приживе си ги пръскаше и тогава сама си раздаваше тефтерчетата на този или онзи, на своите познати. А онова, което остана и аз съхранявах 35 години до 1980 г., моите най-верни сътрудници ги откраднаха под внушение на жена и провалиха всичко. Влезне ли жена в една Окултна Школа и започне ли да управлява, то се проваля всичко. Така една жена провали Боян Златарев и Петър Филипов. Така изгоряха много братя в Братството от жени и заради жени. Изгоряха в борбите, които водеха помежду си подтиквани и направлявани от жени. Аз съм свидетел на всички тези неща и преживях всички и дочаках когато младите трябваше да видят как се изпълнява Окултния закон за съхранение Словото на Учителя. В Окултната Школа на Бялото Братство не трябва да има жени, а само сестри. Жената трябва да се превърне на сестра само чрез проучване Словото на Учителя и изпълняване на волята Му. Тогава сестрата става духовна сестра и тя работи за Делото на Учителя. Накрая тя трябва да стане съработница на Бога и да съхрани в себе си Божествения хляб от Словото на Учителя. Тогава идва последния етап, когато омесва хляба чрез собствения си живот с Божествения квас и го опича. Хлябът е, който трябва да предаде на новото поколение т.е. да се прехвърли Словото на Учителя в следващият век. Ето една поучителна история за архива на Савка.

КАКВО ИМАШЕ В АРХИВА НА САВКА?

Първо: Имаше стенограми от частни разговори на Учителя, от беседи, които бяха в тетрадки и на отделни листове.

Второ: Тефтерчета, повечето от тях на български, като в някои от тях се редуваха изречения на български, след това на стенограма и накрая някои изречения на немски език, понеже по линия на майка си тя беше германка. Тези тефтерчета бяха много ценни. В тях имаше мисли на Учителя, които Той е

диктувал на Савка още на ул. „Опълченска“ 66 като я викал сутрин в девет часа и Той ѝ диктувал мисли за ученика. Савка записва и после от този материал тя издаде една книжка.

Аз дешифрирах почти всички нейни стенограми. Само аз можех да четат нейните стенограми, защото на времето аз дешифрирах нейните тетрадки, които бяха лекции от Младежкия окултен клас от I-ва и II-ра година. Самите мисли на Учителя не бяха дешифрирани. Но някои от тях тя бе дешифрирала и бе ги написала в други тефтерчета. Около 1972 г. аз започнах да дешифрирам останалите и подготвих за издаване на II-ра, III-та и IV-та книжка. Дешифрирах ги, лично ги написах на български текст и ги предадох на верни сестри да ги отпечата на пишеща машина, след което бяха подвързани. Беше подготвен II-рия том озаглавен: „Думи на Свещенното начало“. III-ти том „Единната Любов“. Мисли на Великата душа“. Том IV-ти „Трите Велики закона“.

Така завърших една работа и я предадох на съхранение.

След кражбата на архива на Савка у Лалка Кръстева останаха следните тефтерчета на Савка, които тя не пожела да върне.

1. Зелено тефтерче - 1922 г. 2. Червено - 27.VI.1922 г.
3. Зелено тефтерче - 1922 г. 4. Тефтерче - септември 1926 г.
5. Светло кафяво тефтерче N 2 - 1926 г. 6. Кафяво тефтерче, бележки N3 - 1931 г.

7. Черно тефтерче N1 - 1931 г. 8. Бяло тефтерче. 9. Бележник N 3 от 1933 г. 10. Бележки N 5 от 1924 г.

Какво имаше в тези тефтерчета то ще проверите, когато ги вземете от нея и публикувате този материал, тогава ще разберете цената на кражбата. Благословиенето се определя от Духът Божий.

97. КРАЖБАТА НА АРХИВА НА САВКА И ПОСЛЕДСТВИЯТА

Бележки на редактора д-р Вергилий Кръстев

1. Кражбата на архива на Савка бе извършена умишлено с цел да се прекъсне приемствеността на поколенията, което сполучи напълно. Връзката бе нарушена.

2. Похищението на архива имаше за цел да покаже, че онзи, който го притежава ще може да укаже някакво въздействие върху другите и да насочи Братството в съвсем други насоки, различни от мястото, което заема Школата. Това нещо успя, но не напълно. А Школата се ръководи от Словото на Учителя.

3. Присвояването на архива на Савка имаше за цел да се разпръснат нещата и след това да бъде използван поединично, като този, който го изнася да си присвоява някакви заслуги и издава от свое име. Това нещо сполучи.

4. В настоящия на ред години се правеха опити и се изпращаха няколко лица до Лалка Кръстева да се приберат откраднатите тефтерчета, но тя заявяваше, че не желае да ги предаде.

5. Нарушаването на Окултните закони винаги води до нежелани последиствия и накрая небето показва кой кому служи.

През 1994 г. бяха издадени „Свещени думи на Учителя“ - II и III том на издателска къща „Всемир“ на Мария Митовска, като съставител на тези два тома бе отбелязано, че е Лалка Кръстева. Беше отбелязано, че всички права са запазени съгласно закона на издателска къща „Всемир“. Втори том излезна с ISBN 954-8447-02-9, а трети - ISBN - без номер.

6. В тези два тома Лалка Кръстева е ползвала приготвените от Борис Николов три томчета, които още по негово време през 1977 г. бяха напечатани на пишеща машина, подвързани и раздадени на различни лица. Те са ползвали материала на Борис Николов, но без да отбележат кой го е подготвял, кой е разчел материала и т. н. Използва се отново чрез една кражба чужд труд. Името Борис Николов не се споменава.

7. Идваме до най-невероятното. Част от материала подготвян от Борис Николов се изхвърля, друга част се променя, включват се нови раздели от Лалка Кръстева и се проваля целия дългогодишен труд на Борис Николов. А всъщност това е материала на Савка Керемидчиева, която собственоръчно е записала думите на Учителя.

8. Оригиналният текст е нарушен умишлено и е променено Словото на Учителя.

9. Нито Мария Митовска, която прави изданието, нито Лалка Кръстева могат да знаят цялата история, как са дадени „Свещените думи на Учителя“, понеже на никоя от двете Борис не е разказал тази история. Той я беше описал, но я укриваше за времето, което ще дойде, за да може да се изнесе и отпечата.

10. Накрая на III-ти том на стр. 251 са дадени исторически бележки, които не са верни, не са точни и целенасочено са подбрани така да заблудят читателите.

11. И понеже методът на Учителя е такъв, че винаги накрая на всяка една кражба и лъжа се идва до Видовден. Тук се получава същото. На стр. 251 е отбелязано: „Един ден намирам в Савкините бележки, собственоръчно написано от Учителя какво още Савка трябва да направи. А то е следното:“ След това на следващата страница се прилага ксерокс-копие на един ръкопис. И ето тук се намества Небето. Лалка Кръстева посочва, че това е почерк на Учителя. А това е също една голяма лъжа. Този ръкопис е на Савка Керемидчиева. Това може да се докаже на всеки, като се покаже почерка на Савка Керемидчиева от нейните тефтерчета и тетрадки. Ето тук Небето предлага едно доказателство за онези, които едно не познават почерка на Савка, друго не познават почерка на Учителя, но същевременно са обсебили нейния архив като едновременно с това крадат и труда на Борис Николов. По този начин завършва историята на една лъжа и една кражба.

12. Нарочно не е отбелязано, че целия този труд е извършен от Борис Николов. Това се прави умишлено, за да си присвоят заслугите Лалка Кръстева и Мария Митовска.

Какви доказателства могат да се дадат в потвърждение на горното?

а. Съществуват непечатани на пишеща машина три томчета подвързани, като текста е написан на пишеща машина и е с подписа на Борис Николов.

б. При разчитането на стенограмите Борис Николов ги е писал с български ръкопис и с неговият неповторим почерк, понеже той е левак, а пише с дясната ръка, при което е видно, че той е дешифрирал стенограмите и те отговарят на машинописния текст на трите томчета.

в. При ръкописа той е поставял индиго на всяка страница и така съществува копие от ръкописа му и на индиго.

г. Тези три томчета с ръкописа на Борис и неговия почерк са преснети на негатив и са извадени на фото-хартия с подписа на Борис Николов.

д. Всичко това доказва кой е разчел стенограмите, кой е подготвял материала на тези три томчета и показва кой и как е изменил и променил оригиналния текст на Борис Николов.

е. В оригиналната тетрадка на Борис Николов на стр. 75 има следния заключителен текст на Борис Николов написан собственоръчно от него по настояване на редактора и съставителя на този труд и е предназначен за следващите поколения. Той е следния:

„СВЕЩЕНИ ДУМИ НА УЧИТЕЛЯ“

продължава - това е втората книжка - Съвети на Учителя към ученика.

Учителят ги е диктувал на сестра Савка. Дешифрирани са от нейните стенографи. Това томче ще носи заглавие: „Думи на свещеното начало на живота“. Дадено е от Учителя.

Има материал за още едно трето томче, което ще носи заглавие: „Единната Любов. Мисли за Великата Душа.“

А четвъртото томче ще носи заглавие: „Трите образа на Великия“.

Материалите ще бъдат извадени от беседите и разговорите на Учителя пред „Класа на Добродетелите“.

Четирите заглавия са дадени от Учителя на Савка Керемидчиева. Тези упътвания на Учителя към ученика са диктувани от Учителя на Савка в продължение на месеци от 8 часа до 10-11 часа, когато Савка е отивала за това. Учителят се разхожда из стаята и диктува. Савка седи на масата и стенографира.

Настоящите са стенографирани от мен, Борис Николов от 1970 г. до 1976 г.

Същите предавам на д-р Вергил Николов Кръстев за съхранение, 20 февруари 1977 г. - Борис Николов.

В заключение какво може да се каже?

Каквото е трябвало да се каже - това е казано. Дадени са доказателства и са посочени документи. Трябваше да излезе един и да изнесе истината. Друг път няма. Другият път е пътят на заблудението, кражбата и лъжата.

В Школата на Бялото Братство първото условие е Чистотата.

98. СВЕТСКОТО ЗНАНИЕ ПРЕДХОЖДА БОЖЕСТВЕННОТО

На Изгрева живота бе много интензивен и не всеки можеше да издържи. Тук върхът бе много висок и вятърът бе много силен и издухваше много неща в пространството. Издухваше хора, времена и събития. Онези, които оставаха на Изгрева имаха твърдост в себе си и бяха съградили вътрешния си дом на канара. Това бе вярата им в Учителя и в Бога. За обяснение Учителят бе добавил, че Изгревът в духовно отношение стои по-високо от най-високият връх на Хималаите. Това бе обяснението за космичният вятър, който отвяваше онези, които нямаха съграден дом върху канара, така както бе по притчата в Евангелието. Живеехме при примитивни условия. Сковани бараки ни служеха за къщички, но това бе прост и естествен живот. Не само братята издържаха, но и сестрите отстояха на тези условия. Онези, които не издържаха - те си отидоха, защото космическият вятър ги бе издухал и всеки запраши по своя си път. Но онези, които останаха бяха останали в името на Високият Идеал.

Беседите на Учителя се нижеха през годините сряда, петък и неделя - сутрин в 5 ч. и в 10 часа. Стенографите записваха, а учениците си записваха някои мисли от Учителя в своите тетрадки. Това бе огромен материал за проучване. А за приложение да не говорим - ние правехме само опити и не винаги сполучливи. Имаше едно течение представено от братя и сестри, които че-

тяха само беседите на Учителя и не искаха да четат друга литература и други автори. За тях това бе кошунство и загуба на време. По същество те бяха правни. За тях оценката за Словото на Учителя бе равнозначна на Божествения хляб и онази Небесна Манна, която слиза чрез Словото Му и храни гладните им души. Но това бе залитане в друга крайност. Веднъж бяхме на полянката събрани много приятели около Учителя. Тогава Учителят се обърна към Савка Керемидчиева, посочи я с пръст и каза тези думи: „Ти имаш един порок“. Тя се стресна и мигновено запита: „Какъв е Учителя?“ „Не четеш“ - беше отговорът. „Но аз Учителя на ден чета по четири-пет часа?“ „Рекох, не четеш други автори!“ тя стоеше като замаяна, смутена и объркана. Тя бе онази сестра, която Учителят допусна най-близо до себе си, да Го обслужва в бита Му и да бъде във връзка с другите. В характера си носеше немския оттенък на майка си - немкия - немска педантичност, но от баща си носеше македонско твърдоглавство. Тя искаше да мине като образец на новия ученик, такъв какъвто трябва да бъде според Словото на Учителя. Имаше моменти когато тя залиташе в показност и Учителят намираще начин и думи, за да я озапти. Така стана и в този случай. Тя стоеше смутена. Да ѝ каже това пред всички! Това бе голям удар за нея. Тя така го прие. Но за нас, това бе урок. Урокът бе предаден. Ученикът трябва да чете и други автори. Още в първата година на Общия Окултен Клас Учителят разгледа този въпрос така: „Светското познание предхожда Божественото. Ако не усвоите светското знание, то няма да бъдете допуснати до Божественото“. Има връзка - това е верига и стъпала на развитие на човека. Човек тръгва от материалното, запътва се към Духовното, за да стигне накрая до Божественото. През този път се върви само чрез знание. А знанието осветява пътя му. То е Светлина за умът му, Виделина за душата му и Слава за духът му.

99. ЖЕНЕНИ В МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕН КЛАС НЕ СЕ ДОПУСКАТ

Ние младежите се събрахме, пожелахме и помолихме Учителя да ни държи Слово. От къде беше дошъл подтика ние не знаем. Но ние бяхме първи, които поискаме Учителят да ни говори. Така се оформи Младежкия Клас и от там започна всичко. Старите приятели като видяха това започнаха да ревнуват и отидоха при Учителя и настояваха да им говори на тях, а не само на нас младите. Учителят се съгласи и така се оформи Общият Окултен Клас. Ние от Младежкия Окултен Клас можехме да посещаваме Общия Окултен Клас, но женените и възрастните приятели не можеха да посещават Младежкия. Как се стигна до всичко това? Когато се оформи Младежкия Клас Савка Керемидчиева отиде при Учителя и Му каза, че желае в Младежкия Клас да влизат само неженени. А който се ожени или омъжи, да напусне Младежкия Клас и да отиде да посещава Общия Окултен Клас. Учителят се съгласи. Така в Младежкия Клас трябваше да останат само неженени и неомъжени, защото бе определен за хора с чист морал и висок Идеал. Савка беше по морала. Бе голяма моралистка, бе по формата и етикецията. Беше го наследила от майка си, която бе германка. Учителят отначало нямаше предвид за едно такова ограничение, но понеже бе направено предложение от ученик и понеже останалите го възприеха, то Той се съгласи. Учителят работеше по закона на свободата. Минаха много години. Изминаха 22 години и през това време онези, които се женеха или омъжваха трябваше да напуснат Младежкия Клас. Ако си правеха оглушки другите ги подсещаха и настояваха на това, да отидат в Общия Клас. На тяхно място идваха млади попълнения. Бяха изминали към 20 го-

дини. Веднъж Учителят среща на поляната Мария Тодорова и ѝ казва: „Вие направихте грешка, че не допуснахте женени в Младежкия Окултен Клас.“ Мария вдига рамене и се чуди какво да каже. Тя много добре знае, че това бе инициатива на Савка, но се пита, дали да го каже на Учителя? Точно в този момент Учителя повтаря същото изречение, но по друг начин: „Ние направихме грешка, че не допуснахме женени в Младежкия Окултен Клас!“ Мария кимва с глава, че вече е разбрала много добре първото изказване, както и второто изказване на Учителя. Всеки от вас може да проумява и върху едното и върху другото. Но беше вече много късно, бяха преминали много поколения и всички задомени имаха семейства, деца, че някои дочекаха дори и внуци.

Каква бе грешката ние вече знаехме. Но точно в какво се заключаваше грешката не разбрахме. Това ще го намерите в Словото на Учителя. Там е написано много за брака и женитбата. Има едно правило: „На окултния ученик не му е позволено да се жени! На окултния ученик му е строго забранено да се жени! Това е второто правило. Има неща позволени, има неща непозволенни, а има и неща забранени в Школата. Но това е за окултните ученици. За истинските ученици, които славят Бога в Дух и Истина. А за нас това бе един висок Идеал, към който се стремяхме. А пътят към този идеал бе даден в Словото на Учителя.

100. НИКОЛА ГРЪБЛЕВ

Никола Гръблев е роден на 11 май 1893 г. в Габрово. Баща му беше пощенски раздавач, а майка му тъкачка в една фабрика. Баща му умира рано и той остава сирак с две сестри. Минал през голяма мизерия, израснал и като беден се свързал с комунистите. По-късно завършва военното училище и като офицер служи в различни гарнизони. Той се среща с Учителя и след това неговия живот тръгва в друга посока и е свързан с живота на Братството. От него има лично написани опитности, които са достойни за уважение към един храбър български офицер. Някои от тях той ми ги е разказал лично и аз съм ги разказвал. Особено са интересни онези когато през 1925 г. той спасява живота на 54 човека антифашисти: земеделци-комунисти, които трябвало да бъдат разстреляни през една нощ. Когато погнаха Братството и направиха процеса през 1957/58 г., тогава лично той излезе в защита на Братството и дори представи случая със спасяването на тези 54 човека, като заслуга не само на него, но и на идеите, които е изповядвал през това време. Но това не бе взето предвид от властите. При един друг случай на румънската граница той бе спасил живота на руски пленници, които трябвало да бъдат разстреляни. През 1942 г. той се пенсионира и живееше със своята пенсия. По-късно той отвори общарска работилница и заяви, че не е никакво унижение на един запасен подполковник да кърпи обуца и да се труди. Като ученик той работел в общарска фабрика по време на ваканцията. На стари години отново се върна към този занаят. Но през останалия си съзнателен живот той служеше на идеите на Братството. А какъв бурен живот имаше само той. Пълен с превратности.

Веднъж отиде при Учителя и Го пита нещо за бъдещето си и време ли е да се ожени. По този повод Учителят му казва: „Има хора - женени, но са неженени. Има хора неженени, но са женени.“

Брат Гръблев си отива озадачен, понеже нищо не разбрал от това, което му казал Учителят. А той отишъл, за да го пита, дали да се ожени.

Преди да се ожени той отново отива при Учителя. А Той му казва: „Разбойници ли искаш да раждаш?“ Не послуша думите на Учителя, ожени се, ро-

диха му се двама синове, от които той и досега плаче.

А това бяха онези разбойници, които бяха най-великите корсари на Средиземно море и от които се страхуваха три флоти - английската, испанската и френската. Три империи трепереха на времето от тези двама корсара, а сега те се бяха преродили като синове на Никола Гръблев и той и досега плаче от тях. Какъв бурен живот преминаха нашите приятели по времето на Школата на Учителя. Преминаха през всички етапи - от просяката чак до Царя на Духа - Учителя!

Той си замина на 24 май 1968 г. в София.

101. ЦОЧО ДИКОВ И ЛУНАТА

На Изгрева Учителят бе наредил и бе закупен един телескоп и при новолуние наблюдавахме луната и кратерите по нея. Учителят слагаше телескопа, фокусираше го, разглеждаше и после ни караше да наблюдаваме. Всеки, който виждаше кратерите ахваше от почуда и задаваше въпроси. Боян Боев записваше всичко. Много неща казани от Учителя за луната и за живота на нея са записани. Сега през 1969 г. човек се качи на луната и я засне. Имат я на снимки. Видяхме как космонавтите се разхождат с космически костюми, а на гърбът си носят бутилки с кислород. Всички видяха и разбраха, че няма живот на луната съгласно нашите човешки разбирания. Това е така. Но има друг живот, който ние не виждаме и за който не знаем нищо. За него Учителят говори много. Ще ги намерите тези неща в беседите. Под лунната кора има живот и има същества, но те са в други тела, невидими за нашите човешки очи.

Имаше един приятел Цочо Диков, който непрекъснато питаше Учителя за луната и всичко записваше. Той написа за луната много неща. Какво точно не мога да кажа, защото нищо не дойде при мене от това, което той пишеше. Но съм сигурен, че там има много интересни неща, сведения и идеи от Учителя за луната. Не може да не е използвал знанието, което Учителят му даде за луната.

Цочо Диков се занимаваше и с въпроса за Перпето Мобиле. Беше конструирал и машина. Ходеше при Учителя и Го разпитваше как да я направи. Учителят беше изнесъл тези становища за тази машина по принцип. Ще го намерите в беседите. Този принцип е жив, но не на земята, а в духовния свят.

Има една снимка от Пеню Ганев на една група приятели с Учителя. Крайният отляво с бялата шапка е Цочо Диков.

Цочо Диков Ракитски, на младини е бил анархист. Смятал е, че Равенство и Братство може да се постигне чрез парабели, бомби и атентати. По-късно след 1918 г. се запознава с теософията, а по-късно се запознава с Учителя и влиза в Братството. Тогава научава какво означава да извървиш пътя си към Братството в себе си и към останалите.

Ето какво каза Учителят на лекция на Общия Окултен Клас на 27 март 1929 г., 6 ч. сутринта на Изгрева.

„Луната има културни хора, учени хора. Те живеят на екватора при някои морета. Те имат входи и живеят под кората на луната на дълбочина 10 км., понеже там е топло. Преди да е залязло Слънцето влизат вътре. Имат и градини.

Ако ти мислиш, че луната е пуста, никак не я гледай, защото има закон: Ако гледаш умрял и мислиш, че е умрял, тогава ще ти се предават влиянията на течението на смъртта. Ако вярвате, че е жив, ще ти се предаде нещо положително.

Ти можеш да мислиш, че това е мъртво. Но този, който има повдигнато

съзнание, той разбира нещата другояче. Това не е лековерие. Всеки един от вас може да знае дали има хора на луната или не. Аз говоря за Истината, която може да помогне за вашето повдигане. Аз се интересувам за Луната, за Слънцето и всички планети, понеже те имат отношение към нас. С една Луна, с една планета може да се разговаряш с разумните им същества, които я населяват. Има радио, специално радио за това. Но вие още не сте дорасли за това.

Мястото, от което влизат разумните хора населяващи Луната, се намираща към южната страна на това море. Може да го видите с телескоп.

Но съществата, населяващи Луната не можете да видите, защото те са с етерни тела."

102. РЪКАТА, КОЯТО ПИШЕШЕ ЛЪЖИ И ХУЛИ

През 1922 и 1923 г. църквата и духовенството заангажираха и някои български учени да дадат отпор и да изобличат Учението на Учителя Дънов от гледна точка на науката. Тогава излезна една малка книга с надслов: „Дъновизма и теософията под светлината на науката“.

Авторът търсеше да намери доказателства, че тези две течения дъновизма и теософията са заблуждения. За доказателство той цитираше, че почти всички велики реформатори и гении на човечеството са боледували от сифилис, което заболяване е стимулирало и активизирало интелектуалната им дейност. Като извод се налагало, че прокурорът да вземе мерки срещу такива разпространители на идеи, защото щели да се заразят всички българи и да полудеят. Тогава теософското движение у нас е наброявало стотици привърженици. А на съборите в Търново на Бялото Братство са се събирали по 1000-2000 човека.

Книгата е написана и отпечатана. Изведнъж дясната ръка на автора, която е написала книгата се парализира. Ходи на лекари, няма цяр. Накрая отива на лечение на баните при село Вършец. След три месеца се завръща в София и може само малко да си служи с нея, но не и да пише, не и да държи перо.

Цялата тази история се знае много добре от нашия брат Цочо Диков. А по това време авторът е шеф на Цочо Диков. Цочо го пита: „С коя ръка Вие написате книгата?“ „Как с коя, ами с дясната.“ „Ами ще пишете ли друга книга срещу дъновистите?“ „Бих написал, но не мога. Получих похвали за нея и положителни отзиви от видни личности.“ „Ами г-н професоре защо не пишете с лявата ръка? И тогава ще видим дали няма да се парализира и тя?“ „Вие, г-н Диков, какво искате да кажете с това? Да не искате да кажете, че това е Божие възмездие?“ „Не, г-н професоре, не казвам, че това е Божие възмездие, но твърдя, че това е Божията Правда. А тя въздава и отмерва всекому според заслуженото.“ „Слушай, г-н Диков, този разговор да остане между нас.“ „Как да остане между нас, г-н професоре, когато Вашата книга я продават, че дори сега я раздават безплатно и има опасност и другата ръка да Ви се парализира.“

Професорът мълчи. На следващият ден нареди книгата да не се подарява и раздава без пари, а само да се продава. Който има пари да си я купи и с парите си да си купи и да прочете какво се пише против г-н Дънов. Имаше и такива, които я купуваха и четяха. Те не искаха да четат книгите на Дънов. Ето такива бяха годините, когато Божията Правда действаше като Закон Божий!

Този професор бе Стефан Консулов, биолог от Софийския университет. През 1926 г. издава една книжка: „Човекът за теософията и за науката“, 89

стр., която се нарежда редом с противниците на Учителя.

Чочо Диков е бил негов лаборант, завеждал е аквариума, в който се отглеждали онези животни, с които биолозите правили своите опити - бели мишка, зайци и т.н.

След 9.IX.1944 г. проф. Консулов бе уволнен и работеше в една фабрика като обикновен работник. Божията правда действуваше като закон Божий.

103. ДИМИТЪР ЗВЕЗДИНСКИ

Беше своеобразен образ, много прям, открит, говореше гръмогласно и направо. Не се съобразяваше с този или онзи, когато трябваше да проповядва Словото на Учителя навън. Беше пробивен. Чиста проба проповедник. Тогаз времената бяха други и това можеше да се приеме. Но сега не.

Брат Звездински бе останал без работа доста време и я търсеше усилено. Трябваше да се препитава някакси. По едно време му дават една работа в работническата болница. Трябва да седи в една будка по цял ден на един стол и да приема здравните книжки на болните работници от туберкулоза. Нямаше как, трябваше да се работи. Но се уплаши, че може да се зарази от тези книжки и от въздуха там. Отива при Учителя: „Учителю, работя в болницата, страх ме е да не се разболея от охтика.“ Учителят му казва: „Когато те стегне нещо по гърдите, излез навън и гледай пет минути небето.“ Така и направи. Това му беше лекарството. Той работи дълго време там, но не се разболя. Спазваше стриктно съветите на Учителя. Лекарство безплатно от чист въздух и чист поглед към небето. А като отправя поглед към разумното небе е трябвало да казва: „Господи, колко си велик в твоите милости!“ И така успя да премине през този ад, там гдето вилнееше туберкулозата и покосяваше много хора.

104. ЕДИН ДЕН НА БЕСЕДА

Един ден брат Димитър Звездински си наумява да опише как протича една сряда в Общият Окултен Клас. Взяма тетрадката, молива, става рано, отива в салона, взима лично място и записва дословно:

Изгревът, 12 февруари 1941 г., сряда в 5 ч., Общ Окултен Клас.

В Божествената Школа на Великия Учител.

Тази сутрин дойдох рано и седнах в салона на един стол срещу катедрата на Учителя. Учениците на Божествената Школа изпълниха салона. Пеем песни. При песента „АУМ“ Учителят влезна в Салона. Ето Той минава посред братята и сестрите. В ръцете си носи Библията. Цигулката Му е донесена порано и е поставена на катедрата от някой брат. Ние разбрахме, че Учителят ще свири. Той се покачи на катедрата и прав пееше с нас „АУМ“. След това всички казахме молитвата „Отче наш“ и изпяхме песента „Венир Бенир“.

Учителят ни зададе тема за работа у дома. Той ни говори на тема: „За подмладяването“. Той започна да ни свири с цигулката, а ние пеехме „Тъги скърби са богатство“, „Братство единство“ и „Време е да вървим“. След това Учителят пак свиреше, а ние само слушахме. Той свиреше тихо. Ние изпяхме песента „Давай, давай“.

С цигулка в ръка Учителят стоеше прав и слушаше как изпяхме песента „Махар Бену Аба“. Учителят ни слушаше внимателно. Думите „Шела, шела, шела, Биладер Адер, Бену шела“ звучаха като небесна симфония.

Казахме Формулата „И това е живот вечен...“ Учителят стоеше прав на катедрата когато каза: „Да познаеш Този, който всичко ни е дал!“

След това заедно с нас, отидохме на поляната за гимнастически упражнения. Той беше пред нас и изпълняваше шестте упражнения. През всичкото време аз следях с очите си всяко Негово движение. Тогава в умът ми ето какво излезна: „Учителят е велик Божествен празник за нас. Ние вече можем да кажем, че сега Господ е между нас. Той пее и ние пеем! Той играе и ние играем.

Колко е добре да живее човек с Господа!“

Ето това е описанието на един ден на Изгрева с Учителя. Ето това е един Божествен ден на Изгрева. Така брат Звездински реализира един Божествен подтик и описа този ден. А ние откликваме на същия подтик и го поместваме.

105. ФОТО Д-Р ЖЕКОВ - ПРАВО ЗАПАЗЕНО

Д-р Иван Жеков беше следвал ветеринарна медицина в Италия. По онова време добитъкът бе главната работна сила. С него се ореше, вършееше, караха се каруци и се придвижваха от едно място на друго. Имаше много овце, крави, биволици, кози и какво ли не още. Това подхранваше една голяма промишленост, от която се хранеха и обличаха българите. Затова ветеринарния лекар беше тогава на почит. По време на съборите той беше санитарен контрол на кухнята. Държеше за реда и чистотата. Проверяваше дали са чисти дежурните по кухня и дали са пресни продуктите. Готвеше се в големи количества в няколко казана. Трябваше да се нахранят някъде към 500-600 човека, а понякога и към 1000, че и повече. Не се случи никакъв инцидент от хранително отравяне.

Д-р Жеков бе първият, който след заминаването на Учителя вдигна пръв глас да се събере и съхрани всичко около Учителя. Ние през това време бяхме се записали по скръбта от заминаването на Учителя и бяхме си насочили вниманието да поддържаме живота на Братството такъв какъвто бе при Учителя. Но когато той вдигна глас, ние се окопитихме и се огледахме. Видяхме заблудата си и почнахме да работим в това направление, защото той бе първият, който тръгна да събира материали и снимки на Учителя, докато другите живееха със спомените си. Освен това той бе фотограф и бе направил много снимки от братския живот с Учителя. И като изваждаше снимките отзад на гърба на картичките имаше надпис: „Фото д-р Жеков запазено.“ Значи преснемането забранено. Беше интересна колоритна личност. Беше съвременник на Учителя от първите Му години.

Както всички стари приятели и той се занимаваше със спиритизъм. Една вечер викал духове и чакал да му се материализират, но не станало, макар че те съобщавали чрез медиума, че тази вечер ще има материализация. Д-р Жеков решил да си ляга и както е обичая при нас, измил си краката в един леген с вода и лекичко легена го бутнал под леглото, понеже го домързяло да го изхвърли навън. Легнал си и пак мислел за материализация на духове. По едно време чул плясък и след това „цамбур“. Той се уплашил и се завил с юрганата през глава. Сутринта се събужда здрав и читав, нищо му няма и духът гдето се материализирал не му напакостил. Вижда, че легена не е изхвърлен с водата и решава да го изхвърли. Кога поглежда в него, що да види. Във водата в легена се разположила една голяма жаба. А в онова сухо лято имаше жаби на Изгрева колкото искаш и една от тези жаби влиза в бараката на Иван Жеков и оттам цамбур в легена с водата. Изхвърля той водата и жабата навън и се пита какъв ли ще е този дух гдето се е материализирал. Таман решава да отиде да пита Учителя и пред вратника вижда клекнали и се ококорили три жаби. Гледат го и го очакват. Той се уплашва, като мисли, че са материализира-

ни духове и през оградата се промъква и отива при Учителя. Там разказва случая на Учителя, който се превива от смях. През това време идва една сестра и се оплаква на Учителя: „Учителю, тази година има много жаби в бараките. Какво да правим?“ Учителят поглежда Жеков, обръща се към сестрата и добавя: „Сестра, годината е сушава и жабите от гората дойдоха на Изгрева да търсят вода! Сложете вода в един леген и ако са в бараките те ще влезнат в легена и после ги изхвърлете.“ Сестрата кимва с глава и си тръгва. Знае вече какво да направи с жабите в бараката си! А д-р Жеков си сваля очилата, които са запотени от притеснение и ги бърше с кърпичка. Учителят се смее.

Когато тръгнахме да правим комуни по селата, случи се така, че по едно време Изгревът се изпразни от хора. Ние не обърнахме внимание на това. Учителят извиква Йорданка Жекова и нарежда: „Отиди и извикай д-р Жеков, за да можем да седнем на масата, поне да бъдем двама, защото онези изпразниха Изгрева с тези комуни. Затова българският народ ще отговаря, че когато се даваше Словото Божие неговите избраници напуснаха Школата и отидоха да гонят Михалю.“ Йорданка приготвя масата и тримата сядат и обядват заедно. Този случай го разказваше Йорданка Жекова много пъти за поучение на младите. А да гониш Михалю е един израз, който означава, че отиваш да гониш, за да ~~хванеш~~ вятъра що вее и духа.

106. АСТРОЛОЗИ НА ИЗГРЕВА

Когато започна Школата, Учителят нареди всички да си направят хороскопи, за да се видят какви им са плюсовете и какви са минусите, т. е. с какви капитали идват от миналото, с какви задължения трябва да се справят и какви полици да изплащат. Всеки имаше и положителни качества, но повечето бяха проблемите, които трябваше сам да разрешава. Затова Учителят нареди да се работи върху онова, което не е застъпено и онези, които имат лоши и дисхармонични аспекти да се справят с тях. Като гъби изникнаха десетина астролози на Изгрева за нула време. Започнаха да превеждат чужда литература, ту в „Житно зърно“, ту във в-к „Братство“ и бяха преведени няколко книжки по Астрология. А в частните разговори с Учителя Той им даваше много ценни ключове за разгадаване на тази наука. В беседите си Учителят понякога споменава някои принципни положения. Сестра ми Цанка Екимова беше направила извадки за изказвания на Учителя по астрологически въпроси и ги предаде на брат ми Николай, който също беше астролог. Има много интересни случаи на астролозите с Учителя. Дано те са ги описали сами. Учителят веднъж каза: „За да ти влияе звездното небе и всички звезди и слънца на небето трябва да имаш пробудено съзнание и отворени очи и уши за звездния мир. Чак тогава астрологията ще ти открие своите тайни.“ Така че за нас обикновените хора и за астролозите на Изгрева астрологията беше един буквар за начинаещи.

Петър Манев бе астролог. Веднъж приближава към мен, когато аз с един нож си дякам някаква тояга. Изхвърча ножа и се порязах. Потече кръв. С едната си ръка държа порязаното място, а той както е до мене извади едно листче, на което бе написано нещо и ми го подава: „Борис, днес имаш квадратура Марс със Сатурн“. Казвам му: „Абе човек, защо не ми го подаде това листче една минута преди това, а сега ми го даваш след като се порязах и каква ми е ползата от всичко това?“ „Ползата е за мен, че Астрологията е точна“. Той имаше хороскопите на всички от Младешкия Окултен Клас, следеше аспектите им и транзитите на посочените дати и им даваше листчета и проследяваше как се отразяват тези аспекти. Беше добър астролог и всички му съ-

действия, а и всички се интересуваха от неговите листчета и ги проверяваха, а след това разказваха колко пророчески се оказват те. Тук бе живата Астрология на Изгрева.

Георги Радев също бе добър астролог и преведе една астрология на Сефариел като написа предговор за нея. В „Житно зърно“ помести много статии по астрология. За мен той беше най-добрият астролог - с големи познания и бе много точен.

Влад Пашов издаде книга по астрология. Публикуваше във вестник „Братство“ години наред за астрологията ред статии.

Методи Константинов издаде книга във Франция по тези въпроси. Него го интересуваха космическите принципи на астрономията и тяхното влияние върху политическите събития в света.

Иван Антонов Изворски също беше астролог. Беше написал книга, но не можа да я издаде.

Николай Дойнов - моя рожден брат бе математик и астролог. Много години той работи и подготви книга. В неговата квартира ежедневно минаваха по няколко човека, на които правеше хороскопи, тъкуваше и съветваше.

Имаше още много астролози.

Учителят е говорил много неща и моята рождена сестра Цанка ги бе извадила като мисли на Учителя за астрологията. Но това е знание, за до което не всекиму е дадено да се добере. То е заключено за днешното човечество.

107. ПЕТЪР МАНЕВ

Петър Манев беше астролог. Като задача имаше да вземе рождените дати на всички младежи от Окултния Клас и на всеки един от нас да направи хороскоп. Следеше хороскопите на всички и когато имаше някой неблагоприятен аспект той се приближаваше, подаваше едно листче, където бе отбелязана датата, какъв е аспекти и от какво трябва да се пазим. Това беше жива астрология и жива лаборатория. Имаше възможност да проследява аспекти те ни и да ни наблюдава лично. Когато в моят хороскоп има някой зловещ аспект, ще дойде при мен, ще ми подаде листчето и ще каже няколко думи във връзка с аспекти. И най-интересното е, че той беше изключително точен. Пример: един път на езерата с един дълъг нож режа една дъска, за да направя от нея една дълга лъжица за бъркане казаните за храна, за да не загорят храната в казана. Изведнъж ножа ми изхвърква от дланите ми и се заби в ръката ми. С едната ръка аз държа раната, от която тече кръв, а той ми тика листчето пред очите, на което е написано, че днес в еди колко си часа имам някаква квадратура и че има днес условия и опасност да се порежа. Изважда си джобния часовник и ми го показва. Аспекти бе точен до пет минути. Аз гледам и не вярвам на очите си. „Абе, Петре, защо не ми каза една минута преди да се порежа?“ Той мъчи. Но беше много крохотък и бяха първи приятели с Георги Радев. Той се обръща и ми показва една сестра, която точно в този момент го заприказвала и го отклонила с пет минути. Ако тази сестра не беше го спряла, той щеше да ми даде листчето и да ме предпази. Значи вината беше в сестрата. А да довършим разказа си, ще кажа, че предния ден тази сестра беше дошла уж да ми помогне нещо, а ми направи беля. Аз ѝ се скарах и тя заплака. А сега тя ми го върна, аз не плачех, но сълзи ми се наляха в очите като видях листчето с написаната квадратура и точния час на моето премегдане. Какви хора имаше около нас? От всеки можеше да се учиш и от всеки можеше да провериш как действуват окултните закони безпогрешно в Школата на Учителя.

Той публикува много свои разработки за предсказанията и системата на Нострадамус в списание „Житно зърно“ както и за астрологията.

108. ГЕОРГИ МАРКОВ

Георги Марков беше от гр. Лом. Баща му имаше някаква фабрика в София. Беше хубав човек. Носеше дълга коса чак до раменете си. Бяха много близки с Методи Константинов. Тогава им хрумва идеята да издават вестник „Нов живот“. От издръжката, която получаваше от баща си като студент, той отделяше за издаването на този вестник. Отпечатват го, сложат го в една кошница, минават покрай студентите и го раздават. На всеки студент подаде един брой. Който плати-плати, а който не плати - заминават и предлагат на друг. Така го вписваха по идейни подбуди и така го разпространяваха. Беше много добър човек, приятен, общителен. Добър математик и астролог. Докато Георги Радев застъпваше слънчевата астрология - хелиоцентричната астрология, то Георги Марков застъпваше мондиалната астрология. Присъствувал съм на техните спорове. Всеки доказваше колко е прав и колко е погрешна тезата на другия. В споровете не се погаждаха. Стръвнишки всеки защитаваше своята теза и нападаше другия. Какви спорове, какво нещо, какво чудо! Такива хора не могат да се родят вече. И двете астрологии едва ли са имали някога на земята по-достойни застъпници. Учителят разреши този въпрос като изнесе в Словото си своето мнение и за двете астрологии. Който се интересува ще го намери там. Георги Марков се разболя от туберкулоза и се помина.

109. СТЕФАН БЕЛЕВ

Стефан Белев беше един прекрасен брат, честен, прям и буен. Да речеш да му противоречиш ще те набие. Беше висш чиновник в Народната банка. Интелигентен човек, знаеше много езици и направи много преводи на окултна литература. Един много честен и хубав човек. Ако трябваше да се защити Истината главата си слагаше в торбата и тръгваше за нея. Спомням си как той помогна на Беню Цонев, когато българските историци заведоха един процес срещу него заради неговия труд „Праистория и праезик на българите“. Стефан Белев се яви и дръпна такава защитна реч, че учуди много и голямо. На всеки един по физиономията на главата той направи характеристика както на съдията, така на адвокатите и на обвинителя. Всички бяха изумени, защото беше много точно, но накрая съдиите го обърнаха на шега и процеса след това се прекъсна. Стефан Белев направи много преводи от немски език. Например: „Живота след смъртта“ от Херман Рудолф, 1919 г. Превод от английски: „Пред вратите на доброто“ от Джеймс Аллен, 1921 г. „Първи стъпки към свят живот“ - Джеймс Аллен, 1921 г. На беседа те обикновено с жена си имаха строго определено място за сядане. Той бе един от тези, който бе в първия просветен съвет, когато се издаваха „Сила и живот“ IV, V и VI серия.

110. САВОВ - ИМИТАТОРЪТ

От къде се пръкна тоя човек и дойде на Изгрева аз не знам. Знае само онзи, който го докара. Беше пакостлив човек. Скимна му да имитира образа на Учителя и си пусна същата брада, същата прическа, тъкмеше се дълго вре-

ме с гребен пред огледалото, за да прилича досущ на образа на Учителя. Ходеше по провинцията и проповядваше. Представяше се за г-н Дънов там, където не го познаваха. Разви цяла дейност за една имитация и за заблуждение. По този начин развали образа на Учителя, защото беше прост човек и неук човек. И това се случи по време на Школата на Учителя. Ще го видите на някои общи братски снимки застанал все в страни и позира стойката на Учителя. Дори има и такива снимки, където Учителят е заснет с приятели, а Савов е заснет също отстрани и се явява като двойник на Учителя. А като се вгледаш с просто око, ще видиш имитацията и падението на един човек.

Много сестри и братя се чудеха на търпението на Учителя, защото той Го компрометираще по този начин. Не стига, че отвън духовенството, военните и обществени среди да хулеха Учителя при всеки случай, то тази имитация в лицето на Савов се яви вътре в Братството, за да може да подхранва още повече подигравките срещу Учителя и да дава повод на другите да казват: „Вижте г-н Дънов колко е прост!“ Накрая една сестра не изтърпя, отива при Учителя и казва: „Учителю, не мога да разбера няма ли Божие възмездие за онзи, който е приел образа на Бога и кощунства с Него?“ Учителят я изглежда и казва: „Сестра, аз не съм казал, че няма Божие възмездие, но то идва при стръго определено време.“ Сестрата не остана доволна от отговора, но нямало какво да прави. Отишла си, но твърдо решила, че трябва да го дочака в скоро време.

Един ден имитатора Савов тръгва от града за Изгрева и минава през гората. Не щеще ли там са отседнали войници. По онова време на войниците четяха специални проповеди и ги обучаваха, че най-големите врагове на царството са комунистите и дъновистите. Да, ама комунистите не са си написали имената по челата. И точно по това време минава Савов, който носи на главата си един псевдообраз на г-н Дънов. Един от войниците извиква: „Ето го Дънов минава, дайте да му покажем как ще разрушава царството!“ Всички скачат на крак, втурват се на атака към Савов, хващат го и му налагат един такъв бой, че го просват на земята. Войниците го захвърлят и след това побягват доволни, че са се справили с врага на царството. Савов с мъка се довлича до Изгрева, ляга на горния край на поляната и като пребито псе си ближе раните. Ближе ги и стене. Минава случайно същата сестра и го вижда. „Какво ти е брат Савов?“ „Мани, мани, взеха ме по погрешка за Учителя и ме пребиха от бой.“ Разказва целия случай. Сестрата се разплаква от умиление през Божието възмездие. А брат Савов като гледа сестрата смята, че тя плаче заради него и продължава да разказва с най-големи подробности за нанесения му побой. Накрая казва: „Сестра, да знаеш, каква тежка корона нося на главата си. Тежка е царската корона за един обикновен поданик.“ А сестрата добавя: „Брат Савов, защо не хвърлиш царската корона, па да си обръснеш брадата, да си острижеш косата и да заприличаш на човек?“ „Не мога сестра, такава ми е службата, чужда корона да нося.“ Сестрата чак тогава разбира, че Савов знае кому служи и кому се е цанил да бъде слуга. Оставила го да си ближе раните като пребито псе.

Това беше по времето на Учителя. А след Учителя се повтори същото. Михаил Иванов от Франция направи същото и се дегизира като взе образа на Учителя, пусна си същата брада, същите мустаци и Го имитираше. Беше се обявил, че той е вече Учител. А една млада сестра цигуларка, казваше се Йоанна Стратева, която беше отишла в Париж, беше го посетила, за да им посвири и накрая той бе заявил пред нея: „Аз съм най-големия имитатор!“ Сестрата не можеше да разбере какво е искал да каже Михаил. Дойде при мене и ми разказа. Аз нямаше какво да кажа освен следното: „Този опит да се ими-

тира образа на Учителя бе правен по Негово време, след това дойде време да се прави от други и ще дойде такова време когато и трети ще Го имитират, защото Духът на Заблуджението ги управлява.“

И на вас няма да ви се размине подобно нещо. Да знаете как се е решил този случай по времето на Учителя.

111 . АЛФИЕРИ БЕРТОЛИ

Бертоли е от северна Италия, където е учил занаят - правене на мозайки и на 16 години отива в Германия и учи същият занаят при немски майстори. По това време се запознава с теософска литература, според която всички посветени хора, духовни хора и Учителите на света са в Индия. Ето защо той решил да отиде в Индия да учи духовни науки. Спечелил малко пари, качил се на парахода и на път за Индия спира в Истанбул. Тук се запознава с духовни хора, които разпалват у него желанието за истински духовен живот. В туй време парите му се привършили и той решил да изкара някой лев със своя занаят, за да може да заплати пътя си до Индия. Излиза някаква работа в Одрин и отива да работи на някакво дружество и прави там мозайки. Но в Одрин се запознава с Лучия, която има баща българин, а майка италианка. Разбира се, че се влюбва в нея и се оженва, но вече не може да тръгне за Индия. Предлагат му някаква работа в Пловдив, отива там, харесва му града, работата му провървява, спечелва някой и друг лев и вика семейството си при себе си. Запознава се с Михаил Стоицев - зъболекар и други. Там имаше салон, в който се четяха беседи на Учителя. Там той се запознава с Учителя на живо в Пловдив. Наместо да иде в Индия намира Учителя в България. Накрая казва: „Та аз Учителя търся, затова съм тръгнал от Италия.“ И като намира Учителя остава в България и в Братството.

Беше със силен стремеж, честен и прям. Нямаше двуличие. Разбираше работата си добре. Тръгна му и си закупи къща в София, имаше средства и поддържаше връзка с Учителя. Когато започна да се устройва Изгрева, той даваше условия на нас студентите да изкараме по някой и друг лев в неговата работилница. Той ни даде условия да научим неговия занаят. Той имаше работилница на Орханйското шосе и ние отивахме там и работехме. В събота ни плащаше на парче, което си бяхме изработили. Беше много акуратен, дисциплиниран и изпълнителен. Когато му възложи някоя работа Учителят, той винаги я изпълняваше. При него аз учих занаят. По-късно с него станяхме сътрудници. После замина в Букурещ при свой роднина, където научи как се прави изкуствен мрамор. Италианците тогава пазеха много секретно този занаят и го предаваха по роднинска линия. А той след това го предаде на мен. Имаше две дъщери Анина Бертоли, която бе в Париж и Мариета, която се омъжи за музиканта, а в последствие диригент Влади Симеонов.

След като издадохме през 1947 г. голямата книга „Учителят“ тогава тя беше преведена на френски и трябваше да се издаде във Франция от едно издателство. С тази задача бе натоварен Бертоли. Той замина за Париж и подготви донякъде работата, като книгата предварително бе преведена тук в България. Средства за издаване също се бяха намерили, а беше уговорено и сключен договор с едно френско издателство. Всичко бе готово само да се отпечати. Обаче намериха се някои доброжелатели тук от София с писма и лични срещи разколебаха Бертоли в тази му задача. И той в последния момент отложи работата. Така се осуети плана за издаването на книгата на френски език. Тогава ние взехме инициативата и успяхме да издадем на три пъти тази книга, но не без затруднение и не без мъчности, които идваха главно от бъл-

гари, които живеяха тук на Изгрева и от българи, които бяха в Париж, в лицето на Михаил Иванов. С това се попречи на първоначалния план, който имаме, да се постави началото на едно издателство във Франция за издаване беседи на Учителя. За доказателство мога да кажа, че за изпълнение на този план аз прехвърлих едно копие от непечатаните беседи на Учителя във Франция чрез Бартоли, който трябваше да организира преводите и отпечатването на беседите на Учителя. Но след като го настроях тук срещу мен и след като изпусна времето за отпечатването на книгата „Учителят“ впоследствие целият този план се провали по вина на Бартоли и със заслугата и помощта на нашите доброжелатели тук на Изгрева, които носеха имената на братя и сестри и които всички бяха проверени по времето на съдебния процес тука срещу Братството през 1957-58 г. Всички, които се обявиха срещу отпечатването на книгата на френски език, същите лица застанаха на страната на онези, които ни съдиха и които разрушиха Изгрева. Няма случайно съвпадение. Кой където се хване и на който господар стане слуга, нему слугува. Всеки господар си пази слугите, държи на тях, заплаща им според заслугите, защото са негови служители. Така всички бяха принудени да се определят. Разбра се всеки кой кому служи.

Накрая, след като влезнахме в затвора и след като излезнахме, след като се разруши Изгрева Бартоли дойде да се извини, че е бил сгрешил. Приех извинението му, но времето бе минало и отминало. Изгревът бе разрушен, а той живееше в една барака, често ни посещаваше и ни разказваше за онова отминало време, когато на Изгрева цареше Духът на Истината. Сега беше дошло времето да царува Духът на Заблуджението. А ние, които бяхме останали малцина, трябваше да защитим името си на ученици на Учителя. И затова описваме историята на всеки един поотделно. Да се знае и помни.

112. ДЯДО ДИМИТЪР ОТ СЛИВЕН

Той беше пътуващ проповедник с Библия под ръка. Ние го заварихме като старец, много мил човек. На времето е имало посветени хора, които са пътували и са проповядвали. Той имаше хубаво лице. Където пристигне, извади от торбата три-четири икони, закачи ги на стената, отвори Библията, чете и проповядва. Има една много хубава снимка с него, където е седнал на една маса, а на нея изправени 4 икони от коя по-хубава, а по средата се усмихва дядо Димитър като жива икона. Такива хора вървяха и проповядваха за Доброто. Но едно е да проповядваш, друго е да живееш с проповедта. В една от беседите си Учителят споменава за него, че когато се поминал и заминал в Невидимия свят той очаквал да го посрещнат както трябва, понеже цял живот проповядвал Писанието между народа. Посрещнали го горе, сложили го на една маса и му казали, че ще го нагостят с онези плодове, които той е сътворил долу на земята. Поднесли му една чиния, а в чинията сложили един цървул с една вилица и един нож, за да го яде. Пита ги: „Аз съм Божи служител и какъв е този цървул в тази чиния. Да нямате грешка?“ Казали му: „Това е същия цървул, онзи скъсан цървул, който ти даде на един бедняк, който беше бос и гол, а на теб ти се посвиди да му дадеш новите си цървули, защото с тях на следващия ден щеше да идеш да проповядваш. Ето това ти е наградата: скъсан цървул да ядеш.“ Ето така бива посрещнат бай Димитър в Невидимия свят. Що проповедници видяхме и що проповедници срещнахме в този си живот? Да се чудиш и маеш от къде изкочиха толкова много проповедници. Но рано или късно всеки един проповедник го чака скъсания цървул на дядо Димитър от Сливен. А през време на Школата ние имаме десетки примери, кои-

113. РУСИ КАРАИВАНОВ. СПАСЕНИЕТО И ОТПЛАТАТА

Имаше един брат Руси Караиванов от селъ Ветрен, Старозагорско, на линията Сливен-Казанлък. В младите години е бил с леви убеждения, станал комунист, после лежал в затвора заради идеите си и след като излиза от затвора се задомява, но не се отказва от идеите си. Минават години, но жена му е бездетна, нямат деца. Жена му пие билки давани от стари баби и знахарки, но дете не се ражда. Накрая Руси си казал: „В билките вярвам, но виждам, че от билки дете не се ражда. Ще търся друг лек.“ След това Руси тръгнал да търси лек. Вървял що вървял, срещнал различни хора и всеки съвет му дава. Но Руси вижда, че тези съвети няма да му родят децата, които трябва да дойдат. Някой му подхвърля да се срещне с ясновидеца дядо Влайчо от село Коньово, Сливенско. Но дядо Влайчо не можеш да го срещнеш където и да е. Той през деня се укрива и отсяда в къщите на познати семейства по селата и там при него идват нуждаещите се за помощ. Тръгнал Руси от село на село по следите на дядо Влайчо. Накрая се срещнал с него, за да му гледа като ясновидец. А дядо Влайчо тогава взимаше пред себе си Евангелието, прелистваше страниците Му, по някой път се спре на някоя страница, прочете някой стих, помоли се и чака какво ще му каже пророческия дух, който работи чрез него. Руси си стои пред него и чака. „Докато не станеш вегетарианец и тръгнеш по нов път няма да ти се родят деца.“ Думите казани чрез дядо Влайчо били казани с такъв тон, че Руси веднага отсякъл: „От днес ставам вегетарианец.“ Отива на село при жена си, разказва подробно на жена си случилото се и тя също отсича: „От днес аз също ставам вегетарианка.“ Следващата година им се ражда първото дете, което кръстили Иван. След това му се раждат още две деца.

Минали години, но роденото дете пораснало и отишъл войник. Същата година той с другите си две деца отива в София, посещава Учителя, за да получат малките му деца благословение. Когато се сбогували Учителят му казал: „Няма да заминаваш за село, а ще отпътуваш веднага за Русе, където Иван е войник. Там ще искаш да ти преместят момчето на друго място.“ Той отначало се уплашил, как така с жена и две малки деца ще върви до Русе. Учителят отново повторил категорично да замине за Русе. „Там ще намериш брат Георги Димитров, който ще ти помогне за случая“. „Руси веднага заминава за Русе с жена си и децата си. Пристигат в казармата, молят часовоя пред казармата да извикат сина му Иванчо. Той пристига разплакан и споделя с баща си, че искал през нощта да се самоубие, защото е в нелегална комунистическа група, която иска да изнесе оръжие от казармата. Но един от войниците се похвалил и вече тайната не е тайна. Руси се чуди как още не са арестувани участниците в нелегалната група и изпратени в карцера. Той разбира, че това е помощ от Учителя. Веднага отива и намира брат Георги Димитров и разправя, че Учителят е наредил да извади сина му от казармата, за да бъде спасен от разстрел. Русенското братство по онова време е голямо братство. В него е влизал и полковник Георги Коцев, който е командир на полка в казармата. Той е запознат с идеите на Учителя, посещава братските събрания. Георги Димитров отива при Георги Коцев, разправя му всичко и предал поръката на Учителя, да се извади веднага момчето на Руси от казармата. Полковникът вдига телефона от дома си и нарежда на дежурния офицер да му докарат

Иван. Докарали го под стража с няколко войници. Той пуска войниците да си отидат в казармата, а Иван задържа при себе си като ординарец. Тогава всеки висш офицер има право по военния устав на ординарец. Така случаят се потушва. Командирът на полка изпълнява заръката на Учителя и спасява сина на Руси Караиванов от разстрел.

След 9.IX.1944 г. когато комунистите вземат властта всички бивши командири на полкове биват разследвани и мнозина ги съди военен съд. Това важи и за полковник Георги Коцев. Военният съд го осъжда на смърт. През това време Руси Караиванов като бивш антифашист, бивш комунист и бивш политически затворник заема също пост в новата власт. А синът му Иван е също комунист и има свои заслуги пред новата власт. Те двамата се явяват и свидетелствуват, че полковникът е спасил живота на Иван, когато е бил обвинен в нелегална работа като спасява едновременно и участниците в нелегалната група като е потулил целия случай. Тези доводи и свидетелите са били достатъчни да му отменят смъртната присъда и да го оставят на доживотен затвор. По време на разпитите той бил изтезаван и от бой му бяха счупили ръката. След като пролежва известни години в затвора той бе помилван и освободен.

Ето една история за спасение на няколко живота в онези политически години на размирици у нас. Това е пример и за отплатата - всяко едно направено добро, независимо кога е направено и колко голямо е то, то винаги допринася своя плод. „По плодовете ще ги познаете дали са мои ученици.“ Това бе историята на двама ученика по времето на Учителя, членували в различни политически системи, но ръководени от идеи и от Словото на Учителя.

114. ДЯДО ВЛАЙЧО (1894-1981)

Името му беше Влайчо Жечев от с. Коньово, Сливенско. Неговият живот е олицетворение на пътуващ пророк от времето на пророците в древния Израил. Имаше дарба, имаше връзка с Невидимия свят, пророкуваше и пророчествата му се сбъдваха. Как се извършваше този процес в неговото съзнание ние не знаем. Обикновено пред него стоеше Евангелието, той прелистваше страниците, спираше се на някой стих, прочиташе го, тогава се обръщаше към този, който седеше пред него и чакаше пророчество и дядо Влайчо му казваше това, което имаше да му каже. После разказваше, че като четел Евангелието и като погледне този, който стои срещу него му се дават в съзнание то живи картини и той ги тълкува или ги превежда буквално. Той се подвизаваше по време на Школата на Учителя. Познаваше почти всички хора в Братството и провинцията. Нашите хора мило и драго даваха, някой да им пророкува. Учителят е в София, Школата е открита, Словото на Учителя се излива като непресъхващ извор, но нашите приятели търсеха ясновидци, пророци и връзка с Невидимия свят. И всеки намираше това, което търсеше - едни Учителя, а другите - ясновидците...

А сега идваме до най-драматичното в този разказ. В разстояние на 22 години, докато е отворена Школата дядо Влайчо пътува по цяла България, посещава стотици хора от Братството в провинцията и е пророкувал на хиляди българи, но той нито един път през цялото време не е дошъл на Изгрева и не се е срещал с Учителя. Ето, виждате ли как работят пророците от времето на Израил, които са се родили в България? Тогава по времето на Израил пророците казваха: „И рече ми Господ.“ Или „Слово Господне биде към мене и рече.“ Значи онези старовременни пророци разбираха, че Господ им говори и свидетелствуваха за думите Господни пред человете. А тук в България какво става? Стана точно обратното. Учителят е тук на Изгрева, а те не Го зачи-

тат за нищо.

А сега идва драматичния развой. Дядо Влайчо накрая решава да дойде на Изгрева, за да се срещне с Учителя. Учителят го приема и му казва: „Рекох, много късно дойдохте!“ И си обръща главата в страни. След 20 дни Учителят си замина от този свят. Този факт дядо Влайчо на мнозина хора го е разказвал, когато са го разпитвали дали има някаква опитност с Учителя.

След 9.IX. 1944 г. когато комунистите взеха властта дядо Влайчо започна да пророкува, че в скоро време комунистите ще паднат от власт и на тяхно място ще дойдат да управляват земеделците. А и те няма да управляват много време, след което ще дойде да управлява Бялото Братство. Ето ви сега разминаване със Словото на Учителя и с пророците. Комунистите тогава видяха, че това негово пророчество, подкопава властта им и го изпратиха в концлагер шест месеца, за да провери дали комунистите ще паднат от власт. Когато един от следователите в милицията го заплашвал и се държал грубо с него дядо Влайчо му казал: „Внимавай, защото и ти ще дойдеш при мене“. И наистина след два месеца този началник пристигнал в концлагера като затворник. Бил хванат, че прехвърлял политически противници на властта срещу пари и подкупи по нелегален канал в чужбина. Дядо Влайчо се приближил при него и му казал: „Добре дошъл! Нали ти казах, че ще дойдеш при мене!“ Онзи го гледа, не може да се помири с пророчеството на дядо Влайчо и го пита: „Дамаш още нещо да ми кажеш.“ „Ще ти кажа: „Ако речеш да бягаш ще те разстрелят като псе!“ Така се разделили. След време следователя бил пуснат от концлагера и решава да бяга през границата в Югославия, но там бива разстрелян като псе при опита за бягство. Това му го съобщил по-късно един от началниците в милицията, на който дядо Влайчо помогнал със съвет за болната му жена. Казал му: „Ти знаеш ли, че оня дето те изпрати в концлагера и где-то ние го изпратихме след тебе също там, се опита да избяга през границата и го утрепах.“ Дядо Влайчо поклатил глава: „Аз го предупредих!“

Комунистите приложиха друга нова тактика към затворниците. Те започнаха да ги карат да работят. В този концлагер, в който е бил дядо Влайчо затворниците са копаели каменни въглища в рудник. Един ден дядо Влайчо отишъл при началника и го предупредил да не изпраща затворниците в рудника, защото ще има свличане на пластовете и галериите ще се затрупат. Ще загинат стотици хора. А защо да загинат когато могат да работят. Началникът го запитал: „От къде знаеш това?“ Казал му: „Бог ми го каза.“ Началника не му повярвал. Но дядо Влайчо се приближил към онзи стария следовател, който го изпратил в затвора и който сега е затворник като него и го помолил да свидетелства пред началника, че това което му е казал се е сбъднало. „Началникът на концлагера не ми вярва, но ти можеш да ги убедиш като му разкажеш за пророчеството, което бе за теб и което се сбъдна. И тогава началника ще послуша теб и няма да изпрати стотици хора в рудника да бъдат затрупани.“ Така и сторил и неговите думи хванали декиш. Онзи му повярвал. На следващия ден не изпратил никого в рудника, а към обед наистина станало свличане и затрупване в галериите. Всички стояли като втрещени. Началникът извикал дядо Влайчо и му казал: „Такъв човек като тебе не може и не трябва да седи в затвора. Излез от тука, но внимавай какво говориш.“ Дядо Влайчо излиза от затвора, няма пукнат грош в джоба си, а трябва да пътува. Чува глас: „Наведи се надолу!“ Поглежда, вижда едно портмоне в краката си, отваря го и вътре толкова лева, колкото му трябват за път.

След това започна неговото велико разпъване на кръст. Хората го търсеха, а той пътуваше само нощем, а през деня се укриваше в домовете на приятелите. Там го намираха онези, които имаха нужда от него. То беше кри-

ене, както за него самия, така и за онези, които търсеха от дядо Влайчо помощ и съвети. Помагаше на всички. И комунистите го търсеха. Имаше един случай, когато противниците на големият партизанин и след това голям човек в новата власт Чочорлу му се беше случила бея. Изведнъж изчезва и му открават внучето. Търси го милиция, търсят го всички, но няма следа. Отиват при дядо Влайчо, той се моли, прелиства Евангелието и му казва: „Казаха ми, че детето е укрито в един запустял кладенец.“ Почват да търсят пресъхнали кладенци и го намират там. Хайде сега отидете и обяснете на атеиста и невярващия как може да се случи такова нещо. Е, може! Така дядо Влайчо помагаше на всички. Властите му показваха по какъв начин да работи. Да се крие и скришно от погледа на обществото да работи. Името му се носеше като жива легенда. Всички, които отиваха при него и получаваха помощ, той след това ги насочваше да посещават Братствата в провинцията, да слушат Словото и да четат беседите на Учителя. Е, някои се опитваха да изпълнят съветите му, но после се отдалечаваха. Те бяха от друг свят. В Школата на Учителя идват само ученици, които са определени.

За дядо Влайчо могат да се разкажат хиляди случаи, които не са преувеличени, където се е сбъднало неговото пророчество, където са дали плод неговите съвети и е помогнал на мнозина.

Той беше жив пример и образец на пророк от времето на Стария завет. Служеше на пророческия Дух в себе си за доброто на другите.

Той беше жив пример и образец на апостол от времето на Христа. Носеше Евангелието и с думите Христови отваряше вратите на едно знание, с което даваше помощ на страдащите и ги упътваше в живота им.

Той бе определен да бъде ученик на Учителя. Но той закъсня и не дойде при Учителя, макар че Той го чакаше цели 22 години. Дойде, но много късно!

След заминаването на Учителя той работи с Христовото Слово и Евангелието между този народ. Четеше беседите на Учителя, но беше се разминал с Учителя и с времето, което бе определено в Школата на Учителя.

Затова внимавайте да не се разминете с времето, когато сте дошли между този народ, да се срещнете със Словото на Учителя. Разминете ли се, ще имате за поука живота на пророка дядо Влайчо.

БОРИС НИКОЛОВ

С УЧИТЕЛЯ
ПО
ПЛАНИННИТЕ
ЕКСКУРЗИИТЕ

ПОВЕСТВОВАНИЕ

- ЧЕТВЪРТО -

ЛЕТОПИС - ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. ЕКСКУРЗИЯ ДО ЦИГОВСКИЯ ЧАРК

Тя бе първата екскурзия на Братството. Учителят насочи една голяма група приятели към Родопите. Около 40 души братя и сестри Учителят ги заведе в Баташкия карлък. Една местност, която се нарича Циговският Чарк. То е стручна за бичене на дъски, но прочут чарк от години. На тази дъскорезница работи там бащата, който е възрастен и неговия син. Нашите братя и сестри се разполагат близо до чарка, за да могат да използват някои неща, които им трябват, било инструменти, било храна и помещения, защото някои нямат палатки къде да пренощуват. Бащата не е разположен към Братството и братята. Държи се враждебно, винаги сърдит, намръщен, ругае непрекъснато за щяло и нещяло. А пък синът е разположен много. Той гледа с каквото може да послужи на приятелите. И ето какво става. Като работи на струга бащата, една клечица попада в окото му и окото почва да се подува, възпалява се, зачервява се и го боли много. Тогава синът решава да води бащата на лекар. И тъкмо синът стяга коня и приготвява всичко, а Учителят минава покрай него и го пита къде ще отива. Той Му разказва случая: тъй и тъй - клечица е попаднала в окото на баща му и трябва да го води на лекар чак в Пловдив. Учителят казва: „Няма защо да го водиш. Я го доведи тука“. Синът довежда бащата, а окото му превързано. Учителят сваля превръзката, изважда една чиста кърпичка от джоба си, повдига клепака на окото и внимателно изважда клечицата навън. Учителят дава съвет какво да се сложи на окото, болката му преминава и окото му оздравява за два дни. Не станало нужда да слизат в града и да загубят сума дни. От тогава бащата се разполага към Учителя и оказва всичкото си съдействие на приятелите докато са там. Те са прекарвали повече от 25 дни на Циговският Чарк. Намерили са хубава вода и извор и са направили чудна чешма, която и до днес стои. Не съм ходил отдавна там. Това е било 1919 г. в Баташкият карлък. Чешмата още стои в Циговския чарк.

2. ПЪРВИТЕ ЕКСКУРЗИИ С УЧИТЕЛЯ ДО МУСАЛА. ЧАМ КУРИЯ

През 1922 г. приятелите с Учителя идват в Чам Курия. Пътуването от София до Чам Курия не беше тогава проста и лесна работа. Нямаше ги тогава тези превозни средства, които са сега през 1970 г., почти съвършени. Тогава се наемаха камиони, турят се пейки в каросерията, за да могат да седнат хора. Камионите са раздрънкани, доста износени, често пъти закъсват на пътя или стане авария, така че пътуването беше рисковано в онези времена. Имаше и рейсове, но пак стари износени. Бяха прекупувани от частните шофьори. Разбира се частните шофьори на камионите и автобусите ни експлоатираха както могат, а в обходата и държането си към нас не бяха никак разположени. Но както и да е до Чам Курия се затирахме някак си. Учителят пътуваше с нас като обикновено и Той бе с приятелите с камионите. Но някои от нас, от младежите, които бяха самонадеяни и силни пътуваха от София до Чам Курия пеш. Това взимаше два дни и една нощ. Пристигахме в Чам Курия, а тогава там летуваха софийската аристокрация. Е, това са хора богати. Смятаха се издигнати, привилегирани. Задоволени във всяко отношение с всичко. В обществено отношение стояха над всички. Те си живееха в своите луксозни ви-

ли и когато нашата група пристигна за пръв път, те се ококориха от почуда. Тогава туризмът не беше популярен както днес. Тогава да отиде голяма група в планината беше голяма рядкост и не ставаше такова нещо всяка година. Ето през Чам Курия преминава група от 150-200 души най-пъстро облечени кой с каквото облекло има. Обикновено се търси и облича най-старото облекло, износени дрехи и обувки. Нямахме този днешен спортен екип с всичките удобства. И така тази пъстра група минава - млади, стари, баби с патеричките си и те отиват на Рила. За изтънчените курортисти това бе една весела картина, напълно оригинална. Насмешливо се отнасяха към нас. На всичко отгоре, понеже ние пиехме само гореща вода някои приятели бяха измислили и измайсторили самовари, които да се носят на гръб. Значи на гръб носиш един самовар от около 20-25 литра. А самоварът е разпален с дървени въглища. Водата е завряла, кипи. По якичките братя носеха тези два-три самовара. Вдига се пара, а когато парата стигне много голяма сила има една свирка предупредителна. Тя свири нагоре, вдига се пара като свирка на парен локомотив. Братът спира и вика: „Спирка! Искате ли някой гореща вода!“ Братът стои, обръща си гърба, а някой пристъпва при него с канче алуминиево и си налива вода от специалното кранче на самовара. Сега на такава група може ли да не се смееш? За курортистите това беше едно голямо развлечение и извор на много шеги. Обаче групата минава нагоре. Излизаме по реката Царска Бистрица. Прекрасна река, така бистра, бързоходна, красива река. Рядко се среща другаде такава река. Пътеката върви край Царска Бистрица, излиза нагоре в горите и все нагоре, прави хубави завои. Изобщо една от най-красивите пътеки. За нас беше радостно преживяване. Като излезнете от горите нагоре, надигат се от двете страни високите скали изсечени отвесно. Красоти неземни. На един час от Чам Курия на пътеката има висока скала, висока колкото двуетажна къща. Тази скала е паднала някога от високите скали и се е спряла, но така удобно е стъпила, че няма да мръдне вече никога. Край тази скала обикновено сяддохме за почивка. Чайниците врат, водата се раздава, гореща вода се пие от всички приятели. Тук палехме огънове. Учителят пие също 1-2-3 чая. Прави се една по-продължителна почивка, защото тук е почти половината път до хижата при първото езеро. Тук се водят разговори. Учителят засяга някои въпроси и обръща вниманието ни на хубавите неща в планината. Можем да кажем, че Той при нашето ходене в планините отвори очите ни за красотите на природата.

От големия камък като станем и тръгнем, на половин час се достига реката. Има едно мостче прехвърлено върху реката на Царска Бистрица. И оттам нагоре започват клековете. До тук свършва високата гора. Големият камък, който сега наричат Миалов камък при пътеката е скала, която е паднала от околните стръмни скали някога. Когато го разглеждах като естественик можах да определя горе-долу кога е паднал. По какво се познава? Познава се по лишеите, които покриват камъка. Ако камъка не е покрит с лишеи - тогава ще е паднал скоро. Ако е с лишеи значи е паднал преди 200-500 години. Този камък според мене е паднал преди 50-60 години и то по време на земетресенията в България. Камъкът от към източната страна, откъм страната на реката е ограден с високи дървета. Ето тука има едно старинно огнище, което ние използвахме веднъж.

3. ЕДНА ЗИМНА ЕКСКУРЗИЯ ДО СКАЛАТА НАД ЦАРСКА БИСТРИЦА

То беше 1925 г., когато една група братя и сестри пожелахме да отидем през зимата на екскурзия през месец февруари. Бяха навалели големи снегове. И върху стария сняг беше навалял нов голям сняг, така че много трудно се вървеше. Тази група около 12 братя и сестри се подготвихме и смятахме да се качваме чак на Мусала. Щяхме да тръгнем вече, когато Учителят каза: „И аз ще дойда с вас.“ Действително и Учителят се приготви, наехме кола, малък рейс, заведе ни до Чам Курия и като се уговорихме с шофьора, кога да дойде, за да ни вземе обратно, защото тогава нямаше редовни съобщения. Пристигнахме на Чам Курия и тръгнахме по пътеката за Мусала. Обаче снегът е тъй дълбок и така мъчно се ходи, че с големи усилия много мъчно се придвижвахме нагоре. Сутринта като тръгнахме минахме покрай двореца в Царска Бистрица. Пред двореца стои на пост войник с пушка. А това показва, че царят е в двореца. Ние минахме и заминахме, само поздравихме войника с едно „добър ден“. Войникът вижда, че една група минава нагоре в планината и съобщава на царя. Изкачването беше трудно. А ние не бяхме се екипирали добре. Нито обувката, нито дрехите ни са както трябва, защото сме излезли с най-обикновено облекло в планината. А сестрите са с дълги поли, които се влачат, залепва се снега по тях, размразява се, после пак замръзва и висят разни висулки от лед и ледени бучки по тях. Като вървят дрехите им дрънкат от ледените парчета. При туй Боян Боев, който куцаше с единия крак, ходеше много бавно. Аз трябваше да вървя пред него, за да разбивам пътината, за да може той да се движи. Онези, които вървяха най-напред бърже се изморяваха и се сменявахме. Значи върви някой известно време напред и разбива пътината, но се изморява много бърже, защото където е бил стария сняг, като стигнеш до него той пропада и ти хлътваш и стигаш до пояса. Беше много трудно и до обед не можахме да стигнем до скалата. До нея стигнахме към 2-3 часа след обед, но през зимата това е свечеряване. Слънцето се наведе и се скри, а ние сме в сняг до пояса. Опитяхме се да вървим нагоре, но снегът по-дълбок ставаше. Тогава Учителят каза: „До тук!“ Обърнахме се към Него: „Учителю, да се върнем до скалата и да направим лагер. То се вижда, че до тука ще бъдем и тук ще преспим.“ Върнахме се до скалата. Разригнахме откъм южния край снега, разригнахме го с крака, разтикахме го и направихме от снега нещо като ограда. Запалихме огън. Наоколо има сухи клекове, което много ни улесни. А аз винаги нося брадва. Без брадва не ходя в планината. Тя ни послужи много. Сечем сухи клони и запалихме огън. Натрупахме клони от клекове върху снега, за да можем да седнем и лежим. Направихме за Учителя едно хубаво място покрито от клекове, като гнездо. С каквито платна имаме заградихме така наоколо да не духа, като се засили огъня стана приятно. А времето беше тихо, ясно и студено. Студът се засилва след залязване на слънцето. Първата ни грижа бе да набавим главно сухи клекове. Сечем или къртим клека, носим и натрупваме дърва. Натрупахме много сухи дърва. Хем ни пазеха завет, хем ги използвахме за огъня. Огънят гори непрестанно. Всеки подклажда, а чайниците врат. Затоплихме се в тази зимна нощ така, като че ли бяхме в стая. Дойде доброто разположение, изпяха се песни, водеха се разговори. Прекарахме цялата нощ в най-добро разположение и при всички удобства. Никой не усети студ, а някои подремнаха. Групата не спа. След като бяхме направили от клонки хубаво гнездо на Учителя Той седна върху него и така прекара цялата нощ. Сутринта станахме рано. Направихме молитвата си, за-

силихме огъня, завряха чайниците и тъкмо да закусваме гледаме от долу по пътеката идват хора. Напред върви човек с калпак. Висок селски калпак. Зад него следват няколко човека и 7-8 коня един след друг. Като се приближиха към нас гледаме цар Борис III с неговите хора. А той беше с калпак. Дойде при нас. Като ни видя, смая се, че ние сме се разположили, огънят гори, чайниците врат и ние сме в най-добро разположение. Тогаз се разбра, че са му докладвали, като сме минали покрай двореца и понеже не сме се върнали до вечерта, то той помислил, че сме закъсали в снеговете. Тръгва със своя адютант и няколко човека и с осем коня, за да ни спасяват. Но като видя как сме се разположили той върна конете назад, а той остана с двама придружители. Размени някоя дума с Учителя и повечето разговори бяха с нас, понеже сестрите непрекъснато го разпитваха. Като ни видя както сме се устроили, той се учуди много, защото бяхме закътани в заслон от платнище. Говорихме с него, пихме чай и разговаряхме за разни неща. Ние имяхме възможност да видим за първи път царя непосредствено до нас и да разговаряме като с обикновен човек. Царят бе до нас, а ние бяхме в присъствието на Учителя. Учителят седеше спокойно, пиеше чай и се усмихваше. Размених с царя по няколко обикновени думи на учтивост. Разговорите бяха повече между сестрите и царя, които го запитваха за най-обикновени неща, при което той се учудваше на въпросите им, но им отговаряше. А това не бяха глупави въпроси. Всички сестри бяха студентки по онова време. Нямахме науки и прости хора между нас. Според мен това бе единствената среща на цар Борис III с Учителя. Повече те не се срещнаха на физическото поле. В това съм напълно сигурен и точен. А разговорът бе на общи теми за времето, за планината, за чая, за туризма и т. н. След това царят и придружаващите го войници с конете тръгнаха нагоре към Мусала. Ние се сбогувахме. След това ние всички живи и здрави се смъкнахме долу на Чам Курия, днешно Боровец. А оттам се прибрахме до София също с кола.

Ние не можехме да отидем от рекичката нагоре, но те тръгнаха, защото имаха приспособление за ходене в снега. Казваха се „ракети“ за ходене. Това са елипсовидни решетки, които се слагат на краката и с тях не се потъва в снега. Така те трима човека заминаха нагоре, а ние останахме при нашата скала. Прекарахме там още няколко часа и след обед слезнахме в Чам Курия. Беше уговорено в този ден и час да ни чака колата. Тя дойде от София навреме, качихме се и се върнахме в града. Това бе зимната екскурзия до камъка през 1925 г.

Може би ще срещнете разни писания за срещи на царя с Учителя. Това не е вярно. Той, царят не можа да прескочи тази бариера. А това бе тежката карма на Кобургите, за тях Учителят нямаше добро мнение. Когато царят трябваше да замине за Берлин за среща с Хитлер, за да му бъде искано включване на България във войната на Източния фронт за изпращане на български войски да се бият срещу Русия, то Учителят бе казал: „Царицата не трябва да напуска кошера, когато кошера не се рои. А когато кошера се рои царицата пак остава в кошера, а онези, които напушват кошера и създават нов рояк, то те си създават сами царица.“ Ето едно изказване, на което може да се умува столетия наред, като се сравнява с историческите събития по това време. Не послушаха съвета на Учителя. Царят напусна кошера, замина за Германия, върна се оттам и след няколко дни царят почина. На Изгрева имаше пчелин с 20-30 кошера. Ние знаехме, че когато царицата напусне кошера си, то тя загива. Така стана и в този случай. На деня на смъртта му, Учителят държа една беседа и спомена за цар Борис, че той в Невидимия свят е тръгнал по Пътя на Любовта, че той там е простил на всички свои врагове и е тръг-

нал по един нов път. Така че ние научихме много неща в тази Школа. Видяхме събития на човечи, царе, папи, патриарси и видяхме как велики империи се сгромолясваха. А това не е малко да се види в един човешки живот. Дори е много. Чак сега оценявам това. Много е.

При този камък през следващите години винаги спирахме. Припомняхме си нашето преживяване край него. Пред камъка има хубава поляна, хубава млада гора и наблизо е потока. Винаги имаш вода под ръка. Този камък стана наше любимо място за почивка и отсядахме винаги до него.

Тук се водеха хубави, интересни разговори с Учителя, които са записани и ще бъдат предадени в общите разговори за Рила. Оттам нагоре понякога отивахме до големите скали на разходка, които се извисяваха и представяха чудна гледка.

4. ПО ПЪТЕКИТЕ НАГОРЕ КЪМ МУСАЛА

В Чам Курия имахме приятели, които имаха вили. Учителят и няколко човека близки на стопанина на вилата можеха да пренощуват в някоя от вилите и на другия ден се тръгваше. А останалите приятели се разполагаха наоколо, кой където намери или се подслонявахме в обществената трапезария на горското училище. Горското училище беше построено за горските работници. Беше обширна постройка с големи навеси, където можеха да се побират много хора. Имаше столова, в която можехме да се разположим през лятото, когато нямаше ученици. Така прекарвахме до вечерта там. А понякога когато поиска Учителят прекарвахме и по няколко дни. Там има държани няколко беседи, които са отпечатани. Понякога там дочаквахме основната група, която трябваше да дойде. Събирахме се всички и наедно в колона поемахме нагоре.

От скалата нагоре има разклонение. Едната пътека е за хижа Ястребец, а другата е за река Царска Бистрица, където имаше прекрасно изворче. От реката също можеше да се пие вода, защото бе чиста, но Учителят предпочиташе винаги изворна вода. Като вървим и като се мине мостчето при рекичката има полянки. На тези полянки обикновено разпалвахме огън. Учителят не разрешаваше да се бърза. Прекрасна река, да гледаш и да се не наситиш да я гледаш. Толкова гъсти клекове бяха по онова време, че само по пътеката можеше да се върви. Прекарвахме 2-3 часа на поляната, защото голяма почивка даваше Учителят и след това потегляхме нагоре. Това мостче днес е отбелязано в картата като Велчово мостче. До него огнището беше направено от нас, обградено от камъни, за да не се запалят клековете от въглените. Изобщо бяхме много предпазливи с огньовете.

Край мостчето сме пренощували на полянката до него няколко пъти с Учителя и то обикновено на връщане от Мусала. Още стоят камъните, които оградяха навремето огнището. Какви цветя прекрасни има тук! Това е една чудна поляна непосредствено след мостчето. На тази полянка сме пребивавали няколко пъти. Обикновено при завръщане от Мусала ставахме рано, слизахме на Чам Курия, за да хванем рейсовете сутринта. Учителят нарочно разделяше пътя при слизането от Мусала на две, за да преспим и по-добре да понесем разликите във височините при слизането, защото и атмосферното налягане е различно.

Като тръгнем нагоре от мостчето гледката става по-хубава, по-надалече се откриват хоризонти. След един час път достигахме една висока поляна, в дясно тече рекичката. На тази полянка бивало е случай да пренощува цялата група на открито с Учителя. Нямаше още тогава хижа на Мусала. След като излезем след клековете излизахме на високата поляна. Това е преди да изле-

зем на първото езеро. Ако имаше време отивахме на хижата при първото езеро. Около него имаше тогава само гъсти клекове.

5. ПЪРВОТО ЕЗЕРО

Точно, където сега е каменната хижа, там беше на времето нашият лагер. И то по-точно пред хижата на двора. От лявата страна на езерото имаше няколко лагера. Бяхме големи групи. Пред всеки лагер беше запален огън, който се поддържахше непрекъснато. Братята носеха дърва, поддържаха огньовете, а сестрите се грижеха да има винаги гореща вода и чай.

Спахме на поляната. Всеки си носеше някоя дрешка или завивчица - одеало или палто и като се прислони, тури си един голям камък под главата и така прекарвахме нощта. Нощите бяха студени. При това времето много често биваше лошо. Паднат мъгли, а от небето ръмми. Дъждец един ситен, но тъй напоителен, че не ти остави сухо място по тебе. А ние тогава нямахме хубави екипи. Само някой бризент останал от войната и това бе голяма привилегия. Така при най-скромна обстановка ние изкарвахме по 6-7 дни край езерата.

На местото на тази хижа през 1928 г. е бил нашият лагер. Вода взимахме от езерото. Спахме на открито. По-старите приятели вземаха малката дървена хижа, но тя се пълнеше отдолу и отгоре с хора. Учителят не влизаше в хижата, а спеше с нас на открито край огньовете. Навън имаше 2-3 групи разположени около 2-3 запалени огньовете. А в малката хижа се бяха подслонили стари възрастни приятели. Тя вършеше много хубава работа в онези години. През 1928/29 г. беше направена голямата каменна хижа и тогава Учителят отсядаше в нея. Тя беше с удобства, имаше стаи, дори и храна. Обикновено си носехме хранителни продукти в раницата. Наемахме в хижата една голяма стая, в която се разполагаше Учителят и няколко братя, които Го обслужваха, а другите се разполагаха навън по поляните. Цяла нощ поддържахме огньовете. По онези времена ние изгорихме клековете. Когато започнаха да строят голямата хижа работниците изгориха останалите клекове и сега са голи поляните около езерата. На единия бряг, около югозападния бряг има едно малко езеро. Някои групи отсядаха на малкото езерце, което е на северозапад, а други отсядаха на югозападния бряг. Обикнахме езерата и предприехме екскурзии на източната страна, там където е връх Свинкса и петото езеро до него. До Свинкса с Учителя сме се изкачвали много пъти. Той обичаше да се изкаква там на хребета, където гледката е обширна и се виждат езерата - 5 и 6 езеро. При Свинкса прекарвахме с Учителя в приятни разговори и привечер се връщаме към хижата.

6. ИЗКАЧВАНЕ НА ВРЪХ МУСАЛА

Когато отивахме на екскурзия към връх Мусала никога не изпускахме изгревите на слънцето. За тази цел ставахме рано през нощта в 2 часа, приготвяха се всички и към три часа тръгахме към върха. Пътечката е ясна, не можем да се загубим. Всички носят малки електрически фенерчета и осветяват пътя. А някои носят големи газени фенери. По пътечката нагоре тръгва една верига от светлинки. Тъмна, непрогледна нощ. Лека поляка веригата се движи, минаваме от езеро до езеро и като се дойде до голямото, дълбокото езеро обикновено се даваше една почивка край него. Отседнем, направим една голяма почивка преди да атакуваме самият връх. От тук групата тръгва нагоре. Напред светлинките, а след тях фенерите. Вървим и вървим. Започва да

се зазорява. Небето се просветлява на изток. Зората багри, сменя цветовете. Достигаме до най-високото езерце, което Учителят нарече „Окото“. Кръгло, красиво езерце под самият връх. На възлизане се спирахме при рекичката, която изтича от езерото, там където пресича пътеката, по която вървим. На отиване си миехме лицето, ръцете при рекичката на „Окото“, при пътеката. Учителят правеше същото. Тръгвахме по пътеката, покрай заслона. Тогава нямаше заслон. Често имаше останали пресли от зимата, които пресичаха пътеката, по която беше опасно да се върви. Беше хлъзгаво и с големи предпазвания пресичахме преспата. Някои от братята изсичаха снега и правеха стъпала-стъпки, за да вървим по-спокойно по преспата. Обикновено от „Окото“ нагоре се развиделяваше напълно и ние пристигахме на върха Мусала няколко минути преди изгрева на слънцето, а понякога и половин час.

На изток руменее, минават пламъците на зората един след други, става все по-светло и по-светло. Изгасват всички звезди и ние очакваме изгрева на слънцето на самия връх. Не там където е сега хижата, но на източната му стена, където се подхваща хребета наречен „Трионите“. Там обикновено се преобличахме, понеже бяхме изпотени. На Учителят се правеше една ограда от платна и от палта, Той си сменяше ризата, преобличаше се. Тогава всички заставахме на върха в една огъната верига, чакаше се слънцето да изгрее.

Тези мигове бяха най-хубавите мигове на земята. Всеки размишлява или се моли и очаква първият лъч на изгриващото слънце. Интересно е това, че и да беше долу лошо време, дали вали, дали ръми, то като излезем тук бе вече ясно. Върхът бе над облаците. Оттам ние посрещаме изгрева, направим нашата молитва, след туй слънцето се поиздигне, ние си починем малко на върха и слизаме след туй на „Окото“. Ако времето е ясно, слънцето грее и е топло при „Окото“ обикновено отсядаме. Учителят обичаше това място. Край „Окото“ има малки полянки, на които удобно се отсяда. Тогава ние, младите братя вземахме грижата да се набавят дърва от клековете, донасяхме ги и наклаждахме един малък огнец, туряхме чайниците и прекарвахме край „Окото“ целият ден. Привечер така към 15-16 часа се отправяме към хижата. При „Окото“ Учителят е държал доста беседи, разговори, които са записани и някои са издадени, а някои предстои да бъдат издадени занапред. Той отсядаше откъм страната, където минаваше пътеката. Под пътеката, под „Окото“ там са полянките удобни за почивка. И оттам има една много хубава гледка на циркуса и гледка на север с небивали височини. Тук прекарвахме целия ден. Но разположението бе толкова хубаво на това място, че човек добива вдъхновение и целия ден като че ли е хранен с най-хубавата храна. „Окото“ ще остане паметно. Учителят тук си налее вода от „Окото“ в термоса и препоръчваше на всички да си налеем вода от тук. Ние сваляхме вода в съдове долу край огньовете, сварявахме я понеже студена вода ние при екскурзии не употребяваме.

7. МАЛКИЯТ СТЪРЪК

Понякога се случваше времето да е твърде лошо. А през 1925 г. бе най-кишава. И 3-4-5 дни все вали дъжд и ни мокри. При една такава екскурзия, когато бяхме много мокри и когато бяхме много изморени, защото когато е студено не може да се спи, слизаме от Мусала и всички сме измъчени от напрежението. Седмица вали дъжд. При върховете е мъгли и само върхът Мусала стърчи над мъглите. Обикновено в такива случаи ние се качвахме на върха. Един ден слизаме при езерото, гдето е хижата днес. Учителят седна тогава на един камък, а ние се наредихме около Него в няколко редици и ни държа една

чудна беседа. Тя е озаглавена „Малкият стрък“. Идеята на тази беседа е: „Служение на Бога“. След кат свърши беседата Учителят присегна с ръка и откъсна от тревичките до него и започна да дава на всеки един от приятелите по една тревичка. Тази тревичка всеки си я пази свещено. И моята е още тук.

Вчера я видях в тефтерчето, в беседата „Малкият стрък“. Тази беседа заслужава всеки да я прочете. Тя беше едно възнаграждение, награда от Небето, че устояхме 6 дни на дъжда и на мъглите горе в планината. Понякога идваха облаци с такова електрическо напрежение, че косите на хората се изправяха като пръчки и игли нагоре и от тях излизаха искри, дори и пламъци. Това нещо сме го виждали. Братята тогава носеха дълги коси, сестрите също и косите се изправяха нагоре от електричеството и от тях излизаха светлини и искри. След тази беседа започвахме слизането надолу. Колата, която ни докара в Чам Курия ни чакаше. Шофьорът бе много точен. Кажем ли в кой ден и час да ни чака и колата му беше там. Тогава групите се връщаха в София. Младите братя, а това беше по-голямата група, не винаги имаме пари за връщане. Тогава ние слизахме през Радогел до железопътната линия, взимаме влака, който идваше от Пловдив и се връщаме с него до София. От Чам Курия до гарата са 26 км, които преминавахме пешком. Бяхме големи пешеходци, но бяхме млади.

Беседата „Малкият стрък“ е държана от Учителя на 13 юли 1925 г. и е напечатана в томчето „Петимата братя“, стр. 214.

През 1922 г., 1924 г. и 1925 г. излизахме редовно на Мусала. В тези години обикновено времето беше много лошо - мъгли, дъждове и студове. Но понякога времето беше и хубаво. Туй лошото време беше изпитание за учениците. Учителят ни обучаваше да не се плашим от природата както и да не се страхуваме от лошото време. Затуй времето бе лошо и ние издържахме. Но имаме и хубави години. Тогава дните бяха ясни и слънчеви. С дни прекарвахме горе обикновено при езерото „Окото“ когато слизахме на връщане от Мусала. Тук е високо и няма дърва наоколо. За огрев изкачвахме дърва предния ден. Слизахме на връщане при дълбокото езеро, правим огньове и се разполагаме. Тук сме пренощували няколко пъти. Тогава хижа още нямаше. А при най-долното езеро имаше само дървена хижичка, която побираше 20 човека, не повече. Ние се разполагаме около езерото на групи и огньовете непрекъснато се поддържаха от младите братя.

8. НЕЗНАЙНИЯТ ВРЪХ

Като се излиза от хижата и се застане с лице към Мусала от дясната страна като се излезне склона, стръмния склон идва се до хребета на планината. Тука този връх Учителят го нарече „Незнайният връх А-Бе“. Един тайнствен връх е той. Учителят го смяташе като един голям духовен център. Няколко пъти Той ни е извеждал на него. А до него пътеки няма. Излиза се направо по тревистият склон. Горе има скали, които излизат над поляната, тук обикновено отсядахме и Учителят е държал няколко хубави беседи на „Незнайният връх“. Имам следната опитност с „Незнайният връх“. Тази година, когато беше много лошо и 5-6 дни валяха дъждове, аз се грижех главно за огньовете и поддържах огньовете на трите групи. Тъй че братята и сестрите се топлеха на огньовете, но при последния ден от безсъние и преумора аз съм залитнал и съм паднал в огъня. При падането някой от братята ме хванаха и направо ме измъкнаха от огъня. Тогава оставих за малко грижата за огньовете на другите братя, а аз излезнах на „Незнайния връх“ сутринта и то след като се върнахме от Мусала. Вървя в мъгли, вали ме дъждец и като излезнах на самия

върх до скалите около, които има ниски клекове, легнах между клековете и веднага съм заспал. От преумора и недоспиване от 3-4 нощи аз бях изтощен. А иначе аз издържах на безсъние. Така съм заспал, че минава час, два, три и когато се събудям, събудям се от една много приятна топлинка. Отварям очите си и над мене слънце. Облаците са се отдръпнали наоколо. А там където аз лежа и където спях, там един сноп лъчи огрява скалата и я затопля. Прекарах така 2-3 часа в сън между мъглите. Така „Незнайният връх“ ми даде едно уверение, че е разположен към нас. Учителят го посочи като един духовен център. Там има хубаво присъствие. Има напреднали същества, които живеят в етерни тела, а не в нашите органически тела, физически тела. С тях човек може да влезе в общение. Един поет може да разговаря с тях. Един мистик може да преживява с тях. Да има общи преживявания, да стане една обмяна между тях и него. Учителят го ценеше много този връх и го наричаше „Чисто място“. В планините има места където човешки крак не е стъпвал, казваше тогава Учителят. Тези места се пазят, не се допуска всеки човек да отиде там. Може само един чист човек да бъде допуснат. Но един обикновен човек - не. Тези места се наричат „святи места“. В Писанието се казва: „Изуй обувката си, защото мястото, на което стоиш е свето“. Такива места има в планината и на Рила. На такова място като отидеш ти получаващ нещо незаменимо. За едно такова място Учителят считаше „Незнайният връх А-Бе“.

9. ИЗГЛЕДИ ОТ ВРЪХ МУСАЛА КЪМ МАРИЧИНИТЕ ЕЗЕРА

Фотографите туристи обикновено заснемат отдолу Мусала с неговия циркус. На техните снимки се виждат в началото на езерото отдясно няколко полянки. Над езерото се вижда бяла преспа, която остава през цялата година. Циркусът е открит, не е сенчест. Огрят е много хубаво от слънцето и в него има една хубава, приятна топлинка. Няма горещина, няма задух, едно проветряване става тука. Изобщо много приятно място за прекарване е при езерото „Окото“.

От връх Мусала се вижда необикновена панорама. Направо се вижда един хребет, който отива при Малък и Голям близнак. В дясно е река Бели Искър, а в ляво от хребета, на запад се виждат Маричините езера. Много пъти към самите извори правехме нашият бивак с Мария Тодорова. Не при първото, а при дълбокото езеро има клекове и там е завет. Нашите палатки бяха при самите извори горе. Ние слизахме по пътеките при езерата. Учителят е говорил за Маричините езера, че тук е била Школата на Орфей. Хората я търсят на физическото поле. Аз съм чувал от Учителя, че в древността е имало Школа и че тук е била Школата на Орфей. Сега какъв външен вид е имала тая Школа и в какво се е състояла не мога да кажа подробно, защото не сме питали Учителя. Може някой да Го е питал и да знае. Ние знаем от старата литература, че връх Мусала се е наричал Калкойон“. Тук при неговите езера е била Школата на Орфея, но дали към Маричините езера или към Мусаленските езера, т. е. към „Окото“ не се знае. При Школата на Учителя ние отсядахме при „Окото“ и тук слушахме Неговото Слово. По наше време Маричината долина беше Рилската пустиня. Там имаше само една видима пътека. Обикновено много диво място беше. Тук сме срещали и сърни, и елени, че глигани, че ако щете и мечки. Сега нахлуха туристи и девствеността се загуби. Учителят е минавал от тука, слизали сме с Него от Мусала към Маричините езера. Край тях сме отсядали на почивка без палатки. След туй ще се спуснем по пътеч-

ката надолу по река Марица. Пътечката върви по лявата страна, а отдясно остава самата Марица. Пътечката надолу навлиза в такива гъсти клекове, че ако загубиш пътеката повече не можеш да излезнеш от там. За туй ние винаги пазахме и държехме пътечката, а тя едва се вижда. По онуй време добитък не излизаше нагоре, а все долу пасеа. Сега тук прекараха пътеки, нахлуха хора и се промени планината, вече не е девствена. След заминаването на Учителя ние отивахме и опъвахме палатките при самите извори на Марица. Те са пет извора и там разполагахме палатките си и оттам започва малка рекичка, която е началото на река Марица. Там има скали, има и клекове. Тук съм идвал за дърва. Като излезем първата стръмнина от езерото на река Марица, ще дойдем до един праг, където се заравнява долината и се открива широка поляна. Тук има едно малко езерце. Над 100 м от него са самите извори на река Марица. До тези извори, малко в дясно има скали, има и клекове, където обикновено опъвахме нашите палатки. От клековете вземахме дърва за огън. Наоколо е завет и слънцето изгрива по-рано. Чудесни изгледи, чудесни изгреви на слънцето и чудесни години бяха тогава.

ФОРМУЛИ ДАДЕНИ ОТ УЧИТЕЛЯ НА МУСАЛА, 1926 г.

Всички застанахме на един метър разстояние един от друг. Последователно се обръщахме по четирите посоки на света и произнасяхме следните формули:

Обърнати на юг: „Да се възцари Добродетелта и да се разпръснат всички лоши мисли в света.“

На изток: „Да се възцари Божията Правда в света и да изчезне всяка неправда от живота ни.“

На север: „Да се възцари Божията Истина във всички прояви на живота ни и да изчезне всяко робство от душата ни.“

На запад: „Да се възцари Божията Мъдрост в живота ни и да изчезне злото от нашия път.“

На изток: „Да царува Господ и да се слави Господ във всичката Своя Любов, Мъдрост и Истина.“

Да царува Господ във своята Любов, Мъдрост и Истина и да свършим всичко за Славата Божия на земята.

Амин

10. СЕДЕМТЕ ЕЗЕРА И МУСАЛА

Започнаха да отиват повече туристи от Чам Курия към Мусала и стана шумно на Мусала. Тогава един от братята Симеон Симеонов даде идеята да отидем към 7-те Рилски езера. Първата година тръгнахме от София и с влака пристигахме в Дупница. Оттам вземахме камион или кола до Сапарева баня и оттам поемахме пешком до хижа Скакавица и от нея до 2-рото езеро. За пръв път излязохме през 1929 г. Групата беше около 50-60 човека. Опънахме платна и палатки. При 2-рото езеро имаше толкова гъсти клекове, че не можеше да се мине. Между клековете имаше малки полянки и ние между тях опъвахме палатките си и прекарвахме там. Първата година прекарахме 20 дни. Сутрин излизяхме да посрещаме слънцето откъм дясната страна на второто езеро на един не висок връх. Зад него е третото езеро. На този връх имаше ска-

ли, имаше хубави поляни, излизахме там и посрещяхме слънцето. Там правехме своите молитви и своите гимнастики. Учителят държеше обикновено кратка беседа или водехме разговори с Него. Стенографите бяха до Него неотклонно.

На Мусала Учителят отиваше почти всяка година. Като се върнем от 7-те езера от летуване в края на месец август в София, то Учителят отново през месец септември излизаше на Мусала за няколко дни. Взимаше се малка група, защото за голямата група трябваше голяма организация и много багаж. А ние отивахме 5-6 братя с Него. Той предпочиташе братя, за да бъде групата по-подвижна и да не се носи излишен товар. Братята носеха на гърбът си всичко, а сестрите не можеха да носят тежки раници. Излизахме горе, отсядахме на голямата хижа Мусала и както ни е обичая излизахме сутрин за изгрев слънце на Мусала. Имахме тук хубави дни. Тези дни за изпитания, лошите дни, с които трябваше да се кали волята ни и които бяха предназначени за обучение, отдавна бяха преминали с нашата младост. А сега, когато отивахме с Учителя, обикновено имаме хубаво време - слънце, тихо, топло и така прекарвахме на върха. Ако времето е благоприятно, имаме тихи, слънчеви дни. Пазачът на върха на наблюдателницата беше много разположен към Учителя. Той Го приемаше като свой близък. Поставяше наблюдателницата на наше разположение и там закусвахме сутрин и след това слизахме на „Око-то“. Горе не преспивахме. Учителят предпочиташе да седне при езерото „Око-то“. Това бе любимото Му място. Като слезне Учителят при езерцето, като се спре, като погледне наоколо към Мусала и към самото „Око“, тогава сложи палтенцето и седне на полянката. Ние се спираме и започваме да се приготвяваме за престой. Престоявахме 3-4 часа след обед и се връщахме в хижата.

Един интересен случай мога да разкажа. Това беше през 1942 г. До тогава всяка година излизахме с Учителя. Това си беше Негово правило. Тази година Учителят беше много изморен и много изтощен и се движеше много трудно. Дойдохме на хижата, наехме една стая, разположихме се в нея. Бяхме 5-6 братя, а долу в чакалната имаше 2-3 туристи, които бяха пуснали едно радио, прикачено за акумулатор. Предаваха по радиото тържества в Германия по случай победите на Хитлер. Ама такива тържества, помпозни, с възклицания на хиляди хора, с „хайл“. Съобщават кои влизат, кои стават, кои сядат - от величия, по-величия. Пропагандни тържества пред целия свят. Значи победа след победа. Умориха се немците от победите. Учителят седи горе, не слиза долу да слуша радио. А брат Боян Боев слуша радиото. Знаеше немски, беше следвал там. Идва при Учителя горе в стаята и Му докладва какви тържества се предават по радиото, какво говорят Хитлер и Гьобелс за немското могъщество и сила и за непобедимите им армии. Учителят седи намръщен, слуша какво говори брат Боян и като свърши да говори, Учителят вдигна глава и се изказа само с едно изречение: „Гордостта предшества падението!“ Брат Боян остана смаян. След толкова победи и след толкова тържества Учителят каза само това изречение. И от тогава на немците тръгна назад. Ние знаем и сме свидетели как завърши всичко това. Падение и разгром на Германия през 1945 г. Ето и закона: „Гордостта предшества на погибелта (падението) и високоумството предшества на падението“ Притчи Соломонови (гл. 16, 18)

Имахме и опасни моменти. Един път един брат се подхлъзна по прясната, която никога не се стопяваше и която се намираше над „Око-то“. Бяха изкопали стъпала в преспата. Но стъпката се позагубила, хлъзна се и полетя през преспата и щеше да връхлети направо в езерото. Но по чудо се спря точ-

но на брега на езерото и стъпи на краката си. Така избегна една студена баня, а може би и нещо по-лошо. Ние го наблюдавахме изтръпнали, а Учителят следеше внимателно как се пързаялше стремглаво надолу и чак когато стъпи на краката си долу, каза само една дума: „Хубаво“. Имаше и други случаи, но нещастни случки не сме имали. На планината човек трябва да бъде с будно съзнание. Колко много ни е говорил Учителят за будното съзнание и още толкова опитности сме имали, за да се убедим, какво означава будното съзнание на ученика.

11. ДА ПОЛЕЕШ ЕДИН КАМЪК

Един път Учителят даде една задача. Всеки един от нас да полее 10 пъти един камък, който си избере. Всеки един от нас да си избере хубав камък, който да му хареса и да отиде и да гребе вода от езерото с някакъв съд и да отиде и с водата да полее избрания камък. Това 10 пъти да се направи. Един брат - Пеню Ганев, който беше силен селянин як и на възраст само за подвизи, то той решава да носи вода от Маричините езера и да си полее един камък на връх Мусала. Той като гледа Маричините езера му се вижда, че са близко. Ние не бяхме ходили още там. И като се опретва той 10 пъти да отиде до Маричините езера, да вземе вода и да се качи отново на Мусала та да си полее камъка, който си е избрал. Това му взе цял ден. На вечерта бе капнал от умора. Това е дълъг път и който не е ходил там не знае какви баири са те. Надолу и нагоре, не е шега работа. Ние се веселяхме с неговия камък, но това беше геройство. А ние всички до езерото си избрахме близки камъни и си поливахме с добри мисли. Когато вършим тая работа с хубаво разположение един вид предаваме нещо на съществата, които живеят в този камък, защото в минералните форми живеят същества в етерни тела. Те проникват камъка така както ние проникваме въздуха. Животът е един за ония, които виждат и проумяват това.

12. МЪГЛИ И МОЛИТВА

Учителят правеше ред упражнения с нас. Един път имаше мъгла гъста като бяло мляко при изкачването на връх Мусала. Някой Му се оплака. А Той каза: „Ако ви е силна молитвата и Небето ви я приеме ще се оправи времето“. Спряхме се, казахме си молитвата с голямо усърдие и изведнъж мъглата се разстла надолу и се показва слънцето. Това беше голямо преживяване за нас.

При едно лошо време, когато имаше само мъгли и ръмеше дъжд ние също правехме молитви, за да се оправи времето. Молитвата ни бе послушана, а мъглите ще се отнесат, ще се разнищят и слънцето ще огрее. Имали сме такива опитности не един път. Тръгнем на път, а времето от лошо по-лошо. Вървим и търпим и носияме лошото време. Но понякога се помолим за хубаво време и тогава Невидимия свят е бил винаги отзивчив към нашите молитви.

Имали сме и други случки и преживявания. През време на мъгли ние сме наблюдавали тъй нареченото Брокерово явление. Когато имаш мъгли от една страна, а от другата страна слънцето грее, изгрее почти хоризонтално, тогава нашите сенки се проектират като на екран в мъглите. И всяка човешка сянка е обкръжена като ореол с пълния спектър на слънцето. Имали сме случаи да наблюдаваме Брокеровото явление при слизване от връх Мусала. Сутринта сме на връх Мусала и слизаме към „Окото“. Слънцето е на изток, почти хоризонтално грее, зад нас са мъглите, които се оттеглят и върху тях се про-

ектират нашите сенки. Така сме виждали и наблюдавали Брокеровото явление в разстояние на минути дори до половин час.

13. БРАТСКАТА ЕКСКУРЗИЯ И СЕСТРАТА

През тази екскурзия на есента на 1942 г. Учителят беше доста измъчен, изтормозен от войната, тревогите и бомбардировките. Виждаше се, че сърцето Го безпокои. Аз виждах това, защото вървах до Него и носех освен моята раница, но и Неговата на гърбът си. Сестрите в София бяха Му напълнили раницата с каквото трябва. Там имаше термос, дрехи за преобличане, храна и други неща за по път. Аз вървах редом с Него. Учителят често пъти се спираше. И като се спре, задъхва се. Даже се залюлява малко. Беше много строг и беше много сериозен. С една дума Учителят се затрудняваше при ходене. Почине си и после тури си волята в действие и така излизяхме до върха. Тогава пожелаха да дойдат само братя на тази екскурзия, защото според братята сестрите като жени само пречат за истинска духовна екскурзия. А какво се случи. Като излязохме горе на хижата, първия човек, който ни посрещна бе едно момиченце. От къде бе то, не се знаеше. Вероятно родителите му бяха се качили като туристи на хижата преди нас. Момиченцето дойде усмихнато и застана пред Учителя. Той го помилва по главата, обърна се към братята и каза: „Вие не искахте сестри на тази екскурзия, но ето сестра ви посреща!“ Всички гледат онемели, а Учителят добавя: „Щом братята дойдоха и сестрата дойде!“ Така Учителят използваше всеки един случай, за да ни предаде един урок. То желанието на братята бе да няма сестри, за да не ни пречат при прехода. Учителят като долови желанието на братята в София им каза: „Ех, ще отидем и без тях“. А сестрата ни посрещна първа на хижата. Учителят никога не е унижавал жените. Винаги сестрите са ценени на равно с братята. Това е правило в Неговата Школа. Той не правеше разлика и не даваше предпочитание на братята. Всички бяха равни. И на братята и сестрите по равно. И в беседите, упражненията и екскурзиите. Братята и сестрите ги приемаше и третираше наравно. Затуй веднъж каза: „Тъй както Аз водя Школата никой не я е водил до сега.“ Проблемите които възникваха между братята и сестрите, Учителят ги е разглеждал в разговорите и беседите. Дал ни е методи как да се справяме с всички мъчности в нашия живот. Затуй са ценни Неговите беседи. Затуй е ценно знанието, което Той ни даде по пътя на Ученика.

14. ОНЕПРАВДАНИЯТ РИБАР

При една от екскурзиите току-що сме пристигнали до хижата. Хижарът познаваше Учителя, познаваше Братството, приемаше ни и понякога с дни приспивахме там. Хижарят бай Коста, който бе разположен към нас идва при Учителя и Му казва: „Имам пъстърва, риба.“ Учителят го пита: „Я да я видим?“ И той донася една тенекия, в която плуваха 5-6 пъстърви големи, хубави, неповредени. Как е вадил въдичката от устата им да не се повредят, това не зная. Но са живи и читави. „Колко пари искаш заради тях?“ Той пресмята на глас и казва една доста голяма сума. Учителят казва на един брат: „Плати му рибата!“ Братът вади пари, плаща на хижаря. Този път Учителят каза на братя строго: „Вземи тенекията сега, та пусни пъстървите в езерото!“ А хижарят слуша и гледа. „Как така ще ги пусне, та нали аз ги улових?“ Учителят се усмихва: „Ти ги улови, но нали ни ги продаде. Те сега са наши. Ние ще направим каквото искаме с тях.“ Отива братът и пуска рибите в езерото. А Учителят се

усмихва: „Тези риби ще разправят на другите риби как са били уловени, та друг път да не се ловят на въдица.“ Така Учителят ни предаде още един урок. Като направи един човек грешка, то ползвай се от нея и не я прави повече. Това бе естествената поука от тази случка.

15. ГЛАВНИТЕ МЕСТА ЗА ПРЕБИВАВАНЕ С УЧИТЕЛЯ НА МУСАЛА

В първите години до Боровец (Чам Курия) отивахме пеша. После се придвижвахме с камиони. Има няколко снимки от това време. Разтоварвахме багажа от камионите и след кратка почивка тръгахме по пътеката минаваща по долината на река Самоковска Бистрица. Минавахме покрай двореца и се насочвахме нагоре. От Царска Бистрица по пътеката след два часа път се стига до грамадна скала, голяма като къща, където на 8.II.1925 г. прекарахме в дълбок сняг с Учителя една нощ и един ден и където беше единствената среща между цар Борис III и Учителя. По-нататък пътеката върви и пресича реката при Велчовото мостче. Тук една година пренощувахме с палатки. Минавайки години по-късно всички си спомняхме и говорехме за местата, където сме прекарвали с Учителя. А един млад брат засне всички тези места където е стъпвал кракът на Учителя за следващите поколения.

Една година бяхме в горското училище - Чам Курия и там Учителят държаше беседа. Направихме си обща снимка с Учителя. Беседата е отпечатана, а и снимката е запазена и може да се документира към това събитие.

В първите екскурзии след 1922 г. и някъде към 1924 г. бе построена дървена хижа, която ние използвахме, когато бяхме с Учителя при първото Мусаленско езеро. По-късно бе построена 1928/29 г. каменната солидна хижа - Мусала. На Рила сме ходили младежите пеш от София до Чам Курия около 80 км с багаж на гърба, защото за билети за рейса нямаше пари. Когато отивахме големи групи обикновено си опъвахме наши палатки, за да бъдем самостоятелно и далеч от обикновените туристи посещаващи хижите, макар че в тези години рядко някой отиваше на Мусала. При хижата, до самото езеро бяха палатките, а наоколо имаше клекове и поляни. На по-голямата поляна, до рекичката, където се оттичаше рекичката беше разположена палатката на Учителя. Но в най-старата хижа, онази дървената построена от Царя, макар и малка, там се разполагаха и се разпоковаха по-възрастните братя и сестри. Така че с построяването на голямата каменна хижа ние използвахме старата дървена хижа и нашите палатки биваха опънати около езерото. Това е първото езеро, броено от долу и последното езеро N 7 броено от връх Мусала. Но понеже ние вървахме от долу на горе и така ги брояхме: 1,2,3.

Новата пътека сега е повторение на старата пътека, която вървеше от хижата до първото езеро след хижата. А това е третото езеро след хижата, защото до хижата има две езера. До това езеро - третото в ляво има клекове и скали. Тук много пъти сме престоявали и сме прекарвали до запалени огньове и през деня и през нощта с Учителя. Защо ли? Защото от тук ни беше изходния пункт за тръгване за връх Мусала. Обикновено след обед от хижата се придвижвахме до третото езеро, така разделяхме пътя на две части, престоявахме вечерта и през нощта до огньовете и от там се събуждахме към един-два часа и посред нощ тръгахме за връх Мусала, за да имаме време да хванем първият изгрев на слънцето.

След третото езеро има още едно и след него идва езерото „Окото“.

Пристигахме на връх Мусала по тъмно. После наставаше здрач и от то-

зи момент започваха най-големите вътрешни и мистични преживявания до изгрева на слънцето, както и самият изгрев. След кратка почивка Учителят ставаше и тръгваше към източната част на върха, към „Трионите“, от там откъдето започва в източна посока траверса по източния венец на Мусаленския циркус, та стига до „Сфинкса“ и връх „Дено“. При пристигането на връх Мусала задължително бе Учителят да се преоблече. Изваждаше Му се риза от раницата, която носеше някой от братята, а най-често това бях аз, понеже бях много як. Изваждахме и платница от същата раница и с него правехме заслон на Учителя да се пази от вятъра. А на Мусала е близо 3000 метра и винаги, дори и при тихо време има вятър. Той, при направения заслон от платницето се преобличаше с чиста риза, за да не се залепи потната риза на гърбът Му и да се простуди. Това правехме и ние - всички се преобличаха на заслона под същото платнище. Тогава Той отиваше до „Трионите“, заставаха се обрънати на изток и чакахме изгрева. Само онзи, който е присъствал на такъв изгрев може да има преживяване от това величие на Духа на природата. Ами ако е там и Учителят при вас? Тогава какво ще бъде преживяното? Голям е този въпрос за нас и за вас. След изгрева, след молитвите и песните, които се подават шепнешком от Учителя се пие гореща вода. Всеки си вади термоса от раницата и пие гореща вода налята още вечерта при големите огньове, където винаги чайниците задължително вряха. Задължително бе да се пие гореща вода след като се преоблечем и се отморим. Учителят държи тук кратка беседа.

След това се спускаме от Мусала до езерото „Окото“. Това е първото езеро под Мусала. Там имаше хубава полянка, беше на завет. Та на полянката на „Окото“ почивахме. Там на горната полянка прекарвахме целият ден. Запалвахме огньове, пиехме чай, закусвахме тук. Изваждахме и под камъните скрити от нас дърва, с които запалвахме огньовете. Някои от братята, обикновено младите излизахме предния ден и занасяхме на гърбът си дърва, укривахме ги, за да можем на следващия ден с тях да запалим огньове. Това се правеше всеки път, когато се качвахме с Учителя на Мусала. Организацията ни беше мъчалива, но точна и безотказна. Тук Учителят си пълнеше термоса с вода от рекичката, която излизаше от „Окото“ и после даваше на всички по една глътка да пийнат от термоса. Имаше и се даваха формули, които се произнасяха преди да се глътне глътката вода, както и такива след като я преглъщахме.

После слизахме на дълбокото езеро, а това е третото езеро броено от горе. Тук сме спали през 1927 г., един път до малките клекове. Беседата „Малкия стрък“ е държана до полянката при „Окото“ и Учителят даде на всички по едно стръкче от цвете и си измихм лицата след това на ручея, който излизаше от езерото.

При хижа Мусала започва траверс по западния венец на Мусаленския циркус. При хижата, като се обърнем с лице към връх Мусала, в дясно се очертава един връх. Този връх бе наречен от Учителя „Незнайния връх“. Той бе магнетичен връх и Учителят често се качваше на върхът му през онези години когато бяхме на палатки около езерото. Спомням си веднъж две сестри - Мария Тодорова и сестра Маркова - французойката се качиха на „Незнайния връх“. Учителят им бе дал една задача. Та този връх остава в дясно, когато се върви към подстъпите на връх Мусала.

Ходехме и до „Сфинкса“ с групи с Учителя. При хубаво време обикаляхме там където можеше да се отиде. А до връх Мусала изпитанието бе с особено значение и Учителят определяше точно деня, датата, часа и минутата, когато трябваше да тръгнем. Така че нямаше случайни работи и неща, кога-

то трябваше да се качим на Мусала. Незабравими са тези дни за нас с Учителя. А за вас също могат да бъдат незабравими ако минете след стъпките на Учителя. Това е и целта на това описание.

16. ЕКСКУРЗИИ ДО ВИТОША И ОТКРИВАНЕ НА БИВАКА „ЕЛ ШАДАЙ“

Екскурзиите до Витоша Учителят започва да ги прави с приятелите още през 1919 г. Най-напред се отиваше до поляната срещу Драгалевския манастир, ниско преди да започнат височините. Минава се през село Драгалевци пеша. След туй излизаме до Драгалевския манастир, до отсрещната страна до реката. Там имаше поляни. На тези поляни се разполагахме, накладем огньовете, възварим чайниците и прекарваме целия ден. Това траеше две години.

След туй Учителят предприе едно изчакване от там по стръмният праг, който води до поляните над манастира. Не към манастира, а към отсрещните поляни. Тези поляни където сега е „Бай Кръстю“. Хубави поляни, обширни с извори в тях, което беше много благоприятно за нас. А наоколо дърва. В гората имаше клекове и сухи дърва. Така имашме дърва за огън и вода за чайниците, което бе най-важното. Тези поляни са слънчеви, открити, има тераси, равно е. От там се вижда Балкана, вижда се Рила, оттам се вижда пространството на Софийското поле. Изобщо хубаво място, добре проветрявано, добре осветявано, добре огрявано, хубав въздух и хубаво осветено. Там прекарвахме две години на тези поляни, като се има предвид, че излизахме всяка седмица на Витоша. Учителят беше завел ред. Един път в неделата се отива в планината. Обикновено ние тръгахме от София пешком, тогава нямаше превоз, минавахме през село Драгалевци, по водениците нагоре, по реката до нашия втори бивак. Този стръмен баир от първия бивак до горе, до поляните го нарекоха приятелите „Бери душа“. Много стръмен и уморителен път. Обаче въпреки туй ние излизахме по него. Виждаме как педагогично Учителят постъпи. Първо ни заведе до ниското, до равното, а не ни тури на стръмнините. А като свикнахме, тогава започна да ни извежда по баира „Вади душа“ до горните поляни. Така там прекарвахме две години като излизахме лятото и зимно време. На поляните се разполагахме. Тук имаше няколко извора, на които ние направихме каптажи, от водите им завирахме чай. Туризмът тогава не беше популярен. Ние сме първите пионери в тази област. Хората ни се смееха. Селяните ни се подиграваха, също и гражданите. Гледаха на нас като на хора, които не са много наред и на себе си. Ходехме в онзи ден, който Учителят определяше. Които са на работа не идваха, а онези, които са свободни. На този лагер сме прекарвали много хубави дни. Хубавият братски живот там се разгърна във всичката си пълнота.

На тези поляни излезнахме една зима. Снегът беше дълбок до колене. Бе паднал нов сняг. И мъгла, бяла зимна мъгла, че като си проточиш ръката не можеш да видиш върха на пръстите си. Все пак излезнахме на поляните, накладохме огън, възварихме чайниците си. По едно време Учителят взе трима млади, силни хора. И аз бях между тях. И тръгна през снеговете. Той върви напред, разбива партината, а ние след Него. Мина по хоризонтала, нито се качваше, нито слизаше. Отиде на юг и на изток в мъглата. Вървим, вървим, нито нито слизаме, нито се качваме. Държим един хоризонтал. Дойдохме до една долинка, преминахме я. Имаше поток, чуваше се вода. Навлезохме в една млада гора, виждаме, че през гората върви път. Дървета там нямаше. Вървим

по пътя някъде към пет минути. Изведнъж мъглата, като отсечена с нож остана зад нас. А пред нас слънце и една хубава поляна, наведена малко на юг. А на източния край на поляната оригинални, хубави скали. Всички останахме като изненадани от тази хубава картина. А мъглата е зад нас. Половината сме в мъглата, половината сме на слънце. Учителят се загледа много дълго в поляната. Подпря бастуна в земята и след това каза тези думи: „Ето едно хубаво място!“ После ние се върнахме в лагера по нашите стъпки. Но вече оттогава, когато дойде пролетта ние започнахме да ходим на тази поляна, която открихме с Учителя в онази гъста мъгла. Тази поляна в последствие Учителят нарече „Ел Шадай“. Като дойдохме на „Ел Шадай“ по удобно бе за излизане през село Симеоново отколкото през село Драгалевци. И започнахме да излизаме през село Симеоново. Имаше малки пътечки през гората, не бяха удобни и едва се виждаха. Добитъкът ги прекарваше. Но ние бяхме благодарни на тях и излизахме доста добре и удобно. Направихме бивак и от тогава „Ел Шадай“ стана наше любимо място. Там излизахме с Учителя почти всяка седмица - може и делничен ден, може неделен ден, така както прецени Учителят.

... Това е една голяма поляна. В долния край открихме извор, направихме чешма и тази чешма и до сега служи на всички. Имаше една скала, на която Учителя си облягаше гърба. Учителят отиваше на бивака с голямо разположение. Там си почиваше. Та Той държеше пет беседи в седмицата. Като си отпочине, съберем се около Него, пеем песни и така прекарвахме в общ братски живот. Обедът беше общ. Наредим се на поляната в един общ кръг. Учителят до камъка се облегне и трапезата се слага. Като студенти бяхме бедни хора. Ядохме обикновено сух хляб и праз. Приятелите като ни погледнат всеки започва да носи: де сирене, де масло, който каквото носи и така нашата трапеза ставаше по-богата отколкото на другите. След туй Учителят на тази поляна даде редица упражнения. Брат Пеню Ганев като фотограф е заснел много от тези упражнения. А понякога отпочивахме след обед и приспивахме вечерта там. Това не бяха големи групи, но приспивахме там около огъня на поляната, около 20-30 човека.

Веднъж Учителят даде едно упражнение да се наредим всички в триъгълници, в равностранни триъгълници. Напред на върха един човек, а отзад двама души. Наредят се триъгълниците и тръгнем право нагоре. Никой няма право да се отклонява. Ама храст било, дърво било, камък било, всеки върви право нагоре, няма да се заобикаля. Като мине определено време, няколко минути, този който е на върха на триъгълника слезе в другият ъгъл на триъгълника. А този, който е там излезе и стане връх и той води. Значи всички се разменят. Първият отива в десния ъгъл, а десният отива в левия ъгъл, а левият излезе и стане връх на триъгълника. По този начин триъгълниците излизат до големите поляни горе на „Вълчата скала“.

Спомням си едно зимно упражнение. Екскурзията беше през зимата, снегът дълбок, духаше един леден вятър. Тогава Учителят ни нареди на поляната в един огънат ред, не съвсем прав, малко огънат по трима души един след друг, в три реда. Направихме една молитва, размишление и времето се оправи. Вятърът спря, облаците се разтичаха, грейна слънце и ние насядахме на топло, греещи се на слънцето и слязохме в града по хубаво време.

Учителят даваше отначало най-различни упражнения. Ще ги видите на някои снимки. После те се оформиха в простички шест упражнения, които ние ги правим сутрин и то когато правехме Паневритмията. Даваше и други упражнения, които Той импровизираше в момента, Той ги показваше и ние след Него правехме същите упражнения. Тъй че на този Бивак сме прекарвали хубав братски живот с Учителя.

17. ЕКСКУРЗИЯ ДО ЧЕРНИ ВРЪХ

Първото излизане на Учителя до Черни връх е с една група приятели още през 1919 г. Има снимка, на която се вижда Учителят по Неговите млади години, а до Него са няколко приятели. Тази снимка има специална история. По-късно Учителят изведе Братството до Черни връх. Тогава нямаше никаква хижа, никаква наблюдателница нито на Алеко, нито на Черни връх, това бе в ранните години. После се построиха хижите. Така минаваха годините. Животът ни в планината винаги продължаваше, той не е прекъсвал никога. Нито през войната, нито през мирно време. Не ни спираше времето. Понякога валише дъжд. Определено ли е за екскурзия, ние отивахме. Мокри ни, но ние вървим. Полека лека подобрехме екипа си - дрехи, пелерини срещу дъжд, удобни обувки. Ние дадохме тон на пътуванията в планината. Гражданите полека-лека се увлякоха покрай нас. Така че ние турихме начало на богатия туристически живот, на който днес сме свидетели.

През 1932/33 г. през лятото имаше някакви пречки за ходене на Рила. Не мога да кажа какво беше, събития ли имаше, но имаше нещо. Тогава Учителят предпочете да отидем на Витоша, в местността „Яворови пресои“. Това е към Бистришката част. Там има чудесни поляни, има големи витошки гори, запазени вековни гори. И там, на тези поляни се разположиха приятелите и прекарвахме летата на 1932 и 1933 г. Опънаха палатките, направиха лагер и прекарваха чудни вечери покрай огньовете. Учителят държа ред беседи там. По идея на Учителя там се направи една чешма. Още сега седи тази чешмичка направена на „Яворови пресои“. Вие пили ли сте от тази вода? Знаете ли къде е този лагер? Минете, разгледайте и пийте от хубавата вода.

След туй оттам Учителят ни извеждаше към „Големия резен“, на една голяма поляна под Резена и на тази поляна сме правили ред упражнения, почивали сме и сме слушали беседи на Учителя.

Излизането на Черни връх се правеше един път в годината. През 1941 г. Учителят пожела да отидем на Черни връх и понеже наблюдателя беше разположен към Братството, минаваше за наш приятел. Но беше скришен, не смееше явно да го изявява пред другите, защото тогава гонеха Учителя и това можеше да му навреди на службата. Но приемаше много добре Учителя. Той, Гошо живееше в наблюдателницата заедно с майка си - баба Мария. Тя беше много възрастна, към 70-80-годишна бабичка. Баба Мария ни приемаше също много добре. Тя отстъпваше винаги стаята, в която спяха с Гошо на Учителя. Така Учителят винаги имаше стая за себе си, когато дойде тук. Колкото дни дойде и остане, стаята бе на Негово разположение. От тука сутрин винаги излизаме да посрещаме слънцето към „Големия резен“. Между Черни връх и „Големия резен“ има една голяма поляна, опъната и обърната на юг и на изток-югоизток. На тази поляна отивахме и правехме нашите молитви, размишления и играехме нашите гимнастики. След туй прекарвахме там целият ден. За тази поляна Учителят каза следните думи: „На Витоша няма по-хубаво мястото от това.“ Наистина влиянията там са много хубави. Тук обикновено отсядахме, прекарвахме деня, понеже бяха хубави дни и Учителят държеше понякога беседи. Сега ще ви прочета една малка беседа, която Учителят държа именно тук, на тази поляна. Стенографирана е от Савка Керемидчиева, а аз съм я дешифрирал и я давам. Беседата е озаглавена:

ДВЕТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОСЕЩЕНИЯ

Добрата молитва, В начало бе Словото, Молитва за Царството, Размишление, Отче наш. (Това бе сутрешния наряд). Сега следва беседата:

„Ще ви прочета Ев. Лука гл. 1“ (Учителят я прочете, след туй изпяхме Духът Божий.)

„Аз ще ви говоря сега малко. Между всички събития в живота има една дълбока вътрешна връзка. Това, което прочетох в тази глава е едно далечно събитие, което е станало преди 2 хиляди години. Тези, които не разбират Писанията казват: „Блажени са онези, които Господ е посетил тогаз“. Но това е иносказателно. Елисавета и Захарий са във всеки човек, в главата. Всеки човек си има една Елисавета и един Захарий. Всеки човек представлява и Елисавета и Захарий.

Човешката душа е безплодна, когато не е изпълнена с Божията Любов. Та душата „забременяваше“, значи да се изпълни човешката душа с Божията Любов и Духът Божий да влезе в човека, та човешкият живот да бъде осмислен. Докато Божията Любов и Божият Дух не изпълнят човека - той е странник. Той е като един чужденец на земята. Той прилича на гладния, който не е ял и очаква сега един хубав обяд. Ще благодарим за хубавия ден, за изгрева на слънцето, за Божествения Дух, който влиза и се вселява в хората. Бог е намислил да спаси цялото човечество, да тури мир и ред в човечеството. Да тури и светлина в умовете та да престане човешкият егоизъм. Та всички хора да заживеят в Любовта, а не както до сега са живяли във войни. Човек докато е бездетен не може да върши Божията Воля. Любовта дава условия на външния живот, а пък Духът, който ще се всели в душата, той е онова възвишеното, за което човек постоянно предусеща. То е онова, което Бог ще ни даде. Та се радвайте, когато ви посети Господ. Та нали има две посещения? Първото посещение било на Захария. Като му се явил ангел, той се усъмнил. После като се явил на Мария, тя повярвала и казала: „Да бъде както Господ е казал“. Казвам: във вас тези два процеса вървят. Има във вас един процес, който постоянно има съмнение както при Захария. А пък като дойде този процес на Мария, тогава всичко става. Когато слезе Любовта, която ще спаси света и когато слезне Божествения Дух, те оправят всичко и тогаз Божието Благословение почива върху нас. Тогава всичко, което мислиш, чувствуваш и вършиш се благославя. Та сега всичко, което правиме - ядене, пиене, лягане или ставане - всичко правете за Славата Божия. Ония, които са в София очакват от вас. Захарий като го посети ангела, това беше посещение на Любовта и той се усъмни в тази Любов, гледайте да не се случи и с вас така, понеже някой може да каже: „Аз съм грешник, стар човек съм“. От сега нататък ще раждам синове! Че къде ще бъде това? Не трябва да се съмняваш. Първия път ще ви посети ангелът. И втория път ще дойде ангелът и ще се всели Духът. Първото посещение е на Любовта, а второто посещение е на Духа, който се вселява.“

Сега ще направиме упражнението. Направихме гимнастическите упражнения. В разговора с Учителя Той изказва и тези мисли:

„Това, което става с Елисавета и с Мария става и с всяка човешка душа. Докато не дойде Любовта и докато не дойде Духът да се всели, не може да има постижения. Трябва да станат тези посещения, за да се преобрази света. Посещението на Духа, това е реализиране на онова, което Любовта носи. Нали по-рано идва Любовта, а после идва Духът.“

Беседата е държана на Витоша, Големият резен на 26.IX. 1941 г., при изгрев слънце. Времето е тихо, ясно, слънчево. Небето е синьо. Изгревът е чудесен. Слънцето изгря в 6 ч. и 18 мин. Това е стенограма на Савка, която ви-

наги обозначаваше времето, обстановката при всяка една беседа на Учителя.

Тази година прекарахме три дни на Черни връх, а след това се върнахме в София.

18. СИЛАТА НА ОБЩАТА МИСЪЛ

Тази зима имаше големи снегове почти до пояс. Току-що наваляли чисти, пръхкави, ветровете ги носеха в планината по всички посоки и натрупваха преспи. Ние предприехме обща екскурзия с Учителя до Витоша. Стигнахме до бивака „Ел Шадай“, но вятърът не само не утихваше, но се усилваше и беше студен вятър, небето облачно, слънцето не се виждаше. Нагазили в снега по указание на Учителя ние се наредихме в две-три редици на обща молитва, изпяхме няколко песни, съсредоточихме се, помолихме се и пожелахме времето да се оправи. Не мина много време, облаците се разкъсаха и вятърът стихна. Слънцето огря и стопли планината. Прекарахме горе целият ден в снеговете. Ще каже някой, че е случайно. Може и да не е случайно. Ние бяхме в Школата на Учителя, слушахме Словото Му, учехме и правехме опити. Ето това бе една опитност за силата на общата мисъл. Ние, които бяхме горе в планината, след тази наша опитност прекарахме целия ден сред снеговете огрявани от слънцето при тихо време. Мнозина от нас се разсъблякоха и се топлеха и препичаха на слънцето. Е, може ли да има нещо случайно за тези, които присъстваха този ден на тази екскурзия с Учителя на Витоша? Ето, това е силата на общата мисъл.

19. ЗАКАНАТА

Обикновено Учителят нареждаше в кой ден ще има екскурзия до Витоша. Онези, които са свободни идваха. Учителят постави няколко правила. На екскурзия се пие само гореща вода. Затова където стигнем се палеха огньове и завираха чайниците. Второ правило: След преход онзи, който е изпотен, трябва веднага да съблече мократа риза и да облече суха риза. Това се спазваше много строго. Трето: Почиваше се винаги на слънчеви места огряни от слънце. Сядахме и обръщаме гърбовете си, да бъдат огрявани от слънчевите лъчи. Екскурзиите ги правехме през всички времена на годината.

Когато излезнахме на Бивака, тази местност се наричаше от народа „Железните врата“. На времето там е имало крепост и имало желязна порта на крепостта. В долната част на поляната след като открихме извор, аз направих чешма, турихме един хубав чучур, но някакви злосторници го откраднаха и го унищожиха. Тогава сложихме яка желязна тръба, която никога няма да съблзнява и нищо не можеше да я счупи. Тази тръба стои до сега вече 50 години. До нея засадохме бели брези. Това е чешмичката на белите брези, която сега си тече спокойно и е приветлива и радва приятелите. Всеки си налива вода и си носи в раницата за София от нея. Приятелите си налят вода от чешмата, която бе съградена от тежки камъни, за да не могат да я развалят. Учителят считаше тази вода за най-хубавата вода на Витоша.

Тук на поляната имаше една скала обраснала с мъх, на която Учителят обичаше да се облегне, седнал до нея. Това се вижда днес на направени снимки от онова време. А по средата беше огнището. На поляната се правеха гимнастически упражнения и играехме Паневритмия. На времето Мария Тодорова донесе три малки борчета, които засади и днес те са над 20 метра високи.

На Бивака през време на войната 1942-44 г. и по време на бомбардиров-

ките Георги Радев и Димитрий Стоянов си направиха землянка и там живееха далеч от града и далеч от света. Но нали трябва да се яде? Започнали да гладуват. Един ден пристига един кон натоварен с хляб на Бивака, изпратен от Учителя от София на гладните отшелници. Тук ние младежите много пъти сме лагерикували по няколко дни.

Веднъж на Бивака след групата се качва едно куче, което бе примамено още от Симеоново от хляба, който му давахме. То беше клекнало на двата си задни крака, изплезило език и наблюдаваше групата ни. Минава по това време горския, вижда цялата група, знае много добре кои се събират тук, не му станало приятно, защото е смятал, че само той е господар на планината, но не казал нищо. Но като видя кучето започна да го псува и веднага вдигна пушката и искаше да го убие. Мария като видя това излезе пред кучето, закри го с тялото си и започна една караница с него. Онзи се сбърква, вижда как ние се приближаваме към него, прибира си пушката и си тръгва. Кучето бе спасено, а той не може да излее недоволството и злобата си към нас върху кучето и закана му остана да витае във въздуха.

На поляната прехвърляше северния вятър, който е студен и неприятен. Тогава ние решихме да направим една ограда от камъни, която да ни запази от вятъра. С общи усилия домъкнахме камъни, направихме суха зидария висока около един метър и тази ограда ни пазеше много добре - вече северния вятър не ни засягаше. От вътрешният край на оградата направихме огнище и винаги горяха огньовете и завираха чайниците. Дърва наоколо имаше в изобилие.

От заминаването на Учителя изминаха повече от тридесет години. Един ден научихме, че властите наредили на едно трудово поделение и войниците разрушили стената, зидарията от камъни, за да не се събират дъновистите на тази поляна. Сега вижте колко е интересно съпадението при българите. На времето онзи горски се бе озлобил към нас и за да излее злобата си искаше да убие кучето. Ние не му позволихме, но тая закана остана да виси във въздуха. Значи над 40 години тя витае във въздуха и ето намери се човек, който я хвана и реши да я реализира. Хубаво е, че това стана, за да се видят българите кой за какво беше по времето на Учителя. Всички се определиха волю или неволю.

20. ЕКСКУРЗИЯ ДО 7-ТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА ПРЕЗ 1942 г.

Беше юни 1942 г. Учителят пожела да се качим на 7-те езера. Като отидохме там използвахме влака от София до гр. Дупница, а от там взехме рейс до Сапарева баня. От там до горе пешком през хижа Скакавица и до 2-рото езеро. Учителят трудно ходеше и често даваше почивки, но излязохме сравнително добре. Виждаше се, че Учителят с усилие се движи. Като дойдохме на езерата, бяхме 7 човека. Кои бяха тези 7 човека? Боян Боев, Савка Керемидчиева, Борис Николов, Мария Тодорова, Илия Узунев, Стоянка Илиева, Пенка Кънева. Учителят посочи кои да дойдат на тази екскурзия. Не искаше голяма група. Ние се разположихме на поляната между клековете. Направихме огнище, опънахме за Учителя една малка палатка, която носехме, а за нас опънахме едно платно, само да ни пази завет. Отпред гори един хубав огън. А братската кухня, която беше покрита с плочи, бе удобна, но понеже в нея бе лежал добитък не искахме да я чистим от лайната им, затова ние направихме заслон на чисто място по-настрани. Първият ден бе хубав. На втория ден се

заоблачи, паднаха мъгли и след туй дойде една буря. И с бурята дъжд и дъждът премина в градушка и зърната се сипеха отначало като лешник, а после станаха големи като орехи. Голям град и така засипа градът, че за малко време натрупа 15 см лед. Ние бяхме се скрили под платната и уплашено се бяхме сгушили, а Учителя беше в палатката си. Огнят бе затрупан от големия лед. Градушката все се усилва. Аз тогава надникнах какво прави Учителят в палатката. Той си беше седнал. Аз бях направил легло от клекове и сено. Гледам го, че седи, а градушката все повече се усилва и тропа по платното. Неговата палатка бе от бризент - яка палатка. А градушката пада отгоре с такава сила, че аз се уплаших да не би градушката да разкъса нашето платно над главите ни, което беше от американ и можеше да ни изпотрепе. Толкова едри късове лед падаха, че се стреснахме. Все се усилва града и все растат ледените парчета. Аз, когато надникнах да видя в палатката на Учителя, градушката беше в най-голямата си сила. А тя още се усилва. Учителят ме погледна, после махна с ръцете си настрана и духна. Градушката спря като отсечена с нож. Спря изведнъж. Спомнях си, как селяните разказват, че градушката пада върху полето и бие всичко наред и бие до бразда. Ето тук сега видях, как градушката бие до бразда. Учителят я отсече с нож и тя спря. Спря изведнъж. Нощта не можехме вече да останем под платното и излезнахме навън, а там лед 15 см покрил всичко. Стана студено. Щем не щем се върнахме в братската кухня, която бе иззидана с камъни, покрита с плочи и, в която имаше голямо огнище. Щем не щем изчистихме бокалука, където са лежали животните, изнесохме тора от добитъка и с клекови клони направихме нещо като общ нар около огнището, а на Учителя направихме подобно на щъркелово гнездо от клони. Опънахме платнището, което имаше към отвора на кухнята и стана като затворена стая. Накладохме огъня и турнахме чайника.. Стана топло като в къща. Разбира се след туй носим дърва. Клекове имаше, с бравичката сечем и поддържаме огъня. Имахме храна и бяхме обзаведени прилично. Учителят се усмихна: „Не ви се чистеше, но ви накараха.“ Оглеждаме се. Ние сме в кухнята на топло и се усмихваме.

На другия ден времето бе кристално ясно. Всяка сутрин отивахме на Молитвения връх с Учителя. По някой път тази беседа се състоеше само от няколко изречения. Сега ще ви кажа една такава беседа, която се състоеше от две изречения и която Учителят държа на Молитвения връх една сутрин.

„Когато доброто те покани да направиш нещо за него, кажи - да.

Когато злото те покани да направиш нещо за него, кажи - не“.

Това беше беседата. Върнахме се от Молитвения връх и Учителят погледна небето. Погледна хубавото време и каза: „То като че ли е добре да останем още някой ден.“ А сестрите се обаждат: „Учителю, свърши се хлябът!“ А ние сме към десетина човека. Аз казах: „Учителю, отивам за продукти в София и ще се върна още утре сутринта“. Отговори ми: „Хубаво!“ Метнах празната раница на гърбът си и се готвя да тръгвам. Прощавам се и ето аз съм си направил вече плана, че ще мина през Говедарци и Самоков и оттам с рейса до София. А после ще се върна с влак през Дупница и Сапарева баня. Тръгвам вече, а една от сестрите се разкапризничила. Нещо не беше доволен. Обръща се към Учителя: „Учителю, и аз ще отида с брат Борис.“ Аз отсичам: „Не!“ Сещам се от беседата и трябва да изрека думата „Не!“. Учителят ме погледна, усмихна се, кимна с глава и аз заминах. Не я взех сестрата. После капризът мина и тя забрави. Слизам през Говедарци до Самоков пеша. От Самоков има рейсове редовни. В София бях вече вечерта. Там напълних раницата с всички продукти. Имахме си продукти, макар че тогаз бе война и всичко бе оскъдно. Сложих хляб, кашкавал, сирене, напълних раницата, а тя голя-

ма. На другият ден сядам във влака и пристигам в Дупница. От там с кола до Сапарева баня. От там нагоре пеша. Раницата е тежка и препълнена, но тогава аз бях як. Бързо вървах, защото знаех, че горе имат нужда от храна. Стигнах до хижа Скакавица. Аз съм се изморил, не съм се хранил, изпотен съм вир вода и виждам един селянин с два коня отива на горе. „Абе, момче, я дай раницата да я турим на коня!“ Рекох: „Аа, вземи я.“ Та той ми изнесе раницата до петото езеро. От там поех с раницата на гръб и пристигнах в 3 часа след обед на езерата. Ама голям зор видях, защото бе голям пътя и тежка раницата. Всички се зарадваха. Прекарахме още 4-5 дни. Продуктите стигнаха до толкова и слезнахме през Сапарева баня. Туй беше прощалното излизане с Учителя на 7-те езера.

Бяха научили на Изгрева, че Учителят се е качил на езерата с една група приятели. Тогава две сестри - Маргарита Мечева и Николина Балтова дойдоха сами. В момента когато дойдоха горе те веднага направиха скандала. Как може Учителят да отиде на екскурзия без тях? Та скандала те си го носеха от града. Балтова донесе един прът и на него се вееше едно бяло знаме, което трябваше да означава, че знамето и Балтова носят мир. Но те донесоха пръта със знамето и вместо мир направиха веднага разпрavia. Но после поладнаха в добра обстановка и атмосферата се успокои.

Това беше последната екскурзия на Учителя на 7-те езера през юни 1942 г., а последният лагер беше през 1939 г. когато Учителят каза: „Тези, които са дошли 1939 г. на езерата са дошли с последния влак.“ Да, ние бяхме дошли с последния влак.

От лагера на второто езеро често през годините с Учителя правехме екскурзии към петото езеро, към връх Дамга и накрая преминавахме по целия склон и отивахме до Зеления рид. От дясно се открояваха Урдините езера. Когато за първи път се качихме на Зеления рид, който седи срещу Рупите и Мальовица видяхме камъни набити като човешки бой, които отдалеч приличаха на човешки силуети застанали пред мълчаливата аудитория на природата. Учителят ги нарече „Салоните“. А върха между скалите Учителят нарече „Връх на размишлението“. Обикновено при тези екскурзии попадахме на печурки. Учителят ядеше само тях. Отначало ги печехме до зачервяване. Но после Учителят ни научи как да ги ядеме. Сложим сол върху тях и ги поставяхме на жаравата и не чакахме много да се пекат. Същото правехме, когато ги пържехме в тиганите с масло. Така бяха по-вкусни.

Казах, че Учителят не искаше много хора и много шум при тези последни екскурзии. Учителят беше много отслабнал, нямаше апетит и много малко се хранеше. За храната Му се грижеше сестра Мария Тодорова. С нас бяха и други сестри, но с готварското изкуство на Мария никой не можеше да се сравнява. Дните бяха слънчеви и тихи. Изкачвахме се на Молитвения връх. Там една сутрин Учителят държа следната беседа и каза: „Когато те покани Доброто да свършиш една работа за Него, кажи „да“. Когато те покани Злото да свършиш една работа за Него, кажи „не“.

Една година с Учителя дойдохме на Зеления рид с около двадесет човека. Беше слънчево време. Виждаха се чудни места и човешки фигури на скалите.

Учителят ги огледа и каза: „Виждате ли какви Салони? Ето виждате ли какъв салон ни е приготвила природата тук?“ И ни посочва с ръка полянката, върху която сме отседнали. Ние се оглеждаме и отговаряме: „Виждаме, Учителю!“ „Това всичко наоколо ви го подарявам!“ И оттогава, при хубаво време идвахме на Салоните по двеста души и играехме Паневритмия при полянката на Салоните. А езерото, което се вижда от „Върха на Размишлението“ Учите-

лят нарече „Езеро на Съзерцанието“. Това са имена дадени от Учителя. Когато тръгахме на дълги екскурзии минавахме през всички езера. Стигахме до последното „Окото“, което Учителят нарече „Главата“ и оттам отивахме до Дамга, правехме кратка почивка, след това стигахме до Салоните, правехме втора почивка и от там се връщахме надолу през „Езерото на Чистотата“ и накрая стигахме на лагера късно след обед.

21. ПРОЩАВАНЕ НА УЧИТЕЛЯ С ЧЕРНИ ВРЪХ

На 12 септември 1943 г. Учителят пак казва на Боян Боев: „Може ли да отидем на Витоша, на върхът горе?“ Той не го наричаше Черни връх. Боян Боев разбира се криле му изникват, идва при мен и съобщава: „Учителя каза да излезем до горе, до върха на Витоша“. Учителят посочи лично кои приятели да поканим. Бяха към десет човека. Не му се искаше големи и шумни групи. Аз отидох при моят шофьор, който имаше силна, мощна кола и нямаше за нея баир. Тя събираше десет човека. Пазарих го, а той беше много точен човек. Взема ни той с колата, изкара ни по онуй време, когато пътят не беше готов както сега, изкара ни почти до паметника на скиора. От там ние по пътеката възлязохме пешком до върха, до самата наблюдателница. А там пазач бе Гошо. Но планината е самотна, няма хора, защото бяха усилни времена. Гошо и майка му баба Мария ни приеха много радушно, като родни синове. На Учителя веднага отстъпиха стаята си. Те отидоха другаде да спят. Нас ни наредиха, дадохме на всички най-добри условия да прекараме горе на върха. Ние се разположихме много хубаво. Сутрин, преди изгрев слънце ние излязохме от наблюдателницата, слизахме от Черни връх и отиваме към Резньовите. Между Черни връх и Големия резен има една котловинка, един циркус, полуциркус обърнат на изток и на юг. Тук имаше поляни. Разполагахме се, правехме молитва, посрещаме слънцето и след това ще поседнем. Много хубави дни имаме тогава. Топли, тихи дни и Учителят беше много разположен. Обикновено на това място, на тази котловинка Учителят сутрин държеше кратки беседи. След като посрещаме слънцето, правехме нашите шест упражнения и прекарвахме до обед, след което се връщахме в наблюдателницата. Обикновено Учителят държеше кратка беседа, която стенографите записваха. Ето какво каза един път за туй място. „Най-хубавото място на Витоша е това.“ Ето защо сутрин само там отивахме, между Големия резен и Черни връх. Учителят беше отслабнал и ние повече гледахме да Му създадем условия да си почива, затуй не Го безпокояхме с онези въпроси, които по-рано Му задавахме ежедневно. Така прекарахме 3-4 дни. След туй Учителят каза: „Е, хайде да слезнем и на долната хижа „Алеко“. И действително слезнахме.

Хижата „Алеко“ бе празна. Беше хижичка, а не като сегашната. Ние се разположихме в нея. Тук имаше само един пазач, но като ни видя кои сме, мерна се веднъж и изчезна, вероятно слезна при семейството си долу в селата. Знаеше, че ще му пазим хижата. Беше сигурен в нас. Ние заехме хижата, настанихме се в една стая и турихме ред. А няма нито дърва, нито въглища, а времето е студено. Намерих една хубава брадва, а в гората дървета колкото щеш. Дърветата бяха сечени на един метър и 50 см над земята, така че стърчи само стъблото. А то като се напоило със смола, изсъхнало, че станало като борина. Аз започнах да сека тези дървета. Бяха сухи, напоени със смола. Сухи дънери. От тях набрах толкова много дърва, че като ги занесох в хижата, че като запалих печката, че като лумна един хубав огън, че като замириса на смола и така се разположихме царски. Създаде се едно разположение и хубаво настроение. Вечеряхме, че после пеем песни. Не съм чувал другаде,

макар и на много места да сме пяли групово такова пеене. Но каквато хармония имаше там горе, не съм срещал никъде. Просто идваше една хармония от високо и се вливаше в нас. Така прекарахме там няколко дни. Учителят пак каза: „То хубаво е да поостанем още малко.“ Не Му се напускате планината. А пък сестрите, които се грижеха за съдържанието на раниците и готвеха казаха: „Учителю, свършихме продуктите, хляб нямаме. Да отиде един от братята та да донесе хляб от София.“ И поглеждат към мене. Защото знаят кой ходи за хляб при такива случаи. Учителят ги спря: „Няма да ходи никой. Той хлябът сам ще си дойде.“ Сестрите поглеждат нагоре към небето, усмихват се и казват: „Небето е прекрасно, само за манна небесна.“ Учителят също се усмихва. Подир половин час нашият приятел Гошо идва от върха и носи два големи хляба. А върхът и наблюдателницата са над нас. Та наистина Гошо слиза от небето с два големи хляба. Опекла ги баба Мария, майка му, и ги праща на Учителя. Застава пред Учителя, изважда две големи тави, а в тях два големи хляба и дебели една педя. „Майка ми ги пече за Учителя“. Ние се споглеждаме и се усмихваме. Онези, които поглеждаха към Небето, за небесната манна рекоха: „Е, Черни връх е над главите ни и ние на там поглеждахме“. Всички се смеем до насита.

Така ставаха чудесата чрез хората и чрез Бога. По съвсем естествен начин. А да знаете как се яде топъл, пресен хляб на върха на Витоша. Топи се в устата. На следващия ден дойдоха и други братя и сестри от София. Те бяха научили къде е Учителя и групата ни се увеличи. Но те идват, носят и продукти, тъй че нямаше никаква оскъдица. Прекарахме много хубаво. На тази хижа прекарахме 5-6 дни. Като дойдоха и другите приятели от София и групата се увеличи Учителят спомена: „На тази екскурзия Аз нарочно поканих няколко човека, за да им поблагодаря. На времето заради мен те положиха живота си и затова реших да ги покана на тази екскурзия като подарък от мен. Но взеха, че дойдоха след това и други, които не само, че не са се жертвали за мене като другите, но дори са работили винаги срещу мене, дори и сега.“ Това, което каза Учителят ние си го записахме. Но другите като че ли не го чува. След време, след заминаването на Учителя, ние проверихме, че и тези думи на Учителя се сбъднаха. Много от тези хора, които дойдоха горе на хижа „Алеко“ впоследствие се опълчиха срещу Братството. Пророчеството от Учителя, което се осъществи в определеното му време.

А времето горе бе хубаво и така Учителят си взе сбогом с всички любими места, където ходехме заедно през време на Школата.

На тази екскурзия бяха: Боян Боев, Борис Николов, Илия Узунов, Неделчо Попов, Ангел Вълков и други.

22. БУДНО СЪЗНАНИЕ

Будното съзнание се отъждествява с пробуденото човешко съзнание, което е направило връзка с Първопричината и Космическия център на живота. Човекът с пробудено съзнание е свързан с всички човеци на земята, които са с пробудено съзнание. Човекът с пробудено съзнание може винаги да направи връзка с всяко човешко същество по всяко време и на всяко място. Ето защо будното съзнание е онова съзнание, което прониква и обхваща всичко. А това е Свръхсъзнанието, за което Учителят говори в беседите си.

На екскурзия сме на Рила с Учителя. Вечерта сме наклали голям огън сред клековете, налягали сме около него и предремваме. Въздухът е чист, ароматен, потокът пее наблизко, а звездното небе е над нас. На където искаш можеш да полетиш и да направиш посещение към необятната шир над тебе и

около тебе. Прилегли сме край огъня и се мъчим да заспим. Но дрямката трудно идва в такива вечери. Всеки е под впечатление на прекарания ден. Как ще заспиш при това. А ето до мен една сестра е полегнала, тревожи се за лични грижи, които носи от София и не може да заспи. Не може да заспи понеже грижите са големи и неразрешими. На два метра до нас Учителят също е полегнал на дясната си страна, завил се е с перелината и спи покрай огъня. Уж спи, а по едно време отваря очи, лекѝ си повдига главата, обръща се към сестрата и в тъмнината казва: „Няма какво да се безпокоиш. Ще се уреди.“ След това отново поляга и заспива. Ето какво значи будно съзнание. Той долови тревогите на сестрата. А само тя ли беше тук? За всеки Той намираше време да каже по една дума, стига ученикът също да прояви себе си като будно съзнание, за да може да направи връзка с Учителя. Ако сестрата не бе с будно съзнание нямаше да разбере, че това се отнася за нея. След няколко дни на езерата се качи един наш близък и той донесе писмо, а в него имаше вест, която завършваше с думите: „Всичко се уреди!“ Тази сестра бе Мария Тодорова.

23. КОЛА БЕЗ ЛЪЖА

Беше през 1942 г. когато живеехме сред ужасите на Втората световна война. Учителят извиква брат Боян Боев и му казва: „Може ли да организираш едно отиване до Мусала за една не много голяма група?“ Брат Боян само това и чакаше. „Може, Учителю, как да не може“. Учителят се усмихва: „Хубаво“. Брат Боян тича при мене. „Учителят иска да отидем до Мусала“. Сядаме да обмисляме. Продоволствени мъчнотии няхаме макар, че тогава бяха купонни и военни години. Продукти се раздават срещу купон. Най-трудно бе да се намери кола до Чам Курия. Коли имаше, но бензин нямаше, отпускаше се само със специални бележки и то в краен случай. Тръгнах да търся службата. Намерих я. Пред гишетото - дълга опашка. Нареджам се аз и чакам. Слушам какво се говори. Коли отпускат само за болни. На гишетото стои полицейски невзрачен и тъп. Работи като автомат. Каквото са му поръчали, това прави. Приближавам се до гишетото и мисля. Търся усилено доводи, но виждам за никоя друга причина не дават освен за болни. Търся да направя и аз един компромис в себе си. Насилвам положението си. Казвам си „Брат Боян не е добре с краката си. Ще считам, че искам колата за него“. Нещо в мене не е съгласно с това, но аз вече се намерих пред гишетото и автоматично казвам: „Кола за болен до Чам Курия“. Получих бележка, но малката радост от нея в мен угасна. Тръгвам за Изгрева. Брат Боян седи в същото положение и ме очаква. Турям бележката на масата пред него, но не му казвам как съм я вземал. Боян веднага изтичва при Учителя и почуква на вратата. Вратата се открехва, подава се Учителят. Боян възторжено Му подава бележката и Му казва: „Учителю, взехме кола до Чам Курия!“ А Учителят е строг, мълчалив, не го пуска в стаята си, а го държи отвън и изведнъж отсича: „Аз на кола взета с лъжа не се качвам.“ Боян остава като попарен, връща се в домът си, едва върви, огъня у него е угаснал. Идва при мене, сяда на масата и промълвява: „Учителя на кола взета с лъжа не иска да се качи“. Сега вече нещо мен ме попари. Грабнах бележката и хукнах в града. Отивам в службата, качвам се при началника, чукам на вратата му, отварям и влизам.

На бюрото стои млад човек с офицерска униформа със светло лице и симпатичен. Казвам му: „Г-н Дънов с някои свои ученици иска да отиде на Мусала. Трябва ни кола до Чам Курия.“ Младият човек ме погледна, присегна се, взема листче от бюрото си и написа: „Да“. Подписа се, подаде ми листчето и

никакъв въпрос и нито дума. Слизам долу, нареждам се пак на опашката, из-
чаквам редът си, подавам бележката на полия и взимам втора бележка, но
вече без лъжа. Сега аз летя нагоре към Изгрева. Кой казва, че човек няма
криле? Има. Зависи каква сила го движи. Брат Боян седи на същото място от-
чаян. Турям бележката пред него: „Ето бележка без лъжа“. Сега той тича при
Учителя: „Учителю, имаме бележка за бензин без лъжа.“ Учителят се усмихва
и казва: „Хубаво! Можем ли да тръгнем в петък?“

Това бе последната екскурзия с Учителя до Мусала. През всичкото вре-
ме беше тъжен, мълчалив, затворен. Изморяваше се, подпираше се често. Аз
му носех раницата. Вървеше трудно. Дишаше тежко, спираше и каже: „Една
минута почивка“. Облегне се на бастуна, ще затвори очи, ще поседне. След
това гледаше великите скали. При мястото, при голямата скала дълго време
гледа рекичката, бистрите пеещи талози. Въздухът - все като че ли не Му дос-
тигаше. А каква сила имаше във въздуха, какъв аромат имаше. Ние го усе-
щахме, защото бяхме млади. А Учителят се прощаваше с любимите си места,
но ние това още не предполагахме. Какъв хубав живот сме прекарвали с Не-
го тук на тези места. Отседнахме при хижата. През нощта както ни е обичая
към 1-2 часа тръгнахме за връх Мусала. А наблюдател тук е Манчо, наблюда-
теля. Той беше моят любезен и привързан към Учителя и ни посрещаше мно-
го добре. Той ни канеше вътре, черпеше ни с чай и симпатизираше на Братс-
твото и на Учителя.

След това слизахме при „Окото“. Тук при малките полянки при езерото
Учителят обичаше да отсяда. Направихме удобно ложе за Учителя, запалвах-
ме огъня. Ние сме предвидливи. Дърва бяхме си изнесли и скрили още в пред-
ните екскурзии. Тук прекарахме целия ден. Беше топло, тихо, слънчево. Въз-
духът, а какъв въздух имаше? Водите, слънцето, доброто разположение на
всички проявиха лицето на Учителя. Той се усмихна, изпяхме много от пес-
ните Му. Поведе се разговор. Винаги съм си мислил, че братския живот е
свойствен на душата. Той е скрит в нея и щом се създадат условия той се явя-
ва. Върху подвижните повърхнини на езерото светлината ни показва своите
чудни танци. Какви светлини, какви отблясъци, какъв ритъм. Три дни прека-
рахме тук. Три пъти посрещнахме изгрева на връх Мусала. Така е, когато чо-
век живее в рая. Раят не е безвъзвратно загубен както си мислят хората. Чо-
век пак може да го намери, да живее в него и Господ да го учи. Защото в съ-
щината си и всъщност раят е училище за човешката душа.

Учителят винаги влагаше идея при изкачването на връх Мусала. Не ме
напускаше чувството, че Учителят се прощаваше с връх Мусала. Беше изто-
щен и повече си почиваше. Прекарахме на хижата три дни, като всяка сутрин
бивахме на връх Мусала за изгрева на слънцето.

Забележка: До 30 август Учителят държа беседи на Изгрева, а през
септември те започват от 20 септември 1942 г. и са отпечатани в томчето
„Опорни точки в живота“ от стр. 68 до 283 и от 283 до 322.

24. БРАТСКИЯТ ЖИВОТ НА РИЛА ПРИ СЕДЕМТЕ ЕЗЕРА ПЪРВОТО ОТИВАНЕ НА 7-ТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

Първото отиване на 7-те рилски езера стана през 1929 г. по препоръка
на Симеон Симеонов. Преди това той с една малка група беше минал по тези
места. Тогава той препоръча на Учителя да отидем при тези езера, като полу-

чи съгласието Му Симеон устрои една екскурзия до там. Явиха се 50-60 братя и сестри. От София до Дупница пътувахме с влак. А от Дупница до Сапарева баня с камион. Стоварихме багажа и наехме от местните селяни кончета и магарета, които изнесоха багажа до второто езеро над хижа „Скаквица“. Учителят го нарече „Елбур“, което означава „Бог е силният“. Когато пристигнахме на езерото, то цялото беше обраснало с гъсти гори от клекове. Не можеше да се премине. Между клековете имаше полянки, където беше заветно, удобно да се опънат палатки. Така опънахме палатките по полянките между клековете, а палатката на Учителя се опъна до самото езеро до една голяма скала. Имаше снимки с Учителя, палатката и голямата скала. Настанихме се до езерото, което на всички направи много хубаво впечатление, защото природата бе богата, а наоколо чистота, свежест и самота. А ние търсехме самотните и чисти места.

Първите няколко дни преминаха в уреждане на лагера. Всеки си подреди палатката, разчисти наоколо, подготви огнище и лагера бе установен. Както ни е обичая сутрин рано пред изгрев слънце ние излизаме на открито на високо място, от където може да се види изгрева. На първо време ние излязахме към десния връх, като се изкачих от второто езеро в дясно над езерото. Там между скалите, на самия връх ние посрещаме слънцето и правехме нашата молитва. Учителят държеше кратка беседа, правехме нашите шест гимнастически упражнения и след това се връщаме на второто езеро. Зад този връх, на който се качвахме се намира третото рилско езеро на открита широка долина. То не е сенчесто, а слънчево и там прекарвахме цял ден край езерото на поляната. Ще накладем огън, ще заврат чайниците и целия ден ще премине в разговори, беседи и песни. Изобщо в общуване.

Пътуването от София след това се осъществяваше с камиони, които докарваха багажа ни до Сапарева баня. От там багажа се пренасяше от селяните на 20 мулета, които минаваха по старите пътечки, по които са ходили хайдутите. Минавахме покрай хижа „Скаквица“, която беше схлупена, дървена постройка, неуредена и мръсна, не беше чисто и затова и ние там не се спирахме, а продължавахме пътя си нагоре. Пристигахме към 3-4 часа след обед и почвахме уреждането на лагера. Кончетата и мулетата връщаме като им определяхме ден кога да дойдат, за да свалят багажа долу.

Такъв бе редът ни през първите години.

25. ИЗЛИЗАНЕ ПРЕЗ СЕЛО ГОВЕДАРЦИ

Още няколко години преминавахме през Сапарева баня. Селяните се полакомиха и започнаха да ни искат големи такси за превоза на багажа. Дори стана спречкване. Учителят нареди: „Платете им колкото искат и друг път няма да минаваме оттук“. Така и стана. Открихме, че е много по-удобно за нас ако се мине през Самоков, село Говедарци и Гюлежица. Пътищата бяха коларски, но проходими. И почнахме да минаваме оттам с един частен мощен рейс, който докарваше по 80 човека заедно с багажа им до Говедарци, защото от там нататък пътя не беше добър. От Говедарци по-нататък нагоре ние уговорихме с овчари власи, които имат коне да изнесат товарите с денкове до второто езеро. Така се запознахме с влаха Янко, който имаше десет коня и свои помощници с здрави каракачански коне. Семейството му живееше в Дупница и отначало някои от нашите приятели преспиваха в дома му. До през 1930-31 г. той пое грижата за изнасянето на багажа. Така започнахме да излизаме след 1932 г. през Говедарци и постепенно се обзаведохме на второто езеро като на наше постоянно място.

Долу, от самото начало ни поразих красотата на природата, нейната девственост, тишина и чистота. Пътеката върви покрай рекичката, която слиза от Урдината долина и която е доста буйна река, кристално чиста, богата с пъстърва, а наоколо борови гори, които се издигат високо между скалите, донесени някога от ледниците. Така си пътувахме през тези чудни години със спокойствие и вътрешно разширение на духа. Тази красота ни хранеше. От време на време горите се отдръпваха и се откриваха чудни гледки на планините, върховете, долините, а планинското небе бе над нас. Правеше впечатление тази непокътнатост на природата. Нямаше дърво отсечено, горите бяха диви и недокоснати от човека. Сред тази девствена природа ние се чувствахме като в родно място и между нас и нея ставаше пълна обмяна. Имаше някои картини толкова чудни, толкова хубави, че ние се спирахме възхитени да се любуваме на тях така че ставаше една пълна обмяна между нас - нашата мисъл, нашия живот и животът, който тук присъствуваше. Безкрайни гори се разпростираха до върховете, долини дълбоки и недостъпни, далечни върхове със снегове останали от зимата.

Като навлязахме в горите дойдохме до една хубава поляна сред самата гора и видяхме, че с някои наши поправки по пътя може до тук да идва нашата кола. Тези поправки ние ги направихме и следващата година колата можеше да дойде до поляната, което ни улесни извънредно много. Тази поляна се казваше Говедарника. Така ние съкращавахме пътя почти с една трета. Нагоре се редуваха поляни, гори, потоци, всичко туй беше един нов свят, който ние сега опознавахме. Така ние пропътувахме и стигнахме до една вада, по която идваше вода, от горите, бистра, чиста вода и пресичаше обширната поляна. Тук обикновено отсядахме на почивка. Наклаждахме огньове, заварявахме чайниците по наш обичай. Ние не употребявахме студена вода и винаги пиехме гореща вода или чай. Тук винаги правехме голяма почивка и изчакахме всички ония, които бяха закъснели. От тази поляна ние поемахме нагоре по старата пътека, която беше едва видима на места, защото не бе разработена. Излизахме от високите гори и идвахме до зоната на клековите. Клековите са толкова гъсти, че тук може да мине само глиган или мечка. Но имаше пътечки между тях покрай които ние се изкачвахме и по които вървяха конете натоварени с нашия багаж.

Трябва да ви кажа, че долината покрай, която вървяхме, цялата обстановка - върховете, скалите, водите, всичко това е илюстрация на ледниковия период. Това е тяхна работа. Долините са стръмни, със стръмни склонове, реките буйни, по върховете личи съвсем ясно ледниковото море. Тук най-ясно е илюстриран ледниковия период, който е завършил у нас преди двадесет хиляди години. Така постепенно излизаме над клековите. Пред нас се откриват безкрайни простори. Върхове със снегове и преспи още по тях. Далечини с чудни нюанси и една голямо небе над цялата природа. Така възхитени от красотите на природата ние вървяхме леко почти без усилие и достигаме до първото езеро.

26. ПЪРВОТО ЕЗЕРО „МАХАРЗИ“

Първото езеро Учителят нарече „Махарзи“, което значи „Голямата почивка“. Долините, по които вървяхме, също и хребетите, по които се изкачвахме е типична ледникова долина, която има стъпаловидно устройство. Значи след всяко стъпало следва стръмен баир и след това се изравняваше. След това идва второто стъпало, третото стъпало докато се стигне до първото езеро. Като се излезне от клековите се откриват простори и върхове наоколо. От тук може да се зърне върхът или по-точно купола на „Харамията“. Също се вижда

един скалист връх в ляво, който в последствие стана наш любим връх „Молитвения връх“.

До първото езеро издизахме по тясна пътечка. Около езерото обширна поляна с гъсти вековни клекове. Клекът расте много бавно. Той може да бъде на 2000 години, а дебелината на стеблото може да достигне колкото дебелината на една човешка ръка. Понеже вегетационния период тука е кратък, растежа му е много бавен. Но клековото дърво е яко, смолисто, гори дори сурово като че ли е сухо. Клековете ни улесняваха много, защото ние веднага трябваше да направим огньове, да стоплим вода и да пием чай. От тук се откриват върхове пред нас, към които ние трябва да се отправим и с които се запознавахме постепенно и с които ние вътрешно забогатявахме. Това езеро е прекрасно, тишина, спокойствие, чистота. От езерото започва пътечка, която излиза на прага към второто езеро. Тази пътечка не беше устроена никак. Мъчна за ходене, още повече за конете, които бяха натоварени с тежък товар. В последствие ние, неколцина братя, след като се установихме на лагер при 2-рото езеро се впуснахме и направихме пътечката, изправихме пътя, за да могат хора и животни по лесно да се изкачват. Първото езеро свети с чистота и спокойствие и прави неотразимо впечатление. Прагът към второто езеро е стръмен и труден за излизане, но ние сме планинари, закалени, изпитани и за нас изкачването не беше много трудно. Още повече, че тежкият ни багаж беше натоварен на конете.

Когато се установихме край 2-рото езеро, опънахме нашите палатки и започнахме нашия живот в планината, налагаше се да слизаме за дърва при първото езеро, където клековете бяха по-големи и по-буйни. Там имаше сухи клекове и дърва. Ние избягвахме да сечем сурови клекове и предпочитахме сухи дърва, които хем по-лесно горят, хем не ощетяваме природата наоколо. Тъй че при първото езеро ние често слизахме всички заедно с Учителя. Тук имаше хубава поляна със сочна трева, на която играехме нашата Паневритмия. След това всеки вдигне по един клек или някой сух клон и полека, лека се изкачи до 2-рото езеро и се натрупва една голяма камара от сухи дърва необходима както за кухнята, така и за нашите вечерни огньове.

От първото езеро се вижда големият връх Кабул, който има форма на пирамида и със своят вид указва едно необикновено влияние на цялата местност. Той е като Хеопсовата пирамида, само че увеличен хиляда пъти. От първото езеро можеха да се видят и други върхове, които ние не познавахме, но в последствие ние ги опознахме и те станаха наши любими места, при които ние живеехме. Така ние се приобшихме към големия живот тук. Когато се изкачвахме по пътеката към второто езеро и като се обърнем и огледаме надолу се откриват долините на Говедарци и хребети обраснали с вековни гори. Накрая стигаме до самият праг, от който започва 2-рото езеро.

27. ВТОРОТО ЕЗЕРО „ЕЛБУР“

Ние се намираме на един праг, който е заравнен и се стъпва на една голяма скала, която ние в последствие нарекохме „Плачи камък“, защото до този камък изпрадахме приятелите, които си отиват и раздялата разбира се е тъжна. Затова го нарекохме „Плачи камък“. Тук посрещяхме и приятелите, които идваха отдолу с песни. Ние пеехме отгоре, те ни ръкомахаха с ръце и това ги укрепваше, за да преодолеем по-лесно стръмнината. Този камък стана любимото място и един хубав символ на братския живот. Обикновено приятелите идваха кой за една, който за две седмици и като им привърши времето тук, се разделяхме. Колко песни се пееха, колко сълзи се лееха. Всички тъгуваха

от раздялата. Понякога и Учителят присъствуваше на изпращането. Ще ни видите на снимките как сме застанали, ръкомахаме и пеем.

От този камък трябваше да пресечем рекичката, която излизаше от 2-рото езеро и която беше доста буйна и минаваше между камъните. Минаването покрай рекичката беше трудно, водата дълбока. По-късно Учителят нареди да се направи един мост за по-лесно преминаване на хората и добитъка. Този мост стана оригинален и никой не предполагаше как ще стане. Просто ние наредихме големи, тежки камъни един до друг, но така ги подредихме, че по тях можеше да се ходи спокойно като по паваж. Но едновременно внимавахме между камъните да може да преминава водата. Върху този мост работихме всички няколко дена. Когато го завършихме той остана един хубав мост за вечни времена. Седи до сега и ще седи за векове. Кой ще се наеме да вдига тия тежки камъни? Някои камъни по 3-4 човека ги вдигахме, за да ги сложиме. Но като ги сложим и наместим, този камък вече няма мърдане. Ние така майсторски ги наредихме, че покрай камъните да си тече водата, а върху камъните хора и животни да могат да преминават без да си намокрят краката. Моста го направихме широк, а от двете му страни наредихме камъни като бордюри. През цялото време Учителят наблюдаваше и взимаше живо участие като ни даваше съвети. След като привършихме за награда Той ни изнесе една кратка беседа.

Водата преминаваше през моста между камъните и надолу се стичаше с водопади, които пеят в долината. Но водопадите не се вливат в първото езеро, а минават близо до него и отиват нататък към Говедарската долина.

28. КАК СЕ УСТРОЙВАШЕ БРАТСКИЯ ЖИВОТ ПРИ ВТОРОТО ЕЗЕРО

Отиването до 7-те рилски езера се организираше обикновено от една група младежи деятельни братя, практични, които взимаха грижата за всичко. Всеки, който искаше да отиде до езерата трябваше да си подготви естествено багажа - завивки, палатки, дрехи и продукти. Багажът стегнат добре в денкове и раници се донасяше обикновено при кухнята на Изгрева. Тук имаше специална група, която приемаше багажа, изтегли го примерно колко тежи, опише го, запише го кому принадлежи и този багаж опакован заминаваше направо на езерата. Който го е предал нямаше повече грижа за него. Той имаше грижата сам да излезе до езерата. Обикновено за приятелите се наемаше рейс, автобус. Имаше един познат човек, който имаше голям автобус. Аз не съм виждал досега такъв голям рейс мощен и силен. Дори автобуса можеше да побере до 80 души удобно и хубаво настанени. На покрива му можеше също да се сложи багаж. Тогава всички, които отиваха на Рила, този частен рейс ги изкарваше до Говедарци заедно с багажа им. Пътя до Говедарци беше хубав, но от там беше горски път до Гюлечица, който не бе много удобен за такава голяма и мощна кола. Мостчетата не можеха да издържат тежестта обаче този човек беше много усърден, беше обикнал Учителя и Братството и изкарваше с удоволствие багажа до където можеше да стигне колата. Тя излизаше над горите на село Говедарци. Беше известен шофьор, беше се сприятелил с нас и когато отивахме в Самоков да го търсим, винаги ни поканваше у тях на гости.

Той стоварваше багажа до гората. Там идваха власите с конете, а те бяха овчари в планината и пасеха овцете по високите пасища. Имаха по 10-20 коня. Яки планински кончета, специална порода, за да носят на гърбовете си

тежки товари. Бяха с къси, но много здрави крака и мускули. Тези кончета можеха да товарят по 100-200 кг багаж и го изнасяха по най-стръмните пътеки нагоре. Това беше едно благословение за нас. Така власите поеха грижата за пренасяне на багажа. Към тях имаше прикрепени от нашите младежи, които бяха част от групата, която се занимаваше с организацията за излизането на Братството на 7-те Рилски езера. Те им помагаша, съдействуваха, с тях вървяха хора, които поправяха тук-там пътеката. Където има мочурище ще сложат камъни и клони, за да могат конете да минат без препятствия. Не ни взимаха много скъпо. Власите бяха скромни. След като заплащахме за автобуса, заплащахме и за изнасянето на багажа, който се заплащаше на килограм. Имаше кантар горе при салона на Изгрева и там се мереше всеки пакет, отбелязваше се на денка колко е килограма и името на стопанина. Горе на 2-рото езеро също имаше кантар и там се теглеха когато се връщаха денковете. Така ние се разплащахме с власите и с тях никога не сме имали разпрасии.

Излезнем ли горе на 2-рото езеро, там имаше млади хора, които помагаша за опъване на палатките. Без това не може. Излезат горе сестри, които не могат да боравят с въжета, палатки, чукове и брадви. Тогава братята опъваха палатките. Те бяха сръчни, услужливи и работливи. В цялата тази работа имаше ентузиазъм, идея и жертвоготовност.

Като пристигнем горе веднага се сформираше група, която вземаше грижата за продоволствието. Една група от сестри се занимаваша с готвенето. Готвеха на групи, доброволци братя и сестри. Сестрите се занимаваша с готвенето, а братята носят вода, дърва, подържат огъня. Помагаша при чистенето на ориза, картофите и други продукти. Работата вървеше като по песен и с песен. Животът на езерата се организираше много добре. Имаше вече практика, а тези които организираха бяха идейни хора. Те имаха грижата за другите, а по-мало за себе си. Имаше друга група, която изнасяше продукти от Сапарева баня, Дупница или Самоков. А като се изконсумира хляба и продуктите свършат, то камиона докарваше нови, а конете ги изкарваха на езерата.

Горе при второто езеро беше построено от дъсчени платна едно помещение, което служеше за магазин. Там можеше човек да си купи захар, картофи, ориз, хляб, сирене и други продукти, които се намираха, но на по-високи цени. Плодове не се изнасяха много, защото те се разваляха по пътя. Животът, който ни посочи Учителят и който се изрази по Неговите идеи, беше един здрав, простичък, естествен братски живот. Който е минал през него никога не може да го забрави. И затова наши приятели, които отидат в чужбина и се срещнат със съидейници там, то те им показват как е организиран братският живот на Рила и по същия образец те организираха живота си в планините. Така братският живот на Рила намери приложение и в други страни.

29. ЗАСЛОНЪТ И КУХНЯТА

Палатките са опънати, лагерът е устроен и братският живот започва. Тук се събирахме по 200-300-500 човека още в първите години. За обед трябваше да се приготи храна, защото по наша стара традиция ние правехме общи братски обеди. А времето беше много променливо, започваше със слънце, после идваше вятър и дъжд. Затова решихме да построим един заслон. Камъни имаше изобилно, мястото се очерта и така беше иззидан със суха зидария дъгообразно извит, обрънат към северния вятър, а отворен към езерото. Братята иззидаха заслона и трябваше да се направи покрив. От първото езеро

имаше изсъхнали цели дървета. Те бяха отсечени и с мъка бяха изнесени като по 5-6 човека носеха по една греда. Накрая покрива бе сглобен и трябваше да се покрие. А тук имаше вятър, който отвяваше всичко. Затова се реши да се покрие с големи и тънки плочи. Затова отидохме до 6-тото езеро, където се намират плочи от корунд. Тези плочи са от кристалните шисти, те се рушат сами, отлупват се самички, тъй че всеки може да си вземе от тях. Имаше доста големи плочи. Тук идвахме няколко пъти цялото Братство с Учителя. Всеки вземе по една плоча каквато може да носи, а някои по-големи ги носеха и по двама човеци. Така ние с тези плочи покривме нашия заслон и го оформихме. После вътре направихме огнище за казаните, за да могат да се слагат удобно, та да може водата да заври и яденето да се сготви. Получи се една доста солидна сграда, в която сестрите можеха да работят, да готвят каквото и да е времето навън. Дърва също се складираха тука и се пазеха на сухо. Така нашата кухня влезе в общия братски живот и ни вършеше много добра работа. При лошо време и в дъжд, които се измокряха тука можеха да се изсушат и стоплят. А понякога преспиваха между казаните.

Обикновено труда се разпределяше естествено без никакви нареждания и правила. Братята поемаха естествено онази работа, която им беше присъща. Те ще донесат дърва, ще ги насекат, ще отидат за вода, ще наглеждат казаните, а сестрите готвеха. Тъй непринудено се разпределяше труда и така простичко, че никому нищо не тежеше, а напротив винаги имаше доброволци и общия братски живот вървеше много добре. А помощници колкото искаш.

Когато яденето е сготвено свири тръбата. Тази задача беше възложена на брат Цеко, който беше гърлев, широкоплещест. Имаше въздух и като надуете тръбата тя се чуе до най-далечните върхове. Тогава всеки, който искаше да дойде на общия обяд трябваше да побърза, за да яде от топлото ядене. Трябва да кажа, че общия обяд бе много важен и хубав момент от братския живот. Всеки с удоволствие сядаше между приятелите и близките си и това наистина беше общ братски обед. Казаните са изнесени вън, дежурните разливат храната в съдовете, които всеки сам си поднася, храната е разлята, съдините са на импровизираната каменна маса и накрая се дава знак, започва се обща кратка молитва. Пожелават добър обяд. Като се нахраним, водеха се разговори, след което винаги започваха обедни братски концерти. Музикантите подготвят предварително програма, седнат в средата, а ние сме наредени в кръг и слушаме. Програмата бе различна и те предварително я подготвят.

30. ОТКРИВАНЕТО НА ИЗВОРА „РЪЦЕТЕ, КОИТО ДАВАТ“

В първите години, в самото начало сестрите започнаха да вземат вода от езерото за готвене. Но Учителят не беше доволен от това. От езерото пиеха добитъка на овчари и говедари. Той повика няколко братя със себе си, тръгна покрай езерото и като стигнахме до горния му край на езерото, в който се втичаше водата при едно място и каза: „Ей тука има вода“. Ние изтичахме до лагера, взехме кирки и лопати, разчистихме туй място където посочи Учителят и наистина на 25-30 см излезе вода доста буйна и хубава. За тази вода Учителят каза: „Тази вода иде от „Езерото на Чистотата““. Водата излиза изпод скалата и ние прокопахме път на водата. Така около десет метра водата върви открито в едно легло, което ние направихме, наредихме кварцови камъни по него и доведохме водата до мястото, където може да се направи чучур. Тогава се въведоше всички и започнахме да носим бели кварцови

камъни, за да оформим коритото на вадата. Въодушевлението обхвана всички и се донесоха големи бели кварцови камъни от млечен кварц и се туриха. Тогава един брат каменар, каменоделец руснака Владо Николов от село Мърчаево се залови и издяла чучура на чешмата, който представляваше две ръце, между които в един улей течеше водата. Така се получи един оригинален чучур, който нарекохме „ръцете“ и така чешмата доби името „Ръцете, които дават“. И тя стана нашата любима чешма, от която носехме вода както за готвене така и за пиене. Чешмата стана наше любимо място. Самата обстановка е красива, грамадни камъни донесени от ледниците сложени тук като от човешка ръка, езерото е около тях, потока, който иде отгоре. Чешмата е най-хубавото място при 2-рото езеро.

Тука наистина работехме много. Приятелите донесоха голям бял камък от млечен кварц като Учителят посочи да се сложи над чучура на чешмата. Учителят каза: „Това е царят“. Тогава донесоха също голям още един, но този път по-малък камък и го сложиха до големия камък. Учителят каза: „Ето царицата дойде“. До него сложиха по-малък камък. Учителят посочи с бастуна си: „Това е престолонаследника“. Бяха тежки камъни, които трима, четирима души можеха да вдигнат. Думите на Учителя не бяха само символични. В туй време въпросът, който вълнуваше всички в царството беше: Дали да се ожени цар Борис или да не се ожени. Не беше още решен въпроса. Но пред нас Учителят изрече: „Царицата дойде!“ И наистина, не след много време царят се ожени като си доведе царица.

Чешмичката беше направена с голяма любов, с участието на всички. Млечният кварц обграждаше коритото на водата, която изтичаше изпод скалата и течеше известно време открито, за да се огрява от слънцето. След това идваше мястото на каптажа, направен от камъни, откъдето излизаше чучура издялан от камък под формата на две ръце от брат Александър. Това бяха първите ръце, които бяха издялани, много изкусно и които бяха заснети на снимки. По-късно злосторници счупиха чучура „ръцете“ и тогава руснака Владо издяла други ръце, друг чучур. Но онези първите ръце останаха ненадминати по майсторство. Освен това Владо изчука и изработи още два чифта ръце и ние ги прибрахме.

На скалата над извора Учителят даде идеята да се изсече котва с въже. Изсече я братът каменоделец Владо - руснака. Около котвата изсече лъчи. Какво представлява котвата като символ, аз съм вече разказал. Тук котвата означава слизането на човешкия дух на земята и въплътяването му в материята. Той е минал през камъка и минерала, растенията и животните и като еволюция е подготвено човешкото тяло, за да може в него да се въплъти човешкия дух. Като гледаме котвата, тя ни напомня за надеждата, която одухотворява човека. Това е надеждата за един чист и свят живот. Чистота. Вадичката е свързана с идеята за чистота и вярата. Ето я цялата символика: човек слиза на земята, човешкият дух е въплътен в него и той живее живот в чистота и деянията му са живот за цялото, той отваря ръцете си като чучур и поднася благата на ожадените души. Човек пие от водата на чучура, свързва се с вярата, че тази вода идва от първоизточника на живота, а там котвата на скалата ни напомня, че надеждата определя човешкия му живот на земята. А всичко туй е плод на любовта и цялата природа тук е материализираната Божия любов.

Като потвърждение на това от другата страна на скалата Учителят нареди да се изсече следният надпис:

*„Братя и сестри, майки и бащи,
приятели и странници,
учители и ученици,
слуги и господари,
вий служители на живота,
отворете сърцата си за Доброто
и бъдете като този извор!“*

Отдолу, с полегати букви и с друг правопис, окултен правопис Учителят начерта на един лист хартия как трябва да се изсекат тези цифри. Те бяха изсечени и днес за някои представляват загадка. Този надпис е свързан с построяването на чешмата и означава датата, месеца и часа. Ето как се чете: 1930 г., 25.07., 12 ч. по обед.

Отстрани на този надпис са издълбани на камъка геометрични фигури.

На първия ред имаме кръг с точка и два лъча, които са получени при разтварянето на линията на окръжността и диаметъра на кръга. Те са очертали и оформили триъгълника с точка. Каква е символиката?

Ще я намерите в една от беседите на Учителя.

До чешмата в страни има една скала, върху която като с човешка длан е положен един голям камък с яйцевидна форма закрепен в една точка. Учителят често се спираше пред него и с един пръст с показалеца на дясната ръка го побутваше и той се клатеше. Учителят се забавляваше и се смееше от сърце. А той беше висок колкото един човешки ръст. „Хайде поклатете го и вие днес с един пръст, за да ви видим“. Това беше любимо място за правене на снимки. Както с Учителя, така и поединично. Има една снимка, на която се вижда как Георги Радев е седнал на въпросния камък, а Учителят е седнал на една скала и е заснет в профил. Няма по-хубава снимка изобразяваща символиката и реалността и даваща образа на Всемировия Учител и образа на човека-философ. Снимка за сравнение и поука.

31. ЛОДКАТА

Не беше много лесно да се носи вода на ръце от извора до кухнята. Отначало дежурните носеха с кофе. После направиха сал и с него да пренасят водата от единия край на езерото до другия, където бе кухнята. Салът предизвика много вълнения, но някои от дежурните паднаха във водата и се намокриха в студената вода. Следващата година един брат дърводелец Боян Златарев разкрои в София от дървен материал и на части направи лодка. Тя бе донесена с камион и от Сапарева баня я изнесоха на ръце десетина човека. Тук я сглобиха като направиха пристан, където да се завързва лодката. С тази лодка се отиваше лесно до извора, там се пълнеха съдовете с вода и лесно се докарваше. Това улесни дежурните по кухня, които носеха до тогава водата на ръце или с кобилици. Тази лодка стана любимо място за снимки и разходки. Имаше много мераклии да се разхождат с нея. Природата предразполагаше за поезия и за разходка с лодка. Тази година дойдоха около 500 човека и за тях трябваше много вода и дежурните не можеха да отърват лодката от тези, които искаха да се разхождат с нея. Учителят определи за отговорник на лодката Гради Минчев, който трябваше да я пази от екскурзиантите. Станаха големи караници и накрая по предложение на Гради, което Учителят одобри лодката се заключваше с един голям катинар. Значи имаме лодка, кухня, лагер и накрая дойде и се залепи катинара и превърза синджира на лодката за нейния пристан. Е, и такива работи имаше. Тази лодка се укриваше няколко

години в храсталците под Молитвения връх и рибарите се изтрепваха да я търсят. Накрая някой им беше казал къде се намира, те я пренесоха в езерото и започнаха да ловят риба с нея. Като видяха това, нашите я потопиха и така няколко години тя се пазеше потопена в езерото. Когато идваше време за лагера ние я изваждахме и тя отново ни служеше.

Учителят обичаше да се разхожда с лодката. Беше чест за приятелите да Го поканят на разходка. Учителят седи на единия край с шапка и манто, а от другата страна приятелите гребат. Предварително е уговорено с фотограф, който трябва да заснеме това събитие. По такъв начин днес имаме над десетина снимки на Учителя с тази лодка. Така че да се качи лодка на езерата на времето беше повече от чудо. Но ние го осъществихме.

32. УСТРОЙВАНЕ И БИТ НА ЛАГЕРА

Да се устрои един лагер в онези години беше много трудно. Ние нямахме още опит за устройване на лагер високо в планината. Всяка година прибавяхме нещо ново в нашия опит.

Десет-петнадесет дни преди започване на лагера се изпращаше една работна група от 10-15 човека, за да подготви лагера. Първо тя почистваше лагера и изхвърляше боклука оставен в заслона от пролежалите там животни. Обикновено овце или говеда. След това се подреждаше и се стъкмяваше огнището, като казаните се изнасяха от скривалищата от предната година. Първото нещо е да се подготви кухнята. Огнището и печката е в ред, казаните са отгоре, сложен е комин, насечени са дърва и вече кухнята работи за дежурните и за работната група.

Следващото нещо, което се правеше, това е банята. Опъваше се една палатка, вътре се слагаше бойлер с дърва и се нагласяваше душа с крановете му. Имаше предверие за събличане. По-късно банята я направихме така, че имаше палатка-баня за сестри и палатка-баня за братя. Всеки, който искаше да се изкъпе донасяше малко дръвца, които се намираха наоколо, насипваше се вода в казаните с маркуч. По-късно тези казани бяха свързани с тръби, които отиваха в две построени отделно палатки, а вътре бяха душовете. Тъй че въпроса за чистотата беше поставен на висота и приятелите през няколко дни можеха да се изкъпят. Банята работеше почти непрекъснато.

Работната група трябваше да се погрижи и за отходни места поотделно за братята и сестрите. Това беше най-трудната и най-деликатна работа. Винаги имаше забележки как да се направят отходните места. За цялата хигиена на лагера и за кухнята се грижеше д-р Иван Жеков.

Когато казаните бяха готови с яденето и гозбата приготвена, дежурните изнасяха казаните от огнището и ги поставяха в средата на поляната. С големи черпаци сестрите разсипаха обета.

Споменахме по-рано, че имаме склад за продуктите, както и магазин от който се зареждаха приятелите. За магазина се грижеше Гради Минчев.

Дърва се донасяха от района на първото езеро. По средата на поляната бе оформен един кръг, който бе ограден с камъни и служеше за огнище на нашите лагерни вечерни огънове, които бяха съпроводени с братски песни и декламация на стихове от нашите поети.

Вечерно време, когато приятелите се връщаха от кратките излети по езерата, когато слънцето се наклони преди да залезе, ние вечеряме винаги преди да залезе слънцето. Това беше правило за учениците. Залезе ли слънцето, не ядем. Когато се наклони слънцето ние правим нашата вечеря. Обикновено чай или картофи, или нещо леко, кой каквото има. След това се прибе-

рем в палатките си, за да се подготвим за следващата сутрин, когато излизаме на Молитвения връх рано по тъмно. Всеки си подготвяше нещата за обличане, за да му бъдат готови сутринта.

Като се свечери, долу се запалваше огъня на специално приготвено огнище оградено с камъни. Наоколо се поставят пейки от дървета, за да могат да насядат приятелите. А който не може да се вреди там, то насядват на земята. Като се съберем около огнището чакат да се запали огъня. Дърва са донесени за него от първото езеро. Вечер се наклажда голям огън. Хем да свети, хем да топли. Разпали ли се огъня и приятелите започват да пеят песни и тогава отгоре от своята палатка иде Учителят. Той слиза с едно електрическо фенерче, осветява си пътеката, дойде до огъня и седне на приготвеното за Него място. Тогава песните се подновяват, а свирачите на цигулки, флейти и китари почват да свирят. Всички останали пеят и се създава една чудна хармония около огъня. Понякога Учителят говори, отговаря на въпроси, които Му се задават или държи кратка беседа около огъня. Подготвя се предварително литературна програма, казват се стихове, изпява се или изсвирва се някое соло от изпълнител, а след това завършваме с братски песни. Преди 22 часа огънят се прекратява, прави се обща молитва, прибирахме се в палатките и всички прекарваме спокойно нощта до четири часа, когато се става за изгрев на Молитвения връх. Отначало бивахме събуджани с цигулка, а после с песен. Събуждаха ни с песента „Събуди се, братко мили“.

Лагерът не се охраняваше тогава и не сме имали никакви неприятности. Нашите хора са сигурни, а външни хора почти не идваха през тези години. Много рядко излизаша. И да дойде някой ще му дадем прием, ще му дадем условия да пренощува, ще му дадем обяд и вечеря и той оставаше много доволен. Но на съборите в Търново или в София се охраняваше лагера от чуждите подстрекатели изпращани редовно да смушават съборите. Ние младите охранявахме с големи бели тояги. Бяхме здрави и яки, а белите тояги бяха също жилави и здрави. След 100-200 години този живот, който научихме от Учителя ще се възвърне край езерата с още по-голяма сила и красота. Този живот няма да угасне. Те мислят сега, че ще го угасят. Не, братския живот тогава ще се изрази там в своята сила и красота. С тези идни поколения сме и ние.

33. СПИРАЛАТА

Понякога играехме Паневритмия на полянката при второто езеро и то когато времето бе лошо. Но тук имаше много камъни останали от някогашните ледникови морени. Като играехме по двойки или трябваше да ги заобикаляме и кръга се нарушаваше или пък да ги прескачаме и се нарушаваше ритъма, с който играехме. Възникна идеята да разчистим поляната. Събрахме тези камъни, а всеки от тях беше голям 50 на 40 см. Събрахме всички камъни на средата на поляната. Чудехме се какво да ги правим. Тогава се предложи да направим от тях пейки за сядане. Споделиха с Учителя и Той предложи да се направят каменни пейки във вид на спирала, кръгла спирала. На тези каменни пейки по-късно трябваше приятелите да сядат и да им служат за скамейки при обед. Започнахме 5-6 човека да зидаме със суха зидария. Първо очертахме спиралата и тя започна да се движи от вън на вътре до своя център. Зидахме камъните един до друг, големи 50 на 40 см някои по-големи, някои по-малки, а до нас непрекъснато беше Учителят, наблюдаваше и даваше съвети, като 5-6 души братя работехме усилено. Единствено от начало до край с нас беше сестра Янакиева, която най-усърдно вземаше участие, слагаше дребни камъни във фугите. Така тази каменна пейка във вид на спирала

бе готова. Значи камъните, които бяха натрупани в средата по съвета на Учителя бяха направени на каменни пейки в средата за седане във вид на спирала. Беше 1938 г., година на спиралата и най-добрата година за България.

Бяха валели дъждове и от склона на върха се откачи един голям камък, търкулна се и застана там на пътеката, където трябваше да върви кръга на Паневритмията. Беше паднал, застанал и сега ни пречеше. А камъкът голям и тежи около три тона. Кой ще го мръдне? Освен това почвата отдолу под него е мокра. Приятелите се мъчиха да побутнат камъка, но не могат. Колкото повече го бутат той повече затъва надолу. Аз се чудех какво да правя. Накрая се ядосах и ударих няколко пъти с лоста, за да проверя дали може да се разцепи на две половини. Защото някой предложи да го разцепим на две половини и най-после да го измъкнем. Учителят, който наблюдаваше се обърна рязко и се отдалечи. Той не беше доволен да се чупи камъка и да се разцепва на две. Аз разбрах грешката си, отидох при Него и Му се извиних. Той прие извинението. Отидох при останалите и наблюдаваме камъка. Но с гледане камък не се мести. Тогава Учителят дойде при мен и попита: „Може ли по друг начин да се измести камъка? Помислих и отговорих: „Може, но трябва да разрешиш да използваме пейките като лостове.“ Пейките бяха от цели борове, от цели дървета. От двата края бяхме заковали по две кръстета, подпорки и те придържаха дървото на половин метър от земята и служеха за пейки. Учителят каза: „Може“. Тогава ние разковахме трите пейки, освободихме трите дървета и направихме лостове от тях. Започнахме с тях да подхващаме отдолу камъка и отдолу да подлагаме камъни, по-широки, по-големи. Така с лостовите работехме докато го изправим и претъркулим на другата страна. Така го обърнахме 5-6 пъти и го доведохме до спиралата. Учителят ни показа къде да го сложим. После посочи как да го обърнем, накъде да сочи камъка и ние изпълнихме точно нарежданията Му. Значи камъкът трябваше да бъде ориентиран в дадена посока, но ние не знаехме каква е идеята на Учителя. А Учителя държи точно до милиметър как да го подхванем и как да го подпрем. Камъкът завърши каменната спирала на пейките. Тогава Той нареди на Георги Томалевски: „Издялай една стрелка, която да сочи север-юг на камъка.“ Извадиха компас и се оказа, че камъкът е ориентиран север-юг и сочи Харамията. С длето и с чука Георги изсече посоката север-юг и отбеляза с „Nord“ - „норд“ - север и „Sud“ - „суд“ - юг. Отстрани на камъка друг брат с длето изсече датата и часа, когато е поставен на това място. Така завърши спиралата. А на върха Учителят нареди да се постави друг камък, който имаше конична форма. Така се оформи спиралата. В един от разговорите, когато се изсичаше стрелката и посоката, Учителят сподели, че този камък символизира бъдещето на България. Как така бъдещето? Спиралата означава еволюцията на човека, на народа в който сме се родили и в държавата, в която живеем. Така че еволюцията на този народ върви чрез Словото на Учителя. Словото е дадено и тази държава трябва да съществува, за да може този народ да реализира Словото на Учителя в държавата наречена България. А този камък го сложихме на върха на спиралата. А върху него сложихме друг камък с конична форма, който означава стремей към Бога. Около тази спирала се играеше Паневритмия дълги години.

Този камък остана там дълго време. Започнаха да строят през 1955 г. хижата на второто езеро. Когато почнаха да я строят майсторите не можеха да го оставят този камък там, защото той се намираще пред вратата на хижата. Пречеше им и искаха да го разбият с барут. Как се случи, че точно тогава аз бях там. Как ще допусна да се разбие камъка? И да се разбие камъка и да се разруши България? Казах: „Не. Аз ще изместя камъка.“ Отидох горе при

върха, където бяха нашите приятели, оформихме група от 4-5 човека, взехме лостове от хижата и го поместихме към хълма, нататък където беше кухнята. Там в храстите и клековете между другите камъни, бутнахме и скрихме камъка. Вече не пречеше на никого и входът на хижата беше освободен. Вече не пречеше на никого - нито днес, нито утре.

Учителят беше вложил някаква идея в камъка. Понякога Учителят предаваше на външните явления някакъв вътрешен смисъл. Той го свързва с някакъв символ. Той каза тогава: „Докато съществува този камък ще съществува и България.“ Затова ние го скрихме. Ако бяха го взривили с барут с България бе свършено. Как така? Ето как. През 1963 г. ръководството на Комунистическата партия, която управляваше страната начело с Тодор Живков бе взело тайно решение и без да се допита до народа бе предложило на СССР - Съветска Русия, България да се присъедини към Съветския съюз като 17-та република. По този начин България щеше да се заличи като самостоятелна държава и щеше да влезне в състава на СССР. Но това не стана понеже руснаците поради стратегически съображения отказаха на българските комунисти това предложение. Те го отказаха, защото ние бяхме укрили камъка. Ако беше разрушен камъка, тогава щяха да имат други стратегически съображения и България щеше да престане да съществува като държава. Сега бихте ли ми казали чия е заслугата България да съществува като държава? Помислете и си отговорете сами!

34. ПАЛАТКАТА НА УЧИТЕЛЯ

В първите години палатката на Учителя беше опъната до една скала до самия бряг на второто езеро. Има такива снимки запазени където се вижда палатката, езерото и Учителя. В палатката имаше легло и една поставка, върху която стояха дрехите на Учителя. Те се държаха в куфари, сестрите ги изваждаха и бяха на разположение на Учителя. Тогава видяхме, че влагата на езерото не Му действа добре, започна да кашля, получи хрема и каза: „Тук влагата ще ме заболи“. Тогава ние преместихме палатката в дясната страна на езерото, на десния склон, там където се отиваше към първия Молитвен връх до 1931 г. Там на една поляна две години престоя палатката Му. Тогава видяхме, че там има едно въздушно течение, които идваше отгоре, от езерата и че не е много удобно за Него. А първият Молитвен връх беше отдалечено на езерото, горе на една от терасите.

Тогава преместихме палатката на Учителя на склона, който отива към новия Молитвен връх. Там намерихме една тераса, една равна поляна заобиколена с клекове, които пазеха завет и самата поляна беше на завет, не беше атакувана от ветровете и бе огрявана от слънце. Там опънахме палатката и там вече се установи на постоянно място. Всяка следваща година палатката беше опъвана точно там.

Който искаше да отиде при Учителя, отиваше там. Имаше пейка, масичка, столче. Ще го видите това на снимките направени по това време. Можеш да седнеш и да разговаряш при Учителя. Понякога се събираха по няколко души на общ разговор. Друг път отиваха музиканти, изнасяха концерти пред палатката, било класическа музика, било от песните на Учителя. Учителят много обичаше да Го посетят, разговаряше с всички, беше много доволен когато Му задаваха сериозни въпроси из братския живот. Тогава казваше: „Това искам да чуя от вас“. След като се качи палатката на Учителя горе, приятелите преместиха палатките си от езерото като ги опънаха по склона и накрая ги огънаха горе на билото. Избираха си място по свой вкус. Но в първите години

палатките бяха на поляната при самото езеро, след това минаха по склона и най-накрая се качиха горе на билото към Молитвения връх. Забравих да спомена, че когато палатката на Учителя беше на второто място, на една от терасите на десния склон на езерото, тук имаше също опънати много палатки на приятелите. Палатките вървяха по стъпките на Учителя и на Неговата палатка.

Подът на палатката бе постлан с плочи, а от двете страни на палатката бяхме натрупали избрани бели кварцови камъни донесени при нашите екскурзии. После те бяха подредени с вкус и умение от приятели. Тук пред палатката Учителят държеше своите неделни беседи.

35. ПАЛАТКАТА НА ФРАНЦУЗИТЕ

През 1939 г. лятото дойдоха много гости от Франция, Латвия и Естония, за да гостуват на Братството и да прекарат с нас на Рила. Бяха около тридесет човека. Французите, които бяха много официални, амбициозни и обичаха да ни погледжат от високо, така както някакъв перест петел се качва на платата и кукурига. Това не е измислица. Те донесоха на Учителя една изключителна, хубава палатка, европейска, модерна с всички удобства и приспособления, които може човешкия ум да измисли. А нашите палатки бяха простички, ние си ги правехме сами. Купувахме американ, шиехме ги, де на ръка, де на машина и накрая американа го импрегнираме хубаво с парафин. Това беше една наша рецепта. Купуваме твърд парафин, разтопяваме го в една тенджерка, после добавяме бензин, но настрани от огъня в следното съотношение: две части бензин, една част парафин и в тая течност потапяме палатката. След това изнасяме палатката на слънце, бензина изсъхне, а парафина е импрегнирал американа и не може да пропусне вече дъжд. Такава бе и палатката на Учителя. Сами, с нашите български ръце сестрите я бяха ушили, а братята подготвили колчетата и въжетата за опъване. От тези палатки ние бяхме много доволни. По-късно към тях прибавихме и двоен покрив, като спускахме едно платно да минава от едната и от другата страна, че и отзад. Това беше приспособление срещу бурята, дъждовете и вятъра. Палатките станаха по-стабилни и бяхме вече доволни от тях.

Французите курдисаха тази модерна палатка за Учителя. Някои сестри, които бяха удивени от тази палатка наредиха да се опъне до самата палатка на Учителя. Сега тя се настани много авторитетно до скромната българска палатка на Учителя. Канят Учителя да влезе в палатката и да я огледа. Те Го канят, но Учителят не влиза. Мине покрай нея, погледне я оттук, пипне, после се усмихне. А входа на палатката е затворен със специално приспособление. Той я гледа отвън, поусмихне се, мине оттам, погледне я, бутне платното, но на входа, не влиза вътре, нито си подава главата. Сестрите казват: „Учителю, ще Ви преместим дрехите и леглото в новата палатка.“ Учителят казва: „Не!“ Сестрите пак настояват: „Ама защо да не преместим багажа Ви? Вижте колко е удобна, с двоен покрив. Ще пази, няма да духа, няма да вали!“ Учителят каже: „Не!“ Сестрите пак настояват. И когато вече досадно настояват, Учителят троснато и строго каза: „Аз не съм дошъл за французите! Аз съм дошъл за българите!“ Влезна в палатката си, направена от американ, ушита от нашите ръце, седна на леглото и не прие да влезне във французката палатка. На следващия ден Учителят споделя: „Вижте им акъла. За една паница леща искат да си продадат първородството. За една палатка ще си отклонят благословието, което сега се излива върху българите.“

Хайде сега ми разтълкувайте това. Какво тълкувание? Тука няма тълку-

вание, а има решение на Учителя. И когато след години някои искаха да продадат авторското право на Михаил Иванов, да издават беседите на Учителя и само той да има право на това, аз казах: „Не! Учителят дойде за българите, а не за французите.“

Какво нещо е Учителят. Идея имаше във всяко Негово действие.

А към следващите поколения брат Борис се обръща и ще ви предупредя. „Не си продавайте първородството за паница леща!“

Има няколко снимки на Учителя пред палатката на французите. Какво строго, какво тъжно лице, недоволство се излъчва от него, поради неблагоприятното на българите да си продадат първородството за паница леща. Истината трудно се носи! И още по-трудно се изнася!

Уредбата на палатката на Учителя бе повече от скромна. За бита на Учителя, за Неговите скромни нужди, за дрехите Му, за леглото се грижеха няколко сестри. Той им даваше съвети, кой какво да направи. Тук бе Василка от Айтос. Тя се грижеше за Учителя, переше, чистеше, гладеше, както на ул. „Опълченска“ 66, така и на Изгрева, а и на Рила също Го переше и гладеше.

Савка също се грижеше за някои малки нужди на Учителя. Около Него беше и Елена Андреева, която бе сърчна в домакинството. Мария Тодорова винаги се приближаваше към Учителя, когато Той имаше някаква конкретна нужда от нещо. Тя предлагаше и Той одобряваше. Изпълняваше което трябваше и след това лекичко се оттегли, почти незабелязано, защото сестрите, които бяха около Учителя се ревнуваха една от друга, коя да бъде най-предана към Учителя.

36. СЪПАЛАТА

От мястото, където бе построена палатката на Учителя се разкрива чудна гледка на долината и околните върхове. Долу огледалният образ на второто езеро сребристо отразява светлината. Тази тераса при палатката Му се свързваше с второто езеро с една стръмна пътека. Тя беше трудна за слизане за нас младите, а какво да кажем за Учителя. Той заобикаляше и трябваше да слиза по една заобиколна пътека. Тогава ние решихме да направим стъпала на пътеката. Избрахме плоски камъни и започнахме изграждането на пътеката. Направихме я широка, близо два метра. Работихме 5-6 човека близо една седмица. Разстоянието не бе малко. Накрая, когато я построихме сестра Савка се качи по нея, преброи стъпалата и те се оказаха 72. Отива при Учителя и зарадвана казва откритието си. „Учителю, знаете ли че пътеката, която построиха братята има точно 72 стъпала?“ Учителят се усмихва. „Знам. За нея се грижеше един архитект изпратен от Невидимия свят. Тя символизира стълбата на Яков, по която са се възкачвали и слизали ангелите небесни, за да му донесат откровението на Бога“. Савка доволна от отговора на Учителя отива и извиква фотографа Васко Искренов, за да заснеме стълбата отгоре заедно с изгледа към второто езеро и върхът Кабул отсреща. Тази снимка днес показва Савка с раница на гърба, с шапка и със свитък листове слиза от палатката на Учителя към лагера. Тя е била на посещение при Учителя и е писала поредният разговор с Него.

Тези 72 стъпала извеждат от палатките на Второто езеро до мястото на Учителя. По нея се качваха вече приятелите, за да Го посетят. А вечерно време Той слизаше по стъпалата осветявайки ги с джобно фенерче, за да дойде на лагерния огън. Веднъж приятелите се бяха изкачили при Него, слушаха беседа и след това един Го запита: „Учителю, какво означават тези 72-ма стъпала?“ Учителят се усмихна: „Това е броят на учениците, които са били около

Христа и вашия брой днес на тази беседа е същия както преди 2000 години. Времената са различни, но Духът е Истият, защото за Христовият Дух времето е едно и също.“

След беседата се преброихме. Бяхме точно 72 на беседата. А на лагера имаше още толкова. Но всеки беше зает с някоя друга работа. Едни бяха дежурни по кухни, други дежурни по транспорт, трети уреждаха лагера и всеки си имаше своето място в братския живот. Но тази сутрин се събраха точно 72-ма човека, за да бъде точно числото. На тези 72 стъпала да отговарят 72-ма човека. Такава е историята на тези стъпала.

37. ПЪТЕКАТА СЪС 122 СЪПЛАЛА

Ние открихме една пътека, която свързваше второто езеро „Елбур“ по едно било горе, която се прехвърляше към „Езерото на Чистотата“, което се намираше от източната страна на върха „Харамията“ под неговата обширна поляна, на която играехме Паневритмия. Пътуването по пътеката отначало е приятно между клековете, но после тя става стръмна и се движи между скалите. От трудна пътека, тя става доста мъчителна. Имаше стръмнини, които трябваше да се преодолеят. Трябваше да се лази по тях. Но понеже ние сме майстори, знаем да правим стъпала, една група започна да прави стъпала на пътеката. Слагаме каменни стъпала с кирки копаехме прагове, на други места с колове укрепвахме земята и правехме естествени стъпала. Тя минава през интересни места, чудни кътчета с треви и цветя, удобна отначало между клековете където можеш да си починеш и да се радваш на природата. Така ние направихме тази пътека и тя стана любима пътека, по която излизаме към „Езерото на Чистотата“ с Учителя, където на голямата поляна играехме Паневритмия под върха „Харамията“.

Приятелите, които търсеха навсякъде символика преброиха внимателно стъпалата и откриха, че те са точно 122 стъпала. Хайде сега ми кажете какво значи 122 стъпала? Какви кътчета показваха и извеждаха тези стъпала може да види само онзи, който внимателно и полекачка е излизал по тях и е съзерцавал всяко цветенце, всеки камък, всеки клек докато излезе горе на просторната поляна на самото било. Оттам вече по една тънка пътечка по тревите човек излиза на голямата поляна. Оттука наистина може да се съзерцава „Езерото на Чистотата“, неговата отворена и светла долина огрявана от слънцето от сутрин до вечер. То е едно благословение за онзи, който пребива там. Тука по пътеката често се срещаша змии, които се препичаха на слънце и то главно усойници, които бяха доста опасни. Но никой от нашите приятели не е пострадал от тях, макар че се срещаша до самите палатки. Ние от своя страна бяхме толерантни към тях и никой от нас не е посегнал да убие змия. Най-много да я хванем с пръчки и да я отнесем далеч от палатките и я пуснем в клека. Това бе мълчаливо съгласие, мълчалив договор между тях и нас.

След като няколко братя работихме 10 дни и пътеката бе готова, цялото Братство се източи по тази пътека до върха. Когато Учителят за първи път излезна по тази пътека, Той се усмихна и насърчително каза на братята: „Хубаво направихте пътеката!“ Посочи също още няколко места, където трябваше да се подобрят стъпалата още малко, което ние сторихме веднага. Тази пътека стана любима пътека при излизането към „Езерото на Чистотата“ и оттам към „Върха на Съзерцанието“.

Попитахме Учителя: „Какво означават тези 122 стъпала?“. „Това е стълбата на Якова, която той видя на сън, по която ангелите Божии възлизаха и

слизаха по нея. Господ стоеше отгоре върху стълбата и рече: „Аз съм Господ Бог на отца ти Аврама и Бог на Исака, земята на която лежиш ще ти я дам и на потомството ти.“ Битие, гл. 28 (ст. 12-17) Днес е същото. Това е същата стълба и тези стъпала са същите. Затова днес Бог казва: „Ще я предам тази земя, тук на която се играе Паневритмия на Бялото Братство. Предавам я на вас и на онези, които ще дойдат след вас.“

Ще минат години времето, снегът ще изрови нашите стъпала. Но стъпалата на Якова остават и Обещанието на Бога ще живее чрез следващите поколения, които ще играят тук Паневритмия.

Един съвет. Поддържайте тази пътека, оправяйте стъпалата след като се дигнат снеговете и дойде времето да се изкачите на Рила.

Братският живот продължава. Обещанието на Бога е Завет към човечеството.

38 . МОЛИТВЕНИЯТ ВРЪХ

... Първите две-три години излизахме сутрин за изгрев слънце и на молитва в дясно от второто езеро по склоновете над едно възвишение, където можехме да дочакаме първия лъч на слънцето. Обаче в последствие като изучавахме околността ние намерихме друг връх от лявата страна на второто езеро, към който можеше да се отиде лесно по билото. Този връх бе скалист, открит, добре огряван от слънцето. Докладвахме на Учителя, заведохме Го и Той го одобри. Този връх нарекохме „Молитвения връх“. Това беше през 1931 г. Пътеката се виеше между скалите и ние я поправихме като трудните места подкрепихме със зидове и така направихме една удобна пътека до новия Молитвен връх. Тук излизахме рано в зори. Трябва да станем рано, за да хванем първия лъч на изгряващото слънце. За нас това е и момент, това е и идея. И ние никога не пропускаме този момент. Още в четири часа сутринта, когато започват големите летни дни, ние ставаме рано събуджани от песента „Събуди се братко мили“, като някоя от сестрите я изпълваше. Пристъпваме полека-лека един след друг по тясната пътека и излизаме на Молитвения връх. Всеки сяда на своето място, което си е избрал и прекарва в мълчание, размишление и съзерцание до момента, когато слънцето изгрее. Щом изгрее слънцето ние правим нашата молитва общо. Изпяваме песни и след това Учителят държи кратка беседа. Тука са държани едни от най-вдъхновените беседи на Учителя. Самата обстановка, изгревът на слънцето, безкрайните далечини, голямото небе над нас, всичко това вдъхновява и създава условия да кажеш и да чуеш прекрасни неща. Беседите държани тук са отпечатани и достъпни за всички. Те ще останат епоха в живота на човечеството.

Учителят също идваше тук на самият връх, на една скала Му приготвихме място за сядане и удобно място да сложи краката си. От това място Той държеше своите беседи. Много песни са изпяти тук на Молитвения връх и много молитви са отправени към небето. Действително изгревът тук бе чудесен. В далечината зад Стара планина се подаваше слънцето с диамантен лъч, с диамантен блясък. Тука сме прекарвали незабравими часове и никой няма да ги забрави. На това място сме живяли хубав братски живот, живот възвишен, и ще кажа свободен живот. Учителят обичаше да идва тук каквото и да е времето. Понякога духаха ветрове, понякога се случваха и мъгли, понякога се случваше, че и дъжд, че и сняг. Обаче никакво време не ни спираше да излезем на Молитвения връх, бивахме винаги редовни. Но ще кажа, че повечето от дните бяха хубави, ясни, слънчеви и макар да биваше понякога времето студено, слънцето бързо ни стопляше.

Пътеката за Молитвения връх, която направихме и подредихме бе, за да бъде изкачването лесно и достъпно за всички - за стари и млади. Иначе бе трудно за изкачване. Учителят сядаше на своето място на камъка, който Мубяхме приготвили, а наоколо по камъните, по скалите, по клековете, които излизаха до върха бяха насядали братя и сестри. Събираха се понякога по 100-200-300, че и 500 души. Тука се пееха песни, правеха се молитви, размишлявахме върху живота си и пътя си като ученици и слушахме Словото на Учителя. Тези дни и тези часове на Молитвения връх остават незабравими. Все пак на скалите останаха и някои надписи, които брат Борис Николов, който е каменар и каменоделец изсече в твърдата стена с длето и тези надписи остават за вечни времена. Това са формули, които Учителя ни е дал. Например единия от тях гласи: „Люби Бога, обичай ближния си, търси съвършенството“. За тази формула Учителят казва: „Народ, който пази тези свещени думи има бъдеще“. Аз не зная как ще ги опази този народ тези думи, но аз ги изсякох с длето и чук, за да ги има. А на самият Молитвен връх, след като прекарвахме първо в мълчание, в размишление и съзерцание, след това гледахме зората, която менеше багрите си всяка минута, очаквайки първия лъч на слънцето. Той е за нас не само образ на изгрева, но и свещена идея. Ние винаги гледаме да доловим първият лъч на слънцето, т. е. Божественият лъч във всяка работа.

Със скалите тук се сближихме. Те станаха като наша домашна обстановка и тези твърди, недостъпни камъни ние ги обикнахме като наше родно място. Друга формула, която издялахме с длето близо до билото на този хребет гласи: „Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!“ Тези скали ще напомнят на хората за вечни времена какъв трябва да бъде ученика в пътя си.

На самият връх до едно малко клекче се намираше камъка, на който Учителят сядаше. Камъкът е като стол четвъртит, но доста тежък и голям и само няколко души могат да го преместят. От тук се простира такъв простор, такава обширна гледка към далечни върхове. От тук се вижда билото на Балкана, съзира се Мусала, а при ясно и хубаво време се прозира зад Мусала и Белмекен. От тук се наблюдава цялата верига с била и върхове. В подножието на Молитвения връх се забелязват долините, които идват от Рупите и от Урдините езера, в тях текат бистри води. Ех, тук може човек да се нарадва на чиста и девствена природа.

Камъкът на Учителя беше центъра на върха. Наоколо ние насядахме и тук прекарвахме чудни часове на братски живот, на единство и идеен живот. Камъкът на Учителя, Неговият стол, Неговото присъствие беше център, като че ли на целия свят наоколо. Тъй че гледката от тук е незаменима - долините наоколо, върховете, просторите вдъхновяват. На юг като отместим поглед срещу нас се намира „Върхът на Съзерцанието“ и на стръмният му склон се е спряла една скала, която има формата на Пентаграма. Тази скала като че ли говори. Ти не можеш да я гледаш без да се замислиш. Колко правилно е отсечена като Пентаграма с върхът нагоре. Тя се е спряла току-що до брега на езерото, това мъчнодостъпно езеро, „Езерото на Съзерцанието“ е едно тайнствено, свещено място в Рила поради своята чистота, своята самотност и необикновено мълчание. Затова Учителят го нарече „Езерото на Съзерцанието“. Но очертанията на Пентаграма се виждат само от Молитвения връх.

На 5.VIII.1931 г. на Рила Учителят държа на първия Молитвен връх беседата „Мястото на Бога“, която е поместена в томчето „Нашето място“ - Рилски беседи, 1931 г.

След като изнесе беседата каза: „Сега да излезнеме на Новия Молитвен връх“ (виж стр. 155). И от тогава започнахме да излизаме на този връх.

От Молитвения връх, след като направим нашия сутрешен наряд слиза-

ме в лагера. Тук всеки закусва леко, приготвим си малко провизии и тръгваме по пътеката към някои от езерата, където трябва да играем нашата Паневритмия. Обикновено Учителят казваше къде ще играем Паневритмия.

39. РОСНИТЕ КАПКИ

Братството е на лагер на 7-те Рилски езера. Тази сутрин Рила е мъглява. Току-що сме се върнали от Молитвения връх. Облак е отседнал при езерото, натежал от влага. По дрехите ни са се осаждили капчици роса, те са и по косите ни. Но времето е приятно, не е студено и е тихо. По пелерината на Учителя също са се накацали и полепнали капчици роса. Една сестра посяга да ги отърси, но Учителят я спира: „Недей. Те от Любов са дошли при нас.“ Учителят отчиташе и най-малките прояви на Любовта. Той погледна с Любов към росните капчици и се усмихна. Това беше небесна украса, на която Учителят се радваше като дете. Невидимият свят говореше с образи, а Учителят - със символи.

40. КЪДЕ ИГРАЕХМЕ ПАНЕВРИТМИЯ? ПАНЕВРИТМИЯ ПРИ ВТОРОТО ЕЗЕРО „ЕЛБУР“

Тук бе мястото, където опънахме палатките си, където беше построена кухнята, а до нея магазина за храна. Беше оформена поляната за играене на Паневритмия и мястото разчистено от камъни. В средата на поляната бе направена спиралата, каменни седалки, пейки на които седяхме. До нея имаше дървени пейки направени от големи дървета. Там беше и огнището за нашите лагерни огънове. Кръгът на Паневритмията се движеше около тези устройства. Той не винаги беше правилен като идеална окръжност, защото мястото не позволяваше. Трябваше да заобикаляме големи скали и камъни. В средата свиреха музикантите - цигулари, а около тях се движеше в кръг Учителят, който играеше. Палатките бяха разположени встрани далеч от поляната. Когато времето беше лошо и не позволяваше да се правят излети играехме тук. След Паневритмия всички се събирахме около Учителя, целувахме ръка и започвах интересни разговори. През това време музикантите свиреха. Накрая се разотивахме по палатките. Преди всяка Паневритмия играехме шестте упражнения. „Елбур“ означава „Бог е силният“.

41. ПАНЕВРИТМИЯ ПРИ ПЪРВОТО ЕЗЕРО „МАХАРЗИ“

Когато се свършваха дървата за кухнята и за дневния лагерен огън, то ние слизахме на първото езеро. Там играехме Паневритмия, а след нея всеки вземаше по едно сухо дърво, толкова голямо и тежко, колкото може да носи. Учителят също нарамваше дърво на рамото си и така се завръщашме на нашия лагер при второто езеро и се натрупваше голяма камара от дърва. Има запазени снимки, на които се вижда как всеки е нарамил дърво, носи или го влачи според умениято и силата си.

„Махарзи“ означава „Голямата почивка“.

42. ПАНЕВРИТМИЯ ДО ТРЕТОТО ЕЗЕРО

„БАЛДЕР - ДАРУ“

Тук излизахме, когато обстановката предразполагаше за по-голямо вътрешно задълбочаване и изживяване. Обстановката тук е необикновена. Ние играем пред третото езеро на една голяма поляна и кръгът е достатъчно голям. По средата десетина музиканти свирят мелодиите от Паневритмията. Тука през 1939 г. се играеха най-големите Паневритмии. Но през всички години тук сме играли. Долината предразполага към мистични преживявания. Фотографът Васко Искренов е направил може би най-сполучливите снимки на Паневритмията. Панорамата е необикновена на фона на върховете, които заобикалят третото езеро. Над това езеро по посока към петото езеро - „Бъбрека“ се вижда един връх и това е върхът където в първите години са се изкачвали, за да посрещат изгрева. Оркестърът се състоеше от десетина човека. Имаше години, когато тревата беше мокра и намокрише обувките ни. Някои предвидливо се събуваха и играеха боси. След Паневритмия тук Учителят беше дал няколко упражнения, при които ние се нареждахме, построявахме се и трябваше да превземем върха откъм страната на Петото езеро. По даден знак всеки тръгваше, взимаше посока и се изкачваше нагоре без да променя посоката си и без да го спират препятствията, които среща, обикновено камъни - малки или големи.

„Балдер - Дару“ означава „Онзи, който дава благата“.

43. ПАНЕВРИТМИЯ КРАЙ ПЕТОТО ЕЗЕРО

„МАХАБУР“

Петото езеро има формата на бъбрек. То е голямо езеро и е от най-дълбоките езера. Откъм западната му страна се издига върхът Кабул, а от източната му страна обширни поляни се простират, на които ние обичахме да играем Паневритмия.

Тука при езерото на западната му страна се издига скала над водата почти отвесно. На тази скала Учителят е седял, а горе над нея има полянка и е карал приятелите музиканти там да свирят. След един такъв необичаен концерт Той каза: „От тука излиза един от входовете на АГАРТА.“ Тази скала ние нарекохме „Замъкът“. Винаги след Паневритмия идвахме пред входа на АГАРТА и свирехме и пеехме песните на Учителя. А след Паневритмия Учителят ни даде едно упражнение. Наредихме се на верига до самият бряг на езерото, седнахме на брега, изухме си обувките и нагазихме с краката си във водите на езерото до колена и трябваше да плиснем с двете си ръце навътре вода и да измием лицето си. Трябваше да изречем и няколко формули. Трябваше по такъв начин да влезнем в общение с обитателите на езерата. След това се изсушавахме и се обувахме. Тука сме прекарвали незабравими часове.

Наоколо обикновено пасеха конете на брат Янко. Веднъж те дойдоха между нас, застанаха помежду ни като преди това се бяха наредили в права редица и ни наблюдаваха. След като свърши Паневритмията ние се скупчихме около Учителя да Му целуваме ръка и когато се огледахме видяхме, че конете са се размесили между нас. Като че ние се намирахме между конете, а не конете между нас. Учителят ги погледна, усмихна се и рече: „Тези коне са кандидати за бъдещи ученици на Братството.“ Да, чуден е животът, неповторим, неразгадаем.

Понякога Учителят даваше упражнения според местността, според обстановката и според духа, който създава обстановката. Веднъж Учителят нареди всички ученици да се наредят в кръг, обърнати с гръб към центъра и след това всеки трябва да върви по посока на радиуса на кръга, независимо кой каква пречка ще срещне. Дали ще бъде камък, храст или вода. Всички тръгнахме и извървяхме доста голямо пространство. Някои дойдоха дори до езерото, но не влязоха в него. Тогава Учителят каза: „Това упражнение направихте добре. Това показва, че за в бъдеще ще имате добри условия за работа.“

Голямата площ на езерото „Махабур“ наистина удивлява и създава страх. От западната страна се издига онази въпросна скала и от подножието на скалата тръгва пътечка, която извежда горе над скалата където има полянка. Там понякога, но много рядко отивахме с Учителя. На тази полянка Той е говорил много и е държал беседи. Аз обичах да идвам тук, защото беше мястото където можеш да се скриеш, никой да не те види и да прекараш спокойно целият ден. Ако можеш да влезнеш в общение със съществата, които пазят един от входовете на Агарта, ти си вече спечелил много и този ден за теб е незабравим.

След Паневритмията някои се отправяха нагоре по пътеката, която водеше за шестото и седмото езеро и правеха своите излети за цял ден.

„Махабур“ означава: „Големият и Силният“.

44. ПАНЕВРИТМИЯ НА ПОЛЯНАТА НАД „ЕЗЕРОТО НА ЧИСТОТАТА“

По пътеката на 122 стъпала излязахме на една голяма поляна. От една страна на поляната е „Харамията“, а от другата страна е едно малко езерце, което нарекохме „Езерото на Чистотата“. Това име го даде Учителят. Тази поляна се разполагаше на върха на хребета, беше голяма, равна, открита отвсякъде и беше едно от най-хубавите места на езерата. Тук ние разполагаме нашият кръг на Паневритмията. Това беше необикновен, голям кръг и имаше възможност да се съединим със всички върхове и езера наоколо. Такъв простор и такова разширение на духа получава човек на тази поляна. Необикновена поляна. След Паневритмията ние отивахме към източната страна, като сядахме на скалата и тук обикновено Учителят държеше беседи. Това беше връх, който се издигаше над езерото. От тук се спуска стръмна пътека стъпаловидно до „Езерото на Чистотата“, едно малко езерце с открита широка долина, добре огрявана от слънцето. Наоколо около това езерце няма клекове, защото е високо. Тука често идвахме с Учителя и Той обикновено с голямо разположение държеше беседи или пък прекарвахме времето с хубави разговори по най-различни въпроси, които ни интересуваха като ученици.

От тука някои предприемаха редица екскурзии в околността. Други се завръщаха в лагера, особено дежурните по кухня. А трети прекарваха целия ден по поляните.

45. „ХАРАМИЯТА“ ЩЕ СЕ КАЗВА „ХАРНО МИ Е“

Този връх се извисяваше над нас, когато бивахме долу при езерата или играехме Паневритмията горе в подножието му. Учителят поясни, че не трябва да се казва вече „Харамия“. На този връх на времето е била наблюдателница на харамите, които са причаквали търговците на едър рогат добитък, които

са се спускали от платото на връх „Дамга“ през есента. Там е бил пазара на добитък и е ставало заплашането с злато. Търговците са получавали добитъка и с горешо желязо са слагали дамба върху хълбока на животното, като този знак показва, че животното е закупено и е на търговеца. Всеки търговец има своя дамба, т. е. свой знак. Едните са слизали с добитъка, а другите с парите. Тук при слизането харамите са нападали търговците с злато и са ги обирали. Това не е притча, а е истина. Затова Учителят след като изнесе толкова много беседи на 7-те езера и където се игра толкова много Паневритмия, промени състоянието на този връх и го нарече „Харно ми е“. Учителят не разрешаваше да се качват приятелите на него. Беше разрешил само на един брат, който всяка вечер се качваше горе на върха, палеше огън и след изгасването му слизаше долу. Тази задача му бе поставена от Учителя. Вероятно това имаше някакъв тайнствен смисъл, за който ние можехме само да предполагаме. Може би с този огън се извикваха душите на всички убити, както и на убийците и Учителят след това ги освобождаваше. Това бе загадката на тези огньове. След като привърши тази задача, Учителят каза: „Вече този връх ще се казва „Харно ми е“, тогава ние разбрахме смисъла на тези огньове, които се палеха всяка вечер.

46. БЛИЗНАЦИТЕ

Това са две езера, които се намират в подножието на Харамията. Вторият Близнак навлиза в скалиста долина скалиста и сенчеста, заобиколена от отвесни скали. Те са изсечени като с нож. Тука тишината е непроницаема. Слънцето грее кратко време. До езерото има такова мълчание, че човек не може да не се замисли върху тези неща, върху които не е мислил до тогава. При вътрешния близнак това езеро някои братя и сестри са имали преживяване, при някои моменти на вгълбяване са им се отваряли вътрешните очи и уши и те са виждали и слушали същества, които са изнасяли концерти и са играели танци. Други пък само са чували музика и хор, което обикновеното ухо не чува. Това са опитности на наши приятели по времето на Школата.

Външният Близнак е издаден по-навън и по на открито и не е заобиколен от скали. Тук наоколо се вижда как са работили ледниците преди хиляди години. Това е типична ледникова долина каквато рядко ще срещнете другаде. Ледниците имат това свойство, че изсичат отвесно склоновете, пропастите и издълбават дълбоки чаши, които стават после легло на езерата. Това е типична ледникова долина с морените, със скали донесени от ледовете големи колкото къщи и турени така като чели с човешка ръка.

47. ГЛАВАТА НА СЕДЕМТЕ ЕЗЕРА - „ШЕМХАА“

Това е най-високото и най-малко езерце от 7-те Рилски езера. Учителят го нарече „Шемхаа“, което значи „главата“. То е скромно, тихо и самотно езерце. Няма никакви особени претенции, долината му е широка, огрявана от слънцето. И то е едно рядко построено сърце. Тука наистина може да се почувства красотата на планинския живот. Човек може да се присегне и да си гребне с шепя вода, че и да си сръбне. Толкова е то достъпно за човешките ръце. Но то е недостъпно за онези, които в себе си не носят чистотата. Защото само в чистотата човек може да се огледа. Огледалният образ на езерото е необикновен. Тук се отразяваш такъв какъвто си. Тук е главата на целия циркус на 7-те Рилски езера. „Шемхаа“ това е името на Мъдростта. Главата е

символ на Мъдростта, която управлява целия тоя циркус със 7-те Рилски езера.

48. ШЕСТОТО ЕЗЕРО НА РИЛА - „СЪРЦЕТО“

Почти на всички езера до петото езеро сме играли Паневритмия и сме отсядали на почивка. На следващото езеро - шестото беше любимо езеро на Учителя при езерата. Беше наречено от Учителя „Сърцето“. Ако застанеш в горния край на 5-6 м над езерото и погледнеш надолу ще видиш, че езерото очертава формата на сърце. В долния край на езерото, където водите на езерото изтичат имаше едно хълмче и полянка и там прекарвахме колкото може повече. Това хълмче, погледнато от горе приличаше на лъвска глава. Обикновено към края на лятото и началото на есента „Сърцето“ се освобождаваше от снега и от една преспа, която стоеше в ляво. Имаше години когато преспата се стопяваше. А имаше години когато не се стопяваше. За тази преспа Учителят бе казал: „Тази преспа е барометъра на българското сърце. Когато се стопява, това означава, че българите същата година излъчват повече топлина чрез любовта си, която отдават на ближните си. Стопява ли се преспата, значи добре ще минат през тази година. Не се ли стопи, ще има препятствия.“ Затова всяка година когато бяхме на езерата поглеждахме преспата и записвахме в тефтерчетата си какво показва този барометър. Той никога не ни лъжеше.

Та долу на хълмчето, което погледнато отгоре приличаше на глава на лъв, там нашите цигулари изнасяха концерти като на подиум, а ние цялото братство бяхме насядали от другата страна на брега на езерото и слушахме. Представляваше една огромна аудитория този циркус. Отлична акустика от това циркусово езеро. Ние сме седнали до Учителя на 30-40 м от брега на езерото, насядали сме на отсрещния бряг срещу лъвската глава и слушахме. Невероятно звучене и невероятна акустика и преживяване от цигулковото изпълнение на музиката на Учителя. Това беше по времето на Учителя. Изнесете си вие концерт по ваше време!

Десетки години след това бяха дошли едни французи. Една отлична цигуларка Франсин и Стефан - китарист. Тук те дадоха един голям концерт. Те бяха семейство. Бяха тръгнали по света в името на идейни подбуди да разнасят безплатно своята музика. Дойдоха и в България. Пристигнаха на Изгрева, заведохме ги на езерата и те дадоха един концерт на този подиум при главата на лъва на езерото „Сърцето“. Тя - Франсин - е виртуоз цигулар, а мъжът й Стефан акомпанираше на китара и те тук дадоха един тържествен концерт. Те почувстваха какво значи присъствие от Невидимия свят и бяха доволни, възхитени от самата природа. Никога не бяха свирили на такъв концертен подиум и при такава аудитория и пред такъв циркусов салон.

„Сърцето“ е заобиколено с поляни и скали, но долината му не е стръмна. То се огрява от слънцето много хубаво и е от най-приятните за погледа езера. Около езерото се намират плочи, които ние използвахме на времето, за да покриваме покрива на кухнята. Тук често сме отсядали с Учителя, където Той ни е държал незабравими беседи и ни е открил хубавия живот скрит в тези форми. Той можеше понякога да отвори очите ни, за да видим, че зад тези скали и езера, зад тези върхове има скрит живот и този живот е достъпен за нас и ние можем да го почувстваме и можем да разговаряме с него.

Тук при „Сърцето“ долу където се изливаше водата му има скали симпатични и хубави. Между тях има полянка, на която сме сядали с Учителя и сме прекарвали хубави часове. Един път при разговор след като бяха свирили на-

шите оркестранти и езерните води се отзоваха и откликнаха на техните песни. Учителят каза: „Тука е един от входовете на Агарта.“ Агарта е скритият град където живеят напредналите същества, където има особен ред и порядък и до който хората не са дошли още. Там при главата на лъва е входа на Агарта.

Учителят използваше и природата наоколо и правеше тълкувание на явленията. Когато около езерото „Сърцето“ снеговете съвсем се стопят, защото към южните му склонове и стръмнини има преспи, които траеха дълго, дори до нов сняг, Учителят ги погледна и каза: „Когато тези преспи се стопят, реколтата ще бъде добра“. Ние проверявахме и това се изпълняваше обикновено точно. С нас имаше братя от селата, които всяка година след като чуа думите на Учителя отиваха и проверяваха дали се е стопила въпросната преспа, за да видят дали тази година ще има берекет и изобилието ще посети домовете им. Следващата година ни докладваха, че преспата и този път е показала точно какво е трябвало да се случи. Тя бе отличен барометър за реколтата в България.

49. КАБУЛ

На запад над петото езеро се издига пирамидален връх, който прилича на Хеопсовата пирамида, но много по-величествен и могъщ и много по-голям. Това е връхът Кабул, който е свързан със стара легенда. Кабул значи: Съгласявам се. Легендата разправя за една млада мома, която е била преследвана и настигната от турците на този връх. Тази мома е била смела, тя се изправила срещу гонителите си, а те са насочили срещу нея оръжията си. Спряла ги с ръка и казала: „Кабул“, което значи „съгласявам се“. Турците се спряли, а момата с един скок се хвърля от височината в пропастта, така турците не са могли да я заробят. И от тогава връхът носи това име.

Тук също сме се изкачвали в подножието му с приятели.

50. НА ЕКСКУРЗИЯ ДО „ЕЛЕНИН ВРЪХ“

Понякога сме правили екскурзии по билото като сме минавали през връх Дамга, насочвали сме се към Додов връх и се движехме по билата. Под нас са разположени Урдините езера в Урдината долина, където езерата са поставени стъпаловидно в своите чудни чашки. Урдините сърца са стръмни, мънички, особено красиви, у тях има особен покой и мир от планината. След няколко часа път ние стигаме до Мальовица, а отсреща е Еленин връх. Срещу Еленин връх се издига скалата на Мальовица с отвесни скали. От там по-натък следват странните форми на върховете на Рупите. В подножието на Еленин връх има една кратка долина, която се нарича „Долина на щастието“. Там има такова едно хармонично съчетание на долините, на склоновете, на клековете и потоците. От тази долина се излъчва такава хармония, че човек може да я почувства и отдалече без да я посети, но по-хубаво е да я посетите.

Еленин връх е свързан с една легенда. В далечното минало на Еленин връх се изкачил цар Петър, а пък на връх Мальовица Иван Рилски и се разговаряли на висок глас от двата върха. Иван Рилски не искал да приеме цар Петър, който му е дошъл на гости и е донесъл царски дарове и просел прошка и помирение. Всъщност цар Петър е бил рожден брат на Иван Рилски, но той не е бил доволен от неговата политика, от неговото подчинение на Византия и затова не го е приел. Цар Петър се оженил за внучката на василевска от Цариг-

рад, сключили 30-годишен мир с Византия и царската принцеса, която му дали за жена я нарекли Ирина, тя носела това име, което преведено значи „мир“. Но разговор между двамата братя е имало и той се е осъществил между двата върха. След това цар Петър си е отишъл. Някои искат да изкарат, че Иван Рилски произхожда от селски род. Не, Иван Рилски е брат на цар Петър и брат на Боян - магът. По правило Иван Рилски е трябвало да вземе престола, защото той е първородния син, но се отказва и става отшелник. Вторият син, Боян-магът също отказва престола и той не го иска. И тримата братя са завършили прочутата Магнаурска школа в Цариград. Те са били просветени хора. За туй време те са били учени хора. Така за историята на тези трима братя нашите историци много малко знаят. Обаче данните, които имаме и с които разполагаме показват, че са трима братя, царски синове на цар Симеон. Царят Симеон е също завършил Магнаурската школа, владеел е древногръцки език, латински език, бил е вегетарианец и не е употребявал спиртни напитки. Българите са го наричали полугрък и не са били доволни от него отначало. Но когато е започнал войните срещу Византия са се стъписали и уплашили от него. Тъй че едно влияние от бащата е останало в синовете. И тримата тръгват по свой път. Иван Рилски е отшелник и създава цяла школа около себе си, която има връзка с исихазма по онова време - отшелничество, самовгълбяване и е молитвен дух връзка с Бога.

Боян-магът е идеологът на Богомилското учение и създава школата на Богомилите. Поп Богомил е разпространител, а Боян е идеологът.

Цар Петър след като попада под византийско влияние дочаква през река Дунав да дойде от север Киевския княз Светослав да превземе България, след това да воюва срещу Византия, накрая Византия ги отблъсква отвъд Дунава, а България пада под гръцко робство със смъртта на цар Петър за следващите 110 години. Това е историята и легендата за Еленин връх.

51. „ВЪРХЪТ НА СЪЗЕРЦАНИЕТО“

Един обширен гръб на планината покрит със зелена трева излиза от горите и води до един връх. Той се казва „Зеления Рид“, а върха, до който стига Учителят го нарече „Върхът на Съзерцанието“. От този връх се вижда една невероятна панорама. В ляво се вижда „Езерото на Чистотата“ във всичката му красота - и езерото и долината, поляните, върховете и скалите наоколо, всичко тук те обгръща като една дреха и те изпълва с възторг. „Върхът на Съзерцанието“ облечен в скали, които представляват серпентини, най-старите скали на земното кълбо. Те имат чудновати форми. По тях личат още пръстите от ръцете на ледниците, които са работили тук отгоре. Между скалите има полянки, чудни кълчета за почивка и отмора. Тука наистина живеят същества с много висока култура. Човек може да влезе в общение с тях ако той е съзерцателна натура, ако може да проникне с чувствата си през тези форми и да почувствува живота в тях. Да, тук човек наистина може да разговаря с Невидимия свят.

От „Върхът на Съзерцанието“ се открива чудна гледка към далечните върхове в стройни форми, езера се виждат, долини дълбоки, скали отвесни, всичко това съчетано в една велика хармония. Но обърнете ли се към Рупите, от тук е най-хубавата гледка на планинската верига. „Рупей“ значи „Планина на духовете“, така Учителят преведе името Рупей. От тук се вижда, като се почне от Еленин връх, Мальовица, от него веригата на Рупите като се дойде до Зият зъб и погледа се отмества до фигурата на „Титана“, който си е легнал на гърба си. Погледът отива чак до Попова шапка. Това е една чудесна ве-

рига със странни и необикновени форми, каквито няма подобни другаде в България, а може би и по целия свят. На запад се вижда Харамията, като орел който е разпрострял крилата си. Зад него се вижда Кабул и другите върхове, които отиват в безкрая нататък.

„Върхът на Съзерцанието“, е един от най-хубавите върхове в планината въобще. Той е тих, спокоен, чист, не се посещава много, защото е настрана от обикновените пътища. Но в скалите му има чудни кътчета. От двете му страни има преспи, които не се стопяват през лятото. Следователно този връх лесно се снабдява с вода, което е много удобно. Този връх на някои от приятелите се хареса много и започнаха да летуват и да опъват палатките си макар че височината е голяма почти 2800 м. Това място стана едно красиво убежище за приятелите, които искаха да съзерцават хубавата природа, да живеят в пространството, да има над тях светло небе и да общуват със съществата, които тук живеят. Тази голяма пряспа горе на върха от към северната страна не се стопява до новия сняг. Новият сняг я подхваща наново и тя изкарва още една година.

Скалите на върха са серпенти, които имат много сложен състав. Те са вторични и третични минерали, които показват, че тези скали са от най-дълбока древност. Даже като естественик и геолог бих казал, че това са едни от първите скали на земното кълбо. Формите им са странни. Те са разрязани от ледовете и са им предадени особени оригинални форми каквито другаде не се срещат. Тука именно човек може да прекара незабравими часове в съзерцание, в размишление или в молитва, или просто да си почине. Ето там има една скала, която прилича на човек загърнат в гуна. Тя е характерна за върха и ние от далеч ако го погледнем, по тази скала ще го различим от другите. Поляните наоколо са осяени от камъни, защото те представляват морени от старите ледници. Можем да видим образци на ледникови морени тъй характерни, като че ли вчера са ги напуснали ледниците. Да чудни върхове има тука, чудни гледки и околото се радва на необикновената картина.

Учителят обичаше да идва на този връх и то в хубаво време - тихо, слънчево, топло. Той ще ни доведе тука, ще се разположим по поляните на самия връх и тогава като съзерцаваме чудната природа наоколо, като разговаряме и размишляваме, Учителят ще ни държи кратка беседа. Тук сме играли Паневритмия. Има една голяма поляна, на която могат да играят и хиляда човека. Да, едно чудно място в нашите планини, които Учителят препоръчваше. Чистота и простор, и красота. Често можехме да видим сърничка да премине. Те често прехвърляха билото. Може да видим и от „зладките“, особено любими птички. Тук бяха „скалничетата“, които живееха скрити. Там виеха гнездата си и сутрин излитаха и с весели прелитания и песни посрещаха деня. Птичките тука живееха и тъй се бяха приспособили с шарките си към скалите, че ако качнат на скалата и не се движат, не можеш да ги видиш. Така се пазеха те от неприятелите си.

Наистина тука имаше кътчета, които те привличат, канят и казват: „Заповядай, почини си, помисли!“ И ако ти е отворена душата можеш да разговаряш с съществата, които живеят тук. При една екскурзия Учителят се загледа в този свят на чудновати форми с тези удобни поляни, заветни, закътани, че можеш да прекараш в самота, а и някоя малка група може да проведе съкровени разговори. Учителят посочи с ръка: „Вижте колко салони имате тук, за всекиго едно по един салон.“ От тогава приятелите нарекоха това място „Салоните“.

Но и скалите тука бяха една основна необходимост, за да се почувства силата на природата. На тези чудесни скали аз изсякох с длето и чук форму-

ли, които Учителят е дал. На една от скалите изсякох: „Мирът Божий превъзхожда всяко знание“. Над тази формула човек има дълго да мисли. Тя разкрива един дълбок живот, който е скрит в цялата природа и, който особено силно се чувства тук. Друго правило за ученика изрязано в скалите гласи: „Без страх и без тъмнина с обич и виделина“. Това са правила за учениците, те важат за всички времена, за всички епохи и никога не могат да се изменят. Друго правило, което е изсечено в скалите е: „Бъдете силни, защото Бог живее във вас“. Като се отива от върха към чешмичката, която аз направих и се намира на 100 м по-ниско, при една разцепена скала, но на друга скала е написано правилото: „Храни се добре, мисли добре и работи добре“. Тези напътствия ще служат на хората хиляди години. Няма да ги заличи времето, а ще кажат, че тук са идвали и живяли човечи. Човечи свободни по дух, по мисъл и по воля.

52. „ЕЗЕРОТО НА СЪЗЕРЦАНИЕТО“

Ако се отиде към северната страна и се погледне надолу, то се открива отвесна скала висока няколко стотин метра. Долу се вижда „Езерото на Съзерцанието“. То е дълбока стръмна долина, където слънцето изгрива късно и залязва рано. „Езерото на Съзерцанието“ е странно, загадъчно и мълчаливо езеро. Тука има едно присъствие на същества, които са сериозни, задълбочени и подхранват идеи, които хората още не познават. То е самотно езеро, рядко се посещава и е мъчно достъпно. В долината живеят мечки и тя се нарича Мечата долина. Тук виждахме как ходят глигани на стада. Клековете долу са толкова непроходими, че човек не може да премине през тях. Езерото е привлекателно. То привлича човека със скрития живот около него. Огрива се малко от слънцето, защото е в дълбока долина, оградена с отвесни скали, високи върхове. Но когато слънцето грейне тука водите дават чудесни отблясъци каквито другите езера не дават. „Това езеро е езеро на съзерцание“. Това бяха думи на Учителя. А ние години наред като летувахме тук с Мария Тодорова на палатки се убедихме какво значи да живееш до върха и над „Езерото на Съзерцанието“. А на вас препоръчваме да опитате, да си опънете палатките тук и да преживеете същото.

А сега ще ви разкажа историята за падналия титан и като я научите идвайте тук на „Салоните“. Има какво да видите и има за какво да размишлявате.

53. ПАДНАЛИЯТ ТИТАН

Бяхме на екскурзия до „Салоните“ насядали на скалите почивахме с обърнато лице към Рупите на връх Малъовица. Виждаха се чудни неща и невероятни картини. С минути стояхме захласнати. А там в далечината възвишенията очертаваха контурите на легнал великан. Когато Учителят погледна на там и видя великана, усмихна се и каза: „Това е един от падналите титани, които на времето воюваха срещу Боговете“. И тогава Той ни разказа едно предание: „В далечното минало Рила, Родопите, Пирин и Олимп представлявали една планина на „Великия Олимп“, на който живеели боговете. Това е легендата. Боговете живеели щастливо и управлявали човечеството. Давали му съвети, упътвали го и го ръководели. Но като слизали между хората харесали човешките дъщери и се влюбили в тях. От тяхната любов се родили тъй наречените Титани, които били безсмъртни като боговете, но имали тела на чове-

ци. Наполовина човеци, наполовина богове. Имали и човешка природа смъртна, имали и божествена природа безсмъртна. Титаните се размножили много, те били големи, силни и помагали на боговете при обучението на хората. Обаче у Титаните се зародила една завист към боговете и те си помислили: „Защо ние да не отидем на Олимп и да не живеем там в безсмъртие и да управляваме човечеството?“ И така титаните започнали да се организират и да подготвят един бунт против боговете. Когато се подготвили достатъчно, титаните обкръжават великия Олимп и започнали да настъпват срещу него. Започва една невиджана битка между титаните и боговете. Титаните са силни като боговете и откъртват грамадни скали и ги хвърлят към Олимп. Боговете са силни и те откъртват скали и ги захвърлят срещу титаните. Битката траяла много време. И всички скали, които виждате наоколо са остатъци от тази голяма битка между титаните и боговете и затова целия този масив е разхвърлян от скали. Обаче титаните били много, а боговете се намират в утеснение и вече започват да губят битката и за малко Олимп щял да падне. Тогава боговете се обръщат към Зевс, който държи в ръцете си светкавици и мълнии. Зевс застава на Олимп и от там започва да поразява титаните с мълнии. Така боговете спечелват войната с титаните. Сега, който се съмнява в легендата ето там един от титаните лежи, което показва, че тази легенда действително е била като истинска. Ето един от тези титани-великани е пред нас. Това е падналият титан, който лежи на гърбът си. А от битката останали тези скали и масиви около нас.“

Ние седяхме ахнали от почуда от това, което слушахме от устата на Учителя. Пренасяхме се в онази епоха на титаните, мигахме с очи и наблюдавахме падналият титан отсреща ни. Какво велико преживяване! Бяхме свидетели как Учителя разкри една загадка от миналата история на земята.

54. БЕСЕДИ НА РИЛА

Най-важната беседа, която държеше Учителят беше сутрин при изгрев слънце на Молитвения връх от 5 часа сутринта. Те бяха кратки беседи, в които Учителят подчертаваше съществени идеи на Братския живот. Учителят седи на своя каменен стол на Молитвения връх облечен в светъл костюм, завит с бял шал, понякога наметнат с пелерина при вятър и държи своята беседа. При нозете Му са трите стенографки, които стенографират. Другите си взимат бележки и записват онези мисли, които смятат, че са важни. Така всеки имаше своя тетрадка, от която си препрочиташе когато имаше нужда и когато пожелае. Тези беседи са отпечатани.

В неделя от 10 часа Учителят държеше своята неделна беседа. Обикновено в първите години Той я държеше при Второто езеро. Приятелите са насядали на пейките, Той е седнал на удобен стол и предава беседата си. Има запазени снимки от времето на тези беседи.

Учителят държа няколко беседи и пред нашата палатка с Мария Тодорова, когато ние се бяхме изтеглили от общия лагер, горе на седлото, на билото, което започва от Молитвения връх и върви към Харамията. Той доведе там Братството и по този начин спряха критиките срещу нас. Това е документирано със снимки.

В неделя от 10 часа Учителят държеше своите беседи и пред своята палатка на поляната, там където я изместихме горе на билото на една тераса. Учителят седи на един плетен стол, а наоколо са приятелите. Тук са направени едни от най-хубавите снимки на Учителя с приятелите. Това са снимките наречени „Учителят на плетения стол“. До Него бе сложена масичка с бяла

покривка, на която бе положена Неговата Библия.

След Паневритмия, на поляната над „Езерото на Чистотата“ в източния край има една скала и поляна и там Учителят държеше кратки беседи. Винаги когато играехме Паневритмия на първото, на третото и на петото езеро, Учителят след това държеше кратки беседи.

Понякога приятелите посещаваха Учителя, водеха се разговори, които се записваха. Частните разговори и въпросите, които се задаваха, както и отговорите, които получавахме при нашите екскурзии се стенографираха от Боян Боев. Част от тези дешифрирани беседи влезнаха в книгата „Учителят. Разговорите при 7-те Рилски езера“.

Словото на Учителя на 7-те Рилски езера успяхме да издадем.

55. ФОРМУЛИ ДАДЕНИ ОТ УЧИТЕЛЯ НА 7-ТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА ПРЕЗ 1940 ГОДИНА (14-19 август 1940 г.)

1. Господи, благодаря ти за свещената енергия на Божествения живот, който ни изпращаш заедно със слънчевите лъчи. Живо чувствавам как той прониква във всичките ми органи и навсякъде внася сила, живот и здраве. Той е израз на Твоята Любов към нас. Благодаря Ти.

2. Аз съм мобилизиран, аз имам работа, аз служа на Бога и затова всички духове, които причиняват болести, да си отидат.

3. Аз живея в Бога и Бог живее в мене. В Бога никаква болест няма. И затова аз трябва да бъда здрав и съм здрав.

4. Аз разполагам с неизчерпаемо богатство. Аз живея в изобилието на Божията Любов. Дишам светлината на Божествената Мъдрост, движа се във великата Божия Истина, която носи свобода и простор за душите, като раздавам всичко, което Бог ми дава.

5. В небето, между спасените само ангелите - Синове на Божии са, които служат на Бога с Любов, Мъдрост и Истина.

Аз съм ангел-вестител, служител на Бога. Това е моята работа, за която съм дошъл на земята.

6. Аз съм създаден да бъда добър,
аз съм създаден да бъда красив,
аз съм създаден да бъда силен,
аз съм създаден да бъда разумен.
Аз искам да бъда честен,
аз искам да бъда справедлив,
аз искам да бъда разумен,
аз искам да бъда благороден.

7. Затварям очите си за физическия свят, отварям ги за Духовния, Ангелския и Божествения свят. (три пъти)

Затварям ума си за физически свят, отварям го за Духовния, Ангелския и Божествения свят. (три пъти)

Затварям устата си за физическия свят и отварям я за Духовния, за Ангелския и за Божествения свят. (три пъти)

8. Неразположен си, кажи: Бог е сега разположен, всички светове, всички ангели са радостни. Тук има някакво заблуждение. Тогава защо аз да се спъвам?

9. А ти, малкото дете на Бога, ще служиш, за да определиш бъдещия жи-

56 . КОНЦЕРТИ НА РИЛА

Най-тържествен беше братският обед. Всички се разполагахме на сковани маси и пейки и се правеше един кръг. До огнището се донасяха два големи казана от където се разливаше храната от дежурните по кухня. Те биваха всеки ден около 20 човека, защото трябваше да приготвят храна за 400-500 човека. На Учителя се слагаше отделна масичка и обикновено Той извикваше някой от възрастните приятели да седнат до Него, на пейка скована от едно голямо дърво и четири малки крачета. Останалите сядаха на спиралната каменна пейка, така че за всеки имаше място. След като свърши обед, приберат се съдовете и музикантите застават в средата на кръга, седат на подвижни столчета, които си носеха от София и ни поднасяха своята концертна програма. Приятелите са насядали по каменната спирала, някои на земята по камъните, на пейките, всеки е заел подходящо място и наблюдава и слуша концерта. Те свиреха както и класическа музика, така и песни от Учителя. В някои от програмите свиреха трио: Галилей Величков и Филип Стоицев - цигулка и Невена Капитанова - китара. Друг път имаше инструментален състав, в който свиреше Кирил Икономов, Мария Златева, Филип Стоицев, Галилей Величков, Пенка Анева, Веселин Павлов, който след това стана диригент на Софийската опера. Понякога музикантите изпълняваха и солово някои мелодии като Симеон Симеонов, Кирил Икономов, а понякога с изпълнение на две цигулки. Програмата бе предварително подготвена, уточнена, така че нашите обеда бяха музикални и завършваха с едно преповдигнато настроение.

При Паневритмията състава на музикантите се увеличаваше. Тук вземаха участие и други като Цанка Екимова, Петър Манев, Симеон Симеонов, Ангел Вълков, Петър Камбуров и още много други. Ако погледнете днес снимките при нашите Паневритмии на езерата ще откриете, че музикантите са винаги били между 10 и 15 човека. А това не е малко.

Лагерните огънове започваха с песни и с литературна програма, която се ръководеше от Симеон Симеонов.

Завършваха с Господна молитва, след което се прибирахме в палатките за почивка и сън.

Сутринта в 4.00 ставахме. Очакваше ни новия ден. Братският живот продължаваше.

57. ПОСЛЕДНИТЕ ЕКСКУРЗИИ С УЧИТЕЛЯ НА РИЛА

1. 1939 г. - Последен събор и летуване на 7-те езера.

2. 1940 г. от 23 до 24 юли до Мусала. Беседите на Учителя са отпечатани в томчето „Божествен и човешки свят“ от 1 до 28 стр.

3. 1940 г. от 14 до 19 август на 7-те Рилски езера. Беседите са отпечатани в томчето „Божествен и човешки свят“ от стр. 149 до 227.

4. 1942 г. от 21 юни до 3 юли на 7-те езера. Беседите са отпечатани в томчето „Опорни точки в живота“ (стр. 1 до 67).

5. 1942 г. Месец август-септември до връх Мусала за дванадесет дни.

6. 1943 г. Средата на месец септември за 12 дни до Черни връх.

58. ЕКСКУРСИИ ОТ МЪРЧАЕВО ДО ВИТОША

1. **22 юни 1944 г.** четвъртък в 6 часа на връх Острица, висок 1836 м. Беседите на Учителя са отпечатани в томчето „Завета на Любовта“, том I, от стр. 66 до 83.

2. **25 август 1944 г.**, петък, в 6 часа сутринта на връх Острец. Беседите са отпечатани в „Завета на Любовта“, том I от стр. 114 до стр. 136.

3. **26 август 1944 г.**, събота, 6 ч. сутринта на връх Острец. Разговорите са в същия том от стр. 137 до 148.

4. **27 август 1944 г.**, неделя, 6 ч. сутринта на поляната пред хижа „Еделвайс“ на 1820 м. Разговорите са в същия том от стр. 149 до стр. 151.

5. **28 август 1944 г.**, понеделник, 6 ч. сутринта над хижа „Еделвайс“, полянката над хижата, на празник Св. Богородица. Разговорите са поместени в същия том от стр. 152 до 166.

Забележка: Учителят държа беседи до 24 септември в село Мърчаево, след което се връща в София, Изгрева на 19 октомври. И от 22 октомври, неделя, 1944 г. започва да изнася беседи в салона на Изгрева, които са отпечатани в том II и том III на томчето „Завета на Любовта“ до 20.12.1944 г., сряда, в 5 ч.

ПОСЛЕДНИ ДНИ

20.XII. 1944 - сряда - Последно слово на Учителя

21.XII. 1944 - четвъртък

22.XII. 1944 - петък

23.XII. 1944 - събота

24.XII. 1944 - неделя

25.XII. 1944 - понеделник

26.XII. 1944 - вторник

27.XII. 1944 - сряда,

сутринта, 5.45 мин.

Учителят си заминава.

БОРИС НИКОЛОВ

ОКОВАНИЯТ АНГЕЛ

ПОВЕСТВОВАНИЕ

- ПЕТО -

ЛЕТОПИС - ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

ОКОВАНИЯТ АНГЕЛ НА ИЗГРЕВА

Част първа

1. ЖИВОТЪТ НА БРАТСТВОТО СЛЕД ЗАМИНАВАНЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Учителят си замина на 27.XII. 1944 г., а погребението на тялото Му се извърши на 31.XII. 1944 г. Тук бяха се събрали всички ръководители на Братствата от провинцията, както и всички възрастни братя от началото на Школата. Така, че бе напълно естествено да се съберем и да разгледаме, как ще се ръководят братските работи след заминаването на Учителя.

На 1.I.1945 г. в дома на Жечо Панайотов се събраха около 25 братя от София и провинцията и се реши да се избере временен съвет от софийските братя и сестри, който ще поеме ръководството на Братството до Братския събор, който ще бъде свикан през лятото в Айтос, където ще се съберат ръководителите на Братствата и ще се образува Върховен Братски съвет, в който ще влиза и избрания софийски съвет.

Реши се този Братски съвет да бъде от седем души: Тодор Стоименов, Боян Боев, Симеон Симеонов, Паша Теодорова, Борис Николов, Никола Антов и Жечо Панайотов.

Беше избран финансов съвет, който да се грижи за финансовата част на Братството. Беше избран и просветен съвет, който да се грижи за Братските издания. Домакински съвет, който ще се занимава с материалните работи на Братството.

На 10.VIII.1945 г. ръководителите на Братствата в България се събраха в София, в дома на Жечо Панайотов и решиха да се избере отново пожизнено членовете на Братския съвет избрани на 1.I.1945 г.

Реши се да бъде основан Върховен Братски Съвет, в който да включат ръководителите на Братствата.

На второто събрание в същия ден бе решено да се купи една печатарска машина за нуждите на Братското издателство.

Бяха направени постъпки към Министерството на външните работи, отдел за вероизповеданията и Общество Бяло Братство бе признато за верска общност с писмо N 27526-40-V, София, 11 юни 1948 г. Един наш приятел Ганчо Генчев от София го завери при нотариуса с N 6786 от 13.IX. 1950 г. А преди това той го бе заверил още през 1948 г. на 23 януари 1948 г.

На 1.III.1949 г. бе публикуван в Държавен вестник брой 48 закона за вероизповеданията, съгласно който в тримесечен срок трябваше да предадем устав, който да се одобри и да се узакони правното положение на верска общност Бяло Братство. Такъв устав се изработи през април 1949 г. в градината на Айтос от всички ръководители. Бе представен и бе върнат за поправки и допълнения, накрая беше предаден, но той остана неподписан и не бяхме признати за юридическа личност.

С писмо N 346-20 от 20.X. 1956 г. беше отменено онова удостоверение,

с което се признавахме за верска общност от Министерството на външните работи, отдел на вероизповеданията. Никой не ни искаше. Държавата не искаше да ни узакони!

Животът на Братството продължаваше по същия начин както бе по времето на Учителя. Отново се събирахме четири пъти в седмицата, но вече се четяха беседи на Учителя от печатаните томчета. Имаше стопанство, овощна градина, зеленчукова градина, където главен работник беше брат Ради, Ангел Вълков и други сестри.

След заминаването на Учителя аз бях наскърбен, измъчен и няколко месеца живеех по скръбта към Учителя. Избраха ме в Братския съвет, но аз никога не съм се стремил да бъда в ръководството. Чак когато възникна въпросът за печатането на беседите, тогава аз се опомних и стъпих на крака.

Преди това ходеха да се узаконяват, да си правят уставни, за да ни признаят като юридическа личност. Аз бях против уставите. Той се изработи от юристите Симеон Симеонов и другите, но след като се представи той не беше одобрен. Смениха се много началници, но нищо не стана. Възрастните приятели искаха да бъдем узаконени и да ни признаят за юридическа личност. Смятаха, че като имаме устав ще имаме по-големи права и закрила от властта. Особено на това държеше Тодор Стоименов, който беше председател на Братския съвет до 1952 г., в която година си замина от този свят.

Пожизнено ръководство на Братството. Аз съм против такова ръководство. Никога не се знае какви промени ще станат с този човек след време. Какво е това пожизнено ръководство? Аз съм против това. И никога не съм се подписвал за такова нещо. Имаше много спорове и разпри. Доводът бе, че за да се избегнат борбите за ръководство, трябва да се избере пожизнено. Но има друга опасност един човек да се промени след десет години и да мине в други влияния да не мисли по същия начин, че дори може да стане и враг на Братството. Такива случаи имаше колкото щете.

Още на 1.1.1945 г. Никола Антов, който имаше къщичка на Изгрева и който беше в Братството и който беше ту анархист, ту комунист, стана началник на Района на Отечествения Фронт. Този пост имаше тогава голяма власт. Той като подушва, че тук се оформя ръководство на Братството идва и казва: „Или ще ме приемете в Братския съвет и то ще ме турите във финансовия съвет, за да контролирам финансовите средства на Братството или ще разтуря Братството“. Беше дошъл с пистолет на пояса. Това бяха първите месеци след 9. IX. 1944 г., когато ставаха безотговорни издевателства и много народ изчезна безследно. Това ние го знаехме и виждахме. А той идва с пистолет на кръста. Ръководителите се уплашиха и понеже знаеха, че е от Братството го приеха. Казаха си: „Ела зло, че без тебе по-голямо зло!“ Народна поговорка, която бе точно измислена за нас. Той се държеше като брат отначало, но беше в услуга повече на партията на комунистите отколкото на Братството. Свърши и някоя и друга работа за Братството, но направи и най-голямата пакост на Братството. Няма да го съдим за това. Друг ще го съди. Какво направи за Братството? Съдейства да продължи Братския живот както си беше при Учителя. Пазеше Братството може да се каже с авторитета на Районен ръководител. Неговото име го имаше разлепено на афишите на Отечествения фронт на Района. Той съдейства на Братското стопанство, за закупуване на братската печатарска машина и за официалното ѝ представяне, защото беше и директор на печатницата на Изгрева.

Финансовият съвет бе съставен от Никола Антов, Манол Иванов и Жечо Панайотов. Този съвет взе решение финансовите средства намерени при Учителя, да не се вклучват в общото счетоводство на Братството, а да се запа-

зят за такива случаи, когато се закупят материали за отпечатване - хартия и когато не можем да получим документ за осчетоводяване, за да оправдаем тези разходи. Значи имахме една голяма сума, с която да купуваме хартия. А тогава продаваха хартия изостанала и не можеха да ни дават фактура. И понеже над всичко стоеше задължението да отпечатаме беседите, всичко беше подчинено на тази цел. Братският съвет беше единодушен, когато се отделяха средства за откупуване на хартия било с документ, било без документ. Обикновено хартията се купуваше без документ. Значи тези средства, които финансовия съвет намери при Учителя, описа и прибра се пазеха за купуване на хартия. Бяха около шест милиона лева. Не беше малка сума. И за нея имаше счетоводство, но то бе вътрешно счетоводство на Братството. Това го водеше финансовия съвет, но нямаше оправдателни документи пред финансовите власти на страната. Аз не съм участвувал във финансови въпроси никак. Други отговаряха, а след това натовариха мен с финансови задължения. Като стана процеса срещу Братството аз мълчаливо приех стоварената вина, за да не стават разпръвки и скандали в Братството. А за това ще стане дума по-късно.

2. РАБОТАТА НА СТЕНОГРАФИТЕ СЛЕД ЗАМИНАВАНЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Работата беше много когато започнахме да отпечатваме беседите. Имаше голяма работа било за дешифриране на стенограмите, било да се коригират. Бяха станали купища беседи на стенограми и те трябваше да се дешифрират, след туй да се коригират, след туй да се напишат на пишеша машина и след туй да се дадат на печатница да се наберат. Печатарите като ги наберат дават шпалтите, това е отпечатък на набраните букви, за да се види има ли пропуснати букви, които шпалти трябва да се коригират и да се върнат на печатарите, за да ги набират. Тези шпалти обикновено се коригираха по два-три пъти. Веднъж някой нанесъл една буква погрешно, друг пък не я оправил. А цялата тази работа легна върху плещите на Паша. И понеже печатането вървеше интензивно и печатарите постоянно изискваха текстове за набор, Паша работеше до късно през нощта и сутрин ставаше рано, за да може да успее да направи коректурите. Така печатарската работа вървеше и за шест години от 1945 г., когато отворихме печатница до 1951 г., когато национализираха всички печатници, ние успяхме да издадем петдесет и един том беседи. Това е един актив на Братския съвет и това бе една работа, която свършихме и сме благодарни за това.

Паша Теодорова беше отлична работничка, съвестна, честна, прилежна и много работлива. Тя успяваше да се справи с тази трудна задача, обаче пресили очите си, зрението ѝ отслабна и най-после ослепа. Но това стана след като бе затворена печатницата през 1951 г. След туй не виждаше нищо 20 години и не предприе никакви мерки, за да се лекува. Остана така в туй положение по нейно желание. Но тя винаги имаше бодър дух, беше общителна, разговорлива и винаги положително настроена. Не беше нито мрачна, нито песимистична. Изобщо беше весел човек, общителен човек и всеки имаше желание да говори с нея. В последните години, когато ги изгониха от Изгрева тя се затрудни за жилище. Тогава аз ѝ отстъпих една стая в нашия дом като я ремонтирахме и подготвихме за нейните изисквания и престоя тук шест месеца и после отиде в апартамент, където завърши живота си.

Елена Андреева и досега е жива и здрава. Тя е добър работник. Тя де-

шифрира беседите, които не бяха дешифрирани, които бяха на стенограми и положи много труд и ги дешифрира. Така до 1957 г. всички беседи бяха дешифрирани. Тази голяма работа извърши Елена, която работа трая към десет години. Но тя работи с постоянство, воля и търпение. Беседите бяха напечатани на пишеша машина в четири екземпляра докато стана големия обиск на Изгрева на 6.XII. 1957 г. Но те бяха запазени от мене и укрити. Но други бяха останали при нея от времето на Учителя, които бяха конфискувани. Какво стана с тях не зная.

Савка Керемидчиева си замина пет месеца след Учителя. Чрез нея бяха дадени „Свещени думи на Учителя“. Това са съвети на Учителя към ученика. Това са формули и правила на ученика как да живее, как да мисли, какво отношение да има към живота. Тези съвети Учителят ги е диктувал на Савка всяка сутрин още на ул. „Опълченска“ 66, както и на Изгрева. Тя ги бе събрала и накрая ги отпечатаха в една книжка. Но в бележките на Савка аз намерих един проект от нея върху по-нататъшната работа на „Свещените думи на Учителя“. Имаше правила, които бяха диктувани, стенографирани, но не бяха дешифрирани. Тези правила аз ги дешифрирах и като ги подготвих намерих плана, върху който Учителят е обсъждал по-нататък за отпечатването им. Аз подготвих още три книжки, които чакат времето да се отпечатат. Това са: 1. „Думи на Свещеното начало“, том II. 2. „Единната Любов. Мисли на Великата Душа“, том III. 3. „Трите велики закона“ том IV.

Боян Боев е образец на един ученик ентузиазизиран, въодушевен от идеи, който работеше напълно безкористно. Може да се каже, че не съм срещал по-безкористен човек от него. За своите лични интереси не беше никак загрижен. Целият живот си беше посветил на Учителя, Учението и приятелите. При Боян можеше да дойде всеки, да каже болката си, мъката си, да получи съвет, не само съвети, но и метод. Боян беше един жив Божествен Център в Братството. Той поддържаше жива връзка с Учителя, при всеки случай той отиваше при Учителя и ако имаше някоя молба на някой приятел да се срещне с Учителя, то чрез него ставаше. Обикновено той присъствуваше на тези срещи, мълчеше и записваше всичко, което кажеше Учителят. Учителят даваше съвети на приятелите, когато те се обръщаха чрез Боян с писма, за да питат Учителя. Той прочете писмото на Учителя, запише отговора и веднага отговори чрез писмо на приятеля. Той имаше грижата и участвуваше най-активно при издаването на беседите. Беше изпълнен с идеи, огън и възторг. Той имаше грижата за експедицията на беседите. Когато се отпечатваше едно томче брат Боян го изпращаше до всички ученици, понеже в него бяха адресите на всички приятели от цялата страна, както и на тези в чужбина. Той знаеше адресите на всички хора по памет и бе извънредно акуратен. Когато обещае нещо ще го изпълни точно. Беше отличен работник на Учителя. Той стенографирал всички беседи на Учителя, а също и всички частни разговори, които при разни случаи Учителят водеше с приятелите, било на екскурзии, било на вечери, било при частни посещения при Учителя. И накрая всички тези материали по мое настояване той ги извади от стенограмите, събра ги наедно и се получи материала „Разговорите на Учителя“. Това бе един огромен материал, от който ние извадихме и подредихме в четири книги.

Когато ние разбрахме, че беседите на Учителя са инкримирани и че те ще посегнат на тях, тогава ние с брат Боян предприехме широка акция. Всеки разговор с Учителя, който той бе записал, той го извади отделно и под формата на писма до приятелите, те бяха изпратени до всички ръководители на Братствата. Щом дешифрира следващия разговор, той го напише в няколко копия, а сестрите го размножат и отново се препраща. Така успяхме да ги за-

пазим. Можеха да се изземат на някое място, но все пак щеше да остане някое копие и да се запази. Така ние взехме грижата да се съхранят. Той изобщо беше неуморим. Работеше от сутрин до вечер. Крайно деятелен човек, енергичен и възторжен. Той беше като слънце. Всекиго ще огрее, всекиго ще стопли, всекиго ще приеме и нахрани. Той не можеше да седи и да се храни, а до него да има човек и да не раздели с него храната си. Такова отзивчиво сърце имаше. Всеки дойде и го занимава с грижите си. Той търпи и слуша. Колкото може той помага. Такива хора веднъж се раждат на земята. Друг подобен случай не можеше да има. В природата няма повторение.

3. АВТОРСКО ПРАВО ВЪРХУ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

След заминаването на Учителя бяхме всички зашеметени. Но наскоро се окопитихме и започнахме да мислим: „А сега накъде без Учителя?“ И понеже Учителят бе в Словото Си, тогава решихме, че трябва да запазим и съхраним Словото. Така се оформиха проблемите след заминаването на Учителя. А те бяха много, но отделихме най-главните и започнахме да ги разрешаваме.

1. Да се изкупят наследствените права от физическите наследници на Учителя за печатане на Словото Му, което се тълкуваше като Негово творчество и съгласно закона за авторското право Той имаше право върху Него.

2. Да се подготви печатница на Изгрева, да се осигурят хора и хартия, които да печатат както и да се подвързват на място отпечатаните томчета.

3. Да се подготвят беседите за печат, да се дешифрират стенограмите, да се редактират и да са готови за печат. Тук работи Паша Теодорова, а след това дадох на Елена Андреева да дешифрира всички беседи и да ги подготви за печат. Тя се справи отлично с това поръчение, защото Паша вече бе загубила зрението си и не можеше да работи.

Затова веднага влезнахме във връзка с наследниците на Учителя. Бяха двама наследници: рождената му сестра Мария и рождения Му брат Атанас. Те имаха наследници от едната и от другата страна и всички бяха протестанти. Имаше две групи наследници. От страна на Мария имаше пет наследника, а от страна на Атанас - двама-трима наследника. Уговорихме се с тях, те се съгласиха, бяха разположени към нас, разбрахме се за сумата, която ще им дадем. А тази сума не бе малка. Заплатихме по 400 000 лв. на едната група от страната на Мария и 400 000 лв. на наследниците от страната на Атанас. Всичко дадохме 800 000 лв. Това беше голяма сума пари. Свързахме се с адвокати и направихме два нотариални акта. На единия нотариален акт бе обозначено, че група от Борис Николов, Боян Боев, Паша Теодорова изкупува на 13.X. 1945 г. от рождената му сестра Мария правото за печат, т. е. авторското право. Този нотариален акт бе с N 158/от 1945 г. и заверен от съда с такса 34,120 лв. Втората група бе представена от Никола Антов, Симеон Симеонов, Жечо Панайотов, като закупуват от брат Му Атанас авторското право за печат на творчеството Му на 9.IV.1948 г. Но тази група не изкара нотариален акт, за да не се похарчат пари, а направеният договор бе с нотариална заверка под N 2351 от 9.IV. 1948 г. с по-малка сума - 2,250 лв. Парите за авторското право бяха заплатени от братската каса. Юридически всичко бе оформено и бяхме готови за печат.

От рода на Учителя само един човек се интересува от Учението Му, която беше негова ученичка. Казваше се Люба Чакалова по мъж. Тя беше племенница на Учителя. Беше дъщеря на Неговата рождена сестра Мария,

обаче тя беше женена за Чакалов, а неговият брат беше професор по математика. Отначало тя не искаше да вземе пари за наследство от авторското право на Учителя. Но в последствие като се затрудни финансово прие своя дял, който ѝ се полагаше. Така ние се разплатихме.

Купихме печатарска машина, намерихме хартия и успяхме да отпечатаме до 1950 г. около петдесет и един тома беседи. Много съм доволен от това. Останаха да се отпечатат още толкова. Но след 1951 г. беше забранено да се печатат беседи, а на 6.12.1957 г. конфискуваха от складовете на Изгрева и откараха деветнадесет камиона беседи за претопяване. Така беседите и Словото на Учителя комунистите претопиха и от направената каша си изкараха хартия и отпечатаха своите политически брошури. Заради това деяние комунистическата власт ще заплати според окултните закони включително и българския народ, защото тези които сториха това злодеяние бяха по плът и кръв родени българи от този народ. И ние бяхме от този народ по плът и кръв, но нас ни движеше Духът на Учителя и ние се борехме да съхраним Словото Му. А другите родени по плът българи, но подвластни на Духът на Заблуждението се бореха да унищожат всичко. Така седят нещата. От 1945 г. до 1951 г. за шест години успяхме да отпечатам петдесет и един тома. Това беше един голям успех за нас. А за да върви работата по-добре бях сложил Никола Антов за директор на печатницата с заплата, а това го ласкаеше и така не ни противодествуваше. Закона за авторското право в последствие се промени няколко пъти, така както беше угодно на комунистите, които управляваха десетилетия наред. Ние нямахме вече условия за печат и трябваше да съхраним Словото на Учителя. Аз взех мерки за това.

4. КОЙ СЪХРАНИ И ОПАЗИ НЕПЕЧАТАНОТО СЛОВО НА УЧИТЕЛЯ? ТРИТЕ КРАЖБИ

Учителят много държеше да не се дават насам и натам дешифрираните беседи. Стенограмите не всеки можеше да ги чете. Но за дешифрираните беседи всеки идваше и искаше, че му трябвали за прочит и да си препишат някои неща. Получи се един безпорядък. Раздаваха се дешифрирани беседи и ги пилееха. Накрая Учителят извика Паша и ѝ забрани да ги раздава на този или онзи. Имаше едно копие, което никой не трябваше да пипа. Това бе една голяма работа на трите стенографки и особено на Паша, която редактираше дешифрираната беседа и я подготвяше за печат. Учителят извиква към 1943 г. трите стенографки - Паша, Елена и Савка и им нарежда: „Неиздадените беседи, които не са печатани да се предадат на брат Борис“. След като си замина Учителят те ме извикаха и ми предадоха непечатаните беседи като изпълниха нареждането на Учителя. Ако не беше им наредил това Учителят, те в никакъв случай нямаше да ми ги предадат, защото те тогава смятаха, че те са тези, които движат нещата на Братството. Аз ги приех и ги скрих тези стенограми на неиздадените беседи много години в една стая, която бе дадена по наследство на Мария Тодорова при нейния племенник Михаил Тодоров на ул. „Велико Търново“ 17. После дойде време, когато ни бе отнето правото за печат и аз сложих Елена Андреева на една отговорна работа. Да дешифрира стенограмите. И тя работи десет години докато разчете и дешифрира стенограмите и да ги напише на пишеща машина в четири екземпляра. След това аз приех от нея тези четири екземпляра и аз ги раздадох на верни на мен и на Учителя приятели и те бяха сложени на четири места. Единият екземпляр бе занесен да се съхранява от Георги Куртев в Айтос. Вторият екземпляр бе занесен в

Габрово при рождената ми сестра Цанка Екимова, която от своя страна ги бе укрила при свои приятели от тамошното Братство. Третия екземпляр го предадох на Анина Бертоли, която го изнесе в Италия при свои роднини, за да се съхранява. Четвъртият екземпляр го укрих на няколко места. Два куфара напълнени с непечатани беседи бе предаден на Георги Йорданов. Други два куфара бяха предадени на Драган Петков за съхранение. Трети два куфара бяха предадени на Павлина Даскалова от Велико Търново. Част от непечатаните беседи сложих в големи буркани затворени херметически и бяха занесени и укрити на Витоша в местността „Резньовете“ между скалите. Помогна ми Боян Златарев. Така взех мерки да се разположат и укрият на четири сигурни места непечатаните беседи. Към 1975 г. видях, че тези беседи написани на пишеща машина и с индиго бяха започнали да избледняват. Имаше опасност да ги загубим след като избледнее мастилото. Тряваше да взема мерки, да се съхранят и предадат на следващото поколение. По настояване на един млад брат с когото работех този въпрос го раздвижих. Предадох да се препишат оригиналите в четири нови екземпляра на Лалка Кръстева. Тя организира преписването на оригинала и после ми го връщаше заедно с копие на преписаните беседи. При направената проверка се оказа, че тя преди преписването беше започнала да прави редакция върху текста на оригиналния материал, с който се променяше оригинала на Словото. Аз не бях съгласен с такава постановка. Младия брат с когото работех непрекъснато ми показваше оригинала и редактираните беседи от Лалка. От редакторската намеса имаше вече промяна на Словото на Учителя. Аз не бях съгласен с това, но бях вече задвижил този въпрос и трудно можеше да се спре. Освен това бяха години, когато неприятелите ми вървяха по петите ми, но не можеха да ме уловят и да се доберат до неиздадените беседи, за да ги намерят и унищожат. Тогава всяка година се правеха обиски, изземваха се беседи от властта и се горяха. В нашите среди имаше техни съгледвачи и доносници и всичко им занасяха и всички обиски, които се правеха бяха сполучливи, защото информацията бе точна. По тези съображения аз не спрях тази задача с преписването на беседите. Но тя се спря по друг начин. По тия времена верни сътрудници ми бяха Боян Златарев, който със своята раница на гърба пренасяше от едно място на друго оригиналите както и напечатаните екземпляри. Петър Филипов също ми съдействуваше.

Години преди кражбата на архива от „Резньовете“ на Витоша, аз заведох един млад брат с когото работих и го посветих и му показах точното място къде се намира архива. Той направи скица, засне всичко с фотоапарат и документираща мен с архива, както бе укрит. Боян Златарев също бе уведомен, че архива ще се предаде на този млад брат и никой няма право да го сваля от горе без знанието на тримата. Аз отговарях пред Учителя за него. И никой друг! Дойде време и го откраднаха от мене и от този млад брат. Така са нещата към днешна дата - 1982 г.

Но настъпи драматична развръзка. Боян Златарев бе подведен от Петър Филипов и Лалка Кръстева и те без мое разрешение свалиха от Витоша архива на Савка Керемидчиева, който бе укрит в едни морени в големи стъклени буркани запоени с асфалт. Те смятаха, че този въпрос те могат да го разрешат понеже аз съм бил на възраст и съм си изпял песента. Конфликтът беше драматичен и с много последици. Следващият ход, който направиха тримата, бе че отново подведоха Боян Златарев и той без мое разрешение, но под тяхно давление свали от „Резньовете“ непечатаните беседи, които бяха поставени в буркани. Само един буркан беше счупен от снеговете. Копието бе с пожълтели и загнили листа. Само това копие от този буркан бе унищожено. Но

всичко беше съхранено и запазено от посегателство. Аз реагирах много остро, защото те предприеха една пагубна постъпка. Те отстраниха човека, който Учителят бе поставил да съхрани Словото Му и аз го съхраних, макар че ми нах през съдебен процес и бях четири години в затвора, като от там излезнах на 1.1.1963 г. А през 1981 г. тези приятели извършиха кражбата на поверените ми материали от Учителя, които аз съхранявах и пазех от 1945 г. За доказателство, че аз съм се провалил показвах, че е имало два повредени и счупени буркана. Петър Филипов слага счупения буркан в една чанта и тръгва, за да ми донесе и покаже, че има повредени беседи и с това да ми докаже, че аз не съм прав, а те с тази постъпка са спасили беседите. И като вървял Петър го среща един милиционер и го накара да му отвори голямата чанта, за да види какво носи. Видял счупения буркан и пожълтели страници и го оставил на мира. Значи милицията се докопа до счупения буркан, до онзи буркан и до онези пожълтели и повредени листове хартия с които моите, вече опоненти, искаха да докажат своята правда. Но правдата е на друго място и тя се движи от Божественият Дух. Отношенията ни се разкъсаха по най-драматичен начин и те никога вече не дойдоха при мен, нито аз отидох при тях. Петър Филипов си замина на 20.IV.1984 г., а Боян Златарев на 22 май 1986 г. Така беше спряна тази задача с преписването на оригиналите. А тя беше спряна поради нарушение на окултните закони от Словото на Учителя. Беше започнато да се прави редакция на Словото и Учителя спря тази дейност. Опитаха се да откраднат материалите от мен, за които аз отговарях. Небето взе мерки и задигна онези, които извършиха нарушението. Те са причина да се разбие това копие. След време проверете оригинала и редакцията на Лалка Кръстева. Аз съм проверил и имам извод за това. Вие също ще си направите извод и тогава ще разберете какво представлява окултния закон за неприкосновеността на Словото на Учителя. А онези, които нарушават закона ще отговарят.

Какво стана по-нататък? Георги Йорданов, комуто дадох два куфара да съхранява не пожела да върне материалите, но ми донесе двата куфара празни. Представете си: вие давате някому два пълни куфара и след това ви връщат тези два куфара празни и ви казват: „Ето, брат Борис, ние ти връщаме куфарите!“ Драган Петков също не върна куфарите. Нито пълни, нито празни. Павлина Дакелова стори същото. Това беше един фронт срещу мен. Проверете след това как се развиха нещата с тези хора и какво направиха с тези материали. Да са отпечатали някоя беседа от Учителя? И да имат условие няма да могат да го сторят, защото те си послужиха с кражба и се опитаха да отстранят онзи, който бе поставен на този пост да съхранява Словото на Учителя.

По настояване на един млад брат аз трябваше да прехвърля едното копие от Габрово, което се съхраняваше чрез рождената ми сестра Цанка Екимова при наши приятели. Трябваше това копие да го предам на един брат от младото поколение и трябваше да се осигури приемственост. Моят рожден брат Стефан Дойнов пътува няколко пъти до Габрово и донесе осем куфара, които бяха сложени на съхранение в неговия апартамент. Трябваше да ги предам на този млад брат. Но аз трябваше да направя опис на материалите. Братът се разсърди, че аз се бавя с описите и ме упрекваше, че накрая материалите няма да дойдат при него, а ще отидат на други места. Аз го уверявах, че това не може да стане, защото бяха при брат ми и аз там командвах. Направих опис на два куфара, дойде този брат и ги прибра. Останаха шест куфара. И точно в този момент стана обиск на едно място и бе прибрана много литература на Учителя от властите. Ние се уплашихме да не би да дойдат и да вземат куфарите чрез обиска. Този млад брат работеше и живееше в провинци-

ята и не можехме да се свържем с него, за да дойде и прибере куфарите. Наредих на Боян Златарев да ги занесе при едни свои познати временно, които живееха около Руски паметник. Младият брат, когато дойде при мене и научи какво е станало ме упрекна, че аз съм виновен за всичко. И ми доказа, че той е бил прав. Аз го успокоих, че материалите отново ще дойдат при него, но той не вярваше в това. По-късно Боян Златарев изпадна под влияние на чужди хора и той не пожела да донесе онези шест куфара, за да ги предам на този млад брат. Там вече имаше думата Петър Филипов, че Лалка Кръстева и Драган Петков. Ето вече десет години аз искам да ми се върнат куфарите. А те ги откраднаха и укриха там където само Боян Златарев им знае мястото. Боян си замина през 1986 г. и вече няколко години след заминаването му те още не могат да се открият. Ето това е една грозна история. Аз ги съхраних и запазих и дойде време, когато моите сътрудници се подадоха на други сили, които разпръснаха материалите. А това са тези сили, които разрушиха Братството и които унищожаваха Словото на Учителя. Проверете след време онези, които откраднаха материалите дали са направили нещо за Учителя. С тези материали може да работи само онзи, комуто аз съм ги предал в името на Учителя, да ги съхранява и ги пази за следващото човечество. Приемствеността се осъществява по други духовни закони. Приемникът се определя от Духа. А за потвърждение на това ще ви разкажа какво говореха онези, които откраднаха материалите по онова време: „Материалите са при нас и ние сега командваме Братството“. И това го разказваше на дълж и на шир Боянчо. А той това не можеше да го измисли, а го повтаряше защото го бе чул от онзи, който му внуши да открадне материалите. Той извърши три кражби: едната е кражбата на архива на Савка Керемидчиева, другата е кражбата на материалите от „Резньовите“ и третата кражба е присвояването на онези шест куфара. Отговорност ще носят всички онези, които бяха около него и му внушиха да стори всичко това. Това е предателство. Накрая всеки се изпитва и отговаря пред Учителя.

След като закупихме печатарска машина аз организирах веднага отпечатването на непечатаните беседи. От 1945 г. до 1951 г. издадохме петдесет и едно томче по 3500 екземпляра. Ние си намирахме сами хартия. Благодарение на Неделчо Попов купувахме и изкупувахме от частни печатарски печатници всякаква хартия на каквато и да е цена. Хартия тогава не ни отпускаха, а тя бе под централно разпореждане на новата власт. От големите топове хартия в печатницата оставаха накрая на рулото известни количества намотана хартия, която не им служеше. Ние я откупувахме, плащахме на ръка, размотавахме тази хартия ръчно и от нея печатахме беседите. След като национализирахме печатницата 1951 г. всичко спря. Подържахме книговезницата известно време. Благодарение на това, че назначих Никола Антов за директор на печатницата, а жена му бе назначена да работи в книговезницата, затова той не ни клеветеше, защото ако ни наклевети печатницата и книговезницата щяха да се закрият и той нямаше да получава заплата както и жена му. Аз с Неделчо Попов се разправяхме с организацията на печата и намирането на хартия. Стенографките Паша и Елена работеха много. Паша бе готова винаги с коректурите за печат. Браво на Паша. Когато се закриха печатниците в България се закри и нашата. Ние бяхме доволни от това, което свършихме. Трябваше да се чакат други времена за печат. От 1951 до 1981 г. изминаха тридесет години. Комунистическата власт не разрешаваше печат на Словото на Учителя.

Времето още не бе дошло за печат. Определеното време за печат от нашето поколение бе изтекло. Спомням си как Никола Антов, за да ни попречи

занесе две раници беседи, за да ги покаже и да ни издаде на властите, че въпреки забраната да ни се дава хартия, то ние печатахме. Но това стана накрая, когато бе дошло времето за драматичната развръзка и да извърши предателство спрямо Братството. Но беседите бяха вече напечатани. А след това ни забраниха да печатим на хартия дори и от изрезки, които получавахме от печатниците, които им бяха ненужни. А по-късно дойде времето, когато всички печатници в България бяха национализирани. Дочакахме и друго време, когато се унищожаваша томчетата, беседи, които ние бяхме отпечатвали. Трябваше да премине и това време, а с него да изтече стихията, която бушуваше в тия времена. И за стихията е определено време.

Аз опазих Словото на Учителя. Аз съхраних Словото на Учителя. Онези, които посегнаха през 1980 г. да окрадат съхраняваното от мене Слово ще получат заслуженото. Онези, които разбиха и разнесоха материалите и ги пръснаха насам и натам не могат да имат съдействието на Небето в никакъв случай. Това ще го проверите. Благословението се изписва върху онзи когото Духът определя да съхранява Словото. Духът на Словото е Глава на Истината. А Глава на Истината е Божествения Дух. А Глава на Божествения Дух е Абсолютния Дух на Битието. А Абсолютния Дух на Битието е Духът на Всемировия Учител - БЕИНСА ДУНО. А неговото Слово е Слово на Бога и е Слово на Третия Завет на Бога към човечеството.

Аз опазих, съхраних и изпълних повелята на Учителя. Амин.

5. СЪДБАТА НА АРХИВА ОТ РЕЗНЬОВЕТЕ

Бележки на редактора д-р Вергилий Кръстев

След свалянето на архива на Борис Николов от „Резньовете“ на Витоша от Боян Златарев под внушението на Лалка Кръстева и Петър Филипов, той поема неизвестни пътища. Архивът представлява годишници от непечатаните беседи на Учителя, които стенографката Елена Андреева в разстояние на десет години е разчитала и написала на пишеща машина. След пленяването на архива той отива у Лалка Кръстева, която започва да работи върху всяка беседа на Учителя по следният начин. Задрасква с химикала някои думи, които не ѝ харесват и ги заменя със свои измислени думи и изрази. Премахва цели изрази и изречения. Понякога променя словоредата на цели изречения, задрасква думи и изрази на Учителя, че дори и изречения. И това се прави върху оригинала. След това се предава на един външен човек, който го преписва на пишеща машина с променения текст като му се заплаща много добре по тези години. След това се връщат при нея четири екземпляра преписи и тя ги връчва на четири места на свои доверени лица. Нейните доверени лица не знаят начина, по който тя е работила. Те и до сега смятат, че материала е преписан дословно от оригинала.

В предварителната уговорка между нея и Борис Николов е залегнало изискването на Борис да се преписва дословно материала, за да се запази за следващите поколения, понеже мастилото от оригиналния препис е започнало да избледнява. Уговорката е, чрез преписа да се обновят и опреснят беседите чрез новия препис. Но не и да се коригират и да се правят своеволни редакции. Но това не е спазено от Лалка Кръстева. По някаква случайност днес има запазени такива оригинални годишници, на които личат нейните опити за редакции и промяна на Словото на Учителя. На места зачеркванията са толкова силни, че е унищожен първоначалния текст. Днес това всеки може да провери и да се убеди в това, което изнасяме.

Сваленият архив от Резньовите не идва при Борис Николов. Отношенията им са обтегнати и тя ги препраща на други места. По това време тя издига една теза, според която уж лично Учителят я е упълномощил да прави такава редакция. Това не е вярно. Защо ли? Защото през 1943/44 г. тези, които са преминали през времето на Школата 1922-1944 г. са вече 45-50-годишни. Дори на тях до този момент нищо не е поверявано от Учителя, включително и на стенографките, които са държали стенограмиите в своите бараки. Единствено Учителят към края на 1944 г. нарежда на Савка Керемидчиева да се предаде архива на Братството на Борис Николов. Онези които са от първите години още с Учителя са вече 65-70-годишни. И те обикновено движат всички братски въпроси отнасящи се до организацията.

Възрастните братя изобщо никого не допускат до себе си и освен тях никой не движи братските работи. Учителят обикновено се обръща към тях. Така че поколението на Борис Николов през 1943-1944 г., които са между 45-50 години изобщо не са допускани до ръководството на Братството. А когато Лалка Кръстева идва и се среща с Учителя тя е била девойка. В онова време всички млади момичета се интересуват от три неща: какво да учат, за кого да се омъжат и какво ще им се случи в недалечно бъдеще. Четвърто няма. От стотици опитности, които съм записвал от сестрите се доказва точно това. И това е естествено. Така че тезата на Лалка Кръстева, че Учителят я е упълномощил да прави редакция е една лъжа. Дори стенографката Елена Андреева, когато видя редакцията на Лалка Кръстева върху нейния оригинален текст бе толкова разгневена и дръпна една такава обвинителна реч срещу Лалка Кръстева, която е запазена на магнетофонен запис и всеки може да я чуе при желание.

Какво става с откраднатия архив на Резньовите? Оригиналите, но вече подправени текстове се прехвърлят от Лалка Кръстева на неизвестни за нас лица. От редактираните беседи се правят четири копия, които се дават на четири различни места на определени от нея лица. А тези лица днес не знаят, че беседите са променени чрез редакцията на Лалка Кръстева.

След ноември 1989 г. и след като настъпиха нови условия за печат, един от поверените лица на Лалка Кръстева предава едно копие от непечатаните беседи да се подготви за печат. Но това лице не знае, че те са редактирани и променени. На сцената се явява Мария Кисова, която прави втора редакция на първата редакция на Лалка Кръстева. Така се явяват две лица едно след друго, които променят Словото на Учителя. Накрая това томче е издадено под заглавието „ИЗНОВО“ на издателска къща „Сила и Живот“ гр. Бургас с главен организатор Крали Кралев с ISBN-954-8146-02-9. Това са неделни беседи от 1931/32 г. Ето това е пътя на една кражба и съдбата на откраднатия архив на Борис Николов и всички лица наредени в една верига. И всеки извършва онова, което „ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО“ му повелява. Ето така един внушава, втори краде, трети заплънява, четвърти редактира и променя Словото, пети си откупува с пари получено от другото доверие и пази променени копия, които връчва на шести да ги редактира втори път, който пък ги дава на седми да ги набира и т. н. докато се стигне до главния организатор. Доказателство? Вземете оригиналния текст и проверете с отпечатания текст. Ще заплачете от жалост. Ами къде е верният ученик на Учителя?

Своевременно бяха уведомени тези лица за действията си, но те отхвърлиха предупрежденията. Отпечатаха второ томче под надслов „ВЗЕМИ ДЕТЕТО“ - 1931/32 г., том II, неделни беседи отново на издателска къща „Сила и живот“ с ISBN-954-8146-03-7. Поместеният текст също не е оригинален, а редактиран и изменен. Лицата, които отпечатаха това томче бяха уведомени

писмено, че отпечатват променено Слово, но нищо не ги спря. През 1994 г. те отпечатаха трето томче под заглавие „Живот, светлина и свобода“, том III, 1932г., неделни беседи с ISBN-954-8146-11-8, като вписаха отзад, че това е редакция на Лалка Кръстева и по този начин решиха да си измият ръцете от всякаква отговорност.

В началото на месец февруари на 1994 г. в един апартамент, дома на Йотка Иванова Младенова се събра една група, на която трябваше да се покажат няколко оригинални беседи и редакцията на Лалка Кръстева, за да бъдат уведомени и всички да се убедят в целенасоченото изменение на Словото на Учителя. Там бяха Нестор Илиев, Мария Арсова, Марийка Марашлиева, Петър Ганев, Вергилий Кръстев и домакинята Йотка с дъщеря си. Всички стояха спокойни и очакваха да дойде избраното ръководство на издателство „Братство“. Но те не дойдоха, защото знаеха, че ще им се покажат оригинални беседи и при това изменени и при това отпечатани вече от издателска къща „Сила и живот“ - Бургас. Затова издателите от тази къща не пожелаха да дойдат, защото щяха да бъдат изобличени, че печатат промененото Слово. Затова същата година те отпечатаха трета книжка от променено Слово на Учителя, но за да се оправдаят отбелязаха отзад, че е редакция на Лалка Кръстева.

Другият представител на издателство „Братство“ също не се яви, защото същото лице, същата година издаде книгата „Великата майка“ с ISBN-954-8091-10-0 беседи на Учителя пред сестрите, чиято редакция беше целенасочено и умишлено променена. Ето затова не се явиха. Доказателство? Проверете оригиналните беседи и издадените беседи и сами ще се определите кому да вярвате.

Ето това е съдбата на откраднатия архив от „Резньовете“ на Борис Николов. Изнасяме тази грозна история, за да се знае кой съхрани архива на Учителя, кой го открадна, кой промени Словото и кой отпечата промененото Слово. Всеки извърши онова, което неговия Господар му заповяда. По това се познава кой кому служи; на Словото на Учителя, което е глава на Истината? Или служи на Духа на Заблуджението? Всеки се определи и всеки застана зад своя си господар.

Това трябва да се знае и помни от следващите поколения.

Всеки се познава чрез господаря си, комуто служи!

Всеки се разпознава чрез делата си - своите си и на господаря си!

Всеки се опитва чрез плодовете на деянията си!

6. ПРОДАЖБА НА ОТКРАДНАТИЯ АРХИВ

Бележки на редактора д-р Вергилий Кръстев

След като сваля архива от „Резньовете“ Боян Златарев го занася в дома на Петър Филипов. После те го разпределят и голяма част предават на Лалка Кръстева. Но някои от материалите остават в дома на Петър Филипов. До този момент Борис Николов не е предавал на Петър Филипов никакви материали, поради което той беше непримирим, че Борис не му гласува доверие, а го гласува на по-младите. Петър Филипов си заминава през 1984 г. По това време в неговия дом прихождаше Марийка Марашлиева и беше член от неговата група десетина години. Тя е същата, която се грижи за него през последните му месеци и дни. Така че тя е доверено лице на Петър Филипов. След кончината на Петър юридически наследник става неговия племенник Филип Николов, който преди много години като момче е бил осиновен от Петър. Но при един конфликт племенника напуска чичо си и живее на друго място под наем.

След погребението на Петър той идва и заема наследствената къща. В къщата има много материали, които Боян Златарев е прибрал и които дори сам Петър не е знаел какво се намира в дома му. Но наследникът Филип решава да се освободи от тях като ги продава. Продава беседи и след това продава непечатаните свалени от „Резньове“ беседи на Димитър Калев от Варна. Трябва да споменем, че Марийка Марашлиева беше правила постъпки да прибере всичко останало от Петър, но получи фактически само една част. Другата част той или беше задържал с цел да ги продаде или не беше ги открил. По-късно вероятно ги е намерил и продал.

Част от закупените оригинали Димитър Калев издава в книжка „Аз съм истинната лоза“ през 1992 г. с ISBN-954-8005-55-7. Към книжката той прави предговор, в който се вижда, че той изобщо не е запознат както с историята на Братството, така и с много грозни истории, които описахме. В предговора си той застъпва една теза, че може да се правят „различни редакторски версии на Учителовото Слово“. И което е най-интересното, това е същата теза на Михаил Иванов от Франция, като се опита да се обяви за учител на Бялото Братство. По-късно издателство „Хелиопол“ взе един цитат от предговора на Димитър Калев и го цитира като завършва със следния цитат: „Всекиму е определено да извърши със Словото един малък опит колкото и несвършен в човешките очи да изглежда той“. Оказа се издателят на „Хелиопол“ е върл застъпник на Михаил Иванов. Ето как накрая нещата се събират в едно. Центърът на Михаил Иванов от Франция се действа в България чрез негови поддръжници.

Димитър Калев прави също своя редакция на оригинала. Някои от София сравняват отпечатания текст от неговата книжка с текст на отпечатана вече беседа. Обвиняват го, че е променил Словото. Той връща своя отговор с едно ксерокс копие на оригинала, с което доказва, че неговата редакция има по-малко промени от отпечатаната беседа по времето на Паша Теодорова. Всички замлъкват, понеже никой не знае каква е историята с редакцията на Паша. А тя е известна и е описана в този том, който отпечатваме.

Накрая се стига до следното: един открадва архива, втори го държи в дома си, трети го продава, четвърти го купува, пети променя оригинала и шести го издава. Ето това е пътят на кражбата, определен от Духа на Заблудението.

Какво следва по-нататък? От закупените материали Димитър Калев подготвя със своя редакция едно томче на беседи на Учителя държани пред сестрите. Тези беседи имат своя история, която е непозната за днешното поколение. След като прави своя редакция Димитър Калев изпраща текста, за да го прегледат някои компетентни лица в София. Същите лица бяха предупредени да не се издава променено Слово, а да се издаде Самият оригинал, в който не бе необходима никаква промяна на текста. Но това не се направи. Издаде се от издателство Бяло Братство - София през 1994 г. „Великата майка“, том 1 с ISBN 954-8091-10-0 Издателят беше предупреден и бе уведомен, че оригиналът е променен. Но никой не пожела да чуе това. Сега съществува оригиналът както и издаденото томче с променен текст от Словото на Учителя.

Какъв е извода? Има сили, които се стремят да унищожат Словото на Учителя физически. Ние бяхме свидетели 45 години как се правеха обиски и се изгаряха или унищожаваха отпечатаните беседи на Учителя.

Сега след 1990 г. сме свидетели на почти същото. Явяват се лица, които променят и изменят Словото на Учителя с цел да го опорочат и то умишлено, защото знаят, че има оригинали и има история на тези оригинали. Те са слуги на Господаря на Разрушението.

Тази грозна история се изнася, за да се види от къде започва пътя на ОПОРОЧЕНИЕТО.

Борис Николов до 1980 г. успя да съхрани непечатаните беседи. След тази дата се явиха другите, които окрадоха и разпръснаха всичко. И то умишлено и целенасочено. Те не случайно се явиха, изпокрадоха и след това изчезнаха оригиналите.

Днес се явиха другите, които променят Словото на Учителя и го отпечатват с цел да опорочат Учението. И това го правят съзнателно и преднамерено, защото са уведомени и запознати, че съществуват оригинали. Та те работят върху оригиналите, зачеркват ги, изменят ги и ги издават променени. Какво по-голямо доказателство от това? Те работят срещу Учителя.

Защо става това? Защото онези, които окрадоха, продадоха, промениха, изопачаваха имат един и същ Господар. Неговата цел е да унищожи Словото на Учителя.

Но Бог поругаем не бива. То е огън всепояждащ. Ще го опитат всички. Амин.

7. КЪДЕ СА ОСЕМТЕ КУФАРА?

Бележки на редактора д-р Вергилий Кръстев

По онова време до 1975 г. Борис Николов държеше едно копие от непечатаните беседи в осем куфара при рождената си сестра Цанка Екимова в Габрово. За по-голяма сигурност тя ги беше прехвърлила при свои познати и те там се съхраняваха много години. По мое настояване Борис Николов реши да ми предаде този архив за съхранение като представител на едно по-младо поколение. Между нас двамата имаше една разлика от 40 години. Неговият рожден брат Стефан пътува няколко пъти с влака до Габрово и всеки път донасяше по два куфара и ги оставяше на съхранение в неговия апартамент. По това време там живееше и сестра му Цанка. След като се събраха осемте куфара те трябваше да бъдат предадени на мен. Но това не бе сторено понеже Борис държеше да направи опис на куфарите. Аз непрекъснато възразявах върху забавянето, но той беше непреклонен. Предупредих го, че той ще носи вината ако те не дойдат при мене. Той не вярваше, че това нещо може да се случи. Но това се случи. Беше направен един редовен обиск от властите при одного и бяха взети много беседи от Учителя. Тогава Цанка се уплашва, че могат да дойдат властите у тях и да вземат куфарите, уведомява Борис, а той от своя страна нарежда на Боян Златарев, който беше негов личен куриер да пренесе куфарите на безопасно място. Той намира някакви познати живущи в някаква къща около Руски паметник и там ги занася в някаква таванска стайка. След като научих, че куфарите са изчезнали аз настоявах да ми се предадат. Борис от своя страна нареди на Боян Златарев да ми се донесат и предадат, но Боян отлагаше по различни причини. Той беше под влиянието на Петър Филипов и на Лалка Кръстева и не пожела да ги предаде. Накрая Борис Николов разбра, че е изигран и че неговия план се проваля. Години наред Боян обещавахе да ги предаде. По-късно той ги прехвърли на друго място, че после на трето място. Отношенията между Борис и Боян се развалиха поради това, както и поради кражбата след това на архива на Савка и на архива на Резньовите. Стана най-големия провал и то от лица, които са целували ръка на Учителя.

Боян си замина през 1986 г. От тогава до сега тези куфари бяха търсени, но безуспешно. Той ги беше предал някъде и не каза къде се намират. Вината за изчезването на това копие е както в Борис, така и в Боян Златарев и

всички около него. След време той може също да бъде препродаден на някое лице, което от своя страна ще си променя Словото, както му се иска. Кой носи вината за това. Не са ли едни и същи лица и едни и същи разрушителни Сили?

Аз съм напълно убеден, че това лице, което пази тези куфари изобщо не знае за тези грозни истории, които описах. Ако случайно научи за тях или прочете лично всичко това, умолявам го да ми предаде тези осем куфара, както и онези материали, които Боян е оставил. Защо на мен? Защото аз бях определен от Борис Николов да ги поема, но се явиха други, които извършиха кражбата. Доказателства? Има ги колкото щете.

За мен Словото на Учителя е неприкосновено, защото е Слово на Бога. Словото на Бога е свещено.

Към свещените неща трябва да се пристъпва само с Чистота!

8. ПЕЧАТНИЦА НА ИЗГРЕВА

След като поех непечатаните беседи от стенографките по поръчение на Учителя, аз организирах дешифрирането на стенограмите. Поставих Елена Андреева на една голяма задача, да дешифрира стенограмите от беседите на Учителя. Осигурих ѝ една хубава стая с отопление, с осветление, където да работи, предоставих ѝ нова пишеща машина, хартия, маса и елементарна заплата за преживяване. За десет години тя дешифрира беседите. Освен това тези беседи, които бяха останали от времето на Учителя от първото копие, аз я накарах да ги препише в четири екземпляра, което тя стори.

Следващият етап бе купуването на машините. За да се купи печатарска машина и да се пусне в действие трябваше да се запише на името на някой печатар, който има право да работи с такава машина. А такива бяха Стефан Камбуров и Георги Събев. Послужи разрешаването на Георги Събев и тя бе на негово име записана. Следващият етап бе да се намерят оловни букви с различен шрифт за печатарската машина. Това се разреши от само себе си. Имах приятел от Габрово - Васил Сираков, който отливаше букви за печат към Горнобански път. Той имаше фабричка за отливане на букви и с радост и готовност се отзова. Винаги когато имахме нужда от букви доставяхме ги от него веднага.

Следващият етап бе намирането на хартия. Тогава хартията беше под държавно разпределение. Непрекъснато поднасяхме молби за отпускане на хартия, но все ми отказваха. Аз съм си водил бележка, от която се вижда, че съм ходил 148 пъти за пет години и нито един път не са ми дали хартия. Трябва да споменем, че само един единствен път аз, Тодор Стоименов и Боян Боев отидохме при нашия Народен представител, който сме избрали да ни ходатайства. Той се облече и дойде. Там властвуваше Димо Казасов, а неговия син отпускате хартията. Щом дойде народен представител-депутат прави струва отпуснаха ни 5000 листа хартия. А това е нищо. Най-много да се отпечата една кола от 16 страници за едно томче за 3000 броя. Така че държавата не ни съдействуваше в лицето на новата комунистическа власт.

Малко преди да затворят печатниците като отидох в комитета да моля за хартия председателят ме извика. Никога не ме е викал. Но като научава, че съм там бе наредил да ме въведат в кабинета му. Отивам и какво да видя, на неговото бюро са поставени всички наши издадени беседи и то подвързани около 50 томчета. Той се изправи срещу мен и пита сърдито: „Туй какво е?“ „Това са беседите, които печатим“. „От къде сте вземали хартия?“ А те не са ни отпусkali хартия, а ето ние сме отпечатали петдесет тома. Значи огромно

количество хартия е употребено за тези томчета. Аз му казвам: „Хартия сме вземали от частни лица или най-главно от ежедневната преса. От оставащите роли, защото накрая остава малко хартия на ролката, която не може да се развие и хартията се къса. Ние прибираме тези роли, развиваме ги, нагъваме ги и с тях печатаме.“ Той се хвана за главата. „Кой разреши да ви се продават тези роли?“ „На никого не му трябват и вместо да ги хвърлят ние ги купувахме“. Началникът е бесен. Разхожда се насам-натаък, гледа беседите и казва: „Аз ще ви дам да се разберете“ - и ме изгонва. След няколко месеца всички печатници в България бяха национализирани.

Трябва да спомена, че за затваряне на печатницата ни спомогнаха и няколко каталога отпечатани от издателството на Сава Калименов „Братство“ в гр. Севлиево, в които на цели вестникарски страници бяха отпечатани заглавията на художествена и окултна литература, както и на беседи на Учителя. Той ги разпръсна навсякъде.

Имаше и каталог на книжарница „Братство“ на ул. „Гурко“, София на Атанас Николов, който бе редактор на в-к „Братство“, но в момента бе станал книжар. Голям каталог за чудо и приказ. И докара белята с колата.

Властите видяха, че са ни изпуснали и веднага взеха мерки. Закриха всички печатници в България.

И така ние сами си докарахме колата с белята на Изгрева. Другото, което стана бе развързката. Тя се развърза както трябва. Вече имаше и причина и повод, който бе на лице.

А ние купувахме тези оставащи роли и ги докарвахме на Изгрева, където сестрите ги развиваха, нагъваха ги, за което купихме даже и машини за рязане на хартия. Главно с тази хартия издадохме беседите.

Една възрастна сестра Писинова подари къщичката си на Братството за печатница. Тя скоро си замина. Беше скромна, вярна сестра на Делото. А къщичката имаше една широка стая, където ние поставихме печатарската машина. Имаше и обща кухня. Купихме всички необходими неща. Тогава дойде Стефан Камбуров, който беше печатар от Казанлък и който имаше право да има печатница. Около него се създаде една група от Влад Пашов, Димитри Стоянов и Кирил Михайлов (Кирчо-лъвчето). Стефан Камбуров сложи в ред печатарската машина и той я пусна в действие. Грижеше се за нейното поддържане и за нейния ремонт. Той обучи Димитри Стоянов и след известно време той замина за Казанлък, а Димитри се грижеше за машината до 1951 г.

Около печатарите имаше и няколко сестри, които работеха при тях. Тук дойде една работничка Райна Томова, която беше комунистка, но се беше разочаровала от тях и стана отличен печатарски работник - ревностна, скромна, безкористна. Към нея и други се присъединиха и се оформи печатарския състав.

Аз направих един дипломатически ход. Турих като ръководител на печатницата Никола Антов. Той беше опасен човек. Можеше да издаде цялата ни печатарска дейност. След като беше сложен директор на печатницата, беше поласкан, а и получаваше заплата като директор. Освен това жена му работеше в книговезницата. Бяхме основали книговезница и беседите се подвързваха скромничко, за да не се разпиляват и разкъсват. Така Антов не погречи на печатницата, защото тя бе закрыта 1951 г. А събитията, които се случиха те станаха по-късно.

В брой 65 от 1950 г. в „Държавен вестник“ бе публикувано 620 постановление на Министерския съвет от 13 март 1950 г., с което се отчуждава печатница „Житно зърно“ съгласно член 5 от Закона за книгопечата.

А на 30.11.1950 г. чрез милицията на Изгрева бяха конфискувани 5 пи-

шещи машини, за да не могат стенографките да работят, да пишат на тях дешифрираните беседи. Комунистите бяха решили да спрат окончателно отпечатването Словото на Учителя.

9. КНИГАТА „УЧИТЕЛЯТ“

Методи Константинов, който беше по великите работи с космически замах решава да напише една книга за Учителя, която да се разпръсне по целия свят и да стане достъпна за всички, както слънцето, въздухът и водата. Сега всеки би се усмихнал на такава идея. Но Методи не е сам по идеите, а и по тяхната реализация. Умува и идва до заключение, че той сам не може да я напише по простата причина, че няма материал, а материала е в стенографите. Но Методи с жени не го бива да работи, защото е по тънката женска част и с жените има съвсем други отношения. Тогава се спира на Боян Боев, отива при него и съобщава плана си. Боян Боев скача и казва: „Аз по тая идея работя вече десет години.“ И изважда една голяма папка пълна с материали. Започват да ги подреждат, оформят раздели на книгата и работят известно време по тях. Когато са били готови отиват при Учителя в Мърчаево и споделят с Него своят план. Той им казва: „Вие сами не можеше да издадете тази книга. Трябва да поканите и други.“ Учителят спира и ги поглежда. Те започват да предлагат този или онзи и все братя и сестри заслужили и то с творческо перо. Но Учителят не одобрил никого. След като изброили всички възможни имена вдигнали рамене. Тогава Учителят казал: „Поканете Марийка и Борис“. След това те дойдоха у нас, разказаха за своята идея и за думите на Учителя. Възприехме идеята и поръчието на Учителя.

Започнахме да преглеждаме техният материал. Те критикуваха духовните движения в България и търсеха да доказват кой е Учителят. На следващия път ние предложихме друг план, прост и ясен: Делото на Учителя, Неговия живот, Учението и Неговият образ. Просто и ясно. Така направихме доста изменения в техния план и премахнахме критичния характер. Цялата работа поставихме на идейни основи без да се водят спорове, без да се сравняват и равняват с когото и да било. Беше изведена книгата на идейна висота.

Работехме заедно всички. С Боян се работи леко и с Методи също. Те не са хора, които да подчертават своята личност и да се налагат и всички търсехме кое е най-добре и кое е справедливо. И в нашите общи разговори идвахме до принципи заключения. Така работата мина напълно спокойно. Но работехме в пълна тайна. Не можеше да дадем гласност, защото властите щяха да я спрат от печат. А печатът тогава не беше свободен. Трябваше разрешение. Методи Константинов отива при министър Касабов да вземе разрешение за издаване на една книга „Учителят“, но Касабов не знае за какъв Учител се говори и мисли, че това е книжка за учител и за учениците в гимназиите. Дава му се една малка бележница, едно малко листче с неговият подпис и печат. Това е малко листче, широко пет см и дълго 10 см, но с голяма сила. С това разрешение вече имаше думата Неделчо Попов, който имаше връзки и познания, знаеше какви материали трябва да се набавят и къде да се отпечата. Ние я дадохме за отпечатване в редовна държавна печатница и платихме един милион и двеста хиляди лева. Издадохме я с наши средства като платихме хубаво на издателството. След това дадохме на други да я подвържат. Пазехме всичко в голяма тайна. Никой не знаеше нито от Братството, нито някой отвън. Ако знаеха щяха да я спрат. Тя беше издадена на луксозна хартия и беше богато илюстрирана.

Книгата беше докарана на Изгрева с една каруца и ние я поднесохме на

приятелите. Но имаше голяма критика към нас, от нашите литератори на Изгрева и ни упрекваха защо и те не са участвували. Това бяха незадоволени амбиции на личности. Работата по книгата не можеше да се обяви на всеослушание. Първо онези изострени личности на Изгрева щяха да ни наклеветят и щяха да я спрат.

Въпреки всичко книгата се прие много добре и свърши една много голяма работа по онези години. А за тази книга за издаването ѝ във Франция аз получих допълнителна присъда две години затвор към първоначалната присъда. Така че за тази книга аз съм заплатил както с мои средства, така и с живот. По време на обиските я конфискуваха и унищожиха една голяма част. Но тя остана в приятелите и така бе запазена за следващите поколения.

След като я разпространихме и получихме средства от нея, а тя не беше много скъпа, ние вложихме тези средства и издадохме книгата „Учителят, разговори при седемте рилски езера“.

Аз като стенограф разполагах с лични стенограми и след като ги разчетох използвах този материал за книгата „Учителят“. А брат Боян Боев предостави своите стенограми и разчетения материал го включихме в тези две книги. Така че ние имаме оригинален материал и не сме ползвали стенограмите на трите стенографи. Ние работехме в тайна и се пазехме от ревността на останалите, която можеше да ни попречи. В това се убедихме когато излезна книгата и когато мнозина нададоха вой да небесата. Вместо да се радват, че е излязла книга за Учителя то те негодуваха. Разказвам с горчилка за тези събития, но това няма да ви подмине и Вас. Ще се сблъскате със същото. Но ще знаете как ние сме разрешавали нашата задача по нашето време.

А сега аз мога да попитам онези, които негодуваха: Защо и вие не издадете книга за Учителя? Ето тридесет години печатът е забранен. Хайде де, издайте сега през 1975 г. книга за Учителя и то в годината когато правеха тричетири пъти обиски властите и изземваха литературата на Учителя и я унищожаваха. Хайде де, издайте книга за Учителя сега!

Видяхте ли, че не можеше? Видяхте ли, че съм прав? А знаете ли, че брат Борис сам, самичък финансира и двете книги? С мои пари спечелени с мой труд. От моят занаят, с който се препитavam.

Ето с такава цена съм платил за изданието на книгата „Учителят“ плюс присъда от две години за това, че сме я издали на френски език.

Аз можах да направя толкова. А вие направете повече.

10. ДАР ЗА УЧИТЕЛЯ

Издаването на книгата „Учителят“ бе свързано с много противодействия. Постепенно те бяха превъзможнати. Противодействията сили противни на Братството. Но благодарение на помощта от Небето я отпечатахме. Ние работехме в пълна тайна. Ако някой от Братството знаеше, че подготвяме такава книга, то завистта в тях щеше да ги накара да отидат при властите и да ни наклеветят. И те щяха да спрат отпечатването. Според Учителя няма по опасна ревност от ревността на духовните хора. Тя може да помете, завлече и унищожи всичко. Ние нееднократно се сблъскахме с тази ревност. Тази книга ние я финансирахме, а не бяха употребявани братски средства.

Книгата излезна от печат и ние решихме да я поднесем в дар на Учителя. Четиримата сътрудници Боян Боев, Методи Константинов, Мария Тодорова и аз заедно с Неделчо Попов се качихме в Горницата на Учителя. В тази стаичка Учителят бе прекарал земния си живот от 1927 до 1944 г. Всеки от нас носеше по една книга и я поднесохме като дар върху масата на Учителя. Ко-

гато поставихме книгата върху масата на Учителя, електрическите лампи в стаята на Учителя светнаха сами. Спогледахме се. Мълчание. Всички видяхме това и се зарадвахме много на този знак. След като си направихме молитвата и благодарихме, на излизане заваля ситен, приятен дъждец. А това беше благоприятен знак, че дарът на петимата ни е приет от Учителя.

След няколко дни поднесохме книгата като дар на Братския съвет. Те всички скочиха и в глас ни обвиниха, че сме ги излъгали, защото сме издали книга скришом от тях. Те не приеха дара от нас, въпреки че беше книга за Учителя. Яви се ураган сътворен от ревността, която се превърна в злоба и помете всичко. Повече този Братски съвет не можа да сътвори нищо. А онези, които не приеха дара в следващите десетилетия не направиха нищо за Делото. Те не приеха дара. Но Учителят го прие. Ако го бяха приели, нещата по друг начин биха се развили в Братството. Благословиението се изсипва по благодат от Свише и то върху онези, които Духът избере. Ето това е важното.

11. ДАР ЗА УЧЕНИКА

Приемната на Учителя имаше едно малко антренце. От времето и дъждовете отвън мазилката беше паднала. Учителят ме помоли да измажа падналата мазилка. Измазах, но привечер хвана голям студ. Казвам на Учителя: „Учителю, има опасност да замръзне. Закъсняхме с мазилката. Трябваше през лятото да я направим.“ Учителят се усмихна и каза: „Ако си работил с любов, няма да замръзне.“ И наистина антренцето не замръзна, макар че водата навънка замръзна. А по всички правила мазилката трябваше да замръзне и след това да падне. В това аз имах опит, така се случваше винаги. Но този път се случи обратното. Мазилката не замръзна и не падна. Сега придобих друг опит. Личният ни живот започва и свършва. Големият ни живот, животът ни в Бога е живот вечен. Тогава нашият дар към Бога се приема и Неговото благословение се изсипва върху ученика. Тогава ученика раздава с любов плода на своя труд.

12. КАК СЕ ИЗДАДЕ КНИГАТА „УЧИТЕЛЯТ“ НА ФРЕНСКИ ЕЗИК В ПАРИЖ

Идеята да се напише книгата „Учителят“ бе дошла от Методи Константинов, както и от Боян Боев, който самостоятелно събираше материали. Двамата отиват в Мърчаево при Учителя и споделят своят план с Него. Той ги препраща при нас, за да можем аз и Мария Тодорова да направим една работна група, която да я подготви. Работехме в пълна тайна. Тази книга ако я пишехме 20 години по-късно нямаше да я напишем така, защото спомените ни с Учителя бяха така близки и неразделни с нас. Методи Константинов успя да вземе разрешение за печат на 17.10.1946 г. да се напечати със собствена хартия и ние я отпечатахме на една печатница на ул. „Граф Игнатиев“. Ако бяхме казали, че пишем такава книга щяха да ни попречат, щяха да ни наклеветят пред властите и нямаше да получим разрешение за печат. Когато книгата се отпечати аз я закарах с няколко каруци на Изгрева и десетина броя поднесохме на Братския Съвет. Изненадата бе голяма. Вместо похвала то стана голям скандал, избухна истинска бомба на Изгрева. Всички ни упрекнаха, че сме направили книгата без тяхно участие. А мнозина бяха все писатели и творци на перото и така бяха засегнати като се възмущаваха от дъното

на душите си от нас. А това издание бе много луксозно, с илюстрации. Книгата излезе през 1947 г. на мои лични разноски!

Тогава решихме да се преведе на френски и да се издаде във Франция. Затова се изпрати през 1947 г. Бертоли в Париж, за да се осигури превода и да се осъществи печата. Тогава ние бяхме намерили средства във Франция за печат. Всичко бе готово. Но нищо не стана. Бертоли отложи работата и се откажа и то не по липса на франкове - парите бяха осигурени. Онези противници тук на Изгрева понеже не бяха включени като автори в нея като научиха защо е отишъл Бертоли в Париж написаха му писма срещу нас и го настроиха и разколебаха и той отложи печата. А имаше ли право да се откаже? Нямаше право. А защо ли? Ето защо. През 1947 г. аз и Бертоли започнахме голяма мозаична работа. Тряваше да се направят мозайки в казармата на I артилерийски полк на една площ от 13 000 кв. м. Тук бяха привлечени около 100 човека работници и работихме две години. През това време Бертоли е в Париж и трябва да напечати книгата на френски език. Защо ли? Защото се бяхме споразумели и аз всяка събота предавах на Лучия - съпругата на Бертоли сумата от 15 000 лв. А тези пари бяха надниците на един работник за един месец. Всеки един от тези сто човека доброволно отделяха по една сума за братска работа. Именно тези пари бяха предавани всяка събота на Лучия. И така й бяха предадени 450 000 лв. за издръжка на семейството им тук в София. Това беше нашата помощ за нея докато Бертоли издаде книгата на френски с парите, които ние му бяхме осигурили. Но ето след като му изпратиха много писма от тук да не издава книгата, то той се отказа. А той знаеше много добре, защото Лучия му пишеше редовно, че ние изплащаме уговорената вноска. Ние спазихме всички споразумения, а той се вслуша и подчини на противниците ни. А ние си бяхме платили всичко и тук и там в Париж. Нечестна работа. Непочтена. Измяна към една идея и към онези 100 души, които редовно си внасяха братския влог, защото знаеха, че тези пари ще отидат за една работа за Делото на Учителя. През това време аз бях много болен. Беше ми се обострила язвата на стомаха, повръщах непрекъснато, не можех да се храня, отслабнах извънредно много и няхах сили. Накрая мозайките бяха готови, но военните не се издължиха и останаха да дават 1 500 000 лв. на цялата група от 100 човека. От тук имаме много несгоди, работниците бяха разочаровани от възнагражденията, но срещу военните не можехме да сторим нищо. И те ни излъгаха. Изобщо време на лъжи. Тогава Бертоли се обяви срещу мен съвсем официално с писмо от Париж, докато ние хранехме тука семейството му, а и за него бяха осигурени средства в Париж за препитание. Какво се случи по-нататък? Бертоли се върна и разбрахме, че нищо не е станало. Разказаха ни други как стоят нещата. Ние не се отказахме. Свързахме се с други приятели в Париж и парите бяха събрани от тези френски приятели. Свързахме се със издателство, което да издаде I част „Животопис и творчество“ от голямата книга „Учителят“ на 82 страници. За да се издаде тази книга ние дадохме разрешение от тук чрез нотариуса за това. Голямо тичане падна от наша страна за тази книга и отново се яви пречка най-неочаквано. Издателство бе на „Omninum Litteraire“, 1959 г., 72 Avenue des Champs - Elysees-Paris.

Михаил Иванов, който бе в Париж и си бе създал общество се провъзгласи за Учител на Бялото Братство. Като разбира, че ще се издаде книгата „Учителят“ се противопоставя на издаването като предлага пари на издателя да не я издава. А защо ли? Защото французите щяха да разберат кой е Учителят на Бялото Братство, щяха да видят снимките, щяха да прочетат Слово-то Му. А това щеше да го разобличи. Дори беше разказвал и това бяха го чули лично наши сестри българки, които му бяха отишли на гости, че Учителят

се бил уплашил от комунистите и се бил самоубил. Тези сестри са живи и до днес и могат да ви го разкажат по-подробно. Но ние знаехме тук всички номера на „артиста Михаил“ още от 1922 г. Ние знаехме това, но французите нямаше от къде да го узнаят. Това бе цялата трагедия за заблудените французи и за онези, които ни предадоха. Ето, виждате ли как действа Черната Ложа? Подкокороса Бертоли да не издава книгата, макар че тук 100 човека работеха за изхранването на семейството му и макар че в Париж да му бяха осигурени пари за издаването. От друга страна Михаил плаща една голяма сума на издателя, да не издава книгата. Как ви се струва това? Освен това Михаил подкокоросва и католическата църква и нейните служители се противопоставят на издаването на книгата. Четвърто той намира и други негови съмишленици и поддръжници и те също се противопоставят. Изобщо пречки от всички страни. Накрая чрез наши приятели се издаде II част „Мировата любов“ от книгата „Учителят“ - издателство „Corrier du livre“ editiur 21, rue de Seine - Paris-VI.

Най-накрая след големи трудности се издава и III том на книгата „Учителят“ на френски език. Така по-късно Бертоли сам финансира и издаде този трети том в луксозно издание. Кorigира се накрая.

Книгата издадена на френски език се изпраща в България. Но вече е 1958 г., а през това време е започнат съдебен процес срещу мен и Братството. Коста Стефанов, който бе във финансовия съвет с Никола Антов, които бяха мои противници занасят книгата на прокурора Руменов. На самото заседание на съда прокурора Руменов скача и вика: „Докато ние тука тия ги съдим за злоупотреба със закона, те са издали книга на френски за Дънов.“ Вдигна книжката и в яда си я запрати срещу лицето ми. Книгата полетя към главата ми, аз останах спокоен и тя ме удари по лицето и падна на земята. Прокурорът беснееше, а аз се радвах, че накрая тази работа сполучи. Затова, че незаконно сме изнесли, превели и издали книгата „Учителят“ на френски език прокурорът ми даде допълнително още две години присъда - затвор. Та по този начин платихме за издаването на книгата. И на Бертоли тук и там в Париж. А на мен се отплатиха българите с още две години затвор към другата присъда. През 1955 г. ние сключихме договор с издателство „Омния Литетер“ - Париж, за издаване книгата „Учителят“ срещу 5% авторско право от чистата печалба. С тази си постъпка сме нарушили чл. 22 от Закона за вероизповеданията. Въз основа на чл. 117 във връзка с чл. 35 от Наказателния закон бях осъден на 2 години лишаване от свобода, която бе прибавена към другата присъда. Събраха се няколко присъди с общо 20 години затвор. И на края на финала Лучия - съпругата на Бертоли в съда се обяви срещу Братството и мен и свидетелствуваше за властите. След време някой от вас трябва да се зарови в този архив и да извади не само имената на всички, които свидетелстваха срещу Братството, но и да се изнесат думите им пред съда. Защото техните думи бяха думи на предателство към Делото на Учителя. Следващите поколения трябва да знаят как са били нещата, защото тези Сили съществуват и те отново ще чакат своето време и онези хора, чрез които да се проявят. И за това трябва да знаете какво е било по наше време, защото същото беше и по времето на Учителя. От една страна бе Духът на Истината и Учителя, а от друга Духът на Заблудението. А които отстояваха в Дух и Истина те останаха да свидетелстват за Истината и за това време.

13. МИХАИЛ ИВАНОВ

След като си замина Учителят, ние от Братския съвет изпратихме едно писмо, един апел до Михаил във Франция с цел да имаме връзка помежду си. Той да работи във Франция в името на Учителя, а ние тук. От него се получи едно високомерно, презрително писмо, с което той отхвърли нашето предложение. Той искаше да бъде представител на Бялото Братство във Франция. Какво да направим при това положение. Ние преустановихме връзките си с него.

Но след няколко години той изпраща Тони и Стела Белмен, брат и сестра до Братския съвет, същия този, който той презрля, а сега се обръщаше към него, да му издаде документ, от който да се вижда, че само той може да представлява Бялото Братство във Франция. Искаше документ, под който да се подпишат всички и да се завери при Нотариуса. Някои от Братския съвет бяха склонни да дадат такъв документ. Това бяха Никола Антов, Манол Иванов, Жечо Панайотов, Коста Стефанов, който беше главен счетоводител на Братството и участвуваше в Братския съвет. Значи четирима бяха склонни. Но останалите се противопоставиха. Особено аз. Казах им: „Ако Учителят беше жив и ако някой Му поиска такъв документ, щеше ли да му даде такъв документ? Нямаше да даде. И ние няма да им дадем“. Имаше големи борби. Но ние отстояхме. Те си отидоха без такъв документ. Изпратихме ги дори във Варна да се срещнат с роднините на Михаил, дадохме им топъл прием, но документ не дадохме. Придружаваха ги Никола Антов и Коста Стефанов на братски разноски. Бяха приети сърдечно. Но отказахме такъв документ да им дадем. За нас това беше един принципен идеен въпрос. Привилегия на никого не можехме да дадем. От къде накъде? Учението на Учителя е достояние на цялото човечество. Всички, които се интересуват от тези идеи, то те са достъпни за тях. Никакви привилегии не сме допускали. А иначе щяха да измъкнат много неща от България и днес нищо нямаше да има за вас младото поколение останало тук в София.

Тогава им казах: „С Михаил сме съученици и се познаваме. Какви знания и какви сили има човек, това не е важно. По-важно е на какво ги е посветил. На себе си или на Бога. Ако има нещо, което ние познаваме, туй е онази свобода, с която Учителят ни води. Да имаме своя мисъл, свое разбиране, свой живот и своя воля. Учителят свято пазеше закона на свободата. Господ ти е дал ум, за да доловиш Неговата мисъл. Господ ти е дал сърце, за да проявиш Неговата Любов. Господ ти е дал тяло, за да вършиш Неговата Воля.“

А те двамата Тони и Стела Белмен казват: „Ние за всичко питахме брат Михаил“. Подчинени души. Други ли трябва да мислят вместо вас? Имаше някакво психологично разстройство у тях двамата. Нещо нездраво, ексцентрично, като че са хипнотизирани. Като че са обсебени. Те си търсят кумир на когото да се кланят, комуто да благодарят и спяпо да му се подчиняват. Това са робски отношения.

Следващата среща със Стела и Тони Белмен бе на 15 юли 1956 г. Стела каза: „Ние за всичко вземаме позволение от брат Михаил“. А пък аз брат Борис отговарям: „Нашите братя и сестри обичат сами да мислят по всички въпроси, а не други да мислят заради тях. При това когато решат да направят нещо не става нужда да вземат позволение от някого. Може техните мисли да не са толкова съвършени, но все пак те мислят, а не други заради тях. Така те сигурно ще се научат да мислят.“

Французите Тони и Стела Белмен искаха да внушат на приятелите, че само Михаил може да представи Учението на Учителя на французите. А в

всъщност Михаил не може да представи Учението, защото сам той не го разбира. А това, което им говори е една обикновена окултна каша.

Когато на Учителя донесоха експозетата на Михаил Иванов на френски език когато ги донесоха в стаята Му, той нареди да се махнат и изхвърлят. По повод на Михаил във Франция Учителят каза: „Истинския ученик оставя на първо място Учителя си, а на последно място себе си“. Това Учителят каза за него. А сега вижте дейността му и ще видите къде той поставя себе си. Та той се обяви за Учителя на Бялото Братство. Та на кого да вярваме на думите на Учителя, които чухме с ушите си и видяхме с очите си или на Михаил когото познаваме от едно време какво представляваше тук и знаехме на кого служеше.

При една среща с брат Георги Куртев Учителят се произнася за Михаил Иванов и Кръстьо Христов така: „Срещнахме се сега. И двамата не Ме познаха. След два милиона години като се срещнем, тогава ще ме познаят.“

Учителят не ни дава готови вярвания. Той ни учи да мислим. Той ни отваря очите да гледаме. Не е важно какво знае човек, какви сили има, какви дарби и способности, по-важно е на какво ги е посветил. На себе си или на Бога. Не е важно толкова много знания да имаш, много дарби и способности, по-важно е на какво си ги посветил. На Бога или на себе си? Някой е богато надарен, умен, способен, но всичко е посветил на себе си. Друг човек има по-малко, но ги е посветил на Бога. Така единия човек слиза, а другия възлиза нагоре. Благословението, което имаш идва от там - на кого си се посветил. Тука са двата пътя.

И накрая ще завърша с един финал: Един брат отива при Учителя и Го пита: „Учителю, може ли да ми дадете две формули. Като кажа едната да стана невидим. А като кажат другата формула, да стана видим.“

Учителят му казва: „Не е ли по-добре да знаеш формула, като я кажеш да ставаш невидим за лошите духове. А като кажеш другата формула да бъдеш видим за добрите духове.“ Братът казал: „Дайте ми ги Учителю! Точно тези ми трябва“. Учителят го погледнал строго: „Ще си ги намериш сам след като прочетеш всички беседи, които съм дал.“

Ето това е разрешението на задачата. Това са двата пътя. Да четеш и да прилагаш Словото на Учителя. Ние имаме само един Учител и името Му е БЕИНСА ДУНО. Имаме само едно Слово, което е Слово на Учителя, защото то е Слово на Бога. Него признаваме, него зачитаме, нему се покланяме, защото то е наш живот и него изповядваме. Амин.

14. КАК СЕ ДОЙДЕ ДО ПРОЦЕСА СРЕЩУ БРАТСТВОТО

Отначало повод за конфликт нямаше. Братският съвет работеше в пълно съгласие като членовете му не се бъркаха в работата на финансовия съвет, който получаваше приходи и си ги завеждаше. Това си беше негова работа. Тогава нямаше повод за разпрасии и спорове в Братството. Обаче през 1956 г. финансовото министерство бе наредило да се извърши ревизия на всички религиозни секти. По-късно на 9 юни 1957 г. се дойде до разрыв на едно събрание, където Братския съвет освободи Коста Стефанов като счетоводител и Никола Антов като председател на финансовия съвет. Те бяха подготвили свой доклад по финансовите въпроси, който ние отхвърлихме. Тогава те изпратиха този свой доклад към финансовото министерство, който от своя страна изпрати ревизори, които дойдоха на 16 октомври 1957 г. Ние смятахме, че

всички счетоводни сметки са в ред. Но се оказа друго. Беше дошло време, когато властта искаше да вземе мерки срещу Братството и тя го атакува. Изпрати ревизори, направиха ревизия и онези, които бяха крали без ние да знаем цели 12 години, за да се изпокрият обвиниха мен. На 6.XII. 1957 г. беше направен обиск на целия Изгрев и бяха иззети всички беседи на Учителя. След това бе започнато следствие срещу мен. Аз бях арестуван и престоях девет месеца в затвора. Властите искаха да се компрометира Братството и да кажат: „Ето тези хора приказват за идеи, но и те злоупотребяват със средства.“ Това беше смисъла на процеса. Накараха Антоу и другите около него да откажат, че аз съм върнал средствата, които съхранявах и да излезе един вид, че аз съм задържал Братски средства, които не съм върнал. А братските средства бяха се свършили още през 1948 г. Ако имаше братски средства те щяха да ги искат още тогава. Аз не заведох спор, а оставих нещата така да тръгнат както искат и не допуснах разправии в Братството. Понесох присъдата си както виждате без да съм виновен. Така приключи тоя период на изпитание и на изпити на учениците. Не остана нито един да не се определи. Кой за какво е. И къде му е мястото! По-хубаво от това - здраве да е!

Аз приех всичката отговорност върху себе си пред инспектори и следователи. Казах им: „По всички братски въпроси мен ще питате. Аз съм специалист, аз съм причина за всичко. Другите по братските работи не са в течение.“ Аз поех върху себе си всичко. Процесът се насочи срещу мене, което беше много благоприятно. Ако се беше насочил срещу други щеше да се получи хаос. Аз поех всичко. И следствието фактически аз го водех. На всички обвинения срещу Братството и Учителя аз отговарях. Аз бях обмислил всички отговори. И не можеха да ме преклонят колкото и да се мъчеха и да се опитваха да признаят работи, които не са. Големи борби изкарах там в затвора - девет месеца следствие. Искане да ме заставят да се подпиша за работи, които не са ставали. Казах: „Не“. И в карцер, и в килия бях, не отстъпих. Те умееха да монтират процеси, като че ти правиш самопризнание. Как може толкова нещо, би се запитал нормален човек. Но не можеха да създадат процес срещу Братството така както го бяха замислили. Накрая го насочиха срещу мен. Осъдиха ме 12 години на затвор. Издържах ме го. Изживяхме го. А сега разказваме как е било. Да се знае и помни. Непременно ще ви потрябва по ваше време. Силите на Опустошението още съществуват. И в бъдеще ще ги има!

По време на следствието се държаха много грубо с мене, но физически насилия, побои и други неща не са правили срещу мен. Изпращаха ме в самотни килии, в карцер, носеха ми месо и риба, като знаеха, че аз съм вегетарианец. Опитаха се с други изтънчени методи да ме сломят. Но не са ме били. Като ме осъдиха и изпратиха в затвора много хубаво се държаха с мене началниците. Не съм чул груба дума да ми кажат, нито да направят нещо, което да ме огорчи. С уважение и почитание се отнасяхме един към други. За мен те бяха тъмничари, а аз за тях бях затворник, който работеше и изкарваше своята прехрана, а със затворническата бригада, която организирах и работехме по строежите изкарвахме и тяхните заплати на тъмничари.

На подсъдимата пейка беше и Жечо Панайотов, който беше счетоводител на Братството. Към него в последствие придадоха и Коста Стефанов, който пое главното счетоводство през 1954 г. Но в първите години Жечо бе счетоводител. И той не беше много добър и точен. Имаше грешки в счетоводството и тази грешка бе, че сумите, които бяха намерени при Учителя не бяха включени в общото счетоводство на Братството, а за тях се водеше отделна сметка. Пак за нея се водеше счетоводство, но то беше вътрешно, отделно

счетоводство, то не минаваше за официално счетоводство, защото нямаше документация за него. За самият процес има документация. Оставям нещата така. Не искам реабилитация. Оставям да се разрешат по закона на живата природа като все един ден ще се намери разрешение на тези неща по закона на Правдата. А сега нямам никакви претенции и изисквания.

Заслугата на Мария Тодорова бе много голяма. Ако тя не ме поддържаше с храна на всеки 15 дни, която ми носеше аз нямаше да издържа в затвора. Тя показа един героизъм, едно постоянство, една вяност, преданост към Учителя и към Делото и една обич. Мога да кажа, че моето спасение в затвора, запазването на здравето ми се дължи на нейните грижи и старание. По време на самия процес бях в най-тежко състояние. Нищо не можех да ям. Не бях ял двадесет дни. Едва се крепях да не падна. Всичко повързвах. Пия един чай, стои в стомаха ми три дни и след това трябва да го повърна. Това бе през цялото следствие от 9 месеца. Така се явих на процеса с много отпаднали сили. Едва имах глас. Все пак аз се държах добре на процеса. Нито имах страх, нито се разколебах в своите твърдения. Което казах, това е истина, нищо повече. Кolkото се опитвах да ме натискат, да твърдя работи, които не са били, аз никога не приех. И така процеса мина благоприятно за нас. Е, поехме си присъда и те я изпълниха. Това бе едно изпитание за нас и за всички. А като излезнахме от затвора, след четири години беше много интересно, как онези, които по време на процеса бяха срещу мен, се опитвах да ми се усмихват. Но те бяха се вече определили и те бяха служители вече на друг Господар. Така че всеки можеше и имаше право да се усмихва на своя Господар.

15. ВЕЩИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Учителят ходеше винаги чисто облечен, изгладен и по обувките му не можеше да се види нито прах, нито кал както лете така и зиме. Костюмите Му ги шиеха приятели от Братството. Учителят си имаше един шивач, който веднъж Му бе взел мярка и по нея шиеше костюмите Му. Той не позволяваше всеки да Му взима мярка и всеки да Му шиеш. За тези неща Той е говорил подробно в Словото Си. А това са правила, които всеки трябва да спазва. Не е без значение какъв човек ти шиеш дрехите, кой те пере, кой те глади и кой се грижи за твоята обхода. Нали всеки влага нещо от себе си в тях и ние с нашето несъвършенство прехвърляме всичко върху Учителя, който трябваше да носи и да ни изчиства вътрешно и външно. Труден е пътят на Великия Учител. Имаше няколко сестри, които Учителят беше допуснал да се грижат за бита Му - неща, без които не може човешкия живот на земята.

Учителят имаше брошка, която Му служеше вместо връзка и нея може да видите на някоя от снимките Му. Имаше още един златен ланец около врата, който го носеше. Това беше средно по големина златно синджирче, което висеше на врата Му. Имаше и златен часовник, който носеше в джоба на сакото или в жилетката Си. Това бяха Неговите лични вещи, които ние виждахме на Учителя и които Той ги носеше около 30-40 години. Когато Си замина братята изкъпаха тялото Му, такова бе правилото, облякоха Го с нови дрехи, които бяха лични Негови. Стенографката Савка Керемидчиева бе взела брошката, златния ланец и часовника и ги беше прибрала при себе си както му беше редът, защото тя бе най-близо до Учителя. Той я беше допуснал до себе Си за онази работа, която трябваше да извършва. По-късно братята се разпитаха кой прибра тези неща. Разбра се, че са у Савка и всички се успокоиха. После ми ги предадох лично на мен и аз ги прибрах. И понеже нямаше къде да ги държа аз ги предадох на Петър Филипов, който ги пази доста години.

Дойде 1957/58 г., започна се финансовата ревизия на Братството, след това дойдоха следователите, излезнаха онези прословути 176 жълтици, скрити от мене в една от морените на Златните мостове на Витоша и дойде време някой да издаде на следователите тайната за личните вещи на Учителя. Когато ги бяха предали на мен за съхранение не се страхувах от мене, а сега се страхувах да не би да ги открадна, защото за скритите от мен жълтици се приемаше, че аз съм ги укрил за себе си. А при положение, че имаше протокол, опис за всичко това, тогава обвиненията към мен отпаднаха за лично присвояване. Но ме наклеветиха не чужди, а свои и дойде следователя у дома и ми каза подробно какво знаят за тях. Разбрах че някой от тези доверени „братя“ точно ги бе информирал. Аз не отрекох. Нямаше как да се укривам повече. Тогава със следователя и милиционера отидох в дома на Петър Филипов и му казах да даде тези неща. Те бяха сложени в една кутийка с опис и подпис от мен и Петър Филипов. Той я извади и ми я подаде, а аз я предадох на следователя. Той отвори кутийката, намери същите неща и се успокои след като прочете протокола и прибра всичко. Петър Филипов не пострада за това, че ги държи у себе си. На мен също нищо не казаха, не ме упрекнаха, че ги съхранявам след като ги прибрах. За властите това бяха ценности, които струваха пари. За мен бяха ценности като лични вещи на Учителя. Аз ги опазих, а други от Изгрева ги предадоха чрез донесение до властите и накрая милицията ги прибра и след това следите им се загубиха в милицията. Сега мога ли да попитам кой носи вина и отговорност, че се унищожиха вещите на Учителя? Кой ги предадоха? Кой наклевети, кой ги прибра и кой ги унищожи? Това не бяха чуждоземни завоеватели, а бяха българи по плът и кръв. Но те бяха служители на Духа на Разрушението и Опустошението. Ето това трябва да се знае и помни. Имената им ще ги намерите в протоколите на следствието и в протоколите по време на съда.

Но имената на платените доносници, на тайните внедрени агенти между нас няма да откриете. Те са запазени в архивите на Държавна сигурност и там се работи с псевдоними. Но истинските имена ги знае Небето. И те ще отговорят пред Него.

Ето какво имаше в тази кутия с опис: един златен и един сребърен часовник, един златен ланец, една брошка златна. Имаше още: 2 златни наполеона, 6 златни турски лири, един сребърен ланец. Всичко беше с опис и с подписите на Петър Филипов и на мен самия Борис.

16. КУФАРЪТ СЪС СКЪПОЦЕННОСТИТЕ

Финансовата ревизия съставена от трима ревизора бе дошла на Изгрева и работеше непрекъснато. Всички бяхме спокойни. Аз отначало не смятах, че нещата ще се развият по един специално подготвен сценарий. После разбрах каква бе целта на сценария. Трябваше да бъдем принудени да се изказваме един срещу други и да се изкаже всичко, което знаехме за Изгрева, за да може по-късно властите да преценят кое от казаното ще трябва да се използва срещу нас. Но аз приех друга тактика. Аз взех цялата вина върху себе си. Като разбрах това, то властите се ожесточиха срещу мен, защото знаеха, че аз не съм виновен и моята линия на поведение объркваше техните сметки. Според тях аз трябваше също да се ожесточа и като отхвърля обвиненията срещу мене да ги насоча натам накъдето трябва. Но аз не допуснах това да стане. Затова ме изпратиха в затвор, защото трябваше да се пише друг сценарий и объркваше онзи, който бе написал първият сценарий. Затова се озлобиха срещу мен.

Финансовата ревизия работеше на Изгрева. През лятото ние с Мария Тодорова се качихме на Маричините езера с едно магаре, палатка и храна и там прекарахме 40 дни. Когато дойде време да се връщаме, опаковахме багажа в един денк, сложих го на гърбът си и с дългите си ръце го прикрепях. Започнах да слизам надолу по склона, за да слезна долу на езерото, където трябваше да дойде едно магаре, да ни натовари багажа с един наш познайник от Говедарци. Но как стана така, че се изхлузи този денк от ръцете ми и започна да се търкаля надолу, може би 500 м по склона и накрая се спря на един камък преди да падне в езерото. Ние се спогледахме с Мария. Какво ли ще значи това? Не беше се случило нищо, защото аз опаковах денка много здраво и с много въжета. Като се върнахме в София, на следващия ден дойдоха милиционери и ме арестуваха и ме заведоха в затвора. Беше започнало следствието пред следователя. Протоколите от финансовата ревизия бяха изпратени при следствието и прокурора. Ето така Невидимия Свят има свой език от символи, с които предупреждава човека с будно съзнание. След като ме арестуваха, отново ми се яви картината, как онай денк стремглаво се търкаляше към езерото. Накрая изпъкна образа на онзи камък, който спря денка да не падне в езерото. Трябваше да се чака това време, когато събитията щяха да ни заведат до въпросния камък, за да спре събитията.

Обвиниха ме, че съм взел куфар със скъпоценности. Люба Иванова, съпруга на Манол Иванов беше пакостлив дух и ме обвини като твърдеше, че Мария и Савка са били при Учителя в последните Му дни и когато тя е влязла вътре в стаята Му то тя е била изгонена от двете. Изгонили са я, защото там е имало куфар със скъпоценности. И когато Савка си е заминала през 1945 г. то според думите на Иванова куфарът със скъпоценности са взети от мен и Мария. Може би наистина Иванова да е била отстранена от стаята с цел да се остави Учителят сам, защото в последните си дни Той бе болен и изнемошял и всеки искаше да Го види, а ние ограничавахме достъпа до Него. Може би затова са я отстранили, но не са я изгонили. А куфарът при Учителя беше Неговото долно бельо, защото тази негова стаичка беше много малка и нямаше място за скрин или за шкаф. Аз непрекъснато бях дежурен при Учителя последните дни и ако трябваше да взема нещо, нямаше да чакам Иванова да дойде, та после да я гоним. Този куфар разпали много страсти и приказки за несметни богатства. Как на мнозина им горяха очите и блестяха при споменаването на този куфар. А се пишеха за окултни ученици и декламираха, че светът и богатствата на света са суета за неразумните и че те разумните на Изгрева са далеч от тези неща. Преживяхме и това да се случи с нас - неразумните да ни обвиняват в присвояване на несметни скъпоценности.

След това издигнаха друго обвинение срещу мене. А то е, че са ме виждали в Мърчаево, когато Учителят беше там, че съм вървял с Учителя носейки непрекъснато един куфар. Това не беше вярно. Аз в Мърчаево ходех рядко за 3-4 часа и се връщах обратно в София, понеже бях мобилизиран в гражданската охрана в града, бях в униформа на запасен войник, правихме скривалище срещу самолетните бомби. Аз ходех с една черна чанта до Мърчаево и в нея носех някои продукти на Учителя от София. А тогава всичко се купуваше с купони. Така стои истината. Но всички повярваха за този куфар със скъпоценности. Това разпали фантазията на мнозина и изведнъж излезе наяве алчността на мнозина от Изгрева към скъпоценности и богатства. Като мой обвинител застана и Милка Периклиева. Имаше един момент, когато тя идваше у нас и контактуваше с нас. Бяхме добри приятели. А това се дължеше на това, че веднъж Мария сподели един сън с Учителя, че е сънувала Георги Радев, който си беше заминал. Тогава Учителят добавил: „Да, той сега има още ра-

бота. Работи в Милка Периклиева". И понеже аз бях пръв приятел с Георги Радев, ето защо той доведе Милка в домът ни. Ние я приехме радушно, защото знаехме кой е в нея от Учителя. Но дойде един момент, когато тя престана да идва у нас, вероятно Георги Радев бе напуснал тялото ѝ. Та имаме добър контакт с нея по онези години. И ето Милка Периклиева под въздействието на Петър Димков, природолéчителя, който се движеше в нашите среди, подписва протокол пред следователя, че са ме видяли, че аз съм взел куфара със скъпоценности. Но когато Милка Периклиева вижда как се развиват нещата, че аз ще бъда осъден за това, то тя се сепва, противопоставя се срещу Петър Димков, идва у дома и разказа всичко с подробности, как са я сплашили пред следователя и Димков психически я е изнасилил, за да подпише този протокол. Искаше прошка от мен. Разкайваше се и плачеше. Но нейния подпис стоеше на онзи протокол с Димковия при следователя. Е, как ви се струва това? Къде са окултните ученици на Учителя?

А защо Димков бе заставен да лъжесвидетелства за мен пред следователя? Той лекуваше болни с билколечение и имаше издадени два тома с негови методи за лекуване. Но той нямаше право да лекува, защото не бе лекар и лекарите го преследваха за това и често имаше написани обвинения за него до прокурора. Но понеже той не взимаше пари за преглед и всички знаеха това, че то прави от любов към ближния затова обвиненията ги отхвърляха. Но след много обвинения срещу него от лекарите милицията бе направила разследване и откри нещо съвсем неочаквано. Наистина той не взимаше пари от болните, но след като им написваше на един лист към 20 билки, то той ги изпращаше към един и същ билков магазин. А методите на Димков са много сложни и има голяма комбинация от билки, то за това трябва и магазин с много билки. Така се увеличава оборота на билкаря и за да се справя с този огромен оборот се доставяха билки от мнзина, които ги беряха. За този голям оборот билкаря даваше на Димков 30%от оборота на печалбата на магазина. А това беше нарушение на закона. Бяха го извикали и бяха го заплашили, че ще го пратят в затвора и щяха да го сторят. Но процеса срещу мен и Братството го спаси от затвора. Заплашиха го и принудиха да лъжесвидетелства срещу мен и той се съгласи. Така в присъствие на Димков и на следователя, то Димков нарежда на Милка Периклиева да каже за куфара. А защо се съгласява Милка отначало и затова си има причина. А за нея да не говорим. И двамата изфабрикуваха обвинение срещу мен за този куфар. Така Димков бе принуден да служи на властта, за да не го подведат за онези 30%, които е вземал от печалбата на магазина. По този начин Димков се отърва от затвора за моя сметка. И понеже властта на комунистите винаги се отблагодарява на онези, които ѝ помагат, то дойде време през 1977 г. когато лично Тодор Живков, който управляваше страната като Генерален секретар на комунистите изпрати едно писмо до БАН и с него се нареди да се издадат двата тома на Димков, които бяха издадени преди 40 години. Така том I излезна 1977 г., II том - 1978г., III том - 1979 г. Та властите си заплатиха. И се отчетоха пред Димков. Това трябва да им се зачете. А това бяха времена, когато Братството се гонеше и ежегодно се изнемваше литература от Учителя и се унищожаваше. От 15 000 български лекари на държавна служба никой не смееше да се занимава с билколечение. Това беше табу. Тези съпоставки са много важни и са точно на място. Комустите са много точни и коректни към онези, които им служат. Това трябва да им се признае и зачете!

Този куфар раздвижи духовете и всеки, който потискаше в себе си някакво користолюбие го изпусна и то сега всичко изскочи навън и се появи на видно. Всеки който се срещнеше с някого на Изгрева все за този куфар поч-

ваха да говорят и пресмятаха какви ли неща трябва да е имало в него. Някои правеха спиритически сеанси и викаха духовете, за да им кажат къде е куфара и какво има в него. А те даваха различни съвети, като при всеки сеанс се казваха неща, които бяха противоположни на предните. Голяма олелия беше с този куфар. А това бе една мистификация и лъжа. Затова в Братството няма да остане престъпление, което да остане ненаказано. Защото е написано: „Съдбата на света започва от Дома Господен!“ А Дом Господен бе Изгревът. А за развързките на света ще си проверите вие. А за съдбите на онези, които работеха срещу Братството ще ги проверите вие като се запознаете със следствието и със самото дело и ще прочетете там кой какво е говорил и за кого е работил. И ще проумеете какво означава Съдба на света. А онези, които отстояха за Словото и Делото на Учителя, за техния живот можете също да прочетете и да проследите чрез нашите опитности. В тях има и мигове на падение и след това мигове на извисяване. Има от всичко по малко. Но Духът на Истината ни изведе на видело, ние стъпихме на крака и продължихме пътя си като ученици на Учителя. Защото Словото му бе в нас. И то бе животът за нас.

А за вас следващите поколения ще оставим следните данни:

1. Аз Борис Николов Дойнов бях задържан в затвора на 3.09.1958 г. и бях под следствие там до издаването на присъда N 31-VII от 19.05.1959 г. по НОХД N 4 от 1959 г. на Софийския градски съд за 12 години затвор.

2. Обвинителният акт по следствено дело N 343 от 1958 г. на следствения отдел на Държавна сигурност - София бе ми връчено на 23.I.1959 г., гр. София в Софийския затвор подписано от помощник главен прокурор Руменов.

3. Делото се водеше под следния номер НОХД N4 от 1959 г. и под N711 от 1959 г. на НОХД при I наказателно отделение на ВС.

4. Присъдата бе с N 31-VII по НОХД N4 от 1959 г. на Софийския градски съд - Наказателен отдел за 12 години затвор, като ми се зачете задържането под следствие в затвора от 3.09.1958 г.

5. Тя трябваше да се обжалва пред Върховния съвет на НРБ в двуседмичен срок от 19.V.1959 г. Тя се потвърди с решение на Върховния съд N851/от 7.IX. 1959 г. на НОХД N711 от 1959 г. по НОХД N4 от 1959 г.

6. Запазил съм служебна бележка от Софийския затвор N1530 от 1962 г. в уверение на това, че съм бил задържан в затвора на 20.05.1959 г. в изпълнение на присъда N31-VII по НОХД N4 от 1959 г. на Софийския градски съд. Освободен съм от затвора на 1.01.1963 г. понеже съм помилван с указ N 221 от 23.III.1963 г.

7. Според присъдата ми се конфискува 1/2 идеална част от имущество - то и да заплатя на държавата глоба от 25 000 лева, която бе голяма сума. Тогава заплатата на един учител в гимназията бе 864 лв. Тогава се заведе изпълнително дело N88 от 1960 г. IV район, 3 участък за 25 000 лв. с призовка на съдия изпълнител на 20.I.1961 г. с предупреждение на 7.III.1961 г. за опис на имуществото в дома ми. Тогава с акт N4566 от 1962 г. бе одържавена едноетажната ми къща на Изгрева, 1/2 идеална част на ул. „Зелен синур“ N32 и 1/4 от парцела XIII-7 съдържащ 743 кв. м.

8. Цялата документация по делото е в специалния архив. Намерете я и запознайте се с нея. Ще разберете и ще узнаете цялата истина по този скалъпен процес.

17. КАСЕТКАТА НА УЧИТЕЛЯ СЪС ОСЕМСТОТИН ХИЛЯДИ ЛЕВА

През време на Школата на Учителя паричните въпроси ги движеше лично Учителят сам. Той на никого не даваше сметка от кого получава пари и на кого дава. Обикновено при Него имаше големи суми както и при Тодор Стоименов, който ги държеше под дъшека на леглото си. За светът ние бяхме несретници и дрипловци, бедняци и голтаци. Но ако знаеха, че тук има толкова много пари щяха да ни нападнат апашите и щяха да ни оберат. Това не стана, защото беше тук Учителят. Апашите дойдоха по-късно, дойдоха официално и ни обраха до шушка. Но затова друг път ще говорим. Как и от къде идваха тези пари? Идваха чрез десетъка на всеки брат и сестра от Братството. Тези суми се предаваха лично на Учителя и Той ги препращаше към Тодор Стоименов. Имаше и една „Задача с левчетата“, според която всеки ученик, всеки ден ще отдели по едно левче и накрая на годината се събираха 365 лв., които се занасяха обикновено на събора през месец август и там се предаваха на Учителя. За тези 365 лв. ученикът получаваше томчета беседи. Имаше и друга форма. В знак на благодарност към Учителя, онзи, който бе получил помощ от Него или при решаване на някой личен проблем, или някого Учителят е излекувал, то тогава онзи донасяше своя принос за Бога. Само онези, които имаха тези опитности с Учителя вече знаеха кой е Учителят и затова принасяха своя дар за Бога. Тези суми не бяха малко. Учителят ги приемаше, но трябва да се подчертае, че Учителят никога не е искал пари на онези, на които е помагал. Възкръсналите за нов живот идваха и благодаряха кой както може. По тези три начина се събираха парите. А това не бяха малки суми пари за онези години. Никой не можеше да предполага, че на Изгрева имаше милиони левове. Това се разбра по-късно, когато се правеха описи на парите след заминаването на Учителя.

Бяха започнали бомбардировките. Учителят редовно правеше екскурзии до Витоша като минаваше покрай нашия дом, нагостяхаме Го, а понякога и спеше в нашия дом. Преди да замине за Мърчаево един ден Той ме извика и ми даде една касетка, която бе затворена. Той я отвори пред мен и каза, че вътре има 800 000 лв. „Пазете това. Това са братски средства“. Учителят знаеше какви събития идват и с тази касетка оставена при мен за съхранение показваше, че ми оказва доверие. Парите аз ги прибрах и скрих у дома. След като се завърна Учителя от Мърчаево отивам и го питам: „Учителю, дадохте ми нещо, да го върна ли?“ „Пазете го“. След образуването на Братския Съвет от 7 човека и след съставяне на финансов съвет от трима души, който да движи и се грижи за финансовите средства на Братството, то аз реших да предам парите. Аз ги извиках у дома, целия Братския съвет и след един хубав обяд извадих касетката и разказах целия случай.

„Братя, тази кутия ми предаде Учителят, какво има в нея не зная, тя е заключена. Дайте ключа!“ Тогава Манол Иванов, който имаше всички ключове след заминаването на Учителя отиде въкъщи и донесе ключовете и намери един малък ключ, с който отвори за пръв път кутията и в нея се оказаха банкноти от петстотин лева в пачки наредени и като ги преброиха излезнаха 800 000 лв. Аз, който много не съм практичен, как се сетих, че направих един протокол, в който се описва, че аз предавам сумата, която ми е дал Учителят и всички се подписаха. Аз взех протокола и го прибрах. Този протокол после ми послужи много без да искам. Защото той ме оправда пред властта, когато започна ревизията и се видя, че тази сума аз съм я предал на Братството. Зна-

чи сума предадена тайно от Учителя на мен, аз съм я предал на Братството. Никой не може да ме обвини, че аз съм присвоил братски суми. Но тука се случи нещо необикновено и голям провал. Кой знае защо тук не присъства у дома в този ден Жечо Панайотов, който беше счетоводител на Братството. Него го нямаше. Тогава Никола Антов взема бележката за тази сума, да я предаде на Жечо и да я впише в счетоводството. А пък Братският съвет реши да остане в мене сумата, аз да я пазя щом толкова време съм я пазил и щом Учителят ми я е поверил да я пазя. И аз я пазах. После Антов, когато взе сумата от мен, тя беше 800 000 лв., но когато предава бележката на Жечо Панайотов той му предава разписка за 500 000 лв. и задържа 300 000 лв. за себе си. Аз това нещо не го знаех. Това се установи през време на ревизията 12 години след тези събития. А Манол Иванов си беше заминал и нямаше жив свидетел. Ето такава е историята на тази касетка с Антов. От касетката на Учителя с 800 000 лв. изчезнаха по невидим начин 300 000 лв.

Тогава преброихме парите, направихме протокол и трябваше да им връча сумата от 800 000 лв. Всички решиха, че щом Учителят ги е предал на мене, означава да седят у мене. И те седяха известно време у мене. Освен това аз прибавих към тези пари още 200 000 лв. братски пари и в касетката станаха 1 милион лева. Парите впоследствие бяха предадени на Антов и използвани за братски нужди. По-късно се разбра, че Никола Антов при осчетоводяване на сумите вместо 800 000 лв. бе вписал сумата 500 000 лв. и така присвои за себе си 300 000 лв. Кражба. Това бе първата голяма кражба, за която ние научихме по-късно когато започна финансовата ревизия на Изгрева. Тази сума от 800 000 лв. беше много голяма сума и с нея се купуваше тогава двуетажна къща. Ето един пример достоен за изучаване, защото чрез него се изпитваха учениците. И всеки бе изпитан, и всеки получи своята оценка от Невидимия свят. Учениците минават през изпити.

18. СЪДБАТА НА ЕДИН ПРОТОКОЛ И СЪДБАТА НА БРАТСТВОТО

След заминаването на Учителя бе направен опис на парите от Братския съвет и от финансовия съвет, в който влизаше Жечо Панайотов, Никола Антов и Манол Иванов. Получена бе една голяма сума. Беше направен години по-късно през 1948 г., антидатиран протокол за 5.I.1945 г. на намерените суми след заминаването на Учителя. След обсъждане от Братския съвети по решение на финансовия съвет бе решено тази голяма сума да не се осчетоводява, а да се почне от салдо нула, за да може да разполагаме с тези пари както намери за добре Братския съвет. Ние знаехме, че трябва да се печатат беседите на Учителя и за да не бъдем зависими от банките и властите, решихме да ги съхраняваме в отделни лица. Всички приеха общо решение и се подписаха всички. Но това не беше в съгласие със закона, който не допускаше двойно счетоводство. А ние го направихме, понеже така смятахме, че е по-добре за Братството. Тогава бе решено да се раздадат на отделни лица определени суми пари обозначени поименно в протокола.

Освен това касиера бе задължен да заведе в тефтерче писмено на кои доверени лица са дадени суми за съхранение, кога са връчени и за какво са изразходвани. Протоколът се държеше в Манол Иванов като домакин както и описа на парите намерени при Учителя. Но през 1950 г. той си замина и се държеше от жена му. После жена му ги предаде на Никола Антов и той ги укри през време на ревизията през 1957 г., за да ни затрудни. А те бяха в един

екземпляр. До 1948 г. парите бяха вложени и изразходвани. По решение на Никола Антов се нарежда на Жечо Панайотов да изгори въпросното тефтерче под предлог, че там са били вписани разходи, за които няма разходо-оправдателни документи. Тази инициатива на Антов имаше и друга цел. С изгарянето на тефтерчето трябваше да се заличат следите на онези суми, които той бе откраднал. Но ние това го научихме много по-късно, през 1957 г., когато започна ревизията. Така на ревизията нямаше нито протокола, който протокол допълнително е бил антидатиран през 1948 г. да важи от 5.I.1945 г. Дойде процесът и цялата вина се хвърли върху мен. А трябва да се знае, че когато Никола Антов бе председател на финансовия съвет и трябваше да отговарят за всички финансови средства на Братството, то аз не бях председател на Братския съвет, защото председател бе Тодор Стоименов до 1953 г. През 1953 г. Тодор Стоименов си замина и аз станах председател на Братския съвет. А всички разходи на останените пари от Учителя бяха до 1948 г., за което имаше протокол, че всички суми са отчетени подписани и от Никола Антов. Значи отговорност носеше Никола Антов за периода до 1948 г., когато парите бяха похарчени. През 1954 г. бе назначен друг счетоводител - Коста Стефанов, който ръководеше счетоводството до ревизията през 1957 г. Но съдът и властите решиха, че аз трябва да отговарям за счетоводството до ревизията през 1957 г., за допуснатите финансови нарушения. Понеже Никола Антов предизвика ревизията на Братството и според властите човек, който търси законност значи е чист пред закона. А нещата бяха точно обратно поставен. Кой ги бе поставил? Онзи, който работи с обратни методи.

По-късно след като бе направена ревизия и след като съгласно тази ревизия всички документи бяха изпратени в Министерството на финансите, което от своя страна задвижи своите органи, то се започна следствие от милицията. Започна се едно дълго следствие, което продължи девет месеца срещу мен в затвора.

На 29 ноември 1957 г. бе направен нов протокол, в който се посочиха кому са предадени сумите и за какво са похарчени. Този протокол бе изпратен до ръководителите на Братствата в провинцията. Те го одобриха, подписаха се и ние го представихме пред ревизорите. В него са обозначени всички суми. Но съдът не желаше да признае този протокол. Не му изнасяше. Той следваше друг сценарий написан на друго място.

ПРОТОКОЛ

Днес, 29 ноември 1957 г. се състоя заседание на Братския съвет на верска общност „Бяло Братство“ - София, на което присъстваха членовете на съвета: Борис Николов, Боян Боев, Жечо Панайотов, Паша Теодорова, а освен това и следните членове на братството: Георги Куртев, Николай Дойнов, Никола Гръблев, Влад Пашов, Петър Филипов, Пеню Ганев, Георги Томалевски, Желю Ганев, Вера Куртева и Елена Андреева.

Заседанието се откри от председателя на Братския съвет - Борис Николов, който каза: „Тази вечер свикахме разширен Братски съвет, за да ви запознаем с ревизията, която финансови органи извършват на Братството. Затруднението, което срещаме е установяване първоначалната сума, която е намерена в стаите на Учителя. Тогава е направен опис на сумите, обаче финансовият съвет не може да го представи. Въпросът е да се установи каква е била първоначалната сума. Понеже описът липсва, тръгнахме по друг път. Първоначалната сума, оставена от Учителя беше поверена да се съхранява от доверени хора, както се практикуваше с цялото братско имущество още от вре-

мето на Учителя. Всеки, който е получил на съхранение суми, е давал разписка, която се съхраняваше от касиера Жечо Панайотов. Тъй като се знаеше кои братя са приели суми, сравнихме каквото те си спомнят и така се установи каква е била първоначалната сума. От друга страна, като съберем всички направени разходи, които знаем, получава се сумата, дадена на съхранение у приятелите. Тъй че по два пътя ние тръгнахме да установим първоначалната сума и по два пътя дойдохме до един и същ резултат. По долу ще ви дадем резултата на това изследване, което представяме като окончателно в нашето търсене на първоначалната сума. Сумите, намерени след Учителя са били в банкноти, сребърни монети и злато. Златото, което ми беше дадено по опис, когато ми го поискаха аз го представих в милицията. Сребърните монети, които се намериха Братският съвет реши да се изразходват, защото тогава те вървяха като разменна монета. Количеството им беше около 300 000 лева. Жечо Панайотов си спомня същата сума. Ние имаме всички интерес да се намерят първоначалните описи. Нека се има предвид, че установяването по памет на неща, станали преди 12-13 години е трудно и мъчно могат да бъдат изяснени изведнъж, затрупани от много други наслоявания, те мъчно могат да бъдат отделени и конкретизирани. Явява се колебание, несигурност, това е търсене в миналото. Считаме, че двата пътя, по които тръгнахме, за да установим сумите, са най-правилните!“

След това присъстващите изслушаха обясненията на касиера на Братството - Жечо Панайотов относно сумите, оказали се на лице след смъртта на нашия Учител Петър К. Дънов, как са били съхранявани у верни членове на Братството и в последствие изразходвани за братски нужди по решение на Братския съвет. Установяването и пазенето на тези средства е било предоставено на финансовия съвет на Братството, състоящ се от Никола Антоу, Манол Иванов и Жечо Панайотов, като това право им е дадено от Върховния съвет, съгласно протокола на заседанието му от 1 януари 1945 г. На Жечо Панайотов като касиер на Братството са били предадени разписките, издадени от пазителите на сумите, а именно:

Предадени на съхранение на Борис Николов - София: при разпределяне на сумите - лв. лично от Учителя	1 534 000 500 000 2 034 000 лв.
Предадени на съхранение на Тодор Стоименов - София: лично от Учителя	310 000 лв.
Предадени на съхранение на Минчо Сотиров село Нейчево: при разпределение на сумите - лв. лихви от касови бонове	500 000 22 000 522 058
Предадени на съхранение на Никола Антоу - София:	600 000
Предадени на съхранение на Манол Иванов - София:	537 420
Предадени на съхранение на Манол Иванов-ср. монети	320 000
Предадени на съхранение на Панайот Ковачев - Ст. Загора	500 000
Предадени на съхранение на Георги Куртев - Айтос	1 000 000
Всичко лева	5 823 478
Първоначално съставеният опис за тези суми Жечо Панайотов заяви, че не му е предаден.	
Сумата 5 823 478 е увеличена през 1945-1948 г. така:	5 823 478
Инкасиранлихви по купони N1,2 и 3 от облигации	106 700

Излязла в тираж 1 облигация от „Заема на свободата“
Всичко за отчитане

20 000
5 950 178

Изразходвани съгласно решения на Братския съвет:
1.3.1945 г. Купени облигации от „Заема на свободата“
В София - сума, внесена чрез Борис Николов
В София - сума, внесена чрез Минчо Сотиров

900 000
100 000

Общо: 1 000 000

В Айтос - сума внесена от Георги Куртев

300 000

Всичко: 1 300 000

12.10.1945 г. Купена печатарска машина 1 212 600
13.10.1945 г. Изплатено на 1-ва група наследници на У. 400 000
13.10.1945 г. Нотариални разноси за същия случай 34 120
24.10.1946 г. Преместване братска барака, в която живее Надежда Конова

184 000

9.4.1948 г. Изплащане 2-ра група наследници на Учителя

400 000

Нотариални разноси за същия случай

2 250

30.5.1948 г. Ремонт изгорялата постройка на Сим Симеонов

26 750

31.12.1948 г. Записани на приход по братско счетоводство

170 980

Неотчетени от Панайот Ковачев - Ст. Загора

500 000

Всичко: 4 230 700

1945-1948 г. Употребени за покупка хартия, от която са напечатани 51 тома беседи и лекции от Учителя за нуждите на членовете на Братството, хартията е купена без документ чрез члена на Братството - Неделчо Попов. (Приложение таблица)

1 719 478

Всичко отчетени 5 950 178

Купената хартия без документи на стойност 1 719 478 лв., изцяло е вложена в отпечатването в братската печатница 51 тома беседи и лекции от Учителя за нуждите на членовете на Братството; хартията е купена без документи чрез члена на Братството - Неделчо Попов. В таблицата за отпечатаните книги се посочва колко хартия е потребена за тези издания, колко всъщност е заплатена според счетоводството на Братството или както се установява, получена е и употребена хартия за същите издания в повече от заплатеното лв. 1 719 478.- Тази сума в повече е именно за оправдаване недокументирани те разходи за хартия - лв. 1 719 478.

След това прочете се от брат Борис Николов списъка на златните монети и украшения, указали се на лице в стаите на Учителя. Тези ценности са били пазени от Манол Иванов до 1948 г., а след това той ги е предал за пазене на брат Борис Николов. От последния милицията ги изисква за проверка на 9 юни 1957 г., за което му е предаден протокол, че временно се задържат в милицията. Тези ценности са следните:

79 1/2 златни наполеона

78 1/2 златни турски лири

5 броя златни рубли, всяка от по 5 рубли

3 броя златни рубли всяка от по 15 рубли

1 златна монета от 20 щатски долара /на гърба релеф - образа на статуята на свободата/

- 1 златен медал с лика на Николай втори
- 1 австрийска пендара златна от 1888 г. с образа на Франц Йосиф
- 4 броя златни емерлика и 1 малка махмудия
- 2 броя златни махмудии
- 3 броя златни минцовѐ
- 7 броя златни емерлика и 1 рубѐ
- 7 броя златни малки рубѐка с дупки
- 7 броя малки рубѐта, 2 емерлика, 1 златно украшение на големина кол-
кото пендара
- 1 брой златно медальонче, вътре образа на дете
- 1 брой златен пръстен с бял скъпоценен камък
- 2 броя златни пендари с украшения - кръщението на Христа
- 1 брой златно рубѐ и 2 парченца от счупен кръст
- 1 брой английска лира /върната на Мария Андреева, която я бе остави-
ла на съхранение при Учителя/
- 1 златен ланец с розетка
- 1 брой златна брошка с елипсовиден диамант около половин карат
- 1 златен часовник с двойни капаци марка „Зенит“
- 1 джобен часовник на вид жълт, марка „Гаванес“ с ланец
- 1 джобен часовник повреден с 3 капака
- 1 сребърен джобен часовник - повреден /с ланец/

Забележка: Освен това имало е някои украшения, които са върнати на трите сестри Калпакчиеви, понеже са представили писмо, че са оставени на пазене от баща им Райко Калпакчиев.

Също един дамски часовник с кордон на Мария Граблашева - върнат ѝ. На Мария Андреева е върнато: 1 английска лира и 1 наполеон. На Пенка Думанова - 7 турски рубѐта, 2 златни пръстена и 3 златни халки. На Мария Мечева - Ст. Загора: 1 златна гривна, 3 пръстена, 1 златна халка и 1 златна брошка.

Даде се и следното обяснение за изложените по-горе извънредни братски средства. Те са били привършени през 1948 г. тъй като усиленото печатане на братски издания е изисквало доста средства. Тогава става и отчитането пред Братския съвет, като членовете на финансовия съвет и касиера Жечо Панайотов са освободени от отговорност. „Заедно с това Братския съвет е възложил на финансовия съвет да потърси заем от някоя банка, като депозират за гаранция облигациите от Заема на свободата. Действително такъв заем е бил сключен през юли 1948 г. при Чиовн. занаятчийска популярна банка в размер 400 000 лв., от който Братството се е ползвало до 1950 г. Обстоятелство, че се нарежда сключването заем за братски нужди, говори че преди всичко председателят на финансовия съвет - Никола Антов е знаел чрез упражнявания от него контрол, че дадените за пазене братски средства са изчерпани, уведомил е Братския съвет за положението и тогава му е дадено нареждане за сключване на заем. Изключение прави само сумата 500 000 лв. намираща се у Панайот Ковачев, като на финансовия съвет и на Братския съвет е било известно, че в момента Панайот Ковачев не е бил в състояние да върне сумата.

По така направените изложения от брат Борис Николов и Жечо Панайотов присъстващите братя и сестри се изказаха както следва:

Да се настоя Никола Антов да даде първоначалните списъци, понеже като председател на финансовия съвет той ги е държал. Ясно е, че той стана

причина да се почне финансовата ревизия на Братството, сигурен е бил, че ще затрудни Братския съвет, понеже единственият списък на сумите е у него и той го държи, за да затрудни цялата работа. Защо Никола Антов от 13 години не е подигнал въпрос за ревизия? Като председател на финансовия съвет, ако е смятал, че има нередност в използването на братските средства, защо не е дал отчет? Като председател на финансовия съвет трябваше да каже дали всичко е в ред.

Относно инвентаризацията поискана от К. Стефанов, Братския съвет е взел под внимание на времето това и е назначил комисия, в която са включени Н. Антов и К. Стефанов, но те не извършиха потребното за описване имуществото и осчетоводяването му. Па и никога не са бивали затруднявани или възпрепятствани да извършат това, ако биха искали.

За разпределение и пазене на братските средства, оставени от Учителя присъстващите братя и сестри се изказаха, че финансовия съвет и Братския съвет са постъпили правилно и съобразно разбирането на новите отношения, прокламирани от Учителя през време на работата му всред нас, именно - указване доверие на предани на Братството негови членове.

Учителят знаеше, че като укаже доверие към свой последовател, възложената работа ще бъде извършена според неговите указания, честно и почтено. Така той е поверявал братски суми за пазене, купувал е братски имоти на Изгрева и ги е поверявал на братя и сестри, на имената, на които са издадени нотариални актове. Тези имоти и до днес се владеят по този начин, чрез братя и сестри, пълномощници на Братството, което единствено се ползва от тях. Този начин на владение е възприет от Учителя, тъй като Братството не е юридическа личност. Така финансовия съвет и Братския съвет са били принудени да възприемат и приложат това начало, завещано от Учителя - да разпределят между верни членове на Братството пазенето на братските средства. При обстановката през 1945 г. те са се ръководили от това правило на Учителя. Внезапната загуба на нашия обичен Учител и наставник, грижата за запазване целостта на Братството, запазване оставеното имущество и легализиране по-нататъшното съществуване на създаденото от Учителя общество „Бяло братство“ са наложили този начин на действие. Факт е, че предадените на съхранение братски суми са върнати при поискване, вложени са от страна на Братството за участие в „Заема на свободата“, купена е печатарска машина и др. купена е хартия за печатане беседите и лекциите на Учителя и т. н. Отпечатването на беседите и лекциите на Учителя е от най-голямо значение за всички членове на Братството, така щото набавената даже без оправдателни документи хартия е напълно уместно и ние единодушно оправдаваме както Братския съвет, така и касиера Жечо Панайотов за направените изплащания. Известно е, че през времето от 1945-1950 г. братската печатница се снабдяваше с хартия чрез предания на Братството наш член Неделчо Попов. Намираме, че указаното на същия доверие е основателно и че той е постъпил честно при тези доставки.

Гласуваме пълно доверие на Братския съвет и касиера Жечо Панайотов Жеков за изразходване сумата братски средства, указали се на лице след смъртта на Учителя Петър К. Дънов, като е спазен основния принцип на Братството - вяра в човека. Този принцип Учителят е положил в основата на братския живот. Също гласуваме доверие на брат Борис Николов, който добросъвестно е пазил поверените му златни монети и ценности, останали от Учителя. При пръв случай да се поиска от милицията връщането на временно взетите за проверка братски ценности, тъй като те имат цена като наши музейни вещи, важни за Братството ни.

Присъствали членове на Братството, които потвърждават верността на изказванията:

/Следват подписи/
/подписи/

БРАТСКИ СЪВЕТ:

19. ПЕЧАТАРСКАТА МАШИНА

След заминаването на Учителя първата ни работа бе да се намери печатарска машина. Беше пазарена една американска машина. Тогава се събрахме всички в бараката на Тодор Стоименов и в присъствието на домакина, Паща Теодорова, Петър Камбуров от Казанлък, Жечо Панайотов, Никола Антов - всичко пет човека и извикаха мен Борис Николов и по препоръка на Никола Антов всички решиха, че трябва да се купи тази машина. Аз се съгласих да платя за машината 1 милион и 200 хиляди лева, сума която ми бе предадена да пазя у себе си. При разпределяне на сумите на мен ми бе дадена да пазя 1 534 000 лева плюс онези пари, които ми беше дал лично Учителят - 800 000 лв., но които Никола Антов бе заприходил със стойност 500 000 лв. Взех парите от къщи - 1 200 000 лв. и ги занесох да се предадат на Никола Антов и той отива да плаща машината, след което я докарва на Изгрева. До тук добре, но на финансовата ревизия и пред съда той твърдеше, че е дал лично от себе си тия пари и че аз не съм му давал нищо. Излъга всички. А аз не бях взел разписка, че съм му връчил пари. Нали всички бяхме братя. А у него имаше само 600 000 лв., които му бяха дадени да съхранява като член на финансовия съвет. Питам го откъде е взел останалите 600 000 лв.? Отговаря, че ги е взел от Манол Иванов на когото също бе предадена да съхранява такава сума. А в същото време имаше разписка, чрез която се вижда, че Манол Иванов е върнал тази сума на Жечо Панайотов и по този начин се разбра, че Антов не е получил за изплащането на машината от Манол Иванов. А това бяха големи суми и никой не можеше да намери такава голяма сума на заем. И за доказателство на кражбата доказаха, че печатарската машина е купена на 18.X. 1945 г. Закупена е от Янакиев със съкровищни бонове. Значи аз не съм дал пари, понеже те са я закупили със съкровищни бонове. А това можеше лесно да се замени, защото парите имаха по-голяма стойност отколкото съкровищните бонове. А от разписката се виждаше, че Манол Иванов е върнал сумата на 9.III.1947 г. в размер на 537 420 лв., а не 600 000 лв. както твърдеше Никола Антов. А освен това Никола Антов беше отчел тази сума, която пазеше така: 1946 г. - 300 000 лв., 1947 г. - 180 000 лв., 1948 г. - 120 000 лв. или всичко 600 000 лв. Значи той нямаше откъде да вземе пари, за да я заплати.

Така че Антов и Манол Иванов нямаша от къде да вземат тези пари, за да платят машината, купена на 18.X. 1945 г.

Следователно лъжеха. Но съдът каза, че вярват на Антов, а не на нашите свидетели. Антов ги бе извикал да направят финансова ревизия и бе в услуга на властта. Чак тогава разбрахме защо Антов накара Жечо Панайотов през 1948 г. да изгори тефтерчетата, за да може да се скрие кражбата на тези пари. Но се сетихме много, много късно. Кой да предполага тогава? Нали бяхме братя?

В докладната записка Антов твърдеше, че е направен опис на сумите намерени при Учителя от финансовия съвет и че уж той ги дал на Жечо Панайотов да ги осчетоводи. И следователно те се намират у Жечо Панайотов. Но те останаха в Манол Иванов и после жена му ги предаде на Антов да ги съхранява.

А всяка година Антоу като председател на финансовия съвет подписва-
ше с Жечо Панайотов баланс на Братството от 1.I.1945 г. до 31.XI. 1953 г. А
след това счетоводител бе Коста Стефанов. Като е подписвал всяка година не
е ли знаел, че не са вписани тези суми в счетоводството? Ето този отговор е
важен. И така изкараха мен виновен, че аз съм задържал 1 милион и 200 хиля-
ди лв. Властите решиха че машината е купена с парите оставени да се съхра-
няват по 600 000 лв. в Манол Иванов и 600 000 лв. от Никола Антоу. А това не
бе вярно. А тази сума бе много голяма тогава и при самото ѝ споменаване чо-
век си представяше, че с нея купува триетажна къща. Така тук Антоу обсеби
600 000 лв. и плюс 300 000 лв. от касетката на Учителя - всичко 900 000 лв. Су-
ма за една къща.

И наистина с тези пари се построи къща. Но това бе вече къщата на Ни-
кола Антоу. Всеки може да провери нещата подробно след като се запознае
с архива по делото.

Накрая да обобщим равностметката:

Така аз лично предадох на Тодор Стоименоу, който беше председател
на Братския съвет 800 000 лв. в присъствието на Петър Камбурув. После той
си замина и нямаше кой да свидетелства за това. Така че аз предадох онези
800 000 лв., които бяха при мен и още 1 534 000 лв., които Жечо ми беше до-
несъл на съхранение, плюс 200 000 лв. от мен, които прибавих в касетката от
Учителя. Та сумата, която връчих беше 2 534 000 лв., защото финансовия съ-
вет, който беше много ревнив още в първия месец изтеглиха всички суми. Та-
ка изтеглиха пари за печатарската машина 1 200 000 лв. изтеглиха за наслед-
ствени права за получаване авторско право 400 000 лв. Значи всичко 1 600 000
лв. Плюс дадох 900 000 лв. за заем на свободата, които пазах. Всичко 2 500
000 лв. Значи те си ги прибраха от мен и аз бях свободен. И минаха години и
никой не спомена, че у мен има братски средства. Абсолютно никой! Защото
това бе така.

От протокола е видно, че са ми предадени	2 034 000 лв.
А аз бях отчел	
1. За облигации „Заем на свободата“	900 000
2. За купуване на печатарска машина	1 212 600
3. За изплащане I група наследници	434 000
Всичко	2 546 720

Разликата между предадените и отчетените суми се дължи на това, че
аз съм дал от касетката 800 000 лв., а те признаха 500 000 лв. Така изчезнаха
300 000 лв.

В касетката аз бях прибавил още 200 000 лв., които също изчезнаха от
документация. Или общо 500 000 лв. не ми признаха.

Така че аз бях отчел всичко. И от 1948 г. до 1957 г. никой не повдигна
въпроса за тях, защото сметките бяха приключени.

20. НЕДЕЛЧО ПОПОВ

Неделчо работеше като оценител в държавната печатница и това беше
на времето висок пост. Той знаеше къде и какво се печата в София. И като
търсехме хартия той знаеше къде и колко хартия е останало при печат на ня-
коя книга. Тогава по негова препоръка ние отивахме и изкупувахме останала-
та хартия. Така работихме няколко години. Но като мина известно време, за-

пасите на частните печатници се свършиха. Това бе хартия купена от преди войната. Той беше във връзка с всички издателства и случайно веднъж някой му подметна като идея, че можем да използваме оставащата хартия от ежедневната преса, където се печатаха вестниците. Там големи роли автоматически подаваха широки ленти хартия на печатарската машина. Като остане ролата малка тя не може да се тегли и хартията се скъсва и обикновено оставаше по 10 кг хартия на ролата. Тогава ролите се развиваха и се употребяваха за какви ли не нужди. Ние се насочихме към тях, а те ги продаваха евтино на килограм. Ние ги купувахме и с конска каруца ги закарвахме на Изгрева. Обзаведохме в една барачка на Изгрева развиването на тези роли и нагъвахме хартията на формат какъвто ни трябва. Купихме печатарски нож, за да се реже. Турихме в бараката три-четири сестри и започваха да разгъват ролите и нагъват хартията. Ето така ние имахме източник на хартия почти неограничено. Заради тази идея на Неделчо Попов, защото той организира закупуването ние не спряхме нито един ден печатницата на Изгрева. За хартията получавахме документ от редакцията на в-к „Работническо дело“ и „Земеделско знаме“. Плащахме на сестрите и ги водехме на работа към печатницата. Тъй че имахме печатарски работници, книговезница и работници за развиване на хартия. Имахме си и директор - Никола Антов, който съдействуваше и може да се изкаже похвала на него за тази му дейност, щом можахме да издадем за шест години 51 томчета. Хайде издайте, отпечатайте и вие за 6 години 51 томчета, та да ви видим колко струвате!

За закупуването на хартията още от самото начало Братския съвет и финансовия съвет, чийто председател бе Никола Антов взеха решение. Те решиха че сумите намерени при Учителя, които финансовия съвет пазеше, нямаше да се включват в счетоводството, а ще служат за купуване на хартия и материали, за които не можем да получим документ за оправдание. Това решение бе на финансовия съвет, а не мое. Тогава не можеше да се получи документ от частните издателства, на които им беше останала хартия. Ние купувахме хартия, а документ не получавахме. Плащахме с парите от второто счетоводство, което бе вътрешно счетоводство. Бяхме заплатили 1 719 478 лв. за тази хартия.

По време на процеса вината хвърлиха върху мен. Аз не възразих на това обвинение. Обвиняват ме, обвиняват ме. „Да, хартия купувахме на каквато цена намирахме.“ И обвинителите в съда използваха това положение да ме натоварят с 12 години затвор. Всъщност те искаха да обвинят Братството в злоупотреба и да кажат всички: „Виждате ли, говорят за честност, а вижте какво вършат“. Искане да ни накарат със самообвинение и самопризнание едни други да се упрекваме, да се осъждаме и да се организира една голяма мрежа от скандали. Аз не го допуснах. Поех всичко върху себе си. Казах: „Никой не е виновен!“ В действителност аз бях главния двигател за издаването на беседите. Аз разрешавах за отпускането на средства, а те ме слушаха. Антов тогава се вслушваше и за Братството бе готов да направи всичко. Имаше интерес. Беше директор на печатницата и получаваше заплатата. А жена му работеше в книговезницата и също получаваше заплатата. И то в ония години, когато имаше безработица и където страната бе в разруха след войната. Взимаше заплати и трупахе години за пенсия.

Освен това Антов имаше основание да мълчи и да съдействува. Много по-късно ние разбрахме, след като дойде ревизията през 1957 г., че той беше обсебил доста средства. Пример: От онази история с касетката с 800 000 лв., които Учителят бе ми предал, той задигна 300 000 лв., а беше завел, че е получил 500 000 лв. Освен това той излъга, че е дал 600 000 лв. братски пари за

купуване на печатарската машина, когато аз дадох тези пари. И накрая с тези откраднати 900 000 лв. братски пари той си направи къща в тези години на Кръста. Той не можа да оправдае тези пари и излъга. Открадна ги и си направи къща, а аз отидох в затвора да му ги изплащам със заводнически труд. Е какво ще кажете? Братството и Единство в реализация!

Неделчо Попов е роден на 22 декември 1907 г. в село Радилово - Пещерско. Замина си на 23 април 1952 г. в 19 часа след дълго боледуване от цироза на черния дроб и асцит.

Неделчо си замина преди съдебния процес. Добре че си замина. Защо ли? Защото той знаеше всичко и щеше да каже всичко. Като му кажат: „Кажете истината!“ и той щеше да разкаже всичко. И щяха да се набъркат кой знае още колко хора. Той не можеше да не каже от кого е купувал хартията, колко е платил на частни лица. И щяха да загаят много хора, както от Братството, така и външни лица. И най-малко 10 човека щяха да влезнат в затвора. Отървахме се само с двама - аз и Жечо Панайотов. Е, с нещо трябваше да се заплати. И ние заплатихме с присъда и със затвор.

Славчо Печеников - Славянски имаше издателство, в което отпечата няколко томчета от беседи. Но по нареждане на Учителя беше спряно да се печата при него, защото той много скъпо взимаше и освен това много мъчно издаваше някое томче. Неделчо Попов отиде при Учителя, каза му колко струва печатането навън при другите печатници и колко струва при Славчо Славянски. Учителят се възмути: „Отрежете го“ и после с мъка добави: „Какво научи той на Изгрева като стоя толкова време тук при Мене? Нищо не научи. Язык за загубеното време“. Така ние спряхме да печатаме при него, а след това, след заминаването на Учителя ние имаме печатница, в която печатахме томчета на Учителя и те изобщо не се продаваха скъпо за ония години. Покривахме само труда, печата и хартията. При нас имаше много хора, които съдействуваша в името на Високия идеал безвъзмездно. Затова отпечатването бе по-евтино и ние продавахме томчето на костуема цена. То беше достъпно за всички.

21. ЗАЕМ НА СВОБОДАТА

Беше дошла новата комунистическа власт. Българската армия бе изпратена да се бие на фронта в Унгария срещу германците. Тази армия трябваше да бъде обута, облечена, нахранена и да има бойно снаряжение. Затова бяха необходими много пари. Новата власт реши тогава да пусне облигации и да ги нарече „Заем на Свободата“. И тогава всички частници, фабриканти и хора заможни отначало бяха поканвани, а после принуждавани да дават големи суми за този заем, само и само да си запазят имотите. Никой не знаеше тогава, че ние имаме милиони освен Братския съвет. Тогава Никола Антов, който беше комунист, беше председател на Отечествения Фронт в едни голям градски район, в който влизаше и Изгрева и беше облечен със светска власт. За да се представи пред властите като негов актив той реши, че трябва да се внесе една голяма сума в полза на новата власт. Ние нямаше какво да правим освен да се съгласим и което можахме да направим намалихме онази сума, която той искаше. Ако бяхме отказали той щеше да ни предаде на властите и щяха да ни вземат всички пари. А общата сума, която бе намерена при Учителя и описана бе към 6 000 000 лв. След разговори и убеждавания Антов се съгласи и ние внесохме сума от 900 000 лв. Тази сума бе внесена от мен, от онези пари, които аз пазах на 1.III.1945 г. и с нея бяха купени облигации от „Заема на Свободата“ за 900 000 лв. Занесох парите и донесох облигации и ги

предадох на финансовия съвет. Така с тези облигации спасихме голямата сума. Отирахме се, но трябваше да заплатим за това и то скъпо.

В това време Минчо Сотиров беше отишъл да ръководи един чифлик в село Нейчево при една своя позната. На него му беше предадена да съхранява една сума от 500 000 лв. Но когато всички богати хора, фабриканти и чифликчии трябваше да се откупват от новата власт чрез пари вложени в този заем то Минчо Сотиров реши да се откупи също. Реши да откупи онзи чифлик от посегателството на властите, които не беше негов, а беше само негов управител. И той не го откупи с пари на чифлика, а с братски пари, с онези пари, които му бяха предадени. Без някого да пита той купи облигации за 100 000 лв. от предоставената му сума да съхранява 500 000 лв. Ето така полека, полека сумата оставена от Учителя се топеше и то чрез ръцете на онези, които се смятаха за ученици на Учителя.

В град Айтос имаше братска градина и Георги Куртев отговаряше за нея. На него също му бе връчена една сума от 1 000 000 лв., които лично Георги Йорданов ги напъха в една раница и му ги занесе. От тази сума Георги Куртев внесе в Айтос 300 000 лв. за облигации за този заем. И той направи същото, за да предразположи властите към Братството и към себе си и да запази братската градина.

И така за „Заема на Свободата“ бе внесена сума 1 300 000 лв. А това представляваше една пета част от сумата, която бе оставил Учителят.

22. БРАТСКИ ПАРИ ЗА СВИНАРНИК

Братският съвет реши да предаде една сума на Панайот Ковачев от Стара Загора от 500 000 лв. за съхранение. Но Ковачев решава да вложи тези пари за стопанство и прави свинарник и други стопански сгради и започва да отглежда животни с цел да ги продава и да печели пари. А той беше вегетарианец. Ето ви пример, че вегетарианството е не само идея, но и живот на ученика. А какво се получи? Той смяташе, че с братски пари може да търгува. Разбира се свинете и добитъка не му донасят печалба, а дори започва да губи. И когато го подсещат, че трябва да върне сумата, той идва през 1948 г., приспива у Антоу и какво са се разговаряли никой не знае. По-късно Жечо Панайотов иска да се възстанови сумата, а той отговаря, че няма пари и че не може да върне нищо. Тази сума не бе върната. А Братският съвет отказа да търси тази сума по съдебен ред, защото се реши, че Братството има други принципи. За прахосването на тези пари той бе осъден по друг начин. Цялото Братство в България бе възмутено от неговата постъпка и години наред се говореше, че с пари на Учителя е направен свинарник. А това бе подобен свинарник на онзи, който го имаше залепен на гърба на салона, от където се носеше смрад, която достигаше до стаята на Учителя. Панайот Ковачев след това получи удар, парализира се и няколко години лежа парализиран на легло. Всички знаеха, че той сега има присъда от Невидимия свят. След време ме запитваха как е възможно един брат да похарчи по този начин братски пари? Щом е станало, значи е имало условие да стане. Ето така се изпитва всеки един ученик от Школата. Никой няма да напусне този свят без да се изпита от Учителя!

А Панайот Ковачев още в 1955/56 г. заболя от тежка форма на атеросклероза, стана бреме за близките и семейството си и поука за останалите.

Първите приятели даваха десетъка си на Учителя в златни монети. Освен това при връчване на книжката „Заветът на цветните лъчи на светлината“ от Учителя при особен случай и заслуги, понеже означавало посвещение, те в знак на благоговение на Бога към тях са давали по една жълтица. При описа на финансовия съвет след заминаването на Учителя те са описани и предадени на Манол Иванов за съхранение. Той бе ръководител на Варненското братство, но дойде на Изгрева, купи си място и си построи къща. Той ги пази доста години. Но една нощ той получава сърдечна атака, едва оживява през нощта и сутринта идва при мен и разказва, че го е страх да пази това злато. А той го бил скрил така, че никой не го знае къде е сложено. И ако си замине, както е могло да стане тази нощ, то никой не би могъл да намери златото и това ще му тежи на съвестта. И понеже не желае именно това, то той искаше да ми ги предаде, защото аз съм по-млад от него, за да ги пазя. Аз се съгласих, но казах, че това трябва да стане пред другите членове на Братския съвет и с протокол и опис да се предадат на мен. Така и направихме. Събрахме се в бараката на Тодор Стоименов, беше Манол Иванов и Жечо Панайотов и там жълтиците ми се връчиха. Аз ги прибрах като взех описа на жълтиците и един екземпляр от протокола за предаване. Всичко ми се предаде по опис и протокол. Понеже аз се занимавам с камъни, с мозайки взех и направих с цимент един камък объл, като в него пъхнах металическа кутия с жълтиците в нея, обвити в памук и поставени в голям стъклен буркан. Всичко беше зациментирано и представляваше един голям объл камък, който занесох в една раница на гърба си и го сложих при другите камъни при морените в областта на „Вълчата скала“ близо до хижа „Алеко“. Никой не би се сетил и дори да знаеше, не можеше да намери с просто око въпросният камък. Тогава нямаше уреди за търсене на метал и злато. Манол Иванов си замина през 1949 г. Аз не смятах, че той е отнесъл тайната на жълтиците. Също знаеха Никола Антов, Жечо Панайотов, Коста Стефанов и когато стана ревизията, жената на Манол Иванов - Люба Иванова ме наклевети, че жълтиците са при мен и че съм злоупотребил с тях. През това време Никола Антов е в концлагер изпратен от властите поради негови прегрешения пред комунистическата партия. Той се пишеше, че е комунист, но беше с анархически възгледи и не се подчиняваше никому и да се научи на подчинение властите го изпратиха в концлагер за шест месеца. Та Никола Антов тук няма вина, че е предал жълтиците. Вината я поеха други. Дойде милицията у дома и след като разбрах кой ги праща, аз им казах, че те ми са предадени, за да ги пазя. Беше 9 юли 1957 г. Заведох ги горе на Витоша и им показах камъка. Те го разбиха, извадиха буркана, отвориха го, намериха касетката с жълтиците и вътре в него имаше опис с почерка на Манол Иванов без неговия подпис. А той взел, че откъснал лично подписите в описа когато ми предал жълтиците, за да не отговаря. Милицията не прие за меродавен този опис без подписа на Манол Иванов. А по-късно този опис с почерка на Манол Иванов изчезна, милицията го укри, за да не може да се докаже, че е писан от него. А финансовият съвет бе длъжен да декларира златото пред властите според закона. И така с решение на финансовия съвет бяха ми предадени тези жълтици за съхранение. После не можех да докажа, защото нямаше нито подписи, нито опис. Така те прехвърлиха отговорността си на мен, че аз съм този, който не е спазил законите на държавата и не съм предал златото на държавата, защото частни лица нямат право да държат златни монети. И за това ме осъдиха и към другата присъда ми лепнаха 3 години затвор и парична глоба в полза на държавата. Упрекваха ме, че жълтиците не били 176,

а 186. Ние върнахме онези жълтици, които бяха оставени от братята и сестрите при Учителя да ги пази. Те имаха разписки за тези монети.

Като чуха всички, че има укрити жълтици, на всички в Братството им се ококориха очите. Ще изхвъркнат очите им за тези жълтици. Започнаха да се носят слухове за закопано имане на Изгрева, на Витоша и тези жълтици станаха на гърнета със злато и на тенекии пълни с жълтици. Какви ли не работи слушах през тези години. Не знам държавата какво направи с тези жълтици, но ние с тях трябваше да издадем беседи. Причината този път не бе у мен, защото до 1953 г. председател беше Тодор Стоименов. А книгопечатата бе забранен през 1950 г. Аз нямам вина за тези жълтици. Вината бе в онези, които по-късно платиха за предателството си спрямо Школата според окултните закони така както трябва.

Никола Антов впоследствие разказваше, че жълтиците имат друга бройка. Това не бе вярно. Запознайте се с протокола от 29.XI.1957 г., където е описан за жълтиците направен от милицията при изземването им чрез протокол. Още от самото начало Антов искаше да раздава на предприятия по 100 000 лв. заем, за да си прави актив пред Партията - БКП, а това бяха много големи суми. Тук даде, там даде и по този начин изтощава Братството. А той искаше да се представи пред комунистите като негова заслуга. Аз се възпротивявах и колкото можех и така от сумата един милион лева, която той искаше да раздаде, аз я намалих и дадохме само 200 000 лв. Ето така се водеше борба за съхраняване на тези суми оставени от Учителя.

Най-големият ми дипломатически успех бе да се спечели Антов за печатане на беседите. Направих го директор на печатницата, определихме му заплатата, а по-късно бе отговорник и на книговезницата. Това уважение към него и добра заплата временно го приспа. Това беше кучето, което трябваше да пази Изгрева. А то е и класически пример. Прилича на мита за Аргонавтите. Змията, която пази златното руно, това беше Антов и трябваше да го приспим, за да вземем руното т.е. да напечатаме беседите. И ние ги напечатахме. Но накрая стана така, че бе разбуден звяра в него и той скочи и се прояви. Братството бе разкъсано отвътре и разкъсано отвън. Вълци влезнаха в кошарата на овцете и удавиха всичко каквото им попадна. Овчарят го нямаше, нямаше нито овчарски кучета, нито овчарски кривак, нито овчарска сила. Бе дошло времето на глутницата. Време за вълци и глутница. Издавиха всички, които докопаха. А останалите се разбягаха и изпокриха.

Борбата водих предимно аз. Боян бе активен, но не бе за борба. Той само мълчеше и накрая казваше „да“ или „не“. Паша Теодорова държеше. Жечо седеше на два стола. На него не можеше да се разчита. Та като е за борба, аз поемам и така изнесох борбата. Накрая ме осъдиха 12 г. лишаване от свобода, лишаване на граждански права за 15 години, конфискация на 1/2 част от имуществото ми и да платя глоба 25 000 лв. Осъдиха ме, вкараха ме в затвора и там чрез труд с моя занаят на мозайките ми намалиха присъдата и аз пролежах четири пълни години. Разплатих се със всички мои длъжности. Какво по-хубаво от това да се разплатиш без да си дължал някому нещо. И това го има в живота на ученика. Той така се изпитва пред Учителя си!

24. С КАКЪВ ПОЛЕЗЕН ТРУД СЕ Е ЗАНИМАВАЛ Г-Н ДЪНОВ?

Всички беседи бяха опаковани и поставени на рафтове. Складовете бяха в бараки, но всички беше в ред и порядък. Когато направиха големият обиск на 6.XII.1957 г. намериха близо 180 000 беседи, прибраха ги, натовариха ги на 19 камиона и ги закараха та ги претопиха в книжната фабрика на гара Искър. По време на следствието, когато започна процес срещу Братството, заместник главния прокурор Руменов ми каза така: „Няма защо да търсите повече вашата литература. Тя е изпратена в книжната фабрика на гара Искър и от нея получихме каша за 50 000 лв.“ Казах му: „Значи вие стопихте 180 000 книги за 2 милиона лева, за да получите каша за 50 000 лв. Отлична работа сте свършили.“ Той беше бесен и не ми прости по време на процеса заради тази моя забележка.

При обиските се правеха протоколи от служебните лица, какви книги се изземат. Днес останаха само протоколите. Те направиха обиск по домовете на повече от 100 човека от София и на всички ръководители от провинцията, както и на по-деятелните братя. Плениха към 100 комплекта пълни течения беседи и разбиха останалите. А някои от приятелите имаха и по два комплекта. Обискът стана неочаквано. Ние не очаквахме това от тях. Ние сме ги смятали като наши приятели, пазили сме ги, грижили сме се за тях, когато бяха гонени от предишната власт. И никак не очаквахме, че те ще посегнат на Братството и ще унищожат литературата със Словото на Учителя. Затуй не бяхме взели предпазни мерки. Освен тези 180 000 томчета те иззеха много голяма братска литература от частни лица. Това беше вторият голям удар срещу нас. Безпощаден и унищожителен! Приятелите останаха без беседи от Учителя.

Като иззеха беседите, ние занесохме молба до Народната библиотека, за да я вземат като литература на обществените дейци. Дойдоха двама служители и взеха два камиона беседи и два камиона книги от библиотеката на Учителя. Казаха ни, че ще я закарат в Народната библиотека. Дали са я закарали или не, не зная. Ако не са ги закарали и са ни излъгали, да си носят вината. Ние имаме подробен списък на тези книги.

При Неговото деликатно здраве, на Учителя, аз се учудвам как можа да изнесе толкова голяма работа на плещите си. Че Той държеше по четири беседи на седмицата. В Словото Му имаше философски, религиозни, научни, обществени и педагогически въпроси. Всичко това в Словото на Учителя трябва да се проучи от страна не на журналисти, които нищо не разбират, а от онези, които имат отношение към Словото на Учителя. Философската част да се разгледа от философи, педагогическата част от педагози, научната част от учените, музиката на Учителя от музиканти. Голяма работа предстои в бъдеще от този народ. За складовете на Изгрева се грижехме аз и Неделчо Попов.

По време на процеса прокурорът Руменов ме запитва: „С какъв полезен труд се е занимавал г-н Дънов, за да заслужава прехраната си?“

Отговорих му: „Глунав въпрос. Един професор, когато чете лекциите си пред студентите, то те са написани. Тези лекции ги чете, но и много години преди това ги е чел. А г-н Дънов държи четири оригинални беседи, които са неповторими. Това е едно огромно творчество за 22 години. А Вие ще ме питате с какъв полезен труд се е занимавал г-н Дънов.

Г-н Дънов приема от сутрин до вечер посетители, дава съвети по всички въпроси. Той беше запознат, имаше наука, познаваше медицината, природата

та и даваше съвети на хората, които бяха в нужда и не можеха да решат личните си въпроси.

Г-н Дънов създаде едно общество, едно Братство, за което Той пътува повече от 20 години из България от 1900-1922 г., за да организира това Братство.

Г-н Дънов отвори Школа за 22 години и там имаше класове, изнасяха се беседи, задаваха се теми, упражнения, там се учеше и всеки решаваше задачите си сам. А Вие ме питате с какъв полезен труд се е занимавал г-н Дънов. Кой директор, кой общественик, кой министър или управник е създал такова общество и такова творчество като Него?

Г-н Дънов е държал повече от 7500 беседи. И Вие ме питате с какъв труд се е занимавал г-н Дънов. Тези беседи се приеха от Неговите последователи и от нашата общественост. И Вие ме питате с какъв полезен труд се е занимавал. Неуместен въпрос.

Прокурорът Руменов ме прекъсна. Той бе задал един унизителен и долен въпрос и искаше да докаже, че Учителят е лежал на гърба на учениците си. Учителят беше творец и Неговото творчество имаше своето място в историята на този народ и на човечеството. Словото на Учителя отиде в целия свят, а нашите българи мълчат.

Той създаде над 150 песни. Кой музикант е създал толкова песни? А нашите музиканти, професори мълчат. Нека мълчат.

Учителят даде Паневритмия с музика, която се играе на открито, която е едно хореографско творчество.

При туй огромно творчество на Учителя, той българският прокурор Руменов, прокурор на български съд ме пита с какво се е занимавал г-н Дънов.

Това е срамата. Срам за всички българи, срам за този народ и за неговите управници от днес до веки веков. Амин!

25. КОЙ ИЗДАДЕ ЗАПОВЕД ЗА ОБИСКА НА ИЗГРЕВА НА 6.XII.1957 г.

Писмо на Борис до сестра му Цанка

„Цанке, някои писма, които ти изпратихме не си ги получила за това е този проблем.

Тук направихме всичко, което е възможно, за да спрем унищожението на беседите, но напразно. Акцията беше проведена до край. Подадохме жалби и изложения до прокуратурата, министерството, президиума, Централен комитет на партията, БАН, предприехме срещи, имахме разговори с държавници и общественици, всички изказват съчувствие, не одобряват мярката, но нищо не могат да направят. На 10.I. т.г. ходихме делегация от 12 души във Вътрешното министерство. Бяха дошли от Айтос, Бургас и Поморие 9 души и от София 3 - всичко 12/.

Тук трябваше да изслушаме присъдата и изпълнението ѝ. Прие ни помощник министъра с ранг генерал, с адютанта си, и веднага пристъпи към въпроса. Беседите на Учителя са обявени за вредна литература и са забранени за разпространение. Иззетите количества са предадени в книжната фабрика на гара Искър за унищожение. Това е решение на Министерския съвет, заповедта е дал главния прокурор Руменов. Комисия в отдела „Литература“, при Министерството за наука и култура се е занимавала с този въпрос, проучвала го е няколко години. Показаха ми решението на Министерския съвет и доклада на комисията.

Останалите не иззети беседи у приятелите, се оставят за вътрешно ползване на Братството. Мярката засяга само големите количества беседи, за да не може да се прави пропаганда. Животът на Братството не се изменя. Събиранията продължават, беседи се четат. Дават вид като че ще се ограничат само с тази мярка, но може ли да им се вярва след туй, което направиха. Ако са ви взели други книги освен беседите подайте молба до местните власти, ще ви ги върнат. Това е гонение против идеите. Идеологична борба.

От учениците се иска смелост, самообладание, вяра и упование в Бога. Ние стоим за нашите идеи и лицето ни е светло.

Поздрав на теб и на всички братя и сестри.

Учениците тук са бодри и силни духом.

P.S. Тези дни ще ти изпратя нашите изложения пред Министерства и държавници I, II и III. В този дух сме говорили пред тях.“

Борис

Забележка: Протоколът за обиск на 6.XII.1957 г. бе съставен от капитан Сидер Колев Меринзов, зам.н-к на отделение въз основа на заповед от 5.XII.1957 г. на началник отдел Държавна сигурност и разрешение от заместник прокурора на НРБ от 26.XI.1957 г. При обиска извършен в квартирата на Боян Боев бе иззет братския архив, който се съхраняваше у него.

26. ПИСМО ОТ БОЯН БОЕВ

София-Изгрев, 7.IV.1959 г.

„Любезни брат,

Делото на брат Борис Николов и Жечо Панайотов се гледа от 18 до 20 март 1957 г. и се отложи. Още не е съобщено за кога е насрочено.

Брат Борис с държането и с хубавата защита направи дълбоко впечатление и на съдии, и на адвокати и на всички, които го слушаха. С това той потвърди думите на Учителя, Който беше казал за него така: „Борис е ученикът, който ще даде пример, как ученикът трябва да държи изпитите си.“

И у Жечо няма вина, защото за него Учителят каза: „Когато потърсите касиер на Братството, най-подходящ е Жечо, поради своята честност.“

Нека ние в София и в провинцията обгърнем Борис и Жечо със своите хубави мисли, със своето пълно доверие и им пожелаем да бъдат оправдани и освободени.

Приятелите са в непрестанна молитва за тях, защото знаят, че винаги са служили безкористно на Божествената идея.

Вярвам, че всеки искрен брат и сестра ще изпрати топлината и обичта на своето сърце и душа към тях. И великата сила на Любовта, която им се изпраща ще ги обгръща и крепи като ангел-хранител.

Да се изпълни Божията Воля над тях.

С братски поздрав ваш верен: Боян Боев“

ОКОВАНИЯТ АНГЕЛ В ПРЕИЗПОДНЯТА НА АДА

Част втора

27. ГОЛЯМАТА И ШИРОКА ДЛАН

Върнахме се в началото на септември 1958 г. с Мария Тодорова от Рила, където бяхме летунали на Маричините езера. На следващият ден дойдоха у дома милиционери и ме арестуваха. Беше 3.IX.1958 г. Бях последствен и се започнаха разпитите пред следователя. Продължиха доста дълго - чак до девет месеца. Опитваха се да направят така, че да можем един друг да се клеветим и да се противопоставяме един другиму. Но аз поех всичко на себе си. Следователят беше много ядосан от тази моя тактика. Това го вбеси и започва да ме обвинява, че съм син на бивш фабрикант, че аз съм фабрикант, че съм бил предприемач и съм експлоатирал труда на работниците, а това за онези години беше голямо обвинение. Баща ми имаше малка фабрика, но той фалира. И другите обвинения бяха донякъде верни, но по същество не отговаряха на истината. Но това обвинение тогава водеше до брутални действия от страна на властите. След 9.IX.1944 г. комунистите национализираха фабриките, взеха богатствата и парите на богатите, а фабрикантите и богатите ги натикаха в затворите. Той се чудеше как досега аз не съм бил в затвора. Аз протегнах дългата си ръка и му я показах: „Знаеш ли какво значи това?“ Той се стресна. „Тук са работили ред поколения с тежък труд, за да придобия така голяма ръка и такава широка длан. Аз не съм спрял да работя през живота си най-тежкия труд.“ Той се смути и него ден прекъсна разпита с мен. На следващия ден следователят продължи да ме разпитва по същия начин, по който му беше наредено от неговите господари.

28. ТЕРМОС С ГОРЕЩА ВОДА ОТ СЛЕЗНАЛИЯТ АНГЕЛ

В следствения отдел на затвора в София язвата ми се обади отново и се обостри. Аз не можех да се храня, не можех да поемам нито храна, нито течности. Повръщах непрекъснато. Отслабнах. Храната, която ми носеше Мария се връщаше непокътната обратно. Следователят знаеше, че аз боледувам както и онези около него, но нищо не направиха. Оставяха ме така както съм. Очаквах това физическо страдание да сломи духът ми. На следващият разпит на следователя му казах: „Вижте какво, аз не съм добре, имам болна язва и ако искате да ви свърша някаква работа то трябва да ме лекувате, защото няма да мога да издържа дълго. Ще си замина и край с вашите следствия. А като дух не мога да дойде пред вас, за да ме разпитвате.“ Следователят се усмихна така радостен като че беше спечелил най-важната битка. Чудих се защо ли се радва. От злоба ли? От превъзходство на положението си или за него друго? Но на следващия ден ме прехвърлиха в най-строгия сектор на затвора. Никола Антов имаше някакъв приятел там като началник и беше им говорил, че аз съм престъпник и много опасен човек и затова те взеха решение да вземат такива мерки срещу мен. Там където ме изпратиха, там държаха

убийците и престъпниците. След един два дни дойде 1 май, а това бе един голям празник на комунистическата власт. Към 10 часа сутринта се чу как един минава, отваря килия след килия и пак я затваря. Дойдоха пред моята килия, отвориха, вътре влезна един военен с чин полковник и ми зададе следния въпрос: „Имате ли нужда от нещо?“ Аз едвам се изправих и казах: „Ще може ли да ми се дава сутрин и вечер по един термос с гореща вода за пиене, защото страдам от язва и не мога да се храня.“ Полковникът се обърна към дежурния офицер на затвора и му нареди: „Запишете в тефтера - термос с гореща вода два пъти на ден.“ И се подписа под нареждането. Нямаше как - трябваше да изпълнят нареждането. Купиха термос от моите пари, които бях оставил на гардероба и наистина започнаха да ми носят топла вода в термоса по два пъти на ден. Това ме спаси. Наистина разбрах, че ангели Божий слизат в ада. По-голям ад от този не можеше и да се измисли за мен. Ангелът отгоре бе изпратен, той беше влезнал в полковника и този ангел го докара и накара да премине на обиколка в затвора, да чуе моето желание и да го изпълни. Повтарям: този термос с топла вода ме спаси. Интересното бе, че на никой не му направи впечатление както на следователите така и на управителите на затвора, че това е една голяма придобивка за мен. Те знаеха, че не ям, че повършам, бяха видели това и за това ме оставиха да пия топла вода. Според тях да пие човек топла вода през цялото време в затвора е цяло мъчение. Затова ме оставиха с това мъчение, което бе спасително за мене. Поемах течности и полека лека се стабилизирах. Видях нагледно как Божии служители се изпращат и в ада, за да изпълнят волята на Бога.

29. ОБРАЗЪТ НА УЧИТЕЛЯ В СВЕТЛИНА

Следствието продължаваше много трудно и мъчително за мен. На него няма да се спирам. Ако след години се отворят архивите и се намери някой да проучи тези разпити на следствието тогава ще разберете всичко. Обвиняваха ме в присвояване на пари, на злато. Трябваше да се докажат тези неща. И тук те не можеха да доказват нищо, защото фактите говореха, че други бяха крали и то тези с помощта, на които те искаха да ликвидират Братството. Аз бях болен, силите ми намаляваха, не можех да се движа, но знаех, че трябва да издържа, защото знаех, че имах помощта на Учителя. И тя дойде видима. Една сутрин когато станах видях образа на Учителя като фотография във вид на светлина на стената срещу мен. Този образ на Учителя и тази светлина на стената се запази цели 40 дни през време на следствието. Всеки ден тя - светлината светеше в полумрачната килия и всяка нощ тя светеше там на стената закрепена, зафиксирана като голям портрет - един на един метър. Аз само благодарех шепнешком. Когато ме изкарваха от килията и когато ме въвеждаха надзорителите на затвора не виждаха нищо. Значи те не я забелязваха. Но моите очи бяха отворени и аз я виждах ежедневно, ежечасно, ежеминутно. Разбрах, видях и се убедих, че Учителят е тук при мене и ми помага. А щом Учителят е тук, щом е при мен в ада, то ще се разрушат стените адови както през времето на Христа, когато мина през ада след смъртта си на Голгота и освободи от там всички затворници. Трябваше да дойде това време, когато веригите на Петър в тъмницата на Римската империя да бъдат свалени от ангела Господен със Сила и Мощ. Трябваше да се чака.

30. ХИРУРГЪТ, КОЙТО МЕ ОПЕРИРА

Здравословното ми състояние се влоши. Аз започнах да повръщам кръв от стомаха. После язвата ми се спука и започнах да се изхождам с черни изпражнения. Губих кръв от две места, бях в много тежко състояние и накрая съм изпаднал в шок. Прехвърлиха ме в болницата на затвора и там ми оперираха язвата. Изрязаха част от стомаха ми с пробитата язва и са ме зашили. Преливаха ми кръв, преливаха ми течности, и непрекъснато банката висеше над главата ми и през една система всичко това се вливаше във вените ми. По този начин ме спасиха. Едвам оживях. Но онзи период на възстановяване вървеше много бавно. Аз бях отслабнал, едвам се движех, олюлявах се и не можех да пазя равновесие. Държаха ме в болницата колкото може по възможност повече. Не мога да се оплача от лекарите. Там при тях беше слезнал ангелът Господен. От къде зная ли?

Слушайте внимателно. Преди да ме оперират имах сън и видях, че ме поставят на операционната маса и няколко човека с маски над мене ме оперираха. Като свърши операцията махнаха маските си и видях изморените и изпотените им лица. Едно от тези лица беше лицето на Учителя. Това нещо си припомних след като оживях и прескочих през смъртта. Ето, това е опитност изживяна, проверена и изпитана вече дори 15 години след излизането ми от затвора. Мария Тодорова издейства от управата на затвора един път в седмицата да ми носи храна. Срещнала се с директора на затвора и попитала не може ли два пъти в седмицата. Секретарката скочила и с пръст ѝ посочила да млъчи. Като си излязъл директора от кабинета секретарката добавила, че това разрешение изобщо не се е давало десетина години. Мария замълчала, благодарила и така ми донасяше като поставяше в кошницата от всичко по малко. Част от тази храна аз я връщах, не можех да поема толкова неща. Служителите на затвора много строго проверяваха какво ми се носи за храна, какво ям и какво връщам. Дори вече правеха забележка на Мария, че аз не ям определени храни. Мария се усмихваше и им отговаря, че човек днеска яде едно, а утре друго.

Остана загадката кой беше дал кръв за мен. Кой беше този незнаен добродетел, с чиято кръв аз бях спасен. Та във вените ми има днес и чужда кръв, кръвта на моят спасител. А в мен и пред мен е образа на онзи хирург, който ме спаси. Сънят за мен бе истински. Учителят и този път ме спаси.

31. ОГНИЩЕТО НА ПЕЧКАТА И ТОПЛАТА ПИТА

Аз бях вече истински затворник. Имах си вече истинска присъда и трябваше да я излеждавам. Дойде време и ме извадиха от болницата на затвора. Изпратиха ме в затвора на гр. Пазарджик. Това беше затвора с най-тежък режим. Но преди да отида там се беше нещо случило. Затворниците се бяха оплакали на своите близки, а те бяха написали молба до правителството за беззаконията, които са се вършили там. Накрая да се провери дали това е вярно, то властта предрешава като затворник един инспектор по затворите, съставят му подходящо досие и присъда и го пращат в този затвор. След 60 дни го изтеглят от там. Той прави доклад и всички, които са злоупотребявали с властта си като надзиратели ги изгонват от там. Бяха оставили само един милиционер, който единствен е постъпвал човешки с тях. Затова когато аз пристигнах там режимът на затвора бе облекчен. Това ме спаси, защото при предишния режим аз нямаше да мога да издържа физически. Като вървах се лю-

леех и не можех да пазя равновесие от слабост. Не бях още заякнал от оперираната язва, а и не можех да се храня. Стомахът ми беше изрязан и аз поемах храна на отделни хапки. Управата на затвора като ме видя в какво състояние съм ме постави в кухнята да бяла картофи. Това ме спаси отново, защото всички затворници работеха тежка физическа работа. Главния готвач също затворник не ме харесваше, защото според него аз само съм седял. А аз бях отслабнал и едвам се движех. Хранех се само с варени картофи и топла вода. Той ме наблюдаваше с какво се храня и смяташе, че аз не искам да му ям храната, която готвеше и по такъв начин го обиждам като готвач на затворниците. А това нещо за него бе престижна и много важна професия с голям авторитет. Всички затворници го уважаваха и му се покланяха. Веднъж като го гледам как се мъчи с печката, която непрекъснато пушеше му казах: „Искаш ли да ти направя печката така, че да не се мъчиш? Аз съм майстор, но сега съм слаб, защото съм опериран и нямам сили, но зная как да се направи и аз ще ти казвам, а ти ще ми помагаш.“ Той ме изгледа изненадано. Обясних му подробно моят план. Той ме слушаше внимателно. Накрая се съгласи. Той изнесе казаните навън и няколко дни затворниците се хранеха само с чорба от казаните. Разтурихме печката, аз разширих огнището на печката, оправих разположението на огъня, което бе неправилно и направих по-широк отвор за изхода на дима. Изобщо разширих печката и я направих както трябва. Накрая като се разгоря тази ми ти печка той се зарадва и само подскачаше от радост. Досега само се беше мъчил. Някой беше подшушнал на управата, че аз съм оправил печката, за да не се мъчи готвача, който беше също затворник като мен. А според управата на затвора всеки затворник трябва да се мъчи на онова място, на което е поставен да работи. А сега главният готвач не се мъчеше, а подскачаше от радост около казаните и печката. Значи аз бях виновен да подскача и трябваше да бъда наказан. Затова ме извадиха от кухнята, пратиха ме на друга работа. Но в кухнята стоях три месеца и това ме спаси, защото бях вече укрепнал. И когато вече тръгвах за новата си работа готвача ще се приближи към мене, ще извади от пазвата си и ще ми напъха в торбичката прясна топла питка, опечена от него специално за мен. А това ставаше всеки ден. И никой не забелязваше това. Да, това бе живата пита и живият хляб, който ме оживи и ми даде възможност полека лека да се възстановя. Кухнята ме спаси, а топлата пита след това ме оживяваше. Ако ме бяха изпратили веднага на кариерата да чукам камъни, щях там да си загина и нямаше да ме има вече и нямаше кому да диктувам тези неща, които вие трябва да прочетете, за да знаете, че ада е на земята и че в ада слиза понякога ангелът Господен.

32. НА ГОСТИ ПРИ ЦИГАНИТЕ

Аз излезнах пред началника на затвора с предложение да създам една бригада от тези затворници, които да работят. Защо да седим тук и да ядем готов хляб, когато може да си го изработиме. Те ме изгледаха подозрително. Обясних им, че съм майстор и след като прегледаха подробно досието ми се съгласиха, защото разбраха, че съм бил такъв. Аз организирах курсове за мо-зайкаджии, 2 курса по 30 затворника. Отначало затворниците не искаха, смятаха че това е уловка на управата. Но някои се съгласиха. Убедих ги. „По-добре да работим, а като работим сме на въздух и светлина и все едно, че сме свободни.“ Мина дълго време докато възприемат тази идея за свободата. Отначало имаше затворници от земеделската партия, а те бяха няколко групи и непрекъснато се караха. Отивам аз при тях и им казвам: „Слушайте какво ще

ви кажа. Ние всички тук сме на едно и също дередже и вместо да си помагаме, за да излезем живи от тук след време, то ние сега си вредим и помагаме на тях, за да ни унищожат всички до един.“ Казах им го много твърдо. Те ме изгледаха слисано. Не очаквах такава логика. А те бяха всички политици с образование и бяха изпечени за всички логически постановки. На следващият ден всички дойдоха и се запиоаха в курсовете. Започнах да ги обучавам. Накрая се усмириха. После ме среща политическия секретар на затвора и ме пита: „А бе, майсторе, какво ги направи тия, че се умириха? Аз толкова време им изнасям политически лекции и нищо не помага.“ „Убедих ги, че трудът е песен.“ Тогава имаше такава песен за труда, че който работи живота му ще бъде песен. А имаше и такъв лозунг на комунистите, че трудът е песен. Комунистическият секретар се изненада и ме потупа по рамото. „Работи, майсторе, така те искам!“ Аз му обясних, че искам да направя бригада от тези затворници и да започнем да работим по строежите извън затвора. Полза ще има и затвора с парите, които ще получи от нашия труд, а и държавата ще има полза, защото ние ще строим, а няма да лежим и да ядем готови пари. Той се съгласи. Управата на затвора се съгласи и след време ние отидохме на първия работен строеж. Изкарваха ни сутрин с камиони, закарваха ни на строежа, оставяха ни да работим цял ден, на обед ни донасяха храна от затвора, а вечерта отново ни прибираха. С нас имаше милиционери за охрана, но аз бях предупредил затворниците, че който се опита да бяга, лично аз ще го съдя. И нито един затворник от моята бригада не направи нарушение. Работата навън за тях беше и трудна, но психически се освободиха от голямото напрежение. Започнаха да виждат света около себе си със затворнически очи. Почувстваха се наполовина освободени от затвора. Това им хареса и се стараеха в работата.

Имаше провокатори между затворниците, а аз бях между политически-те затворници. Имаше един криминален затворник, който бе поставен като отговорник над нас, и макар че беше затворник, то управата на затвора го постави на този пост, за да ни контролира. Но той се държеше много лошо с всички. Той ругаеше и псуваше работниците от бригадата. За него те бяха затворници, но за мен бяха работници. Аз се изправих срещу него: „Не позволявам да се унижават работниците ми!“ „Кой си ти бре, че не позволяваш?“ „Аз знам кой съм, но не позволявам да се псуват и ругаят моите работници в мое присъствие.“ Всички от бригадата ми изръкопляскаха. Поздравиха ме с аплодисменти, защото не смееха гласно да изкажат одобрението си. Онзи позеленя от яд. Отиде и ме наклевети на управата на затвора. Викат ме в канцеларията. „Ти защо бунтуваш хората?“ „Аз съм за справедливостта. Когато нещо не е справедливо аз му казвам - не. А когато е справедливо - ще си мълча.“ „Ти издигаш култ към личността тук.“ „Аз издигам тук култ към труда. За мен той е свещен. Чрез него ние си изкарваме прехраната. От резултата му вие ще получите награди и похвали, а държавата няма да харчи пари за нашия хляб.“ Онези мълкнаха и ме отпратиха. След време идват ония надзирателите в килията ми и казват: „Вземи си багажа и ела“. Имаха решение да ме накажат. Заради това, че аз бях майстор на бригадата не ме затвориха в карцера, защото нямаше кой да ръководи, но решиха да ме накажат по друг начин. Заведоха ме в стаята на циганите и там ми определиха място за спане. А всички цигани бяха криминални затворници. В затвора бе строго забранено да се смесват политически с криминални затворници. Влязох вътре, а те са се построили в две редици като войници и бяха направили шпалир. Бяха около 30-40 човека. Излиза водача им, стар човек с брада и ми казва: „Майсторе, дай си ръката и да те поздравим. Ние знаем защо те изпращат при нас. Ето ти най-

хубавото легло. От тебе се иска само едно - да дойдеш, да легнеш, да станеш и да си отидеш. Другото е от нас." След това се обърна към циганите. „Освобождавам майстора от задълженията и дежурствата за подържане чистотата на стаята.“ А в стаята бе такава чистота каквато и наполовина нямаше в килиите на политическите затворници. Наистина те ме уважаваха много, защото се бях застъпил за затворниците и затова, че бях организирал бригада за работа. Когато някой от циганите получише колет ми подаваха и на мен от скромните ястия. „Майсторе, моята циганка е чиста, на ти от моя писмет.“ А каква организация само имаха! Два месеца стоях при тях, а после ме върнаха. Като ме върнаха аз поисках да бъда поставен в самостоятелна килия и да няма никой при мене. Управата много се учуди, защото за затворниците най-тежкото наказание е да бъдат поставени сами в килия и да няма с кого да разговарят. А аз в килията си почивах и работех с мисълта си непрекъснато. А това е първостепенна задача на човека. Да работи с мисълта си и да се моли с душата си - това е целта на ученика на земята.

С циганите се разделихме много приятелски. Човеците са навсякъде едни и същи само когато заработи и човешкото у тях. А човешкото у тях е онази Божествена нишка, която присъствува във всеки човек. Такъв спомен имам от тези цигани. Но иначе не обичам циганите. Ние знаехме от Учителя, че заради едно тяхно отклонение в Индия те са били наказани от Небето и са били изпъдени от Индия, за да се скитат по света. Сега бяха скитници и затворници. Аз също бях за тях скитник и затворник. Но бях майстор, който с труд си изкарваше хляба в затвора. А това те го ценяха много високо.

Постепенно бригадата се оформи като много добра. Свършвахме много качествена работа. Спомням си като построихме една сграда образцово, то началниците бяха наградени от правителството. А за благодарност управата на затвора издействува по този повод амнистия и бяха освободени преждевременно от затвора към 30 човека. Всички плачеха от радост, идваха при мен и благодаряха. Пуснаха ги, а трябваше да излежат още 10 години в затвора. Но за работата им в затвора намалиха присъдата им наполовина. Един от освободените помолих да отиде при Мария и да ѝ съобщи някои новини от мен. Той непрекъснато се радвал пред нея не само че бил вече свободен, но че имал професия, с която можел да изкарва прехраната си. А по ония години това беше цяло богатство. А с тази професия, тогава правенето на мозайка се ценеше много и се плащаше много добре, защото се строеше много, а във всеки строеж трябва да се правят мозайки. А това са стъпала, площадки, бани, балкони, приземни етажи за магазини и т.н. След като бяха освободени толкова много хора заради труда положен в моята бригада останалите започнаха да се стараят още повече. Началниците на затвора видяха това и постепенно смекчаваха режима на затвора. А това не се даваше даром. Ние го бяхме изработили, но някой дойде в тях и разбуди и задвижи онази струна на човешкото у тях. А тази струна бе Божествената струна, която бе изпратена от Невидимия свят и това бе помощта на Учителя.

33. НЕБЕТО НАД НАС ВИНАГИ Е СВОБОДНО

Бяхме на някакъв строеж. Аз се бях качил на скелето на третия етаж. По едно време по невнимание се отплеснах отгоре и полетях надолу. Във въздуха по някакъв начин се преобърнах, после паднах на една дъска от скелето, че после от там се изтърсих на друга по-надолу и на всеки етаж нещо се намираще, на което падах и омекотяваше удара ми. Накрая се озовах на земята. Всичко това стана за секунди. И този път едвам оживях. Успях да се възс-

тановя много трудно. Когато бях по строежи в провинцията на всеки 15 дни идваше Мария Годорова с една раница и ми донасяше храна. Беше правила разни неща и аз се хранех от тях. Донасяше ми и вещи за облекло. Управата на затвора я пускаше на свиждане, оставяха ни свободни и не ни пречеха. Знаех, че аз няма да им създам неприятности. Изобщо за свижданията ми с нея те не ни пречеха, а ни съдействаха като се правеха, че не забелязват нищо. Спомням си бяхме по едни села, строехме там и беше време по черешобер, а с Мария се разхождахме по поляните, ядехме череши и лежахме под дърветата и разговаряхме дълго за всичко. После тя си тръгваше и след 15 дни идваше отново. Понеже беше с раница наричаха я „туристката“. Понякога от затвора ми викнат: „Майсторе, туриста дойде!“ Аз се усмихвам и тръгвам към нея.

Дори в затвора, където пренощувахме аз бях помолил управата да ставам в 5 часа и да ме пускат да се разхождам там долу на двора, че имам нужда от разходка. Те се съгласиха, не виждаха нищо лошо в това. Аз се разхождах непрекъснато и през цялото време се молах и правех молитви, а над главата ми бе синьото небе. Никой не знаеше за това мое занимание.

А на седмия ден от седмицата, т.е. в неделята аз не обичах да седя в затвора между стените му. Искях да бъда под свободното небе. Обикновено казвах на дежурния милиционер, че трябва да бъда в неделя на обекта, за да подготвя работата за понеделник. Отначало затворниците ми се сърдеха, защото се страхуваха, че по този начин ще ги накарат да работят и в неделя. Но аз веднъж взех онзи, който протестираше и с милиционера отидохме на строежа. Той ни остави и отиде да си види някаква негова работа. Но погледна мен и другия и каза: „Борисе, аз на теб имам доверие и ви оставям сами. Да не ми направите беля, че тогава никога няма да можете да излизате в неделя и ще ви се затегне затворническият режим.“ „Бъди спокоен. Аз съм насреща.“ Бяхме предупреждени, че никой от двамата не трябва да бяга. За мен беше сигурно, а тези думи бяха за другия затворник. Аз поставих в една тенджерка да врат няколко картофа и лук на огъня, който запалих. Поработихме спокойно като подреждахме материалите за следващият ден. На обед се нахранихме от моята гозба, извадих от курабиите на Мария и се почерпихме. След обед милиционера дойде, видя ни двамата, че сме там, зарадва се и ни заведе в затвора. На следващият ден затворникът се приближи и ми прошепна: „Следващата неделя идвам пак с тебе!“ Аз се съгласих. Така с него се измъквахме от затвора и пребивавахме под свободното небе. Той схвана това и го оцени. Често вдигаше глава към Небето, въздишаше и отново се хвашаше за работа. Тази връзка със свободното Небе го ободри, освежи го и пречисти неговото състояние. Беше вкусил от свободата, която идваше от свободното Небе, което висеше над главите ни. Затворът в този момент го нямаше и ние за миг се чувствахме като свободни човечеи.

34. КОСТНИЦАТА

Началникът на затвора беше бивш партизанин и много негови съселяни от с. Лесичево бяха убити от предишната власт. Сподели с мене, че ще се прави чествуване за избитите партизани и че ще им правят паметник. Попита ме дали може да му направя мозайката на паметника. Съгласих се, отидох и видях. Показаха ми там изровените черепа и кости на убитите 30-тина партизани. Дадох му идеята да се направи костница, т.е. да се направи саркофаг на убитите и да се постави пред паметника, а не да се заравят, защото преди са били заровени. „Към мъртвите аз имам уважение. Те са убити за една идея. А

онези, които са дошли на власт в името на тази идея трябва да уважават онези, които са положили костите си за нея." Погледна ме уплашено и ме пита: „От къде ти това знаеш?" „Знам и други неща, но най-важното е, че знам как да направя саркофаг и да уважим убитите." Той се съгласи. Аз отделих няколко човека от бригадата. Те изляха от мозайка един саркофаг, после се полира и стана гладък като стъкло. Направи се хубав капак също полиран идеално. Началникът дойде, видя саркофага, зарадва се много и ме потупа по рамото. „Браво, майсторе. Не очаквах от теб такова нещо". Предният ден той бе ме виждал как аз лично полирам капака на саркофага. Исках да взема и аз участие. После с подходяща музика и тържество положили костите и поставиха капака му. А нас затворниците, които го направихме бяхме също поканени. Голямо тържество с тържествена заря. След този случай изведнъж се промени политическото настроение срещу мене. Причината за тази промяна бяха онези души, които бяха положили костите си за една идея, които бяха загинали и на които костите им бяха положени в саркофага по моя идея. Те оцениха по достойнство това, получиха мир в себе си след тържествената заря. Така те предадоха своето настроение и на онези долу, които бяха живи и които бяха техни съратници в борбата. А сега те имаха власт, а ние бяхме техни затворници. Ето така Небето смекчи управата на затвора и те се промениха и станаха по-либерални и омекотиха режима на затворниците.

35. ЗЛИТЕ КУЧЕТА

Работехме на някакъв строеж. На няколко километра имаше кошари. Аз издействувах от началника на охраната, която пазеше затворниците да донасям по две кофи мляко за нашата група. Съгласиха се. Ние щяхме да си заплащаме млякото. Всяка сутрин аз тръгвам с две кофи. В едната кофа слагах хляб, който ни беше останал през деня. Като наближавах кошарата на 500 м от нея ме посрещаха няколко зли песа, лаеха ме и налитаха върху мен. Аз наблюдавах и видях кой им е водача. Взех най-хубавия комат хляб и му го хвърлих. Стоях и не мърдах. Песът го мириса, после започна да го яде. Другите кучета стояха и лаеха. Хвърлих и на тях по един комат хляб. Те го изядоха. Изпразних кофата с хляба. После тръгнах към кошарата. А те вървят с мен и махат с опашки. Тогава овчарите хранеха кучетата само с вода и царевично брашно като правеха нещо като каша. Хлябът беше за овчарите. Те се чудеха как така кучетата не ме лаят. Напълних кофите с мляко. Платих им го, а ние си имахме джобни пари. После попитах да ми продадат и онова мляко в тенджерата, съгласиха се и отидох та го изсипах в коритото и извиках кучетата. Те дойдоха и излочи млякото. Аз с радостни очи ги наблюдавах. После си тръгнах. Доближава ме един от овчарите. „Значи теб за това не те лаят кучетата." „Точно за това". „Можеш да идваш и друг път за мляко." Така на този строеж аз хранех бригадата със сварено мляко. А хляба го надробявахме във войнишките си канчета и го заливахме с вряло мляко. Затворниците бяха предволни. Идва един от тях и плаче. „Майсторе, ти знаеш ли, че когато бях свободен аз никога не съм ял мляко. Трябваше да стана затворник, та да ям мляко и попара с хляб." Та затворниците бяха предволни. Кучетата бяха също доволни от хляба. Овчарите бяха доволни от парите, а аз бях доволен, че мога да се разхождам. А началникът на охраната също беше доволен, че нямаше да се грижи за нашата закуска, защото за обед ни носеха обща храна за всички затворници. А аз си отделях в моето канче мляко и за обед. Всички знаеха, че съм вегетарианец и това не им правеше впечатление. Като свършихме този строеж за награда бе освободен онзи затворник, който дойде да

ми благодари, че като затворник за пръв път яде мляко от както се е родил. Като се сбогувахме аз извадих една банкнота и му я подадох. „С тези пари като излезнеш първото нещо, което ще направиш е да си купиш кило мляко и един хляб и да го изядеш на свобода да почувствуващ, че си свободен човек“. Той плачеше, прегърна ме и се отдалечи наистина като свободен човек.

36. ОЛТАРЯТ НА ЦЪРКВАТА

Някой път Невидимия Свят си правеше разни шеги със затворниците с един чист и възвишен хумор. Бяхме затворници в гр. Пазарджик и оттам ни прехвърлиха в Софийския затвор. Трябваше да правим мозайката на един театър на МВР (Министерство на вътрешните работи). После този театър го претръпиха за Сатиричен театър. И ако отидете днес на представление там, трябва да знаете, че вървите по мозайката направена от брат Борис и неговата бригада от затворници. Но в Софийския затвор бе пълно с криминални затворници. А те не могат да се смесват по никакъв начин политически с криминални затворници. Това е строго забранено. А бяхме 60 души. Къде да ги сложиш тези хора? Сложиха ни в черквата, която бе в двора на затвора и бе строена преди 40 години за черковната служба на затворниците. Тогава така превъзпитаваха чрез черкуване и прощаване на греховете от свещеника. Сега прощаването на нашите грехове става чрез работа, труд и мъчение. По такъв начин трябваше да си изкупим прегрешенията според властта на политически затворници. Цялата бригада се разположи в черквата. Сутрин ставам, поглеждам олтаря, вдигам поглед и на купола виждам разни изографисани светии, които отгоре ме гледат. Тези светии бяха поставени от ръцете на художника. Но сега като че ли бяха живи и ни гледаха. Добивах едно разположение за целият си ден. А затворниците така се смееха и шегуваха и правеха различни смешки, разпяха се като попове, ръсеха се с трева, вместо босилек, изповядваха си греховете идни на други, целуваха си ръце за опрощаване и какви ли не още неща. Ако някой имаше провинение изправяха го пред някоя икона или изографисан образ, да иска прошка и след това да я целуне. През това време всички се заливаха от смях. По-голямо представление не можеше да се очаква. Незабравими преживявания. А аз като бригадир на бригадата бях в олтара, на най-личното място.

Сутрин ставахме, натоварваха ни на камиони и ни завеждаха в града. Оставяха ни да работим. Тогава имаше милиционерска охрана. Около нас на пет-десет метра се движеха свободни граждани по тротоара, деляха ни само една-две крачки. Предупредиха ни, че ако някой реши да бяга, тези пазачи около нас всяка неделя стрелят по мишени за упражнение. Ние спазвахме уговорката да не създаваме неприятности на себе си. Бяхме доволни, че работим в града, че виждаме около себе си хора, които за нас бяха свободни граждани и накрая спехме в църковен храм на спокойствие без никой да ни безпокои и да търси затворнически режим, който да изпълняваме.

Имаше един католически свещеник осъден по онези католически процеси, които хвърлиха много от тях в затвора. Когато дойде време да го освободят, той ме викна насаме, бръкна в пазвата си, извади една илюстрирана Библия и ми я подаде. „Това е за теб! Досега я ползвах аз, а сега я чети ти!“ Как му я бяха донесли, не зная. Но той знаеше кой съм и за какво бях тук в затвора. Тази илюстрирана Библия след като ме освободиха аз си я взех в багажа. Никой не ми го прегледа на излизане. А когато ме пуснаха и престъпих през двора видях на портата образа на Мария Тодорова. Тръгнах към нея, но там нямаше никой. Тогава разбрах, че тя беше се извлекла от тялото си и бе

дошла да ме посрещне с духовното си тяло. Значи от Невидимия Свят я бяха предупредили, че ме освобождават. Точно на 31 декември 1962 г. ме пуснаха. Имаше нареждане от Никита Хрущов, който бе тогава генерален секретар на Комунистическата партия на Съветска Русия и управляваше Съветската империя, да бъдат освободени всички политически затворници до 31 декември. Администрацията на затвора работи денонощно няколко дни да ни подготви документите, за да ни пуснат всички. Една седмица преди това Мария бе дошла на посещение пред затвора. Минава партийния секретар на затвора, поглежда Мария и мен и казва: „Борисе, Борисе, още малко“. И си замина покрай нас. Да, трябваше човек да има търпение. Убедих се, че и в затвора работи Бог чрез своите ангели, които изпраща и които посещават човеците и чрез тях падат веригите на отречените и отхвърлените от хората. На всяко място, където бях като затворник винаги идваше някое служебно лице облечено във власт, което в един определен момент се проявяваше като човек към мен и ми съдействаше, за да мога да издържа моя изпит като затворник. Благодаря за това.

Ето какво направихме като затворници.

1. В гр. Пазарджик - мозайката на градската баня и фонтана в двора на банята.
2. Фонтана на острова на река Марица.
3. Културният дом в с. Лесичево и саркофага за костите на убитите 30 партизани.
4. Сатиричният театър - гр. София.
5. Много други строежи - жилищни сгради.

37. ОКОВАНИЯТ АНГЕЛ

През време на годините прекарани в затвора имаше моменти, когато съзнанието ми бе будно и можех да долавям онези течения на мисълта, които се движеха в Космоса и във Висините на едно Космическо Съзнание. Или бях в едно молитвено състояние на Духа или бях в съзерцание към другият живот, който бе извън нас, над нас и обхващаше всичко. Взимах молив и стенографирах. После тези малки стенограми ги оставях в капачката на един буркан, в който ми донасяше храна Мария на всеки 15 дена от месеца. Първо на капачката слагах нещо като мушама и между него вмъквах малкото листче със стенограмата и отгоре пак слагах мушама, така че капачката бе в диаметър около 6 см. Мария вземаше листчето, после го носеше на Боян Боев, който също го прочиташе. И двамата можеха да четат моята стенограма. Аз изписвах всичко много добре и използвах силги и съкращения по класически начин. Така тези листчета Мария ги събираше и след като излезнах от затвора аз ги преписах и се оформи един свитък от мисли. Назовах го „Окованият ангел“. Да, този окован и прикован ангел бях привидно аз. Но той бе написан за онзи ангел, който влизаше в затвора изпращан от Висините, който влизаше ту в един, ту в друг надзирател, началник и променяше някои тяхни и предишни решения и ми съдействаше за добро. Да, този изпратеният ангел от Висините на Божествения свят трябваше да влиза в различни хора. Трябваше да се приковава и оковава във веригите на различни човешки тела и съдби, за да може да изпълни волята на Онзи, който Го бе изпратил. А той от своя страна променяше човешката воля на началника и властите. А този ангел беше измолен с молитви към Бога, за съдействие и спасение. Много молитви бяха изречени от мен и изпратени към Небето. В отговор на това много светли мисли бяха изпратени от горе от Невидимия Свят в отговор на моите молитви. Такъв е зако-

нът. Каквото човек изпраща отдолу нагоре под формата на молитви, това ще получи отгоре под формата на светла мисъл, сила на духа и подтик за добри дела. Не знаей дали ще можете да възприемете всичко, което бе написано от „Окованият ангел“. Без тази история, която разказвам, без моите спомени от затвора и без да познавате историята на процеса, вие в никакъв случай не бихте могли да прочетете и разберете изповедите на „Окованият ангел“. Но тук ще ви цитирам нещо от Учителя за пояснение на моите думи. „В затвора има хора, които са лежали цели десет години и в това време са се молили на Бога да им отвори по някакъв начин очите да прогледат, да разберат какъв е смисълът на живота. Тъй щото попаднете ли между тези хора, проповядвайте.“ (Условие за разумния човек - стр. 142).

Но тук има само едно единствено условие за разумния човек. А това, той да е с пробудено съзнание, а пробуденото съзнание означава връзка с Бога и общение с Бога. Означава пробудено съзнание, осветено съзнание, просветено съзнание, свободно съзнание за Светлината на света, в който живеем и освободено съзнание за Виделината на Невидимия Свят. И накрая съзнание, което се слива със Светлината на Божествения Свят.

„Ако съзнанието ви е будно и тук можете да извършите някаква работа.“ Това е също мисъл на Учителя от същата беседа и страница и е предназначена за онзи затворник, който е в затвора и трябва да проповядва Словото на Бога чрез светлата мисъл и добри дела. Само така прикования и окования Ангел се освобождава от веригите на плътта и се извисява чрез Дух и Сила, за да изпълни Волята на Бога. И тогава падат веригите на Петра, веригите на Римската империя и ангел Господен го извежда от затвора.

Аз проверих, видях как ангел Господен слезна и освободи 5000 затворници на 31 декември 1962 г. от Софийския затвор. Властите изпълниха нареждането на своя началник и Господар, който ръководеше Съветската империя. Но ангел Господен бе влезнал в него и той с власт и сила разпореждаше съдбините на света. И този ангел Господен ние го видяхме в Сила и Мощ как ни сваля веригите и ни изведе от затвора на свобода.

На 31.XII.1962 г. вечерта аз пристъпих в моя дом. С песни и молитви дочакахме Новата 1963 г. На следващия ден отидох в затвора и си прибрах вещите и документите, с които ме освобождавах. С едно дървено куфарче се прибрах в моя дом. Започваше една нова епоха, епохата на освобождението от веригите прикован ангел на земята. Той трябваше да се изрази в Духът на Освобождението. А това време ние го дочакахме. Беше дошло време за истинска работа.

38. КОЙ ПИШЕ И ПЕЧАТИ СТАТИИ СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ?

В затвора аз бях поставен да излеждам присъдата си заедно с политическите затворници. А бях получил присъда за криминално деяние т.е. присвояване на пари, укриване на злато и още много неща, които може да прочетете в присъдата. Според присъдата аз съм криминален престъпник. Обаче според властите аз съм политически престъпник и лежах в затвора за политически затворници. Някой от вас да даде тълкуване на този факт? При нас имаше затворени земеделци. Между тях имаше няколко фракции, които жестоко воюваха помежду си и се обвиняваха едни други в предателство и измяна на земеделската идея. Но те влезнаха в бригадата, която организирах и започнаха да работят много добре и за награда бяха пуснати три години по-рано за-

ради отличната работа, която дадохме на строежа.

Тук се срещнах и с г-н Попов, секретар на проф. Михалчев, гл. редактор на списание „Философска мисъл“. Михалчев беше писал много статии срещу Учителя. С този секретар имахме много разговори в затвора и накрая сподели: „Ако бях се срещнал с теб по-рано нямаше да печатам онези статии срещу Петър Дънов“. Той смяташе, че има вина, за да бъдат напечатани. И според мен той изплащаше тази вина в затвора. Но ние излезнахме от затвора на 1.1.1963 г., а 30 години след 9.IX.1944 г. комунистите отново издадоха една книга със статии на Михалчев, но нарочно поставиха и онези статии, които бяха написани срещу Учителя. Та 17 години след излизането от затвора се явиха други българи, които отпечатаха същите статии на проф. Михалчев срещу Учителя. Какво се беше изменило? Един за вината си трябваше да я откупи чрез затвора за напечатаните клевети срещу Учителя в предишния политически строй. А сега комунистите намериха други човеци, които станаха проповедници на онези сили, които воюваха срещу Учителя и Учението Му. И те ги отпечатаха. Случайно ли бе това? Не беше случайно. А каква ще бъде съдбата на клеветниците? Ще бъде същата както бе и тази на г-н Попов, който се извиняваше пред мен, когато двамата бяхме затворници в Софийския затвор. Аз имах присъда за криминално деяние, а той имаше политическа присъда. Каква е поуката? Ще си я намерите сами. Когато проверите какво е станало с новите клеветници, които отпечатаха стари хули в нови издания и се приобщиха към новата атака срещу Учението на Учителя, тогава ще видите какво означава Божията Правда.

В списание „Философски преглед“ в брой 1 от 1930 г. беше отпечатана една статия от Александър Томов за Учението на Учителя така както той като философ го възприема. Но за нас Учението на Учителя бе съвсем друго, съвсем различно от философските му тълкувания. Така в затвора г-н Попов ми каза веднъж: „Ако знаехме какво представлява вашето Учение щяхме да поместим и други статии в списанието за Петър Дънов.“ Тогава се силаха хули и лъжи срещу Учителя. Човек трудно можеше да се добере до Истината. След заминаването на Учителя комунистите заеха онази служба, която трябваше да бъде срещу Учението на Учителя стари и нови хули и клевети. Е, добре, проверете след време дали комунистите ще напишат нещо добро и праведно за Учителя.

Този г-н Попов трябваше да влезне в затвора, за да разбере от мен какво представлява Учението на Учителя. Аз му бях бригадир в бригадата, а той бе работник. Чрез занаята, който аз му дадох като мозайкаджия той успя да смекчи своя затворнически режим и успя да излезне по-рано от затвора като намали половината от присъдата си чрез положени труд като затворник. А като излезна от затвора с професията, която аз му дадох той си изкарваше хляба. Нагледно му бе предадено какво представлява Учението на Учителя. Учението на Учителя не иска проповедници, а иска хора, които да го проповядват чрез живота си. Ясно и просто. Друго няма.

39. В ТРИНАДЕСЕТИЯТ КРЪГ НА АДА

Бях последствен девет месеца и бях поставен сам в килия напълно изолиран от света. Това е целта на служителите на ада. По всяко време през деня и през нощта ме извикваха и по няколко следователи ме разпитваха със всякакви средства и ме караха да дам показания, които им са удобни. Обвиняваха ме, че съм убил Магдалена. Онази, която носеше табела на главата си „Жертва на Дънов“. Обвиниха ме, че сме горели пари с чували през време на

обмяна на парите през 1947 г., но аз не се предавах. Голяма борба беше тук в подземията на ада. Същата борба беше и в Братството горе на Изгрева. Единствената помощ ми беше молитвата. Тя ми беше връзката с Бога и чрез нея получавах силата си в тези мигове. Трябваше да имам здрави нерви, самообладание и ясна мисъл. Освен мене беше затворен и Жечо Панайотов, който беше касиер и счетоводител на Братството. Но при разпитите Жечо се бе поддавал на натиска на следователите и се бе подписал под лъжливи сведения, че ми е давал милиони. Когато следователят ми показа този документ аз му го върнах и казах: „Това е лъжа.“ Следователя реши да ми устрои очна ставка с Жечо Панайотов по мое настояване. Когато Жечо влезна в стаята на следователя целия трепереше като лист от трепетлика. Аз го изгледах и се обърнах към следователя: „Какво сте направили от този човек? Вие сте го смазали психически и морално. Това е престъпление пред човека и пред онзи, който е създал човека“ и тропнах с юмрук по масата. Следователят скочи веднага: „Ти знаеш ли къде се намиращ, че така ни тропаш?“ „Знам! Аз се намирам в 13-тия кръг на ада.“ Следователят след тези думи се успокои и седна на стола си. „Щом знаеш къде се намиращ, то ти е време да започнеш да учиш законите на ада.“ „Съгласен съм“ - беше моят отговор. И дойде това време да мина през училището на ада и да изучавам уроците, които ми се преподаваха там. Преподавателите ми бяха служителите на затвора. Вероятно бях добър ученик, че след изпитите си аз получих оценка отличен и ме освободиха от затвора след като излежах четири години. А имах присъда за дванайсет години. Ето, това означава, да си прилежен ученик и добър ученик. Все ще дойде някой да оцени твоята работа. И ангел Господен слезна и даде своята оценка и вратите адови се отвориха и ни пуснаха на свобода. Научих се как се излиза от 13-тия кръг на ада. Излиза се след като се разплатиш по всички правила и закони на Ада! А там има закони.

40. ТРИТЕ ВЪПРОСА И ТРИТЕ ОТГОВОРА

През зимата докато траеше следствието в килията ми доведоха едно малко момче, което бе обвинено заради родителите си, които също били в затвора. Обвиненията са били политически. Водеше се следствие срещу това момче. Малко момче, а подследствен. Моята килия бе на няколко етажа под земята. В ада няма въпроси, на които може да се учуди човек. Тук всичко е възможно. Поставиха го това момче при мен в килията, защо и аз не зная. А тук имаше един нар и няколко изтъркани войнишки одеала. Бе зима, студено и нямаше печка. Голям студ. Момчето трепери, зъбите му тракат. Аз го завих с моята шуба, отвън с дебел вълнен плат, а отвътре с дебела кожа. Бяха ми я оставили по неznam каква си случайност. Някой им беше изтрил от съзнание то самия факт, че аз имам шуба и че с нея не студувам. Забележете това, защото при разпитите и поради моето разклатено здраве те всячески се стремяха аз първо да се срина физически и след това да падна духом. Завих момчето и за да не замръзна цяла нощ се разхождам в килията и правя гимнастика. Така запазих момчето от замръзване и себе си. Беше голяма борба - разпити със следователя и борба със студа в килията. А имах и още един човек, за когото трябваше да се грижа. Момчето оживя от студа, приключиха му следствието и го оправдаха. Преди да го пуснат аз помолих момчето за една услуга. Аз бях напълно изолиран в затвора и търсех начин да влезна във връзка с Мария, която трябваше да ми отговори на три въпроса, защото отговорите на тези три въпроса ми трябваха за следствието. За една ориентация. Бях непрекъснато заплашван, а и не бях сигурен дали тя не е затворена и хвърле-

на в затвора. Накарах момчето да запомни три въпроса, които да зададе на Мария Тодорова след като излезне от затвора и се срещне с нея. А отговорите на тези три въпроса ми бяха необходими, за да знам как ще се води следствието в бъдеще. Отговорите от Мария трябваше да получа по следния начин: на всеки две седмици ми изпращаха изпрано долно бельо. Само то можеше да дойде отвън. Мария трябваше да закърпи един чорап с бял конец, ако отговора на първия въпрос е положителен. С червен конец ако отговора на втория въпрос е положителен и с кафяв конец ако отговора на третия въпрос е положителен. Но ако са отрицателни отговорите на 1-вия, 2-рия и третия въпрос то да се закърпят на три редове с черни конци. Момчето запомни всичко много добре, излезна от затвора, срещнало се с Мария и предаде всичко. Когато Мария изпрати изпраното и изгладено бельо, пристигнаха и чорапите и с тях дойдоха отговорите и на моите три въпроси. Момчето бе запомнило всичко наизуст. Тук нямаше молив и хартия, защото тук бе 13-тия кръг на ада. Но и тук слезна ангел Господен, влезна в един от началниците на затвора и му нареди да поставят това момче в моята килия. Така дойде помощта от Невидимия свят в 13-тия кръг на ада. Следствието продължаваше да се води, но аз бях вече ориентиран за много неща и не можех да допусна грешка. Бях с яснота и с будно съзнание.

41. ЗАПЛАТА НА ИНЖЕНЕР И ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ НА ЗАТВОРНИК

След процеса, след като получих присъдата управата на затвора искаше да ме сложи в обща килия, където бяха други политически затворници по религиозни мотиви. Но аз отказах и поисках самостоятелна стая - килия. Управата на затвора се учуди на това, защото затворниците трудно издържаха сами и търсеха да имат контакт с други човешки същества. Самотата ги смазваше. Те отначало ми отказаха. Казах им, че ако не ми дадат самостоятелна килия няма да работя. А точно тогава аз обучавах затворниците на занаят как да строят, за да бъдат изпратени на строежите. Водеха ме като бригадир на бригадата. А пред официалните власти, понеже ние работехме на държавни постройки аз получавах заплата на инженер, но ми даваха 10% от нея. Даваха ми 22 лв. В тази килия се чувствах много добре, бях сам със себе си, сам подреждах мислите си, не ми пренеха другите и бях самостоятелен. Това изумяваше всички, защото най-голямото наказание на затворниците беше да бъдат поставени в самостоятелни килии. Беше ги страх от самотата и не можеха да се справят с нея. Причината бе, че в ада кръжаха онези души, онези заминали души, които бяха изпратени в ада. Те въртяха около тях, влизаха в затворниците и те не можеха да се справят с тези чужди влияния. А те свързваха тези натрапливи мисли и състояния, че идват от самотата. Така си обяснявах, но нещата бяха от друг порядък. Истината бе, че всички бяхме подложени и трябваше да изтърпиме на силите адови и на преизподнята, на пъкъла. Ето, какво представлява цената на самотата и цената на самостоятелната килия, която избрах по мое собствено желание.

42. ЧОВЕШКАТА ДУША, КОЯТО РАЗЦЪФТА В 13-ТИЯ КРЪГ НА АДА

Имаше един помак, казваше се Реджеб и бе политически затворник, защото беше бунтувал помаците. Бяха го изпратили при мен в килията. Беше смазан като човек от следствието. За два месеца след свършване на следствието аз му върнах духа изгубен по време на следствието. Пях му от песните на Учителя, говорих му за Бога, разказах му за света на светиите. А колко приказки му разказах за Аллах и бедуините. Аз знаех десетки арабски приказки. Реджеб направо се възстанови и възкръсна духом. Пред себе си видях как разцъфна една човешка душа, която възстанови връзката си с Бога. Премина процеса и присъдата му беше - разстрел. Преди да се разделим Реджеб ми каза: „Бай Борисе, да можеш да дойдеш в джамията на село и така да ни поговориш на всички както говори тук на мен!“ Разделихме се с прегръдка. Той знаеше, че го извеждат на разстрел. Аз също знаех. Той си замина усмихнат с вдигната глава, защото вече знаеше и усещаше, че човешката душа е безсмъртна. Аз му помогнах да възстанови връзката си с Бога. Бог за него беше Аллах. Аз знаех до сега на теория, че когато човек е свързан с Бога, то може да отиде на смърт с песен както са правили първите християни, когато римляните са ги хвърляли на лъвовете. Но сега се убедих наяве, че това е възможно. Реджеб ми го показва наяве. Видях и тук ръката на ангела Господен, който възстанови връзката на един човек с Бога, който по различни причини я бе загубил. Връзката бе възстановена и той усмихнат отиде на своето лобно място. Там го очакваше присъдата - смърт чрез разстрел.

43. НОЖ В ПОЯСА И ЖАРГОН В УСТАТА

Трябваше да се завърши един голям обект. Трябваша работници и затова ни смесиха с криминалните затворници. Неща, които не се допускат. Но нуждата ги накара и те ни смесиха. Дойдоха при нас едни големи бабаити и нашите хора, които също бяха бабаити изведнъж се стъписаха и се смалиха. Уплашиха се от новите, защото те бяха наистина баш бабаити. Имаше един голям човек, буен, груб, невъздържан и винаги носеше нож в пояса си. Аз се правех, че не виждам ножа му заврян на пояса му като турски ятаган. Веднъж той бе до мен, говореше нещо и произнесе думата „бачкам“, която бе жаргон и означаваше „работя“. „Ти знаеш ли какво правиш? Защо внасяш в нашия хубав роден език такива груби думи? Тези цигански думи? Защо го мърсиш? В езикът се крие културата на един народ. Това е Словото. Това е най-чистото нещо. Ако езика си загубим, ние културата си губим. А загубим ли я, ще попаднем в робство. И като излезнеш от затвора няма да бъдеш свободен, а ще останеш роб и отвътре и от вън.“ Той ме слушаше стреснат. Изобщо не очакваше, че някой би посмял да му направи забележка, а особено на такава тема. Изправи се с високия си ръст, огледа всички и каза: „На никого тук не позволявам да ми прави бележка, а само на майстор Борис!“ Тръгна си горд от това, че съм разговарял с него на такава тема и съм му направил бележка за културно отношение между затворниците. Това много му допадна и той се измени постепенно. Започна да чете книги, да държи в ръцете си вестници, показвайки пред другите, че ножа му, който е затыкнат в пояса е за тях, но в душата си носи нещо друго. Беше забавно да се гледа този грамаден човек с вестник в ръка. Другите им се плачеше от умиление, но не смееха дори да се усмихнат, да не би той да помисли, че другарите му се подиграват. И вместо

да го унижи моята забележка както сметнаха другите в онзи момент, то става обратното. Моята забележка за нашия чист и роден език го въздигна пред очите му. Това го промени. Той беше много доволен от тази развръзка на нещата и се отнасяше с разположение към мене. Идваше при мен, разговаряше, аз се изправях и стоешком го слушах. Всички ни оглеждаха и цъкаха с език. Ние двамата бяхме високи на ръст и стърчехме с една две глави над останалите затворници. После почтително се разделяхме и всеки отиваше на своето място да работи. Останалите затворници го посрещаха с уважение. Беше невероятно усеждане, което изпитвах около него. Усещах, че от него се излъчва и разлива нещо хубаво и прекрасно. Една човешка душа бе започнала да се разцъфтява за доброто, което бе вложено в нея. Доброто е материалната връзка на Любовта, излизаща като Мирова Любов от Бога и връщайки се от човеците като Космична Обич на Битието.

44. ЗЛОДЕЯТ И ДЕСЕТТЕ ТОРБИ С ЦИМЕНТ

Направиха така, че нарочно ми докараха да ми помага един криминален престъпник. Стараха се всячески да ми пречат в моята работа като бригадир. Доведоха го, представиха ми го и ми казаха, че това е моят нов помощник. Само като го погледнеш, да настръхнеш. Беше върл злодей. Всички страняха от него, защото присъствието му излъчваше убийство и кръв. Аз го приех естествено като всички затворници и не правех разлика между него и останалите. Това го озадачи много и му беше интересно. После не го хоках, но се държах с Любов към него, дори с по-голямо внимание отколкото към другите. Това още повече го озадачи. Обръщам се към него: „Ганчо, дай кофата.“ И той я донесе пълна като ме поглежда как изричам думите. И като видя, че аз работя заедно с него мълчи и нищо не казва. „Ганчо, а сега донеси десет торби цимент!“ Поглежда ме, оглежда и другите, всички работят, никой не го гледа, нито му се присмива, че трябва да донесе десет торби цимент. А десет торби цимент по 50 кг, това са петстотин килограма и той трябва да ги донесе от едно разстояние 50-60 метра. Това не е шега, а мъжка работа. Донесе ги, подреди ги и каже: „Готово!“ Аз стана, отида да видя как е свършил работата и го похвалях. Кажa му, че преди съм носил по две торби цимент, по една под всяка мишница, но сега съм опериран, отслабнал съм и нямам тези сили. Той ме оглежда, аз му показвам големите си ръце, разкопчавам ризата си и му показвам големия разрез на корема си, където е останал белега от оперираната язва. Той клати глава и цъка с език. Другите се чудят, какво ли си говориме, а аз му протягам дланта си и казвам: „Ако знаеш колко торби цимент са минали през тази ръка - трябва да броиш от едно до десет хиляди.“ Той се усмихва и отново цъка с език. Доволен е, че се е убедил, че пред него стои човек на труда и той го командва по човешки, а не началнически. Много е доволен. Не знае как да изрази радостта си. Аз го потупам по рамото и той ме потупва по рамото и всеки тръгва да си гледа работата на затворник. Та у всеки човек има нещо Божествено, но то е скрито у него и трябва да направиш връзка с това зрънце, голямо колкото синапово семе, чрез което се осъществява връзката между човека и Бога. Това е изкуство. Това е знание дадено в Словото на Учителя.

45. ЗАНАЯТЪТ ПОЛУЧЕН ОТ ЗАТВОРА

Имаше двама осъдени от властта за шпионаж. Бяха много умни, хитри и много умели и знаеха как да внасят смут между работниците-затворници и пречеха на работата ми. Един ден хванах на единия ръката, дойде в мене сила, стиснах я и му извиках: „Ти няма да ми смущаваш работата. Та аз заради вас работа тук бе. Вие мислите, че началниците са ме изпратили. Това си е моя инициатива, да ви дам професия. Иначе как ще се прехранваш във от затвора без работа? Ти навън ще бъдеш едно нищо без занаят, а занаята ще те спаси. Ако искаш да знаеш аз имам по-голяма присъда от теб. Аз имам 15 години затвор, а ти имаш 10 години. Какво ще ми се перчиш. Аз и в присъдата те превъзхождам.“ Оня е втрещен и не очакваше такива думи. На другия му казах същото, но го предупредих. „Да знаеш, че аз мога да те накажа. Няма да кажа на началството, но аз знам как да те накажа. И моето наказание е 100 пъти по-тежко от охраната на затвора.“ След една седмица втория се извини и стана много добър работник при мене. Онзи, първия само се коригира, но стоеше настрана от мен. Не можеше да се примири, че аз го превъзхождам в присъдата. Но когато излезе от затвора не му давали никъде работа, макар че е бил с висше образование - имаше диплома за инженер. По едно време се сеща, че има документ за мозайкаджия IV-V разряд, той отива на един строителен обект, а тогава се строеше много и се търсеха мозайкаджии. Наемат го веднага, без да го питат кой е и от къде е. Започнал да изкарва добри пари, беше се облякъл, нахранил и спестявал по някой лев. Случайно веднъж ме срещна на улицата, спря ме и усмихнат ми заговори: „Майстор Борис, ти беше прав тогава в затвора, но там не ти повярвах, чак сега ти повярвах, защото чрез занаята от затвора си изкарвам хляба и никой не ме гони, а всеки ме приема заради занаята и ми плаща предоволно.“ Аз се усмихам: „Е, видя ли, че аз не работих за себе си, нито за началниците, а за вас, затворниците. Видя ли, че с труда си човек е полезен първо на себе си, на околните, на обществото и на държавата, в която живее.“ Онзи продължава да се усмихва все по-широко. Сълзи се наливат в очите му и той плаче пред мене. Аз го тупам по рамото и го утешавам. „Ние всички сме човечи и ние всички сме деца на тази земя и сме братя помежду си.“ Разделяме се и всеки поема своя път. Понякога човешките пътища се пресичат и Онзи, който ги пресича знае много добре защо го прави, защото човек в края на краищата трябва да тръгне по своя път. А всички човешки пътища рано или късно ги отвеждат до идеята за Бога. Ето, това е важното!

46. ПЪРВАТА МИНУТА В ЗАТВОРА

Дойдоха у дома, арестуваха ме и ме туриха в затвора. Когато ме нати-каха в затвора още в първата минута на първия ден веднага искаха да ме смажат. Заведоха ме по стъпалата надолу на три етажа под земята. Сложиха ме в килия без прозорци, затвориха желязната врата и ме оставиха на тъмно. Аз веднага станах и изпях една песен на Учителя на висок глас. Рекох си: „Вие ще ме уплашите мене!“ Те не знаят какъв е живота на ученика. Той не трепери за живота си. Следствието продължи девет месеца. Истинска битка! Един път двама, друг път трима следователи, които ме поставят на кръстосан разпът. Но за мен отговорът е готов и аз не бързам да отговарям. Аз мълча, правя се, че мисля, повтарям въпросите им на глас и отговарям точно. Жестока битка с триглав змей и то с голи ръце. Само сила изпратена от Небето ме

вдигна на крака и ме обгради с броня срещу ноктите и зъбите на триглавия змей.

47. БОРБА В ПОДЗЕМИЯТА СЪС СЕДМОГЛАВИЯ ЗМЕЙ

Към края на следствието една нощ по Великден в 24 часа през нощта ме викат на разпит. Но ме водят, за да видя зловеща картина. Развеждат ме през едни галерии, а в тях тъмнота, като че съм гладиатор в римската империя и сега ме водят, за да ме хвърлят на лъвовете на арената. Но онези там римляни са имали правила и освен това са обучавали гладиаторите да знаят как да се бият, защото и в зрелищата има изкуство. А тук в тази епоха властвуваха същите духове от римската империя, но бяха по-изтънчени и по-зловещи. Водят ме, а не се вижда нищо. Отпред един милиционер, отзад друг, така че да ме сплашат, да ме разстроят психически, ама аз си вървя, усмихвам се отвътре и нещо в мен се усмихва и си пее. Състояние на духа. Завеждат ме в кабинета, една голяма стая, осветлението е много слабо, нарочно е направено така. И те имат опит - тъмните сили обичат тъмнината. Но аз пък точно тъй обичам и съм свикнал слаба да ми е светлината и затова това не ме смущава. В средата на стаята сложили един стол за мен, а тъкмо насреща е бюрото на прокурора Руменов, а пред него една голяма папка - досието на процеса срещу Братството. Отстрани са седнали 5-6 души следователи, които също ми задават въпроси. Изправен съм срещу змей с много глави. Едната глава си отваря устата и бълва пламък, а от пламъка излиза въпрос. Трябва да се отговори. Това е битка. Ако не отговарям е още по-лошо. Аз знам всички обвинения наизуст и за всяко едно обвинение съм подготвил отговор, който можех винаги да дам без да го променям. А той е всякога един и същ. А това ги дразнеше. Освен това аз не бързах да отговарям, когато ми задаваха въпроси. Просто, настанях се удобно на дървения стол и чакам да минат 1-2 минути. Чакам, не бързам, а иначе аз имам отговор. Той е готов много отдавна, но аз не бързам. След пет минути, като видя че им става тягостно и започват да нервничат аз тогава започвам да говоря. Аз първо повторя въпроса, че го обсъдя гласно пред тях и така малко по малко идвам до отговора, който е готов в мене през тези девет месеца следствие. А те губят търпение. Накрая към 3-4 часа Руменов звъни със звънеца. Влиза милиционера. „Отведете го“ и пак ме повеждат из коридорите из едни подземия, безкрайни стъпала надолу, защото те имат път по който трябва да ме водят. Хем да бъде по-дълъг, хем да бъде по-зловещ. Изпитана е тяхната метода. Изпитана и точна. От къде ли са я учили? Кой им я преподавал?

През вечер, през две ме викат на разпит. Понякога и през по-голям интервал. Те не бързат, те имат време, времето е тяхно. В килията има една дъска. Ако я бутнеш и тропнеш с нея означава, че искаш разговор със следователя. Ама аз не се докосвам до нея. Аз този следовател не го търся. Минаваха 15-20 дни - аз не търся никого. Не щях да говоря с него. Не ми трябва. А за затворника е най-страшното да не го викат при следователя, означава, че са го забравили във времето и са го натикали вдън земя. Но при мен беше друго. Мен следовател не ми трябваше. Аз имах с какво в себе си да се занимавам и с кого да разговарям. Можех да си провеждам в себе си разговор с когото си искам. Позвъня му по моя вътрешен телефон, онзи когото викам се обажда и така си говорим с него по цели часове. Свършвам разговора с един, после почвам разговор с друг. Изморя ли се да провеждам такива разговори, поч-

вам да се занимавам с друго. Голяма борба бе. Тежка борба. Въпрос на издръжливост. На време и на воля. Въпрос за оцеляване. Или ти, или те. Един трябваше да бъде победител. Горко на победения. Така е във всички епохи.

48. ГЛАДЪТ

Поставиха ме в килия три етажа под земята. Без прозорец и без осветление. За храна започнаха да ми слагат месо, защото знаеха, че съм вегетарианец. Аз не се докосвах до тяхната храна. Пиех само вода. Те ми се чудеха и знаеха, че така сам ще падна в клопката, защото гладът ще ме свали на колене и аз сам ще им се предам. Минаха 20 дни, аз отслабнах, едвам се държах на краката си и се олюлявах, когато трябваше да вървя. Придържаха ме под лактите, когато ме водеха на разпит, защото щях да се строполя на земята. Тогава сметнаха, че е момента да ме сломят, но духът ми бе бодър и крепък. На стената в килията в неземна светлина винаги за мен стоеше денонощно образът и ликът на Учителя. Той Го бе изпратил и поставил там, за да ме укрепи. Аз знаех, че съм под Негова защита. Едва издържах физически, но не се давах. Те се чудеха защо не ям. Аз не ядех, защото стомаха ми не ми приемаше храна. Беше се образувал някакъв спазъм и всичко, което поемах - повръщаш. Можех да пия само топла вода. Следователят ме гледа как ежедневно се топя и се смалявам. Накрая му рекох: „Аз няма да издържа дълго. Аз съм болен. Имам язва на стомаха и не мога да приема нищо през устата си и всичко повръщам. Вие ако така се бавите и отлагате делото, аз ще си замина и няма да мога да Ви свърша оная работа, която очаквате от мене и след това трябва да ме търсите в Онзи Свят горе“. Следователят ме гледа учудено. „Мъртвите не Ви са необходими, защото Вие не признавате живота на Небето, а само живота на земята. Затова помислете какво ще правите с мене.“ Те се уплашиха и ускориha делото. Започнаха да се грижат по-добре за мен като почнаха да ми поднасят хляб и вода. Престанаха да ми носят месо. Борбата продължаваше. Бях прескочил гладът. Зад мене беше Духът на Учителя, който ме крепеше. Това беше истински пост с молитви. Тук видях силата на поста и силата на молитвата, защото те двете укрепват духа на човека и го правят чутък за идването на Божествения Дух, който на всеки човек раздава онова, което му е потребно. Чрез Него получих сила на духа си и укрепих волята си, че трябва да превъзмогна временната тежота на тялото си. Дойде време физическото състояние на тялото ми се влоши и ме заведоха в болницата на затвора, където ме оперираха от язва на стомаха. Един етап беше преминал, идваше вторият. Така се редяха брънките на веригата, с която бях окован в подземията на човешката преизподня. Веригата бе от 12 години затвор.

49. ДЕЛОТО

На самият процес в съда дойдоха хора, на които аз съм помагал, когато бяха в нелегалност при предишната власт. Аз знаех, че те бяха комунисти, а тогава нямаше работа - бяха военни години. Аз наемах някакъв строеж на мое име, после ги наемах като работници и издавах обекта да го работят. Те го изработваха и с получените пари си подпомагаха за насъщното преживяване, дори им оставаха пари за тяхната нелегална работа. Аз това го знаех, а те също знаеха, че аз им помагам именно за това, да оцелеят, понеже бяха идейни хора. Имаха идеи и чрез тези идеи те искаха да променят стария свят в нов свят. Сега беше дошла тяхната власт, те бяха заели големи постове в

държавата и когато Мария Тодорова се обърна към тях за помощ, те съвсем честно и доблестно се явиха като свидетели и ме защитаваха. А ето имената на **доблестните българи**, които укривах, хранех и закрилях, когато бяха в нелегалност като комунисти, но които дойдоха да свидетелстват и да ме защитят:

1. Борис Крумов Влаев - подполковник от милицията, член на БКП
2. Борис Сотиров Тепешанов - от окръжен комитет на БКП, ул. „Жданов“

52

3. Борис Стоянов Бъчваров - политзатворник и партизанин
4. Златан и Стефан Андонови Тафраджиеви - братя партизани от село Долна Диканя, Радомирско
5. Борис Милев Колев - директор на гимназията в гр. Самоков
6. Димитрина Георгиева Василева, ул. „Зелен синур“, N 19
7. Тодор Василев Михайлов

Един дори се възмути. „Какво съдите този човек? Че той ни е помагал, когато бяхме в нелегалност!“ Тогава прокурорът Руменов се вбеси: „Вие какво правите? Ние искаме да го осъдим, а вие го защитавате.“ Да, това не беше правосъдие. Никакво правосъдие. Процесът беше изкуствено монтиран, те знаеха, че ние нямаме вина, но така им беше заповядано. Трябваше да ни ликвидират по всички линии. И те изпълняваха тази заповед. Прокурорът се казваше Руменов. Какво значи това име? Руми=Ром=Рим е равно на Пилат Понтийски. Това е неговият дух в нашата епоха. Римското право бе, което осъди и предаде Христа на разпятие. Сега пак се яви, за да съди Делото на Учителя. Ние сме исторически врагове. От кога ли? Още от Каин и Авел. Откакто Каин уби Авел, оттогава този акт се повтаря в света. Господ казва: „Който убие Каина, престъплението му ще е по-голямо!“ Значи Злото не трябва да го убиваме. Христос каза: „Любете враговете си!“ Учителят казва: „И Злото ще бъде слуга на Доброто!“ Каква красота. Каква точност на обяснението за същността на Истината. Затова Истината е свещена и недосегаема за скверни ръце. Само човешката душа има отношение към Истината.

50. ШПИОНАЖ

Решиха да ни обвинят в шпионаж, че сме служители на чужда страна. На коя? Единствено Братството поддържаше връзка с Франция. Но по странични стечения на обстоятелствата връзките с Михаил Иванов от Франция бяха прекъснати отдавна. Възрастните приятели го обвиниха, че е самозванец. Той се беше обявил за Миров Учител, но същите тези приятели помнеха и знаеха какво бе отношението на Учителя към него. Имахме и документи за това. А моите съвременници от Школата го знаеха много добре какво представлява. Рано или късно делата на всеки един от нас излизат на яве. А той бе служител според Учителя на Черната ложа. Ние знаехме това изказване на Учителя и след някои и други развързки преустановихме всякакъв контакт с Франция. Но следователя ни обвини в шпионаж. Аз се ядосах. Тропам с голямата си длан по масата. „В какво ни обвинявате Вие? Че ние ядем хляба на тази страна и в нас лъжа няма. И Вие знаете това. Във всичко друго може да ни обвинявате, но в шпионаж - никога.“ Тропах силно с ръка и всичко на масата подскочи. Това не смути следователя. Но те провериха чрез своите хора и агенти тук в София и във Франция и се убедиха, че нямаме никакви връзки. Лично следователят бе казал на Мария при разпит: „Ако имаше една единствена сламка, за която можем да се хванем и да ви обвиним за шпионаж, то всички щяхте да увиснете на бесилото. Но ние проверихме това и шпионаж няма. Ще

ви съдим за друго." И те ни съдиха за това, другото. И ни осъдиха както трябва и както наподобява на един съд с адвокати, свидетели, съдии и прокурор. Съд по всички техни правила. Получихме присъда по техните закони. Излежахме я пак по техните закони. Чрез тях някой ни учеше на ненаучени неща.

Но следователят при последният разпит също ми изяви най-категорично, че много съжалявал, че не може да ни обвини в шпионаж, защото много искал да ме види как вися обесен. И на други им се искаше. Но на края дойде ред да се чуе думата на Онзи, който като нетленен образ в неземна светлина стоеше на стената през време на цялото следствие. А това бе образът на Учителя.

51. БЕСЕДИТЕ СЪС СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ СЕ ПРЕТОПЯВАТ

Нашата литература с беседи на Учителя бе подредена на Изгрева в различни складови помещения. Имахме дърводелци, които бяха направили рафтове, а сестрите ги бяха подредили по годишнини и по класове. Имаше много литература. От всяко томче се изкарваше от 3000 до 3500 броя. Някои от тях се подвързваха в книговезницата на Изгрева. Но още от времето на Учителя приятелите смятаха, че това положение вечно ще съществува. Учителят ще бъде вечно на земята и за тях бе по-добре да дойдат и да слушат Словото на Учителя отколкото да седнат и да четат беседите на Учителя. Имаше си причини. Излъчването на Учителя бе такова, че само онзи, който е имал достъп до Духът Му знае какво представлява аурата на Учителя. Учителят си беше заминал и бе оставил Словото си. Беше направен опит от Боян Боев и бяха изпратени на няколко места в провинцията беседи безплатно за съхранение. Голяма част от тях бяха прибрани от милицията, а онези които останаха се оказа след 30 години, че бяха поставени в един сандък по 40 броя от едно томче, вместо да поставят едно пълно течение от беседи. Но тогава никой не допускате, че ще дойдат години на гонение срещу Братството. Дойде онзи ден, когато Изгревът осъмна обсаден с милиция и от складовите ни чрез заповед на прокурора бяха натоварени 19 камиона с томчета от Словото на Учителя и бяха изтети. Минаха през всички бараки, обрах всичко - книги, тетрадки и документи. На Изгрева между нашите хора имаше техни служители, които показваха къде какво има. Та като пропуснеха някъде нещо да вземат, то се явяваше някой който им подсказваше къде какво има. А да бъде всичко законно правеше се опис и протокол за обиск на издетата литература. Но това беше само за домовете. А от складовите я натовариха без всякакъв опис. Няколко месеца преди този ден 6.XII. 1957 г. беше направена инвентаризация на книгите в складовите и ние по опис знаехме къде какво имаме. Но те прибраха около 180 000 тома натоварени в 19 камиона.

На следствието казвам на прокурора Руменов. „Какво правите Вие? Това е престъпление“. А той се усмихва. „Ние, тези излишни книги, които се залежават по вашите складове ги прибрахме, за да ги предадем за претопяване. Претопихме ги на каша и за тази каша фабриката ни даде 50 000 лв.“ А това бе голяма сума по онова време. Един двустаен апартамент струваше 50 000 лв. А за претопените 180 000 книги те бяха получили 50 000 лв., което означаваше един апартамент. „Срамota е, тези книги струват 2 милиона лева, а Вие ги унищожихте. Това в историята ще се пише като Ваше най-голямо престъпление пред българския народ и пред човечеството.“ Той подскача, че аз така говоря. И оттогава ме намирали много, защото се карах с него по прин-

ципни въпроси. Казвам му: „Това не е залежала стока. Това са складове. У нас е така - кой каквото му трябва идва и си го купува на парче. Ако ние знаехме, че така ще постъпите ние щяхме да ги подарим на всички българи и щяхме да ги разпръснем между българския народ.“ А Руменов отговаря: „В това е нашата сила, че никой не знае какво ние мислим и как мислим и какво ще направим.“ „Да, Вие сте прав. В това е Вашата сила.“ Замълчавам малко и после добавям: „А нашата сила е в Бога. На Него уповаваме и на Него се надяваме.“ Руменов подскача и крещи: „Ах този член 18 защо го махнаха? Аз можех да ви избеся всички по този член. Ако това беше станало преди една година, когато го имаше този член 18 щях да ви избеся всички!“ Това не бяха празни думи и празни закани. Щяха да го сторят това без да им мигне окото. Тогава така се разправяха със своите противници. За тях ние им бяхме противници. Някой им бе внушил това и вярвах, че ние сме им най-големите врагове. А това не бе вярно. Лично Учителят пусна болшевиките на земята и лично аз бях в Мърчаево, когато Учителят излезна на балкона и заяви, че е решил да пусне комунистите в България. Те дойдоха и дойде това време да ни съдят като врагове. Хайде сега кажи им, че не сме техни врагове. Ето защо Небето се беше погрижило и затова този член 18 бе премахнат преди една година. А чрез този член можеха да ни обвинят, че сме печатали беседите със свои собствени средства, че сме ползвали средства без счетоводство и т. н. Но защо го бяха премахнали никой не знаеше. Бяха сметнали, че през 1958 г. техните врагове отдавна са премахнати, всички частни печатници са одържавени и държавата управлява всичко. Нашите адвокати също се чудеха кому е хрумнала да даде идеята да се премахне този член, когато на никого не е пречел. Невидимият Свят бе нашепнал някому в главата тази мисъл, той я бе свалил и реализирал. А тази реализирана идея от непознатият законодател в следствие ни спаси от бесилото. Но за унищожените и претопени беседи Някой ще отговаря. Тази власт, която бе облечена в сила, та чрез държавата да разруши и унищожи Словото на Учителя, то тази власт непременно ще отговаря пред Бога. Няма да премине нито една черта от Божия закон и да се заличи от Божието възмездие, защото те посегнаха на Словото на Бога. Вие следващите поколения ще се убедите в това.

52. НАЙ-ВАЖНИЯТ ВЪПРОС И НАЙ-ВАЖНИЯТ ОТГОВОР

Съдебният процес е започнал. В залата са допуснати журналисти, присъствуват приятели и врагове на Братството. В залата на съда се е събрал Светът да съди нас и Бялото Братство. Някои протестират, че това е политически процес. Прокурорът Руменов се провиква: „Ние не съдим Петър Дънов. Ние не съдим Учението Му, а ние съдим хора, които са нарушили законите на републиката.“

Ние за тях бяхме нарушители на закона. На кой закон? Ето ще ви разкажа един пример. Той доказва всичко и отговаря на всички въпроси днес и утре.

Задават ми следния въпрос в съда: „Защо издавате в такъв голям тираж книгите на Петър Дънов? Кой ще ги чете тези излишни и никому ненужни книги?“ Аз отговарям така: „Как искате да Ви отговаря? Конкретно или обширно?“ Отговарят ми: „Конкретно, конкретно!“ И аз започвам конкретно така: „Тревата за вълкът е нищо, но за овцата е храна.“ Млъкнах. Все едно, че падна гръм посред бял ден от Небето. Настъпва тишина. В залата никой не

сmee да шавне и да се усмихне. Отговорът е унищожителен, Съдът е прикован, не мърда, ни шава. Защита и обвинители не смеят да се погледнат. Това е заканата на онези Невидими Сили, които воюват срещу Братството и искат да го унищожат. Те се раздвижват, накрая съдията дава знак за почивка. Всичко можеха да ми простят, но този отговор - никога. Просто някой отгоре, от Невидимия Свят ми го подаде като мисъл, аз я хванах, прочетох я и я изказах с устата си. Аз до днес се гордея с това изказване. Беше голям удар за тях. Бях много доволен от себе си и от Онзи, Който ми подари тази мисъл. Велико нещо е връзката с Невидимия Разумен Свят на Небето. Изминаха много години от тогава, много хора забравиха съдебния процес, но това откровение за вълкът и за овцата никой не забрави. Както нашите приятели не забравиха и се гордееха с този отговор, така и онези, които преследваха и гонеха Делото на Учителя се ожесточаваха, когато им напомняха за този мой отговор. А имаше кой да им го напомни. Това не беше човешки отговор, а бе откровение на Небето. А всяко едно откровение след време става пророчество и пророческият Дух раздвижва и управлява съдбините на света. А този пророчески Дух рано или късно ще разреши този въпрос така, както бе дадено в това изречение. Ще измени съдбата на света, ще ръкоположи съдба на народи, ще разкрои нови времена, защото идва Ново Човечество. А за Новото Човечество е необходимо Ново Време и Нови хора, които да поемат Словото на Учителя. Тогава Словото на Учителя ще бъде храна за тях.

53. ГОЛЯМАТА САМОИЗМАМА

Беседите със Словото на Учителя чрез заповед на прокурора бяха иззети от милицията и с техни служители бяха натоварени с 19 камиона на 6 декември 1957 г. и бяха откарани на гара Искър във фабриката за хартия. И претопени на хартиена каша. Каква хартия изкараха от нашите беседи, ние можем само да предполагаме. Но онези беседи, които се иззеха по определен списък от отделни лица бяха натъпкани в чували и бяха откарани на друго място. На по-активни приятели, които живееха в града също по определен списък ги обискираха и им взеха беседите. Но имаше и случаи, когато онези служители, които ги охраняваха, като служители на властта, започнаха да ни ги препродават. Те си имаха план и като ни препродаваха нашите беседи търсеха по този начин да се доближат наново до нас с цел да ни контролират отвън и отвътре. Ние направихме всички постъпки, писахме жалби до всички инстанции, за да ни върнат освен книгите, но и всички стенограми, документи, които бяха запленили. Ние не знаехме дали архива беше унищожен или бе само прибран в техните полицейски архиви. Доказвахме, че тези материали са исторически и се отнасят за Школата на Учителя. Но за комунистите думата исторически означаваше само онова, което се отнася до тях, защото по онова време те смятаха, че те представляват историята и че са дошли да създадат нова история за човечеството. Затова унищожиха беседите със Словото на Учителя. Искане само те да бъдат представители на човечеството, а всички други да ги няма. А за нас Словото на Учителя бе Словото на Бога за днешното и идното човечество. Комунистическата власт знаеше много добре какво прави и знаеше как да го направи. Бяха опитни. Веднъж от Министерство на вътрешните работи ни извикаха всички членове на Братския съвет. Отидохме седем човека и ни дадох на пет томчета от Словото на Учителя на човек в знак на великодушие към нас. А това бяха същите томчета, които чрез обиски те бяха прибрали от приятелите. След време получаваме с Паша Теодорова съобщение да се явим във Вътрешно министерство. Наемам аз лека

кола и с Паша отиваме там. Сядаме в канцеларията и след малко идва един генерал, който бе в цивилни дрехи и застава срещу нас на бюрото. Идва един милиционер носи една дебела папка и се обръща към него: „Другарю генерал по Ваша заповед папката за дъновистите Ви се поднася“. Дебелата папка е на масата, той я отваря, поглежда я и я посочва с пръст. „Забраняваме ви да правите повече постъпки за връщане на книгите ви. Забранявам Ви да безпокоите държавните служби с вашите молби, защото в този момент ние си имаме друга работа. За нас този въпрос е разрешен“. И той посочва заповедта на прокурора, с която се нареждаше да се унищожи литературата на Учителя. Ние се поглеждаме с Паша и мълчим. Разговорът приключи и ние бяхме изведени от Министерството. А какво очаквахме ние? Мислехме, че молбата ни ще бъде удовлетворена и ще ни върнат книгите понеже първия път когато отидохме да се оплакваме, на всеки един от нас дадоха по пет томчета. А сега ново положение. Или беше си старото положение, но ние бяхме поставени в ролята на ученици, които трябваше да се обучават от учители, които преподават в тяхното училище. Трябва да се признае, че те бяха ненадминати майстори във всичко. Никой от нас не знаеше какво могат те да мислят, нито какво да измислят и още по-малко, никой не знаеше какво могат да направят. Трябва да им се признае това и зачете това. Тяхното училище беше училище за прийоми и похвати, които човешкият ум не можеше да измисли. Те ги получаваха от своите учители, които се намираха в Невидимия Свят.

И още най-драматичен е случаят когато след присъдата срещу мен и Жечо Панайотов в нашата защита обжалваха делото пред Върховния съд. Върховният съд потвърди присъдата N 31-VII/19.05.1959 г. по НОХД N 4/59 г. СГС-НО, с която бяхме осъдени, но отхвърли като противозаконно изземването на беседите. Значи Върховния съд отмени заповедта на прокурора за изземването и унищожението на беседите чрез решение N 851 от 7 септември 1959 г. Той отмени това решение, което според него е било противозаконно. Решението на Върховния съд го има черно на бяло, имаме го като исторически документ. Е, какво още го имаме сега, когато претопиха 19 камiona книги около 180 000 томчета? Освен това няколко хиляди томчета бяха събрани, обрани чрез обиск по списък от приятелите. След постановлението на Върховния съд ние правихме жалба и си искахме обратно беседите, които бяха прибрани чрез обиски и по опис от онези служители, които бяха направили описи. Но нищо не върнаха. Макар че имаше решение на Върховния съд. Освен това от 1957 г. вече двадесет години ежегодно се правят обиски по донесение на доброжелатели и се изземват тук там останала някоя и друга беседа. Прибират се и ни лишават от Словото на Учителя. Случайно да са изпълнили решението на Върховния съд? А той е техен, политически и законодателен орган. Той е инструмент на тяхната власт. Но това решение бе направено от кумова срама, за да покажат, че все пак са Върховен съд, който трябва да раздава правосъдие от последна инстанция.

Но според мен правосъдието се раздава наистина от последната инстанция, но само че тази последна инстанция е на друго място. Тя е в Невидимия свят. Вие ще дочакате какво ще бъде решението на тази Невидима инстанция спрямо онези, които чрез властта си, която имаха унищожаваха Словото на Всемирния Учител БЕИНСА ДУНО. Непременно ще го проверите.

54. ПРИСЪДА

N 31-VII/19.05.1959 г.
по НОХД N 4/59 г. на СГС - НО

I. Признава подсъдимият Борис Николов Дойнов, 59 г., роден в гр. Габрово, жител на гр. София, сега в софийския затвор, българин, български гражданин, женен, неосъждан, с висше образование, безпартиен, мозайкаджия, за виновен в следното:

1. За това, че през периода 1945 г. до 1958 г. в гр. София в качеството си на длъжностно лице присвоил сумата 170 385 лв. пари на „Бялото братство“, верска общност в гр. София поверени да ги пази и да ги управлява и за да осуети и затрудни откриването на деянието е подправил документи и извършил друго престъпление, свързано с присвояване, поради което на основание чл. 106 ал. II във връзка с чл. 35 от НК, го осъжда да изтърпи наказание в размер на 12 г. лишаване свобода, с лишаване от права пж чл. 28 т. 1 - да бъде избирател и т. 3 - да упражнява отчетническа професия - от НК за срок от 15 години, считан от влизането на присъдата в законна сила, с конфискация на 1/2 част от имуществото.

2. В това, че като длъжностно лице по същото време и място не е положил достатъчно грижи за стопанисване, запазване и управляване на повереното му имущество, поради което последвало разпиляването му и са причинени значително вреди на братството в размер на сумата 39 699 лв. поради, което на основание чл. 113 ал. I, във връзка с чл. 35 НК, го осъжда да изтърпи наказание в размер на 3 години лишаване от свобода.

3. В това, че по същото време и място в гр. София е нарушил постановленията и разпорежданията на МС, относно валутните ценности, които е укрил и в началото на 1953 г. до м. VI 1957 г. като представител на „Бялото братство“ и не е декларирал и не е продал на БНБ в срок притежаваното от него злато, поради което на основание чл. 240 ал. I, във връзка с п. 5, 43 и 78 от 986-то постановление на МС от 1952 г. и във връзка с чл. 35 от НК, го осъжда да изтърпи наказание в размер на 3 г. лишаване от свобода и 25 000 лв. глоба в полза на държавата.

Отнема се в полза на държавата златото, описано в оценителния протокол на чл. 38 и 39 от т. III на следното дело.

4. В това, че по същото време и място не е изпълнил законна разпоредба във връзка с издаването на книги, като през 1955 г. е сключил договор за издаване на негова книга в чужбина срещу % за авторско право в чужда валута, поради което има основание чл. 117 във връзка с чл. 35 от НК, го осъжда да изтърпи наказание в размер на 2 г. лишаване от свобода.

На основание чл. 39 НК, налага на подсъдимия да изтърпи едно общо наказание в размер на 12 г. лишаване от свобода с лишаване от права по чл. 28 т. 1 и т. 3 от НК за срок от 15 години, считано от влизане на присъдата в законна сила и конфискуване на 1/2 идеална част от имуществото му и да заплати на държавата глоба в размер от 25 000 лв.

II. Признава подсъдимия Жечо Панайотов Жеков, 65-годишен, роден в гр. Ямбол, жител на гр. София, сега в Софийския затвор, българин, бъл-

гарски гражданин, със средно образование, неосъждан, пенсионер, безпартиен за виновен в следното:

1. В това, че през периода 1945 до 1958 г. в гр. София като длъжностно лице касиер-счетоводител на „Бялото братство“ е присвоил обществени пари, връчени и поверени му в качество да ги пази и управлява в размер на 39 196 лв. като, за да затрудни и осуети откриването на деянието, е подправил и унищожил документи и книга, отнасящи се до присвоените пари, поради което на основание чл. 106 ал. II във връзка с чл. 35 от НК го осъжда да изтърпи наказание в размер на 8 години лишаване от свобода с лишаване от правата по чл. 28 НК т. 1 да бъде избирател и т. 3 да заема отчетническа професия за срок от 10 години, считан от влизането на присъдата в законна сила и конфискация на 1/2 част от имуществото му.

2. В това, че като касиер-счетоводител на „Бялото братство“ от 1945 г. до 1958 г. в гр. София не е положил достатъчно грижа за управяването на възложената му работа и запазване на повереното му имущество и от това са последвали значителни вреди в размер на 39 699 лв. поради което на основание чл. 113 ал. I във връзка с чл. 35 НК го осъжда да изтърпи наказание в размер на 3 години лишаване от свобода.

3. В това, че като представител на Бялото Братство в София от начало до 1953 г. до 9.VI.1957 г. не е декларирал и предал на БНБ притежаваното от него злато, поради което и на основание чл. 240 ал. 1 НК, във връзка с п. 43 и 78 от 986-тото постановление на МС от 1952 г. относно валутните ценности и чл. 35 НК го осъжда на 3 години лишаване от свобода и да заплати глоба в размер на 25 000 лв.

На основание чл. 39 НК, налага на същия подсъдим едно общо наказание в размер на 8 г. лишаване от свобода и лишаване от права по чл. 28 т. 1 НК за срок от 10 години, считан от влизане на присъдата в законна сила и конфискация на 1/2 част от имуществото му и глоба в размер на 25 000 лв.

Конфискува иззетата литература, която да се унищожи след влизането на присъдата в сила.

Осъжда подсъдимите да заплатят направените по делото разноски в размер на 1620 лв.

Зачита предварителното им задържане от 3.IX. 1958 г.

Присъдата може да се обжалва пред ВС на НРБ в двуседмичен срок считан от днес - 19.V.1959 г.

Председател: Димитър Игнатов

Членове съдебни заседатели: 1. П. Ангелова

2. С. Лозанов

Забележка: Сумите пари са обозначени в нови пари от 1953 г.

Съгласно обмяната на парите на 9.05.1953 г. по силата, на която за 100 лв. се обменяха за 4 лв. Изчисленията са правени като сумата на стари пари се умножаваше с 4/100. Пример: Сумата 500 000 лв. стари пари се умножава х. 4/100 = 20 000 лв. нови пари

55. НОВА ГОДИНА В ЗАТВОРА

Непосредствено след процеса получих кръвоизлив от язвата и бях опериран в затвора. Дойде време, извадиха ме от болничната стая и ме прехвърлиха в затвора в град Пазарджик. А аз съм слаб и едва се държа на крака. Отслабнал съм на тегло и нямам сила. Приличам на жив скелет от кожа и кости.

Това го виждат всички. По някаква благосклонност ме сложиха в кухнята да беля картофи - това беше най-леката работа. Оставиха ме да спя на втория етаж на фурната. Отдолу печаха хляб на затворниците, а горе бе топло. Фурната бе на два етажа. Това ме спаси. Аз можех да ям само супа от картофи. Но на готвача му омръзнах и ме изруга, че съм ял храната на затворниците без да работя. Аз си замълях, но след като му направих и оправих печката, той се смекчи към мене.

Посрещаме Нова година там във фурната. На една дълга маса сме седнали шест човека - затворници, включително и готвача, който бе също затворник. Имаше един човек, който бе чиновник и бе купил 150 билета от Държавната лотария, но със служебни пари. Очаквал да спечели и след това да възстанови сумата. Не спечелил нищо. После повторил, потретил, дошла финансова ревизия, а парите ги няма. Затова го бяха вкарали в затвора. Та той седи на масата и всички вдигаме наздравица с канчета напълнени с боза и се чукаме. Изведнъж този човек се разплака, защото си спомни за това как са посрещали у дома Нова година със семейството си. Ние гледаме и се смеем. Тук ние се намираме в друг свят. На входа има надпис: „Надежда тук всяка оставете!“ А той плаче за другия свят, който се намира горе на земята, над главите ни и за хора, които крачат върху нея. А ние се намираме в подземията на преизподнята. Макар че дишаме същия въздух, ядеме същия хляб, пиеме същата вода, както хората от горната земя, но ние сме облечени със затворнически дрехи и сме поданици на долната земя. Господарят на долната земя управлява своята държава с други закони и служителите му са от друг свят. Аз го зная това и само се усмихвам. Чудновати работи ставаха в затвора. Също като в приказките. Обърнаха се към мен и поискаха да кажа нещо. Аз им разказах една приказка, която знаех от детинство и която приказка всяко българско дете я знае. Как седмоглав змей краде поданиците от горната земя и ги завежда в долната земя и ги прави на роби, за да му работят. Всички плачат, защото тази история е приказка за горния свят и за горната земя, но тя не е приказка за долната земя, където ние сме насядали шестима на масата, облечени със затворнически дрехи и се чукаме за наздравица със затворническите канчета напълнени с боза. Тази история, която горе в горната земя е приказка, тук бе една гола и обикновена истина. Всички плачат. Разказвал съм много приказки, години наред, но никога не ми се случи с такъв успех да се посрещне разказана от мен приказка. Гордея се с това, защото и аз бях част от тази приказка. Чудновати работи ставаха в затвора, защото бяхме от света на долната земя. Там има друго човечество, други поданици, с друг Господар.

56. ПРЕДАТЕЛИ И ПРЕДАТЕЛСТВА

Като затворник аз знаех, че минавам през изпит. Но чрез мене Небето помогна на много хора в затвора. Имаше затворници, едни инженери от мината в Плакалница и от мината в Трявна. Те бяха обвинени по особен начин и осъдени на затвор. Причината, за да бъдат вкарани в затвора бе г-н Атанас Буров. Той бе индустриалец преди 9 септември, взимаше участие в политическия живот и беше министър в последното правителство. Буров бе обвинен, че е шпионин на Холандия и че взимал милиони пари от Холандия и ги е давал на тези инженери. Това не бе истина. Истината бе друга. Тези инженери пречеа на новата власт и понеже бяха учени хора, знаеха как да управляват мините. А точно тогава простите работници дойдоха на власт и искаха да управляват, но не знаеха как и вместо да се научат от инженерите, то сметнаха, че

те с тяхното знание им пречат и решиха да ги премахнат. Речено - сторено. За тях беше без значение, че за мините са необходими знаещи инженери. За новата власт трябваша работници-миньори, а без инженери щяха да минат. Така смятаха и сполучваха, защото разполагаха с такива методи и средства, с които могат да сломят волята на човека. Буров беше слаб човек, беше уплашен и бе принуден да даде онези показания, които искаха от него. Подписа се, че е давал пари на тези инженери заради шпионаж. За това негово изложение инженерите бяха вкарани в затвора. Това беше лъжа и инженерите го бяха намразили, защото заради него бяха в затвора. Заради неговата слабост те бяха в затвора. А причината бе на друго място. А тя беше в онези, които желяеха да ги отстранят като инженери от мините. За затворниците инженери Буров беше повече от предател. Сложиха Буров в моята килия. В началото помислих, че са го сложили да ме подслушва и шпионира, но разбрах после, че това е един нещастен човек, който бе смазан психически. Беше останала будната му съвест, която го ядеше отвътре и не му даваше мира, че е дал лъжливи показания. Той непрекъснато говореше с мене, че е дал неверни показания и че е вкарал в затвора невинни хора. Моята задача бе да го подпомогна да се съвземе. И аз го направих. Това бе половин от работата, която трябваше да свърша. А другата половина бе да смекча настроенията на инженерите, които го мразеха. А ако имаха възможност биха го разкъсали на парчета. И успях да им оправя отношенията. Казвам им: „И Вие да бяхте на негово място, щяхте да направите същото. Сега да сте като него и всички ще ви мразят. Благодарете, че не сте на неговото място, защото той носи и вашата омраза и съвестта го мъчи, че ви е предал невинни. Всеки ден той се вайка в моята килия и плаче, че ви е предал без да имате някаква вина, че заради неговите показания сте в затвора.“ Те ме оглеждат и мълчат. Говорих им няколко пъти през ден същото. А те са работници в моята бригада. Накрая възприеха, че това е така, което казвам и че причината е на друго място. А те я знаеха много добре къде е и защо са хвърлени в затвора. Накрая ме попитаха: „Майсторе, кажи ни каква е истината в нашия случай.“ Изправям се, но аз по ръст стърча една глава над тях. „Ако вие бяхте се отказали доброволно от вашите постове като инженери-началници в мината над онези, които днес имат власт и сила, то сега щяхте да бъдете свободни и щяхте пак да работите в мините като инженери, но щяхте да работите на новите си господари, които са прости и неуки, но имат власт и сила. Ако го бяхте сторили това, нямаше да ви има тук. Но за това трябва знание и затова е говорил Христос преди 2000 години.“ Онези слушат, гледат и един добави: „Ако бяхме те срещнали тогава и бяхме чули от теб това, което ни казваш, можеше и да те послушаме.“ „Едва ли щяхте да ме послушате. Човек има послушание към Божественото знание само тогава, когато е минал през страдание.“ Те се усмихват горчиво и продължават своята работа. Ние сега всички сме затворници и работим на новите си господари, за да си изплатим каквото има да плащаме. Нали робът само чрез труд може да се откупи пред своя господар. Не само чрез труд, но и чрез послушание към Господаря на този свят, но още и пред Божественото Начало, което е у всеки човек и което движи живота.

57. ПРОЗОРЕЦ КЪМ ВИТОША

В затвора следствието продължи девет месеца. Пълна изолация. С никого не се виждах. Никакво човешко лице извън затвора. Лицата на служителите и на следователите в затвора не бяха човешки лица, а това бяха служители на седмоглавия змей. Поставен съм в килия за подследственици. Мили-

ционерът в затвора и в коридора е с гумени подметки на обувката, за да не се чува как се движи и има задължение да гледа пред ключалката от време на време да гледа както прави затворника. От време на време ме наглеждат през един отвор на вратата. Аз исках да видя през малкото прозорче горе планината Витоша, но не можех да стигна до него. Аз съм с висок ръст, но пак не стигам. А жадувах за планината. Исках въздух от нея. Сетих се, че имам едно одеало, с което се завивам и го нагънах така, сложих го на земята, че като стъпя на него да стигна до прозореца и да зърна Витоша. Използвах през интервала, когато милиционера поглеждаше през дупката на вратата, покачих се и едва си допрях брадата до прозореца. В това време писнаха сирени и целият затвор бе вдигнат на крак. Аз се бях докоснал до алармената система на прозореца. Дойде и началника на затвора в моята килия, защото разбрах, че от моят прозорец се е задействувала алармената система. Разбрах, че не са видяли как съм се качвал на нагънатото одеало. Ако бяха разбрали щяха да го считат като опит за бягство. Началникът ме запита: „Защо се качи на прозореца?“. Аз направо отговорих: „Исках да видя Витоша.“ Той изобщо не очакваше такъв отговор от мене. Това го смекчи и строго каза: „За тази ти постъпка трябва да те сложа в карцера, но ти прощавам, защото си призна. Е, видя ли Витоша?“ „Не можах.“ „Друг път да не пробваш, защото стражите стрелят на месо, без предупреждение. Ако бе видял Витоша щяха да ти видят главата и сега нямаше да бъдеш жив.“ Промълвявам: „Друг път ще зная“. И не правих опити. Нямаше смисъл. Бях не само в желязна клетка, но и в желязна клопка. Ключът за отваряне се намирал само в Господаря, който управляваше този подземен свят.

58. ЗВЕЗДОБРОЕЦ

Нощувахме в голяма палатка на строителния обект с много затворници. Аз не обичах тъпканицата и винаги спях накрая, макар че беше понякога много студено. А като спя накрая, през нощта ставах, без да ме усетят и можех да се разхождам и да гледам звездите. През една нощ, както обикновено аз ставам да гледам звездите без да зная, че стражата е удвоена, защото са избягали няколко затворника. Аз се разхождам насам-натам по десет крачки напред, по десет крачки назад, не се отдалечавам от палатката нарочно, правя си молитви и гледам към небето и се заглеждам към звездите. Изведнъж зад мен някой извиква: „Стой! Горещите! Ще стрелям!“ Аз спрях. Тъмно е, не го виждам, но чувам, че е зад мене. „Ръцете си не вдигам, ако искаш стреляй!“ После дойде друга команда. „Легни долу на земята!“ Отговарям: „И не лягам. Ако искаш стреляй!“ Онзи зад мене е опрял пушката в ребрата ми. Аз стоя, не мърдам. Казах му, че се разхождам и гледам Небето и звездите. А онзи: „Абе аз също те гледам, че ми се моташ насам-натам, а друг би се шурнал в една посока да бяга. Ама не мога да те пусна.“ „Тогава ме заведи при началника или ме пусни да си лягам.“ Накрая ме пусна, като ме огледа хубавичко. На следващият ден началникът ме предупреди да не се разхождам нощно време, защото стражата е много ядосана от бягството на затворници. И че могат да ме опукат като заек. Аз кимвам с глава, че съм разбрал. Спазих правилата, защото по-добре да си затворник, отколкото стрелян заек. След време ни преместиха на друго място, на друг обект. Началникът дойде и ми каза: „Тука можеш да се разхождаш нощно време и да си броиш звездите колкото искаш, но само в двора на обекта.“ Благодарих му, че вече имам нова служба. Освен затворник и бригадир на бригада от 100 души затворници, аз бях поставен с нова длъжност от затвора - да си броя звездите колкото си искам. Та-

ка станях ЗВЕЗДОБРОЕЦ. Някой от вас да е броил звезди до 1000? Аз съм броил. И затова мога да кажа, че съм бил истински ЗВЕЗДОБРОЕЦ.

59. ПОСРЕЩАЧЪТ НА ОСВОБОДЕНИЯ ЗАТВОРНИК :

През 1962 г. беше дошъл на официално правителствено посещение Никита Хрущов - той беше партийен и държавен ръководител на Съветската държава и на Комунистическата империя. През онази година се започна едно политическо разведвяване и той искаше да покаже на западните държави, че ще води друга политика. Мария Тодорова го беше сънувала как съветската делегация пристига с бели коне в облаците. Хрущов си отиде и остави една заповед, според която всички политически затворници трябваше да се освободят. Бяха поставили условия кои да бъдат освободени. Затворниците също научиха новината, но не бяхме сигурни. Аз работех в София с моята бригада, правехме тротоара на милицията и на нейния културен дом, който в последствие стана Сатиричен театър. Мария идваше на посещения пред затвора. Аз бях застанал до нея и разговаряхме. Минава партийния секретар на затвора, поглежда ни и казва: „Още малко, Борисе. Потърпи още малко“. Каза го в движение без да се спира при нас. Той си беше променил мнението към мен, защото заради нашата бригада ръководството на затвора получаваше похвали и повишения. Мина 25.XII. 1962 г. Изведнъж научихме, че администрацията на затвора остава в извънработно време, за да оформи документите на затворниците, които ще бъдат освободени. Никой не вярваше, макар че се надявахме. На 31.XII. 1962 г. ни освободиха от затвора и като излизях видях сестра Мария пред затвора, за да ме чака. Прекрачих прага на затвора и направих първата крачка като свободен гражданин. Оглеждам се и търся Мария - няма я. Обръщам се насам, натам, пак я няма. Тогава разбрах, че тя се беше изльчила от дома си с духовното си тяло и беше дошла да ме посрещне. Значи Невидимия Свят я беше предупредил за моето освобождаване. Аз се прибрах у дома и там дочаках Нова Година. На следващият ден отидох и си прибрах моето затворническо сандъче и вещите. Никой не очакваше, че ще се връщам да си прибирам вещите. Аз не исках да оставям нищо от мен в затвора, защото тези вещи там щяха да ме държат вързан дълго време и затова си прибрах всичко.

Взимам си дървеното сандъче с вещите, оглеждам затвора и се сбогувам. Беше 1.I.1963 г. Вървя, вървя и си спомних една случка. Имаше една сграда построена от една рускиня-инженер за военни, предимно офицери. Но не беше направена както трябва. Този, който трябваше да живее вътре беше приятел на директора на затвора. Извикаха ме да проверя сградата. Тя беше в окаяно състояние, макар че я предаваха с протокол като готова. Питат ме какво ще кажа. „Ние като затворници правим сгради 100 пъти по-хубави от тази. А онези, които са свободни строят така, както виждате. Строят така, защото не им се търси отговорност и не знаят за какво работят. Аз мога да поправам всичко, но ще ми изпратите по мой списък 30 работника от затвора, които аз ще определям сам. И никой няма да ми се бърка. За обекта аз отговарям пред директора на затвора. Ако е доволен, то той ще награди тези, които са заслужили.“ Директорът на затвора се усмихва, потупва ме по рамото и казва: „Така те искам аз, майстор Борис.“ А рускинята-инженер псува и ругае и ни нарича предатели на социализма и комунизма и че само каторга в Сибир ще ни докара и вкара в истинския път. Тя е озлобена, защото аз посочих с ръ-

ка нейните грешки като строителен инженер и казах, че нищо не разбира от строежи. Накрая делегацията от офицери изпратена за случая също се убеди в безобразията при изграждането на строежа. Скараха се с нея и самите военни и накрая я изгониха.

На следващият ден с един камион докараха 30 затворника. Разположихме се в сградата и започнахме работа. Ремонта на сградата продължи четири месеца. Когато приключихме и когато дойде военната делегация да я приеме не можах да я познаят. Останаха много доволни и дори един офицер мина и се ръкува поотделно с всеки един затворник. Директорът на затвора оглежда усмихнат и доволен, защото той беше приятел с офицерите. Тогава за награда освободиха същите тези 30 души затворници. Освободиха ги предсрочно. Вместо да ни изпратят на каторга в Сибир, то падна гръм от ясно небе и заби в земята проклятието на руския и разкъса веригите на 30 души затворници. Що радост беше у тези хора. Минаваха и целуваха стените на стаите. Целуваха онези места, където техните ръце бяха работили. Целуваха, благославяха, прегръщаха се и не можеха да повярват, че са свободни. Идва директора на затвора и казва пред всички: „Майстор Борис, обеща да поправи и да направи тази сграда както трябва. Той поиска, ако я направите както трябва, да бъдат наградени отличилите се. И аз ви награждавам. Вие сте свободни и да знаете от мен, че трудът е този, който ви освободи. Ако работите навън както работихте тук, на тая сграда, то винаги ще бъдете свободни. Ще ви освобождава вашият труд.“ Всички плачат, аз слушам и виждам, че друг е влезнал в директора и чрез неговите уста друг говори. Невидимият свят бе вкарал в него своя Ангел-Освободител и чрез него бяха освободени 30 затворника.

А ние останалите затворници останахме да си излежаваме присъдата. Нашето време още не беше дошло. То дойде по-късно. За всяко събитие има съответно време. Трябва да се чака. И ние дочакахме.

Ето аз вървя освободен от затвора с моето затворническо куфарче. Вървя пеш. Поглеждам хората, поглеждам сградите и искам да ги видя с други очи, с очите на свободния човек. Когато човек е свободен отвън, свободен е отвътре то крачи по земята свободно.

В сандъчето нося личните си вещи от затвора. В умът си нося моите спомени от затвора, които разказах и които има още да разказвам. Там, у дома на стенограми има една изповед, изповедта на Окования Ангел. След време трябва да разчета стенограмите и да ги напиша на пишеща машина. Те ще останат за следващите поколения, за да се види какво значи духовно подвизаване на ученика от Школата на Учителя изпратен в преизподнята на ада. Това е един малък пример, как ученикът може да се съхрани и да изпълни волята на своя Учител. Това е само един малък пример. Големият пример е в живота на Учителя на земята и Неговото Слово, което бе Слово на Бога.

60. СЪДБАТА НА ЗАТВОРНИКА

От Софийския затвор след присъдата бях изпратен в затвора на гр. Пазарджик. Началникът на затвора, който ме прие оказа се, че беше чувал нещо за Учителя, не че имаше разположение към Него, но все пак беше положително ориентиран към Братството. Като видя, че аз току-що съм излязъл от операция ме изпраща в село Огняново, а там имаше кариери, но знаеше, че не мога да вдигам тежести или да чукам камъни. Затова ме изпрати в кухнята на затвора. Там прекарах три-четири месеца като помощник на готвача.

След туй началникът на кариерата като научава, че тука има майстор-

мозайкаджия, който познава добре работата, дойде при мене и ме помоли да свърша някаква мозаична работа, която аз свърших. После от дума на дума аз му казах, че съм минеролог и че мога да им разуча всички мрамори и да им направя мостри и тук да открият завод за плочи. Направих им към 200 мостри, различни плочки от мрамор. Те бяха с различни цветове и фигури. От тях имаше бели, розови и с различни краски. Дадоха ми помещение, в което работих спокойно. Имаше един милиционер, който ме контролираше. Изпращах редовно мостри на началника на затвора. Той ги хареса. И те мислеха, че могат да вземат завода в Пазарджик в затвора и да произвеждат мраморни плочи чрез затворниците. Обаче софиянци го взеха. А за откриването на този завод аз имам заслуга.

Проведох курсове и подготвих затворниците да работят по занаята, по настояване на един инспектор, когото успях да убедя. Поехмем да изпълняваме мозайките на някои жилища до пазара на Пазарджик. Беше една 4-етажна сграда. Изпълнихме работата отлично. Дойдоха инспекторите, приеха сградата и в знак на благодарност пуснаха 40 човека на свобода като им опростиха няколко години от затвора.

Направихме мозайките на едно блоково жилище, което беше в центъра на града в Пазарджик. Бяха налели само основите. Тогава разширих курса. Обучих още затворници в занаята и с един инженер, който ръководеше работата поехме банята. Завършихме строежа, а това е сложен строеж. Има изолация от влага, електрически кабели, че басейни. Тук работиха 60 човека. Като приеха обекта бяха много доволни от нашата работа.

В същото време се оказва, че в село Лесичево, което е на 18 км от Пазарджик се строи Културен дом. Но ръководството не било на нужното ниво и обекта затынал. Изпълнили работата некачествено. Не приемат обекта, мазилката крива. Хлопат прозорци, стълби криви. Всичко некачествено. Но патрона на строежа е директор на МВР от Пазарджик, който е от същото това село. Той се вижда в чудо. Работата не върви. Изпраща една кола, взема ме и ме завежда при комисията, която трябва да приеме обекта. Разглеждаме заедно обекта. И той ме пита пред всички: „Майсторе, може ли да поемеш този обект и да оправиш работата?“ Казвам: „Мога“. „Какво ти трябва?“ „Половината от моите работници, които работят на банята и привършват вече. Ще дойдат тук, които аз посоча и всички материали, които ми са необходими.“ Казва ми: „Имаш го това“. Взема телефона, свързва се с началника на затвора и казва: „Тези и тези хора ще ми изпратите веднага в Лесичево.“ Аз му бях дал списъка. Трябват ми майстори. След два часа пристигна бригадата, която исках. Настаниха ни в обекта. Той беше покрит и на завършване. Дадоха ни добри условия, стаи, в които да живеем. Нямахме много контрол върху нас. Като затворници ние не можехме да общуваме с хората, защото бяхме политически затворници. Обаче тук туриха само един милиционер, който беше широк човек. Наблюдаваше ни кой къде ходи и какво работи, но имаме значителна свобода. За три месеца изправихме всички грешки, и завършихме обекта и го предадохме. Комисията остана доволна. В туй време се завърши и банята в Пазарджик.

В София МВР-то строеше Културен дом на ул. „Ст. Караджа“. Като научиха за нашата бригада натовариха ни на един камион и ни докараха в София. Разказах, че отначало ни сложиха в църквата, но след това черквата им трябваше за друго нещо и след това ни настаниха в килии, намиращи се в мазето, което беше много неудобно и трудно. Но и този обект предадохме. От затвора излезнаха много добри майстори-мозайкаджии. И след като излязоха от затвора имаха професия, с която да си изкарват хляба. А тогава имаше голя-

ма нужда от този занаят.

Храна от затвора не взимах, освен хляб, който беше хубав. А път Мария Тодорова горката ми носеше храна. На всеки две седмици имах право на свиждане. Тя пристигаше винаги с една раница пълна с продукти и чанти, с които аз се издържах две седмици. А това са пет години. При тази тежка работа, която имах тя ме спаси с храната, която носеше. Тук тя извърши един подвиг, мълчаливо без други да знаят това. Само аз знаех какво й коштува това. Особено в село Огняново когато бяхме в кариерите. Пътуването е трудно. На 5-6 км от Пазарджик е село Огняново, а кариерите са още по-нататък. Така че все едно че и тя беше затворник заедно с мене.

След Сатиричния театър завършихме мозайката на едни голям блок до затвора. През това време аз се водех на заплата на инженер. И тя беше тогава 100 лв. А ми даваха 1/5 т. е. 20 лв. на месец. Тези пари аз давах редовно на Мария. Та и тя е яла от затворническите пари. Не са се усладили много. Съдбата на затворника е необикновена. И неповторима.

61. СЪНЯТ, КОЙТО СЕ СБЪДНА

По времето на Учителя сънувам сън. Вървя си по пътя и ме нападат разбойници, пленяват ме, оковават ме във вериги и ме хвърлят в каторга. Не разбирам защо става така. Но сънят е от жив по-жив. По едно време идват италианци, нападат разбойниците и ме освобождават. Събуждат ме, а сънят е от жив по-жив и го виждам пред себе си, че е още жив и че живее в мене.

Отивам на Изгрева. Приближавам се до Учителя и мълча не смея да споделя с Него. Неудобно ми е и ме е срам да Го безпокоя за един сън, макар че е жив и че е още в мене.

Той ме изгледа и каза: „Да си помниш сънят и да почиташ освободителите си!“ Запомних го. Но го разбрах, когато излезнах от затвора.

Бях пленен, окован във вериги. Но дойдоха италианците и ме освободиха. А това беше моят занаят - мозайкаджиството. На времето лично италианецът Бертоли с няколко италианци дойдоха в България и донесоха този занаят, да правят мозайки. Аз усвоих този занаят и затова бе намалена присъдата ми от 12 години на четири години.

И сега вървя с куфарчето от затвора към дома и си спомням и благодаря на моите освободители италианците. Благодаря на всички.

Вървя и си спомням какво съм построил с този занаят. Ето какво:

1. Културния дом в Русе. 2. Гара Русе-Юг. 3. Мостът на Дружбата в гр. Русе. 4. Държавния университет в София. 5. Резиденция Лозенец. 6. Жилищните блокове на ул. „Стамболийски“. 7. Дипломатическите сгради на ул. „Оборище“ и на ул. „Георгиу Деж.“ 8. Домът-паметник Ал. Стамболийски и операта. 9. Хотел „Тримонциум“ в гр. Пловдив и още много други. А сега излизам от затвора и ме чака още много работа с моя занаят. Що години има, все за работа е. Да сме живи, да сме здрави и да дочакаме други дни и години на истинското ни освобождение.

ОКОВАНИЯТ АНГЕЛ ГОВОРИ

Част трета

62. МИСЛИ ЗА УЧЕНИКА ОТ ОКОВАНИЯ АНГЕЛ

„С тебе ще съм, когато си в скръб!“

1. В мъчнотиите някои угасват, а някои просветват. Зависи как ще използват условията. Духът е всичко. Много пъти към мен се е приближавал Ангелът-Освободител. Казвам му: „Готов съм!“ Той ме погледне със своите очи, грейне красивата печална усмивка и каже: „Има време още“. Ние сме добри приятели с него. Бог, това е разумното творческо начало, което грее във всеки човек и го прави човек. „И Словото бе Бог“. (21.IV.1959 г.)

2. Днес на преден план изпъква въпроса за колектива, а не за индивида. Ние работим за колектива - за Братството. Защо трябва да ни гонят комунистите? Книжните доктрини са временни. Животът пак ще се наложи със своите закони и водите пак ще потекат в своите естествени корита.

3. Сънувам сън. Когато ме осъдиха сънувам, че отивам в планината, падна ми часовника и се строши. Стрелките изхвъркнаха, спря времето за мене. Сега сънувах, че имам нов часовник - малък, златен и върви добре. Попитах за часа, за да го наглася. Една жена, която се казваше Анастасия - Възкресение, ми даде време: 6 часа без пет минути. Ние принадлежим на Великия живот и няма от какво да се боим. Ние търсим Божественото през всички времена и днес, и утре.

4. Като ученици на Божествената Школа ние сме пратени тук на работа. Ще седя тук в затвора толкова, колкото Господ иска - до тогава докато Господ иска. Учителю, готов съм да отида там, където ме изпратиш. Ти устройваш пътищата ми. (4.V.1959 г.)

5. Има дни когато действуват силите на Доброто - тогава всичко върви добре. Всичко ти съдействува и хората са по-добри. Христос го нарича: „Часът на Доброто“. Защото има и „Часът на Злото“ и то ще направи каквото си ще. Изчаквайте да премине часът на Злото. Работете в „часът на Доброто“. Това е важен метод, с който работеше Учителят. Той изчакваше времето.

6. Учителят ще ме посети в затвора с една светла мисъл, с едно хубаво чувство. Него виждам във всички, които ми услужват и помагат. „С Него ще съм когато е в скръб“. Бог не е Бог на мъртвите, а Бог на живите“. Това преживях когато ме посетиха в затвора моите заминали приятели и близки от Невидимия свят. Опитах какво нещо е „живот вечен“. Каква красота и сила има в него. Това е Бялото Братство: „Дух Божий, Дух Вечний, Дух Святый, Дух Благий, кой пълен сърцата ни с любов.“ Защо Учителят обичаше толкова много тази песен?

7. Заминалите приятели ме посещават единично или на групи с голяма любов, с голяма сила, подкрепят ме, утешават ме, гледаха всякак да ми доставят малко радост, да ми дадат кураж. Почувствувах и подкрепата на живите тук на земята. Каква сила е Любовта. Сега добих уверението, че бъдещето е в Братството - Бъдещото човечество. „А най-голяма от всички е Любовта“. Тук видях и разбрах, че живота е един и непреривен и в този и в онзи свят. Разбрах какво нещо е „избран съсъд“ - Великите хора на Духа през вековете. Те са и днес и всякога с нас. Това се казва Надежда. А Вярата, това е силата, която чувствува душата, когато вижда Божият Дух и чувствува единството си с

Него. Божият Дух работи днес в света и то в човешките души и във всички условия. Имай вяра в Него. Той устройва всичко. Той те люби. „Ще изпроводя духът си“. Това са Божиите служители.

8. Видях в живота си двама богати хора, които в охолството си и поради суетност, поискаха да се позабавляват с Братството, да го иронизират. След време срещнах единият от тях - той беше развалина, куц, смазан, с избити зъби, едва имаше глас да говори, скимтеше и хленчеше. А от другият присмехульник не беше останало и следа. В какъв момент се бяха те присмели на Братството? Хора, има в света свещени неща, не е позволено на всичко да се присмиваш. Бог е средата, в която живеем, дишаме, храним се, растем, мислим, чувстваме. Бог е великата реалност. Не Го ли опитваме всеки миг?

9. Онези, които гонеха Братството в миналото и тези, които го гонят сега, са едни и същи. В миналото гонението беше в името на църквата, на вярата. Сега - в името на безверието. Костюмите се менят само. Силите са същите.

10. Когато влезе тук, времето спря за теб. Когато излезеш, времето пак ще почне. Тъй че колкото и да си седял тук, то е само миг.

11. Бъдете спокойни и силни. Учителят е с нас. Бялото Братство е с нас. Цялото Небе е с нас.

12. На комунистите казвам: „Ние не сме против строя, който искате да турите и с нищо не ви противодействаме. Но вие ни гоните поради вярата ни. У вас няма търпимост и свобода. Което говорите е хубаво, но не го изпълнявате. Ние не съдим за човека по приказките, а по делата му.

13. Когато видиш Божията ръка да действа даже и във враговете ти, приветствуй и благодари. Много институти и организации са се създавали за благо на човека. Но всички те са се израждали и са се обръщали против него. Това е защото човек не е свързан и все още е във властта на Злото. „Нашата борба не е против плът и кръв“. Не са виновни само хората за жестокостите, неpravдите и насилията. Това са духове, бесове, които ги обсебват. Бялото Братство работи да освободи човека от тяхното влияние. Работа трябва, за да се създадат благоприятни условия вън и вътре в човека, за да бъде той свободен от тях. Школата на Учителя е път на Освобождение. Това е святата наша работа.

14. Сега уча затворниците на занаят. Давам в ръцете им средства да се борят в живота, да не бъдат в нужда, да не бъдат унижавани, да пазят достойнството си, да бъдат свободни. Тук ме е пратил Учителят на работа, всред унижените и оскърбените. Аз съм благодарен. Сега тъй проповядвам учението. Мъчениците, които устояват на всички мъчения и изпитания, те са безсмъртни, те проповядват Вечния живот.

15. Не е въпросът мен да освободят, комунистите трябва да изправят погрешката си към Бялото братство. Трябва да изправят отношенията си.

16. Героите и мъчениците се раждат. Те са определени още от Невидимия Свят. Те имат свой път и своя мисия. Ако някой си тури маската на такъв, като дойдат мъчнотии, не устоява. От мъчениците, светиите, героите на вярата - смирени и велики в страданията, ние черпим сила. Нашия живот е живот на Братството. Безсмъртната Любов черпи сила от Вечния източник. Тя е по-силна от всички опасности и нещастия.

17. Вселяването е свободен акт. За него човек се готви и дълго работи и го очаква. То е проява на Любавта.

Обсебването е насилствен акт, поробване и ограничаване на човека. Понякога то става масово. Цели народи, тълпи, общества, организации, могат да бъдат обсебени, ограбени и използвани за други цели. Духът на дребните

завоеватели се възражда при съвременна обстановка. До какво ще доведе това?

18. Човечеството е в Третата Световна война. Тя влиза в историята под името „Мирова революция“. Започва развързката на хилядолетната карма на човечеството. В затвора ние сме заедно с Братството. Когато освобождението дойде, то ще дойде за Братството и за нас.

19. Комунистите не съзнават, че тяхното дело е изкористено, че то е вече в ръцете на същите онези сили, срещу които те се бореха и срещу които го създадоха. Тъй е било и от миналото. Тъй беше обсебена и църквата и тя отстъпи от призванието си.

20. Тези сили обсебват, защото са обсебили човека. Човекът трябва да се освободи, очисти и повдигне. Това е пътят, по който Учителят ни води. Това е Школата на Учителя.

Христос изгони от беснуемия в Герасинската земя бесовете и ги прати в свинете. Това е ставало много пъти, става и днес, единично и общо.

21. „Не избрахте вие мен, но аз вас избрах“. В Бялото братство организацията е теократична - Великият, разумен център е, който организира, ръководи и твори. Само Божественият извор е чист - пий от главата! Той е вечната Сила, която повдига и спасява. Той е важен, а не формите, през които се изявява. Той е Вечен, Чист и Свят.

22. Д-р Цонев ми прочете възражението на адвокатите по делото. Добре е направено, ясно и обосновано. Само че днешното правосъдие не търси правото, то само оформява едно предварително решение. Целта е да ме отстранят от Братството и като лишат Братството от материалната основа, да Му нанесат удар. Но те не знаят, че Братството е неуязвимо, то е идея, то е живот, който всякога може да създаде своите форми нови и по-съвършени. Борбата отвън е проекция на борбата вътре в човека. Както се разреши борбата в човека, тъй ще се разреши и отвън. В тази борба ние не сме неутрални, защото същите сили се борят и в нас. Ние сме за Доброто, за Правдата, за Божията Любов, Мъдрост и Истина, за Братството и Свободата между човеците. (26.II.1960 г.)

23. Онези, които гонят Братството не го познават. И тук като сме, ние работим за Братството. Никой не може да ни попречи да покажем Новият Човек и тук в затвора.

24. От всички видове мъчения, на които човек може да бъде подложен: глад, студ, непосилна работа, всевъзможни измъчвания и с уреди, най-тежко е измъчването с хора. Има хора, присъствието на които е по-мъчително от всичко. Божието присъствие превръща бедствието в благословение.

25. Понякога в слабите на глед съществува има по-голяма съпротивителна сила и те са по-издръжливи поради своята пасивност и примиримост. Силните индивиди са в борба помежду си и със средата, те по-скоро се изтощават и взаимно унищожават. Затова е казано: кротките ще наследят земята.

26. Светът е разделен на два враждебни лагера. Но и в двата неразбирането на Божия закон е едно и също. Ние държим за Божествения ред и порядък и Него поддържаме. Помни думите на Учителя на планината Витоша, над Рударци, при хижа „Еделвайс“, при последната ни екскурзия: „България - пълен неутралитет!“ Тези думи означават: „България, с Бога!“ Ние следваме завета Му! Не сме безучастни зрители, но работници за Божествения ред и порядък. Ученикът се моли тъй: „Да се изпълни Твоят Божествен план за делото Ти и ние да бъдем Твои работници всякога!“

27. Ние сме Братство. Ние сме Идея - вечна, безгранична, свободна. Можем да създадем организации, но те не са най-същественото. Те са само дре-

ха. Хората на Бялото Братство се познават по делата си, по мисълта си, по Истината, която обичат, по Светлината, която носят.

28. Злото върви с властта. Където и да се създаде център на власт, сила и богатство, в името на каквото и да се създаде, неизменно идва властолюбието, алчността, користта и лъжата - заграбва всичко и всичко разваля. Бялото Братство не създава такива центрове. „Ето Царството Божие вътре във вас е“. Бог е, който ни носи на крилете си във мировото пространство.

29. Учителят дойде и говори на българите. Те го посрещнаха с насмешка. Дойде другото учение, то се налага със сила. Дали ще поумнеят хората? За страданията благодари. Където Бог присъства, там е Братството.

30. В миналото лъжеха в името на Бога. Сега лъжат в името на народа. То е все едно. „В Бялото Братство всичко се прощава, само лъжата - не.“

31. Онези, на които е дадена власт над човека, тяхната власт се простира до смъртта. Отвъд смъртта те нямат власт. Следователно те имат власт само над една малка отсечка от живота. Защото Животът е и отвъд смъртта. „Смърт“ - човек трябва да е готов да прекрачи този праг с вяра и упование в Бога.

32. Комунистите бяха призвани да бъдат работници за Божието дело. Но когато дойде „Изкусителят“, те приеха даровете му. Станаха противници на Божието дело, отстъпиха, предадоха Делото.

33. Комунистите ни гонят и то нас, които се наричахме техни братя. Обзе ги духът на Отрицанието, древния изкусител и враг на човечеството. Няма по-голямо нещастие от това.

34. Необикновена среща с Георги Радев, който си бе заминал през 1940 г. и който погребяхме в Родопите. Доведоха го напоследък в моята килия. Типът е същият. Носа, очите, гласа, движенията, същата деликатна конструкция на тялото, изтънчен и изискан в обхода и маниери. Същото достойнство, същата несръчност и непохватност. Амбицията е, че е сръчен и всичко може да направи най-хубаво. Непрактичен, а си мисли, че е практичен. Наблюдавам го и си мисля, какво дублиране на типове в природата. Подобие то е пълно във всяко отношение - и външно, и вътрешно, и във вкуса и в начина на мисленето. Не еднаквост, а подобие. Творческата искра е същата. Милият Жорж, и тук се срещнахме и прекарахме известно време заедно. Привърза се към мене като, че сме били и пребили. Търсеше и най-малкия случай да ми направи услуга. Удивителни неща се срещат в живота.

Хубави хора срещнах и тук. Това е Господ, в затвора. Това е народа.

35. Докато злото съществува в човека, то винаги ще взима външен образ и ще го измъчва. Тъй човек ще го познае, че е Зло и ще се отврати от него. Няма значение какво име носи Злото и каква униформа носи. То е все същото Зло през всички времена. Това е Древното Зло при всички времена, Древното Зло, вътре в човека. Бялото Братство работи, за да освободи човека от властта на Злото. Силите на Злото са обсебили човека преди хиляди години, оттогава е започнала тази тъмна епоха. Учителят казва: „Тя е към своя край“. Учителят е пътя за излизане от епохата на нощта. Затова Неговото Учение започва с „Изгрева на Слънцето“. Изгрева на Слънцето е емблема на Новото Учение.

36. Получих съобщение, че държавата ще опише и конфискува къщичката ми на Изгрева. Аз се зарадвах. Те няма какво повече да ни вземат. Кое то ни остана, него никой не може да ни го отнеме. Ако страдаме, страдаме, за да се изяви Делото на Учителя.

37. Много пъти трябва да мине човек през смъртта, за да изчезне страха. „Любете враговете си!“ „Молете се за онези, които ви гонят!“ Ето нещо, ко-

ето материалистите не могат да разберат. Тези противоречия се примиряват само в живота на Цялото.

38. Ученикът може да мине през всички положения. Където и да бъде, той е ученик. А Любовта устоява на всички условия. Испитанията ще укрепят и пречистят Братството.

39. Историческата необходимост, която извика вас - комунистите, е извикала и нас към съществуване. Ако и да сме малко, ние сме Сила на Великия Живот, никой не може да ни отстрани и ние ще извършим работата за която сме призвани. Днес големите братя продадоха малкия брат, както синовете на Якова продадоха малкият си брат на египетските търговци. Но когато настане „големият глад“, те ще дойдат при него за жито. Малкият брат ще ги посрещне и ще им даде. Такъв е законът.

40. Всяка сила ще извърши своята работа. И на всяка сила Разумният свят ще даде време и условия да свърши работата си. „Не се противи на Злото и Любете враговете си!“ Това са закони за учениците, които виждат и разбират. Във великия Божествен план всяка сила е на мястото си. Животът има смисъл, когато човек живее за Бога. Личният ни живот няма значение ако не е посветен да служи на Високия Идеал.

41. Последните думи на Учителя звучат в душата ми непрестанно. В тази опитност, която минавам като затворник, те ми дават сила. Те отварят очите ми за Великия свят, който ни обгръща и пази и който изпълня със съдържание и смисъл живота ни. Това е ключът, който Учителят ни остави. А това е: „Едно е важно. Само едно е важно. Любов към Бога. Любов към Бога. Любов към Бога. Това е всичко. Това е всичко. Това е всичко.“ Последните думи на Учителя.

42. Нищо не може да спъне Божието дело. Никакво насилие отвън. То следва своя път и никой не може да смути Великият Мир, който обгръща тази свещена работа. Над нея бди Разумния свят, тя е под Неговите грижи. Напразни са всички смутители, външни и вътрешни. Христос казва: „Моят Мир ви давам... Ние принадлежим на този свят и имаме в душите си Неговия мир. Едно трябва да знаете: не бързайте. Човек от всичко най-много има време.

43. Гледам хората тук, в затвора. Какви ли не престъпления лежат върху тях. Мисля и за нашите предатели и лъжесвидетели, които на времето аз предупредих за това, което искат да извършат. И те не устояха. Виждам за човека, че грехът е тъй привлекателен както и добродетелта, Злото, както и Доброто.

44. Молете се за онези, които са обсебени от Злото, да ги освободи Господ! Не желайте тяхната гибел, а желайте Господ да ги спаси. „Господи, научи ни да правим Твоята Воля, да осветяваме Твоето Име и да те славословим винаги!“

45. Синовете Божии трябва да бъдат пренесени в жертва за спасение на хората. Нали в жертва се принася всичко най-хубаво. Чистият трябва да бъде пренесен в жертва, защото той влиза в живота на всички и ги привлича като магнит. Това е чистият Божествен живот, който спасява. Жертвата, страданията са начин да го възприемат хората.

46. Обични брат Боян, сега опитвам какво нещо е връзката, която Учителят създаде между нас. Тя не е от сега. Тя е от началото на времената, не се е прекъснала и няма да се прекъсне никога, а ще расте, ще се задълбочава и обогатява. Всичко ще премине, само Божият живот остава - вечния извор. Някои мислят, че трябва да управляват Братството. Заблуждения са това. Какво Братство ще управляват? Това не е човешко учение, това не е човешка организация. Това е Великото Божествено Учение, То не се утвържда-

ва от човешка институция. То не може да бъде ограничено и управлявано от хора. То иде сега на земята в тази епоха по нов, неповторим начин. Кой ще спре това или кой ще тури пречка? Господ държи условията в ръката си. Учителят е променил всичко за Делото Си. Приготвил е всички условия. Те идат с времето си по неизменните и вечни закони на Битието. (27.XII. 1959 г.)

47. Сремнах типа на стария затворник - стоик, лежал много години, посетил много затвори, живял и надживял всички мъки. Прилича на лозата, която е превъзмогнала филоксерата и не боледува повече от нея, защото е присадена на такъв корен, който е устойчив. Нищо не може да го смуги. Той е изживял всички унижения, на които може да бъде подложен човекът без права, изпил е много горчиви чаши, улегнал е като камък покрит с мъх. Всички превратности на живота посреща с примирение и стоицизъм. Към живота на затвора се е приспособил като полип към своя камък. Създал си е свои навици и малки оскъдни удобства, трогателно скромни, които са богатството на сиромаша. Движи се със сигурност, достойнство и авторитет. В килията е като старей, може да ти даде сведения и упътвания по всички въпроси свързани с живота в затвора. Ползва се с уважението на всички и заслужено. Има широки познания. Навсякъде среща приятели, с които е лежал. Те са като голямо семейство в скитничество, срещат се и се разделят. Срещите им са сърдечни, братски, споделят преживяното, осведомяват се за познати и приятели и се разделят все така примирени със всичко. Като ги турила в плът, то природата е затворила някои духове, които иначе са опасни.

48. Учителят приемаше посетители от сутрин до вечер, изслушваше, даваше съвети, упътвания, помагаше. Целият Му живот беше служение. Около Него имаше едно естествено изобилие, защото мнозина, на които Той помагаше и които слушаха Неговите беседи се радваха да Му поднесат нещо хубаво. От това изобилие Той взимаше колкото Му е необходимо, другото раздаваше. Учителят е държал повече от 7500 беседи, неповторими, оригинални, като се има предвид, че беседата е най-трудния от словесните видове творчество. Това е огромна творческа работа. А прокурорът на два пъти ме запитал: „С какъв полезен труд се е занимавал Петър Дънов?“ Неуместен въпрос.

49. Словото опазихме. Знанието, което Учителят ни предаде не може да се загуби. Словото не може да бъде уязвено. Глупави са хората, които мислят, че могат да Го унищожат. Словото устройва Всемира. Всичко е живот на Словото. На езика на един народ Учителят прави превод на Словото. Словото е вечно, то е песента на творението. Учителят прави и музикален превод на Словото. Това са преводи за дадена епоха. За друга епоха ще бъдат други. Словото е вечно и необятно. Йоан казва: „В начало бе Словото“.

50. След всичко, което властта направи на Братството, къде другаде може да бъде моето място? Сремнах прост човек, но силен, устоял на всички мъчения. Сремнах интелигентен, богат човек, но сломен, отстъпил, изневерил и на себе си и на приятелите си. Това бяха два типа. Единият бе Минчо, а другият - Буров.

51. Когато дойде времето, Господ ще промени условията, ще промени и хората и ще отвори пътя за Делото Си. А това е Волята Божия: „Не да унищожаваш враговете си, а да повдигнеш и спасиш враговете си.“ „Молете се за ония, които ви гонят!“ Защото Бог е Любов. „Бог не съизволява в смъртта на грешния.“ „Не дойдох да погубя, но да спася!“ Това хората трудно възприемат. Те смятат, че трябва да унищожат враговете си. Ето кое не е възможно.

52. Във великата борба за Истината, за освобождение на човека от греха, робството и лъжата, ние достойно вземаме своето място, наред със всички борци и мъченици през вековете. Велика и славна е тази борба, какви под-

визи, какви святи жертви са дадени за нея. Да бъде благословен Господ, че ни е призовал, да бъде благословен Учителят, че ни е избрал да бъдем Негови работници. Христос казва: „Дерзайте, аз победих света!“

53. Моите братя комунисти не търпят нито най-малко огнище на свободен живот. Те побегнаха на Братството, те искат да оковат Духът във вериги. Досега никой не е успял да стори това. Като ги гледам, всъщност това са същите тъмни сили на миналото.

54. Бялото Братство заповяда Освобождението на българите от турско-то робство, за да се създадат условия за мисията на Учителя. Българите не приеха добре Учителя. И когато Той си отиде, робството се върна над тях и в тях!

55. Колко са безпомощни хората тук в затвора. Нервите са в постоянно напрежение. Тук се прилагат строго научни методи. Те постепенно разклащат нервната система. Може да срещнеш всички стадии на деформиране на психическия живот. Малко хора могат да устоят. Само, които могат да организират вътрешния си живот ще издържат. Срещнах хора изгубили Божествената искра. Има нещо малко, което човек трябва да пази като зеницата на окото си. Изгуби ли го, човек става играчка на стихииите, на слепите сили. Тогава той изпада в робство. Най-голямото нещастие, което може да постигне човека. Божествената искра е, която пази човека и го води в пътя.

56. Работата за Делото трябва да бъде непрестанна и безшумна. Школата на Учителя продължава. Когато има условие, тя е явна, когато няма условие тя е тайна. Тя е път на човешките души към Бога. Знанието, което Христос даде и знанието, което Учителят ни даде е вечно. То носи мир. „Мир ви оставям, моят Мир ви давам“.

57. Разумният свят ни опитва дали можем да съществуваме, като ни отнемат материалната основа. Можем, ние сме Идея, ние сме живият огън, който никога не угасва.

58. Не става въпрос да се създадат религии, църкви, обряди - това е правено в миналото. Бялото Братство съществува от зората на времената. Ние не говорим на хората за човешки учения, ние не създаваме човешки организации. Ние показваме на човешките-братя пътя към Царството Божие. Ние не проповядваме на хората Учение, което трябва да заучат и приемат. Ние проповядваме безграничното знание за Царството Божие. То се придобива през цялата вечност. И Христос казва: И Учителят казва: „И това е живот вечен, да познай Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил“. Това знание е живот, то няма отношение към паметта на човека, То изпълва душата му, сърцето му и умът му.

59. Комунистите искат да ни унищожат. То е от неразбиране. Ние сме от онези, които не умират. Ние сме от онези, които живеят във Вечността. Ако ние ги мразим за това, ще мязаме на тях. А това би било за нас най-голямото нещастие. Няма по-хубаво от това да бъдеш Служител на Любовта. Божията Любов няма нищо общо със Злото.

60. От комунистите очаквахме съчувствие, разбиране, даже приятелство. А те неочаквано ни нападнаха из отзад. От неразбиране ли е това? Не е. Христос и Великият Инквизитор и днес седят лице срещу лице. Които Бог изпрати, те са определени, те ще дойдат в Братството. Ние не сме нито за социализма, нито за капитализма. Ние сме за Царството Божие. Това е нашият дълг.

61. Че гонят Братството сега, докато не е укрепнало още - това е добре. Така то се запазва чисто. Тъй то ще укрепне, ще израстне здраво и силно. Всичко е за добро. А ние ще издържим на всичко. Гонението срещу Братство-

то, това е предпазна мярка. Бог може да вземе какъвто образ поиска и да се яви където и когато пожелае.

62. Това, че ни гонят комунистите не може да бъде за лична неприязнь към тях. И те и ние сме сили на Великия Живот и вършим своята работа. Когато дойде нашето време, ще донесе добрите условия за работа. А то иде по неизменни закони на Живота за Цялото. В Божественият план всичко е предвидено. Затова ученикът се моли така: „Господи, да се изпълни Твоят Божествен План за делото Ти.“

63. Силите, които поробват човека, ако не дойдат отвън като завоеватели, надигат се в самия народ. Откъдето идат обаче, те идат върху човека поради това, че той ги носи в себе си.

64. Среших човек скромнен, простичък, искрен. С какво достойнство устояваше той правото си да живее и мисли както разбира. Това свое право той устояваше спокойно, с примирение - приема всички жертви, плаща с цената на свободата. Има хора, които носят ограничения и робството в себе си. Каквото и да приказват, те не са свободни, а и на другите не дават свобода. Който може да живее при мъчните условия, може да живее и при добрите условия. Много хора, като имат добрите условия, не умеят да живеят.

65. Открай време в душата на човека се борят Доброто и Злото. Днес тази борба достига своя апогей в душата на славяните. Тук конфликта е най-драматичен и най-трагичен, защото тук е определено да стане развързката.

66. Братството не е обикновена човешка организация. То почива на вътрешни закони - вечни. Тук има един закон - служение. Работа за Царството Божие. Гледай спокойно във вечността с вяра, с упование, с търпение, с очите на Любовта.

67. Човек вижда само малка отсечка от живота. Как ще разбере Линията, която идва от безкрайността и отива в безкрайността? Само Мъдрецът има това виждане за Цялото. Човешкият живот е лъч, който излиза от Бога, отива в безкрая и се връща пак при Бога преминал през цялата Вечност.

68. В страданията страдай дълбоко и пълно. Това са свещени мигове. Не ги пропускай, не убивай времето, нито го запълвай със забавления. Страданията са път към Бога. Учителят казва: „Един ден човек ще благославя страданията“. В страданията бъди съсредоточен, да разбереш какво Бог иска да ти каже. Да доловиш и най-малкият отенък на Неговата мисъл и чувство. Животът има глбини, които са достъпни за човека само в страданията. Ученикът благодари за страданията.

69. Ученикът живее в своя свят при каквито условия и да се намира. Той работи и мисли. Може ли да се каже тогава, че той е в затвора? Ние сме тук за нашето право да мислим. Струва си да плати човек всичко за това Право. С присъствието си тук ние казваме: „Онзи, който приказва за мирно съвместно съществуване, за веротърпимост, правда и свобода - не говори истината.“

70. Комунистите ни показват какви не трябва да бъдем и какво не трябва да правим. Ние сме противоположното на тях, другия полюс. Това е все онзи, стария живот, облечен в нови дрехи, култ фанатичен и сляп. В миналото църквата постигаше такива ефекти над масите.

71. Злото е Сила, която е взела погрешна посока. Никой не може да я унищожи. Но човек, в когото Бог живее, може да й помогне да се насочи в правилна посока. Казано е: „Злото ще се превърне в добро“. Доброто не е достойнство на човека, то принадлежи на Бога.

72. Социализмът, като всяко човешко творение е непримирим, иска само той да съществува. В Царството Божие има място за всички същества.

Всички те се допълват. „Живот на благия Божий Дух“.

73. „В Божиите решения обратни действия няма.“ Това е мисъл на Учителя. Един процес щом е почнал, трябва да се завърши. Едно явление трябва да се разрази докрай, то не се спира на половина. Този процес, който е почнал в света, никой не може да го спре. В Бога живеем и се движим. Посрещай всичко спокойно.

74. „Култът към личността“ се създава не от това, че личността се налага. Тълпата е, която си изисква кумир, на който да се кланя. Личността се подчинява на това, което тълпата изисква. Тълпата, тази личност счита за силна. Но в действителност тя не е силна. Това са слаби хора.

75. Комунистите не търпят общество, което не е подчинено на тях. Затова гонят Братството. Тогава по-добре е, че ни гонят. Те не търпят начин на живот, мисъл, деятелност, която да не са под техен контрол. На всичко те искат да турят своя печат. Оправдават се думите на Писанието: „Които приеха печата на звяра на челото и на ръката си“.

76. Сънувам сън. Събрани сме в Салона, очакваме Учителя. Учителят дойде, всички се струпват около Него да Му целуват ръка. Като ме видя Учителят пререди няколко души пред мен и ми подаде ръка. Хванах я с двете си ръце и я целунах. Като се ръкува с всички, Учителят дойде при мен, един миг ме погледна, после ме прегърна и целуна. (25.VII.1960 г.)

77. Сънувам сън. Плаж край морето, по пясъка и скалите много хора, ние наблюдаваме от далеч. Две вълни се надигнаха от морето, най-напред минаха където бяхме ние, но не ни засегнаха. Ние извикахме да предупредим хората, но не ни чуха. Първата вълна достигна плажа и помете всички хора. Втората вълна още по-голяма достигна, омете и разбърка всичко. Телата на хората се преметяха, водната стихия ги въртеше, всички се издавиха и никой не можа да се спаси (VII.1960 г.)

78. Сънувам сън. Силен вятър влачи черни пушечи. Градът гори. Хората бягат. Вятърът гони огъня от къща на къща. Целият град ще изгори. Аз с няколко души се хвърлих да пресечем пътя на огъня. Почнахме да сечем греди, да събаряме къщи, за да пресечем пътя на огъня.

Тези три сънища се сбъднаха. Първата вълна посегна на братските имоти през 1947 г., втората вълна доведе процеса 1957/58 г., плениха и претопиха беседите на Учителя. Дойде време огънят се прехвърли на Изгрева, 1972 г. и помете целият Изгрев. Днес Изгревът го няма от времето на Школата. Ето ви пример как Невидимият свят е Господар на видимия свят. Ти да живееш в Небето и Небето да живее в теб.

79. Добрите хора вършат своята работа. И злите хора вършат своята работа. Разумният свят използва работата на едните и на другите. Ала има и трета категория хора, покварени, за тях няма закон, няма ред, няма отговорност, няма задължения. Те развалят всичко. Сянката на типа „хулиган“ пада върху съвременното човечество. Този тип е явен и скрит. По-опасен е вторият. Тези три типа се срещат и в социалистическия и в капиталистическия свят. Човекът трябва да се подобрява. Бялото Братство работи за това. Нашата работа продължава при всички условия. Дали строят е социалистически или е капиталистически, това не е съществено. Делението на класи, народи, раси, религии, това не е съществено. Важно е човекът да се пробуди. Разумното, Божественото начало да вземе ръководството. Господ държи съдбините ни в ръцете си.

80. Бялото Братство не създава центрове на сила, власт и богатство. Те са центрове на злото. Какви ли не окови не е изковало злото за човешките души. Напразно. Всички организации създадени от хората са окови. И всички

те ще паднат. „Като ги докосна ангелът Господен“.

81. „Отец ми работи и аз работя“. Това е най-краткият израз на Христовото Учение. Христос не създаде черкви, обряди, догми, не учреди епархии - хората ги създадоха. Целият този мъртъв баласт няма нищо общо с живото Христово Учение. Ние отхвърляме тези форми на лъжата. И затова бяхме гонени в миналото и днес сме гонени от същите сили.

82. Злото се е опитвало и се опитва да окове Учението на Христа във форми, да го затвори в черупки, да го вгнети в калъпи, да го изопачи. Напразно, то остава път за онези, които Бог е повикал. „Никой не може да дойде при мен ако Отец ми не Го е изпратил“. Божественото Учение може да се изрази в различни форми временно, но то не е в тях. То е в „Дух и Истина“. То е в служение и жертва.

83. Винаги ще помня как ме посети Господ в затвора. Благ и изобилен, с каква сила се изяви, с каква доброта и красота. С каква грижа ме ограда, благ и милостив, щедър и преизобилен. Бог чрез всичко може да се изяви. Вселената е Негов дом. Най-важното е човек да поддържа връзката си с Бога. А Бог ще устройва пътя му. Вярa и упование.

84. Комунистите отнеха материалната основа, която българите бяха отпуснали на Бялото Братство. Те не искат да отредят място на Бялото Братство в българската общественост. А ето, ние сме работници на Братството и сега работим безвъзмездно, по този начин изплащаме наема за онази малка материална част, която Братството ползваше. Така сметката се ликвидира. Това е голяма загуба за българския народ. Той губи най-хубавото, което имаше - благословиението на Бялото Братство.

85. Дали на религиозна или на класова основа, все едни и същи Сили се борят в света. И когато сме гонени, сме добре. Сега поне Братството е пречистено, защото в едно общество малцина идват от убеждение. Повече идват от мода, още повече от интерес. Които идват от убеждение устояват на всичко. Те са „добрата почва“, зърното паднало на нея принася плод много. Който иде, защото е модно - прилича на зърното паднало на пътя. Птиците небесни го изкълават. Които идват от интерес, за корист, приличат на зърното паднало в тръните. „Избуяха и заглушиха го“.

86. Бялото Братство не може да бъде слуга на една партия. Партията ще бъде слуга на Братството. Всемирното Бяло Братство е навсякъде в цялата Вселена. То е господар и на планетата. Няма какво да иска човек да завладя земята, тя си има Господар.

87. Седиш в затвора, в килията дни и месеци. Какво ще правиш? Времето бавно отминава във вечността, ти гледаш. А може и да пътуваш, затвориш очи и пътуваш в миналото, в бъдещето. Чудни възможности е дал Бог на човека. Опитва и смъртта и безсмъртието. Човек може да извика миналото или да го настигне и пак да го преживее.

88. Освобождението е възвръщане към Бога. Това е пътят, който Учителят сочи, знанието, което Той даде. Това е Школата на Учителя. В Школата на Учителя се изучава науката на Бога. Знанието е потребно. Без знание и любов какво може да постигне човек?

89. Комунистите се борят с вярата в Бога. И все пак приеха църквата, а Бялото Братство не приемат. Те знаят, че възраждането на вярата чрез църквата не може да дойде, но чрез Братството - може. И ето защо комунистите Го гонят. Ако разбираха, че това не е хубаво за тях. Все пак вярата в Бога ще възтържествува. Ще се възроди в душите на хората. Ще дойде Новия човек.

90. Понякога Божият закон взема образа на човек. Тежко на онзи, който извърши неправда към него.

91. Комунистите възприеха много работи от Учителя, от Братството. А ето, гонят Братството. Ако комунистите бяха умни те щяха да пазят фиданката, която Учителят посади, като зеница на окото си.

92. Ние работим тук безвъзмездно. Бялото Братството изплаща наема на българите за условията, които дадоха на Учителя. Управниците искат да отнемат на Братството всичко: и средства, и условия, и книжнина, и Изгрева. Те не искат Бялото Братство в България. Това не е хубаво за българите. Бялото Братство е Идея Въздесъща. Тя може да се проектира навсякъде по земята, да вземе форма, образ. Ако тук не ни искат - ще се преместим другаде, в друга страна, всред други народи. Божествените идеи, Божественият живот ще се проектира в техните умове, сърца, души и воля, там ще почне подем и творчество. Но българите ще загубят всичко. Кой може да спре това? Бялото Братство пътува по етера със светлината. „Строителите отхвърлиха камъка, но камъка, който зидарите отхвърлиха, стана глава на ъгъла.“ Господ допусна да ме турят в затвора, лишиха ни от едни условия, но той ни даде други. Всичко е за добро.

93. Колко хубаво направихме, че употребихме братските средства за отпечатване беседите на Учителя. Това беше тяхното предназначение. Ако бяхме ги събирали, щяха да ги вземат. Добре направихме. Всъщност за това ни и съдиха. „За книжнина и пропаганда“. Те не можеха да ни простят това, че ние успяхме, въпреки всичкият контрол да отпечатаме беседите. Заслужава да понесем всичко това. Ние проповядваме Учението на нашия Учител с живота си.

94. Днес човечеството преживява пак „пленението на евреите“. Днес пак има „Новохудоносор“ и Данаил присъствува. Образите от онази епоха имат аналогични в днешната епоха. Същите сили действуват и днес, те се явяват периодически, понякога колективно, понякога еднолично. Данаил присъствува в днешната епоха и пак казва: „Да бъде благословено името Божие от века и до века, защото Мъдростта и Силата са Негови“.

95. Сега когато сме гонени и онеправдани, това са най-хубавите ни дни. Дни благословени от Господа. Дни осветени от Неговото присъствие. Когато иска, Невидимият свят може да използва всяка форма, за да се изяви. Бог заповядва и на злите и на добрите.

96. Явлението „Антихрист“ се повтаря в историята многократно, периодически лично или колективно. Това е течение на Злото, което се противи на Божествения ред и порядък и иска да създаде свой такъв. Но то може да се разпростре само до известен предел. В живота действуват законни сили, които го неутрализират. В самият него се разбиват сили, които го разрушават. Такава е съдбата му. В древността неговият поетичен образ е „Вавилонската кула“. В притчата за плевелите е казано: „Оставете ги до деня на жътвата.“ Злото служи на себе си. Не се занимавайте със Злото.

97. Щастие е да гледаш звездите, даже и когато си зад решетките. Какво нещо е, един лъч дошъл от неизмеримото пространство. То е сила. Той не е само блещукане, което нашето око долавя. Как действува той на ума, на сърцето, на душата, каква вест носи от далечните светове. Да гледаш звездното небе е щастие, даже, когато си и зад решетките.

98. Когато срещнеш Злото отвън, благодари. Благодари, че е отвън, а не вътре в тебе. Отвън по-лесно ще се пазиш от Него. И когато страдаш от Него, пак благодари, че не е в тебе. Учи се от Него какво не трябва да бъдеш. То ти показва какъв не трябва да бъдеш.

99. Тук, в затвора, в Школата на Черното Братство изучават се предметите, държат се изпити, развиват се качества, събуждат се сили. Сериозна Шко-

ла е тя. Това което се изучава тук е необходимо, за да се направи сравнение. Комунистите са опитани дали са справедливи, обичат ли Истината. Премерени са на везните и са намерени „леки“. Такива нямат бъдеще. (12.XII. 1961 г.)

100. Аз съм тук в затвор, но моят свят сияй в светлина. Моите братя са свободни и радостни. Където и да сме, ние имаме Мира, Който нашият любим Учител ни остави.

101. НЕ СЪЗДАВАЙТЕ ГОЛЕМИ ОРГАНИЗАЦИИ. А РАБОТЕТЕ НА МАЛКИ ГРУПИ БЕЗ ШУМ. ГОЛЕМИТЕ И ШУМНИ ОРГАНИЗАЦИИ СА ОТКЛОНЕНИЕ ОТ БОЖЕСТВЕНИЯ ПОРЯДЪК. В тях други неща заемат централно място, а не идеята за Бога. Хората са създавали такива организации в миналото, създават ги и днес, обаче те винаги са в борба с Божествения ред и порядък.

102. От край време ние сме гонени. Такъв е нашият път. Такива условия ни са нужни, за да работим и укрепваме, за да вършим нашата работа. Само тъй ще издирим и привлечем онези, които Господ иска да спаси. И при тези условия ние вършим Божията воля. Ние сме благодарни в страданията и в гоненията. Нашата радост е чиста, тя грее в душите ни.

103. Като уча затворниците на занаят, това е идея на Учителя. Аз върша Неговата воля. Той казва: „Затворниците да работят“. И ето аз ги уча, пък същевременно то е и случай да им покажа нещо от Божественото Учение.

104. Днес Братството е в затвора. Мога ли да бъда аз свободен? Беседите на Учителя се изземват и унищожават, материалната основа на Братството отнеха, събранията преустановиха, Паневритмията забраниха, нанесоха удар на Братството. Но трябва да знаят тези хора, че Братството ще бъде свободно. Какво искат от нас? Ще дойде и моето освобождение, предвестник на освобождението на Братството. Такова освобождение искаме ние.

105. Безсмъртието е качество на Духа. Защо ще искаме материята да бъде безсмъртна? Божият Дух изпълва Всемира. Божията Мисъл изпълва Всемира. Божията Сила изпълва Всемира. Тях като приемаме, Бога приемаме.

106. Материалната основа на Братството трябва да бъде проста, ясна, здрава, чиста. Да дава условие за учение и работа, а не за забавление. В забавленията нещата се израждат. Важно е да спазваме това при бъдещата ни работа.

107. Обични брат Боян Боев,

„От Него излязохме и при Него ще се върнем“. 25.VIII.1962 г. Работата, за която ни е изпратил, ще вършим. Нашите приятели трябва да знаят, че Бялото Братство не може да бъде ратай на комунистите. Ако е война ще воюваме като ангелите Божии със Истина, със Светлина, с Правда. Няма да отстъпим нито на косъм. Можем да влезем в „Огнената пещ“, но на идоли не се кланяме. Искат да направят от Братството карикатура, посмешнице, като избутват тези шутове напред, за да представят уродливо всичко, което е свято за нас. Прилагат старият си изпитан похват, като турят свое управление, да обсебят Братството, за да развалят онова, което Учителят създаде. Това няма да се допусне.

А вие стойте настрана от предателите на Делото. Като искат те могат да си направят и черква, да си изградят капища, да си поставят идоли в тях, това си е тяхна работа, но ние нямаме нищо с тях, никакво участие. Може да се опитат като примамка да дадат някои подаяния, да подхвърлят някоя троха от това, което заграбиха. Календарче да разрешат, някоя книжка или да допуснат някоя слабичка, анемична дейност, колкото да се представят, че и те дават свобода, тъй да украсят венета си с Братството: „един вид толерираме, съвместно живеем.“ Бялото Братство не може да служи за украса и забав-

ление на никого. И всеки, който се е опитал да преследва и угнетява Братството, не е виждал добро. Великият морален закон, който живее във всички ни ще го съди. Такъв е урокът на историята. А вие вършете своята работа къде-то сте. Никакво сътрудничество с предателите, оставете ги сами. Мълчете и работете, никакви спорове, никакви разисквания, никакво съвещание с тях. Мълчанието е достойният отговор на ученика в такива случаи. Ако е за условия, Учителят е, който държи в ръката си всички условия. И когато дойде време, Той ще ги даде. Днес разумният свят работи и ние работим с него. Това е един цялостен процес. В него ще намерят своето разрешение и всички въпроси, които ни вълнуват. „Вяра светла, вяра силна, тя крепи Духа що живота носи“.

108. Учителят дойде в тази епоха. Той е, който носи разрешението. Той е творческият Център, който движи и ръководи всичко. В Неговото Слово е даден изходният път. Само този път остава за човека. Това не може да се отмени. Сега е развръзката. Учителят носи тази развръзка. Ние които принадлежим на Него, също трябва да присъствуваме и участвуваме. Да мислим, да се молим, да работим, да страдаме, за да се извърши правилно този процес. Не е в количеството. „Малкото квас, много тесто подквасва“. Голямо е противодействието, което силите на стария живот указват. Но Божия план ще се изпълни. Учениците трябва да работят с търпение, с любов, с вяра, с Дух и Сила. Само пътят на Истината остава. Само Истината освобождава. Сега е време за служение и жертва.

109. **Видях величественият Храм създаден от Учителя. ИЗГРЕВЪТ. Той е неръкотворен и нерушим. Той е извън времето и пространството. Той е в човешката душа и никой не може да го докосне и увреди. Той е Светилище на човеците. Душите определени от Бога, работят върху него от зората на времената. Вдъхновените поети са го нарекли „Многоценният бисер“, „Новият Иерусалим“. Иосан го е виждал и описал. Мнозина от строителите Му са го съзерцавали - „Храмът на Славата Божия“, „И Дух Божий Го изпълваше“.**

63. ИСТИНАТА ЗА АНГЕЛА ПРИКОВАН В ПЛЪТТА

Бележки на редактора д-р Вергилий Кръстев

Това са мисли на ученикът Борис Николов, които той е записал през време на затвора от 1959-1962 г. Тук са включени една незначителна част от онова, което той е написал. Мислите са подбрани и се отнасят за онази епоха, при която бяха развръзани Силите, които трябваше да унищожат Братството като форма, като присъствие и като Школа. Така тези Сили периодически се явяват и намират съответно личности и власти чрез които да се проявят. Затова смятаме, че не ще бъде далеч времето, когато тези сили отново ще се явят, за да се опитат да посегнат отново върху Словото на Учителя. И тогава онези, които са прочели тези редове на „Окованият ангел“ ще разберат, че и други преди тях са минали през изпитания, за да защитят името си на ученици от Школата на Учителя. Като пример ще разкажем един случай, който многократно ми е бил разказван от онези съвременници на Учителя, които бяха целували десницата Му и бяха слушали живота Му Слово.

Един ден, по времето на Учителя, на Изгрева около Него са се били събрали една групичка от няколко братя и сестри. Водил се е някакъв разговор. В момента Учителят леко с бастуна си разтворил кръга, който е бил около Не-

го, една сестра и един брат се отместили и се отворила една пролука, през която Учителят погледнал към поляната, посочил с бастуна си към едного и казал: „Ето един брат, който ще ви покаже как се държи изпит за ученик в Школата на Бялото Братство.“ Всички се обърнали към този брат. Този брат стоял на 30 метра от тях, гледал ги и не смее да се приближи към групичката около Учителя, за да не би да наруши и смути разговора на Учителя с приятелите. Минали години и всички, които са били тогава около Учителя, то по време на процеса срещу Братството 1957/58 г. се отдръпват и отричат. Останал само този брат да държи изпита си на ученик от Школата на Учителя - на Всемировия Учител Беинса Дуно. Този брат е бил БОРИС НИКОЛОВ. Той беше бял брат. Той беше ученик.

Ето защо бяха поместени мисли за ученика от „Окованият Ангел“.

За да се знае истината за Ангелът-Освободител.

И трябва да се знае още една Истина. Това са думи на Учителя в последните години, които бе ми казал Борис Николов. А те са следните:

„Това, което комунистите ще направят, вие не можете да направите. Те имат Своята Мисия.

Човек, който не вярва в Бога, но върши Неговата Воля, е по близо до Бога от онзи, който вярва и пали свещи, а граби, насилва и убива.“

Ето това е Истината за Окованият Ангел.

Ето това е Истината за Ангелът Освободител.

Ние проверихме всичко това.

ПОСЛЕПИС

В лето 1970 г., месец юли, ден 29 на Изгрева започват да копаят багерите за новите строежи.

На 8 февруари 1971 г. Изгревът изчезва. Всичко е разорено. Дъжд, кал, сняг и разорение.

На 15 април 1971 г. лешниците са поразени. Вратите на салона са извадени. Стои само трапезарията.

Салонът започна да се разрушава юли 1971 г.

Салонът е разрушен 1972 г. окончателно. След разрушението ще дойде Съдбата на света и нейното време. Амин!

64. ИСТИНСКАТА РАБОТА

„Изпроводи ни благия си Дух, да ни ръководи и крепи в Пътя на живота“.

Съборните дни са дни на Братството.

Те са дни посветени на връзката ни с Бога, с Учителя, с всички наши братя, работници за Царството Божие.

В този смисъл те продължават през цялата година.

Всички, чрез които Божият Дух работи, образуват Бялото Братство, независимо кога са живяли, сред кои народи или раси, независимо от това към кои религии са принадлежали, Те са работници за Царството Божие.

Царството Божие е всемирно, затова ние се молим: „Да дойде Твоето Царство на земята.“

Школата на Учителя подготвя ученика да бъде работник на Царството Божие. Тук се работи върху характера -

да се създаде онзи устойчив характер, основан върху Божествените добродетели.

Тук се изгражда онзи мироглед, освободен от всякакви ограничения, предразсъдъци и суеверия - мироглед основан на Истината.

Всякога, когато Учителят дойде, Той носи ново знание, нова светлина, нов живот. Това е още едно стъпало в пътя на човешките души.

Това е начало на една Нова епоха. -

Не е било време Школата на Учителя да не е съществувала, било във видимия или Невидимия свят - някога явно, някога тайно, според условията.

Работници за Царството Божие е имало всякога. Всички те образуват едно велико семейство, „фамилията на онези, които живеят във вечността“.

През всички култури, Те са СВЕТИЛАТА, показателите на пътя. Те са първите пионери във всички области на живота:

във вярата, в науката, в изкуството, в морала, в обществения и личен живот. Тяхните образи светят и днес, и вековете не помрачават тяхното сияние.

Днешните времена са времена на учение и работа.

Това е за учениците на Божествената школа.

А светът се забавлява - това е за децата.

За да бъде работник на Царството Божие, човек трябва да учи непрестанно. Знанието, което Учителят даде в Школата,

е път. То се разбира и озарява от вътрешна светлина постепенно. Като се прилага, то се превръща в сила.

Това е живо знание. То расте заедно с ученика и принася плод, „като житното зърно - 30, 60, 100“.

Бъдете будни за красотата. Всяка красива проява е израз на Божествения живот. Отдавайте внимание и почитание и на най-малката красота. Тя иде от Единния, Вечния

Източник и води към Него. Търсенето на красотата е първата стъпка в духовния път.
Движете се в Природата като в Храм, с чувство на благоговение и чистота. Тогава тя ще ви проговори, ще ви се открие и вие ще видите зад външните форми, онзи Разумен Свят, Който работи в нея.

Работата над себе си е трудна, защото като работи над себе си, човек работи и върху онези души, с които е свързан.
Чрез молитвата човек черпи сили, и търси ръководството на Великия, Разумен Свят в тази трудна работа. Той не познава нейния характер, не знае мъчнотиите, които се срещат в нея.

И тъй, истинската работа е тази: Човек да поддържа връзката си с Бога, за да има ръководството на Неговия Дух.
Ако Бог не подкрепя човека с Духа си, човек не може да върви в пътя.

Поздравяваме братята и сестрите със съборните дни.
Пожелаваме ви Божият Дух да ви ръководи през годината, да осветява умът ви, да озарява сърцата ви, да ви укрепва със силата си, да ви показва все що има да правите.

София, 9 август 1965 г.

За Братският съвет.
Борис Николов

65. „ЖИВОТ ЗА ЦЯЛОТО“

„Аз и Отец ми, Едно сме“.
Ев. Иоана

Днес, по случай Деня на Учителя, добре е да си припомним някои правила, които Той ни е дал.

Ние живеем в един уреден свят, създаден и ръководен от разумни, интелигентни същества. Като изучава този свят, човек придобива знание, расте и се развива.

Учителят даде едно Учение за живота. Той създаде Братството, за да се опита и приложи това Учение.

Ние започваме науката за живота със Слънцето. Ученикът трябва да работи дълго време, докато си създаде правилно отношение към Слънцето - да го разбира и обича.

Учителят започна с „Изгревите на Слънцето“. Човек не може да забрави ранните утринни часове, когато на изток руменее зората и светлините се преливат една в друга, докато дойде мигът на Изгрева.

Правилото гласи: „Хвани Първия Лъч на Изгряващото слънце“. - Тук има Идея, тук има Идеал“.

Ние посрещаме Слънцето, не защото му се кланяме, а защото го обичаме. Учителят даде обилно знание, как да се ползваме от енергиите на Слънцето. Това знание днес се оценява и приема. То постепенно прониква в живота.

Учителят ни въведе в Царството на Природата. Разкри нейната вътрешна красота, научи ни да я разбираме и обичаме.

Природата е език на Великия Разумен свят. - Чрез нея Той говори. Чо-

век като я изучава, започва да разбира този език.

Като дойдем **до дишането** - ние препоръчваме чистия въздух, а не дима от цигарата. Да дишаш пушек, това значи, да коригираш Природата. Тя е създала човека да диша въздух, а не дим. Човек трябва да знае едно нещо: **НИКОИ НЕ МОЖЕ ДА КОРИГИРА ПРИРОДАТА НЕНАКАЗАНО.**

По същата причина, **ние пием чиста вода**, а не алкохол. Където и да отидем, ние търсим изворите, и обичаме да пием вода от главата, където тя е най-чиста.

По отношение на храненето - ние се придържаме към растителната храна и от всичко най-вече предпочитаме плодовете. Те са идеалната храна. Това са хигиенични правила, които съвременния човек започва да оценява и възприема.

Утринните Гимнастики. - Учителят пръв тури начало на тях. Той създаде система от упражнения с музика, които нарече Паневритмия. Чрез тях човек може да влезе в съгласие с ритъма на Големия Живот. Който познава онези чисти, слънчеви мелодии, простите и съвършени движения на Паневритмията, опитал е тяхното благотворно и обновително въздействие.

Животът е Един във всички свои прояви, заради него трябва да уважаваме всички същества и да им отдаваме тяхното право. Един живот тече във всички човеци, затова ние ги наричаме Братя.

Братството е живот на целокупното човечество. Всъщност, има само Един Живот. Народите трябва да живеят в мир. Те са едно голямо семейство. Те трябва да се обединят и да си помагат. Тази Идея вече работи в човечеството.

Знанието също е Едно. Учените от всички народи си сътрудничат, споделят своите знания и опит. В миналото знанието е било скрито. То се е пазило в светилищата и е било достояние само на посветени. Христос възразява на това: „Не се запаля свещ, за да се тури под шиник, но на светилника да свети на всички“.

Всяко творчество, всяко изкуство се подхранва от Единния Център. - Това е Творческият Дух. **ЗАКОНЪТ ЗА ЕДИНСТВОТО Е ВСЕМИРЕН.**

Учителят ни въведе в живота на Братството постепенно. Той ни разкри неговата дълбочина, красотата и сила.

Новото Учение е Път. Тук е дадено знанието, как да се приобщи човек към Големия Всемирен Живот и да бъде едно с Него.

Братството е носител на Идеята за Единството. Тази Идея Учителят изрази така: „**Живот за Цялото**“. Следователно, Братството не е никаква секта. - То не е част от нещо“.

Братството е израз на Идеята за Единния Живот. За тази епоха Братството беше създадено в България. То е самобитно, оригинално духовно движение, възникнало и развило се сред този народ.

Бялото Братство е носител на Идеята за Единството през вековете, където и да се е появявало.

Братството е светло явление. То води човечеството напред, примирява и обединява народите.

Хората на Братството са отлични работници във всички области на живота, където и да работят. Те са трудолюбиви, честни, добросъвестни - те са един здрав обществен елемент. Братството прави чест на българския народ и той му дължи почит и уважение. Учителят даде едно Учение за живота - Учение проверено и опитано.

Животът е Велика Наука. Тя трябва да се изучава и прилага с Любов. Тогава човек се чувства здрав, радостен и щастлив, приобщен към Големия

Всемирен Живот.

И тъй, Новата Идея, която Учителят донесе, е:

„ЖИВОТ ЗА ЦЯЛОТО“

Послание

От Братския Съвет до братята и сестрите, по случай Деня на Учителя -
12 юли 1973 г.

София, юли, 1973 г.

Борис Николов

66. РАДОСТТА

„Винаги се радвайте.“

„Това ви говоря, за да пребъде

моята радост във вас и вашата радост да бъде изпълнена“

Йоан, 15:11

Ние, които бяхме с Учителя отначало, знаем с каква Любов и радост ра-
ботеше Той.

Еднаж, последните години, Учителят дойде у нас на ул. „Симеоновско шосе“ 14. Той беше усмихнат, радостен, лицето Му сияеше. Още с влизането си Той каза: „Днес имаме нова формула - „Да се прослави Бог в Бялото Братство и да се прославят Белите братя в Божията Любов“.

Животът е чист и свят. В Писанието се говори за Мойсея, който видял къпина, която гори и не изгаря (Изход, 3 глава, стих 5). Той се приближил да види защо не изгаря къпината, но чул глас: „Изуй обувката си от нозете си, защото местото, на което стоиш - земя свята е.“

Днес повече от всякога, хората трябва да се вслушат в гласа, който иде от горящата къпина. Земята трябва да се пази чиста и свята. Не само физически, но и по отношение на мислите и чувствата. Мойсей не познаваше радостта. При къпината той получи заповед да изведе Израил из Египет, от робството, и от начало се противеше, но после прие. Радостта се явява по-късно - в пророците, в псалмопевеца, в Христа, в Апостолите. При Учителят радостта съпътствува цялото Негово творчество - Словото, музиката, живота, който Той ни показва. Учителят даваше щедро и сам се радваше на онова, което даваше. От Учителя трябва да се учим да работим с радост и благодарност - „мястото на което стоиш, земя е свята“. Днес човечеството трябва да знае това повече от всякога. Разумният свят е работил милиони години докато подготви условия да се яви живота. Той е работил милиони години докато създаде водата, въздуха, почвата. Човек не може да прави каквото си иска. Той трябва да помни и да не забравя, че земята на която стои, е свята. Разумният свят няма да остави хората да мърсят земята. Бог присъствува в живота. Той създава Братството. Братството е велико явление. То не е секта. То присъствува в цялото човечество, във всички народи. Българите дължат на Бялото Братство почит и уважение.

Днес човечеството идва с едно ново отношение към природата, към Разумния свят, който стои зад нея. Наблюдавайте какво става в света - нови идеи идват, нова мисъл, създават се нови отношения между народите и между хората. Днес на човечеството може да се каже - „Наближило е вече Царството Божие“ = Едно човечество, една правда за всички, един живот, сътрудничество и взаимопомощ. Тези явления се обединяват в едно, можем да го наречем - „Йоан Предтеча“.

Подготвят се условията за живота на ученика и за знанието, което донесе Учителят.

Светлината създаде органическия живот, той разкрива нейната дълбока вътрешна същина. Светлината на Слънцето и на звездите е една и съща. Следователно живот има в цялата вселена. Има милиони земи като нашата и следователно живот подобен на нашия. Човек е гражданин на Всемира. Той може да посети, която и да е планета, което и да е човечество, но пътищата към Всемира са духовни. Има състояния на материята и нейни закони, които човек още не познава. Това е наука на бъдещето. Човек може да отиде, до който и да е населен свят, но трябва да мине през Слънцето, да се облече в неговата светлина и с нея да отиде. Човек може да отиде и до звездите, облечен в слънчева дреха.

Органическия живот познаваме, но има още безброй форми на живота, който човек не познава.

Животът е чист, свят и прекрасен. Такъв трябва да го пазим - „Събуй обучащата си!“ Трябва ново отношение към разумната природа.

Нека радостта да съпътствува живота ни. Каквото правите за Учителя, правете го с радост. От Учителя ще се научим да работим с радост и благодарност. Това ви пожелавам за новата година.

» 27.XII. 1974 г.

Брат Борис

НАРЯДА за 27 декември 1974 г.

1. Добрата молитва
2. 91 псалом
3. Молитвата на Царството
4. Духът Божий
5. Евангелия: Матей 28 глава, 16 до края
Марко 12 глава 1 до 12
Лука 17 глава 20 до края
Исана 14 глава 1 до 14
6. Беседата „Свещения час“, от томчето „Пътят на ученика“
7. Бог е Любов
8. Отче наш

67. ТВОРЧЕСТВОТО НА БОРИС НИКОЛОВ

1. Пътят на ученика
2. Образи на ученици
3. Примери из живота ни с Учителя
4. Окованият ангел говори - отделни извадки в том III
5. Екскурзиите с Учителя
6. Окованият Ангел на Изгрева. Окованият Ангел в преизподнята на Ада
7. Ученикът и Школата - поместено в том първи на „Изгревът“
стр. 382-487
8. Мисли на ученика
9. Ангели Божии ходят по земята - очерци
10. Разкази за малките братя
11. Послания от името на Братския съвет като ръководител
на Братството от 1952-1992 г.
12. Скици на Словото на Учителя
13. Стенограми от живота на Братството (неразчетени)
14. Стенограми из Словото на Учителя - оранжеви тефтерчета -
неразчетени. В момента - изчезнали
15. Други архивни материали - стенограми от различни тефтерчета
16. Снимки - из живота на учениците

ЗАБЕЛЕЖКА: От. 8 до 16 - неиздадени. Търсят се материалите на Борис Николов пръснати в страната чрез различни лица. Лицето комуто трябва да се предадат е д-р Вергилий Кръстев, ул. „Васил Друмев“ 1, София 1505. Домашен телефон 44-79-53.

В противен случай ще се изпозагубят във времето и ще попаднат в хора и поколения, които не са запознати с Школата, Епохата, както и с лица и събития. И има опасност да провалят труда на Борис Николов. Изборът е ваш.

БОРИС НИКОЛОВ

ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ

ШКОЛАТА НА БЯЛОТО БРАТСТВО И НОВАТА ЕПОХА

ПОВЕСТВОВАНИЕ

- ШЕСТО -

ЛЕТОПИС - ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

I. УЧИТЕЛЯТ

1. **Бог и Учителят.** „Никога Бог не е говорил толкова много, колкото сега. В миналото е говорил на малцина, сега говори на всички.“

2. **Хаосът.** Веднъж Паша Теодорова чете на Учителя беседа за корекция. Учителят слуша. Изведнъж Той я прекъсва и казва: „Виждаш ли този хаос в света? Моята мисъл го създаде. Тя ще го оправи. Няма да остане съзнание да се не оправи и няма да остане ум или сърце, които да се не изправят“.

3. **Търпение.** „Вие може да игнорирате някои хора и да не ги приемате. Вие можете да сторите това. Но Аз, Учителят ви не мога това да направя. Аз всякого трябва да търпя и всякого да приема.“ (Из разговора на Учителя с ръководителите, 1923 г.)

4. **Говорът на времето.** Веднъж Учителят каза на стенографката Паша: „За Мен само времето ще говори. Всичко е постижимо за онези, които любят Бога. Който люби Бога, той ми е приятел, брат, сестра и майка.“

5. **Името на Учителя.** „Мисля, че което правим, за себе си го правим. Аз не се боря да оставя име между хората. Какво ме интересува това име? Хората и без това не знаят истинското Ми име.“

6. **Молитва от Учителя.**

„О, Господи, нека Твоя Дух слезе в моето сърце, да озари душата и да изпълни цялото ми същество с всичката Твоя пълнота. Амин.“

„Туй, което умът ми възприема,

Туй, в което душата ми слиза,

Туй, в което умът ми се качва,

Туй, в което прониква волята ми,

Тъй да бъде. Амин“

7. **Къде е Учителят?**

„Учителят е Доброто в добродетелните хора.

Учителят е Правдата в правдивите хора.

Учителят е Любовта в любящите хора.

Учителят е Силата в силните хора.

Учителят е Смелост в смелите хора.

Може ли Учителят да напусне човечеството?“

8. **Изворът.** Един ученик стои пред Учителя и Му казва: „Учителю, седа пред Вас свободен като пред какво?“ „Като при един извор, гдето си пием вода, радваме му се. Казвам, като ожаднея пак ще пия.“

9. **Къде е Учителят?**

„Туй, което хващаш е проявеното.

Туй, което мислиш, то е туй, което е на път да се прояви.

Туй, което чувствуваш, то е туй, което е.

А Аз съм това, което око не е виждало и което ухо не е чувало.“

10. **Отношението на Учителя.** Веднъж Учителят казва на Мария Тодорова: „Моите истински отношения към хората Аз навън не ги изявявам. Външните Ми отношения само са методи за работа.“

11. **Проучване на Словото.** „Като проучваш беседите няма да ме цитирате, а със свой език ще изнесете основните мисли. Цитирането не е израз на основните мисли. Ученикът трябва да мисли и с мисълта си да проучи Словото“.

12. **Песен на Учителя.** Учителят пее и свири следната песен:

„Ние знаем, че във всички бури на живота победата е наша.

Нас нищо не може да ни победи, защото Истината е с нас.

Ние не се борим и не се страхуваме.

Смело вървим напред в първите редове".

13. Учителят и Братството: „Питат ни: Кои сте вие и колко сте? Ние сме едно Велико Братство, което светът още не е виждал. Братство, чиито разклонения са и на земята, и на небето и в цялата Вселена. Който служи на Бога ще бъде гражданин на това Велико Братство, на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина. Аз искам да бъдете ученици на това Велико Братство. Вашият дом е великият храм на Природата, с неговите светилници-слънцето и звездите. Там обитава един Господар на Любовта, един Господар на Мъдростта и един Господар на Истината, Който еднакво обича всички хора, еднакво ги просвещава, еднакво им дава Свобода.

Аз нося в умът си идеята за Благото на цялото човечество. Аз мисля не само за Благото на цялото човечество, но и за Благото на животните и растенията. Пожелавам на всички същества да живеят в Любовта и да придобиват добродетели.

Зная, че Бог живее във всяка душа и искам в тяхното съзнание да не остане нито една крива мисъл.

Аз дойдох да науча хората да живеят в Любовта."

14. От къде идва Учителят?

„Вашите отношения към Мен са отношения към Бялото Братство. А отношенията ви към Бялото Братство са отношения към Бога.

Вие трябва да следвате или Мойсея, или Исуса, или Мене. Ние сме едно. Мойсеевото Учение е Божествено, както е Божествено и Христовото Учение и Моето.

Онзи Христос, Който беше в Исуса е същият Който е в Мене. Един е Духът.

Едно от тия Учения в пълнотата Му трябва да изпълните точно. Аз бих желал да изпълните и трите. Според степента на искреността ви, ще бъде и благословението на Бога.

Аз ви уча на законите на природата, това е днешното Учение.

Аз не ограничавам никого. Затова другите ще ви ограничат. Понеже е казано, че праведния седем пъти ще мине през огън. То ще трябва да се приготвите за това мъчение.

Не търсете Христа на физическото поле. Не го търсете и в един човек, защото Той е във всички хора.

Само че там, където се проявява Христос, там ще видите интензивна светлина. Христос е един и много.

Понякога казвате: Господин Дънов дали е Христос или Христос е в Него?

Ще ви кажа: „Христос не съм. Но Христос е в Мене."

Ако бях Христос, за Когото ме мислите, щях да управлявам целия свят. Щом не съм такъв човек, не съм и Христос.

Христос не е на физическия свят."

(Из един разговор с Учителя в дома на Лазар Котев на 8.VIII.1920 г.)

15. Учителят и страданието. През 1936 г. под влияние на дадени среди беше извършено покушение срещу Учителя. Беше Му извършен побой в резултат, на което Му беше парализирана дясна ръка, десен крак и говора Му. По Негова молба Братството се качи на Рила, където престоява 40 дни и там Учителят оздравява. Завръща се от Рила за събора на 19 август 1936 г.

Какво остана от онези, които устроиха нападението срещу Учителя? Какво ги постигна? Ние бяхме свидетели на това. На 9.IX. 1944 г. дойдоха комунистите и изметоха целия този боклук, който задушаваше българския народ. Ние видяхме това и го оценихме по достойнство, че Бог поругаем не би-

ва. Но тогава Учителят ни предаде уроци, предаде ни примери. Изключителни. Търпение, самообладание, воля. Това е най-силния пример, който Той ни е дал. Когато Той минаваше през страданието, Той ни показа как да го носим ние. Там горе на Рила веднъж Той прошепна само: „Това сега, през което минавам е по-тежко и от Голгота“. Ние, видяхме как тялото Му се възкреси и здравето Му се възстанови. И Той продължи своята работа.

16. Седем хиляди и петстотин беседи. Учителят създаде 7500 художествени творби. Всяка беседа е едно художествено творение. И с каква Любов Учителят работеше. Каква светлина и каква радост вложи Той в своето творчество. Това е отразено и в Словото Му и в песните Му.

17. Животът на Учителя. Учителят имаше безпогрешно чувство колко бързо трябва да се движи, за да Го следваме. Той знаеше колко бързо трябва да иде напред, за да не се отдалечи много и загуби връзката Си с онзи, който Го следва. Той беше съвършен педагог. Той слизаше до уровня на всеки човек, поеме го и постепенно го извежда в по-висок свят.

Виждах съм Го при различни случаи как говори на селяни, на религиозния човек, на безверника, на ученика на свободната мисъл, на социалисти, комунисти или идеалисти. Той намираше във всяко нещо, от там ще го поеме и ще го изведе горе на видело.

18. Правило за ученика. В последните дни на Учителя, Той е долу в стаята Си, а край Него са приятелите, които се чудят как да Му помогнат, защото в това време вече Той е сериозно болен. Сяда на стола и казва: „Доброто поощрявайте, Злото ограничавайте.“ След малко добавил: „Извикайте Марийка и Борис.“ Ние бяхме с Мария Тодорова на екскурзия на планината. намериха ни, съобщиха ни и ние дойдохме.

19. Победата. Учителят е на легло, а Мария Тодорова се опитва с нейните грижи около Него да Му помогне. Той се изправя и казва: „Ние ще победим. Досега Злото е все побеждавало, а сега ние ще победим.“

20. Трите посвещения в християнството.

Първото посвещение - орелът.

Второ посвещение - лозницата-лозата.

Трето посвещение - син човолечески.

21. Учителят и Бог. „Аз имам допирна точка с Бога. За мен само реализираните идеи са идеи.

Аз съм пратеник от Бога. Трябва да знаят, че Аз не съм дошъл от само себе си по Мое желание. Аз съм дошъл пратеник от Бога да работя за въдворяване Царството Божие на земята.

Бог говори чрез Христа, Бог говори чрез Мене. Идеите, които излагам в беседите са взети от Божественото. Каквото е говорил Христос и каквото говоря Аз, е от един и същ източник. Не са два източника.

Аз съм дошъл, за да изявя Любовта, да я донеса на земята. Това е Моята мисия.

Всички онези, които ще дойдат - са определени“.

22. Последователите на Учителя. „Тези хора, на които Аз трябва да проповядвам са определени от преди 8000 години. Те ще дойдат! Те не са Мои последователи, но са последователи на Бога, на тази Велика Истина. Като приемат тази Велика Истина те ще я проповядват. Някои питат достъпно ли е вашето общество? Щом си определен от Бога, достъпно е. Ако не си определен, ще изпратиш прошение до Белите Братя да те приемат.

23. Свещените думи на Учителя. „Моите думи са свещени и вие всички може да ги опитате. Ако българския народ се намери в затруднение един ден, само Моите думи ще го спасят. Вие може да преустроите живота си са-

мо върху Моите думи. Това е наука."

24. Отечеството на Учителя. „Аз не мисля да живея в България. Аз не мисля да живея даже на земята. Един ден ще се върна в своето Отечество и от друго място ще ви гледам и тогава няма да правя добро както сега, да ви проповядвам. Като видя, че някой плаче ще го утеша без да ме види. Ще бъда невидим. Ако вярвате в Моите думи добре ще бъде за вас. А пък ако не вярвате сухи дървета ще станете. Вие ще опитате всичко това."

25. Изправлението. „Българите ще се изправят, тогава когато дойдат между тях тези 144 000 души, за които се говори в Писанието. Те не са само евреи. Между тях има китайци, индуси, тибетци, египтяни, англичани, французи, германци както и българи."

II. УЧИТЕЛЯТ ЗА БОЖЕСТВЕННОТО УЧЕНИЕ

1. Бъдещето на Божественото Учение. „Сега някой иска да вземе Новото Учение и да Го унищожи. Новото Учение трябва да се приложи! Ние работим за една култура, която ще дойде след 1000, след 10 000 години. Ние разполагаме с много време. Ние не бързаме. Ние имаме ясна представа за работите, за задачите си, за възможностите си, за силите си. Ние не си правим илюзии. Вие бързате, искате за няколко години да свършите една работа. Ние разполагаме с цялата вечност. Ние прекарваме една нова инсталация в човешкия ум, за да може той да възприеме Божествените Идеи."

2. Началото и Словото. „В Началото бе Господ във всичката пълнота. От Него излезе всичката Сила на Духа. И от Него се появи Словото в света. И светът чрез Него стана."

3. Великият закон. В една от беседите Си Учителят каза: „Това Дело е основано на един Велик Закон. Който се опита да Го събори, ще си счупи главата. Целия свят да се опълчи срещу Него, няма да Го събори. По-скоро той ще се разруши, отколкото той да развали това Божие Дело."

4. Инволюционно и еволюционно знание. „Има инволюционно знание, когато човек слиза в материалния свят и когато човек се отдалечава от Бога.

Има и еволюционно знание когато човек се връща към Бога. Каква е разликата?

Напълниш чашата с вода. Чашата е инволюционно знание. То е закон за формата.

Водата е еволюционно знание. То е закон за съдържанието. Важно е съдържанието."

5. Къде е богатството? „Източните окулисти и философи имат в торбата си малко хляб. Едва стига за тях. Затова те крият знанието си. Западните окулисти и философи и те нямат нищо в торбата. Божественото Учение носи всичкото богатство. То прави извор във всеки човек."

6. Заветът на Учителя към ученика. „Люби. Учи. Мълчи. Прощавай и пътя си продължавай. (Дадено от Учителя на Георги Куртев от Айтос).

7. Светлината на Словото. „Не можете да се оплачете. Ние сме турили човешките къщи в такава светлина, че никое къше не сме оставили, гдето дявола да не може да се освети. При светлината на Словото Той губи Силата Си. Навсякъде сме турили прозорци. Прозорците са човешките очи, които трябва да четат Словото и да възприемат Светлината му."

8. Учителят и епохата. Учителят направи баланс на епохата. Направи преоценка на постиженията, на резултатите постигнати до сега. Всички понятия, разбирания, ценности на хората бяха проверени, прегледани доколко

те са ценни и съществени. Преся всичко. Остави най-същественото. Тогава Учителят начерта основните положения на Божественото Учение. Тази огромна работа Учителят извърши чрез Своите беседи.

Важно е да пие човек от Вечния Извор. Които пият от Него, те са едно. През всичкото време, където и да се намират те са едно. Които черпят от Вечния Извор на всекиго могат да помогнат.

9. Чистотата. Най-голямата грижа на апостол Павел е била да запази чистотата на Христовото Учение и да не допусне примеси. Като се дойде до Главата на Извора, на най-дълбоката Му част, първата задача е да се запази Извора от примесите и повърхностните води. Това нещо го проверих и практически. Преди години ме извикаха в село Тополица да каптирам извор - дърен от далечните времена и да направя чешма. Най-трудната част бе да се запази извора чист след като го открихме. Направихме чешма за чудо и приказ. Подобно и днес, след хиляди религиозни представи и заблуждения, лични амбиции, всичко протяга ръце към Божественото Учение на Учителя, за да Го заглуши. Най-важното е да запазим Божественото Учение, да опазим Неговата чистота, да Го предадем тъй както Учителят ни Го е предал.

10. Учителят и идеите. Учителят внесе Божественото Учение за живота. Идеите са семенцата, а почвата са готовите човешки души. Какви души се привличат, в какво отношение се създават около този Божествен Център, това е Великата Алхимия на Разумния Свят. Какви сили действуват. Какви Добродетели се призовават на живот. На това чудно явление, в него присъствувахме, в него участвувахме. За душите няма по-голямо благословение от това на земята. Пред нас е образът на Учителя. Как дойде Той? Как ни призова? Как работи с нас? С какви сили се бори и как преодоля всички мъчнотии! Ние сме свидетели на това. Това е път, който Той проправи, по който ние вървим и по който бъдещото човечество ще върви. В тази работа Той даде и опит и знание и методи, по които ще трябва да работим. Положи основание на Делото Си. Призова ни. В бъдеще и други работници ще дойдат. Те идват по един Божествен План. Те идват с условията си и със всички средства да се реализира този план. Глупаво е да се мисли, че може да се спре този процес. Той принадлежи на Великия Живот и Той стои зад Него. Естествено с тези сили ще се срещнем и ще имаме да разрешаваме много задачи. Това противодействие е необходимо, то е полезно за нашето укрепване.

Ние нямаме за цел да събираме тълпите, да създаваме масови явления. Бялото Братство търси своите ученици. Ние нямаме нужда от тълпи, за такива има други хора. Ние сме ученици на Пътя, Пътят на ученика.

11. Готови вярвания. В Бялото Братство готови вярвания не се дават. Такива реквизити има в разните вери, църкви и религии. В Учението на Бялото Братство човек се учи да мисли и да създава мироглед. Това е истинската работа. Не отбягвайте трудните условия. В тях са скрити големи богатства. Не търсете охолния живот. Придобивките в него са малки. За природата по-важно е възпитателното значение на труда отколкото материалната придобивка.

12. Учението и света. Учението на Учителя отива вече в света. Отива в цялата земя, то навлиза в науката, в лечението и обществения живот. Това Учение е не само за българите, то е за човечеството. И то ще си потърси правото един ден.

13. Идването на Учителя. Идването на Учителя донесе Новия Живот и Животът на Новата Мисъл. През цялата Вечност Бог е говорил. Говори и сега. Новото е туй, което Бог сега говори. Никога в историята на човечеството не е имало толкова много открития в толкова кратко време. Проследете през последните 100 години какво стана. Тези открития са дадени не за унижение на

човечеството и унищожението му, а за неговото повдигане. Те говорят за Новото, което иде. А Новото Го донесе Учителят с Неговото Слово.

14. Защо дойде Учителят? Учителят дойде на земята да ни запознае с Божествения Живот, с Неговата Същина, с Неговите проявления тук на земята, с Неговите правила и методите на този живот. Той ни го показва с примера на своя личен живот и със своето Слово и със своята Музика.

Едно е важно. Да познава човек Божествения живот, да Го възлюби и да бъде в съгласие с Него.

Откакто човечеството съществува, никога не е давано такова Откровение за Божествения Живот, каквото Учителят даде.

15. Йогите в България. Йогите, които посещават днес България, за да ни покажат какво могат и умеят, ще занесат в Индия вест за Учителя. Тези посещения в нашата страна от всички народи, това са вълхвите, които идват на поклонение у нас. Те идат да се поклонят на детето, на Божественото Учение. Новото Учение ще отиде вече в света.

III. ШКОЛАТА НА БЯЛОТО БРАТСТВО

1. Школата на Учителя. Духът остава скрит, а плодовете му са явни. Учителят помага тъй естествено, че като че ли нещата стават от само себе си. В Школата на Учителя външни церемонии и ефекти нямаше. Работеше се върху душите вътрешно. Само една необходима форма се създаваше и то не като постоянна и неизменна, а като временно пособие. Защото често пъти човек създава форми, на които после става роб.

Учителят даваше упражнения, задачи, теми. Тъй естествени и прости на вид, че не се налагаше с тях. Но силите, които привличаше бяха важни. Духът беше всичко. Методите на Учителя бяха тъй прости външно, че онези, които търсеха външни ефекти и бързи магически постижения, то те се отчайваха и напускаха. Но изпълнението на тези прости методи и упражнения изискваша съсредоточение, чистосърдечие и обич.

Без Бога съвършенство няма. Когато кажем „Бог със тебе“, разбираме „Има време“. А когато кажем „Няма време“ - то ти си без Бога.

2. Учение. Учителят в Своята Школа ни учи: да мислим, да бъдем съпричастници в Божията мисъл, да постъпваме добре, да бъде съпричастници в Божия живот. Той ни въвежда в Царството Божие.

3. Пътят на личността. Върху какви категории души работи Учителят? Върху джунглата на личния живот. Да се превърне личността и да влезе човек в новия живот. Необходимо е смирение и послушание към Словото на Учителя.

4. Ученикът и мисълта. В Школата на Учителя се учеше да се приготвим да мислим. То е да държим връзка с онзи център, от който идва текущата мисъл. Човек не мисли сам. За да мисли, той трябва да бъде свързан с разумните същества. Мисълта е велико течение, което изхожда от Бога, минава през ангелите, през мислящите хора. За да дойде една мисъл до теб, да вземе форма, много същества вземат участие в този процес. Това е велик творчески процес. Всички същества участвуват в него. Даже едно малко цветенце, което си живее някъде в планината е необходимо, необходим елемент, за да се роди една мисъл в теб. Мисълта на ученика е свързана със Словото на Учителя.

5. Школата и днешната епоха. „В миналото Школата за кратко време е излизала пред света, осветявала е живота на епохата. Давала е подтик, идейни импулси и се е оттегляла в своето вътрешно убежище.

В днешната епоха сега, Школата на Бялото Братство се явява в света, но сега тя е решила да проведе всичките си принципи в целокупния живот, да одухотвори живота като внесе в него нови импулси, постави нови принципи, които като се реализират по новите методи на Школата, ще дадат нов облик на живота на човека и на целокупното човечество.

Сега ние отваряме Школата. Тя не е само за избраните. Тя е за всички, които имат стремеж да учат, като стремежът за учене е за красивото и великото в живота.

На няколко пъти Школата се е отваряла в Европа. Но поради спорове между учениците се е затваряла. Сега пак се отваря Школата. Затова бъдете изправни към нейните принципи, за да продължите своето съществуване и да прокарате принципите в целокупния живот. Първото нещо, което Школата изисква от ученика е братски отношения и хармония, защото само тя при тези условия може да просъществува. Защото Школата е скачена с Невидимия свят. Този канал се поддържа само чрез хармонията.

Повдигането на българския народ зависи от учениците на Школата. Защото учениците са сърцето и душата на един народ. Ако вие работите той ще се повдигне, той ще прогресира в своето развитие. Ако вие не работите други ще свършат вашата работа. Но затова вие колективно ще бъдете отговорни пред Небето.

Вашите капитали като ученици на Школата са вложени в българския народ. Ако той пропадне, с това пропадат и вашите капитали. Ако той спечели и придобива, и вие ще спечелите. Затова работете за повдигането на този народ, за да можете да реализирате всички задачи като ученици и да изпълните задължението си към Небето.

6. Какво се учи в Школата? В Школата на Учителя учениците се учат да мислят и да бъдат свободни. Там не се дават готови правила.

Три свещени правила дадени от Учителя:

Първо правило: Без отлагане. Второ правило: С пълна вяра. Трето правило: С чисто сърце.

7. Тайната Школа. Преди много години Учителят е казал тихо на една вечеря у Русеви, наш приятел, който канеше Учителя на гости. Той беше банкер. Ето какво чухме от Учителя: „Трябва да се образува една тайна Школа на Витоша.“

8. Своят свят. Школата на Учителя продължава вечно. Човек трябва да намери своят свят, да живее в него, да общува там със своите близки. Човек трябва да открие сега своят свят, сега да живее в него. Това е преминаване от този в онзи свят. Когато се срещнеш с големи противоречия отиди си в своят свят. Ето колко е важно да намериш „своят си свят“ и сега да живееш в него.

9. Връзката на ученика: Учителят диктува на стенографката Савка през 1921-22 г. „Нашата мисъл трябва да бъде толкова силна, че което намислим да се сбъдне. Ученикът не трябва да изнася нищо, което се върши в клас.

Трудът е проявление на вярата. Трудът е закон за изявяване на вярата. Който не се труди той няма вяра.

Свържи се с Невидимия свят и напредналите същества там горе. Те от своя страна ще те свържат със своите хора на земята, т. е. с онези човеци, които имат връзка с тях.“

10. Образците: Учителят каза: „Вие трябва да бъдете образец на чистотата, светлата мисъл, възвишените чувства и благородните постъпки. От Школата трябва да излязат хората на Новото, които виждат ясно нещата и знаят как да помагат. Да бъдете образци във всичко. Образци на думи и на дела.“

11. Влизане в Школата. „В Школата на Бялото Братство е голяма при-

вилегия да влезнеш. Там не завербуват последователи и не канят, а напротив, ако речеш да влезнеш ще срещнеш много мъчнотии и прегради. По-скоро ще те гонят, ще те обидят, ще те хулят, отколкото да те канят. Когато в теб се роди стремеж на душата ти към Бога, тогава каквото препятствие срещнеш по пътя си ти ще го преодолееш. Тогава си готов вече за ученик на Бялото Братство. Тези препятствия са, за да се опита човек готов ли е. Науката, знанието за Божествения живот не са за всички. Учениците се подбират грижливо и се подготвят отдалече."

12. Къде е нашия салон? Приятелите се смущаваха, че комунистите ни взеха салона и че спряха и забраниха да четем беседите и да играем Паневритмия. На нас най-ни прилича да живеем под големия небесен купол, да ни светят слънцето, месецът и звездите, вятърът да вее, горите да шумят, птичките да пеят. Това е Салона, който Бог ни е създал.

Братството има най-хубавия салон под небесния купол осветяван от слънцето, месеца и звездите. Украсяван е от горите, поляните и цветята с езерата и скалите. Той е приветлив, свеж и ароматен. Бог създаде и украси нашия салон по най-хубавия начин. Какъв простор има тук? Какво движение. Каква украса и светлина. Това е жив салон. В него Бог ни говори. Няма какво да желаем по-хубаво. И в живота на Братството не ни е нужен Князът на този свят, да го утвърждава, нито да го узаконява. По Божието благословение съществуваме, а не по съизволение на човешките закони.

Бялото Братство не създава твърди и неизменни, канализирани форми. То може да създаде и обряди, но не остава затворено и ограничено в тях. Син човечески е господар и на съботния ден. Той може да измени всякога човешките закони.

13. Законът за десетъка в Школата. „Законът за десетъка е закон за най-малката жертва. Той се изпълнява по свобода. Това е за Божието дело. Който участва в него ще участва и в благословието. Този закон се отнася за верните в Братството."

14. Законът за най-малката жертва. „Каквото вършиш - върши го с любов. Има закон за най-малката жертва, за десетъка. Той е за учениците. Той се изпълнява от добра воля, не е задължителен. Ученикът отделя 1/10 част от богатата, които получава за делото Божие. Това е законът за най-малката жертва. Ако изпитваш радост, когато отделиш своя десетък, то ти си призван да изпълниш този закон. Това е благословение за тебе. Ти се повдигаш. Радост трябва да изпитваш, когато даваш. Най-малката жертва за Бога - това има смисъл. Личната благотворителност е съвсем друго нещо."

15. Вътрешната Школа. „Човек като обиколи всички Школи на земята, и като придобие всичкото знание и мъдрост, ще дойде до една стена, през която не може да премине. Само като намери Христа в сърцето си, Любовта към Бога, защото единствено с Бога може да премине по-нататък. Ако не намери Христа, по-нататък не може да върви."

16. Истинският Изгрев. На 14.VII.1940 г. накрая на неделната беседа Учителят каза: „Има един вътрешен Изгрев, вътре в човешката душа и всеки един от вас трябва да бъде готов да го посрещне."

От там започва Вътрешната Школа за ученика.

ДЕСЕТЕ НАЙ-ВАЖНИ СТИХОВЕ ОТ ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЙОАННА

Когато Учителят държеше беседите си, предварително си изваждаше бележка за стиховете от Библията, написваше ги на едно листче и ги слагаше в Библията. После листчето му служеше за справка, когато трябваше да говори за съответния стих и да го цитира. Той носеше винаги Библия със себе си на беседа. Тя лежеше на катедрата Му. Когато четеше си служеше с лупа. А на планината, когато бяхме, тя лежеше на коленете Му. После след справката я слагаше леко на катедрата или на плоския камък до себе си на Молитвения връх на Рила.

Ето тук в моето тефтерче съм записал следното: Десетте най-важни стихове от Евангелието на Йоанна, които Учителят е дал на учениците от Школата и на които стихове лично е опитал Силата им.

1. **Глава 14, стих 15.** „Ако имате Любов към мене, опазете Моите заповеди.“

2. **Глава 11, стих 42.** „И Аз знаех, че винаги Ме слушаш, но за предстоящият народ рекох това, за да повярват, че Ти си ме проводил.“

3. **Глава 12, стих 23.** „А Исус им отговори и рече: дойде часът да се прослави Син човечески.“

4. **Глава 8, стих 29.** „И този, Който Ме е проводил с Мене е: не ме е оставил Отец самичък, защото аз правя всякога що е Нему угодно.“

5. **Глава 6, стих 63.** „Духът е онова, което дава живот: плътта нищо не ползува. Думите, които аз ви говоря - Дух са и Живот са.“

6. **Глава 3, стих 33.** „Който приеме свидетелството Негово запечатал е, че Бог е Истинен“.

7. **Глава 3, стих 5.** „Отговори Исус: „Истина, Истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и дух не може да влезе в Царството Божие.“

8. **Глава 20, стих 22.** „И това като рече духна и казва им: приежете Духа Святаго.“

9. **Глава 21, стих 15.** „А като се наобядваха казва Исус Симону Петру: Симоне Йонин, любиш ли ме повече от тия? Казва Му: ей Господи, Ти знаеш, че Те обичам.“ Казва Му: паси агънцата ми!“

10. **Глава 15, стих 26.** „А като дойде Утешителят, Когато Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на Истината, Който от Отца изходи, Той ще свидетелства за Мене.“

Научете тези стихове наизуст. Повтаряйте тези стихове, когато не сте разположени и имате затруднения във вашия път. Ще опитате силата им. Те са за Вътрешната Школа на ученика.

IV. БЯЛОТО БРАТСТВО

1. **Къде е Бялото Братство?** Не търсете Братството отвън. Братството е в душите и сърцата на човечеството. Не са външните форми, които ще доведат Братството. Но Братството може да се изрази и във външни социални форми.

2. **Уставът на Бялото Братство.** Получихме следното съобщение: „Представете устава си за одобрение - 18.III.1949 г.

Братството устав няма. То има един закон, който гласи: „Всички души, които любят Бога образуват едно Велико Братство. То е в онзи и този свят. На земята и на небето. Всички те заедно си помагат и помагат на всички да се

повдигнат.

Из едно писмо на Учителя до Никола Ватев, ръководител на Русенското Братство в онова време, когато те без да питат Учителя си създават устав, регистрират се като юридическа личност в гр. Русе и си правят членски карти. Четем следното:

„Мир имайте в себе си. Гледайте с вяра на бъдещето. Не се уповавайте на човешките разпореждания и уредби. Доброто, Любовта с устави не върви, тя е свободна.

Живейте по Бога. Само Божията Любов. (София, 8.V.1924 г.)“

От устава на Русенското Братство остана само спомен. Русенското Братство само се разруши. Разрушиха си сами салона. От тях няма нито спомен. Питам: какво им помогна устава? Помогна им да се саморазрушат.

3. Що е Братство? „Учителят запитва: „Що е Братство? Всички души, които любят Бога образуват Братство. Духът е който прилага нещата.“

4. Бялото Братство и насилието. Който и да се опитва да упражнява върху нас насилие, няма да успее. Преследват ли ни, ние изчезваме. Ще се появим, когато дойдат условията. Комунистите не могат да се примирят с нас, те са противоположно на нас. Ние проповядваме Любовта - те проповядват омразата. Ние сме за Божествената Мъдрост, те са за човешкото знание. Ние сме за Свободата, те са за насилието и робството. Въпреки всичко и те ще свършат работата си за Делото на Учителя. Ние не сме нито слаби, нито безпомощни.

5. Мисията на Бялото Братство. „Негова мисия е да възвърне човека в райската градина, в Царството Божие. Райската градина, това е Божествената Школа, в която човек се е учил. От там той носи някои знания и постоянно си припомня тях. Това ще рече да живееш в райската градина. В твоето сърце да тече Божествения Живот като чист извор. През твоето сърце и през твоят ум да текат най-хубавите чувства и мисли. Божествената светлина да минава безпрепятствено, да вършиш Волята Божия, да виждаш Бога и да разговаряш с Него. Това е важното. Това е същественото в живота.“

6. Какво е Бялото Братство? *Бялото Братство е идея, а не организация! Следователно ние говорим от името на една свещена идея. Нея защитаваме, за нея живеем и за нея се борим. И нея искаме да претворим в живота си.*

7. Бялото Братство и човешката история. Човечеството има неписана история. Даже и в обикновената история прозорливия може да открие онези моменти, когато Големите братя, които са ръководили човечеството са се намесвали и са го избавяли от големи бедни. Човечеството по всички населени светове в Космоса са съединени в едно човечество. Те си помагат, споделят своите придобивки. Това е Братството. Бялото Братство ръководи и пази човечеството на земята, което то допусне, това ще стане. Кое то не допусне, няма да стане.

Помислете само какви прекрасни хора са живели на земята, живеят и сега. И какво богатство и какво творчество са оставили на своите братя. Те са работници на Бялото Братство.

8. Бялото Братство и България. „Докато ние сме в България и работим, българите могат да бъдат сигурни за своето съществуване и благоденствие. В който ден ние напуснем България от нея нищо няма да остане. България ще се превърне в пустиня. Това всички трябва да го знаят. Нека да се напишат тези Мои думи в Божествената книга. Всички трябва да знаят, че това е дело Божие. Ако българите не изпълняват Волята Божия, те ще изпитат на гърба си Закона за Непослушанието.“

Мнозина искат да докажем това. Няма какво да доказваме. Вие ще бъдете свидетели на това време. **Ще видите какво ще стане.** Тогава ще си спомните, че Моите Думи са били верни. Тогава всички ще разберат, че Божиите закони не се изменят. Всеки трябва да служи на Високия Идеал. Като служи на този Идеал той ще приложи Закона на Любовта към своя народ.“

9. Братството и обществените организации. *Братството не е обществена организация, нито религиозен култ, нито верска общност. Братството е идея. Ние имаме съидейници, хора които обичат и живеят в Братството. Те са навсякъде, по цялата земя, по всички народи.*

Не е въпросът във външната организация. Всичко е в идеите, в тяхната сила. Сега нямаме външна организация. Няма условия за това. Нямаме управа, което е най-малкото, което ни трябва. Все пак ние използваме най-малките условия, които ги имаме. Пак може да пием един чай и пак можем да чуем една беседа навсякъде и да направим една екскурзия в планината. Смалявайте се, смалявайте се, смалявайте се. Голямото Добро се проявява с най-малката видима величина. Запомнете това добре и го приложете. Ние го приложихме и проверихме Силата му.

Велик е Бог на Когото служим. Зима е. Няма трева, няма цветя, няма плодове, като че ли всичко е замряло. Сняг и ледове. Като дойде пролетта и като духне топлия вятър и грейне слънцето - изникват тревите и цветята се явяват. Ето, организацията се явява. Тъй е и с Бялото Братство. Сега е зима. Ще чакаме да се запролети. Тогава и ние ще се явим като поникнем отново.

10. Задача на Бялото Братство. Братството има за задача да запази живота на Словото, което Учителят ни предаде. Ще чуем един ден гласът на ангела: „Върни се, защото измряха онези, които търсиха да погубят детето“.

Новото в живота, това е образа на Божият Син. А Неговото отражение и противоположност е свръх-човека. Ето, това е реалността от една страна и сянката от друга страна.

11. Братството и проекцията Му в живота. Не става въпрос за едно малко общество в България или другаде някъде по света. Ние говорим за великата идея, за Братството вложено в душата на всеки човек. Нашето Братство тук е само една безкрайна малка проекция на тази идея. Някои се страхуват от властта. Няма от какво да се страхуват. Братството е неуязвимо. Идеята на Братството е във въздуха, във светлината, в храната. Всеки има нужда от тях. Човечеството няма да може да мине без Братството. То непременно отива към Братството. Идеята за Братството се поддържа от най-стария божествен институт - семейството. Това е свещена идея. Човечеството се приготвя да я приеме. Днес всичко в света работи за Братството между хората. Домът се приготвя и украсява. Старата омраза се разотива.

Днес всички работят за Братството. Никой не може да бъде враг на Братството. Идването на Учителя е знамение, предвестник, пророчество на Новото, което идва в света. То не е отделно явление. То е израз на целокупния живот, образ на светлото бъдеще на човечеството. Всеки човек е призван да служи на Братството. Хората ще се познаят като братя. Трагедията при жертвата, където Каин уби брата си Авела, която се повтаря от тогава хиляди и хиляди пъти ще се разреши най-после и братята ще се познаят и прегърнат.

Бялото Братство е господар на планетата земя и на всички други планети и слънца, защото то ги създаде, то ги устрои и то ръководи живота им.

12. Работата в Братството. Тихо и безшумно трябва да се организират силите в Братството за работа. Кой за каквото е пригоден, да му се даде и съответната работа. По труда му ще се оцени кой за какво го бива.

V. КНЯЗЪТ НА ТОЗИ СВЯТ И НЕГОВАТА ВЛАСТ

1. **Властта на княза:** Учителят каза: „Всеки на когото се е давала власт на земята е обещавал, че ще има към човека такова отношение, каквото Абсолютния има. Никой не е устоявал на обещанието си.“

„Онези, които имат власт правят същите погрешки. Само Бог е верен и истинен. А Той винаги отстоява и всякога изпълнява, когато обещава. Хората все се съмняват в Него. Впоследствие управляващите все ги лъжат, а хората все им вярват. Ето къде е безумието на хората.“

2. **Култовете:** Вие сте прави да ни гоните. Вие създавате култ, а ние сме били всичкога против тези човешки лъжи. Ако е за култове - фараоните, царете, жреците, тираните непрекъснато създаваха култове. Заставяха народите да им се покланят като на Божества. Ние бяхме и тогава против тези лъжи и заблуждения. И сега сме против тях. Прави сте да ни гоните.

3. **Гонението против Братството през 1957 г.** Кое е същественото? Ти трябва да виждаш Бога. Това е важното. Ти трябва да любиш Бога, за да Го виждаш. Любовта вижда, Любовта има очи, Любовта слуша, Любовта има уши, Любовта разбира. Тя има разум.

Противодействието, което срещаме сега, гоненията срещу нас е предвидено в големия Божествен план. То се допуска за укрепване на Братството.

4. **Гоненията.** През 1957 г. комунистическата власт започна гонение срещу Бялото Братство. Ето една глупост. Защо им е потрябвало това? Не е достатъчно да имаш само власт и сила. Трябва да имаш правото на своята страна. По-добре е, че ни гонят. А какво щеше да стане ако ни бяха прегърнали? Гонението на Бялото Братство не е от сега. То започна веднага след 1944 г. Не застана ли Христос срещу юдеите и Рим? А кой победи?

Комунистите извършиха предателство към нас. Те бяха пазени от Братството. А сега като имат власт, посягат върху Словото на Учителя и го унищожават. Така те започнаха борба срещу Бога. Горките, не знаят, че Словото на Учителя е Слово на Бога.

5. **Гоненията и свободата.** Свободата, за която се борим днес през 1972 г. никой не може да ни отнеме. Тя зависи само от нас.

Бога ще познаете първо като живот, топлина и светлина. Малката топлина от 37 градуса, в която животът ни се развива на земята е израз на Божи-ята Любов. За всичко благодарете. Сега е нашето време. Че ни гонят, това е по-хубаво. Положението, в което се намираме е най-удобното за нас. Гонение ли? За свободните хора няма гонение. Свободата е вътрешно качество на човека. Тя е израз на човешкия дух и стремление на човешката душа. В света на Истината има свобода и правда. Ние сме тук. За всичко благодарете!

6. **Обучението на комунистите.** Когато комунистите дойдоха на власт на 9.IX. 1944 г. и започнаха да провеждат своята власт, бяха засегнати някои приятели. Отидоха да се оплакват на Учителя в Мърчаево. Той ги възпря със строг тон: „Комунистите ще се възпитават! Няма да искате да ги унищожавате.“

7. **Пиянството:** Комунистите отначало придобиха голяма сила, защото тя бе им дадена от Невидимия свят. Движеха се със сила и с власт и още от самото начало прокламираха, че ще променят света. Казаха на Учителя, а Той продума: „Комунистите днес са пияни от власт, но не могат да знаят това. Затова ще направят големи поразии, но когато отрезнеят ще трябва да си платят за разрушението.“

8. **Човешката глупост.** Комунистите извършиха най-голямата глупост и престъпление като се опълчиха срещу Бялото Братство и унищожиха 180

000 томчета от Словото на Учителя. Така те си създадоха съдба с Небето и с Бога. И от сега нататък не ние ще им бъдем противници, а те ще бъдат богопротивници и ще разберат какво значи, че Бог поругаем не бива.

9. Наказанието. Комунизмът, който дойде в България след 1944 г. е наказание на българския народ за това, че той не узна времето кога беше посетен от Бога. Ние подаваме ръка на всички идейни хора в света. Хората, които служат на една свещена идея, те са едно. Ние подаваме ръка на всички честни хора по света и с тях ще работим. Но с лъжата, лицемерието, интригите, с користолюбието и алчността нямаме нищо общо.

За всички онези, които искат да устроят живота си без Бога, наказанието е - комунизмът.

10. Силата на комунистите. Не се заблуждавайте да мислите, че сега сте силни, а ние сме слаби и можете да правите каквото си искате с нас. Това е само за момента и е за кратко време. Всъщност ние сме силните, а вие сте слабите. Тъй е в голямото време. В нас е Истината, Правдата, това са Силите, които са необорими. Те всякога съществуват. Въпрос е само на време, докато се развие този процес. Разумният човек държи за Истината и Правдата. Той е едно с тях. Тогава той е силата.

11. Комунистите и нашето място. От комунистите нищо не искаме и не очакваме. Те ни отрекоха. Зачеркнаха ни. Не ни отделиха място в тяхната общественост. Единствено, което желаем е, да ни оставят на мира. Великият, разумен свят е определил нашето място. Това е важното. Ние разчитаме на Бога, който всичко е промислил за нас.

12. Комунистическият мироглед. Чудно нещо. Комунистите не могат да мислят. Непрекъснато цитират този или онзи, какво казал. Какво щяло да стане. Тяхното учение парализира мисълта и човек не може да се повдигне. Ние от Бялото Братство не сме прикрепени към една статична религия или църква. Не сме затворени в догми и канони.

Учителят създаде Школата, която е академия за изучаване и приложение на разумния живот. Това е живо знание, с което и ние растем. Едно Ново Учение, Едно Ново разбиране и един нов мироглед. Естествено е, че влиза в стълкновение със старите разбирания и естествено е, че ще бъде повлиявано от тях, но те ще бъдат също повлиявани от него и това не може да се избегне. Затова трябва Светлина, Сила и Дух, за да се постигне Учението в Неговата Чистота. Трябва работа, учение и учение.

13. Участи на неразумните. Отидоха да се оплакват на Учителя в Мърчаево, че властта започнала да своеволничи. Той каза за комунистите: „Невидимият свят ви даде сега власт. Но ако не сте разумни и справедливи, очаква ви по-лоша участ от тази на фашистите.“ А всички знаем какво стана с фашистите. Те изчезнаха от този свят, от друга по-силна власт над тях.

14. Новото езичество. Атеистичния социализъм и комунизмът в източна Германия искаше да възстанови древната езическа религия. Изровиха старите езически богове. Искане пак да ги поставят на пиедестали за поклонение. Но какво остана от фараоните и от империите на езическите богове? - Нищо.

Комунистите днес не ни пречат нито да мислим, нито да работим, нито да живеем. Те не могат да спънат работите на учениците, защото тази работа е вътрешна у човека. Те ни спрат отвън, сложат ни букаи и пранги да не се движим. А ние спрем, молим се, съзерцаваме, размишляваме и накрая кажем: „Благодарим ти, Боже, че днес ни наскърбиха, за да опознаем Твоята Милост и благодат“. Затова ние благодарим на онези, които са ни вързали. Деянито е тяхно. Въздаянието е също тяхно. А благословението е наше, защото

то то иде от Бога.

15. Социализмът в миналата епоха. Цели народи са строили социализъм в миналото. 10 милиона души са работили по 30 години на великата китайска стена, 100 000 души са работили на Хеопсовата пирамида в Египет 100 години. Да. Ако е за социализъм, монашеството представляваше една от формите на социализма. Заслужава си да се проследи неговата история.

Погледнете една нивичка. Наблюдавайте как расте житото. Какви чудеса прави слънцето. Има тука на какво да се замисли човек. Житните класове в тази нива е социализмът в пълната си реализация. Работи за другите и се жертвува за другите.

16. Съдебният процес. Комунистическата власт направи процес срещу Бялото Братство. Осъдиха ме на 12 години затвор. Господ ме извади от затвора с 4000 други затворници на 1.1.1963 г. Прележах в затвора 4 години и работих всеки ден със своя занаят, заради което ми намалиха присъдата. Защо приехме пътя на страданието? За да не се допусне да влезе лъжата и лицемерието в Братството. За да запазим чистотата на Делото и Свободата на Духа. Ние не приехме да се нагаждаме и да търгуваме. Истината и Свободата за нас са святи. За тях сме готови на всички жертви. И го доказахме.

17. Борбата. Днес човек е в борба с комунизма. Системата е в противоположност с неговата природа. Той, човекът е лишен от възможност да се бори другояче, защото силата е във властта, която помита всичко. За това човек днес прилага пасивната съпротива. Тя е неуловима и несъкрушима. В нея е победата. Накрая тя ще победи. Вие ще проверите това.

VI. БЪЛГАРИЯ И УЧИТЕЛЯТ

1. България в златния си век. „Понеже българите днес са в златния си век, идея Божествена, на която българите не дадат подкрепата си, умът и сърцето си, то те ще пропаднат.“

Днес хората ще разберат, ако една сила е враждебна на Бога, то тя е враждебна и на човека.

2. Учителят за българите и за своето Дело. „През време на Балканската война казах, че не трябва да се воюва със съседите и съюзниците. На 16 юни 1913 г. Фердинанд обяви война на съюзниците. Ако не бяха воювали, щяха да получат Деде-Ягач и Кавала. И днес България щеше да има излаз на Бяло море. А това бе Божият план за нея. Кой провали Божият план?“

Ако беше запазила неутралитет във Всеобщата война (Европейската война) България щеше да получи повече земя и щяха да се обединят българите.

През 1914 г. казах на Фердинанд: „България да не се намесва във войната, а да запази неутралитет, защото България ще получи повече. Ще получи земя за цената на своя неутралитет. Ако се намеси ще изгуби. Те не Ме послушаха, дори си позволиха да се подиграват. Е, кой провали Божия план?“

След като се намеси България във Всеобщата война (Първата световна война) аз казах в 1917 г., че Германия ще загуби войната, затова да вземат българите мерки и да се оттеглят от войната. Аз исках доброто на България, а те какво направиха. Взеха, че ме интернираха във Варна. След това загубиха всичко. Е, кой провали Божия план?

После казах на Фердинанд и на Борис III, че те трябва да имат добри отношения със всички съседни държави.“

3. Спасението на България. Учителят изпраща един брат при Министъра на вътрешните работи, да му каже следното: „Ние имаме методи за раз-

ни области на живота. Методи за възпитание на детето, младежта, методи за музиката. Бих дал грамаден материал. Също така имаме и Паневритмия. Нека те само ги приложат. Това е грамаден материал опитан от Мене. Няма какво да се търсят други методи, защото този метод, който Аз посочих е единствен сега, който трябва да се приложи. И ако ни противодействуват тук в България, то във всяка друга страна може да се работи. Ние ще се преместим там, но българите тогава ще загубят.

Ако Всемирното Братство се оттегли от тук, то България няма никакво бъдеще. Силата ни не е в това, че в някои други държави добре се отзовават за Учението, но силата ни е в това, дали е във връзка с Божественото, дали имаме подкрепа от Небето.

Тук вече имаме грамадна литература, в която са изложени всички методи. Аз не им казвам, че трябва да приемат на доверие. Но всичко това е опитано от Мен и те могат да опитат и тогава ще преценят дали съм прав.

Ако българите Ми пречат, ще дойдат три бедствия за България.

а) Три години суша.

б) Ще има такова външение на младежта, с което управляващите не ще могат да се справят. Ще се намерят в чудо.

в) Мъчнотии и пречки от всякъде.

4. Трояката сплав на българите.

В българите има три хубави черти:

а) Най-първо са живели тук старите траки, които са се наричали „Благати“, хора или „Благари“. Те са правили добрини. От тях българина е приел наклонността към мистичното и духовното.

б) После тук са дошли славяните и са заели Балканския полуостров. От тях българите са приели Духът на жертвата и самоотричането.

в) най-после са дошли Аспаруховите българи. От тях българите са наследили храбростта и волевия елемент.

Днес българина трябва да стане ученик на Новото Учение.

5. Рите свещени имена на ученика:

Ил-Рах - принадлежи на Бога.

Амриха - душата на сърцето. Светът на Любовта.

Аверуни - Верният ученик.

Българина трябва да стане ученик и да премине през тези три посвещения. През Аверуни, Амриха и Ил-Рах.

6. Мисията на българите. „Защо са се явили българите на земята? За да станат велик народ ли? Не. Не.

Българите са слуги на Бога и трябва да служат на Бога с Любов. Всички народи са слуги на Бога и трябва да служат на великата идея на Любовта. Всички трябва да бъдат носители на Божествения живот.“

7. България - пълен неутралитет

През август 1944 г. когато Братството посети с Учителя за последен път Витоша и прекарахме няколко дни на хижа Острица и хижа Еделвайс, то там Учителят проектира тази мисъл. Тя беше едно повеление на Невидимия свят. „България да пази пълен неутралитет“. Това повеление българите не изпълниха, но индусите го приеха и го туриха на знаме. „Не се присъединяваме към никакви блокове.“ На тази идея се дължи големият неутрален блок, който се създаде сега след войната. Който послуша Учителя ще има Неговото благословение.

8. Истинските граници на България.

Един народ има географски граници. Но има и духовни граници и те не съвпадат с географските граници. Те се определят от идеите, от мисълта, ко-

ято този народ носи. Един малък народ може да има велики духовни граници. Учителят каза: „Българския народ няма да бъде голям по територия. Но той може да бъде велик чрез Божественото Учение, което сега давам.“

9. Жилавият корен на българина. Учителят каза: „Българският народ е търпелив. Той издържа турското робство. Издържа на всичко. Издържа на насилията. Ще издържи и в бъдеще. Ще дойде време, когато българския народ ще се разшири отвътре чрез Новото Учение. Духовно ще се разшири. И на него ще издържи.“

10. Българският народ и страданията. На 25 октомври 1944 г. в Мърчаево Учителят каза за България така: „Българския народ за Мен е еврейския народ. През големи страдания ще минат българите понеже не чува гласа на Господа“.

Това пророчество е за българите. Те мислят, че ще се отърват така лесно. През големи страдания има да мине този народ, защото не узна времето, когато бе посетен от Господа.

Когато преди 2000 години Христос оплака Ерусалим, когато влизаше в него и застана на върха Сион, гледа в града и плака за него и изброява какво има да му се случи на този народ. Учениците Му са около Него. И така изоб-разява всички беди и бедствия, които има да му дойдат на главата и които дойдоха и се изпълниха до едно.

Христос им каза: „Всичко това ще ви дойде на главата, защото не познахте времето, когато града беше посетен от Господа.“

Значи Бог посещава един народ и го благославя. Но ако той не познае времето, когато Бог го е посетил и не вземе отношение към Него, големи не-щастия ще го сполетят.

Българите не познаха Учителя.

Българите не познаха времето, когато Учителят дойде и когато Бог ги посети. Ще минат по същия път на евреите.

11. Евангелието и България. В Евангелието на Йоанна са дадени два образа на българите. Първо - яслите, където се роди младенецът Исус. Днес в България се роди Учителят.

Второ - оселът, който Христос възседна, когато влизаше в Ерусалим и когато множеството Го посрещаше. „Осанна, който иде в Името Господне!“ Ню, учениците на Учителя, родени от този народ посрещнахме Учителя и Неговото Слово.

12. Войната и бомбардировките над София. На 28.XI. 1943 г. в 5 ч. сутринта, неделя, Учителят каза: „Когато бях на Витоша някой казваха: „Учи-телят избяга от бомбардировките!“ Но докато аз бях на Витоша бомбардиро-вки нямаше. Като се върнах в София, я бомбардираха. Онези, които бомбарди-раха София търсеха Мен, а не вас. Не трябва да говорим неверни неща. Не го-ворете неща, които не са верни.“

Питате защо става войната? Ако англичаните и германците обичаха Бо-га война нямаше да има. Питате: „Кой е прав? Без Божията Любов няма ни-какво Право в света. Без Любов към Бога няма никакво разрешение. Без Лю-бов към Бога нищо не може да се постигне. Човешката Любов е страхът. Бо-жията Любов е Свободата. Това е идеята: „Любов към Бога!“

Страхувате се от бомбардировките. Но мислите ли, че Бог не е опреде-лил къде да паднат бомбите? Мислите ли, че разпъването на Христа не беше определено и предвидено от Невидимия свят? За това говореха пророците преди Него. Христос прекарва едно състояние ужасно. Мислите ли, че е лес-но да бъдеш изоставен от всички? Не се обезсърчавайте! Вие искате да зна-ете нещата, но и като не знаете пак благодарете!

Човешката любов, това са идеите на Черното Братство. Падналите ангели са неизправими. Тях само вечността може да ги изправи. Те са майстори да представят нещата такива каквито не са. Те са майстори на лъжата. Човек идва на земята с илюзии. След това ги губи. Човешката любов отива към запад - залязва.

Гдето изгрява слънцето е Божията Любов. Туй което изгрява в нашите сърца, умове, души, то е Божията Любов. Човешката любов е обвивка на Божията Любов. Да турим нашата любов в служба на Божията Любов.

Новият Мир ще дойде с Божията Любов. Само Бог е, Който може да даде Мир. Мирът ще дойде, когато всички народи се обърнат към Бога. Не един народ да се обърне, но всички народи да се обърнат към Бога.

Бог е съвършен и Той не може да се измени. Божията Любов е вечна. Божията Любов никога не може да се изчерпи. В Божията Любов нещата стават тъй, както трябва. Ето защо Божията Любов ражда Новият Мир между човешките.

VII. УЧИТЕЛЯТ И РУСИЯ

„Евреите на времето отхвърлиха Христа и дойдоха последствията. Днес са разпръснати по целия свят. И плащат кармата си за кръвта на праведните.

Болшевиките в Русия днес отхвърлиха Христа и дойдоха последствията. Загинаха милиони в гражданската война и още толкова милиони ще загинат допълнително. В Русия, комунистическа Русия ще станат промени. Те ще приемат в бъдеще Новите Идеи. Питат: дали Русия ще изпълни своята духовна мисия? - Да, тя ще я изпълни. Тези, които сега управляват в Русия са все еврейските книжници, равини, фариоти. В Русия сега управлява Юда Искаротски. Това, което сега става в Русия е предателство на християнството. Това правителство в Русия е управление на Юда. Сега ще възтържествува в Русия Христос.

Това, което казвам е за посветените, само те трябва да го знаят. То не е нещо, което да се говори на невежите. Защото невежите хора навсякъде са опасни.“

Запитват: Кога ще започне всееляването на пророците, на онези светли същества? Учителят отговаря: „То е започнало вече!“

„Болшеvizъм в Русия дойде от Англия и Германия. Сега ето какво ще стане. Русия ще изпрати болшеvizизма в Германия и Англия. А тя ще приеме духовното. Русия сега отглежда незаконно роденото дете на Запада. Не е дораснало още да се пусне да ходи по света, но ще му дойде времето.

Бялото Братство е създало земята. То си има свои членове във всички страни на земята и всичко държи в ръцете си. Ще стане не това, което този или онзи иска, но ще стане това, което е решило Бялото Братство.

Ще победи плана на Бялото Братство. Няма сила, която може да се противопостави на Бялото Братство.“ (Това са разговори на Учителя в първите години).

БЪДЕЩЕТО НА СЛАВЯНСТВОТО

„На българите и Славянството не е определено да имат никакви успехи чрез войни. Защо? Защото Божият Дух днес работи в тях и Той изключва този метод за разрешаване на противоречията чрез войни.“

VIII. ПРОРОЧЕСТВА

1. **Новата епоха.** Учителят каза: „Ще дойде една велика епоха, когато умът, сърцето, душата и Духът ще бъдат видими както днес е видимо човешкото тяло.“

2. **Пророчества за последните времена.**

За гнева Господен: Исая, 5, гл. стих 28-29.

Господ на Силите и людетѣ. Исая, гл. 6, стих 9-13.

Идването на Христа. Исая 11 гл.

Идването на Учителя. Исая, гл. 9, стих 1-8.

3. **Силите на разрушението.** В този век Силите на Разрушението ще бъдат спрени. Проследете историята на този век. Всички нападатели бяха бити. И днес ще бъде така.

4. **Числото 8000.** Това число Учителят често го споменава в беседите си. Това е мистично число. Това означава и показва времето, когато има условия да се прояви Злото. То може да бъде във всяко време, в далечното минало, в близкото минало и днес, и в бъдеще. Числото 8000 - това е мистичен момент, кръстопът, който циклично се повтаря. Това представлява такъв аспект от Сили, които може да отклонят човека от Божествения живот и може да го свлекат в бездната.

Как се разглежда числото 8000 години. Самото число и цифрата 8 ако я напишем хоризонтално - това означава знака на безкрайността. Трите нули означават благоприятните условия във физическия свят, в духовния и в Божествения свят. Тези благоприятни условия Бог дава на човека да расте и да се усъвършенствува.

5. **Края на епохата.** „В края на жътвата Аз ще имам думата“, казва Господ.

„Аз познавам душата на този народ. Тя е изстрадала много от своите Учители, проповедници и управници. Тя има още малко да пострада, след което тя веднъж завинаги ще се освободи от старото робство.“ (Из едно писмо на Учителя до Пеню Киров от 1915 г.)

6. **Обединението.** През месец август 1944 г. в село Мърчаево Учителят каза: „Ще дойде време когато цялата земя ще стане една голяма държава с едно общо управление, общ Парламент. Цялото човечество ще има един език, на който всички ще говорят и ще се разбират.“

Но преди това трябва да стане Европа на Европейски Съединени Щати, с общ Парламент, общи граници и свобода за всички.

Но още преди това трябва да стане Балканска федерация и в нея непременно трябва да влезе и Гърция. Да паднат границите и противоречията и да се обединят.

Но първо трябва да стане Балканска Федерация, после Европейска Федерация и накрая Световна Федерация.“

7. **Новата епоха след 1945 г.** В беседата си от 10 декември 1944 г. Учителят каза: „Ние сме вече в демаркационната линия между две епохи - старата и новата. От 1945 г. стъпваме в една нова епоха. Всички народи са призвани да бъдат служители на Бога, на Великото.“

8. **Денят Господен.** „Денят Господен се отлагаше, за да се примирят хората. Но той ще дойде. Идването на денят Господен е придружен със страдания. Отлагаше се, отлагаше се до сега идването на денят Господен, за да се поправят хората. Но денят Господен иде вече със силата си. Ние сме в началото на Второто Пришествие. То преминава през периоди.“

Първия период на Второто Пришествие започва в 1945 г. и ще продъл-

жи 45 години. После ще се отложи за малко и пак ще подкачи и ще се завърти втория период от 45 години. След това следва трети период от 45 години. И тъй нататък. На вълни, на вълни ще идва Второто Пришествие. Това е Денят Господен, когато хората са направили съдба с Господа. Всяка нова предстояща вълна е по-голяма от предишната вълна по Сила и Власт."

9. Новата Епоха иде. „Какво е решил Бог, който иде в света? Нова Епоха иде, Нова Култура и Нови условия. Бог иде в света да тури ред и порядък, да отдели смъртните от безсмъртните, грешните от праведните. Досега Божията Воля е била пасивна. Досега ангелите и архангелите управляваха света. Сега Господ е турил в действие своя Велик Дух и е вложил Волята Си и горко на оновова, който не слуша Неговата Воля. Волята Божия е Великият Закон, който сега оперира на земята. Бог е започнал вече преустройството на света. Божият план е турен в действие още през 1914 г. Бог първо е говорил чрез духовете, после чрез ангелите, след това чрез Синът Си, а най-после и Той сам ще проговори. Когато Бог проговори на хората, цялата земя ще изгори. Под свършване или изгаряне на света се разбира ликвидиране на всички криви мисли, на всички измами и заблуждения. Ще остане само реалното - Божественото.

Сега трябва да се живее добре, за да можеш да влезеш в Новата Епоха без дълг. Защото, ако не си изплатим всичките си дългове в Новата Епоха ще влезеш с дълг.

И тогава ще се намерите в противоречие. Ще имаш вяра, за да влезеш в Новата Епоха. Ще имаш Любов, знание и Свобода, за да влезеш без дълг в Новата Епоха. Та сега през малкото години, които ви остават тук до 1999 г. какво ще направите? Защото епохата е изтекла вече."

10. Близо бъдеще. „Онзи и този свят са едно, когато съзнанието не е прекъснато. Сега са последните дни на света. Всичко старо си заминава. Няма да се мине много време и този век ще завлече всичко. Всички философствувания, всички науки трябва да се видоизменят. Бог е решил това. Вече е турен план. Човечеството не може да живее в тези дрипели. Кармата на Европейските народи е назряла. Този катаклизъм, който ще дойде ще бъде социален и природен. Всички религиозни форми ще изгубят смисъла си. Невидимият свят е решил. Въпросът е решен. Има си програма и като се натисне бутончето всичко е свършено. В бъдеще ще дойдат души, които стоят в пространството - в рая. Вас защо ви извиках? Вие ще бъдете, ще имате дял в бъдещата култура. В Невидимия свят има хиляди и милиони души, които са напреднали. Те ще дойдат на земята и ще турят ред и порядък. Те ще ви кажат: ето, това е животът. Един човек, който не иска да работи, да служи, ще бъде задигнат. Ще видите, че хората, които са в управлението са се изменили, станала е промяна в тях - *вселяване е станало в тях*. Апостол Павел казва: „Аз не живея, но Христос живее в мене“. Виждате, че този човек е съвсем друг. Това ще стане скоро. В този век ще станат големите преобразования. Всички трябва да работят. Това е подготовка. Това е близо вече. Целия 20-тия век ще бъде век на преобразования, век на приготвяния. Сега ако си заминете пак ще дойдете към 1975 г., защото ще има важна работа. Няма дълго да стоите в пространството. Всички заминали ваши братя и сестри са все тука между вас. Аз ги виждам в събранието. Всички идват на беседите и си отиват. Те много по-добре разбират беседите от вас, десет пъти по-добре. Те са хубавото събрание, а вие сте се сгушили между тях и от ваше гледище мислите, че ги няма.

Да знаете, че днес минавате от християнската епоха в Новата Епоха, която е епоха на закона на братството и сестринството. Иде Новата Култура! Иде Шестата раса! Иде Божественото в света!"

IX. НОВАТА ЕПОХА

Писмо на брат Боян Боев изпратено до Казанлъшкото Братство. Изказани мисли от Учителя на 20 октомври 1943 г.

„Любезни братя и сестри,

Ние имаме един тържествен момент в Школата. Учителят изсвири на цигулка една мистична нова музика, която не е свирил до сега и каза:

„Свърши се Старата епоха! Новата епоха, която идва е Епоха на Симфонията. Човечеството в своето развитие минава през три епохи: „На Драма, която е минала. На Трагедия, която е сегашната епоха. И на Симфония, която е епохата, която Иде. Считайте, че светът е много добър, но ние не го разбираме.

Ние чакаме светът да се оправи. Но кой ще го оправи? - Бог. Но как? - Чрез Нас. Божествената Мисъл, която ще мине през нашите умове, Божествената Любов, която ще мине през нашите сърца и Божествената постъпка, която ще мине през нашите души, те ще оправят света.

Ние живеем между несметни богатства, но не можем да ги използваме.

Животът на човечеството в края ще бъде Симфония.

Ние чакаме други да оправят света. - Не, ние ще оправим света.“

В неделя Учителят каза:

„Ние очакваме някой да победи в тази война. И питат кой ще победи? - Не, в тази война трябва да победи Любовта, Правдата, Божествената Истина. Сега идват Светлите Същества, Светиите, Всевишните Духове, които ще оправят света. Те идват на земята по два начина: едни от тях ще се родят на земята както обикновено, а други ще се вселят в готовите души.

Тази война не е човешка! Черните Братя са виновни за тази война!

Сега в днешната епоха се свършва тъмната епоха. Кали-Юга е епохата на тъмнината и почва светлата епоха! Земята излиза от тринайстата сфера.“

Днес, когато Учителят изсвири тази музика у всички имаше чувство, че се даде голям подтик за идването на Новото в света!

Поздрав на всички братя и сестри.“

С братски поздрав Ваш Боян Боев

МИРЪТ ИДЕ!

Писмо на Боян Боев до Мария Тодорова и Борис Николов

Село Мърчаево, 9.VII.1944 г.

„Любезна сестра Мария, любезни брат Борисе,

Вчера бях на Изгрева, но за малко и няхах време да се отбия. Желаях да дойда, за да си поговорим.

Учителят каза, че ще ходим на хижа Острец по няколко дена след Петровден.

Вие, ако ви е възможно елате за Петровден. Разбира се за отиването до хижа Острец ще ви съобща предварително.

Днес Учителят каза: „Мирът скоро ще дойде. Скоро ще се върнем на Изгрева“.

Поздрав до сестра Стойка и брат Иван Петрович.

С братски поздрав

Ваш Боян.“

Забележка на редактора: На 9.09.1944 г. се сменя властта, която се поема от комунистите с помощта на руските войски, които навлизат на

8.09.1944 г. в България.

Учителят се завръща на Изгрева в средата на месец октомври - 19 октомври 1944 г.

Х. СЛОВТО ГОСПОДНЕ КЪМ ПРОРОК ИЕЗЕКИИЛ

Мисли на Учителя записани от Боян Боев за пророчеството на Иезекиил гл. 38.

1. „И Слово Господне биде към мене и рече: „Сине человечески, утвърди лицето си върху Гога, земята на Магога, вожда на Рос, Мосох, и Тувал, и проречи против него и речи: Така говори Господ Иеова: Ето Аз съм против тебе Гоге, вожде на Рос, Мосох и Тувал. (гл. 38, стих 1 до 3. Иез.)

2. Гог и Магог - това е сдружението между Германия и Япония през Втората Световна война.

3. Гог е наречен князът на този свят. Рос е Русия. Мосох е Москва. Тувал е Урал. Това е превода днешен на тези горни стихове.

4. Пророкът казва, че Гог (князът на този свят) иска да царува над тях. „И ще възлезеш и ще дойдеш като вихрушка: ще бъдеш като облак, за да покриеш земята, ти и всичките твои пълкове и много люде с тебе. (Стих 9)

5. „За то сине человечески, проречи и кажи Гогу: Така говори Господ Иева. В онзи ден когато людето ми Израил ще живеят в безопасност, ти не ще ли знаеш?“ (стих 14). Израил днес се разбира, че това са Славяните.

6. „То ще бъде в последните дни и ще те докарам против земята си, за да ме познаят народите, когато се осветя в тебе, Гоге, пред очите им.“ (стих 16). Последните дни, това е края на старата епоха, за да може да започне Новата епоха.

7. „Но в онзи ден, деня, в която Гог дойде против израилевата земя, гневът ми ще възлезе по лицето Ми, говори Господ Иеова.“ (стих 18). „Онзи ден“, това е началото на Новата епоха.

8. „И ще дойда със съдба против него“ и „дъжд на потоп и камене на градушка огън и жупел“ (стих 22). Това са бомбардировките над градовете в Европа и над София по време на Втората световна война.

9. „И ще се възвелича и осветя и ще стана познат пред очите на много народи и ще познаят, че Аз съм Господ.“ (стих 23)

Избраният народ, Юдиното племе, това са Славянството и по-точно българския народ, който трябва да познае кой е Господ в тази земя.

10. Иезекил 39 глава, стих 6. „И ще провадя огън върху Магога и между онези, които живеят в островите в безопасност. И ще познаят, че Аз съм Господ.“ това се случи и САЩ през 1945 г. хвърли две атомни бомби върху Япония.

11. „И ще направя светото си Име познато сред людето си Израила и не ще оставя да омърсят вече светото Ми Име. И ще познаят народите, че Аз съм Господ, Святый в Израил.“ (стих 7). Това е избавлението на Славяните и по-точно победата на Русия във Втората Световна война и изкуплението на България.

12. „И в онзи ден ще дам Гогу место за погребване там в Израил. (стих 11). Това е капитулацията на Германия на 9 май 1945 г., когато Съветска Русия окупира половината Германия.

13. „И ще познае Израилевия дом, че Аз съм Господ, техен Бог от този ден и после.“ (стих 22). Славяните ще познаят кой е Господ, техния Бог на спа-

сението.

14. „И народите ще познаят, че домът Израилев биде пленен заради беззаконието си. Понеже станаха непокорни Мене, за то скрих лицето Си от тях и ги предадох в ръката на враговете им. И паднаха всички чрез нож.“ (стих 23). Това е причината доразди което Славяните - чехи, поляци и Русия бяха прегазени от Германия, т. е. от Гог.

15. „И не ща да скрия вече лицето Си от тях, защото излях Духът Си върху Израилевия дом, говори Господ-Меова“. (Стих 29). Духът на Господа Иеова се изля чрез Словото на Учителя - Петър Дънов - Беинса Дуно.

XI. ПРОРОЧЕСТВО НА ЮДИНОТО ПОСЛАНИЕ

1. „... че Господ откак избави своя народ от Египетската земя, погуби после онези, които не повярваха.“ (стих 5) Избраният народ, това е Юдиното племе. А днес това е Славянството и по точно българския народ.

2. „Идването на архангел Михаил - това е днешната епоха, която се управлява от него (виж стих 9). Той е военначалникът и променя цялата епоха. Голямата скръб, която идва след него, това е днешната епоха и нейното страдание, което е описано като „облаци безводни носени от ветровете, дърветата есенни, безплодни, дважд умрели, изкоренени.“ (стих 12)

3. „Ето иде Господ с много хиляди Свои светии да направи Съдба над всички и да изобличи всичките между тях нечестиви за всичте дела на техното нечестие, които сториха и за всичте жестоки думи, които говориха против него, нечестивите грешници.“ (Стих 14-15). Съдбата на света започна от Изгрева в София. Всички, които воюваха по времето на Школата срещу Учителя направиха съдба с домът Господен.

4. „Царството Божие е Царство на избраните. Това са хората на шестата раса, които ще установят Братството на земята и всички народи ще бъдат едно цяло. Но това ще бъде, когато Духът святий ще слезне до званите, осветени от Бога Отца и съхранени в Исуса Христа. Това ще бъде Царство, където Славата Господня ще бъде нейното величие и Царството Божие ще бъде от нине и във вся веки.“

5. „А вий възлюбени назидавайте себе си на пресвятата ваша вяра и молете се Духом Святим“ (стих 20) Падналите ангели, които напуснаха едно време небето и бяха изгонени от там и понеже много добре разбирам окултните закони, обсебват днес човеците и ги поставят в хипнотическо състояние и по тяхно внушение се управлява днес човечеството. Човешката душа днес е поле, арена и върху тази арена работят лошите и светлите духове. Ние трябва да дадем място на добрите духове, защото те са които ще ни изведат на добър път. Цялото небе и всички добри и светли духове имат интерес да избавят човечеството. Затова днес всички трябва да се назидават чрез вяра и да се молят да дойде Духът Святий и да съгради в тях Новият духовен човек.“

XII. БОЖИЕТО ОТКРОВЕНИЕ

„Това, което е писано, че дванадесетте апостоли ще седнат на дванадесетте престола да съдят дванадесетте израилеви племена, това ще бъде съдбата на народите. Божият съд е сега.“

До сега Доброто растеше в цветарници, а като дойде Царството Божие ще бъде извън оранжерии, при естествени условия. Ще има естествени условия за Доброто да расте и да се развива.

Тези, които сега се избиват във войните ще отидат горе в невидимия свят да посрещнат ония, които сега слизат отгоре. Те са делегатите, които се изпращат да посрещат ония, които идат отгоре и след това ще дойдат с тях на земята. Тогава работите ще вземат друг обрат. Тези, които идват от другия свят са предците. Хората на Новата Култура, които идат отгоре, за да вземат Царството Божие и да царуват, защото това Царство е тяхно. В Откровението на 20 глава, стих 2 се казва, че старовременната змия, дявола и Сатаната сега се връзва. Това се отнася за сегашните времена.

А в стих 8. се говори за Гога и Магога, които събират народите на война. Това е Германия и Русия и се отнася за днешната война - Втората световна война.

Комунистите разрешават въпроса за материалната страна - за хляба и жилищата. Но ще се създаде връзка между хората и за духовна работа.

Сега се съдят праведните хора. Делото е в касационния съд.

А за грешните делото ще бъде голямо. То е отлагано много пъти до сега. Сега ще бъде гледано във висшите инстанции и сега се предвиждат големи наказания.

Всичко, което става сега е, за да се изпълнят Писанията. Всичко се плаща сега, за неизпълнение Волята Божия. Защото отбягва човечеството да служи на Бога. Еврейте на времето ги наказаха и изгониха, защото не станаха проповедници на Христовото Учение. А християните днес ги наказват, защото не приложиха Христовото Учение. Сега е скончанието на века, на Стария Завет, на старото учение.

Почва векът на приложение на Новото учение. Христос идва със своите светии със своето войнство да го приложи или доброволно или чрез страдания. Господ като дойде на света, всичко ще обърне на добро. И сега започва да слиза.“

Тези, които бяха из планините, шумкарите, ако не беше Господ с тях хиляди глави щяха да се търкалят по земята. Господ ги сне от горите, от Балкана без да им навреди. Учителят ги запази. Знаят или не знаят комунистите, но Учителят беше Този Който запази тези, които бяха в планините. Чрез своите явни и тайни пътища, чрез своите служители на Доброто, видими или невидими.

Сега се изпълняват пророчествата дадени преди хиляди години. Днес е скончанието на века. Съвременната култура е отживяла своето време, а сега идва вече Божествената Култура на хората от Шестата раса. Новото Учение е Устава на Шестата раса и основата на бъдещата Култура. Сега сме в началото на новия век. Новото днес иде със светлината. Тя ще определи посоката на мисълта, пътя и движението на човечеството. Братството между човеците се изгражда от вътре навън. То е преди всичко Братство по Дух, по Идеи и приложение.

На 14.VII.1940 г. накрая на неделната беседа в салона на Изгрева Учителят каза: „Има един вътрешен Изгрев, вътре в човешката душа и всеки един от вас трябва да бъде готов да го посрещне.“

От този вътрешен Изгрев ще изгрее Новото човечество, което ще се управлява в Дух и Истина.

XIII. ПРОРОЧЕСТВО НА УЧИТЕЛЯ ЗА ИДНИТЕ ДНИ

Това пророчество на Учителя е дадено на д-р Радка Прокопиева Давидова, родена на 12.VII.1893 г. в гр. Русе. Тя разказва следното:

„Аз получих на 19. VIII. 1944 г. съобщение от Учителя: „По възможност тръгнете за София.“ Понеже не можах да си извадя открит лист, тръгнах от Кюстендил за София само с редовен билет. Във влака на всички искаха открит лист, а на мене никой не ми поиска. При отиването ми на Изгрева Учителят ме посрещна вън, при входа и ме попита: „Рекох, нали не ти поискаха открит лист? Аз знаех това.“ И аз му отговорих: „Никъде не ми поискаха открит лист.“

Учителят ме покани да влезе вътре в 10 и 30 ч. сутринта. Сложи на масата лист и писалка и ми каза: „Ще пишете рекох“.

Той ми каза: „Кажете Видението, което сте видяли на 9 срещу 10 януари 1944 г.? Аз Му разправих, че в салона на гр. Айтос в 6 ч. вечерта във време на молитва, при ставане в началото на лекцията аз изтръпнах и видях на стената на изток един подвижен кръг, един метър в диаметър със златен ореол. Вътре в кръга веднага се спуска една лента като бял атлас с около 30 см широчина в диагонал от север горе към юг долу. Веднага видях горе над лентата образа жив на Учителя, а долу също беше Неговия образ, но не така светъл както горния. Изведнъж чух Учителят да казва: „Дойде часът, свърши се!“

И аз преди да проумея казаното от Учителя, един ангел написа в диагонал върху лентата същото: „Дойде часът, свърши се!“ След една малка пауза същият ангел преряза лентата под написаното със златни букви. След срязване на лентата, Учителят излетя нагоре, освети стаята и каза: „Мир вам!“ и изчезна, а остана само долният образ и видението се свърши.

При отиването ми за София аз се отбих в Нова Загора, в салона на Братството. При беседата ми се даде същото видение както в Айтос. А освен това същото видение е видяла и една сестра от Нова Загора във време на молитва. А това е другарката на Георги Маринов - сестра Керачка.

Учителят ме изслуша и каза: „А сега пишете сестра: „Да, Ново небе и Нова земя сестра идва. Аз си заминавам. Какво следва?“

От 1945 г. с 25% почва една духовна вълна в България.

от 1946-47 г. с 55% духовната вълна.

От 1947-48 г. със 75% духовната вълна.

В 1949 г. ще стане едно събитие Георги Димитров ще си замине.

От 1948-1950 г. с 90% духовната вълна.

1950-1954 г. една армия от 1500 пророци и светии ще работят в Русия.

От 1954-1960 г. слаби преговори между противниците - Русия и САЩ, Англия.

От 1960 г. до 1968 г. преговорите се усилват между Русия и САЩ.

Трета Световна война няма да има.

От 1968-1970 г. понеже иде Бялото Братство хайде да видим кои ще се кандидатира за идването на Бялото Братство. Всички ще бъдат на 33 години.

Аз си заминавам. Възрастта ми е 80 години. Пратен съм за 180 години. Сега остават 100 и понеже събитието е важно тия 100 години ги подарявам на братята и сестрите за работа на Бялото Братство. Сега са родени 11 светии.

България става втори Ерусалим. Христос няма да се разпъне. Но това Слово ще влезе в готовите човеци. От петте континента ще дойдат през България да се благословят.

България става втори Ерусалим. Няма да ходите да проповядвате Моето учение. Те сами ще дойдат да ви търсят, защото в света ще настъпи духовен глад. По етера ще предават Моето Учение.

Моето Учение ще дойде отвън. От вас няма да Го възприемат. От 6 до 12 г. ще имате ясновидци в целия свят.

Какви са тези прегради? Трябва всичко да бъде Братство. Всичко ще е без граници и от петте континента ще идват да се благославят. България става втори Ерусалим.

Бог е Любов, Мъдрост и Истина. Да бъде Божието благословение върху нас.

Това е пророчеството, което бе дадено от Учителя на д-р Давидова.

Тя пише следното: „Един ден бях седнала на скамейката на Изгрева точно срещу приемната стая на Учителя. По едно време Учителят излезе от приемната, дойде при мене и ми каза: „Сестра, като се молите с мисълта си обикаляйте цялата земя.“ Само това ми каза и се върна в стаята си.

И сега аз когато се изправя на молитва с мисълта си обикалям цялата земя. Казала съм го на много братя и сестри и дано да имат грижата за Доброто в света.“

Това пророчество на Учителя се изпълни точ в точ.

XIV. БЕСЕДА ВЪРХУ 20 ГЛАВА ОТ ОТКРОВЕНИЕТО

Държана от Учителя на 11 юни 1916 г.

(Кратки бележки)

Двадесетата глава на Откровението съответствува на двадесетия век за събитията, които ще стават през него. В тази глава се говори за злините, които са символ на светската мъдрост, които сега ще изчезнат.

Приелите белега на челото означава: Онези, които са съгрешили с умът си. Приелите белега на ръката си, са ония, които са съгрешили с волята си.“ (гл. 20, стих 4.)

В глава 20, стих 11 се казва за земята. Под думата „земя“ се разбира сегашния строй, който ще се разруши. Небето пък означава сегашния ред установен от Христа. Сегашната война е велико събитие. Всеки човек трябва да даде отчет за делата си. (глава 20, стих 12). „Мърето“, за което се говори в тази глава (гл. 20, стих 13) означава астралния свят от гдето всички ще бъдат преродени на земята, за да бъдат съдени. „Адът“ означава вързаните в земята духове, които ще излязат, за да бъдат съдени, т. е. те пак ще бъдат преродени. Под думата „смърт“ пък се разбира (гл. 20, стих 14) всички ония елементи, които дават гниене, разлагане.

Няма да ви обяснявам сега за важните събития, които има да станат. Вие сами ще видите всичко това. Този век съответства на онези времена, за които се говори в притчата, че са били поканени на сватбата, но те не са отишли. Значи в този век ще се даде достъп до управлението на ония, които досега са били вън от него, ще се даде на социалисти, нихелисти и др., но не и на ония, които са се борили уж за християнството, но само по форма са го изпълнявали.

Спомнете си за видението на Навуходоносор, тълкуванията, които даде Данаил на този образ, който той видя (Данаил, гл. 2, стих 31-36). Сега сме в ония времена, които представят краката на видената фигура. (Нозете му една част от желязо, една част от кал). (стих 33)

Времето на десетте царства: седем в Европа, едно в Америка и две в Азия. През тези времена ще се установи Царството Божие. Ето виждате как тези държави се стремят към обединение, към обща конфедерация. Тези царства постепенно ще отслабнат и ще бъдат заменени с Царството Божие на Господа. Неговото Царство ще бъде духовно и разумно във всяко отношение, т. е. Царство на Правдата, на реда и порядъка, които ще бъдат в душите на хората. То ще бъде царство на Мир, Правда и Святост.

Тогава от невидимия свят ще дойдат ония, които са направени по образ и по подобие Божие, т. е. светиите. (Послание Юдино стих 14-15). Те ще завладеят сегашния свят и ще турят ред и порядък.

Преди осем хиляди години в рая е имало големи борби между Адама и Злото, т. е. между Бялото и Черното Братство. Тогава Адам е бил победен и Ева е станала наложница. Сега първият Адам ще победи (Дух животворящ). Сега старата „жена“ прави договор с всички държави и хора. Сега и жените и мъжете се продават също. Когато мъжът е беден, тогава е грозен за жената. А когато е богат, той е хубав. Въобще сегашните хора са без характер, без благородство. Ето защо трябва да дойде първата жена, направена по образ и по подобие Божие, а не сегашната жена, която е направена от реброто на Адама.

Чрез закона на страданието всички трябва да възкръснат. Някои от вас и сега мислят да си правят къщички, но напразно. Мина вече това време. Сега Господ ще отвори книгата на миналото и тогава ще ви се обясни какви сте били по-рано. И чак тогава ще дойде възкресението. Най-първо ще бъдат съдени добрите хора. Съдбата на този век започва от дома Господен, затова тези, които се оплакват, че Господ ги съди, не знаят какво искат. По-добре съденето ти да свърши сега в мировото съдилище, отколкото да стане в горния, в касационния съд. По първия начин са били съдени светиите.

Бъдете мъже и носете съдбата си с мъжество. За да бъдете освободени чрез възкресението, непременно трябва да бъдете съдени. В този процес на съдене, едно е необходимо: Да се молим на Господа, да бъде милостив към нас. Плачът нищо няма да помогне. Трябва да има човек дълбоко смирение. И чак след това ще дойдем на земята с Христа и няма да бъде като сега, защото жената ще пребъде в небесен живот.

Ангелът на Благовестието е, който носи Новото учение. От 1914 г. е почнало съденето на света и ще продължи усилено 50 години. Те са петдесет юбилейни, ликвидационни години. Не се смущавайте от последствията. Никой сега не може да измени Божия път. Всички ще минат седем пъти през огън и ще станат кротки, умни и добри. Ще дойде времето, за което казва Исаия, че вълкът и агнето заедно ще живеят. Под думата „вълци“ се разбира пак хора, които са със скрити зъби и нокти, които не разсъждават, а само дращят и халят. Това не са човеци, а вълци. Всички досегашни учения като мохамеданство, будизъм, теософия и формалното проявление на всички религии си изиграха вече ролята. Сега ще дойде Новото учение, Христос който ще ви възкреси.

Сега вие ще попитате какво ще стане с вас, дали ще възкръснете. Това зависи от Бога Отца. Ако не възкръснете Той ще ви постави от лявата си страна и ще ви прати пак на земята да се усъвършенствувате. Вникнете дълбоко във всичко това, вникнете дълбоко в себе си и ще почувствате дали ще възкръснете. Никой да не съди друго. Аз вярвам, че и на вас ще се даде поне последното място.

През целия този двадесети век ще бъде съдба на света.

Пред двадесет и първи век ще стане връщането при Баща си, както блудния син. Той е век за възстановяване навред на нов ред и порядък в све-

та, съгласно изискването на Божието Царство и силния духовен подем.

В двадесет и втория век ще се възвори, възстанови Царството Божие, Царството Христово на земята.

XV. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДО УЧЕНИЦИТЕ

Сряда, 10.I.1934 г. 5 1/2 ч. с.

Три неща са потребни на ученика:

разумност, сила, доброта.

Разумността има предвид

правия път на живота,

силата има предвид свободата -

истината на живота,

добротата има пред вид

постиженията на живота -

ЛЮБОВТА.

Разумността носи виделина,

що не гасне,

ни потъмнява;

Силата носи това,

що побеждава -

то не отслабва;

Добротата носи това,

що постига.

Разумността води, направлява,

Силата пази,

Добротата въздига.

Разумността носи всичките възможности

на Божествения свят,

Силата носи всички възможности

на Духовния свят,

Добротата носи всички възможности

на човешкия свят.

Блажен онзи,

що от тях се води,

пази и крепи.

Той е там -

в светлия ПЪТ,

в светлата ИСТИНА,

в светлия ЖИВОТ.

Там е МИРЪТ,

РАДОСТТА

И ВЕСЕЛИЕТО.

Моя поздрав на добрите ученици

XVI. МИСИЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО ПО СЛОВО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ - БЕИНСА ДУНО

Обзор от Словото на Учителя

I. Призвание към народа ми Български Синове на Семейството Славянско

II. Учителят за българите и славянството. Учителят за България и Русия.

III. Учителят за Мисията на Славянството.

IV. Човек предполага, а Бог разполага със съдбините на света.

Настоящият обзор „Мисията на Славянството“ бе направен по Слово на Учителя Дънов - Беинса Дуно по случай изнесения рецитал-концерт състоял се на 29 януари 1995 г. в неделя в 11 ч. в зала 4 на „Дом на техниката“ ул. „Раковски“ 108

I. ПРИЗВИНИЕ

към народа ми Български Синове
на

Семейството Славянско

Послушайте думите на Небето:

Братя и сестри от дома Славянски, род на страдания, племе на раздори душа и сърце на бъдещето, Живот и Спасение на настоящето, носители и застъпници на мира, Синове на Царството Божие, слушайте Словото: Небето Ви отрежда една свята длъжност в Царството на мира, което иде и приближава в силата си да отбележи едно велико събитие в живота на тоя свят. И ако се покажете верни от сега на това благородно и свято звание, което Ви чака, то, вярвайте, сам Бог на Силите ще Ви увенчае със слава и величие на своя живот и ще отбележи имената Ви във Върховните книги на Висшите светове, които спомагат в полза на Висшето и свято дело на великото избавление. Вас Ви чака едно славно бъдеще, което иде не да затрие и унищожи живота, но да го възкреси в неговата съвършена пълнота. В този живот са призовани да вземат участие всичките избрани люде и народи, които образуват цвета на новите поколения на човеческия род. Вашето време приближава, Вашият изпит се завършва, часът на Вашето призвание удря и минутата на живота настъпва: Да се пробудите и влезете в този благ живот, който встъпва в тая многострадальна земя.

Аз ида от горе, по висше разпореждане на Бога - Вашия Небесен Отец, Който ме е натоварил с великата мисия да Ви предупредя от лошия път и Ви благоветствувам Истината на живота, която слиза от Небесното жилище на вечната виделина да просвети всякой ум, да възобнови всякое сърце и да въздигне и обнови всички духове - отбрани чеда на Истината предназначени да съставят зародиша на Новото човечество, на което Славянското семейство, коляното Юдино ще стане огнище.

Слабата черта на душата Ви е общото разединение и разногласие, което спъва святото дело на Славянския род, но верен съм в делото на Този, Който ме е проводил. За Него няма препятствие, няма мъчности, волята Му е воля вечна и непреклонна. И все що е рекъл, ще бъде, но не във Вашите дни, ако се повърнете назад, както израелския народ в пустинята, и ще оставите костите си, както тях за Вашето малодушие и общо неверие.

Но новото поколение, което сам Бог на Силите ще повдигне, ще осъществи Неговите възнамерения предупределени да се изпълнят. Можете да ускорите и затрудните вървежа на Вашето дело, ако се вдадете на разпусна-

тия живот, на покварените народи и това ме прави повече да бодърствувам за Вази, да не би изново да се повърните и паднете в примката на лукавия, което падение ще Ви коства живота. Това ме принуди да сляза отгоре помежду Ви, да ви застъпя изново, да изгладя и премахна адската омраза с братския Вам род, който е положил за Вази безброй човечески жертви. Той е свята Русия, на която Бог е отредил велико бъдеще да изпълни волята Му за Вашата слава и славата на Неговото Царство. Ще приемете от нея дан, както Мелхиседек от Аврама, когото и благослови. Днешната й сила и слава я Вам дължи. Такива са Божествените наредби: един сее - друг жъне, в края всички ще участвуват в Божието благо.

Пред лицето ми стоят множество нещастни ваши братя и сестри изнасилени и ограбени от самите Вас. Идете при тях и им изповядайте прегрешенията си и направете мир всякой с ближния си. Този ден, който иде да Ви се открие в моята пълна Слава, искам да е ден на радост, а не на скръб, ден посветен Богу Моему.

АЗ СЪМ ЕЛОХИЛ, АНГЕЛ НА ЗАВЕТА ГОСПОДЕН!

Съобщено на 8 октомври 1898 г., гр. Варна, България.

Дадено чрез Учителя Петър Дънов.

Ангел ЕЛОХИЛ е Върховен Водител и Ръководител на Българския народ и на целокупното Славянство.

Духът ЕЛОХИЛ е Ръководителят на Българския народ. Той е Ангелът, който е поставен от Бога да води Българския народ и цялото Славянство. Политическата си свобода българите дължат Нему. И той ще се яви между Славяните, но те няма да го разпънат както направиха евреите.

Казано от Учителя в 1911 г. в гр. Търново.

Забележка: Пълният текст на „Призванието“ бе публикувано от издателство „Бяло Братство“ през 1994 г. със стария ръкопис по оригинала с ISBN 954-8091-16-X във връзка с организирания концерт-рецитал, който бе осъществен за първи път в България.

ДУХОВНО ОБЩЕСТВО „БЯЛО БРАТСТВО“

ПОКАНА

Заповедта на Учителя

Обичай свършения път
на Истината и Живота.

Постави Доброто
за основа на дома си,
Правдата за мерило
Любовта за украшение,
Мъдростта за ограда
и Истината за светило.

Само тогава ще ме познаеш
и аз ще ти се извая.

*Концерт по случай 130-годишнината от рождението
на Учителя Петър Дънов (1864-1944)*

**ЗА ПЪРВИ ПЪТ ПУБЛИЧНО ОПОВЕСТЯВАНЕ
„ПРИЗВИНИЕ
КЪМ НАРОДА МИ
БЪЛГАРСКИ СИНОВЕ
НА СЕМЕЙСТВОТО
СЛАВЯНСКО“**

Дадено чрез Учителя
на 8 октомври 1898 година
С участието на Виолета Гиндева - четец на Призванието
Музиканти: Ина Дойнова, Иоанна Стратева, Добринка Стратева,
Коста Динков.
Режисьор Зунка Янкова, художник Георги Пенчев.
Вход свободен.
22 май 1994 г. 11 ч. Драматичен театър „София“

**II. УЧИТЕЛЯТ ЗА БЪЛГАРИТЕ И СЛАВЯНСТВОТО.
УЧИТЕЛЯТ ЗА БЪЛГАРИЯ И РУСИЯ.**

„Българският народ е приготвяван от 5400 години насам от Невидимия свят, за да може в днешния век да извърши задачата, която му се възлага.

България сега е в своя златен век, а Русия е в края на своя железен век. В 21 век България ще влезе в своя сребърен век, а Русия в своя златен век. За сега единственият народ, който живее в златния век е България.

Мисията на Учителя е подготовка на Славянството и приготвяне за идването на Шестата раса, която ще е в разцвет след няколко хиляди години.

Евреите първоначално имаха република, но после поискаха и въведоха царство, имаха си цар. А път българите ще вървят по обратния път: Те досега са имали все царство, царе, а сега ще имат република. Какво трябва да правят българите? Трябва да се върнат назад. А какво значи това? Да се свържат с Русия!

България направи погрешка, че имаше неприятни отношения с Русия. България трябва да си поправи грешката. Да не се бие с Русия. В Русия ще стане духовна промяна. Те ще приемат новите идеи. Русия ще изпълни своята духовна мисия.

Българите бяха 500 години под турско робство за наказание за гонените против богомилите. Какво направи българската църква за своя народ. Тя допринесе за падането на българския народ под турско робство.

Българският народ се освободи от турското робство, именно заради делото на Бялото Братство.

Христос се явява сега в Славянството с център българския народ. Понеже цикълът е много напреднал, то време за отлагане няма. А за отменение и дума да не става. Българският народ ще не ще, ще изпълни своята задача. Могат да станат и 300 000 българи, но възложената им от Небето мисия ще изпълнят. Българите духовно трябва да се повдигнат.

България сега е в златния век на своята история. Тя е още в началото на златния си век. Не е достигнала още кулминационната си точка. България сега кредитира всички европейски народи и в бъдеще те ще ѝ се отплащат, в бъдещите епохи те ще я кредитират. Понеже България е в златния си век ще бъде пазена и закрияна от Провидението. Никой няма да стори зло на тази

страна, която кредитира цяла Европа. Само малко може да бъде засегната, но и то може да бъде избегнато.

Някои казват: Какво ще стане с България? Щом България приеме Божественото Учение, добре ще бъде с нея. Но ако не Го приеме, зле ще й бъде. Колкото евреите прокопсаха, толкова и българите, ако попречат на Бялото Братство. Да го знаят българите. Съдба има. Какво са дали досега българите на света? Само една малка светлина: богомилството. Доколкото можем да служим за проводници на Божествените идеи, ще имаме място в света.

Сега цяла София е неспокойна, разтревожена. Защо? Защото политиките не послушаха. Казваше им се да пазят неутралитет. Българите запазиха неутралитет само с Русия, а на другите обявиха война. Какво ще спечелят с тази война? Тук имаше някакво користолюбие. Свързаха се с Германия, за да им даде Македония. Не са германците, които ще им дадат Македония, нито останалите велики сили могат да ги задоволят. Казват, че Русия ни е освободила. Казано е обаче в Свещените книги, че само Бог освобождава. Следователно Бог ни освободи чрез Русия. Каквито са заблуденията на народите и на държавите такива са и на отделните хора.

Русите освободиха българите от турско иго. Но освободиха ли ги? Тези, които господаруваха в турско време и днес господаруват.

Толстой казваше в Русия да се обърнат към Господа, но не го послушаха. Той беше пратеник на Господа, но гласът му остана глас в пустиня. След това Русия пострада. Мислите ли, че ако и вие не ме послушате, България няма да пострада? Аз бих желал българите първи да дадат пример. Важно е българския народ да се просвети духовно и да заеме достойно своето място между другите народи.

Каква полза ще има България, ако очаква да дойдат страданията както на Русия? Чрез страдания ли трябва да разбере Истината? Защо българите не вземат поука от Русия? Ако българските управници и духовенството не вземат поука от страданията на руския народ, и тук ще дойде същият закон. Те сами тласкат народа към бедствие. Мислите ли, че и в България няма да дойде същият закон? Ще дойде, но ние искаме да го предотвратим.

В общославянския организъм България представлява волята, тя се явява като средоточие, дето тези две сили - умът и любовта трябва да се уравни-веса-т.

Бъдещето е на Славяните, бъдещето е на българите. Те ще оправят всички народи. България ще бъде духовен кредитор, духовен разсадник за целия свят. Славянин е този, който слага великият закон на Любовта като основа на живота си и познава своята баща. Славянин е този, който познава своя Баща и върши Неговата воля. Христос казва: „Аз и Отец едно сме.“ Днес Славянството представлява Юдино коляно, чрез което Христос се проявява.

От стотици години българите викаха към Бога да ги освободи от турско иго. Господ ги освободи чрез Русия, но те попаднаха под друго робство. Преди години русите освободиха българите от турците. Е, освободиха ли се днес българите? Всички българи са отговорни пред Бога. Няма същество, което да не е отговорно пред Бога. В света има обща власт, правова държава, която казва: всяка власт от Бога е дадена. Бог е внимателен към тази власт. И ако тази власт е от Бога дадена, трябва да е право дадена. Всички онези, които служат на тази власт, Той ги държи отговорни. Единственото нещо, което иска Господ, то е абсолютно всички същества да бъдат свободни като Него.

От трънения венец на България ще се изплете великото благо на балканските народи и Славянството и само по този път ще се дойде до обединението.

Българинът е взел от Славянина самопожертвването. От Аспарухова чета е дошла храбростта на българина. Духът на самопожертвването го има у славяните. Бог извика Славяните, за да съдействуват за Божието Царство на земята. Славяните са определени от Бога да бъдат носители на една нова идея.

Българите са изпратени на Балканския полуостров между Славяните, за да развият религиозното си чувство и Любов към Бога. И тия, които се запишат, ще се нарекат Божий народ. Те ще бъдат избран народ. Ще бъдат царе и свещеници на живия Господ."

III. УЧИТЕЛЯТ ЗА МИСИЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО

"Славянството е девствената почва на бялата раса. Това, което евреите не можах да разрешат, славяните ще го разрешат. Бъдещето е на славяните. Славяните не трябва да вървят по пътя на западните народи, защото досегашната култура на бялата раса са култури на насилието. Петата раса ще предаде управлението на Шестата раса. Шестата раса още не е слезла, сега почва да слиза. Тя подготвя формите, с които ще слезе на земята. Най-старите раси ще бъдат корените на дървото, бялата раса ще бъде стеблото и клоните, а Шестата раса ще бъде плода на дървото. Плодовете на Шестата раса са свобода, разбирателство между народите, ще има едно стадо и един пастир и това няма да бъде по закон, а Любовта ще обединява всички народи.

Духът на самопожертвование го има у славяните. В Славянството има проявление на Бога. Бог извика Славяните, за да съдействуват за Царството Божие на земята. Славяните са определени от Бога да бъдат носители на една нова идея. Германците, англичаните, французите са назначени като учители на Славяните.

В Славянството ще се въплътят 8000 посветени в 20-тия век. В Славянството има условия да се въплътят тези, които идат от горе - adeptите. Дали те ще дойдат чрез вселяване или чрез прераждане, зависи от тяхната степен на развитие.

Славянството е Олтарят на Новата Култура.

Славянството е майката, която ще роди Царството Божие на земята.

Тези идеи, които аз говоря тук ще бъдат приети в Русия и там ще се играе Паневритмията.

Коренът на думата Славянство идва от думата Слава. Значи Бог ще се прослави в Славянството. А какво значи прославяне на Бога? Когато човек прояви Любовта, той слави Бога.

Освен Славяни, ние казваме Словени. Коренът на тази дума е думата Слово. Значи Словото Божие ще стане плът в славянските страни.

Бъдещето на Славяните е добро. Те носят такава култура, каквато никой не подозира. Всички народи ще черпят от тази култура. Тя ще бъде култура на Братство, Равенство и Свобода. В името на тази Свобода всички народи ще се обединят и то така че големите народи ще покровителствуват малките.

Който препятствува на Славянството да се прояви, няма да види добро.

В бъдеще всички народи ще работят за Славянството. Така е писано в Божествената книга. Славяните са богати хора. Техните житници, техните кеши ще се отворят за всички народи и ще кажат: „Братя, елате при нас да живеем в мир и съгласие, в Братство и Равенство помежду си.“ Това носи Новата култура за цялото човечество.

За да се развие доброто, красивото в Славяните, те трябва да минат

през страдания. Ето защо днес никой от славянските народи не минава през такива големи страдания както Русия. Лошото, което съществува в славянските народи днес излиза. Злото, което днес виждаме в света, е било скрито в човека и сега излиза навън. Нечистотиите, които се крият в кръвта на човека трябва да излезат навън във вид на щирей. Само по този начин злото ще се изчисти, ще излезе вън от човека.

Най-хубавото у Славяните е това, че те имат силно развито религиозно чувство, но не фанатическо, а алтруистическо, общочовешко. За да се развият силите заложени у Славяните, изисква се една мощна, духовна среда, която да ги видоизмени и приспособи за общополезна работа. На Славяните предстои да внесат чувството на съзнателно побратимяване между народите. Също така и правилото, че всеки народ трябва в политическо отношение да действа не с насилие, а със силата на моралното въздействие и човеколюбие.

Славянинът трябва съвършено да изключи насилието от живота си. Защото насилието прилича на остър нож, който не признава никакъв господар, никакво добро, никакво право, освен правото на оногова, в чиято ръка се намира. С този нож, с който отрязваш главата на другите, със същия нож ще отрежат и твоята глава, ако попадне той в чужда ръка. Славяните не трябва да поддържат политиката на точилото и ножа. И ножът и точилото се изхабяват. Това показва, че всички народи, които употребяват тия методи на насилието физически се изтощават и изхабяват, а морално се смаляват и обезобразяват. А това на съвременен език значи: израждат се. Всеки народ, всяко общество, всеки индивид, всички които си служат с насилието и неправдата, самоосъждат се и ще погинат.

На Славяните препоръчваме четири неща. Великият закон на Братството е произвел четири лъча от себе си и ги е проектирал в света. Тия лъчи са: Светлината, Животът, Любовта и Свободата. Всеки народ, за да намери своя път трябва да има Светлина в ума си. Всеки народ, за да постигне целта си, необходимо е да има съзнателен Живот в душата си. Той трябва да има чисто и непокалено сърце. Трябва да разбира методите на Любовта, която е една от най-могъщите сили, които свързват живите същества и ги подготвят за вътрешния смисъл на живота. И накрая - Свободата, която трябва да внесе хармония в човешкия дух, да примири всички противоречия и да даде правилна насока на всички сили: физически, духовни и умствени, към една велика цел - Божественото в света. Само чрез тези четири лъча ще изгрее новия живот и ще се появи Новата култура, която ще даде нова насока на Славяните и на всички други народи към великата цел на обединението им.

Нека покажем сега какъв метод се налага на Славяните, за да постигнат своето обединение, но не обединение частично, но обединение общочовешко: 1. Никакво насилие. 2. Да се приложи Светлината, Живота, Любовта и Свободата.

Славяните наближават Златния век на своята история, но само при тия условия те ще могат да изпълнят своята мисия. Защото всяко нарушение на един природен закон води към смърт. И цели раси са били изтребени. Много раси има, които са изчезнали поради неспазване на тези закони в природата. Всички народи, които живеят с неправда ще се изродят. Това е закон. Всички ръководители на народите трябва да знаят това.

Славяните сега със изключение на българите, преживяват желязния си век. Затова са сегашните изпитания на различните славянски народи. Към края на 20-тия век Славянството ще излезе из желязния си век и ще навлезе в златния век на своята история. Единствения народ, който сега се намира в

златния век, това са българите.

Златния век е започнал в България, когато Бялото Братство е започнало да работи в тази страна. Богомилите едно време от България се разпространиха на запад. И сега това движение от България ще се пренесе в другите славянски народи и навсякъде. Сега искат да ни изгонят. Казвам: Трябва да знаете, че зад нас е цялото Небе.

Разногласието на Славяните е пословично. Понеже ги обича Бог ги прекарва през огън, за да се обединят. Няма други народи в света, които да са минали през толкова страдания както Славяните. Бог казва: От вас трябва да излезе нещо добро.

Славянството ще бъде ковачницата на Новата култура. Там вече работят силите. Там се натрупва материала и ще дойдат онези, които ще използват натрупаните материали и ще изградят новото.

Славянската раса ще бъде жизнения център на Новата култура. Това ще бъде на първо време. А след това ще дойде Шестата раса. У всички славянски народи ще се въплътят напреднали души. И това е вече почнало.

До края на двадесетия век слизат да работят чрез Славянството 8000 адепти. Бъдещето е на Славянството, то ще се обедини. Русия ще бъде дървото, под което ще се подслонят славянските родове, племена и народи.

Сега Христос идва при Славяните и ще ги прати да работят.

Славяните са Новия Израил. Новият Израил за разлика от евреите, ще изпълни мисията си, няма да пропадне като евреите. Българите сега са в златния си век. Той ще трае до края на двадесетия век, до 2000 година. Русите са сега в железния си век. За следващия век русите ще бъдат в златния си век, а българите ще преминат в сребърния век.

Ако Славянството не използва благоприятните условия, вместо него ще дойдат други, но Божият план ще се реализира. Всеки народ като един човек трябва да изпълни своята мисия.

В реда на нещата е, всички Южни Славяни да се обединят доброволно. Ако не го направят тогава ще ги заставят.

Днес Бог благоволи към Славянството. Иска да го тури на работа, да свърши една велика мисия за човечеството. Големи блага, велики условия се предвиждат за Славянството. Но за това се изискват разумни, просветени хора, които да използват тия условия правилно.

Които не приемат Божественото Учение, те са изменици не само на своя народ, но и на цялото човечество. Защо? Защото Божествената енергия открива нов път, нови условия за човечеството. Това трябва всички да знаят. Ние не казваме на хората да вярват, но им казваме да опитат нещата.

Западните народи достигнаха кулминационната точка на своето развитие. Те цъфнаха и вързаха плод. Славяните от сега нататък ще цъфтят и връзват.

Погрешно е да се мисли, че Славянството трябва да господарува, да заповядва на другите народи. Напротив, то ще бъде полето, дето ще се проявят техните положителни качества.

Славяните ще донесат нещо ново. Те идват сега да създадат Нова култура. В известен смисъл сега те са духовния Израил.

У западните народи изобщо умът е развит. В латинската раса са развити чувствата, сърцето. Славяните сега носят силите на душата - Любовта. Те са хора на човеколюбието. Те носят културата на Братството.

Бог иска Славяните да изпълнят една мисия. Чрез Славяните трябва да се внесе нещо ново - щедростта. Щедростта е качество на Славяните. Никой народ не е толкова щедър като тях.

Една от великите черти на Славянството е самопожертвуванието. В Славяните работи Духът на жертвата. Ето защо бъдещето е в Славянството. Новата култура ще излезе от Славянството. Досега не е имало такава компактна маса като Славянството готова за Новата култура.

Хубавата черта на Славяните е алтруизмът. То е Божественото начало в тях.

Славянството е представител на идеята за Бога. В съзнанието на Славяните има нещо възвишено - Любов към Бога.

Бог прекарва Славяните през огъня. Няма друг народ в света, който да е преминал през толкова страдания като славянския. Бог казва: „От вас трябва да излезе нещо добро.“ Определено е Славяните, като едно голямо семейство да извършат Волята Божия. В това е величието на тяхната мисия.

Тази промяна, която става сега в Русия се дължи на действието на много напреднали същества - братя на Любовта, предци на човечеството, които ще се вселят в славянските народи. Те ще докарат велик духовен подем. Тези Същества, които слизат сега в Славянството, те именно докарват тяхното обединение и работят за мисията им.

В Русия има пръснати на разни места хора, които работят за духовната наука. Те са адепти, Божествени пратеници. В Русия се изработват нови форми на живота-за бъдещето. Тя е творческото поле на тези нови форми.

Славяните преминаха вече своя страшен студ и сега са пред възход. Русия и Славянството сега са излезли от черната зона, от тъмния век. Сега се дава възможност на Славянството да заеме своето място в света.

Българите са пионери между Славяните.

Славяните ще бъдат обединени. Те ще бъдат като мост между Европа и Азия. Всички Славяни трябва да се приобщят в едно.

След обединението на Славяните трябва да се обедини цялото човечество. Бъдещата раса ще обедини всички.”

Славяните ще внесат един духовен елемент в света - побратимяването. Тяхната мисия е ПОБРАТИМЯВАНЕТО на всички народи.

Идеята за Братството иде. Земята ще стане място на благословение. Това ще стане скоро. Но докато дойде то, хората ще минат през големи страдания, които ще пробудят съзнанието им.

Идва ново Небе и нова земя. Идва порядък, в който ще царува Любовта в света. Общо Братство ще се създаде по целия свят.

В Шестата раса ще живеят безсмъртните - хората на идеала. Сегашното проявление на Христа ще бъде проявление на Синовите Божии на земята, или на съвременен език казано: побратимяване на хората - Братство и Единство.

Идеите на Шестата раса са като въздуха, като светлината. Те сега проникват навсякъде. В Шестата раса всеки ще съзнава, че и другите имат право на свобода като него. Бъдещата култура се отличава с три неща: 1. Повдигане на жената. 2. Повдигане на бедните, на слабите в света. 3. Застъпване за правата на човека - човещина, свобода и никакво насилие.

На Шестата раса ѝ трябва 300 000 години да се развива. Шестата раса е започнала в своето най-слабо начало. Представители на Шестата раса сега има навсякъде. Те вече постепенно ще вземат ръководството в свои ръце. И Толстой ще дойде в Шестата раса. Ангелът на Благовестието е, който носи Новото Учение.

От 1914 г. е започнало съденето на света и ще продължава до 21 век. Не се смущавайте от последствията. Никаква сила не може да измени Божият план. Всички ще минат седем пъти през огън и ще станат кротки, умни и доб-

ри. Ще дойде времето, за което казва Исаия, че вълкът и агнето заедно ще живеят. Тук се подразбира под думата „вълци“ пак хора, които са по природа вълци със скрити зъби и нокти, които като хора не разсъждават, а само дращят и хапят. Всички досегашни умения като Християнство, будизъм, мохамеданство, теософия и пр., в тяхната формална външна страна си изиграха вече ролята. Сега ще дойде Новото Учение на Христа, което ще ви възкреси. През целия този двадесети век ще бъде съденето на света. В двадесет и първия век ще се възстанови Царството Христово на земята.

Ангелът на Благовестието, който носи Новото Учение е ангел ЕЛОХИЛ, ангел на Завета Господен. Това е Третия Завет на Бога към човечеството. Този Завет днес се дава чрез Словото на Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО.

Ангел ЕЛОХИЛ е върховен Покровител и Ръководител на българския народ и на целокупното Славянство.

Иде Новата култура! Иде Шестата раса! Иде Божественото в света!

IV. ЧОВЕК ПРЕДПОЛАГА, А БОГ РАЗПОЛАГА СЪС СЪДБИНИТЕ НА СВЕТА

По време на цялата Школа от 1922 до 1944 г. на Бялото Братство, която бе открита на Изгрева от Всемировия Учител Беинса Дуно, както и десетки години преди това, българското духовенство, политически власти и общество хулеха непрекъснато Учителя, бълваха огън и жупел срещу Него, спираха съборите на Бялото Братство и воюваха срещу Него с всички непозволені средства. Тогава Учителят бе казал: „Вие искате аз да слеза от тази катедра и да не проповядвам Божието Слово. В момента когато аз слеза, в България ще дойдат болшевиките“. Точно така и стана. Учителят пусна руснаците в България, когато бе в Мърчаево и комунистите дойдоха на власт. Започна една нова епоха. Словото на Бога бе дадено чрез Великият Учител и Школата бе закрыта.

На 22 юни 1941 г. Германия напада Съветска Русия, СССР. Германците настъпват и са пред Москва. Москва е обкръжена и се очаква всеки миг да падне. Всички в България са разтревожени. Има много русофили, които помнят как Русия ни е освободила от турците. Има още живи опълченци и всичко това се помни. Има и много комунисти, които направо са объркани и се питат какво ли ще стане. Един от тях е Руси Караиванов от село Ветрен, Казанлъшко. Отива при Учителя на Изгрева, среща се с Него и му казва: „Учителю, Вие винаги говорите, че бъдещето принадлежи на Славянството и че Русия ще има дял в Новата култура, която трябва да дойде чрез Вашето Учение. А сега какво ще стане? Ето германските войски са разгромили руската армия и наблюдават Москва. Очаква се Москва да падне и германците да завладеят Русия. Как тогава Славянството ще изпълни своята мисия след като я няма Русия?“ Учителят го изглежда от глава до пети и му казва: „Отговорът на този въпрос ще намериш в следващия брой на в-к „БРАТСТВО“. Руси Караиванов се връща у дома на село и поисква с телеграма от редактора на в-ка Сава Калименов 200 броя. Получава поредният брой и какво да види. Уводната статия е озаглавена „Славянството“. Тази редакторска статия е подписана от Сава Калименов с неговия псевдоним Пламен. С едър шрих е написано следното: „Славянството трябва да осъзнае своята сила! Тази сила не е човешка, а Божествена. Тя не е външна, а вътрешна. Следователно тя не може да се унищожи.“ А финала на статията гласи: „Славянството е определено от Бога да внесе елемента на Новото в живота на цялото човечество. Това иска Бог, а не хо-

рата. Нека знаем това. Нека го вярваме без да се съмняваме. Нека го помним и никога да не го забравяме." (В-к „Братство“, бр. 281 от 1.VIII.1941 г.)

Учителят е в Мърчаево и Го посещават различни приятели. Веднъж Го посещава съпругът на една наша сестра Мария Младенова заедно с дъщеря й Лиляна, ученичка в гимназията. Съпругът е офицер с чин подполковник, дошъл с военната си униформа и бе казва Илия Младенов. Той е боеви офицер още от Балканската и Европейската война. Запитва Учителя: „Учителю, аз съм чувал и съм чел от Вас за бъдещето на Славянството и на Русия и че Вашето Учение ще намери най-добър прием в Русия. Германците са пред Москва и всички военни очакват, че тя ще падне всеки момент. Тогава какво ще стане с Русия и с бъдещето на Вашето Учение?“ Учителят го изглежда, после поглежда и дъщеря му Лиляна, обръща се към него, посочва му с пръст и казва: „Рекох, пиши: РУСНАЦИТЕ ЩЕ ЗАБИЯТ ЧЕРВЕНОТО ЗНАМЕ НАД РАЙХСТАГА.“ Подполковник Илия Младенов е стреснат. Учителят повтаря същото изречение три пъти. Накрая Илия записва съдбоносното решение на Учителя за войната. Там пред един висш български офицер и в присъствието на дъщеря му; Учителят предрешава и дава изхода на войната. Войната така завършва. Двама воени от руската, съветска армия забиват червеното комунистическо знаме над Райхстага и Германия бива разделена на две. Там бе мястото където на времето през 1888 година България бе разделена на две чрез Берлинския конгрес след освобождението на България от турско робство чрез Русия. Дойде това време - 1945 г. когато Русия заби червеното знаме и раздели Германия на две, за да се провери как се изменят Божиите решения, защото освобождението и обединението на България бе решение на Бога. Та сега руснаците изпълниха едно Божие възмездие.

В двора на брат Темелко Темелков в село Мърчаево имаше един извор. По идея на Учителя и с помощта главно на руснака Владо Николов и на Весела Несторова този извор бе каптиран. Беше направено едно четвъртито корито, което да събира изтичащата от него вода. Един ден Учителят пристига на извора, а там са Владо и Весела. Казва им: „Време е. Днес ще отворим западния фронт.“ Владо и Весела Го поглеждат учудено. Не разбират нищо. Учителят се навежда, взима един инструмент и на това корито прави изход, отворстие, през което водата да изтича от коритото. След няколко дни, на 5.VI.1944 г. по радиото се съобщава, че е открит западния фронт и че съюзниците са дебаркирали с флота си и са ударили в гръб германските войски. Започва освобождаването на Франция и Европа от германците. Чак тогава Владо-руснака и Весела Несторова разбират, че са присъствували на един исторически момент в разрешаване на съдбините на света от Учителя.

Беше студен пролетен ден и прехвъркваше сняг в село Мърчаево през 1944 г. В двора на Темелко Темелков имаше много братя и сестри насядали по пейките. Три дни Учителят не приемаше никого и беше затворен в Неговата стаичка. Ето, изведнъж и неочаквано за всички Учителят излиза на терасата с наметнато палто и бял шал около врата, разчорлен и казва пред всички: „Ние решихме да пуснем руснаците и комунистите в България“. Каза това и отново се прибра в стаята си. Онези, които бяха долу на пейките бяха свидетели, че думите на Учителя се сбъднаха и на 8 септември 1944 г. руските войски влезнаха в България.

Руските войски са навлезли в България. Посрещнаха ги с хляб и сол и с цветя. Срещу тях не гръмна нито една пушка. Руските ешелони преминаваха през България. Руси Караиванов, който е железничар по професия е дежурен на гара Ветрен. По това време спира един влак пълен с руски войници. Руси отива и поканва един руски офицер да му гостува. Предоставя му гостната си

стая и му дава една беседа преведена на руски, беседа на Учителя. По едно време в стаята му нахлува руския офицер. Пита го: „Какво е това? Кой го е писал? Жив ли е този човек? Такова нещо аз никога не съм срещал и няма никъде по света. Аз съм професор по литература и обществени науки и досега никога не съм чел такова нещо.“ Руси Караиванов му обяснява, че това са беседи от Учителя и че Той живее в София на Изгрева. Руският офицер пожела още утре да го заведе в София и да го представи на Учителя. На следващия ден те се качват на влака, пристигат в София и го въвеждат при Учителя. В момента, когато руският офицер вижда Учителя, пада на колене пред Него и извиква: „Отец мой и Бог мой!“ И започва да целува краката и обувките на Учителя. Учителят го повдига и го въвежда в стаята си. Цели два часа се води разговор между руския офицер и Учителя в присъствието на Боян Боев. Така руският национален дух изпрати своя представител, за да падне на колене пред нозете на Учителя. Руското войнство, неговият представител, паднаха на колене и благодариха пред Великия УЧИТЕЛ, защото Той изрече и даде Божието решение за съдбините на света. Руският народ заплати с милиони жертви над 20 милиона убити. Руското оръжие спечели войната, защото ги водеше Учителят в Невидимия свят, за да изпълнят Божието решение и да бъдат съвременния бич в ръцете на Бога.

В дома на Темелко Темелков в село Мърчаево братята бяха донесли едно радио и по него слушаха новините. Тогава всички радиоапарати бяха запечатани така, че стрелката трябваше да стои само на онази вълна, на която предаваше радио София. Това бе цензура и имаше за цел да не могат да се слушат новини по други радиостанции. Така веднъж Учителят отива да пуска радиото, за да чуе някаква новина. Точно по това време пред радиото е Крум Въжаров и Учителят му нарежда да включи радиото, за да чуят новините. Разнася се новината, че руските войски са навлезли в България. Крум се обръща към Учителя и Го пита какво означава това? Учителят отговаря: „По-добре така стана, че влезнаха руснаците отколкото турците“. Значи ако беше открит вторият фронт на Балканите, тук в България щяха да влезнат турските войски и България щеше отново да бъде окупирана и завладяна от турците. Това бе целта на онези сили, които искаха да се открие втори фронт на Балканите, чийто представител бе Чърчил. Но Учителя промени нещата, защото Божият план трябваше да се изпълни. А той бе от ясен по-ясен.

Методи Константинов е при Учителя в село Мърчаево. Учителят му чете 20 глава от Откровението на Йоанна и му обяснява, че то съответствува на сегашните времена. След това му изважда едно малко подвързано тефтерче и му го показва, че то е писано преди 40 години, някъде около 1903 г. Учителят го разгръща и от избледнелите страници му прочита следните думи, които са написани в тефтерчето: „От север 1944 г. ще дойдат руските войски. В България ще се смени строя.“ След това Учителят му показва и една страница и Методи вижда, че там има някакви цифри и чертежи и с това разбира, че втората Световна война е астрологически и исторически предопределена. Методи пожела Учителят да Му прочете по-нататък и нещо от следващата страница. Но Той затваря тефтерчето и казва: „Не, ти ще го видиш“. Както Методи, така и ние бяхме свидетели на всичко това и го записахме, за да се знае, че това е било и е станало когато Великият Учител бе на земята между българите и Славянството.

А за човеците от Шестата раса оставяме Словото на Великия Учител. Това Слово е на Бога.

Защото:

*То е Духът Божий на Славата.
То е Силата Господня на Виделината.
То е Животът Христов на Светлината.
Амин.*

(Извадки от книгата „Изгревът“ том I, стр. 334-340)

Обзорът „Мисията на Славянството“ по Слово на Учителя Дънов подготви д-р Вергилий Кръстев

ПОСЛЕСЛОВ

На 29 януари 1995 г., неделя, в 11 ч. се състоя рецитал-концерт

„МИСИЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО“

по Слово и Музика на Учителя Дънов

Водещи: Виолета Гиндева и Юри Ангелов

Гост солист - Евгения Шевельова - сопран от Москва

Ина Дойнова - електрически орган, Йоанна Стратева - цигулка, Ивелина Иванчева - пиано, Симеон Симеонов - тенор, Петър Ганев - електрически орган.

Накрая концертът завърши със следните думи:

През 1920 г. Учителят Дънов сваля от небесните висоти песента „Братство, Единство“.

Това е зовът на ангел Елохил, ръководителят на целокупното Славянство.

Този зов започва така:

*„Братство - Единство ние искаме
Зовът на любовта ние пускаме
Мирът на радостта ние викаме
благ живот в нас да вливаме.“*

**Тази песен е химнът на Обединеното Славянство.
Славянството ще бъде обединено. Ще бъде. Амин.**

С този химн закриваме днешното тържество за мисията на славянството по слово и музика на Учителя Дънов - Беинса Дуно.

Ще я изпеем всички.

Всички станали на крака я изпяха.

Концертът се състоя пред 300 зрители в „Дом на техниката“, ул. „Раковски“ 108, II етаж, зала 4 на 29 януари, неделя от 11 часа в град София - България.

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

ПОСЛЕСЛОВИЯ

ХРОНИКА НА СЪБИТИЯТА

ПЪРВИ ПЕРИОД - 1945-1990 Г.

ВТОРИ ПЕРИОД - 1990-1999 Г.

1999-2035 Г.

ЛЕТОПИС - ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. ШКОЛАТА НА ВСЕМИРНОТО ВЕЛИКО БЯЛО БРАТСТВО И УСТАВИТЕ

В том I на книгата „ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ“ е дадена Космогонията на Словото на Учителя Беинса Дуно и на Бялото Братство от стр. 632 до 672. След нейното отпечатване е вече пресъплнение някой след това да говори за устави и регистрации на Духовно общество Бяло Братство в някакви държавни структури и институции.

По-подробно е разгледан този въпрос на стр. 667 до 672 под заглавието: „Школата на Всемирното Велико Бяло Братство“. Но това трябва не само да се прочете, но и да се проучи от Словото на Учителя и да се проследи историята на Школата създадена от Учителя от 1922-1944 г., както и всички етапи, през които тя мина от 1945-1990 г. А след това всеки може свободно да се определи кому да служи: На Духът на Заблуджението, който сега властвува и шествува по земята българска или да служи на Духът на Истината, който се намира в Словото на Всемировият Учител Беинса Дуно.

За изясняване на този проблем създаден от невежеството и забравата на предишните поколения, ще приведем някои факти последователно.

1. През 1921 г. русенският кръжок под ръководството на Никола Ватев и петте рождени братя Маркови съчиняват устав, чрез който се регистрират в Русенския съд като юридическа личност. Техният устав преди това е бил утвърден от Министъра на Вътрешните работи с N 1617 от 13 юли 1921 г., както е и утвърден от Министерството на земеделието с N 7808 от 22 юни 1922 г. Уставът го издават в отделна книжка, поради което е запазен и досега. Създават си Управителен съвет с мандат три години, правят си печат, издават си членски карти със снимки на всеки член. Зарегистрирани са като „Общество Бяло Братство“.

2. Всеки, който днес се запознае с устава им ще види, че той няма нищо общо с Школата на Бялото Братство и със Словото на Учителя. Днес някои поддръжници на тезата за уставите твърдят, че уж Учителят лично е дал тази идея и е дал подтик да си създадат устав на времето Русенския кръжок. Това не е вярно. Това е една голословна лъжа. А защо ли? Ето защо: На този въпрос Учителят се спира и го разглежда като отговор на устава на русенци и на тяхната регистрация в 27 школна лекция на Общият Окултен Клас, II година от 29 април 1923 г. в гр. София и е отпечатано в съответното томче на стр. 10,11 ред отдолу. „Една от главните мъчнотии е, че вие се стараете да поправяте неща, които не се нуждаят от поправяне. Вие искате да турите ред и порядък на туй общество, когато не се нуждае от ред и порядък. Това общество си има свой ред и порядък, то си има ръководство от друго място. Сега, вземете за пример защо вие не харесвате туй общество? Вие казвате: какво ще кажат хората, какъв е уставът на това общество? Я вижте как е нагласен светът! Ами че какво се нуждае това общество от устави? Като имат другите общества устави защо не седите при тях? Всичката ви грешка седи в това, че вие искате като дойдете тук да се проявите като в света. Не, тук ще се проявите най-естествено, по Божествено.“

Ето, това е категоричното мнение на Учителя за уставите. Който иска устав да си ходи там, гдето има устави и чрез които устави се управляват общества, организации, партии, сдружения, фондации и т. н.

3. Това изказване на Учителя е също и във връзка с желанието и плана на възрастните приятели от Школата в София, да създадат устав и от Школата да направят организация и да се регистрират пред съда. Една сряда след предварително договаряне те решават след редовната беседа на Учителя, да поставят въпроса пред Него за създаване на устав и организация и съответна регистрация пред съда. Но точно в този определен от тях ден, Учителят не идва на редовната беседа, която изнася в този ден, а изпраща едно писмо в плик чрез Тодор Стоименов, който го прочита в салона на всички. Този текст е познат с името „ПИСМОТО“. Целият този случай е описан в книгата „Изгревът...“, том I от Нестор Илиев под надслов „Защо Учителят даде песента „Писмото“ на стр. 513. Освен това и стенографката на Учителя Елена Андреева описва подробно този случай, „Как и за какво бе дадена песента „Писмото“, от стр. 541-550... Накрая на книгата бе публикуван за първи път нотния текст на песента „Писмото“. Според спомените на Елена Андреева, тази случка се отнася за 1926 г., но днес ние се сдобихме със самият оригинал на „Писмото“, което ще публикуваме с почерка и подписа на Учителя. Там е записана датата 14 януари 1923 г., София. От тук следва, че грешката на Елена Андреева се състои в погрешна дата, защото когато бе разказвана тази история е записана през 1975 г., дотогава бяха се изминали 50 години от историята на „Писмото“. Нейният ум и разсъдък бяха на изключителна висота и никой не може да постави под съмнение истинността на нейният разказ.

4. Забележете, че датата на „Писмото“ е 14.I.1923 г., когато Учителят дава отпор на онези, които искат устав и организация. И понеже някои не мирясват и отново човъркат този въпрос, то няколко месеца по-късно Учителят повдига отново този въпрос и говори в беседата си на 29 април 1923 г., чийто текст бе публикуван в точка втора.

От тук какво следва? Учителят е срещу уставите. Той дава три урока на учениците от Школата: 1. Не се явява на беседа, когато те искат да създават устав и организация. 2. Изпраща „Писмото“ по Тодор Стоименов, като отговор на въпросите, които са решили да Му зададат. 3. Дава след време мелодията на този текст и така ред поколения ученици пееха песента „Писмото“. 4. Тази песен става „Бяла Магия“ срещу устави, организация и тем подобни. Едновременно тя представлява Скрижалите на Бялото Братство, чрез които човешките на земята трябва да работят. Ето текста на „Писмото“:

„До учениците на Всемирното Бяло Братство.

Когато Любовта царува смут не става;

Когато Мъдростта управлява реда не се нарушава;

Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее. Иаве, Ива. Шела шалу.“

14.I.1923 г.

Свещеният подпис на Духа Беинса Дуно

5. Учителят е дал думите на „Писмото“ в три изречения. Това са Скрижалите за три свята: на Любовта, Мъдростта и Истината. Тези три свята се управляват от Словото на Всемирния Учител Беинса Дуно. Те не се управляват от човешки устав и човешки закони. Управляват се от Словото на Учителя, което е Слово на Бога. А защо? Защото Учителят завършва „Писмото“ със следните думи „Иаве, Ива. Шела шалу“. Какво означават ли? Означават Онзи, Който управлява трите свята на Любовта, Мъдростта и Истината. Означават също, че Школата на Бялото Братство се управлява от тези три скрижала и от думите: „Иаве, Ива. Шела шалу.“

Така въпросът е приключен за нас и за онези, които искат устави и организации.

6. След като на учениците в Школата и в салона на ул. „Оборище“ 14, София е предаден един от уроците на Школата те вече щат не щат трябва да се съобразяват с Учителя, да мируват и да не поставят вече въпроса за устави и организации. Но в гр. Русе, тамошното Братство е завладяно не само от идеята за устава, но и от идеята за общо стопанство и за комунален живот. Там през 1923 г. се прави опит за втора комуна от младежите. Всички смятат, че това е пътят на Школата. А това са опити, които се поставят на учениците, за да се види, дали могат да ги разрешат и оттам да се прецени доколко е будно тяхното съзнание за претворяване в живот на идеите от Словото на Учителя. Тогава Учителят изпраща лично писмо до Никола Ватев и разрешава въпроса по следния начин: „Живейте по Бога. Само Божията Любов.“ Ето и самия текст:

„София, 8 май 1924 г.
Любезни Никола Ватев,

Всичко постепенно ще се изправи. Животът има друг един смисъл. Избягвайте изкуствеността. Нека всичко да почива върху закона на разумността. Бог е Бог на живите, на любящите души. От всичко трябва да се вади поука. Аз ще уредя всичко. Пазете доброто от миналото, което Бог е вложил във вас.

Мир имайте в себе си. Гледайте с вяра на бъдещето. Не се уповавайте на човешките разпореждания и уредби. Доброто, Любовта с устави не върви, тя е свободна.

Живейте по Бога, Само Божията Любов.

Ваш верен: Подписът на Учителя.“

Никола Ватев получава писмото и знае мнението на Учителя. Но едно е да се знае мнението на Учителя, а съвсем друго нещо е да се изпълни. Това зависи от послушанието на ученика към Учителя. Следващият етап ученикът трябва сам да провери колко струва и каква е цената на непослушанието към думите на Учителя. И русенци го проверяват тридесет години след това, като накрая се стига до пълен провал.

7. Учениците от Школата в София знаят мнението на Учителя за устави. Но едновременно с това русенци имат устав, имат стопанство и продължават да правят своя опит. Всички очакват какво ще излезе накрая от този опит. На 20 април 1933 г. в брой 13 на „Държавен вестник“ излиза законът за юридическите лица. Според него всички сдружения и фондации със нестопанска и идеална цел, трябва да си представят устав с молба от управителния съвет и решение на учредителното събрание с подписите на всички, както и да е подписан устава. След това се разглежда в съдебно заседание и се изпраща преписа до Министерството на Вътрешните работи. Това е редът, който трябва да се спазва по глава 2 на чл. 10 и чл. 11. Това е законът за юридическите лица в общи линии. Знаем мнението на Учителя за уставите. Ето защо Учителят не разрешава да се прави устав в София и да се минава през съда, и особено да се иска мнението на Министъра на вътрешните работи. През времето на Школата Учителят е викан седем пъти в полицията и Държавна сигурност, за да отговаря на въпроси по донесение на частни лица. Завеждат се и две дела срещу Учителя. И всичко това преминава през полицията и Министерството на Вътрешните работи. Поради това Учителят не позволява да се повдигат въпроси за положението на Бялото Братство пред онези институции

на държавата, които преследват Учителя и разтурят съборите на Бялото Братство. Това трябва да бъде ясно на всички. Школата има свой път и той е определен от Словото на Учителя. А опитностите на учениците от Школата са много важни и те представляват етапи, през които е минала Школата. Следващите поколения не могат да разрешат нито един въпрос, ако не са запознати с опитностите на предишните поколения, защото има един закон в Школата: „Опитността на един ученик е опитност за цялата Школа“.

Смятаме, че днешното поколение, както и утрешното такова ще се запознае с въпроса за уставите. Те имат два пътя: единият е да се съобразят с мнението на Учителя за уставите и да проследят патилата на учениците от Школата в резултат на тяхното непослушание към Учителя. Другият път е сами да си направят опита и да проверят колко струва цената на непослушанието им към думите на Учителя. Можем да ви уверим, че тази цена е много голяма и се заплаща понякога не само с време и години, а и с изразходване на сили и на пропилян човешки живот.

2. УСТАВЪТ НА РУСЕНСКОТО БРАТСТВО

Русенското Братство след като си създава устав и като го узаконява чрез съдебна регистрация, накрая решава да го реализира. По това време, като съмишленик на Никола Ватев е и Иван Явашев, който е бил собственик на чифлик от 300 декара със зеленчукова и ябълкова градина и лозя. Със средства на Никола Ватев в чифлика се построява жилище с пет стаи. Поканват се млади членове на Братството да обработват земята. През 1923 г. от София и от другите Братства идват младежи през лятото и създават втората комуна. По-късно Иван Явашев при една злополука почива. В стопанството работят петимата братя Маркови - Симеон, Никола, Рашко, Йордан и Стою. Братята Маркови започват да налагат свои интереси и решават да завладеят имота.

Но другите се противопоставят. Затова на 30 декември 1935 г. решават да разделят цялото стопанство на три части с цел да се стопанисва по-добре, като се използват приходите за поддръжка на членовете му, а излишъка да се внася в общата братска каса. Така в първата част са Иван Вълчанов и София Иванова - получават 95 декара земя. Втората част от 70 декара получават братя Маркови. Третата част от 50 декара се взима от Никола Ватев и Петранка Чернева. Подялбата на общото стопанство е в резултат на несъгласие и раздори.

По-късно Учителят предава една голяма сума на Никола Ватев, който закупува един съседен имот от петдесет декара, където са поканени като нови членове Велико Марашлиев, Йордан Новаков, Георги Димитров и Георги Константинов.

В Русе става отново разкол и размирици. Упрекват се, че общият имот започва да попада в частни лица, които го смятат вече за лична собственост. Пишат писма до София, до Учителя. Тогава една делегация от София начело с Тодор Стоименов, в която са включени Начо Петров, Симеон Симеонов, Петко Епитропов, Никола Камбуров, отиват в Русе да се запознаят на място с проблемите. На 5 и 6 януари 1936 г. след дълги разговори се прави протокол, според който всички подписали се признават, че всички имоти и целият капитал е на обществото Бяло Братство - Русе.

Този разкол е затова, кой да управлява стопанството и кой да разполага с доходите му. Води се ожесточена битка за ръководство. Тогава Учителят дава следния съвет: „В управата на Русенското Братство да влезнат всички 37

човека, толкова колкото са и самите членове на Русенското Братство". Ето, това е разрешението на задачата според Учителя. Но тази задача не може да се разреши от русенци, защото според устава им трябва да има управление и управителен съвет, а останалите членове да бъдат изпълнители. Въпреки устава и регистрацията си пред съда, те не могат да решат задачите си по управлението и стопанисването на братските имоти. А защо ли? Защото се сбъдват онези думи на Учителя от писмото до Никола Ватев: *„Не се уповавайте на човешките разпореждания и уредби. Доброто, Любовта с устави не върви, тя е свободна. Живейте по Бога. Само Божиата Любов.“*

Ето как човешките разпореждания и уредби докарват до там, че постепенно общата земя започва да се разпределя главно между братя Маркови през 1946 г.

С протокол N 12 и решение 24 от 22 юли 1950 г. комисията за трудовата поземлена собственост решава да бъдат отнети голяма част от имотите на Бялото Братство, възлизащи на 192 декара и да бъдат записани 162 декара в полза на Държавния поземлен фонд. Тук трябва да отбележим, че първо членовете на Русенското Братство вземат и разделят общата земя още през 1925 г., че се идва до 1936 г. и после до 1946 г., че накрая идва ред и на държавата да вземе своето си.

С протокол N 45 от 23 декември 1957 г. на Общото събрание на членовете на Културно-просветно общество Бяло Братство в гр. Русе, в присъствието на десет човека, водени от председателя Георги Димитров, решават да се влеят с целия си имот, актив и пасив в Народно ловно-рибарско дружество в гр. Русе. Техните доводи са, че са вече възрастни, че няма кой да обработва земята и да се грижи за стопанството и че са затруднени с нарядите, които им налага държавата по онова време. Тогава, според държавните разпореждания на определено число декари трябва да се предаде наряд на държавата в натура: месо, мляко, зърнени продукти и плодовете от стопанството. Това е доводът. А причината е друга. Вие я знаете. А къде отива уставът на Русенското Братство? Нали той трябва да им помогне? И наистина той им помага по следният начин:

На 31 декември 1957 г. пред Русенския Градски съд се прекратява дейността на Общество Бяло Братство в гр. Русе с партиден N 3 от 20 ноември 1933 г. и преминава към Народно ловно-рибарско дружество като всички членове на общество Бяло Братство със съдебно решение получават редовни риболовни билети за лов на риба. С тези риболовни билети учениците от Русенското Бяло Братство, които са вегетарианци могат да ловят риба в зарибените блатата на Русе, както и да ловят сомове от река Дунав. Ето, по такъв начин членовете на Русенското Братство се отказват от предишните членски карти с печата на Русенското Братство и получават риболовни билети. Дори на Председателя им Георги Димитров му се дава ловна пушка.

За какво може да му послужи? Нали са вегетарианци и не убиват жива твар и не ядат месо? Георги Димитров влиза в Братството през 1934 г. За да се противопостави на братя Маркови, които заграбват имота, той събира около себе си свои съмишленици за нови членове и с тези членове избират нов съвет със седалище София. В този съвет и около него той привлича свои роднини. Идва се до следващия етап. Той прехвърля имота на своите роднини, за да изпревари братя Маркови, които преди него също посягат на Братския имот. Всичко това непрекъснато се донася до Изгрева, до онези членове от София, които също участвуват в Братството на Георги Димитров, което има друго название „Културно-просветно общество Бяло Братство“. Но по-късно софиянци си подават оставката и около Георги Димитров остават неколцина

от роднините му.

На 29 ноември 1966 г. Русенския градски съд с решение N 1065-а осъжда братя Маркови да опразнят и предадат владението на сградата в местността „Свирчовица“. Интересно е, че в мотивите си съда признава, че общество Бяло Братство, като стопанска единица в града е съставено от членовете на съществуващото в страната Бяло Братство, оглавявано от Петър Дънов. То е имало за задача да владее имоти, да ги обработва, за да осигурява от тях своите приходи и да задоволява личните нужди на всеки един от членовете му, а чистата печалба да бъде внасяна в общата каса на обществото. Ето какво Русенския съд признава. Признава една идея от Словото на Учителя. Но едновременно с това съдът санкционира и опорочението на тази идея.

И накрая ще цитираме едно изказване на Учителя за онези събития, разиграли се през времето на Школата, когато братя Маркови посягат върху Братския имот. Той казал: „Ще дойде време, когато те ще излязат с просешка тояга и ако не искат, с тояга ще ги изгонят.“

Така става, че накрая се изпълняват думите на Учителя. Русенския съд осъжда братя Маркови, освен да напуснат сградата, която са обитавали на „Свирчовица“, но и да заплатят наем за сградата от 250 лв. плюс разносните по делото, на сума 88,85 лв. А това се равнява на 3 чиновнически заплати.

Един въпрос към всички: кой изпълни волята на Учителя? Дали членовете на Русенското Братство, с техните членски карти и устав или Русенския съд, който санкционира опорочението на един висок идеал? Моят отговор е: Волята на Учителя бе изпълнена от Князът, т. е. от Русенския съд.

Един въпрос към следващите поколения русенци. Вие искате ли имоти, стопанство, устава, членски карти и пр.? Ако искате, какво ще кажете за опита на онези преди вас и за думите на Учителя, които се сбъднаха?

УСТАВ НА ОБЩЕСТВО „БЯЛО БРАТСТВО“ В ГР. РУСЕ

Утвърден от министъра на Вътрешните работи
с N 1617 от 13 юли 1921 г.

Утвърден от Министерството на земеделието с N 7808
от 22 юни 1922 г.

Чл. 1. Състави се в гр. Русе общество под наименование „Бяло Братство“, целта на което е: културна, научно-просветна, за умственото, моралното и духовно повдигане на своите членове и изобщо на целия български народ; за уреждане екскурзии за изучаване географско, геологично, флората и фауната в България; за материално подпомагане способни ученици за добиване висше земеделско образование, за усиляване модернизирани и повдигане земеделската култура в страната във всички нейни отрасли като открива и издържа клонове на всякъде в царството, където се укаже нужда.

Чл. 2. За горната цел обществото си служи със следните средства: а) отваря курсове; б) устройва сказки; в) издава литература (книги, брошури, периодически издания и пр.), чрез които популяризира своите идеи.

Чл. 3. За издържане на обществото служат: а) доходите от имотите подарени на обществото от дарители, а обработвани и стопанисвани от членовете; б) волни пожертвувания; в) приходите от литературните издания; г) урежда и поддържа образцово стопанство с цел да привикне членовете на обществото на производителен труд и да модернизира селското стопанство.

Чл. 4. Членове на обществото могат да бъдат само основателите и тия,

които са пожертвували крупна сума или имот и са се записали при подписване на настоящия устав.

След това могат да бъдат приети за членове само ония лица, които се ползват с добро минало в морал и добродетел и за чието приемане гласуват всички членове без изключение.

Чл. 5. За почетни членове на обществото могат да се приемат само такива лица, които са допринесли голяма заслуга на обществото и са спомогнали за нравственото повдигане на българския народ, като за това приемане са съгласни всички членове на обществото без изключение.

УПРАВЛЕНИЕ

Чл. 6. На чело на обществото седи управителен съвет.

Забележка: Управителния съвет се състои от председател, секретар-касиер и библиотекар-домакин.

Чл. 7. Управителния съвет се избира в общото годишно събрание на членовете на обществото при явно гласоподаване. В случай на разногласие - решава се чрез жребий.

Чл. 8. Мандата на управителното тяло е за три години. Ако единият от членовете на управителния съвет излезе преди изтичане на мандата му, то мястото му се заема от получилия най-много гласове и се избира на общо основание друг.

Чл. 9. Управителния съвет върши следното: а) свиква събрания и определя дневния им ред; б) управлява имотите на обществото; в) приема пожертвувания, прибира приходите, посреща разходите и пр. грижи за периодическите издания на обществото, за издаване на книги и брошури и урежда въпросите възникнали наред с тях; д) урежда курсове, сказки, и пр. наема помещения, поканва говорители и пр. е) дава отчет за своята дейност пред общото събрание и ж) представлява и подписва обществото пред всички учреждения и лица.

ОБЩО СЪБРАНИЕ

Чл. 10. Общо годишно събрание се свиква веднъж в годината на 1 януари, но то може да се състои всякога, когато управителния съвет счете за нужно. Дневния ред и дата на събранието се съобщават един месец по-рано.

Чл. 11. Общото годишно събрание се занимава главно: а) преглежда и одобрява отчета на управителния съвет; б) избира управителен съвет и освобождава същия след изтичане мандата му; в) разисква и взема решения по направени предложения; г) изменя устава; д) провъзгласява почетни членове; е) приема нови членове; ж) изключва провинилите се.

Забележка 1. За изменение устава е нужно болшинство най-малко 2/3.

Забележка 2. Събранието се счита за редовно ако присъстват най-малко 2/3 от всички членове.

Забележка 3. За разискванията и решенията на събранията съставлява се протокол, подписан от председателя и всички членове на управителния съвет.

Чл. 12. Извънредно събрание на членовете става по решение на Управителния съвет.

ПОСТЪПВАНЕ

Чл. 13 За постъпване в обществото подава се писмена молба до управителния съвет, която се разглежда в годишното общо събрание и когато всички членове единодушно са съгласни - заявителя се приема за член.

Напускане на обществото става тъй също с писмена молба, която се разглежда по горния начин.

Чл. 14. Печата на обществото е кръгъл в петоъгълна звезда, заобиколен с думите: „Общество Бяло Братство - Русе“.

Чл. 15. Обществото може да се разтури само когато 2/3 от членовете му решат това.

Събранието на всички членове решава какво да стане с имотите му.

Настоящият устав се разгледа и прие от учредителното събрание на 9 март 1921 г.

Членове основатели: Н. Ватев, Сим. Марков, К. Марков, Рашко Марков, Юр. Марков П. Чернева, Ив. Вълчанов, София Иванова, Ст. Марков.

Председател на обществото

„Бяло Братство“: Н. Ватев

Секретар: С. Марков

Домакин: Ив. Вълчанов

3. КОЙ ИЗВЪРШВА РЕГИСТРАЦИЯТА НА ДУХОВНО ОБЩЕСТВО „БЯЛО БРАТСТВО“ И КОЙ ГО УЗАКОНЯВА?

В последните месеци Учителят Дънов казва пред своите ученици следното: „*Оформете нещата!*“ Това поръчение е записано и се знаеше от всички Негови съвременници. Но според някои от тях това означавало юридическа регистрация и признаването на Обществото като юридическа личност. Според други, това изказване означавало, че трябва да се работи и да се спазват законите на държавата. Кой от двете тълкувания имат претенцията за Истината, може да се провери от последвалите събития в разстояние на 45 години от 1945-1990 г.

Едни от последните думи на Учителя са били също за учениците от Школата. Учителят казал: „*В бъдеще работете по малки групи. Работете в хармонични групи! Хармонията създава Единството!*“ Това изказване също се помнеше и се цитираше нашир и надлъж. Но още от заминаването на Учителя, това правило не бе спазено. След като комунистическата власт през 1957-58 г. затвори салона на Изгрева и започна гонението срещу Братството, то тогава мнозина бяха принудени от стеклите се обстоятелства да работят по групи в отделни квартири. Там се събираха, четяха беседи, правеха молитви и пееха песни на Учителя, но тихичко, за да не смущават съседите. Така властта накарала последователите на Учителя да изпълнят волята Му като работят по отделни групи, които си хармонират. Това трябва да се запомни добре.

Братският съвет прави постъпки до Министерството на външните работи, отдел за Вероизповедание, който по-късно бе преименуван като Комитет по въпросите на Българската Православна църква и на религиозните култове след излизането на закона за изповеданията от 1 март 1949 г. и публикуван в Държавен вестник брой 48 за съответна регистрация. С писмо от 3 юни 1948 г. вх. N27526-40 от 5 юни 1948 г. Министерството на външните работи призна-

ва Общество Бяло Братство за Верска общност на основание чл. 78 от Конституцията. Писмото е подписано от пълномощен министър Димитър Илиев на 11 юни 1948 г.

Същото удостоверение се заверява при Нотариуса при Софийския областен съд от Ганчо Генчев с N6786 от 13 септември 1950 г. Същото удостоверение е заверено от нотариус Г. Върбанов при II Нотариатът при Софийския областен съд още на 23.I.1948 г. от Ганчо Генчев.

След години с писмо N346-20 от 20 октомври 1956 г. е отнета и отменена регистрацията. Братският съвет е нелегитимен, както и обществото, което представлява.

Преди това на 6 май 1948 г. Братският съвет пише едно изложение до Министъра на външните работи, в което се подчертава, че Духовното общество „Бяло Братство“ няма написан устав, защото принципите на Бялото Братство са изложени в беседите на Учителя Петър Дънов. А според тях Бялото Братство не е нито секта, нито църква. Но на 24 юни 1948 г. Братският съвет пише благодарствено писмо подписано от всички от отдела по Вероизповеданията, за това, че са регистрирани. Вижда се явното противоречие - веднъж заявяват, че не са нито секта, нито църква, а следующия път изпращат благодарствено писмо, че са регистрирани там, където членуват разни църкви и религиозни култове. Как се разрешава такова противоречие? Много просто. Някой натиска с власт и сила онзи бутон, който се намира в Невидимия свят, той извънпява, явяват се служителите му и те изпълняват волята му. Така се отменя регистрацията, впоследствие за почуда на мнозина през 1956 г.

На 1 март 1949 г. в Държавен вестник, бр. 48 е публикуван закона за изповеданията, според който, за да се регистрират, трябва да се представи устав. В тримесечен срок според закона се съставя устав, който е приет в Братската градина - Айтос през месец април 1949 г. от всички ръководители на Братствата и се връчва в Министерството на външните работи за одобрение. Той се връща за поправки и допълнения. След направената поправка отново се занася в Министерството, но той не се подписва и така не може Братството да се регистрира пред съда като юридическа личност. Всички упрекват властта, че не желае да регистрира като юридическа личност обществото „Бяло Братство“. А каква е волята на Учителя? Отговора ще го намерите в Словото Му, според което учениците в Школата не се управляват от Устави и съдебни регистрации. Те се управляват от Словото на Учителя, защото това Духовно общество се ръководи от друго място. И така, кой изпълни волята на Учителя? Учениците или властта на Кесаря, който не разреши регистрация?

Преди това на 10 април 1950 г. се иска от Братството удостоверение, че е предало своят устав и е спазило всички наставления на закона на Верите. Подготвен и отпечатан е устав на Верска общност „Бяло Братство“ в Народна Република България, приет на 26 април 1949 г. в гр. Айтос. Днес, този устав съществува като документ за пътя, по който е минало предишното поколение.

На 24 ноември 1951 г. се получава писмо N 705-23 от директора на Вероизповеданията, като се иска точното наименование на централния ръководен орган и имената на членовете му. Отговаря се, че името му е Върховен съвет, състоящ се от ръководителите на Братствата в България плюс Братският съвет от София, състоящ се от седем члена.

Настъпва затишие от няколко години, при което Братството не е узаконено и не е юридическа личност. Идва денят, в който Братският съвет, съгласно протокол N 17 от 26.10.1956 г. съобщава, че е получено въпросното писмо, което бе вече цитирано, с което е анулирана регистрацията в дирекцията на Вероизповеданията и че Братството вече няма никакво правно положение и

не се счита за юридическа личност.

На 19 април 1958 г. Верска общност „Бяло Братство“ и Братския съвет изпращат изложение до Министъра на външните работи в Комитета по въпросите на Българската православна църква и религиозните култове, като иска да се подпише уставът им и да се регистрират като юридическа личност. Защото според чл. 6 от Закона на Вероизповеданията, от момента на утвърждаване на устава от Министъра на външните работи, същата общност се счита за призната и добива качествата на юридическа личност. Но там е казано, че Министъра може да оттегли мотивирано дадено признание, когато дейността на последното нарушава законите, обществения ред или добрите нрави. Според чл. 16 от Закона централните ръководни органи на Вероизповеданието са длъжни да се регистрират при Министъра на външните работи, а ръководните органи на местните поделения да се регистрират при местните народни съвети с поименно обозначение на всички членове. Ето защо някои местни Братства успяват да се регистрират като представят поименен списък на членовете си и така запазват салоните си дълго време. Някои от тях ги загубват, но по съвсем други причини.

Защо през 1958 г. се иска отново регистрация? Защото през 1957 г. на Изгрева пристигат трима ревизори и започват ревизия на Братството. Тогава се вижда, че трябва да се плащат данъци върху доброволните вноски от последователите на Обществото. Ако Обществото е признато за юридическа личност, тези данъци отпадат, защото те се смятат тогава за членски внос. Но такава регистрация не се получава и по-късно ревизията надчита Братството за неплатени данъци в разстояние на 12 години. Получава се голяма сума и накрая се вижда, че думите на Учителя „Оформете нещата“ се отнасят за това, че всички трябва да спазват законите на държавата.

Кой предизвика ревизията? На 9 юни 1957 г. след едно събрание на Изгрева не се разрешава на председателя на финансовия съвет Никола Антов и на счетоводителя Коста Стефанов да прочетат своя доклад за финансовото състояние на Братството. Те били изгонени от мнозинството, направен е протокол, гласувана е резолюция от всички на Изгрева и те са изхвърлени от финансовия съвет, а Никола Антов отстранен от седемчленния Братски съвет, който е избран пожизнено още на 10.VIII.1945 г. Двамата изгонени и отхвърлени от всички изпращат доклада си до Министерството на финансите, след което то назначава трима ревизори да направят ревизия на Общество „Бяло Братство“. Започва големият погром. Следва записка на следователите до Комитета за държавен контрол, следва последващото следствие от Държавна сигурност. Връчва се обвинителен акт, насрочва се съд, следва присъда и затвор на ръководителя на Братството Борис Николов и счетоводителя Жечо Панайотов.

Изгревът се разрушава, салонът е заключен, а по-късно през 1972 г. целият Изгрев е разрушен и е вече само история.

Един въпрос. Спаси ли регистрацията, която бе направена към Министерството на външните работи при Комитета на Православната църква и религиозните култове разрушението на Изгрева? Не го спаси, защото регистрацията бе отменена. А кой натиска онзи невидим бутон, за да се задейства с власт и сила от повелята на Онзи, Който не разрешава регистрация? Отговорите си сами.

Спаси ли уставът, който бе изработен и одобрен от Братствата, унищожението на Изгрева? Не го спаси, защото не беше подписан и одобрен. А кой не разреши да се подпише? Помислете за невидимия бутон и си отговорете сами. Кой ръководи съдбините на света?

Днес Изгревът го няма. Останало е Словото на Учителя. Духовно общество „Бяло Братство“ се управлява от Словото на Всемировия Учител Бейнса Дуно. Него проучавайте, Него изпълнявайте и Него провеждайте в живота си, тогава ще бъдете ученици на Учителя в Дух и Истина. Това е пътят за учениците.

Има и друг път. Другия път означава, че трябва да повторите всички етапи, през които е минало предишното поколение. След събитията през ноември 1989 г. и настъпващия нов период от 45 години, някои последователи на Учителя, решиха да вървят по другия път, т. е. да повторят предишните етапи.

И така, беше направена молба с учредителен протокол до Комитета по въпросите на Българската православна църква и религиозните култове с писмо от 3.X. 1990 г. с N Ц-79-06-1, след което се регистрира Духовно общество „Всемирно Бяло Братство“.

Бе извършена процедура и утвърден устава на Духовното общество „Всемирно Бяло Братство“ с писмо N 04-02-172 от 7.XI. 1990 г. и бе разрешена дейността му.

По-късно на 17.10.1992 г. в гр. София се правят постъпки за узаконяване на Общество „Бяло Братство“ по закона на лицата и семействата. Приет е устава с протокол от 14.03.1993 г. и е подписан от 19 учредители. Представя се пред съда и бива регистриран с решение на съда от 04.05.1993 г. със съдебно решение регистрация по гражданско дело N 27712/92 г.

Всички се успокояват, че най-после всичко е в ред и са признати за юридическа личност. Но учредителите, които са подписали устава и са се регистрирали пред съда не знаят, че някъде горе на Небето има невидим бутон и някой от време на време го натиска със Сила и Власт и тогава се явяват служителите на Господаря, за да изпълнят Волята на Невидимият Повелител. И така служителите изпълняват Волята Му. Тогава с решение N 301 от 25.VII.1994 г. на Министерския съвет, публикувано в Държавен вестник от 9.IX. 1994 г., брой 73 на стр. 5 се отказва да бъде пререгистрирано като юридическо лице с нестопанска цел фондация „Окултен научен приложен и просветен център на Бялото Братство“ със седалище София на основание чл. 133а и ал. 1 на параграф 1 от закона за лицата и семействата. Отново Общество „Бяло Братство“ няма юридическа регистрация. Какво следва по-нататък? Проверете пътят, през който е минало предишното поколение. Ще се случи същото.

Отново някои представители на Духовно общество „Бяло Братство“ решават да вървят по същия път преминат от предишните поколения. Ето защо през месец ноември 1994 г. се извикват ръководителите от Братствата от страната в София, за да одобрят новият устав. На следващият месец на 12.XII. 1994 г. те отново се събират и след направените корекции го гласуват единодушно. Единствено Христо Маджаров от гр. Варна се противопоставя за гласуването на такъв устав, като цитира мнението на Учителя по този въпрос, но бива спрял и гласът му заглушен от ръководството. Кое е най-интересното? И при двете събирания на ръководителите в София се заплащат пътните им разходи. Те се заплащат от Братската каса. А в тази Братска каса постъпват суми от последователите на Учителя от техния десятък, предназначен за делото на Учителя и за Неговото Слово. Те дават своя десятък в името на Господа и в името на една идеална цел. Ръководството взима от тези суми, предназначени за Господа, за да плати пътните разходи на ръководителите от Братствата в страната, за да гласуват един човешки устав. А Учителят е срещу уставите. Тогава какво излиза? С парите от десятъка предназначен за Господа за Делото на Учителя и за Словото Му се плащат пътните, за да дойдат ръководителите от Братствата от страната, да гласуват устав и със своя глас да ра-

ботят срещу Словото на Учителя. Друг такъв случай досега няма. С десетият е предназначен за Господа, да се работи срещу Господа и срещу Делото на Учителя.

Законът за десетия е Божествен закон. Той носи благословение на онези, които го дават в името на една идея и за една идеална цел. Но той е безпощаден към нарушителите и онези, които крадат от десетия на Господа.

Ето защо наближило е времето, когато Онзи върховен Повелител отново ще натисне Невидимия бутон и Неговите служители на земята ще изпълнят Волята Му. А каква ще бъде Волята Му? Проверете пътя на предишните поколения, тогава ще се яви един отново, който да отпечати списъка на всички ръководители, които на 12.XII. 1994 г. гласуваха и одобриха устава.

Сега разбирате ли защо ще бъде публикуван списъка на ръководителите на Братствата, направен лично от Боян Боев през 1947 г., за да служи за кореспонденция. Той ще бъде поместен в този том, за да се види и знае, кои бяха онези, които на 26.V.1949 г. в гр. Айтос подписаха устава и предизвикаха след това да се протегне Невидимата ръка, да натисне онзи бутон със Сила и Власт и чрез 620 постановление на Министерския съвет от 13 март 1950 г. да се затвори печатницата на Изгрева, заедно с всички печатници в България и да се спре частното книгопечатане. Според „Държавен вестник“ в брой 65 от 1950 г. печатница „Житно зърно“ се отчуждава в полза на държавата.

Ето тук се постаряхме да предадем тези етапи, които са важни за поучение на следващите поколения. Има два пътя: или ще се поучиш от опитностите на предишните поколения и ще вървиш по пътя на ученика определен от Словото на Учителя, или ще тръгнеш по втория път, за да проучваш сам колко струва и каква е цената на опитността на предишните поколения ученици.

Ние избираме първия път, където гласи законът: „Опитността на един ученик е опитност на цялата Школа!“ Ученик е онзи, който проучава Словото на Учителя и Го изпълнява безпрекословно, като го прилага в живота си според своите възможности и в условията, при които е поставен от своята лична съдба.

Пътят на ученика е даден от Словото на Учителя. Онези, които се ръководят от Словото на Учителя, те определят пътя и съставляват Духовното общество на Всемирното Велико Бяло Братство. Амин.

4. СПИСЪК НА РЪКОВОДИТЕЛИТЕ НА КЛОНОВЕТЕ НА БРАТСТВОТА В СТРАНАТА КЪМ 1949 ГОДИНА.

1. Велко Милев Петрушев, техник	ул. „Оборище“ 6	Варна
2. Никола Василев Ватев, пенсионер	„Свирчивица“	Русе
3. Йордан Калчев Новаков, пом. ръков.	ул. „Толбухин“ 121	Русе
4. Петър Филипов Николов, пом. ръков.	ул. „Толбухин“ 19	Русе
5. Стамат Тодоров Михайлов, земед., лозарул.	„Дим. Иванов“ 186	Търново
6. Стефан Лазаров Тошев, пенсионер	ул. „св. Троица“ 3	Севлиево
7. Каню Великов Христов, кожухар	ул. „Св. Спас“ 50	Ямбол
8. Георги Маринов Петров, златар	Нова Загора	
9. Тодор Чернев Йорданов, земед., лозар	Кортен Новозагорско	
10. Панайот Желязков Ковачев, пенсионер	ул. „Цар. Калоян“ 79	

Ст. Загора

11. Петър Николов Камбуров, пенсионер	ул. „Търново“ 17
Казанлък	
12. Желю Танев Николов, пенсионер	с. Козаре Карнобатско
13. Ангел Тотев Минков, земеделец	с. Белчево,
Старозагорско	
14. Таню Делчев Терзиев, земеделец	с. Богомилово,
Старозагорско	
15. Ганчо Кънчев Георгиев, земеделец	с. Кирилово,
Старагазарско	
16. Михаил Стоицев, зъболекар	ул. „Болярска“ 16 Пловдив
17. Морфа Величкова Тоčkova, домакиня	с. Костнево Пловдивско
18. Желю Матев, земеделец	с. Елхово Старозагорско
19. Ради Кънев Петков, земеделец	с. Пет могили,
Старозагорско	
20. Иван Желязков Калканджиев, фотограф	ул. „Сините камъни“ N20
Сливен	
21. Гергина Стефанова Жекова, домакиня	ул. „Добри Войников“ 10
Шумен	
22. Мирчо Георгиев Филипов, търговец	ул. „Врх Китка“ 16
Петрич	
23. Христо Петров Кърталиев, земеделец	с. Любимец
Свиленградско	
24. Недялка Василева Андреева	ул. „Патели“ 2 Хасково
25. Димитър Пенчев Станев, обущар	ул. „Станев“ 12 Троян
26. Геран Вълков	с. Липница Оряховско
27. Христо Иванов Тиквеников	с. Градец Котленско
28. Георги Стоянов Пейковски, шивач	с. Искрен Котленско
29. Рашо Ралев Болашиков	с. Мъглиш Казанлъшко
30. Руси Иванов Караиванов, билетопродавач	спирка Ветрен
Казанлъшко	
31. Йордан Славов Шопов, земеделец	с. Имренчево Преславско
32. Йордан Данев Василев, земеделец	с. Драгоево Преславско
33. Илия Цонев Стефанов, земеделец	с. В. Левски
Търговищко	
34. Васил Стефанов Харизанов, електротехник	ул. „Аспарух“ 55
Търговище	
35. Георги Велчев Куртев, фелдшер	Айтос
36. Иван Георгиев Манев	с. Булчино Айтоско
37. Сава Златев Грозев, земеделец	с. Българево Айтоско
38. Димитър Н. Киряков, земеделец	с. Бросово Айтоско
39. Михаил Краев	ул. „Опълченска“ 13
гр. Оряхово	
40. Иван П. Бойчев	ул. „Тоблухин“ 136 Бургас
41. Кругер Дерлипански	с. Враня стена Радомирско
42. Димитър Тенев Димитров, земеделец	с. Лесково Айтоско
43. Димо Иванов Джеджев, земеделец	с. Тополица Айтоско
44. Филип Илиев Чернев, земеделец	с. Баня Бургаско
45. Илия Чернев Калужев	с. Изворище Бургаско
46. Вълчо Ненев Вълев, земеделец	с. Рудник Бургаско
47. Васил Киров Долапчиев	с. Каблешково Поморийско
48. Слави Тодоров Стоянов, земеделец	с. Габерово Поморийско

49. Петър Чернев Славов, шивач	с. Оризаре Поморийско
50. Михаил Вълков Михайлов, земеделец	с. Горица Поморийско
51. Владимир Калудов Стайков, земеделец	с. Бата Поморийско
52. Злати Янев Желев, земеделец	с. Страцин Поморийско
53. Лефтер Христов, земеделец	с. Просеник Поморийско
54. Пенко К. Пеѝков, пенсионер	ул. „Яворов“ 2 Габрово
55. Цанка Йорданова Якимова, пом. ръков	ул. „Баждар“ 24 Габрово
56. П. К. Василев	с. Челник Ямболско
57. Мария Кирова Кръстева	ул. „23 септември“ 3 Лом
58. Атанас Кънев Димитров	с. Омарчево Новозагорско
59. Дона Стефанова Мартинова, домакиня	с. Шейново Казанлъшко
60. Тотю Георгиев Даракчиев	с. Деветак Карнобатско
61. Минчо Сотиров Господинов	гара Нейчево Карнобатско
62. Миню Митев Минева, земеделец	с. Крън Казанлъшко
63. Христо Ненов Касев	с. Х. Димитрово Казанлъшко
64. Димитър Добрев, строител	гара Голямо село Дупнишко
65. Петър Николов Киров, земеделец	с. Мърчаево Софийско
66. Димитър Добрев	ул. „Желязни врати“ 6 Сливен
67. Добри Ганев, шивач	ул. „Славянска“ 25 Айтос
68. Вълко Пенев, шивач	ул. „Славянска“ 25 Айтос
69. Велчо Ив. Милевски	ул. „Априлов“ 9 Айтос
70. Леко Вълчинов	кв. „Раковски“ Димитровград
71. Димитър Стежов	Свиленград

Братски съвет - София, Изгрева

1. Тодор Стоименов	кв. „Изгрев“ N 68
2. Борис Николов	ул. „Зелен синур“ N 32
3. Боян Боев	ул. „Зелен синур“ N 18
4. Паша Теодорова	кв. „Изгрев“ N 8
5. Симеон Симеонов	
6. Никола Антоа	ул. „10“ N 4
7. Жечо Панайотов	ул. „Зелен синур“ N 43

5. ШКОЛА ИЛИ АКАДЕМИЯ

След заминаването на Учителя на 1.1.1945 г. се избира Братски съвет от 7 души. Едновременно се избират три помощни съвета - финансов, домакински и просветен. Просветният съвет има за задача да се грижи за просветната дейност и за братските издания. В него влизат: Боян Боев, Паша Теодорова, Сашка Керемидчиева, Елена Андреева, Борис Николов, Георги Томалевски, Славчо Печеников (Славянски), Елиезер Коен, Тодор Стоименов.

Просветният съвет изработва план за работа и изнася доклад на Братската среща в София на редовния Братски събор през месец август. Изведнъж се издига една нова идея в Братството. Това е идеята за създаване на Академия по начина, по който е създадено Висшето университетско образование в България. До това време в София има Свободен университет и Софийски университет със своя структура, организация, със асистенти, доценти и професори към всяка катедра. Ето тази идея се прок радва и някои сили искат да я наложат. А защо? Нали на Изгрева има Школа, която е основана от Учителя от 1922-1944 г.? Защо се загърбва Школата и се дава път на Академията?

По това време Георги Томалевски, който е писател-есеист, завършил

факултет, учител по физика в една от софийските гимназии, е назначен за инспектор по училищното образование в Министерството на просветата. Той се занимава с организацията и преструктурирането на гимназиите в София. Като е запознат с организацията в Министерството на просветата, споделя с други приятели и решават да се приложи тази форма и на Изгрева. Да се създаде Академия, в която да се представят лектори по предварително разработен план за изнасяне на лекции по различни теми. А за да има лектори трябва да има ученици, на които да се четат лекции. Учениците на Учителя по време на Школата от 1922-1944 г. сега са израснали по години, по знания и опит и са на възраст от 50-70 години. Точно сега е времето им да станат преподаватели, обучаващи в знания една младежка аудитория. Но от къде да се вземат за тях ученици, когато Учителят си е заминал и с Него е закрыта и Школата Му. Всички до този момент смятат, че Школата на Братството продължава и на тях им се пада задължението да я продължат. Поне така им се иска на всички. Но се забравя едно, че за да има Школа трябва да има Учител. Учителят си е заминал, значи Школата е закрыта. Останало е само Словото Му. И вместо да се чете само Словото Му някои Сили намират проводници и издигат една друга форма, чужда на Школата и се прокарва идеята за Академия. А това няма нищо общо с Школата на Учителя и на Бялото Братство.

Тогава се решава да се запишат желаещи и да се създаде нов Младежки окултен клас на Изгрева, който да се събира в определен ден, а лектори на този клас да бъдат предишните ученици от Школата на Учителя. Но забележете, те ще бъдат лектори, а не четци на беседите на Учителя и Словото му, което Той е изнасял на времето пред Младежкия Окултен Клас от 1922-1944 г. Започват да се разработват теми, като се използват и някои идеи от Словото на Учителя. Всеки един от лекторите си написва темата, след което се отпечатва на циклостил от печатницата на Изгрева, които теми трябва да служат като помагала и учебници на младежите от Новия Младежки клас. Днес такива теми има запазени около 20 на брой. Тези циклостилни напечатани теми трябва да представляват ръководства, от които да се ползват новите ученици. Новият Младежки клас започва да се събира по план и новите лектори започват да четат своите предварително подготвени теми. Всички смятат, че точно така трябва да се работи.

Преди това просветния съвет изпраща един бюлетин до всички ръководители в страната с надслов „Из живота на Братството“. Отбелязана е датата 31.XII. 1945 г. и точно това е една година от полагане тялото на Учителя на Изгрева. Този бюлетин е подписан от всички членове на Братския съвет и се съобщава за решението за образуване на Академия. Какво става по-нататък? Започват да се изработват правила за лекторите, които да се превърнат от днешни преподаватели в утрешни асистенти, доценти и професори в новооткритата Академия.

Залогът е голям. Амбицията също. Лекторите са въодушевени. Но започват да се чуват протести от верни по дух на Учението братя и сестри, че се загърбва Словото на Учителя и то остава на заден план. За доказателство, че това не е така се доказва и посочва, че четенето на беседи от Словото на Учителя продължава четири пъти в седмицата, така както е било по време на Учителя. Значи всичко е наред и Школата си продължава, а наред с нея Академията набира сили и скорост.

Има верни по дух ученици на Учителя, които протестират. Другите ги обвиняват, че това са протести на невежи и че Учението на Учителя трябва да се разпространява сред младежта. На някои от протестиращите им се предлага също да бъдат включени като лектори. Някои скланят, а други не. Онези кои-

то са против издигат следния довод: Може ли един човек в един човешки живот да прочете всичките изказани от Учителя 7500 беседи, да ги проучи и от всяка една беседа да вземе един закон и да го приложи в живота си? Те питат възможно ли е това? Всички отговарят, че това не е възможно. Но никой не може да спре устрема на лекторите и разрастването на Академията.

И тогава се намесва Учителят. Протяга Невидимата си ръка, натиска невидимият бутон и чрез него се задействуват служителите Му, които трябва да изпълнят Волята Му. Тутакси Академията се спира. Как ли? Ето така:

През 1949 г. излиза и се публикува Закона за младежта. Според този закон се разтурят всички младежки организации на различни партии, сдружения и фондации. Единствен правоприемник е новоучреденият Димитровски съюз на народната младеж (ДСНМ), като след години е преименуван в Димитровски комунистически младежки съюз (ДКМС), който се управлява от Комунистическата партия, която е дошла на власт на 9.IX. 1944 г. С този закон се разтурят организиранията младежки сдружения на всякакъв род секти, организации и така на Изгрева се закрива Младежият клас. А лекторите остават без работа и няма кому да преподават. Тяхната кариера приключва. Всички упрекват новата власт. А тя е затова власт, за да управлява и нейните разпореждания да се изпълняват. Всички я обвиняват и се учудват кой я е докарал в България. А е известно на всички от Изгрева, че Учителят бе този който първо пусна болшевиките на земята от Невидимия свят и второто, което знаят е, че Учителят пусна руснаците и комунистите в България, за да поемат управлението на страната. Това е една истина, която всички знаят, но на някои не им изнася. Затова следващото поколение трябва да знае как стоят нещата.

Тридесет години след това Георги Томалевски и другите лектори около него разказваха с усмивки за техните начинания и за усърдната им наивност да създадат Академия. Разказите им бяха повече огорчения от несбъднати мечти, а не бяха разкази за поучение на следващите поколения. Те още не бяха разбрали, че пътят на Школата се определя от Словото на Учителя.

Предоставяме няколко бюлетина на Братския съвет от 1945 г., за да се види през какви етапи преминават учениците след заминаването на Учителя, за да дойдат до отклонението. Тяхното отклонение започва от създаването на Академия.

Следващите поколения могат също да направят такъв опит и да решат да създадат Академия или Университет. Това е опит срещу Школата на Учителя и срещу Неговото Слово. Има едно изказване на Учителя срещу такива инициативи. То гласи: „Този път Небето и Невидимия свят е взело всички мерки Словото и Школата да не бъдат опорочени“.

Да, Небето няма да позволи отклонението и опорочението. То ще намери своите служители, които ще изпълнят Волята Му. Тези служители ще бъдат облечени с Власт и Сила и ще действуват в името на закона, чрез който се управлява държавата, наречена България.

ОБИЧНИ БРАТЯ,

Учителят каза преди няколко месеца: „Иде пролетта. Божественото Слънце ще изгрее, снеговете и ледовете ще се стопят, цветята ще цъфнат и дърветата ще дадат своите плодове.“ Иде един светъл ден, иде шестата раса, която ще бъде осъществяване на вечния блян на човечеството за една красива култура на земята. Небето ще слезе на земята. Учителят дойде, за да подготви това светло утро, за което копнее човешката душа.

Учителят каза в беседата от 10 декември 1944 г.: „Ние сме вече в демар-

кационната линия между две епохи - старата и новата. От 1945 г. встъпваме в една нова епоха. Всички народи са призвани да бъдат служители на Бога, на Великото."

Нека ние, окрилени и радостни, да продължим красивото дело на Учителя, за да се увенчае с успех Неговата мисия. Делото на Учителя надхвърля границите на България. То надхвърля и днешната епоха. Предстои ни грамадна работа.

Тая работа можем да извършим, само когато винаги сме в досег с вечните Божествени извори на живота и когато погледът ни е устремен към светлите Божествени върхове, от гдето общочовешката култура черпи своите животворни сокове.

Нека с отворени души, пълни с любов към обичния ни Учител, да станем възприемчиви към възвишената струя на новото, което иде от горе. Всички чувствуваме Неговото присъствие в нас. Неговата мощна подкрепа. Той сега вдъхновява цялата ни дейност. Всички чувствуваме Неговото вътрешно ръководство. В дълбините на душите си трябва да чувствуваме зова на Небето, зова на Учителя и да работим с вдъхновение за великото дело.

Днешното човечество е безпомощно. То се гърчи в страдания, мъчения, в тъмнина. Светлината на новите идеи на Учителя трябва да озари умовете на всички народи. Чрез нея те ще получат отново надежда и вяра в светлото бъдеще, което ги очаква. Чрез нея те ще строят оковите, които са свързали техните нозе и ръце. Чрез нея те ще намерят пътя към свободата и радостта.

Важната работа, която ни предстои, можем да вършим, само когато сме споени в едно цяло чрез хармонията, чрез любовта. Всички трябва да бъдем годин оркестър, на който Великият Диригент ще свири. За тая цел всички инструменти трябва да са хармонично нагласени. Нека оставим настрана всичко, което противоречи на любовта, на хармонията. Нека всички да почувстваме вечните връзки, които ни свързват с всички същества. Нека една велика любов, един дух на преданост да минат през нас.

В нашата дейност няма да сме сами; ще имаме подкрепата на Небето. Учителят казва, че Светли Същества от възвишени светове са слезли на земята, за да подкрепят човечеството в днешната тъмна епоха и да го изведат към светли простори. Всеки, който работи за новото човечество, ще има подкрепата на невидимия свят, на всички напреднали същества.

В лекцията от 6 декември 1944 г. Учителят казва: „Сега искам да се върнете 25 години назад и да станете такива, каквито бяхте преди 25 години. Трябва да се върнете 25 години назад.“ Т. е. всеки да има онзи младежки огън, възторг и ентузиазъм, който е имал преди 25 години! Нека всеки да почне да работи с велика вяра в светостта на делото, за което работи.

Учителят е оставил грамаден материал. Това са 600 тома беседи и лекции, в които са изложени принципите, законите и методите на новата култура. В тия беседи и лекции са посочени методите за разумно разрешение на всички противоречия на днешната култура. Всеки ученик, който иска да бъде полезен за човечеството, за божественото дело, трябва да проучи материала, който се съдържа в тези беседи и лекции. Те се нуждаят от планомерно и систематично проучване.

Това е вече почнало на Изгрева. В сряда е почнато основно проучване на лекциите на общия окултен клас по ред. Например, в сряда на 3 януари т. г. се прочете първата лекция на първата школна година (в тома „Трите живота“). В младежкия клас в петък е почната подобна работа с младежките лекции. На 5 януари се почва с първата лекция от първата година на младежкия клас (в тома „Двата пътя“). След прочитането на лекцията в сряда или петък

се избират няколко души, които да приготвят за следния път резюме на прочетената лекция. Това се прави, за да се запечатат основните мисли в душите. В неделя, в 5 часа, на 14 януари, се почва проучването на тома „Ценната дума“ (утринни слова). Същия ден, в 10 часа, се почна проучването на новия том неделни беседи „Великите условия на живота“ и на беседите „Езикът на Любовта“. Хубаво е подобна работа да се започне и във всички кръжоци в провинцията.

Освен огромния материал, вложен в напечатаните беседи и лекции на Учителя, има още толкова беседи и лекции ненапечатани. Взети са мерки за постепенното им отпечатване.

Жетвата е готова. След днешните страдания умовете на много хора са отворени за новото, което иде. Има нужда от много работници. Нивата се нуждае от жетвари - борци за великата култура на братството и сестринството. Нека влезем в народа, нека работим всред него, да проникнем в широките народни маси и нека светлината, която излиза от идеите на Учителя, да освети света!

На работа!

Мото, дадено от Учителя на 20 декември 1944 г.: „Да се прослави Бога в Бялото Братство и да се прославят Белите Братя в Божията Любов.“

Настоящото се прочете пред братята и сестрите на Изгрева. Всички те горещо ви поздравяват и ви пожелават радостна плодотворна дейност.

Със сърдечен братски поздрав. Братски съвет:

Тодор Стоименов, Симеон Симеонов, Никола Антов, Паша Теодорова, Борис Николов, Жечо Панайотов, Боян Боев.

София - Изгрев, 21.I.1945 г.

ОБИЧНИ БРАТЯ,

Както днес пролетта пристъпва с тихи стъпки към нас, така иде една друга пролет в душите и в живота. Човечеството ще влезе в новата епоха, епохата на любовта.

Учителят казва: „Всички се пригответе за любовта! Бъдещето е в нея. Шестата раса ще има един нов морал, който ще почива върху любовта. Слънцето ще изгрее, то няма да закъснее. Каквото и да стане, то ще изгрее. Когато зиме кажеш на тревата да израсне и на черешата да даде плодове, те мълчат. Но когато заговори слънцето, те всички слушат. Сега иде вече това Божествено слънце, и всичко ще цъфне и завърже. Сутрин, когато изгрее слънцето, светлината идва на власт. Днес властта на тъмнината си отива. Сега светлината ще управлява.

За характера на новото, което иде, Учителят казва: „Сега доброто иде да управлява. Новото учение иде в света да внесе идеята за братство и сестринство между хората, да работят един за друг. Дето съществува братство и сестринство, там любовта царува. Сега иде един нов порядък в света, който ще се ръководи от любовта. За него всички трябва да бъдете готови. Нови светли дни идат в света. Те изискват нови чисти дрехи, нова светла премяна“.

Слънчевата система, казва Учителят, излиза от тринадесетата сфера. Слънчевата система в миналото е слизала, т. е. е отивала в по-гъста среда, а сега отива към по-възвишени области. Това ще улесни идването на новата култура.

Новият ден се гради. Хиляди работници от всички краища на земята с радостни сърца и с поглед, устремен в далечината, градят новия ден. Той е тъй близо до нас! Въздухът е напоен вече с лъха му, въпреки вихъра на днешните

събития, въпреки водовъртежа, през който минава сега човечеството. Днес сме свидетели на едно небивало раздрусване на света. От всички тия страдания, през които минава светът, ще излезе едно възродено човечество, което ще тръгне по съвсем нови пътища. Новото е по-близо до земята, отколкото всеки друг път. В тая красива градежна работа участвуват не само всички решителни и искрени борци на земята, но и цялото небе.

Днес, казва Учителят, се създава един нов тип човек на земята. Представители на шестата раса има вече между всички народи. Цялата природа е затаила дъх, за да присъствува при раждането на новия човек на земята. От сърцето му ще блика бистър кристален извор, който ще напоява всички тревички, цветя и дървета, които ще срещне по пътя си. Над главата му ще блесне светла звезда, която ще показва пътя на всички, които са се залутали в пътя на живота. В очите му ще се четат светлината на възвишения свят, отдето иде.

В новата епоха за всички народи се открива велико бъдеще. Учителят казва: „Великото бъдеще на човечеството е поради любовта, която ще се изяви. Защото вълната на любовта иде в света! Близко е времето, когато човечеството ще схване, в какво седи великата цел на човешкия живот, а именно в това да бъде човек свободен и да служи на любовта. Да служи човек на Цялото, това е главната задача, която човек трябва да разреши“.

Светът днес се нуждае от новите хора, от хората на любовта. Щастието е в любовта. Тя е идеалът, към който човешката душа се стреми. Човек трябва да бъде извор, да дава от изобилието на своя живот.

Учителят казва: „Новата култура изисква от човека да обича Бога. Къде ще намери Бога? Във всеки човек!“ За любовта Учителят казва: „Любовта изглежда най-малката сила, но тя е най-великата сила. Тя започва със слабите работи и свършва с най-силните. Придобие ли любовта, вие придобивате мощта на хиляди, милиарди любещи души“.

Тук на Изгрева кипи интензивен живот. Работите в общия клас в сряда в 5 ч., в младежкия клас в петък в 5 ч., в неделя в 5 часа и 10 часа сутринта продължават радостно и енергично. Продължава се четенето по ред на беседите и лекциите от книгите, които посочихме миналия път. Само в неделя в 10 часа се започна четенето на беседи от тома „Все що е писано“, понеже се завърши томът „Великите условия на живота“. В школите в сряда и петък всички братя и сестри на Изгрева изучават старателно словото на Учителя. Всички теми и резюмета се правят редовно. И всички упражнения, давани в школните лекции, се изпълняват съвестно. Сестра Цветана Симеонова разяснява някои от лекциите в сряда чрез художествени цветни картини, които илюстрират някои основни идеи на четената лекция.

Учителят казва: „Сега сме в една от най-великите епохи в човешката история!“ Нека ние, вдъхновени от величието на епохата, в която живеем, да работим за красивия ден, който иде. Има какво да се работи. И нека тази работа да ни изпълва с радост.

Всички живо чувстваме присъствието на Учителя, Неговото непрекъснато съдействие и благословение! Това, за което гладуват днес душите на всички народи, това, което те търсят съзнателно или несъзнателно, това е животът, който излиза от Словото на Учителя!

Нека бъдем благодарни на небето за тази привилегия, която сме имали, че в този живот бяхме в досег със Светлото Същество на Учителя и с Неговите идеи. И нека това съзнание да ни даде нов потик да вложим всичките си сили за проникване на идеите Му всред народните маса! Нека във всички градове, паланки и села, нека до всички души да занесем новата, блага и радостна

вест за красивия живот, който иде на земята!

Настоящото се прочете пред братята и сестрите на Изгрева. Всички те горещо ви поздравяват и ви пожелават радостна плодотворна дейност.

Със сърдечен братски поздрав

Братски съвет: Јодор Стоименов, Симеон Симеонов, Никола Антов, Паша Теодорова, Борис Николов, Жечо Панайотов, Боян Боев.

София-Изгрев, 20.III.1945 г.

ОБИЧНИ БРАТЯ И СЕСТРИ,

„Ако ме любите, ще упазите моите заповеди. И аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас във века.

Духът на Истината, Когото светът не може да приеме, защото Го не вижда, нито Го познава. Вие го познавате, защото Той пребъдва с вас и във вас ще бъде. Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас.“

Ев. от Иана, гл. 14, стихове 15-18

Днес сме в едно преходно време между една стара култура, която си отива, и друга, която се ражда. Винаги в такъв преходен период има големи сътресения, катаклизми, страдания и пр. Те се явяват, за да се стопят всички стари, неправилни мисли, схващания и разбирания на човека. И след това изгрява тихата, красива зора на новия ден.

Винаги в началото на всяка нова култура седи един нов потик, даден от Всемирното Братство. Идването на Учителя дойде в зазоряването на Новата култура, за да даде новия потик, новите идеи, които ще легнат в основите на идващата култура.

Ние сме живи свидетели на един велик живот, на едно мощно творчество в България и в света. Това е делото на Учителя. Творчеството му е разнообразно. Той е държал 7000 беседи, дал ни е оригинална нова музика, дал ни е методи, извлечени от разумната природа, методи за разрешение на всички индивидуални, обществени, народни и международни проблеми. Безкрайно сме признателни всички, че сме били в досег с Учителя през време на земния Му живот. Предстои ни грамадна работа.

Тзи работа е вътрешна и външна. Учениците на Великото Божествено учение от най-малките до най-големите знаят закона, чрез който се поддържа връзката с Учителя, независимо от това, дали Той е в този или онзи свят. Това правило гласи така:

Пригответе умовете, сърцата и душите си, за да чуете гласа на вашия Учител. Божият Дух работи в чистота, светлина, мир и доброта. Още когато нашият Учител беше между нас, това правило беше необходимо, за да приемем Словото Му. Това правило е необходимо и днес, за да поддържаме връзката с нашия обичен Учител. То ще бъде необходимо всякога. Това е най-малката работа, която се изисква от ученика - да бъде достоен за своя Учител. Духът не търпи никаква нечистота, никаква небрежност, никаква немарливост.

Христос казва: „Ако имате любов към Мене, упазете заповедите ми“.

Ние сме поставени в този свят да се учим. И ако този, външният свят е достъпен за нас чрез петте ни сетива, които трябва да поддържаме в изправност, за да го познаваме, то в духовния свят ние познаваме чрез ума, сърцето и душата си.

Как да обновим живота си, как да развием ума си, как да очистим сърцето си, как да развием душивните си сили, знанието за това нашият обичен Учител ни е дал в лекциите на класовете. И методите за работа ни е дал пак

там.

Мнозина от вас сте слушали лекциите. Сега предстои те да се проучат и прилагат. - Запознах се с вашето учение. - Как? - Прочетох всичко, което сте говорили. - Приложихте ли го? - Не. - Тогава не сте разбрали учението. - Какво ползва хлябът, ако не ~~се~~ вкуси? - Знанието трябва да се приложи и опита. Правилото на Божествената школа гласи: Знанието се придобива по закона на Любовта. Ако придобиеш знание без Любов, няма да те ползва. За да ходим в пътя, който Бог ни е отредил, това знание, трябва да придобием тук на земята. Това аз знание е и за трите свята: физически, духовен и Божествен. Чрез добрите постъпки ученикът работи във физическия свят; чрез добрите чувства - работи в духовния свят; чрез молитва, съзерцание и уединение - в Божественият свят. За молитвата препоръчваме беседата от Учителя „Общение с Бога“ (тя е изчерпана, но скоро ще излезе във второ издание).

Учителят казва: „Като мислите, чувствате и постъпвате правилно, вие изправяте погрешките си.“ Има идеи човешки, има и идеи Божествени, които стоят по-горе от човешките. Ученикът трябва да ги познава и да знае, на кои да служи.

Учителят казва: „Вън от Истината животът няма смисъл.“ Тя дава протек на човека за работа и внася в сърцето и душата му радост и веселие, в ума светлина и знание. Който има тези неща, той се чувства свободен. Затова е казано в Писанието: „Истината ще ви направи свободни“.

За да бъде проучването на беседите и лекциите систематично, планомерно и плодотворно, най-добре е човек да изважда в тетрадки при четенето им по-важните закони, правила и методи, наредени по отдели.

Вътрешната работа на ученика да върви паралелно с външната му работа. Външната работа е разнообразна, и в каква форма ще се изрази, това зависи между другото и от местните условия. Трябва да се направи възможното за проникване идеите на Учителя в сред на народа.

Ще завършим със следните думи от Учителя:

„Съвременните хора се намират пред светло бъдеще. Всичко лошо ще изчезне. Бог ще сътвори нов свят, нови условия. Нови, светли дни пристигат. Иде нов порядък в света, за който всички трябва да бъдете готови. Новото изисква приложение на всичко добро, което човек носи в себе си.

Пред вас, пред всички народи се открива велико бъдеще. Велико е бъдещето на човечеството, поради любовта, която ще се изяви. Вие живеете в един свят на щастие и сте нещастни поради вашето неразбиране. Любовта е един огън с 35 милиона градуса и когато този огън влезе, той внася живот; и тогава вашата душа ще трепне, както душата на един ангел. Този огън всичко старо събаря. Този огън иде в света! - Ако можеш да любиш всички хора, всичко е възможно. Когато дойде в душата ти това чувство - аз го наричам прозрение - такава сила ще получаващ, че всичко ще превръщаш в добро.

Окултната наука казва за такъв човек, че е станал маг. Истинската Любов прилича на вадичка, която ще внесе нещо ново в живота ти: умът ти ще стане светъл, душата ти свежа и волята ще стане мощна.“

Всички братя и сестри ви поздравяват и ви пожелават радостна ползотворна дейност за Великото дело.

Със сърдечен братски поздрав:

Братски съвет: Тодор Стоименов, Паша Теодорова, Симеон Симеонов, Никола Антов, Жечо Панайотов, Борис Николов, Боян Боев

12.XII.1945 г.

Изгрев-София

ИЗ ЖИВОТА НА БРАТСТВОТО

През време на Братската среща тази година, в доклада на Просветния съвет се разгледа в подробности нашето организиране и разпределяне на работата в Братството. Нашата дейност може да се сведе засега в следните точки:

1. Изработване беседите;
2. Книгоиздавателство и печат.
3. Домакинство.
4. Музика и паневритмия.
6. Литература.
7. Изобразителни изкуства.
8. Връзка с чужбина.
9. Академия.

Всички тия отдели, малко или повече, действуват в своя обикновен ход, но ще се спрем повече върху последния споменат отдел - Академия, като нещо ново в живота на Братството.

Засега, това са редица сказки на окултни и научни теми, изнесени в братския салон на Изгрева от наши братя. Сказките се предшестуват от малко музика - изпълнение братски песни от наши цигулари, пианисти или певци. С течение на времето, тия сказки добиха интерес не само от нашите братя и сестри от Изгрева, на живущите в града, но също така са посещавани и от множество граждани, наши съидейници от по-рано и въобще интересувашите се от идеен живот. Затова виждаме салона пълен с посетители, които жадно слушат новите съвременни идеи - насъщния хляб за всяка душа.

Сказките започнаха към края на м. септември. По-долу изброяваме имената на сказчиците, темите и някоя основна мисъл от всяка сказка.

1. Г. Томалевски - „Знакът на новото време“. Ще ви говоря за една категория хора, които изучават света, живеят и промишляват проблемите на живота. Това са смирените дховни, съзнателни люде в света. Като изучаваме явленията на живота, ние изключваме сувериеото, което е голям враг на вярата. Признаваме същевременно, че науката е един непрестанен прогрес. Ние твърдим, че както науката, така и човешкият усет са продукт на Божествения замисъл и продължение на развитието.

При наличността на всички днешни изнамирования, привидно нищо не ни липсва; изглежда, че ние живеем много щастливо; ние сме близо до щастие-то, но трябва да открием и още нещо, което ни липсва, за да бъдем наистина щастливи.

Между хората съществува голямо ротиворечие, когато дойдат до въпроса, какво е предназначението на човека.

Всички Учители на човечеството са вярвали в безсмъртието на живота; същото може да се каже и за хората на науката.

Човек, отвреме навреме е хващан за ръка и повеждан напред. Отделните религии не са нищо друго, освен опит за извеждане човека на пътя на неговото издигане. Човек не се ражда на земята, за да прекара един безмислен живот, а съзнателно да преживее известно време на земята.

Ние искаме да осъществим идеите на Великите Бели Братя, които представят всички добри и съзнателни светли люде. Един ден техническият човек, който създаде днешната култура, ще дойде да се покори на духовния човек.

Носителят на ношия живот ще дойде, както идва пролетта. Сред разочарованието на епохата, в която живеем, ще се надигне новият божествен чо-

век, който ще има волята да не върши насилие и да впрегне всичко, за да осъществи Царството Божие на земята!

2. Боян Боев - „Инволюция и еволюция“. Инволюцията е слизване на човешката душа от Бога към материалния свят, а еволюцията е изкачване от материалния свят към Бога. В XIX век човечеството беше слязло най-ниско в материалния свят. Потик за издигане към Бога даде Христос. От днес нататък, човек, при своето издигане ще развие най-първо колективното съзнание, после космическото и най-после Божественото. А чрез това става подготвянето на една нова култура и побратимяване на всички народи, членове на шестата раса.

3. Кирил Икономов - „Граници и възможности на музиката“. След основната тема на Учителя - Любовта, Той е говорил най-много за Музиката. Учителят казва, че човек е още в началото на своето музикално развитие. Въз основа на устройството на вътрешното ухо и на музикалния център в мозъка. Учителят твърди, че човек в бъдеще ще може да възприема 3000 октави - около 25000 тона. Особено в славянската раса, музиката в бъдеще ще дойде до висок разцвет.

Музиката прониква цялата природа. Истинският музикант, чрез вдъхновението сваля музиката от Божествения свят и я предава на човечеството. Не може да дойде новата култура без музиката. Тази музика, която Учителят ни дава, има магическото свойство да организира силите на ума, сърцето, волята, душата и духа и да ги насочи към възходящо направление. Един ден музиката ще бъде молитвата на душата.

4. Влад Пашов - „Идеите на Бялото Братство през вековете“. Културата в света е плод от дейността на Бялото Братство. Дето се е установявал центърът на дейността на Бялото Братство, там се е развивала и културата. В развитието на петата раса, Бялото Братство е дало четири велики импулса, от които са се развили пет култури (Древно-индуската, персийската, египетско-халдейската, гръко-римската и най-после западно-европейската). Сега се подготвя шестата култура, която ще се развие между славянството. Първият импулс създаде древните култури и изнесе основните принципи на Божественото учение. Вторият импулс подготви условията за идването на Христа на земята и подготви хора, които да разнасят учението по цялата земя. Третият импулс, минал през Мала Азия се разви в България, даде азбуката на славянството и достигна кулминационната си точка в Богомилството, което се разпространи по цяла Европа и подготви Ренесанса, като произведе цяла революция в духовния живот на човечеството. На Запад богомилството се превъплъти в Розенкройцерството и създаде западноевропейската култура. Четвъртият импулс идва чрез Учителя и има за задача да даде методи за приложение на Божественото учение. Новото, което Учителят внася в света, е пътят на ученика и учението на Любовта, като прави Божествената светлина достояние на цялото човечество. Учениците приели вече тази светлина, сме квасът, от който ще се закваси цялото човечество. Ние сме на пост, от който зависи съдбата на България, славянството и цялото човечество. Животът на света е отражение на нашия живот. Затова ние трябва да реализираме братството помежду си и да възстановим хармонията в себе си, за да послужим като образец и стимул на света, както Учителят, който е живо въплъщение на Божествения живот на земята, е образец и стимул за нас.

5. Иван Антонов - „Майката и съдбата на човека, според Учителя“. Животът и идеите на майката, особено през време на бременността, определят съдбата на човека. Сказката бе подкрепена с множество мисли примери от Учителя. Имаме и един пример от Библията - Яков, който роди много сино-

ве, но Йосиф бе роден от любимата Ревека, затова неговите качества бяха съвършени.

6. Д-р Илиян Стратев - „Хармония и дисхармония на организма“. Човешкото тяло е един нежен инструмент, необходим за душата. Голяма част от болестите се дължат на тревогите и безпокойствата, с които обременяваме нашия живот. Трябва да бъдем спокойни и жизнерадостни, тъй като доброто духовно разположение дава и хармонично развитие на тялото, здраве и устойчивост на живота.

7. Инженер Д. Кочев - „Атомната енергия“. Науката доскоро твърдеше, че атомът е най-дребната частичка, на която се дели материята. Но в научните изследвания се стигна и до делението на атома. Частичите на атома са в постоянно движение около едно ядро. Това доведе до заключението, че атомът е един микрокосмос, подобен на макрокосмоса, че няма материя, а само движение на енергия. Колкото по-силни трептения на енергия имаме, толкова тя е по-възвишена. Тук е допирната точка на науката с окултизма, който твърди, че освен материалния свят има етерен, астрален, ментален и пр. - светове, различаващи се по своите трептения. Тия въпроси за материята, разпадането на атомната енергия са разгледани от Учителя в беседите му през 1925-26 г. Още тогава Той е предвидил, че науката ще стигне до днешното напредничаво разбиране и ще признае твърденията на окултизма.

8. Тодор Симеонов - „Идея и число“. В творчеството на природата съотношенията на числата взема голяма участие. В неорганическата природа преобладава числото 6 (снежинки, минерали, раковини и др.), а в органическия свят - числото 5 (цветовете на растенията и др.). Красотата на античното изкуство, изразено в постройки, статуи, вази и пр., както и всички възвишени форми в изкуството на всички времена, носят отражение на тия съотношения на числата. Числото 5 е изразител на развитието на новата култура, която иде. Това е „Пантаграмата“ на окултизма, предадена на Братството ни от Учителя.

9. Антон Петков - „Педагогическите идеи на Учителя, приложени в моята учителска практика“. От приложение на педагогическите идеи на Учителя в училището, добих чудесни резултати. Това показва, че новото училище трябва да бъде съградено върху идеите на Учителя. Приложих Любовта, като най-важен възпитателен фактор, и с нея преобразявах най-развалените и покварени деца. Приложих идеите на Учителя за трудовото училище - трудът на децата сред природата. Посаждане и обработване на зеленчукови, овощни и цветни градини. При тази идейна работа, детето събира много знания и опитности, които после ще служат за изходна точка при обучение по геометрия, смятане, роден език, рисуване, пеене и пр. Приложих и Паневритмията в гимназията. Цялата гимназия се промени чрез нея. Немирства, буйства и пр. престанаха. Учениците станаха съвсем нови хора. От това се вижда, че Паневритмията трябва да се въведе във всички училища в България и в света. И учителят, когато влиза при децата, трябва да остави своите семейни, обществени, политически и други грижи, защото той влиза да работи в една свещена област. Както и Господ каза някога на Мойсея при капината: „Изуй обувката си, защото мястото, на което стоиш, е свято!“

10. Г. Томалевски - „За изкуството“. Човек понякога върши неща, които не всякога са потребни. Когато нашият пра-пра дядо е правил в пещерите разни изображения, това са били първите опити да се създаде изкуството. Историците никога няма да забравят цъфтящата елинска, култура, няма да забравят и усмивката на Ренесанса, който върна радостта на човека. Изкуството е една деятелност, която ни посочва величието на вековете. То е създа-

дено за преобразяване на човека. Творческите импулси идват извън човешкото, извън тоя свят. Истинският творец вижда бъдещето. Изкуството е общо-човешко.

Музикалният гений слуша музиката в небесните сфери и я предава в нейната красота. Човек трябва да се научи да живее музикално, както казваше нашият Учител. Музиката трябва да се счита за най-първия закон на възпитанието. Бялото Братство е построено на музиката. Като изброи всички видове изкуства, сказчикът заклочи:

Изкуството е път към Мъдростта и Истината, която ще освободи заробенния човек. Непобедимият човешки дух намира своя път. Майките, които родиха децата на красотата, пак ще ги родят и ще донесат на човечеството онай радост, която му е обещана.

Според съобщената по-рано програма, четенето на беседите в братския салон продължава четири пъти в седмицата. Всички братя и сестри тук се подвизават добре, посещават редовно тия беседи, а в неделя ден имаме посетители и външни хора, съмишленици на Братството.

Съобщава Ви се за сведение, че на 2.XII. т.г. сутринта се прочете от тома „Учение и работа“, беседата „Причинния свят“, а на 10 часа - от тома „Дали може“, беседата „Дух Господен“; в сряда - 5.XII. т.г. се прочете от лекциите II година на Общия окултен клас, беседата „Съмнение и воля“, а на 7.XII. - петък, се прочете „Педагогическата лекция“ от тома „Добри навици“.

Всекидневните молитвени събрания на Изгрева продължават редовно в 7 часа вечер.

Освен тия сказки, братският салон се указа удобен и на неколцина видни музиканти от града, които дадоха безплатни концерти пред наши братя и сестри и поканени гости. Такива бяха концертите на братя Янкови (цигулка и пиано), съпроводжани с флейта от тяхния баща; същата вечер взе участие и певицата - сестра А. Табакова.

По-късно слушахме твърде хубавия концерт на квартета Владимир Аврамов, който изпълни музикални творби от Бетовен, Чайковски и други композитори.

Третият концерт, който ни се даде, бе от г-жа Недялка Сименонова, известна наша цигуларка, прекарала последните 6 години в странство. С чистотата на своите тонове и извънредно добро изпълнение, тя затрогна всички присъстващи на концерта, а особено с изпълнението на Учителевата песен „Веходи“...

На 9.XII. нашата млада сестра Ветка Жечкова - виртуозка цигуларка и пианистка даде последния концерт за тази година, изпълнен с вещина и разбиране. Тя изпълни няколко композиции от Шопен и „Жоконата“ от Бах.

Като съобщаваме всичко това на любезните ни братя и сестри, живущи навсякъде в страната, ние им пожелаваме добро здраве и усърдно подвизаване в духа на това, което Учителят ни научи. Изгревът продължава да бъде духовен център, и всеки брат или сестра, които биха пожелали да вкусят от настоящия наш братски живот, се считат добре дошли между нас.

Ще ни бъде особено приятно, ако братята ръководители из цялата страна се отзоват на молбата ни (повтаряме тази молба и сега), отвореме на време да ни пишат подробно за живота на кръжока им. Знаем, че се устройват братски срещи, посещават ги братя и сестри от съседни градове; има братски вечери и вечеринки - всичко това е интересно да ни се описва, за да го прочетаме и пред софийското братство. Ще очакваме да ни пишете по-често.

Братският съвет, по случай Новата 1946 г. благопожелава най-сърдечно на всички предани приятели, братя и сестри всичко най-хубаво в живота!

София - Изгрев

31 декември 1945 г.

С сърдечен братски поздрав:

Братски съвет: Тодор Стоименов, Паша Теодорова, Симеон Симеонов,
Никола Антов, Жечо Панайтов, Борис Николов, Боян Боев.

6. СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ И НЕГОВОТО ТЪЛКУВАНЕ ОТ НОВОИЗЛЮПЕНИТЕ ТЪЛКУВАТЕЛИ НА ИЗГРЕВА

Това е една много стара история идваща от времето на Христа. Когато се дава Божието Слово чрез Учителя Христос, веднага са се явили и противници, които започват да преиначават Словото Му. Не минават и сто години и вече има към 60 евангелия от Неговите последователи и всеки по различен начин тълкува и преразказва събитията.

По времето на Школата на Учителя се случва същото. Михаил Иванов, който заминава във Франция, започва отначало да преразказва на французите какво е искал да каже Учителят. По-късно взима Негови идеи и започва да ги тълкува както си иска и както намери за добре. Прави писмени експозета за своите последователи, от които да се обучават, но изпраща от тях на Изгрева в София още по време на Учителя. Всички трябва да видят на Изгрева колко знае Михаил и колко е умен и какво може да направи. Но Учителят ги изхвърля от стаята си изключително възмутен от опита да се променя Словото Му. Тезата на Михаил е, че французите се отличават с изключителен интелект и те от висотата на своя интелект не могат да разберат какво иска да каже Учителят и затова трябва някой интелигентен българин да им обясни какво е искал да каже Учителят. И така започва да им обяснява. В следващият етап той се провъзгласява за Учител на Бялото Братство. Дегизира се, взима Неговият образ, облекло, направя си цветни снимки и ги изпраща на Изгрева, за да видят всички, че той е Учителят. Оставаше да дойде в България, да протегне ръка и всички да му целуват ръката. Но неговите съвременници го знаеха какво представлява, а освен това Новата комунистическа власт не го допусна в България в онзи етап.

На Изгрева се случва почти същото. Защото всичко това е задействувано от едни и същи Сили, които воюват срещу Словото на Учителя и търсят подходящи проводници и осъществители, за да се проявят. Ето какво се случва:

Издига се идеята, че вместо да се четат беседите на Учителя по четири пъти седмично, както е било по времето на Школата, то днес е по-добре някой брат или сестра да прочетат предварително беседата и след това пред всички да обясняват, да тълкуват какво е искал да каже Учителят с нея. А затова е необходимо напреднал, интелигентен ученик. Намират се много кандидати. Онзи, който ще излезне пред всички, трябва да тълкува изрази, да изяснява закони, да пояснява формули и да ги наставлява със своето умение. Мнозина на Изгрева са стреснати и изненадани, защото излизат отново същите лица, които са искали да бъдат преподаватели в Академията и не се примиряват, че тяхната кариера е завършена. Сега търсят друго поприще за изява.

Явяват се като тълкуватели на Словото на Учителя. Определен е вече състава на тълкувателите по списък.

Но се явяват и други, които се противопоставят. Един от тях е Галилей Величков, който тръгва от барака на барака и вдига на крак целият Изгрев.

Доводите му са: „Искаме Словото на Учителя и музиката на Учителя. Не искаме тълкуватели на Словото. Не искаме преразказване на Словото Му. Искаме да остане редът даден от Учителя - да се четат беседи четири пъти в седмицата.“ Мнозинството възстава и дава отпор на онези от списъка - тълкувателите. Трябва да споменем, че Галилей Величков е определен също като лектор в Академията. Но тук той вижда отклонението на Школата и се противопоставя. Подкрепят го мнозинството. Гдини след това онези тълкуватели не можеха да му простят, че им е попречил да се покажат като най-достойни, знаещи и можещи ученици на Учителя. Днес това е кошунство. Но тогава е била борба на живот и смърт за отстояване Чистотата на Словото. И всеки се определя сам.

Но тълкувателите не мирясват. Издигат друга теза, че Словото на Учителя е неразбираемо от българската интелигенция и от по-просветени и начетени хора. Според тях то не било разбрано и от обикновения българин. Затова е нужно да се преразкаже Словото в по-достъпна и разбираема форма. Кой ще Го преразкаже? Разбира се онези, които имат писателско перо. А на Изгрева писатели и поети колкото искаш. Във всяка барака е подслонен поет и неocenен писател. Но тук се явява Георги Томалевски, който е бил вече признат от обществеността за писател. Той започва да преразказва беседи на Учителя и съответно ги преписва на пишеща машина. На Изгрева не ги искат. Тогава той решава да направи своя група извън Изгрева и там да им говори по дадени теми, след което им предава да четат една преразказана от него беседа на Учителя. След него и други правят същото. затова, когато ви попадне някоя беседа на Учителя в ръкопис от онова време, внимавайте да не се заблудите и препишете или отпечатате преразказана беседа на Учителя от великите писатели на Изгрева.

И както се случва в такива съдбоносни моменти, Учителят винаги протяга своята Невидима ръка, натиска своят невидим бутон и Неговите служители отново се явяват да изпълнят Волята Му. Комунистическата власт предприема мерки за ограничаване дейността на Братството. Още през 1949 г. са отнети голяма част от имотите на Изгрева, 2/3 от Салонът е одържавен, печатницата през 1950 г. е затворена. Дейността на Братството се ограничава постепенно. Тя се прибира в онези рамки и в онази форма, чрез която е съществувала по времето на Учителя. Един от неговите завети към учениците е: „Не се обличайте в други форми освен в тези, които съм ви дал“. А онези, които прокарват решението на Учителя и го изпълняват е именно властта. А че това е комунистическата власт, това няма никакво значение. От значение е само това, че се явява един, който да изпълни волята на Учителя и той я изпълнява.

След това се явяват и други, които пък искат да правят нова редакция на излезналата книга „Учителят“ и „Разговорите при седемте Рилски езера“. Не само редакция, но и преразказване на целия материал. Смята се, че в книгата изнесенният материал не е литературно обработен. Един от застъпниците на тази теза е Димитър Кочев. Работи години и прави своя литературна редакция и предава най-тържествено своите палки на Борис Николов. А той по онова време е следвал в Австрия, идвал е от време на време на Изгрева и нито е стенографирал ред от беседите на Учителя, нито път е литератор. Той завършва индустриална химия. Освен него и други решават да се подвизават с такава работа. Какъв е изводът? Силите, които воюват срещу Словото на Учителя търсят проводници и изпълнители, чрез които да променят Чистотата на Словото. Това е едната страна. А има и друга. А тя е по-изтънчена и безмилостна към Словото.

Другата страна на този въпрос се отнася за свободната редакция на

стенографката Паша Теодорова, която често пъти редактира свободно беседите на Учителя и от тях тя прави литературно изложение на Словото на Учителя. Този въпрос е разгледан подробно във втори и трети том.

Ето накратко историята на онези тълкуватели на Словото на Учителя, които се пръкнаха на Изгрева, изкочиха на бял свят, за да променят пътя на Школата още от самото начало след заминаването на Учителя. Тези опити са правени и до ден днешен.

Днес също излизат тълкуватели на Словото на Учителя. Явяват се пре-разказвачи на Словото на Учителя, които търсят трибуни. Те настоятелно се борят за аудитория и за слушатели, като искат да отклонят верните по Дух на Учението последователи на Учителя. Правят го напълно съзнателно.

Те могат спокойно да отидат в света и там да развиват своята дейност. Но светът не ги иска и не ги допуска. Затова се грижи закона на Кесаря. Затова се връщат отново към последователите на Учителя и искат да ги отклонят от пътя на Школата. Това е вече не кошунство, а престъпление.

Школата на Учителя е създадена от Неговото Слово и тя се управлява от Него. Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно е Слово на Бога и То е неприкосновено. То е свято. Към свещените неща новият човек трябва да пристъпва с чистота. Това е пътят на ученика. Път към проучаване Словото на Учителя. Амин.

7. РАЗРУШАВАНЕТО НА ИЗГРЕВА

Хронология на събитията до 1957 г.

1. Учителят Петър Дънов, основател на Школата на Всемирното Велико Бяло Братство в България напусна тялото си в 5 ч. и 45 мин. на 27.XII.1944 г. в присъствието и заобиколен от своите ученици. Тялото Му е поставено за поклонение в салона на Изгрева до 31.XII.1944 г.

2. Изпраща се телеграма до Георги Димитров в Москва като се иска разрешение от него погребението Му да стане на Изгрева, а не в Софийските гробища. Получава се телеграма с разрешение. Този случай е описан в книгата „Изгревът“, том I, стр. 480-482.

3. Мястото за погребение на тялото Му е посочено и очертано лично от Учителя в присъствието на Боян Боев. (Виж „Изгревът“, том I, стр. 479 и „Изгревът“, том II, „Примери из живота ни с Учителя“ N 6 „Елипсата“).

4. Телеграмата с разрешението е получена от Москва. Един последовател на Учителя, ятак на комуниста Антон Югов, който заема длъжността министър на вътрешните работи в новото правителство, занася телеграмата на последния. С неговият подпис на 30.XII.1944 г. с писмо на официален лист от Министерството на вътрешните работи се разрешава погребението да се извърши на Изгрева.

5. Мястото, където е положено тялото на Петър Дънов впоследствие се оформя. Поставя се одходяща елипса, която огражда гроба и една кръгла плоча с издълбан Пентаграм. Около гроба е оформена градина, за която се грижат последователите на Петър Дънов.

6. На 3.I.1948 г Братският съвет прави изложение до Министър председателя на Република България пред когото се настоява да се спре отчуждаването на имота на Изгрева.

При първото отчуждаване се съставя списък, по който са отчуждени 295 парцела от квартал „Сталин“ и квартал „Гео Милев“. В този списък попадат квартали находящи се в местността Изгрев, а именно квартал N1 и квартал N

15 със всичките свои парцели. Първото отчуждаване е станало въз основа на закон, според който онзи, който владее повече от един парцел, то втория се отчуждава за нуждите на обществото. Но понеже имотите на Изгрева са записани на частни имена, то те се отчуждават. А върху тези имоти е построен салона на Изгрева, поляната за Паневритмия и зеленчуковата градина, даваща продукти за кухнята.

При второто отчуждаване общината отчуждава област, която обхваща квартал N 1 и квартал N 15. Тази отчуждена област е заградена северо-западно от гората, северо-източно от Дървенишкото шосе, югозападно от квартал N 1 (в който се включват отчуждените земи) и югозападно от първата успоредна на горната улица „Незабравка“. Второ отчуждаване е станало за обществени цели. Отчуждават се поляната, Салона, зеленчуковата градина за детски дом и детски игрища.

В това изложение Братския съвет умолява да се спре отчуждаването на собствеността на общество Бяло Братство. Прилагат се цитати на Учителя, че Той е против частната собственост и че Той е за разумно разпределение на богатата за всички.

7. През 1948 г. се изпраща изложение до Министерския съвет, в което се казва, че според Закона за отчуждаване на едрата градска покрита, недвижима собственост (З.О.Е.Г.П.Н.С.) имотите трябва да бъдат декларирани от лицата, на чието име са нотариалните актове за собственост. Това е сторено, но е направена забележка, че тези собственици не са действителни собственици, а са поставени лица и се явяват скрити пълномощници. Имотите чиито нотариални актове те притежават са закупени с пари на Братството. Ето защо са направени клетвени декларации от притежателите на нотариалните актове, че тези имоти не са тяхни, а са купени с братски средства. Тези декларации са „контър-летьор“, една форма позната при юристите за удостоверяване на скрити пълномощници. Братският съвет се съмнява в това, дали новоприетия закон ще зачете тези декларации за действителни и затова представя отделен списък на притежаващите недвижими имоти от обществото, в което се вижда местонахождението на имота, както и самите лица, притежатели на нотариални актове. Умоляват се да бъдат изключени от отчуждаване въпросните имоти.

8. На 3 юни 1948 г. се изпраща изложение до Министъра на външните работи във връзка с новият градоустройствен план на София, в който се отчуждава от Изгрева: салона, поляната и парка-градината, където е положено тялото на Петър Дънов. Настояват да им се издаде удостоверение, че са призната Верска общност и че въз основа на чл. 78 от Конституцията имат право на свободна дейност и не трябва да им се отчуждава салона, поляната и градината.

9. По това време със закон е създадена Комисия по чл. 11 от Закона на О.Е.Г.П.Н.С. в София. Получена е призовка до обществената организация Бяло Братство в квартал Изгрев, да се яви техен представител на 10.XI.1948 г. в 8 часа в Съдебната палата при районния състав на Софийската комисия по чл. 11 по З.О.Е.Г.П.Н.С. в качеството си на векларатор по преписка N 4769, като трябва да се донесат планове, скици и нотариални актове за имотите на Изгрева.

На 17.XI.1948 г. отново с призовка се извикват за оформяне на документацията на същото място във връзка с преписка N 314.

По този начин всички документи за занесени. Дават се нотариални актове на частните лица, които притежават онзи имот, който се отчуждава. Представени са и техните декларации, че този имот е купен с пари на Брат-

ството и че те са скрити пълномощници. Но законът не признава подставени-те лица и скрити пълномощници и отчуждава имотите в полза на държавата. Преди това въпросните лица, притежаващи нотариалните актове за собственост на братските места са декларирали своите лични имоти и според закона те им се признават за собственост. А нотариалните актове на братските имоти се смятат също за лични имоти и държавата ги отчуждава понеже при събирането на тези имоти с личните имоти на скритите пълномощници превишават по декари онази квота, която е допустима от закона за притежаване на личен имот.

Единствено Начо Петров декларира на свое име с нотариалният акт онзи имот, закупен с братски средства, а това е мястото на поляната. Благодарение на него тя не се отчуждава до 1958 г. където на нея се играе Паневритмия. За справка вижте „Изгрева“, том I, стр. 605-613.

10. През февруари 1949 г. се прави молба до Министерството на Правосъдието, до комисията при З.О.Е.Г.П.Н.С., в което се упоменава, че е подадена молба под N 312 от 1948 г. V район и че отново се прави същата молба, с която да бъдат освободени декларираните имоти като се прилагат съответните декларации на брой 8. Тук ние прилагаме молбата и шест декларации като другите две липсват. Това са декларациите на онази група от д-р Иван Жеков, Върбан Христов и Иван Вълчанов Явашев, които са подставени пълномощници и притежават с нот. акт N 102, том 9, дело 1885 от 1926 г. и което оформя кв. 115 и 19 на парцел XII, XIII, XIV. Размерът на това място е 7500 кв метра. Защо липсват тези две декларации ще се спрем по-нататък.

Ето самата молба и шестте декларации:

До почитаемото Министерство
на правосъдието - З.О.Е.Г.П.Н.С.
Чрез почитаемото Министерство
на Вътрешните работи и вероизповеданията
отдел „Вероизповедания“

МОЛБА

на Общество Бяло Братство, подадена от Братския съвет за всички имоти, София, кв. Изгрев

Под/N314/48 г. V район

Другарю Министре,

Имотите, описани в декларацията ни по З.О.Е.Г.П.Н.С. са имоти собственост на Общество Бяло Братство, което фактически ги е владяло, използвало от начало до сега и им е плащало данъците. Това се вижда от приложените тук клетвени декларации. Нотариалните актове са издадени на частни лица само за услуга, понеже по него време верската ни общност не бе призната официално, за което и тези честни лица издадоха на братския съвет надлежни „контър-летър“.

Обществото Бяло Братство вече е признато за верска общност, видно от приложеното тук удостоверение от 11.VI.1948 г., издадено от Министерството на външните работи.

По силата на чл. 2 от З.О.Е.Г.П.Н.С. се отчуждават само имоти на частни лица и дружества, а не обществени, каквито са въпросните имоти.

Ето защо, молим, декларираните имоти да бъдат изцяло освободени от

отчуждение.

Тук прилагаме:

Едно удостоверение от Министерство на Външните работи, осем клет-
вени декларации на частни лица, заедно с техните молби.

февруари, 1949 г.

София

*С почит:

Братски съвет на общество „Бяло братство“

ДЕКЛАРАЦИЯ

Подписаната Мария Михайлова Тодорова, от гр. София, декларирам, че
имотът парцел N 21 и 22 кв. 19, на Градоустройствения план на гр. София, нот.
акт N 147 т. VI. р. N1227 д. 1164/914 г., предмет, на дело N 317/1948 г. V р-е соб-
ственост на обществото „Бяло Братство“ купен с негови средства и за негова
сметка.

.... 24.I.1949 г.

София

Декларатор: Мария Тодорова

(подпис)

ДЕКЛАРАЦИЯ

Подписаният Жечо Панайотов Жечев, от гр. София, кв. Изгрев, декла-
рирам, че означения като парцел 10, кв. 2 на Соф. градоустройствен план, нот.
акт N 180 т. XVIII N 180 р. N 3801 д. 3536/934 г., предмет на д. N 313/948 г. V р. е
имот на обществото Бяло Братство купен с негови средства и за негова смет-
ка.

24.I.1949 г.- София

Декларатор: Жечо Панайотов

ДЕКЛАРАЦИЯ

Подписаната Паша Петрова Теодорова, от гр. София, декларирам, че
имотът означен като парцел XII кв. 19 в Софийския градоустройствен план по
нот. акт. N 42, т. IX N 1568/930 предмет на д. N 316/948 V р., е собственост на
обществото „Бяло Братство“ купен с негови средства и за негова сметка.

24.I.1949 г.

Декларатор: Паша Теодорова

(подпис)

ДЕКЛАРАЦИЯ

Подписаната Тереза Георгиева Керемидчиева, от гр. София, деклари-
рам, че имотът по д. N 315/948 г. V р., е собственост на обществото „Бяло
Братство“ купен с негови средства и за негова сметка.

24.I.1949 г.

Декларатор: Тереза Керемидчиева

(подпис)

ДЕКЛАРАЦИЯ

Подписаният Боян Димитров Боев от гр. София, кв. „Изгрев“ N 28, декларирам, че означените като парцели - квартал 2 „Детска градина“ в Софийския градоустройствен план, 1500 кв.м нот.акт N 164 т. V р. 991 N 759/1938 г., предмет на д. N 311/948 г. имот е собственост на обществото „Бяло Братство“ купен с негови средства и за негова сметка.

24.I.1949 г.

Декларатор: Боян Боев
(подпис)

ДЕКЛАРАЦИЯ

Подписаният Тодор Стоименов Георгиев от гр. София, кв. „Изгрев“ N 68, декларирам, че обозначените в парцелите кв 2 имот 10 в Софийския градоустройствен план, нотариален акт N 9, том XII. Д.N2108/931 и имот на Изгрева, нотариален акт N 140, т. XVI, д. N 3043/938 г., които имоти са предмет на дело N 312/948 г., і р. по З.О.Е.Г.П.С. са имоти собственост на общество „Бяло Братство“ - София, закупени с негови средства и за негова сметка и аз никога не съм ги владял.

24.I.1949 г.
София

Декларатор: Тодор Стоименов
(подпис)

11. Накрая законът за едрата градска собственост действа и тези места, имащи ги в декларациите бяха отчуждени (виж „Изгревът“, том I, стр. 605).

8. ИЗЧЕЗВАНЕТО НА ИЗГРЕВА

Хронология на събитията от 1957-1972 г.

1. На 28.III.1957 г. Братският съвет прави изложение до управление „Архитектура“, гр. София, във връзка с пререгулацията на квартал „Сталин“ и подквартал „Изгрев“. Обяснява се, че в квартал 2, парцел 2 се намира салона на Братството и непосредствено до него поляната за Паневритмия. А в кв. N 15 има парк, където е положено тялото на Петър Дънов с разрешение на Министерския съвет от 30.XII.1944 г. Подчертава се, че при съществуващия досега план, управлението „Архитектура“ - София, е запазило съществуването на поляната и мястото на Петър Дънов. Искане се да се запази това за в бъдеще.

2. След разпратата на 9.VI.1957 г. и изгонването от общото събрание на Изгрева на Никола Антов и Коста Стефанов, с което им се попречва да прочетат доклада на финансовия съвет и изхвърлянето им от ръководството, то те изпращат изложение до Министерството на финансите и Държавен контрол, след което на Изгрева пристигат трима ревизори. Започва ревизията на Братството, след което ревизорите изпращат докладна записка до Министерство-то през май 1958 г.

3. На 14.I.1958 г. се изпраща молба до ЦК на БКП с искането Общество „Бяло Братство“ да бъде признато за юридическа личност като преди това им се подпише представения от по-рано устав. По този начин ще се освободят от данъци, които трябва да платят върху доброволните вноски, които в момента

се считат за такива от ревизорите. При положение, че са юридическа личност ще се считат тези вноски за членски внос на членовете и няма да бъдат обложени с данък. Освен това ще бъде запазен Салона и поляната за Паневритмия.

4. Следва решение на Министерския съвет от 11.VII.1958 г.:

„Министерския съвет след като разгледа доклада на Министерството на финансите и Държавен контрол на Общество „Бяло Братство“ реши: възлага на Министерството на финансите и Държавен контрол, Министерство на комуналното стопанство и Комитета по въпросите на Източната православна църква и религиозните култове, да вземат мерки спрямо Бялото Братство по законите в страната.

Въз основа на това Министерството на комуналното стопанство и благоустройство взема мерки за имотите, които не могат да принадлежат на Бялото Братство, защото не е юридическа личност, а са на името на подставени лица и преписва на С.Г.Н.С. - I Сталински Райсъвет, отдел жилищен и комунален, да издири и изझे всечки такива имоти, които по горната причина се считат за ничии и следователно са държавни по чл. 6 за собствеността.

С решение на Политбюро на БКП на 21 юли 1948 г. в т. 10 се казва: „Да се вземат специални мерки срещу дъновистите, баптистите и другите религиозни секти, които вършат вражеска пропаганда и шпионаж“. Отговорен Руси Христовоз.

Тези мерки се насочват към одържавяване на имотите, спиране на печатницата, финансово изтощаване чрез закупуване на облигации към 1 300 000 лв. и други ограничителни мерки. Руси Христовоз като член на Политбюро на БКП, когато е бил в нелегалност се е укривал на Изгрева. А сега е трябвало да проведе това решение на Комунистическата партия. Изпит за него и за комунистите от Изгрева. И то какъв!

5. В Държавен вестник „Известия“ в бр. 63 от 8.8.1958 г., год. IX излиза съобщение, с което се съобщава на собствениците на Изгрева, че с протокол N 23 от 17.VII.1958 г. на изпълнителния комитет на С.Г.Н.С. - София, се отрежда за нужните на Министерството на транспорта и съобщенията за построяване на Телевизионен център и Радио-дом. В 14-дневен срок заинтересованите собственици могат да направят писмени възражения.

6. Отдел „Архитектура“ при С.Г.Н.С. - София с писмо N A-1-1954 от 4.8.1958 г. до Верска общност „Бяло Братство“ съобщава, че според изложението заведено под N A-1-1954 от 17.VII.1958 г. се съобщава, че квартал 2 - Сталин с протокол 23 от 17.VII.1958 г. на С.Г.Н.С. - Изпълнителен комитет се отрежда за Телевизионен център и Радио-дом в София.

7. На 10.VIII.1958 г. се изпраща писмо до Управление „Архитектура“ и се протестира срещу това решение.

Едновременно се изпращат писма до Антон Югов и Вълко Червенков от 1.8.1958 г. с подписи на членове и съмишленици на Общество „Бяло Братство“, с което се протестира за отнемането на Салона и поляната.

8. На 20.8.1958 г. се изпраща писмо от Софжилфонд Сталински район, с което се посочват кои места се одържавяват. Прилагаме писмото.

Софжилфонд Сталински район
Стопанско предприятие при СГНС
ул. „Стамболийски“ N 5
Отдел: „Домууправление“
N II 8641

Съгласно писмо N 1131/16.VIII.58 г. на ЖСДИ - Сталински Р.Н.С., Ви съобщаваме, че местата намиращи се в кв. II се предават на М-во на транспорта и съобщенията, съгласно предписание N 243/11.VIII.58 г. на СГНС - ЖСДИ. Местата включващи се в тоя терен и фигуриращи като държавни са следните:

1. 2/3 ид. части от празно място, представляващо цялото 1500 кв.м., което е парцел 19 от кв. II, заедно със сградата, състояща се от трапезария, салон, кухня, 3 стаи, канцелария, две бараки, бутка и пр. одържавени с актове N 1269/2179 и 1203/2180, б.с. на Параскева Тодорова и Тереза Георгиева Керемидчиева.

2. Празно място от 1184 кв.м в кв. 2, одържавен с акт N 1205/2181 б.с. на Жечо Панайотов Жеков, парцели XII, XIV и XV за имот пл. N 10 слети в парцел I, при съседи: шосе, улица „Дим. Христов“ н-Антон Люпчев и Иван Т.Узунов.

3. Празно място от 1944 кв.м, съставляващо част от имот пл. 10, квартал 2, местност „Изгрева“ при съседи: дървенишко шосе, улица, н-ци Андрей Ляпчев, Асен Диков Йовев и място на СГНС, одържавен с акт N 6417 б.с. на Христо Петков Керезов, Блага Щерева Николова, Елисавета Ст. Димитрова и Елена Ст. Кебапчиева.

4. 1/2 (една втора) ид. част от празно място цялото от 7120 кв.м, одържавено с акт N 1092/2176 б.с. на Тодор Симеонов Георгиев, стар кв. 1, нов кв. 2, пл. 6, при съседи: П. Чулев, бр. Калеви, Д. Кръстаров.

5. 1/2 (една втора) ид. части от празно място цялото от 3000 кв.м (отчуждената част представлява 1500 кв.м) одържавено с акт 1094/2177 б.с. на Боян Димитров Боев, при общи съседи П.Чуклев, Н. Гьондов, Бр. Колеви, Д.Н.Грънчаров.

6. Част от празно място, което по новия план се придава към кв. 2 от кв.1, одържавено с акт N 2175/1299 б.с. на Васил Апостолов Славов. Останалата част от мястото остава към кв. 1.

7. 1/3 ид. част, от която част се придава от кв. 15-а към кв. 2, одържавени с акт N 1267/2228 б.с. на Иван Жеков Стойков.

СП „Софжилфонд“ считано от 11 август 1958 г. отписва горните имоти от основните средства и се считат за предадени на Министерство на транспорта и съобщенията.

Зам. нач. отделение: Ст. Николов

Зам. директор: Ал. Методиева

София, 20 август 1958 г.

(следват подписи и печат)

9. На 22.8.1958 г. Братският съвет изпраща писмо до Комунален отдел на Сталински Районен съвет, в което се уведомява, че са приложени нотариалните актове, както и декларациите на скритите пълномощници, с които се декларира, че имотите принадлежат на Бялото Братство. На 26.8.1958 г. се изпраща молба и се прилага списъка на подставените лица и скрити пълномощници с N на квартала, N на парцела, планоснимачни номера, дата, том на нотариата, акт за недвижимите имоти, с което се доказва, че фактически собственик е Бялото Братство.

10. На 28.8.1958 г. се получава писмо от Министерство на транспорта и съобщенията, с което се съобщава, че като нови собственици тези имоти трябва да се предадат на Министерството в 7-дневен срок.

Братския съвет започва да се жалва до всички инстанции с искането да

се отмени нареждането за отнемането на имотите. Но те се одържавяват с акт за държавна собственост на недвижим имот още на 11.8.1958 г. въз основа на предписание N 06-4760/8.8.1958 г. на М.К.С.Б./Министерството на комуналното стопанство и благоустройството./

11. След одържавяването на имотите на Изгрева на 16 октомври 1958 г. пристига служебно лице от Министерство на транспорта и съобщенията и предупреждава в разстояние една седмица да бъде освободен Салона на Изгрева, трапезарията, за да бъде предоставена за занималня за ученици от едно столично училище, понеже строежа на Телевизионния център нямало да започне скоро. На 17 и 18 октомври 1958 г. се изпращат протестни писма до Комитета по въпросите на Българската православна църква и религиозните култове и до Главния прокурор на Републиката, с което се протестира за изземването на имотите и предоставянето им за занималня на ученици.

На 6 декември 1958 г. отново се пишат изложения, но с предложение имотите да бъдат оставени срещу наем, да се ползват от общество „Бяло Братство“, до започване строежа на Телевизионния център. Но това се отхвърля.

12. На 15 декември 1958 г. цялата сграда на Салона се предава на 56 основно училище „Васил Коларов“, кв. Сталин за ползване на Министерство на транспорта и съобщенията. Общество „Бяло Братство“ е изхвърлено от Салона на Изгрева. Така завършва 1958 г.

13. На 11 май 1959 г. започва процеса, следва присъда на 19 май 1959 г., обжалвания и накрая затвор за Борис Николов и Жечо Панайотов. С това завършва разрушаването на Изгрева.

14. Като епизод на тези събития ще публикуваме едно писмо на Боян Боев до Желю Матев от село Прослав.

„Изгрев, 6 ноември 1959 г.

Обични брат Желю Матев,

Наскоро се съобщи решението на Върховния съд по делото на Борис и Жечо. Ако съдът не оправдае напълно Борис и Жечо, а само намали наказанието, то ще трябва да се помисли по въпроса за Братския съвет. По този въпрос поговорете с Мария Тодорова и Петър Филипов.

Квартирантът в горната стая на Учителя над салона каза, че съжалявал, че трябва да напусне стаята, понеже му е съобщено, че ще събарят Салона. Трябва да се направят постъпки, за да се предотврати това. Аз и от други места чух, че готвят събарянето на Салона.

Вие бяхте писали, че след като се съобщи решението на Върховния съд, ще се работи за връщането на Салона и полянката на Братството. Сериозно трябва да се помисли по този въпрос и да се пристъпи към действие.

Преди няколко дена няколко чиновници правеха измервания в градина на Учителя. Те казаха, че ще се продължи ул. „10“. Ако я продължат, то мястото на Учителя ще остане в средата на улицата. Трябва да се направят постъпки на високо място да не се продължава ул. „10“, като се каже, че разрешението за погребението на тленните останки на Учителя е дадено на 30.XII.1944 г. от Министерския съвет и пратена е по този повод телеграма от Георги Димитров от Москва.

Поговорете по тия въпроси с Мария Тодорова и Петър Филипов.

Кога мислите да дойдете на Изгрева? Ще бъде хубаво да дойдете по-скоро. Обадете се чрез Станка.

Пожелавам ви всичко хубаво и светло. Нарочен поздрав от Желю Тонев и мен, на Марин Камбуров, родителите му, Христо Колев, Христон и др.

Ваш верен Боян Боев

9. КАК ИЗГРЕВЪТ СТАНА ДЪРЖАВЕН И ЗАЩО ДЪРЖАВАТА РАЗРУШИ ИЗГРЕВА?

На 3.II.1958 г. в гр. София се прави инвентаризационен опис на сградите и на дворните места на Верска общност „Бяло Братство“ в гр. София от комисия в състав: Никола Антов, Коста Стефанов, Жечо Панайотов и Влад Пашов като отговорник на недвижимото братско имущество. Този опис е подписан и е поместен в „Изгревът“, том I, стр. 607-610. Оригиначните подписи на този опис днес удостоверяват неговата достоверност. На 17 август 1958 г. се прави списък на недвижимите имоти на Верска общност „Бяло Братство“, кв. 2 - Сталин - Изгрева. Тези списъци са запазени и днес можем да съдим по тях как е бил одържавен имота на Изгрева.

ПОЛЯНАТА НА ИЗГРЕВА е била собственост на подставени пълномощници от следните лица: Тодор Стоименов, Боян Боев, Начо Петров и Николаида Христова. Този имот те са го притежавали по следния начин:

1. **Тодор Стоименов Георгиев** притежава парце 2 от квартал II с нот. акт. N 53, том XI, дело 1657 от 1926 г. место 3500 кв.м. Същото място е одържавено с акт N 1092/2176 б.с. от 1948 г.

2. **Боян Димитров Боев**, притежаващ парцел N 2 в кв. II с нот. акт N 164-V дело 759 от 1938 г. парцел с 3000 кв.м Според закона за едрата градска собственост е отчуждено 1500 кв.м с акт 1094/2177 б.с. Останалите 1500 кв.м. се отчуждават с акт N 3639 за държавна собственост за недвижим имот на 11.8.1958 г. съгл. предписание N 06-4760 от 8.8.1958 г. на МКСБ. Одържавените 1500 кв.м се предават на Министерство на транспорта и съобщенията по чл. 15 от П.Д.И. - писмо N 243 от 11.08.1958 г. на СГНС-ЖСДИ.

3. **Начо Петров Купенковски**, притежаващ парцел 2 от кв. II, с нот. акт N 9, том 12 дело 2372, дело 2108 от 1931 г. парцел от 3500 кв.м. Понеже Начо Петров записва този парцел на свое име и не притежава други имоти, то този парцел през 1949 г. не е отчужден. Той съществува до 11.08.1958 г. когато с акт N 3637 е одържавен, съгласно цитираните предписания и също се предава на Министерство на транспорта със същото писмо.

4. **Николаида Димитрова Христова**, парцел N 2 в кв. II с 1000 кв.м, нот. акт не е представен, но парцела се одържавява с акт N 3642 със същото предписание и се предава на Министерство на транспорта. До 1958 г. то не е отчуждено.

МЯСТОТО НА САЛОНА И ТРАПЕЗАРИЯТА е издадено на три лица: Параскева Теодорова, Савка Керемидчиева и Елена Щерева, което място е записано в парцел 2, кв. II с нот. акт. N 2370, том XI-7, дело N 2106 от 1931 г. През 1949 г. съгласно излезналия закон за едрата градска собственост Паша Теодорова записва собствената си къща на свое име и се отказва от имота на Изгрева, върху който е построен Салона. Същото прави и майката на Савка Керемидчиева, която записва къщата си на свое име и се отказва от дела на Савка за Салона, която си е заминала от този свят през май 1945 г.

По този начин на **Параскева Петрова Теодорова** по преписка N 316 от 1948 г. с акт 2179 е одържавена 1/3 идеална част от 1500 кв.м, на която е построен Салона и трапезарията. Актът носи дата 20.09.1949 г. и е предаден на Софжилфонд съгл. 51 от правилника за приложение на закона. По-късно през 1958 г. с акт N 2180 те се предават на Министерство на транспорта и съобщенията.

Савка Георгиева Керемидчиева, която притежава 1/3 идеална част от 1500 кв.м, на което място е построен Салона и трапезарията след кончина-

та си се наследява от майка и Тереза Георгиева Керемидчиева по преписка N 315 от 1948 г. и с нот. акт 2180 от 20.IX.1949 г. се одържавява 1/3 идеална част от 1500 кв. м и се предава на Софжилфонд. А през 1958 г. се предава на Министерството на транспорта и съобщенията.

Елена Андреева Щерева запазва през 1949 г. 1/3 идеална част от 1500 кв.м, на което място е построен Салона и трапезарията, понеже го записва и декларира като своя собственост. Тя не се отказва от него, защото не притежава друга собственост. По този начин тя е собственик до 1958 г. Затова, че 2/3 от салона и трапезарията са отчуждени, то Братството плаща наем на Софжилфонд като собственик - наем годишно 3000 лв. С акт N 3633 от 11.08.1958 г. съгласно цитираното предписание се одържавява нейния дял от 1/3 идеална част и се предоставя на Министерство на транспорта и съобщенията.

По този начин с три държавни акта с N 2179, N 2180 и с N 3633 бива одържавен Салона на Изгрева, трапезарията и мястото, на което са построени. През 1971-72 г. всичко е разрушено.

Честито българи! Живейте вечно! Бяхте във времето на разрушението. Но времето на създанието е на други българи, които ще дойдат.

А времето на ученика от Школата на Учителя е в Словото Му. Затова то е вечно и безпредельно и обхваща цялата Вселена. Амин!

10. МЯСТОТО НА УЧИТЕЛЯ

Мястото, където бяха положени тленните останки на Учителя Петър Дънов беше оформено като парк-градина. Бе прието да се казва „Мястото на Учителя“. Това беше един голям парцел от 7500 кв.м Той бе закупен с братски средства, но бе издаден нотариален акт на три лица: д-р Иван Жеков Стойков от гр. София, Върбан Христов от Ботевград и Иван Д. Вълчанов от гр. Русе. Мястото бе обозначено в парцел N 115 и N 19 от кв. XII, XIII, XIV. Нот. акт. 102 в том IX, дело 1885 от 1926 г. Тези лица бяха скрити пълномощнии на този голям парцел. Какво става по-нататък?

Поради това, че д-р Иван Жеков Стайков декларира на свое име друг имот, то съгласно закона по преписка N 45 от 1948 г. и с акт N 2228 от 19.9.1949 г. се одържавява 1/3 идеална част от цялото място 7500 кв.м притежание на горните три лица. Частта на Жеков се предава на Софжилфонд през 1949 г. за владение. Останалите 2/3 от парцела, т.е. 5000 кв.м. са неотчуждени до 1958 г. Притежателите на тези места до тази дата са Върбан Христов от Ботевград и Иван Вълчанов от Русе.

На заседание на Братския съвет на Изгрева от 4 юли 1954 г. чрез протокол N 17 е отбелязано в точка 3 следното: „Брат Върбан Христов от Ботевград предлага да се посочи лице, на което да прехвърли своята част от записаното на негово име братско място на Изгрева. Братския съвет определи това да стане на името на /името ще се определи допълнително/. Да се пише на брат Върбан Христов, да изпрати пълномощно за извършване на формалностите по прехвърлянето.

На 13 април 1957 г. Братския съвет с протокол N 22 взима решение в точка 2 „Да се направят постъпки за прехвърляне на името на Методи Константинов на Изгрева - София мястото водено досега на наследници на Иван Вълчанов Явашев. Възлага се на брат Петър Филипов да уреди всички формалности по издаването на нотариалния акт.“

В точка 3 четем: „Възлага се на брат Николай Дойнов във връзка с наследниците на Върбан Христов за евентуално уговоряне прехвърлянето на по-

соченото от нас лице, владението на частта от Братското място - парка на Учителя."

На 15 юни 1958 г. в заседание на Братския съвет в своя протокол в точка 5 е отбелязано: „Да се проучи възможността за прехвърляне на нов пълномощник частта от мястото - парка на Учителя, водено на наследници на Иван Вълчанов Явашев от гр. Русе. Понеже целият парцел се владее по съпритежание, да се поиска за идеалната част на Иван Вълчанов Явашев да се определи съответен парцел и тогава да се извърши прехвърлянето. Братския съвет дълъжително ще посочи новия пълномощник за частта на Иван Вълчанов Явашев. По необясними причини и това решение не се изпълнява.

Ето защо на името на Върбан Христов от Ботевград и Иван Вълчанов от Русе съгласно нотариален акт се водят, че са собственици на 2/3 от мястото до 1958 г. С държ. акт N 3646 от 11.8.1958 г. съгласно предписанието се одържавява имотът на скритите пълномощници Върбан Христов от Ботевград и Иван Вълчанов от Русе, 5000 кв.м. По този начин мястото на Учителя е одържавено. Делът на д-р Жеков от 1/3 е одържавен 1949 г., а делът на другите двама през 1958 г.

11. КАК БЕ ЗАПАЗЕНО МЯСТОТО НА УЧИТЕЛЯ?

1. Георги Димитров с неговата телеграма от Москва дава разрешение за погребение на Изгрева на тленните останки на Учителя Петър Дънов.

2. С писмо на Антон Югов - министър на вътрешните работи - 30.XII.1944 г. се разрешава погребението.

3. През 1954 г. се прави нова регулация на Изгрева. Мястото на Учителя попада под тая регулация за отчуждаване. Пише се писмо до генерален секретар на БКП и министър председател Вълко Червенко, който дава резолюция за отменяне на стария план и за освобождаване на мястото на Учителя от регулация.

4. Изпълкомът при СГНС с протокол от 20.8.1955 г. решава да се направи нова регулация на кв. Изгрева, чрез която се засягат поляната за Паневритмия и мястото на Учителя. Прави се ново изложение до Министър-председателя Вълко Червенков, който отново дава резолюция за сваляне от регулация мястото на Учителя. От 9.II.1956 г. отдел „Архитектура“ при СГНС освобождава от парцелиране мястото гдето е положено тялото на Учителя.

5. При следващата регулация се предвижда местата на Изгрева да се дадат за построяване на Лесотехническият институт, в който да влиза Салона и поляната. Пише се писмо отново до Вълко Червенков от 22.VI.1958 г. който е заместник Министър-председател и Министър на просветата и културата и се иска да се запази същото положение. Пише се второ писмо до него, с което се иска да се запазят имотите от ново посегателство от Министерството на транспорта и съобщенията. Въпросът се разрешава благоприятно и мястото на Учителя отново е освободено от регулацията.

6. След решението на Министерския съвет от 11.VII.1958 г. се взимат мерки срещу общество „Бяло Братство“ за изземване на всички имоти на Изгрева, които се водят на подставени пълномощници. Това решение се изпълнява. Изпраща се изложение от 10.VIII.1958 г. до Антон Югов и Вълко Червенков и се иска запазването на мястото на Учителя. То се запазва до 1972 г. Антон Югов през 1952 г. е заместник Министър-председател на Министерския съвет, а от 1956 до 1962 г. е Председател на Министерския съвет.

7. През 1972 г. Салонът на Изгрева и постройките към него се разрушават. Българското правителство предава този терен за строеж на легации.

След протестите на последователи на Учителя Дънов японското правителство се оттегля от Изгрева и си построява легацията на друго място на 500 м на изток от Дървенишкото шосе. На мястото на Изгрева се построяват легации и посолства на СССР - Съветска Русия. Изпраща се изложение до държавния глава - Тодор Живков с около 80 подписа с искането да се запази мястото на Учителя от регулацията. По това време усилено се говори, че гробът ще бъде изкопан с багер и ще бъде пренесен в Софийските гробища. Но това не става, защото държавният глава със свое решение освобождава мястото на Учителя от регулационния план и го остава свободно. А този държавен глава е Тодор Живков. Всички лица, заемащи правителствени постове в държавата от 1944 до 1972 г. са разрешили мястото на Учителя да бъде свободно от регулация. А това са три лица: Антон Югов, Вълко Червенков и Тодор Живков. За тази своя постъпка те доживяха до дълбока старост, а техните противници и опоненти за властта в България ги оставиха свободно да си доизживеят земните дни.

Те и тримата имаха заслуги пред Някого и затова бяха надарени с жизнен кредит.

8. За мястото на Учителя започват да се грижат Неговите последователи, което те вършат непрекъснато от 1945 г. Отдел „Архитектура“ към СГНС разработва план как да се оформи мястото на Учителя. Съгласно този план, то трябва да се оформи, да се ограда и да се постави човек, който да се грижи за него. Запланувано е да се отпусне щатна бройка и да се назначи човек със заплата, който да се води към „Градини, паркове и украса“ към СГНС и да получава от там разсад за цветята. Но се явяват лица, които се противопоставят на този план на отдел „Архитектура“. Започват протести, след което то било освободено от всякакво архитектурно оформление. Минават години и мястото на Учителя е разградено и то служи вече за градинка и за сладки приказки на граждани от квартала. Тогава други последователи на Учителя решават за заградят мястото на Учителя с ограда, да се сложи врата и да се заключва. Явяват се такива, които протестират на заключването, с довода, че не могат по всяко време да посещават мястото на Учителя. Според мен тази форма с ограденото място и с заключената врата е най-удобна и правилна, защото се отключва през деня, а се заключва през нощта. Благодарение на самоотвержения труд на Атанас Янчев и особено на Йордан Василев Ценков оградата бе направена и днес мястото се поддържа образцово.

12. НОВО ПОСЕГАТЕЛСТВО СРЕЩУ МЯСТОТО НА УЧИТЕЛЯ

След ноември 1989 г. и настъпилите нови промени през 1992 г. бе гласуван закона за реституцията, според който онези, които имат одържавени имоти и имат нотариални актове могат да направят постъпки пред съда за възвръщането на техните имоти.

И така през 1993 г. се прави иск N 1132 при 52 състав на районния съд гр. София от Кирил Кирилов, който е застъпник на 7 наследници на Върбан Христов от Ботевград, които настояват за правата си на собственици върху 1/3 идеална част от одържавеното място през 1958 г.

Ето така „българска майка юнашка“ ражда Върбан Христов, последовател на Учителя Петър Дънов, на чието име с нотариален акт заедно с още двама е записан един парцел от 7500 кв.м. Върбан Христов си заминава през 1955 г., но той ражда чрез „българска майка юнашка“ наследници, които се

размножават и вече са на брой седем. Те днес искат чрез съда да получат мястото на Учителя, да премахнат гроба Му и на Негово място да построят многоетажна сграда висока до небето.

Това, което комунистическата власт не посмя да извърши, то сега български родени от „българска майка Юнашка“ чрез „още по-юначни българи“ решават да посегнат върху мястото на Учителя, купено с братски средства. Това наследниците знаят отлично, защото не могат да не знаят от устата на техният баща Върбан Христов, че това място е купено с братски средства и че той е скрит пълномощник. Те го знаят, но решават чрез съда да посегнат на мястото на Учителя. А защо? Кой Си ли ги задвижват и защо те стават техни изпълнители? Открийте Силите, а другото е от ясно по-ясно за проумяване.

Вече има дело и предстои решението на съда.

Как може да се защити мястото на Учителя? Днес по някаква случайност притежаваме оригиналните декларации (контър-летер) на собствениците на нотариални актове от 1949 г., че те не са собственици на местата на Изгрева. Притежаваме и декларация подписана от д-р Иван Жеков, за неговата 1/3 идеална част, че тя е купена с братски средства. Но не притежаваме декларациите на Върбан Христов от Ботевград и Иван Вълчанов от Русе, защо те не са написани и изпратени от тях. А защо? Това се дължи на немарливостта на предишните поколения. Тези декларации са подписани от собствениците, но те не са нотариално заверени през 1949 г. Същите декларации тогава през 1949 г., макар че са приложени не са зачетени от закона за едрата градска собственост и местата са отчуждени през 1949 г. Онези места, които не са отчуждени се одържавяват през 1958 г. Днес едва ли съдът ще зачете и признае тези декларации.

Притежаваме и инвентаризационен опис подписан от комисия, в която се вижда, че мястото на Учителя се владее чрез пълномощниците д-р Иван Жеков, Върбан Христов от Ботевград и Иван Вълчанов от Русе. Съмняваме се, дали съдът ще зачете тези подписи, които също не са нотариално заверени. В такъв случай делото ще бъде спечелено от 7-те „велики наследници“ на още „по-велик ученик“ Върбан Христов, водещ се като последовател на Учителя Петър Дънов. Тогава те ще посегнат върху мястото на Учителя, ще преместят гроба Му и на освободеното място ще построят нова вавилонска кула до небето. И от този момент ще почне новата съдба на България и на българския народ и заличаването му от лицето на земята. Ще бъдат разпръснати както евреите след Христа.

Единствената възможност за спасение на мястото е да се направи изложение до Държавния глава и Министър-председателя, който управлява чрез своето правителство страната в този момент. Той е приемник на комунистическата власт, която от 1945 до 1995 г. запази мястото на Учителя. *Не случайно комунистическата власт идва отново на власт след спечелването на изборите от 18.XII.1994 г. с цел да запази и съхрани мястото на Учителя. Това е тяхната задача и те носят отговорност за това.* Всички останали са само обикновени наблюдатели!

Аз смятам, че единствено правителството на комунистите може да реши този въпрос и да отмени посегателството върху мястото на Учителя от появили се незаконни наследници, желаещи да разрушат това свещено място за българите и за цялото човечество. Те имат задължение към Учителя, защото той ги пусна да слезнат на земята и да вземат политическата власт в България, както на 9.IX.1944 г. така и в днешкашните дни.

Аз смятам, че единствено държавата, като институция ще запази мястото на Учителя за идните поколения. Амин!

13. СПОМЕНИТЕ НА БОРИС НИКОЛОВ (1900-1992)

Спомените на Борис Николов за Школата на Бялото Братство бяха поместени във втория и третия том на „Изгревът“, защото в този момент те трябваше да отговорят на всички въпроси и проблеми на новата епоха от 45 години, която започва след 1990 г. А читателите на тези два тома лично ще си я проверят. Имат достатъчно време. Шо години са - все са техни.

Те са записвани в по-голямата си част чрез магнетофонни записи от 1969 до 1976 г. и незначителна част от 1976 г. до 1983 г. При всяка една среща с Борис Николов бяха засягани най-различни въпроси по времето на Школата. Водех бележки, които впоследствие систематизирах редовно. Целият този материал, който се помества във втория и третия том бе предварително одобрен от Борис Николов. Той ми бе дал свобода да включа и подреда материала му така, както намеря за добре. Смятам, че този изключителен материал ще задоволи всички, защото за да се събере и запази през годините бе трудно и непосилно. Противодействия се явяваха от всички страни. И то най-вече от онези, които бяха целували ръка на Учителя. Беше жестоко да се наблюдават хора, които се числяха към хората на Бялото Братство, а воюваха с всички непозволени средства срещу човекът, който бе изпратен да свърши една работа, за да бъде Школата на Бялото Братство исторически документирана.

С Борис Николов се познавам от 1969 г. Реших да го посетя сам в домът му и му се представих. Запита ме: „Кой си ти и кой те изпраща при мене?“ Отговорих: „Аз съм твоя приемник, определен съм за такъв и Учителят ме изпраща при теб, за да завършим една работа за Школата.“ „Каква е тази работа?“ „С теб трябва да приключим исторически епохата на Школата.“ Борис се усмихна, изправи се на крака, с левия си юмрук се удари по гърдите и изговори високо: „Готов съм! Брат Борис е бил винаги готов да приключи разни епохи от край време. И тази ще приключи. Защо не?“

Разсмяхме се. Бяхме трима. Мария Тодорова, Борис Николов и моя милост. Със следващата среща започна моят път към Голгота. Аз вървах напред, а те след мене двамата. Едва ли някой можеше да издържи в този дом дори и ден. Те бяха висок връх, а по високите планински върхове духат най-силните ветрове, бури и урагани. Те помитат и отвяват всичко. Опитаха се и мен да пометат. Но аз устоях. И си свърших моята работа. А с това свърших и тяхната работа, която беше работа за Школата на Бялото Братство.

Да се работи с Борис Николов не беше лесно. По-скоро беше невъзможно. Най-трудно бе да го накарам да говори. Не искаше да се връща назад. Но когато разбра, че аз работих и с други ученици от Школата и записвам техните опитности, то тогава той се амбицира. По-скоро се ядоса, че онези ще бъдат исторически освидетелствувани, а той ще остане в забрава. Накрая склони. Работихме дълги години. Накрая, когато се разделяхме призна: „Това, което ти свърши, никой не можеше да го свърши. Ние оставаме зад тебе!“

Да се подготвят тези два тома изискваше много време, усилия и преодоляване на много пречки и противодействия. Материалът е даден без литературна обработка и изглаждане на дадени езикови изрази, които днес се смятат, че са неправилни. Обикновено ми казваха: „Така не се говори, така не се пише, а трябва да се каже едн как си.“ Но онзи, който работеше и даваше материалът бе говорил именно така. Онзи, който работеше чрез мене и трябваше да свърши тази работа настояваше да се предаде материала именно така. А онези литераторите, граматичите и академиците ги нямаше по това време.

Те не се интересуваха от това. Обикновено се повтаряше един и същ израз: „Това не е важно, онова не е важно. Важно е Учението и Словото“. А когато трябваше да защитят Словото и Учението те извършиха най-голямото предаване към Словото на Учителя. Окрадоха и разпръснаха непечатаните беседи на Учителя. А това бяха представители на мозайкаджийската бригада и всички до един без изключение от нея извършиха преднамерено тази кражба. Днешното поколение трябва да знае това и да търси материалите. А тяхната цел беше точно такава - да остане всичко в забрава. А Школата на Бялото Братство има история и тя трябва да се знае. И трябваше да се яви един, който да я запише. Аз вървях сам и посещавах последователно възрастните приятели, които бяха ученици от времето на Школата, настоявах и дори въздействувах със сила и власт над тях, за да свършат своята работа и да запишат спомените си от времето на Школата на Учителя. А след 20 години се явиха други, които се криеха като бухалите в хралупите през нощите, когато траеше комунистическата диктатура, които ги подмамираха с обещания и откраднаха моя труд и започнаха да ги отпечатват. Запитвах ги: „Нали аз свърших вашата работа преди 30 години? Защо ме изиграхте, излъгахте и ме продадохте за паница леца? Без мен вие оставахте в забвението на миналото.“ Те млчаха и гледаха в страни. Нямаха усещане за някаква вина. И никакво неудобство! Причината бе от ясна по ясна. Тя е следната. Това бяха същите Сили, които воюваха срещу Братството и Школата на Учителя. Те се явяваха сега не да свършат някаква работа, а да попречат на онзи, който вършеше нещата по един строг план начертан от преди тридесет години. Те воюваха срещу идеята за историята на Школата. Не им изнасяше да се знаят нещата и искаха следващото поколение да остане в неведение. До сега те сполучиха. Но с излизането на тези два тома нещата ще се обърнат срещу тях. Тези Сили съществуват и съжителстват чрез дадени човеци, които се смятат последователи на Учителя. По делата им ще ги познаете. А какви са техните дела - ще разберете, като направите справка със Словото на Учителя. Няма човешки въпрос и проблем на Школата, който да не е засегнат в Словото Му. Затова го проучавайте.

През 1972 г. Борис Николов и Мария Тодорова боледуваха често. Аз бях техният домашен лекар, продължавахме да работим и накрая те решиха да ме оставят за техен приемник. Аз само вършех моята работа целенасочено и по план. Без моя труд те нямаше да имат историческа проекция и следа в историята на Братството. А сега я имат. Това дължат на мен. Без мен те бяха на границата на провала. Аз ги спасих от отклонението им от Школата, защото до този момент не бяха написали нито ред за Учителя и Школата Му..

През 1986 г. бях се завърнал от работа в чужбина. Посетих Борис Николов. Той беше вече 86-годишен. Почетна възраст. Седнахме на пейката отвън, на двора. Изведнъж Борис стана. В него влезна Дух и Сила и той изрече: „Аз бях до тук. От тук нататък си ти. Завърши си работата и никому няма да отстъпваш. Върви напред. Ние ще ти помагаме отгоре. С теб ще бъдем всички, които са заминали и които са от Школата.“

Аз го гледах, пред мен стоеше онзи Борис, който познавах в Дух и Сила. След малко Духът се оттегли и той отново се превърна в един старец. Прегърнахме се, разцелувахме се и се разделихме. Аз поех мой път, а той остана да си доизживява последните дни. Замина си на 22.12.1992 г.

От 1986 до 1992 г., а и след това всички до един, които по една или друга причина имаха вземане-даване с Борис Николов се опълчиха срещу мен. Всички без изключение бяха подскрекавани от едно и също място. А това бе мястото от където излезна Силата и разруши Изгрева. Беше трагично и беше

жалко да гледам озлобени хора срещу себе си, които излъчваха злост и ярост. И представете си, че това бяха хората, които аз подпомогнах и материално и ги накарах чрез мен да си напишат опитностите за Школата. Без мен те оставаха в пустинята на забравата. Виждах, че това бяха Силите, които не желаеха и не позволяваха Школата на Учителя да има история. А Школата имаше история и трябваше да се напише. А че бях избран аз, то не беше моя заслуга. А че устоях и реализирах това което трябваше, това го дължа на То-зи, Който ме бе изпратил да свърша тази работа.

Много от материалите на Борис, които бяха скрити по Витоша и по разни други места, останаха там скрити за вечни времена, защото след кражбата на архива на Савка Керемидчиева и на непечатаните беседи от Резньовите, както и при кражбата на осемте куфана от Боян Златарев, Борис изведнъж се озлоби, затвори се и дори на мен не каза къде се намират материалите. А когато пожела да ги разкрие, той беше забравил вече къде се намират. Много от материалите от 1976-1980 г. преминаха през него и те бяха определени да ми се предадат за съхранение. Но когато отидох при него, те бяха изчезнали и той беше ги предал на някого, а след това не си спомняше кое бе това лице. Беше голяма трагедия за всички. Затова днес има много пръснати материали по разни лица от провинцията, които ги държат без да могат да направят нещо с тях. Те не познават историята на Братството. И да искат да направят нещо с тези материали едва ли ще успеят. Те са предназначени за друг и кредитът на Небето върви след онзи, който е определен да свърши това. Това е окултен закон в Школата на Учителя.

Накрая имам следното изискване към онези, които по един или друг повод съзнателно или несъзнателно прибраха материалите на Борис Николов:

1. Да ми се върнат осемте куфара с непечатани беседи, които открадна на времето Боян Златарев и ги укри на място, което не пожела да каже. Има опасност те да бъдат продадени и след това да се явят редактори, които да променят Словото на Учителя. Отговорността ще носят всички, като се почне от Борис Николов и се свърши до този, който ги съхранява до този момент.

2. Да ми се върнат и предадат негативите на Васко Искренов и снимките, които той беше направил на различните упражнения на Паневритмията с Мария Тодорова и Ярмила Менцлова. Тези снимки са необходими, за да могат да се приложат към онзи оригинален текст, който се съхранява и е с подписа на Елена Андреева, която лично ми го връчи. След това ще бъде издадена Паневритмията в своя оригинал. До този етап излезнаха под печат няколко Паневритмии, които не са точни. А снимките се укриват, за да се попречи на оригиналното издание. Те бяха определени от Борис Николов да ми се предадат, но те бяха отклонени от мен по недопустим начин, от онези, които се смятат, че са ученици на Учителя. Те си послужиха с лъжа, кражба и измама.

3. Да ми се предадат двете папки с оригинални нотни текстове от песните на Учителя, както и оригиналния тефтер, на който са написани всички песни от Учителя, както и песнопойката на Мария Тодорова, на която тя лично бе направила своите поправки за допуснатите грешки. Заедно с друг текстов архив, останал от музикантите и от времето на Учителя ще бъде издадена нова песнопойка, в която ще бъдат включени всички песни и коментарите към тях. Понеже аз бях лицето, което работи с всички музиканти от времето на Учителя и записах техните спомени и опитности, то смея да твърдя, че аз съм този, който е запознат с този проблем. Ако се предадат материалите на мен, под мое ръководство ще организирам музикантите-специалисти, които да издадат новата песнарка.

4. Да се върнат онези материали на Борис, които той подготвяше и ко-

ито бяха надписани с моето име, но които бяха отклонени по същият начин. Към тях спадат и едно куфарче с 30 оранжеви тефтерчета 16 на 10 см, които бяха стенограми от времето на Школата. Едва ли някому са потребни и едва ли някой може да ги разчете. Всяка една стенограма на един стенограф има свой код за разчитане. Аз съм се погрижил да притежавам такъв код, лично от Борис. Аз съм се подготвил, да му се разчетат стенограмите, но се явиха други, които ги откраднаха от мен. Тяхната цел е ясна, да се попречи на една работа за Делото на Учителя. За сега успяха. А после какво следва?

Към спомените на Борис Николов трябваше да се прибавят много документи и снимков материал. Всички лица и събития описани в този том са документирани и има снимков материал. Всички лица необозначени с имена са разчетени и обозначени на съответните снимки, групови или индивидуални с Учителя. Този материал не бе поместен, защото на този етап е най-важното да се отпечата тези два тома. Поради финансови затруднения те се отпечатват на обикновена хартия, която е по-евтина, но от своя страна тя не позволява отпечатването на качествени снимки. При едно ново издание на луксозна хартия бихме включили и такъв документален материал.

Днес тези лица посочени в точка 1, 2, 3, 4, които задържат материалите от Борис Николов трябва да си дадат сметка каква непростима грешка са направили и да се коригират докато е време, защото ще бъдат осъдени от следващите поколения и най-вече от Небето затова тяхно деяние. Има един закон на Школата и думите на Учителя са цитирани в тези два тома, а те са следните: „Нито едно престъпление извършено на Изгрева, няма да остане ненаказано“. Ние проверихме, че това се сбъдна!

Здравей Борисе! Вергилий си изпълни своята задача. Много здраве имаш от мен и да знаеш, че аз винаги си изпълнявам обещанията. Но другите, които бяха около теб се оказаха недостойни да бъдат твои съвременници.

Желая ти всичко хубаво в Невидимия свят и помни, Вергилий, който бе и който отстоя на всичко. Аз бях един от верните. Друго нямам какво да ти кажа. Другото е от теб и от онези, които са в Невидимия свят. Ако съдействувате ще ви свърша и останалата работа. Ако не съдействувате, то си останете със здраве и с добри възпоминания от земния ви живот по времето, когато бяхте в Школата на Учителя.

Но непременно ще се яви един, който ще ви довърши работата. В това съм сигурен! И съм убеден!

8.03.1995 г.

С поздрав: Вергилий

София

14. СЪС СЛОВО И МУЗИКА ОТ УЧИТЕЛЯ ПО ЗЕМЯТА БЪЛГАРСКА

След 1957 г., след затварянето салона на Изгрева, властта ограничи дейността на Братството. Беше спряна Паневритмията, забранени братските събрания, на които се четеше Словото на Учителя и се пееха песните Му. Накрая музикалният живот на Братството беше преустановен. Всички музиканти по времето на Школата бяха в почетна възраст. Но случи се най-неочакваното. Младите музиканти - певци и инструменталисти не отидоха при възрастните, за да поемат онзи огън, чрез който живееше Школата на Учителя. Няма ни-

то един случай, където млад и школуван музикант да е отишъл при възрастните музиканти, от времето на Школата и да настоява, за да му предадат това, което са научили лично от Учителя. Аз бях свидетел на огорчението на възрастните приятели музиканти. Аз работих с тях дълги години, макар че не съм музикант и свърших тяхната работа. Нито един от музикантите не осъществи приемствеността на старото поколение. Затова има причини. И тези причини днес ги виждаме най-отчетливо.

От 1945 г. до 1990 г. единствено д-р Филип Стоицев работи целенасочено върху музиката на Учителя, направи много разработки за инструментален състав и през 1972 г. при нелегални условия направи магнетофонен запис на Паневритмията и на песни на Учителя изпълнявани от певци, съвременници на Школата. Тези записи са документи. В тях е запечатан Духът на музикалния живот на Школата. Но съм напълно сигурен, че нито един от днешните певци не са прослушали тези магнетофонни записи, за да чуят как съвременниците на Учителя изпълняват песните Му. Това е техен пропуск, който те трябва да коригират.

... След 1990 г. след промяната на политическата обстановка у нас и създаване условия за плурализъм и толерантност, мнозина се напънаха да възстановят братския живот. Напънаха се, но като не знаят как. Беше нарушена приемствеността на поколенията. И оттук започнаха големите проблеми на днешното поколение музиканти. Не са запознати с историята на музикалния живот на Изгрева и с историята на песните на Учителя.

Една сестра прояви инициатива и успя да заангажира безплатен салон в дома на юриста през пролетта на 1990 г. с цел - благотворителна дейност в полза на някакви детски домове. Част от музикантите скочиха и бяха готови за концерт. Тогава бе им напомнено, че Школата на Учителя няма нищо общо с такива начинания. Никой не искаше да слуша. Тогава си припомних, че преди години бях работил върху биографията на д-р Георги Миркович от Сливен, знаех, че той е един от съоснователите на Червения кръст в България и един от основателите на благотворителното дело у нас. А той е един от тримата първи ученици на Учителя. Тогава се намесих и предложих да се ознаменува паметта на д-р Миркович с благотворителен концерт. Подготвих кратък обзор за житейския път на д-р Миркович, който бе публикуван чрез една листовка на списание „Братство“ от Елена Николова. Концертът бе осъществен чрез музиканти-солисти и инструментален състав на д-р Филип Стоицев. Солостка бе певицата Стефка Калименова. За пръв път музикантите се качиха на сцена при новите условия, даващи концертна дейност. Тогава се яви един проблем.

Мнозина от музикантите излизаха с мнението, че песните на Учителя не са за концертен подиум, за сцена и за салон, както и за публика. Те били само за индивидуално изпълнение в специално предразполагаща обстановка и в подходящо хармонично съчетание на душите. Като принцип - да. Но тези музиканти не познаваха историята на музикалния живот по време на Школата и бяха подвеждани от Сили, които воюваха срещу Учителя. Благодарение на това, че имаше готови музиканти, които можеха да излезнат на концертен подиум, се направи първи пробив. Това бяха музикантите Йоанна Стратева и Ина Дойнова. Д-р Филип Стоицев имаше съвсем друга постановка за нещата. Единствено той беше готов със своите музикални разработки на песни от Учителя за инструментален състав. Инструменталистите бяха на лице и бяха готови да изпълняват разработените му песни. Но той тук направи една груба грешка, като пожела сам да дирижира. А той бе в почетна възраст и не можеше да се справи с тази задача. Не пожела да се вслуша в съвета ми и да отс-

тъпи мястото си на Петър Ганев, който беше професионалист и можеше отлично да се справи като диригент. Стоицев не послуша и сам се провали. Времето го отвя.

Следващият проблем след осъществения концерт през м. април 1990 г., който бе пръв концерт, бе как да се организира музикалната изява на музикантите. Колкото музиканти, толкова и идеи. Трябваше някой да поеме ролята на организатор, но никой не позволяваше на онзи, който трябваше да ги организира. Можеше да ги организира само онзи, който познаваше музикалния живот по време на Школата и познаваше пътя, по който трябваше да се развие музикалният живот на Братството. Но това не бе му позволено от самите музиканти.

На 15 юни 1991 г. по случай 120-годишнината от рождението на Георги Куртев организирах концерт в камерна зала „България“ по Слово и музика на Учителя. За пръв път музиката на Учителя се изпълняваше в сградата на зала „България“. Беше направена подготовка на концерт. Забележете сега най-странното: Братският съвет в София, който се беше самоизбрал за такъв, защото Учителят е срещу Братските съвети, се обяви срещу концерта во главе с неговия председател. Но музикантите не се поддадоха на заплахите. Те искаха концертен подиум и те бяха изведени от моя милост. Концертът бе повече от сполучлив.

През есента на 1991 г. издадох една малка книжка за жизнения път на Георги Куртев. Есента към края на месец октомври, аз организирах да се изнесе за пръв път концерт в Градския салон на гр. Айтос, като финансирах концерта. Беше посветен на годишнината на Георги Куртев.

Участваха музиканти от София и от Варна. Всички видяха, че няма нищо страшно и никак не е лошо да се изпълнява музиката на Учителя в официални салони. Явиха се протести, защо се изпълняват песни на Учителя в градски салон. Ами къде да се изпълняват? Нали музиката на Учителя трябва да излезне и да се представи на концертните подиуми от музиканти професионалисти. По времето на Учителя лично Той е настоявал да се изнесат концерти по Негова музика в музикалните зали на големите градове. Единствено в гр. Пловдив е изнесен такъв концерт. Посетен от наши приятели в Пловдив и от някои любознателни.

През 1992 г. софийските музиканти, главно Йоанна Стратева и Петьо Цанов с цигулка и китара, заедно с Ина Дойнова - вокал и електрически орган посетиха редица Братства в страната и изнесоха концерти. Това бе една моя програма, която трябваше да осъществи почти сам. За целта закупих електрически орган с подходяща апаратура за концертни изяви в големи зали, който бе предоставен на Ина Дойнова. Нейните хармонизации на песните на Учителя за мен бяха сполучливи, а възможностите на органа бяха големи и тя спокойно можеше да изяви таланта си. Тогава се яви ново противодействие. Защо ще ходят музикантите по градове и села да изнасят концерт с музиката на Учителя и да правят пропаганда. Доводът беше, че с Учението, със Словото и музиката на Учителя ще се прави пропаганда. По принцип, това е така. Не всеки българин може да се добере до Словото. Само онези, които са изпратени от Небето. Но има нещо друго, което не се познава и не се знае. И да искат да знаят, няма от къде? Онези, които знаеха си заминаха, а приемствеността не бе осъществена. А случаят е много обикновен за разбиране. Учителят сам е изпращал всяка събота и неделя група братя и сестри, които са могли да пеят хубаво и задължително придружаващ ги цигулар там по селата и малките градове, където е имало поне един Негов последовател. Приятелите са пристигали и са започвали братската среща с молитви и песни. Песни-

те са продължавали една след друга и през деня, та и през нощта. Така музиката на Учителя и песните Му са били занасяни там, научавали са ги и на някоя и друга песен от Учителя. Но друго е важното, което не се знае. Когато са изпълнявали песните на Учителя, те са сваляли от Небето живият огън от песните на Учителя. При такива случаи е имало посещение от Невидимия свят и всички присъстващи са усещали това и са били намагнитисвани. Софиянци са си отивали, но е оставала духовната аура от музиката на Учителя. Тези, които са били определени точно те са влизали в братските кръжоци. Това е бил един от методите на Учителя, да се привлекат в братските кръжоци онези души, които са се преродили като българи, за да направят контакт със Словото на Учителя. Ето защо през 1992 г. музикантите тръгнаха по земята българска да разнасят музиката на Учителя. Те изпълняваха Завета на Учителя от времето на Школата. Питам: Има ли някой, който да е против това? Та това са методи на Учителя за работа с Неговата музика! А че някои не ги знаят, мога ли да попитам, защо не познават всичко това?

През 1993 г. съставих книгата „Изгревът“, том I. Тя беше посветена на Словото на Учителя и главно бе предназначена за музикантите, за да попълнят своята неосведоменост. Този материал, който бе изнесен те не го познаваха, защото те не бяха работили с музикантите от предишното поколение. А дали са прочели тази книга е друг въпрос. Фактът, че те продължават да правят груби грешки и със своите деяния работят срещу Школата на Учителя, показва, че те не са я чели и не се съобразяват с постановките на Учителя, с Неговото знание и с опитността на предишното поколение музиканти. Примери много.

Музикантите бяха подмамани от групите на Михаил Иванов в чужбина. Бяха им изпратени билети, бяха им платени пътните разноски, бяха им направени подаръци, за да отидат там и да наливат вода в чужда воденица. Занесоха им музиката на Учителя, свиреха им Песните на Учителя, пееха ги на български и накрая за благодарност чува от чужденците, че това не било музика на Учителя, а музика на Михаил Иванов. Представете си, някои от тях не пожелаха да се противопоставят на тази лъжа, защото бяха вече купени от михайловистите. Бяха им занесли от Живата вода от музиката на Учителя, продадоха се за грошове и наляха от нея във воденицата на михайловистите. По този въпрос може да прочетете в „Изгревът“, том I стр. 472 как се налива вода в чужда воденица.

Освен това се сбъдна пророчески онова, което бе написала Мария Тодорова на стр. 302 и 303 от същата книга. Някои от музикантите, след като бяха извикани в чужбина, беше им налагано как да пеят, дали да има съпровод на инструмент, какъв да бъде и т. н. Случаи много. Особено бе показателен случаят с певецът Огнян Николов от Варна, който през 1994 г. бил извикан за концерт в Англия. Там организаторите на концерта му наложили какво да пее, как да пее и са му казали, че музиката на Учителя не трябва да се изпълнява солово, че не трябва да има акомпанимент към нея, че той трябва да пее заедно с хора и още такива измислици на михайловистите с цел да го пречупят и подчинят. И ако вземат чрез него от Живата вода на музиката на Учителя, да си я използват както искат. По някаква случайност Огнян е носел синята книга „Изгревът“. Бил в изключително затруднение и не знаел как да постъпи. От една страна е гост на англичаните и е на тяхни разноски. От друга страна трябва да защити себе си и песните на Учителя. Тогава решава да отвори на една произволна страница от книгата, за да види какво ще му се падне. Отваря на стр. 303. Прочита я, остава потресен от пророчеството на тази страница, защото всичко, което е написано там се е изпълнило до последната буква

пред неговите очи и уши. Това ми го разказа лично Огнян през есента на 1994 г. на един от концертите, които аз организирах в София. Ей Богу, това пророчество се изпълни не само чрез него, но и чрез всички музиканти, които излезнаха в чужбина и се продадоха за паница леща. Други музиканти бяха повикани във Франция от михайловистите на гости. Поеха разноските им, музикантите им свириха, върнаха се оттам и донесоха методите на Михаил Иванов, и сега станаха техни застъпници. Започнаха да отпечатват в бюлетини и вестници за гостуванията си там. И те се продадоха за паница леща. Защо споменавам за паницата леща. Защото за тази леща Учителят спомена през 1939 г. когато се опитаха да Му наложат да влезне в палатката на французите. Този случай е описан. Думите на Учителя са написани също, както и огорчението на Учителя, че българите се продават за паница леща. Всеки отговаря пред Небето и Учителя. Всяко нарушение се санкционира много строго. И затова пътят на мнозина талантливи музиканти ще бъде спрял поради едно такова нарушение. Примери от времето на Школата колкото щете. Ще ги намерите в опитностите на учениците.

Днес представители на михайловистите в България започнаха да получават помощи във валута от своята централа във Франция. Раздават тези пари на бедните от Братството. Какви бедни? Бедни няма! А защо няма?

Първо: според Учителя всеки сам трябва да изкарва с труд прехраната си и да дава своя труд в полза на обществото и държавата, в която живее.

Второ: от 1945 до 1990 г. беше наложено от комунистите задължението всеки да работи. Бяха написали и окачили по стените да виси един лозунг „Който не работи, не трябва да яде“ (същото го казва и апостол Павел). Но комунистите го наложиха със сила. Всички работеха. Конституцията приета на 4.XII.1947 г. гласи чрез чл. 73 „Всеки гражданин е длъжен да се занимава с общественополезен труд и да работи според своите сили и способности“. Получаваха заплата и след това получаваха пенсии, с които днес да преживяват. И никой не е умрял от глад. И никой няма право да проси и да излага себе си и Учението на Учителя.

А онези, които мързелуваха, лентяйствуваха и се подвизаваха да работят уж „духовно“, а не работеха, накрая пак получиха милост от държавата т. н. социална пенсия. А че нямат нормални пенсии - това е тяхна грешка. Те имат подарък - социална пенсия от държавата. Днес има такива около 10 човека.

Сега се явяват други, които да ги подкупят с пари, помощи от Франция. А защо? За да застъпват методите на михайловистите, които нямат нищо общо с Школата на Учителя. Ето това е техният план. А ще се изпълни ли? Ще го проверите лично.

Който иска да се продава за паница леща - да се продава. Но Небето ще вземе мерки срещу опорочението на Словото на Учителя. А неговите служители са и официалните власти. Те ще изпълнят волята Му. Досега са се справяли отлично!

Изкочи и друг проблем за хармонизацията на песните на Учителя. Не може да се хармонизира музиката на Учителя и песните Му ако човек не познава Словото на Учителя, историята на музикалния живот на Изгрева, историята на всяка една песен, кога е дадена, при какви обстоятелства и за какво е дадена. Тези сведения не се знаят от днешните музиканти, защото няма от къде да ги знаят. Едва сега този материал се изнася. А те тръгнаха да правят хармонизации на музиката на Учителя и въпреки, че са музиканти-професионалисти и въпреки че имат талант, то направиха груби грешки. Учителят е дал правила за хармонизация, а те не се спазват, защото не се знаят. И всички

опити на това талантливо поколение музиканти ще бъдат несполучливи, защото нарушават законите и принципите, по които са свалени тези песни. Пример: обикновено аз имам към 20 въпроса, на които отговорите не са познати от днешните музиканти. Най-обикновен пример. За Учителя има написани три песни с три различни текста, с три различни мелодии. Когато започнат да се превъзнасят, аз задавам този въпрос: забележете, никой не знае кой е написал текста и кой е дал музикалния текст на песните. Това какво означава? Означава много неща. Е, сега в тези два тома на Борис Николов ще научите отговорите.

Есента на 1993 г. по случай излизането на книгата „Изгревът“, аз организирах в камерна зала „България“ концерт по музиката на Учителя. Изпълнители бяха: Йоанна Стратева - цигулка, Петю Цанов - китара и Ина Дойнова - вокал и електрически орган. За втори път музикантите бяха качени на сцена под покрива на зала България. Трябваше да вървим през онези етапи, които ще ни заведат до изпълнението на едно пожелание на Учителя. А то е да се изнесе концерт в голямата зала „България“. До сега това не е изпълнено.

Есента на 1993 г. аз дадох идеята за чествуване на 130 години от рождението на Учителя (1864-1994), както и 50 години от заминаването Му (1944-1994). Започнах подготовка за чествуването и организирането на концерта. На 20.II.1994 г., неделя, от 11 часа в дома на Българо-Руската дружба на бул. „Евлоги Георгиев“ 169 бе изнесен концерт пред 400 души публика, в който концерт участваха Ина Дойнова - ел. орган и вокал, Искра Добрева - сопран, Добринка Стеврева - сопран, Йоанна Стратева - цигулка, която подготви инструментален състав - квартет, които поднесоха песни на Учителя. Беше устроена изложба от фотоси от времето на Школата на Учителя и имаше щанд за книги от Учителя. Това бе първият концерт, който се изнесе, за да ознаменува годишнината на Учителя. Финансирането на концерта бе осъществено от мен, брат ми, Марийка Марашлиева, Добринка Ставрева. Концертът бе успешен.

По това време идеята за чествуването годишнината на Учителя се поде от хора, които искаха да я опорочат. Бяха си направили план за изнасяне на лекции от лектори в София, застъпваха се становища и принципи, които нямат нищо общо с Школата на Учителя. В Пловдив си направиха също такъв голям план. Но той не им помогна да направят концерт за годишнината на Учителя. До сега в Пловдив не е изнесен такъв концерт, какъвто трябва да бъде. През 1992 г. музиканти от София изнесоха концерт в камерна обстановка. Музиканти има по избор, професионалисти, умеещи и можещи, но няма кой да ги организира. Причината е друга. На времето в Пловдив е имало голяма спиритическа група. И около Михаил Стоицев са работили спиритисти, медиуми и има написани стотици тетрадки от спиритическите им сеанси. Дали някой му харесва или не, нещата са точно такива. А където веднъж са се разигравали спиритически сеанси, на същото място отново се явяват духовете да разиграват заслепените както си искат и могат. А те са особено вещи в разиграването.

Във Варна има също талантливи музиканти и певци. Ние с удоволствие каним Огнян Николов на Софийския подиум. Въпрос: Варненци изнесоха ли концерт по музика на Учителя? И ако не са направили, то вината е другаде. Там на времето също имаше една голяма спиритическа група, която обърка умовете на много възрастни приятели по времето на Школата. А като прибавим, че от Варна излезнаха Михаил Иванов и Кръстю Христов и като прибавим и Манол Иванов, който направи сума поразии в София, то идваме до обяснението, защо на варненци е трудно да направят такъв концерт. Има кой да им

пречи и да не им позволява.

Най-големите противодействия още от самото начало на Делото на Учителя започват от гр. Варна и гр. Бургас. Явяват се крамоли, разпри между членовете на кръжоците кой да бъде ръководителят. Разделят се на групи, водени от ръководители. Съобщават на Учителя и по този повод казва следното:

„Варна и Бургас представляват астралните дупки на Черно море. В него се влива р. Дунав, която донася от цяла Европа своите астрални нечистотии и извержения.

Така, че Варна и Бургас са астралните дупки на Европа, през които трябва да преминат всички вързани тъмни сили и развързани духове, които се изпращат към дъното на земята. Затова пазете се да не се удавите заедно с тях.“

Ето защо вчера, днес и утре - за живущите там остава този изпит. Той няма да ги отминие. Изпит към Словото на Учителя. Изпит към Школата на Учителя. Всеки сам се изпитва. Всеки сам държи изпита си.

Музикалният живот на духовно общество „Бяло Братство“.

Какъв е методът на Учителя? Той е много прост. Един сваля идеята, друг я поднася, трети организира и десетият член от тази верига трябва да я изпълни докрай. Ето защо при всеки един концерт, който аз организирах, изпращах покани до всички ръководители на Братствата в България, като не забравях и музикантите. Всички прочетоха за идеята, видяха как се организира и сами пожелаха да си организират такива тържества. Онези, които имаха музиканти по места, сами си направиха тържествата и поднесоха на слушателите от музиката на Учителя. Други, които нямаха музиканти ги извикаха от София, от Бургас и от Варна. Сами си реализираха чествуванията без някой да им се налага, какво да правят. Ето, това е методът на Учителя. Около една идея могат да се организират души в името на един Висок идеал и всеки реализира онази част от идеята, която може и за която има талант и умение. Това е пътят. Друг път няма.

На 22 май 1994 г. в Драматичния театър „София“ бе осъществен рецитал-концерт върху оригиналния текст на Учителя „Призвание към народа Ми - български синове на семейство Славянско“ пред 400 души публика. За пръв път бе осъществено публично оповестяване на „Призванието“ по случай 130 години от рождението на Учителя. То бе публикувано. А Наталия Иванова от гр. Търговище сама подготви в разноцветни краски листовки „България - ключ за духовно единство на света.“ Раздаде към 300 броя безплатно.

По случай рождения ден на Учителя 12.VII.1994 г. бе публикуван „Вечният Завет на Духа“ оригинален текст, което е Приветствие на Учителя към учениците Му. На 21.IX. 1994 г. в „Дома на техниката“ зала 4 от 18 часа бе направен концерт-рецитал по Слово и музика на Учителя - „Вечният Завет на Духа“.

На 6 XI. 1994 г., неделя, 11 часа в „Дома на техниката“, ул. „Раковски“ 108 бе изнесен концерт-рецитал „Новата Ева“ по Слово и музика на Учителя. Водещ - Виолета Гиндева. Изпълнители, музиканти от София и провинцията.

На 25 декември, неделя от 14 часа на връх Коледа в „Дом на техниката“, ул. „Раковски“ 108 бе изнесен концерт-рецитал „Новата музика“ по случай 50 години от заминаването на Учителя. С този концерт завършиха в София празненствата по случай двете годишнини на Учителя. Редица градове сами осъществиха тези празненства с редица концерти. Ето така се проведе един план без Братски съвети, без инструкции, без ръководители и тем подобни. Които можаха осъществиха. Които бяха готови се отзоваха. Другите останаха за следващата епоха.

На 29.I.1995 г., 11 часа в „Дома на техниката“, ул. „Раковски“ 108 бе ор-

ганизиран концерт-рецитал „Мисията на Славянството“. Бе посетен от над 300 човека. С този концерт се приключва първия етап от музикалния живот след 1990 г.

Следващият период е изнасянето на индивидуални концерти от музиканти-певци и инструменталисти. Всеки трябва да се докаже, да се подготви и да се реализира на сцената като музикант. Публика има, салони има, на лице са онези, които ще финансират. Имат думата музикантите. Ние ги очакваме на концертния подиум.

След като преминат рециталите идва и последният етап. Трябва да се изнесе голям гала-концерт в голямата зала „България“. За нея имаме сили и музиканти. Но трябва подготовка. На времето Учителят нееднократно подканял музикантите на Изгрева да изнесат концерт в зала „България“. Имало е и певци и инструменталисти и много добър Братски хор. Те не са посмяли и се страхували от музикалната публика в София. Учителят се усмихнал. Тогава дигнал двете си ръце и казал: *„Рекох, излезте на сцената, застанете на сцената и започнете да пеете тъй, както пеете тук на Изгрева. Не се страхувайте, ние ще ви помогнем отгоре и помощта ще дойде от Небето“*. Тогава Учителят повдигнал главата си леко нагоре, усмихнал се лъчезарно. Музикантите около Него проследили с поглед накъде гледа Учителят. Успяли да видят, че над тяхните глави е синьото Небе над Изгрева. Навели поглед и въздъхнали. Тяхната въздишка останала на Изгрева като неосъществена мечта.

За днешното поколение, това е Заветът на Учителя. Ние можем, ние имаме музикални сили, ние имаме таланти и ще се качим на голямата сцена на зала „България“. Това е една от задачите ни, която трябва да реализираме през есента на 1995 г. Ще се реализира чрез музикантите. Останалите ще помагат.

Моята програма, по която се осъществяват и организират концертите в София и няколко концерти в страната е съставена лично от мен, като голяма част от концертите сам съм финансирал с моята скромна лекарска заплата. В последствие се явиха и други, които пожелаха да участвуват като Добриня Ставрева, Марийка Марашлиева, Стефан Кръстев, Лили Анастасова, дъщеря на Георги Събев от Бургас, Янка Ангелова от гр. Русе, Роза Енгибарова от София и други със символични вноски.

Искам да обърна внимание, че идеята за концертите бе дадена от мен и аз бях първи, който започнах да я реализирам. Братският съвет няма нищо общо с тази работа. Дори в началните етапи се противопоставяше и ако имаше власт щяха да ги спрат. Но музикантите повярваха на онзи, който ги качи на концертните подиуми и им даде възможност да се реализират като музиканти и да работят за Делото на Учителя. Това не е малко, а много на този етап. Настоящите бележки бяха написани, за да се знае по какъв път трябва да се върви. Твърдя, че това е единствения път, защото аз съм този, който е работил с всички музиканти от времето на Школата и съм свършил тяхната работа. Познавам много добре техния път на извисяване и пътят им на падение. И това го имаше в Школата. Всеки ще ползува това, което му е потребно и необходимо като музикант от тези томовете на поредицата „Изгревът“. Който не желае да се възползува от опита на предишните поколения ще направи груба грешка и ще се спре сам в своя път като музикант.

И още нещо. Може би това е най-главното за музикантите. Музикантите затова са музиканти, да изучават, проучават музиката на Учителя и да я изпълняват. Музиканти не се занимават с политика. Не се занимават с организация. Не трябва да влизат в разни Братски съвети и да бъдат въвлечени в борби, от които ще загубят време, сили и енергия. И накрая ще бъдат спрени

и ще се провалят като музиканти. Примери много - и преди и сега колкото щете.

Това бе написано, за да се знае и помни. Как е било, какво е станало и какво ще бъде. За онези, които желаят да се възползват от идеята да се работи със Слово и Музика ще имат моето съдействие и помощта на всички музиканти от времето на Школата, които са в Невидимия свят. Които не желаят, ще останат с пожелание за добро здраве и дълъг живот на земята. А на онези, които ще работят пожелавам да се качат на музикалните сцени по градовете в страната.

Нашият път е един. Той е: „Със Слово и музика от Учителя БЕИНСА ДУНО по земята българска.“

Словото и музиката на Учителя са живот и път на ученика!

Този е пътят на учениците от Школата на Учителя. Амин!

15. БЕЛЕЖКИ КЪМ „ИЗГРЕВЪТ“, ТОМ I

Когато трябваше да се завърши предпечатната подготовка на том I по грешка, вместо последната корекция на материала, отиде предпоследната, в която имаше грешки. Това се видя много късно и в ход трябваше да се коригират пропуските. Някои от тях останаха. Сега ще се спрем на онези, които всеки трябва да си поправи. Не се спираме на печатните грешки, те са явни.

1. На стр. 100, първи ред по таблицата общ сбор е 2100, а не 2000.

2. На стр 229, 12 ред думата е АУМ, а не АУМЕН.

3. 441 стр., 12 ред лицето е К. Иларионов, а не К. Икономов.

4. 571 стр., 9 ред от долу - Учителят не се завръща на 3.XII.1944 г. от Мърчаево в София. Това е грешка при набирането на текста. Тя бе изчистена в последната корекция, но при последващото им заменяне поради пропуск се отпечати предпоследната корекция. Днес коригираме. Учителят се завръща в края на м. октомври 1944 г. и най-вероятно към 19 октомври, защото Той започва да изнася беседи на 22 октомври 1944 г., неделя. До 24 септември 1944 г. той изнася беседи в Мърчаево. Според Боян Боев датата е 19 октомври 1944 г.

5. 636 стр., 2 ред датата е 1894, а не 1984 г.

6. На стр 636, трети ред датата не е 1885, а 1895 г.

7. На стр. 673 втори ред да се чете 1922-1944 г.

16. ЗАКЛЮЧЕНИЕ КЪМ „ИЗГРЕВЪТ“, ТОМ II И ТОМ III

За написването на тези два тома изключителна заслуга има Марийка Марашлиева, която успя да издържи на необикновената трудоемка работа, на невероятното напрежение и стоически устоя на върховното противодействие, което идваше от много страни. Без нейна помощ аз не бих могъл да се справя. През нейните ръце и пръсти премина целия този материал на пишеща машина. Да се привлечат други лица от братските среди бе невъзможно. Бяха правени различни опити, но онези, които се явяваха не можеха да издържат, защото тутакси се обявяваха срещу съдържанието на материала. Причината бе, че чрез тях се опитваха да противодействат Сили, които не желаеха този материал да излезе наяве и под печат. Затова предпечатната подготовка бе дадена да се извърши от фирма и професионалист. Те се оказаха по-добри служители на Учителя. И достойни!

Искам да благодаря на сестра Жана Новакова, дъщеря на ръководителя на русенското Братство Йордан Новаков, която закупи и ни подари хартията паус, която бе необходима за последният етап от предпечатната подготовка.

Коректурата бе извършена от мен и Марийка Марашлиева, като последната се постара да открие някои изрази, на които леко трябваше да се оправи словоредът. Старали сме се целия материал да остане непокътнат от редакторска намеса и допълнително изменение.

Материалът е достоверен и изложен по такъв начин, както ни е разказван. Това са разкази на лица за събития и хора на една изминала епоха, която ни разделя 50 години от заминаването на Учителя. При обработването им запазихме разказите. Смятам, че така трябваше да се предаде този материал. Ако беше изпратен друг вместо мен по друг начин щеше да го предаде. Благодарете, че се яви един, който свърши една неотложна работа. А тя е за Делото на Учителя.

Друго няма. Другото е от Вас.

С уважение: Д-р Вергилий Кръстев

ОБРАЗИ НА УЧЕНИЦИ

1. Д-р Георги Миркович и пророчеството на мадам Гранж (1825-1905) - 4
2. Едно пророчество за България - 4
3. Писмо на Учителя до д-р Миркович от 4.XI.1899 г. - 6
4. Д-р Миркович и спиритизмът - 6
5. Пеню Киров (1868-1918) - 8
6. Кой е брат Пеню Киров - 10
7. Посещение - 10
8. Тодор Стоименов - 13
9. Брат Теодоси Стоименов - 16
10. Пешком за първия събор - 16
11. Михалаки Георгиев (1854-1916) - 17
12. Петър Тихчев - 19
13. Учителят, ул. „Опълченска“ 66 и Георги Димитров - 20
14. Домът на Петко Гумнеров - 21
15. Целувката на чичо Петко - 23
16. Не коригирай Божественото - 24
17. Горницата в Търново и Петко Гумнеров - 26
18. Последното посещение в домът Гумнеров - 27
19. Иван Петрович Радославов - 28
20. Боян Боев (1883-1963) - 29
21. Страшното езеро е наистина страшно и опасно - 32
22. Боян Боев и пушката - 33
23. Кой как проповядва - 33
24. Слово на брат Борис при заминаването на брат Боян Боев - 34
25. Брат Боян Боев напусна земния си живот - 35
26. Дядо Благо (1865-1938) - 36
27. Приятелят на дядо Благо - 38
28. Двете свещи - 38
29. Творчеството на дядо Благо - 38
30. Сказания на двадесети век - 39
31. Маркова превежда беседа от Учителя - 40
32. Кой как слушаше и записваше Словото на Учителя - 41
33. Георги Куртев, човекът който живееше с Бога (1870-1961) - 42
34. За годишнината на брат Георги - 43
35. Как е лекувал холерата брат Георги Куртев - 45
36. Георги Куртев - 45
37. Песента „Идилията“ и брат Георги Куртев - 48
38. Георги Куртев и файтона на Мустафа - 48
39. Георги Куртев и спиритизма в Айтос - 50
40. Брат Георги Куртев и холерната болест - 50
41. Чешмата в село Тополица - 52
42. Василика Иванова - 56
43. Необикновената почерпушка - 57

44. Любете враговете си. Методи Константинов (1902-1979) - 58
45. Заканата - 59
46. Двете ложи - 59
47. Истинските грънци - 60
48. Последното завещание - 60
49. Влад Пашов - печатар (-1974) - 61
50. Слово за Влад Пашов - 62
51. Захари Желев дава молитва на владиката - 63
52. Колю Каишев и владиката - 64
53. Задруга - 65
54. Сърмите на Колю Каишев - 66
55. Постът на Колю Каишев - 66
56. Беседа на Учителя за свещениците - 67
57. Стефан Камбуров - „Вяра жива“ - 68
58. Слави Камбуров и четвъртото измерение - 70
59. Стефан Камбуров и шрапнелите - 71
60. Петър Камбуров и влакът - 71
61. Слово за Петър Камбуров - 72
62. Тако работи три години в градината на Изгрева - 73
63. Братът на най-малките - 74
64. Художникът Борис Георгиев - 75
65. Художникът, който нарисува ръцете на Учителя - Герасимов - 76
66. Атанас Димитров на конгресът на теофилите.
Мировият Учител - 77
67. Неразумното обещание на Георги Томалевски - 79
68. Баба Коца - 80
69. Георги Радев. Душа на девойка и дух на войн (1900-1940) - 81
70. Георги Радев и цената на откупа - 85
71. Дафинка върви стъпка по стъпка като бубулечка - 86
72. Нива за посев и историята за крината жито на Изгрева - 88
73. Стоил Стефанов и слугите - 89
74. Стоил Стефанов и републиката - 90
75. Стоил Стефанов и шумкарите - 91
76. Стоил Стефанов и неговата молитва - 92
77. Александър Кръстников - 93
78. Брат Ради и парите - 94
79. Побойниците и брат Ради - 95
80. Генчо яде череши на тъмно - 96
81. Васко Искренов - 97
82. Начо Петров - 98
83. Олга Славчева (-1967) - 100
84. Взимане-даване - 100
85. Защитата - 101
86. Испанската болест - 101
87. Раницата - 102
88. Стихове от Олга Славчева - 103
89. Слово за Олга Славчева - 105
90. Паша Теодорова. Кредитът - 106
91. Ти достойна ли си да се пречистиш? - 106
92. Мъглата - 107
93. Славка Керемидчиева. Изпитите на ученика - 108
94. Латвийското братство - 108

95. Стенографката Савка Керемидчиева и съществени неща - 108
от живота на Учителя.
96. Архивът на Савка Керемидчиева - 109
97. Кражбата на архива на Савка и последствията - 113
98. Светското знание предхожда Божественото - 115
99. Женени в Младежкия окултен клас не се допускат - 116
100. Никола Гръблев (1893-1968) - 117
101. Цочо Диков и луната - 118
102. Ръката, която пишеше лъжи и хули - 119
103. Димитър Звездински - 120
104. Един ден на Изгрева - 120
105. Фото д-р Жеков - право запазено - 121
106. Астролози на Изгрева - 122
107. Петър Манев - 123
108. Георги Марков - 124
109. Стефан Велев - 124
110. Савов - имитаторът - 124
111. Алфиери Бертоли - 126
112. Дядо Димитър от Сливен - 127
113. Руси Караиванов. Спасението и отплатата - 128
114. Дядо Влайчо (1894-1981) - 129

С УЧИТЕЛЯ ПО ПЛАНИНТЕ. ЕКСКУРЗИИТЕ

1. Екскурзия до Циговския чарк - 134
2. Първите екскурзии с Учителя до Мусала. Чак Курия - 134
3. Една зимна екскурзия до скалата на Царска Бистрица - 136
4. По пътеките нагоре към Мусала - 138
5. Първото езеро - 139
6. Изкачване на връх Мусала - 139
7. Малкият стрък - 140
8. Незнайния връх - 141
9. Изглед от връх Мусала - 142
10. Седемте езера и Мусала - 143
11. Да полееш един камък - 145
12. Мъгли и молитва - 145
13. Братската екскурзия и сестрата - 146
14. Онеправданият рибар - 146
15. Главните места за пребиваване с Учителя на Мусала - 147
16. Екскурзии до Витоша и откриване на Бивака Ел Шадай - 149
17. Екскурзия до Черни връх - 151
18. Силата на общата мисъл - 153
19. Заканата - 153
20. Екскурзия до 7-те Рилски езера през 1942 г. - 154
21. Прощаване на Учителя с Черни връх - 157
22. Будно съзнание - 158
23. Кола без лъжа - 159
24. Първото отиване на 7-те Рилски езера - 160
25. Излизане през село Говедарци - 161
26. Първото езеро - 162

27. Второто езеро - 163
28. Как се устройваше братския живот - 164
29. Заслонът и кухнята - 165
30. Откриване на извора „Ръцете, които дават“ - 166
31. Лодката - 168
32. Устройство и бит на лагера - 169
33. Спиралата - 170
34. Палатката на Учителя - 172
35. Палатката на французите - 173
36. 72 стъпала - 174
37. Пътеката със 122 стъпала - 175
38. Молитвеният връх - 176
39. Росните капки - 178
40. Паневритмия при второто езеро „Елбур“ - 178
41. Паневритмия при първото езеро „Махарзи“ - 178
42. Паневритмия при третото езеро „Балдер Дару“ - 179
43. Паневритмия при петото езеро „Махабур“ - 179
44. Паневритмия на поляната над „Езерото на чистотата“ - 180
45. „Харамията“ ще се казва „Харно ми е“ - 180
46. „Близнаците“ - 181
47. Главата на 7-те езера „Шемхаа“ - 181
48. Шестото езеро на Рила - „Сърцето“ - 182
49. Кабул - 183
50. На екскурзия до Еленин връх - 183
51. Върхът на „Сърцанието“ - 184
52. Езерото на „Сърцанието“ - 186
53. Падналият Титан - 186
54. Беседи на Рила - 187
55. Формули дадени от Учителя на 7-те Рилски езера през 1940 г. - 188
56. Концерти на Рила - 189
57. Последните екскурзии с Учителя до Рила - 189
58. Екскурзии от с. Мърчаево до Витоша - 190
59. Последни дни - 191

ОКОВАНИЯТ АНГЕЛ

Част първа - Окованият ангел на Изгрева

1. Животът на Братството след заминаването на Учителя - 192
2. Работата на стенографите след заминаването на Учителя - 194
3. Авторско право върху беседите на Учителя - 196
4. Кой съхрани и упазва непечатаното Слово на Учителя.
Трите кражби - 197
5. Съдбата на архива от Резнъовете - 201
6. Продажба на откраднатия архив - 203
7. Къде са осемте куфара - 205
8. Печатница на Изгрева - 206
9. Книгата „Учителят“ - 208
10. Дар за Учителя - 209
11. Дар за ученика - 210
12. Как се издаде книгата „Учителят“ на френски в Париж - 210

13. Михаил Иванов - 213
14. Как се дойде до процеса срещу Братството - 214
15. Вещите на Учителя - 216
16. Куфарът със скъпоценностите - 217
17. Касетката на Учителя със 800 000 лв. - 221
18. Съдбата на един протокол и съдбата на Братството - 222
19. Печатарската машина - 228
20. Закупуване на хартия. Неделчо Попов - 229
21. Заем на Свободата - 231
22. Братски пари за свинарник - 232
23. 176 жълтици - 233
24. С какъв полезен труд се е занимавал господин Дънов? - 235
25. Кой издаде заповед за обиск на Изгрева на 6.XII.1957 г. - 236
26. Любезни брат. Писмо на Боян Боев - 237

ОКОВАНИЯТ АНГЕЛ

Част втора - Окованият ангел на Изгрева

27. Голямата и широка длан - 238
28. Термус с гореща вода от слезналият ангел - 238
29. Образът на Учителя в светлина - 239
30. Хирургът, който ме оперира - 240
31. Огнището на печката и топлата пита - 240
32. На гости при циганите - 241
33. Небето над нас винаги е свободно - 243
34. Костницата - 244
35. Злите кучета - 245
36. Олтарят на църквата - 246
37. Окованият ангел - 247
38. Кой пише и печати статии срещу Учителя? - 248
39. В тринадесетия кръг на ада - 249
40. Трите въпроса и трите отговора - 250
41. Заплата на инженер и възнаграждение на затворник - 251
42. Човешката душа, която разцъфтя в тринадесетия кръг на ада - 252
43. Нож в пояса и жаргон в устата - 252
44. Злодеят и десетте торби с цимент - 253
45. Занаятът получен от затвора - 254
46. Първата минута в затвора - 254
47. Борбата в подземията със седмоглавия змей - 255
48. Гладът - 256
49. Делото - 256
50. Шпионаж - 257
51. Беседите със Словото на Учителя се претопяват - 258
52. Най-важният въпрос и най-важният отговор - 259
53. Голямата самоизмама - 260
54. Присъдата - 262
55. Нова година в затвора - 263
56. Предатели и предателства - 264
57. Прозорец към Витоша - 265
58. Звездоборец - 266

- 59. Посрещачът на освобождения затворник - 267
- 60. Съдбата на затворника - 268
- 61. Сънят, който се сбъдна - 270

ОКОВАНИЯТ АНГЕЛ

Част трета - Окованият ангел на Изгрева

- 62. Мисли за ученика от окованият ангел - 271
- 63. Истината за ангела прикован в плътта - 283
- 64. Истинската работа - 285
- 65. Живот за Цялото - 286
- 66. Радостта - 288
- 67. Творчеството на Борис Николов - 290

ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ, БЯЛОТО БРАТСТВО И НОВАТА ЕПОХА

- I. Учителят - 292
- II. Учителят за Божественото учение - 295
- III. Школата на Бялото Братство - 297
- IV. Бялото Братство - 300
- V. Князът на този свят и неговата власт - 303
- VI. България и Учителят - 305
- VII. Учителят и Русия - 308
- VIII. Пророчества - 309
- IX. Новата епоха - 311
- X. Словото Господне към пророк Иезекиил - 312
- XI. Пророчеството на Юдиното послание - 313
- XII. Божието откровение - 313
- XIII. Пророчество на Учителя за идните дни - 315
- XIV. Беседа върху 20 глава от Откровението - 316
- XV. Писмо от Учителя до учениците - 318
- XVI. Мисията на Славянството - 319
- 1. Призвание - 319
- 2. Учителят за българите и славянството. Учителят за България и Русия - 321
- 3. Учителят за мисията на славянството - 323
- 4. Човек предполага, а Бог разполага - 327
- 5. Послеслов - 330

ПОСЛЕСЛОВИЯ

Д-р Вергилий Кръстев

1. Школата на Всемирното Велико Бяло Братство и уставите - 332
2. Уставът на Русенското Братство - 335
3. Кой извършва регистрация на Духовно общество „Бяло Братство“ и кой го узаконява? - 339
4. Списък на ръководителите на клоновете на Братството в страната към 1949 г. - 343
5. Школа или Академия - 345
6. Словото на Учителя и неговото тълкуване от новоизлюпените тълкуватели на Изгрева - 357
7. Разрушаването на Изгрева. Хронология на събитията до 1957 г. - 359
8. Изчезването на Изгрева. Хронология на събитията от 1957 до 1972 г. - 363
9. Как Изгревът стана държавен? И защо държавата разруши Изгрева? - 367
10. Мястото на Учителя - 368
11. Как бе запазено мястото на Учителя? - 369
12. Ново посегателство срещу мястото на Учителя - 370
13. Спомените на Борис Николов - 372
14. Със Слово и Музика от Учителя по земята българска - 375
15. Бележки към „Изгревът“, том I - 383
16. Заключение към „Изгревът“, том II и том III - 384

До прекицинт на В. Б. Братство.

Когато Любовта Царува Смирт
не става; Когато Мъдростта
управлява реда не се нарушава.
Когато Истината ете под цъвти
и ете. кава, Ива. Шела шала

Днннн.

14. I 1923.

София.

Документация към 333-334 стр.

Свещената думи и Училището
предпоказва — това е
всичката кичка съвети
на Училището към ученика.
Училището ти е диктувало да
с. Савка. деинформиран
са от нейните съветници
това, точно, че ти си заглави
думи на Свещеното Начало и
живота. дадено е от
Училището.

Има материал за още
едно шредо тиче, който
ще ти заглави.

Единната любов, мисли за
великата думи.

А кетворитото тиче, ще ти
заглави. Трите обрза на
великия. Майката ще бъде
изведен от бедните и разговори
на думи пред К. на възродителите

Лейтините заглавия са дадени от
Учителя на Савка Керемеджиева
тази учителски от Учителя към
Учителя са диктували от
Учителя на Савка в продължение
на месеци от 84. до към 10-11,
когато Савка е отивала за това.
Учителя се разхожда из стаята и
диктува — Савка седна на масата
и стенографира.

Настоящите са дешифрирани от
мен, Борис Николов от
1970 г. — 1976 г.

Същите предавани на Ст. Вириний
Николов Кръстев на съхранение.
20. II. 1977

Бор. Николов.

Д Е К Л А Р А Ц И Я

Подписаната Мария Елихилова Тодорова, от г.София, декларирам, че имотът парцел № 21 и 22 кв. № 19, на Градоустроителен план на гр.София, нот. акт № 147 т. VI р. № 122, д. 1104 / 1934 г., предмет на дело № 317 / 1940 г. V р. е собственост на обществото Бяло Братство, купен с негови средства и за негова сметка.

24 I. 1949 г.

София.

Декларатор: Мария И. Тодорова

КЪМ 363 стр.

Д Е К Л А Р А Ц И Я

Подписаният Бачо Панайотов Мечев, от г.София, кв. Изгрев, декларирам, че означения като парцел № 10, кв. № на Соц. градоустроителен план, нот. акт № 100 т. XVIII № 100 р. № 3001 д. 3930 / 1934 г., предмет на д. № 318 / 1940 г. V р. е имот на обществото Бяло Братство купен с негови средства и за негова сметка.

24 I. 1949 г.

София.

Декларатор: Бачо Мечев

Д Е К Л А Р А Ц И Я

Подписаната Мана Петрова Коларова, от г. София, д-р по медицина, имотът означен като първи Акт № 1, 1/2 София градоу, принадлежи на нея по нот. акт № 40, т. А. № 1000/1940 издат на д. 28. 1940 г. и е собственост на общинско дружество, купено с неговите средства и за неговата сметка.

24.1.1945 г.

София.

Декларатор: *M. P. Metodzieva*

кв. 364.7р

Д Е К Л А Р А Ц И Я

Подписаната Тереза Георгиева Керемедчиева, от г. София, д-р по медицина, че имотът по д. № 37/1940 г. и е собственост на общинско дружество-купено с неговите средства и за неговата сметка.

24.1.1945 г.

София.

Декларатор:

Тереза Г. Керемедчиева

Д Е К Л А Р А Ц И Я

Подписаният Боян Минатров бивш. от гр. София, кв. Изгрев, № 68, декларирам, че означените и то парцели -квартал 2 "Автоматичен", в Софийския градоустройствен план, нотариален акт № 404 т. 4. р. 991. № 709 /1980 и предмет на д. № 811/840 г. имот с собствено право на обществото Бяло Братство, купено с негови средства и за негова сметка.

24.1.1949 г.

София.

Декларатор:

B. Minatov

квм 364 стр.

Д Е К Л А Р А Ц И Я

Подписаният Тодор Стоиленов Георгиев от гр. София, кв. Изгрев, № 68, декларирам, че обозначените в парцелите кв2 имот 10 в Софийския градоустройствен план, нотариален акт № 9. том XII. Д. № 2103/931 и имот на Изгрева, нотариален акт № 140, т. XII, д. № 3043/933 г. - които имоти са предмет на дело № 312/840 г., 1 р. по З.О.З.Г. Н.О. -са имоти собственост на обществото Бяло Братство -София, закупен с негов средства и за негова сметка. И аз нитога не съм т. 804. 24.1.1949 г.

София.

Декларатор:

T. Stoilenov

ПРОТИВОРЕЧИЯТА ВЪ ПРИРОДАТА.

Добрата молитва. Пишете върху темата: Службата на храносилянето? За какво се ~~говори~~ в миналата лекция? Много работи се засяга^{ва}, но основното. /Един брат каза основните мисли на миналата лекция/.

Има ред противоречия, които съществуват в природата. ~~Когато аз се~~
~~мисля за един противоречие. Никого не съм виждал.~~ Има големи противоречия ~~противоречия~~ на всякаде! Като не разбираме противоречията ние търсим един живот, ~~който го няма. Но и~~ ^{от които идат} при тях противоречията не възможен един спокоен живот. Какъв спокоен живот може да има една овца, която живее в съседство с вълци? Какъв спокоен живот може да има една кокоска, която живее в съседство с лисици? Ако вземете целия живот, той е пълен с противоречия. Някой път ~~не~~ ^{допълн} не различавате, ~~противоречията~~ ^{противоречията}. Обяснявали са ги философи, но всички ~~са~~ ^{противоречията} ~~са~~ ^{са} остават необяснени. Казва, че Бог е създал света, Той е всемогъщ, всемогъщ, добър и при всичко това има една такава голяма противоречие. Някой едно хубаво, красиво дете; а дойде някой и го ~~задава~~ ^{задава} и не знае къде е. Има баща, майка, приятел, майка. Всички ги ~~задават~~ ^{задават}. Обясняват са, че отишли в онзи свят и това съзнание, което имат, ~~те~~ ^{са} онзи свят не ~~са~~ ^{са} го сънувал. Този свят знае, но онзи свят не го знае. Това е голямо противоречие. Седмича ~~те~~ ^{те} искат да ~~не~~ ^{не} докажат, че да умира човек, това е в реда на нещата. В реда на нещата е за онзи, който не е засегнат, който не го боли кракът, не разбира, ~~който~~ ^{който} те боли. ~~Ако не докажат~~ ^{Ако не докажат}, че в болестта има някакво добро. Възможно е, но ~~та~~ ^{та} въ дадения случай не ~~вижда~~ ^{вижда} някакво добро — усещат неспокойство и цяла нощ не ~~са~~ ^{са} спят. От какво притичат сега тия противоречия? После, най-добрите хора, някой път и те загубват своето равновесие, макар че проследяваме, че трябва да върваме. Някой път като ~~западнат~~ ^{западнат} ~~малко~~ ^{малко}, загубват ~~яра~~ ^{яра}, всичко и ~~извайт~~ ^{извайт}. Не ни трябва да върваме. "Титан: Каква полза ако върват и каква полза ако не върват? Каква полза ако мислят добре за Бога и каква полза, ако не мислят добре за Него? И в единия

РЕДАКЦИЯ НА АЛКА КРЕСТОВА ВЪРХУ ОРГИНАЛА. КЪМ СТР. 199, 201-203 ПМ III

а Рина и Виноша и те натиснат и

натиска, тия две планини, то постои между тях се повдига. Нама не
каже да се плъзга. Виждале, че всички къщи, здания и пр. отдолу се про-
пъкват. Тротоарът като се направи, пропуква се. Представете си, че вие
се ~~на~~ ^{поддигате} ~~на~~ ^{на} едно налягане между две планини, - Родопите и Стара-Планина,
и ви ще се повдигат нагоре, но това повдигане не зависи от ~~вас~~ ^{вас}, друг ~~ва~~
повдига. Представете си, че ~~ва~~ ^{ва} хвалят хората, че ~~си~~ ^{си} бил умен, добър и пр.
и ~~ви~~ ^{ви} се повдигнете, но това не е ~~ваша~~ ^{ваша}, то е чуждо. Те ~~ва~~ ^{ва} поддигат. Правят
~~ва~~ ^{ва} хората богати, дават ~~ва~~ ^{ва} пари, и ~~ва~~ ^{ва} се мислят за нещо, но ~~ва~~ ^{ва} не ~~са~~ ^{са}
разбрали още живота. ~~Може~~ ^{Може} ~~да~~ ^{да} говорите за Любовта, Любовта не се изучава
така. Един човек е зацелил чергата на една мома. И казвате: "Влюбил се".
Това е чужда любов. Утре умре ~~той~~ ^{той} ~~мома~~ ^{мома} ~~или~~ ^{или} ~~няма~~ ^{няма}. Това не е ~~ваша~~ ^{ваша}
е чуждо. Това е една чужда тояга, на която ~~си~~ ^{си} се подпирали, счулва се
тоягата и ~~ва~~ ^{ва} пак не може да ходи. Или ходи с патерица; вземат ~~ва~~ ^{ва} па-
терицата и ~~ва~~ ^{ва} не може да ходи.

[illegible]

Някой път дойде неразположение в живота и каже ми: "Аз съм неразпо-
ложен ^{нищо} ~~нищо~~ ми е мачно." Ти си неразположен, понеже не си ял, ~~нищо повече~~
^{не си динял, както трябва.}
Уди не си разположен, понеже ~~в действителност ти си ситен и всичко добро чуло~~

Съставител и редактор на „Изгревът“, том III

д-р Вергилий Кръстев

Главен сътрудник, предварителен машинопис и коректура

Марийка Марашлиева

Предпечатна подготовка „ВАЛДЕКС“ ООД - София

Компютърен набор и страниране

Величка Халембакова

София 1994-1995